

The #1 bestselling author of France
BERNARD WERBER
ngầy của kiên

vh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Bí quyết thứ nhất NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ - 1 - :

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

Bí quyết thứ hai NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

Bí quyết thứ ba BẢNG LƯỖI KIẾM VÀ BẢNG HÀM DƯỚI - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

Bí quyết thứ tư THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

Bí quyết thứ năm CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

Bí quyết thứ sáu ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

TỪ ĐIỂN CHÚ GIẢI:

LỜI CẢM ƠN:

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ nhất NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 1 -:

Dành tặng Catherine,

Mọi thứ đều quy tụ trong một thứ (Abraham).

Mọi thứ đều là tình yêu (Jésus-Christ).

Mọi thứ đều là kinh tế (Karl Marx).

Mọi thứ đều là tình dục (Sigmund Freud).

Mọi thứ đều là tương đối (Albert Einstein).

Và gì nữa?...

EDMOND WELLS,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối.

1. TOÀN CẢNH

Tối đen.

Một năm đã trôi qua. Những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm không trăng tháng Tám. Rốt cuộc bóng tối cũng mờ dần. Tia sáng le lói. Những dải sương mù giăng phủ khắp khu rừng Fontainebleau. Chúng sắp tan đi dưới ánh mặt trời rực rỡ màu tím. Lúc này, mọi thứ

đều lộng lẫy trong làn sương sớm. Đám mạng nhện biến thành những tấm khăn lót đỉnh ngọc trai quê mùa màu cam. Trời sẽ rất nóng.

Những sinh vật bé nhỏ run rẩy dưới các cành cây. Trên các bãi cỏ, giữa đám dương xỉ. Khắp nơi. Chúng thuộc đủ mọi giống loài và đông vô số kể. Làn sương sớm, thứ chất lỏng tinh khiết, đang lau sạch mặt đất này, nơi sắp diễn ra cuộc phiêu lưu kỳ lạ nhất trong số những cuộc...

2. BA GIÁN ĐIỆP Ở KHU TRUNG TÂM

Tiến lên, thật nhanh nào.

Mệnh lệnh tỏa mùi đã rõ: không còn thời gian để nấn ná với những quan sát vô ích nữa. Ba cái bóng sẫm màu hối hả đi dọc hành lang bí mật. Cái bóng bước đi trên trần uể oải lê đồng râu chạm đất. Hai cái bóng kia yêu cầu nó xuống, nhưng nó cam đoan mình sẽ ổn hơn trong tình trạng: đầu chúc xuống. Nó thích tiếp nhận thực tế theo chiều ngược lại.

Chẳng thấy cái bóng nào nần nì. Suy cho cùng thì có gì mà không tiếp nhận thực tế theo chiều ngược lại chứ? Bộ ba đổi hướng rồi mất hút trong một đường hầm hẹp hơn. Từ đó, chúng thăm dò xem đâu là xó xỉnh chật chội nhất trước khi thực sự dám liều bước. Lúc này, mọi thứ tĩnh lặng tới mức đáng lo ngại.

Giờ thì chúng đã đến được trung tâm thành phố, có mặt tại một khu vực chắc chắn bị kiểm soát gắt gao. Chúng bước những bước ngắn hơn. Các bức tường dọc lối đi càng lúc càng nhẵn mịn. Chúng trượt trên những mẫu lá rụng. Một nỗi sợ hãi âm thầm choán lấy từng mao mạch trên lớp vỏ đỏ hung của chúng.

Giờ thì chúng đã vào trong phòng.

Chúng hít mùi căn phòng. Nơi này tỏa mùi nhựa cây, mùi rau mùi và mùi than. Đây là căn phòng vừa mới được tạo lập. Ở bất kỳ thành phố nào của đế chế Myrmécéen, những căn phòng kín đáo cũng đều được dùng với mục đích duy nhất là lưu trữ thức ăn và ấu trùng. Vậy mà năm ngoái, ngay trước kỳ nghỉ đông, một thành viên nào đó đã phát đi gợi ý:

Chúng ta không được làm mất ý tưởng của mình nữa.

Trí thông minh của Bầy hời sinh quá nhanh.

Suy nghĩ của cha anh chúng ta phải mang lại ích lợi cho con cháu chúng ta.

Khái niệm lưu trữ ý tưởng là điều hoàn toàn mới mẻ đối với loài kiến. Tuy nhiên ý tưởng ấy lại khiến phần lớn các công dân loài này phấn khích. Từng công dân một đã đến trút các pheromon hiểu biết của mình vào những cái bình chứa dự kiến được dùng cho mục đích lưu trữ. Rồi các bình chứa đó được sắp xếp theo chủ đề.

Từ nay, toàn bộ hiểu biết của chúng đều tập hợp cả trong căn phòng kín đáo rộng rãi này: “Thư viện hóa học”.

Ba vị khách chậm rãi tiến bước, lòng đầy thán phục bất chấp tinh thần căng thẳng. Những cơn co thắt ở râu làm lộ rõ thứ cảm xúc ấy trong chúng.

Quanh chúng, những hình thể dạng trứng phát quang sắp thành từng hàng sáu, bao quanh phía trên là làn hơi đượm mùi amoniac vốn sẽ mang lại cho các hình thể này dáng vẻ của trứng chín. Nhưng mấy cái vỏ trong suốt ấy không biểu lộ chút dấu hiệu nào của sự sống đang được thai nghén. Bị kẹt trong lớp vỏ cát, chúng đặng đầy ắp những câu chuyện tỏa mùi về hàng trăm chủ đề đã được ghi vào danh mục: nào là chuyện về các kiến chúa thuộc triều đại Ni, nào là chuyện sinh

học thường nhật, nào là động vật học (rất nhiều kiến thức về động vật học), hóa học hữu cơ, địa lý Trái đất, địa chất các tầng cát dưới lòng đất, chiến lược trong những trận đánh tổng lực nổi tiếng nhất, chính sách lãnh thổ suốt mười ngàn năm qua. Thậm chí có thể thấy ở đó các công thức nấu ăn hay sơ đồ những góc ngách tai tiếng nhất thành phố.

Cử động râu.

Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta phải đi gấp lên, nếu không...

Ba vị khách nhanh chóng chùi sạch phần phụ giác quan bằng chiếc bàn chải trăm lông ở khuỷu chân. Chúng đang tìm cách xem xét những cái bao chất đồng các pheromon ký ức. Chúng dùng đầu nhạy cảm của mấy cái râu để lướt qua đám trứng hồng nhận diện cho rõ ràng.

Đột nhiên, một trong ba con kiến đứng im bất động. Dường như nó nhận thấy có tiếng động. Tiếng động ư? Cả ba con đều nghĩ rằng lần này, chúng sẽ bị phát giác.

Chúng chờ đợi, tâm trạng bồn chồn. Đó có thể là ai nhỉ?

3. GIA ĐÌNH SALTA

- Ra mở cửa đi, chắc chắn là quý cô Nogard đấy!

Sébastien Salta vươn tấm thân dài ngoẵng của mình dậy và quay nắm đấm cửa.

- Chào cô, anh ta nói.

- Chào anh, sẵn sàng rồi chứ?

- Ừ. Sẵn sàng rồi.

Ba anh em nhà Salta cùng lao đi tìm một cái hộp to bằng nhựa nhiệt dẻo rồi lôi từ đó ra một quả cầu thủy tinh mở toang phần phía trên bên trong đựng đầy những hạt màu nâu.

Tất cả cùng chú ý xuống cái dụng cụ đựng hạt ấy, Caroline Nogard không cưỡng lại được việc thò bàn tay phải của mình vào trong. Một ít cát sẫm màu lọt qua các kẽ tay cô. Cô hít hà đám hạt như hít hà thứ cà phê có hương thơm ngất ngây.

- Việc này có khiến các anh mất nhiều sức không?

- Nhiều kinh khủng ấy chứ, ba anh em nhà Salta trả lời bằng giọng hệt như nhau.

Rồi một người nói thêm:

- Nhưng cũng đáng công lắm!

Sébastien, Pierre và Antoine Salta là những gã to cao vạm vỡ. Mỗi người phải cao tới hai mét. Họ ngồi quỳ gối rồi cũng thò mấy ngón tay dài vào dụng cụ đựng hạt.

Ba ngọn nến cắm trên một chân nến cao chiếu sáng khung cảnh lạ kỳ ấy bằng thứ ánh sáng le lói màu vàng cam.

Caroline Nogard xếp quả cầu vào va li sau khi cẩn thận bọc nó trong rất nhiều lớp nylon mút dày dặn. Cô nhìn kỹ ba anh chàng không lồ và mỉm cười với họ. Rồi lặng lẽ chào từ biệt.

Pierre Salta thở phào nhẹ nhõm:

- Lần này thì em tin là chúng ta đang chạm tới đích!

4. CUỘC RƯỢT ĐUỐI

Báo động giả. Đó chỉ là một chiếc lá rụng kêu sột soạt. Ba con kiến lại tiếp tục xem xét.

Chúng đánh hơi lần lượt từng cái bình chứa ngậm thông tin dưới dạng chất lỏng.

Cuối cùng chúng cũng thấy thứ cần tìm.

Thật may vì phát hiện ra thứ đó không quá khó đối với chúng. Chúng nắm lấy vật cao quý ấy, dùng chân chuyên nó cho nhau. Đó là một quả trứng đựng đầy pheromon và được bịt kín mít bằng một giọt nhựa thông. Chúng mở nắp quả trứng. Mùi đầu tiên tấn công mூறி một đốt râu của chúng.

Cấm giải mã.

Tuyệt hảo. Không thể có nhãn hiệu chất lượng nào tốt hơn thứ này. Chúng đặt quả trứng xuống rồi hau háu thọc đầu râu vào.

Bức thông điệp tỏa mùi thơm khiến từng ngóc ngách trong não chúng trở nên phấn khích.

Cấm giải mã

Pheromon ký ức số 81

Chủ đề: Tự sự

Tên tôi là Chli-pou-ni.

Tôi là con gái của Belo-kiu-kiuni.

Tôi là kiến chúa thứ 333 của triều đại Ni và là kiến đẻ trứng duy nhất của thành phố Bel-o-kan.

Không phải lúc nào tôi cũng mang tên này. Trước khi trở thành kiến chúa, tôi là công chúa Mùa Xuân thứ 56. Bởi đó là đẳng cấp và số lứa của tôi.

Hồi còn trẻ, tôi luôn tin rằng thành phố Bel-o-kan là điểm tới hạn của vũ trụ. Tôi luôn tin rằng loài kiến chúng ta là những cá thể văn minh duy nhất trên hành tinh. Tôi luôn tin rằng mối, ong và ong vò vẽ là những giống loài hoang dã không chịu chấp nhận tập quán của chúng ta đơn giản là do chính sách ngu dân.

Tôi luôn tin rằng các loài kiến khác đều rơi vào tình trạng thoái hóa và loài kiến lùn quá nhỏ bé không đáng để chúng ta phải lo ngại.

Hồi ấy, tôi thường xuyên sống khép mình trong khuê phòng dành cho các công chúa trinh nguyên, bên trong Cấm Thành. Khát vọng duy nhất của tôi là một ngày nào đó trở nên giống mẹ và cũng như mẹ, gây dựng được một liên bang chính trị vững vàng trước thời gian theo tất cả mọi nghĩa của từ này.

Cho đến ngày một hoàng tử trẻ bị thương, hoàng tử thứ 327, xuất hiện trong khuê phòng của tôi và kể tôi nghe một câu chuyện kỳ lạ. Anh khẳng định rằng một thứ vũ khí mới có tính hủy diệt đã nghiên nát hoàn toàn một cuộc đi săn.

Khi đó chúng tôi ngờ thủ phạm là kiến lùn, đối thủ của chúng tôi, và năm ngoái, chúng tôi đã tiến hành trận đại chiến Cây Mỹ Nhân để chống lại chúng. Cái giá phải trả cho cuộc đại chiến ấy là chúng tôi bị mất hàng triệu lính song chúng tôi đã chiến thắng. Thắng lợi này là bằng chứng chứng tỏ nhằm lẫn của chúng tôi. Kiến lùn không hề sở hữu bất kỳ thứ vũ khí bí mật tầm cỡ nào.

Sau đó chúng tôi nghĩ rằng thủ phạm là bọn mối, kẻ thù truyền kiếp của chúng tôi. Lại một nhằm lẫn nữa. Thành phố mới rộng lớn ở

khu vực phía Đông đã biến thành một thành phố ma. Một loại khí bí ẩn có chứa clo đã đầu độc toàn bộ dân cư trong thành phố.

Thế là chúng tôi quay sang điều tra trong nội bộ thành phố mình và do vậy mà phải đối mặt với một đội quân bất hợp pháp tự cho chúng cái quyền bảo vệ cộng đồng bằng cách lờ đi không tiết lộ cho cộng đồng ấy thông tin gì gây quá nhiều lo ngại. Những tay giết chóc này tỏa ra thứ mùi gì đấy như mùi đá và nuôi tham vọng kiểm soát sự sống. Chúng lập ra chế độ tự động kiểm duyệt đối với toàn xã hội chúng tôi. Chúng tôi ý thức được rằng trong chính cơ thể mình có tồn tại các cơ chế miễn dịch sẵn sàng thực thi mọi việc để tất cả đều ở vào trạng thái bất khả tri!

Nhưng sau chuyến phiêu lưu kỳ diệu của chiến binh vô tính 103 683, chúng tôi rốt cuộc cũng hiểu.

Ở bờ Đông thế giới có tồn tại những...

Một trong ba con kiến ngừng đọc. Dường như nó cảm thấy có sự hiện diện nào đó. Ba kẻ nổi loạn bèn ẩn mình, rình rập. Chẳng có gì động đậy. Một cái râu rụt rè nhô lên khỏi nơi ẩn náu, ngay sau đó là năm cái khác cũng bắt chước theo.

Sáu cái phần phụ giác quan biến thành những chiếc radar và rung lên với vận tốc 18 000 rung động/giây. Thế là tất cả những gì có mùi quanh đó đều ngay lập tức bị nhận dạng.

Lại một báo động giả nữa. Chẳng có ai trong khu vực ấy hết. Chúng quay trở lại với việc giải mã pheromon.

Ở bờ Đông thế giới có tồn tại những bầy động vật lớn gấp chúng tôi hàng nghìn lần.

Các huyền thoại Myrmécéen thường gọi nhắc đến chúng bằng những ngôn từ thi vị. Thế nhưng chúng lại chẳng hề thi vị chút nào.

Các vú nuôi vẫn kể về chúng cho chúng tôi nghe hòng khiến chúng tôi rùng mình trước những câu chuyện kinh dị. Chúng còn hơn cả những câu chuyện kinh dị.

Cho tới lúc này, chưa bao giờ tôi quá tin vào chuyện về mấy con quái vật khổng lồ ấy, những kẻ canh gác bờ viền quanh hành tinh và sống thành từng bầy năm con một. Tôi những tưởng chúng chỉ là mấy thứ tầm phào dành riêng cho đám công chúa trinh nguyên và ngây thơ.

Giờ thì tôi biết CHÚNG thực sự tồn tại.

Thủ phạm tàn phá cuộc đi săn đầu tiên là CHÚNG.

Khí ga đầu độc cả thành phố mỗi xuất phát từ CHÚNG.

Cơn hỏa hoạn thiêu rụi Bel-o-kan và giết chết mẹ tôi cũng do CHÚNG gây ra.

CHÚNG: những NGÓN TAY.

Tôi muốn coi như mình không biết đến chúng. Nhưng từ nay tôi không thể làm thế được nữa.

Khắp nơi trong rừng, chúng tôi phát hiện thấy sự hiện diện của chúng.

Ngày nào các bản báo cáo của đám quân trinh sát cũng khẳng định rằng chúng mỗi lúc một tiến gần hơn đến thế giới của chúng tôi và rằng chúng vô cùng nguy hiểm.

Chính vì vậy, ngày hôm nay tôi đã quyết định thuyết phục thần dân của mình lao vào một cuộc thập tự chinh chống lại những NGÓN

TAY. Đó sẽ là đội quân viễn chinh đông đảo có nhiệm vụ trừ khử tất cả các NGÓN TAY trên hành tinh chừng nào thời gian thực hiện việc đó vẫn còn.

Bức thông điệp gây bối rối đến độ phải mất vài giây ba con kiến mới hấp thu nổi nó. Ba con kiến gián điệp muốn biết. Và bây giờ, chúng đã biết!

Một cuộc thập tự chinh chống lại những Ngón Tay!

Cần phải báo động cho những con kiến khác bằng mọi giá. Giá như chúng có thể biết rõ hơn chút nữa. Chúng lại cùng nhau hội ý râu.

Để chống lại lũ quái vật này đến cùng, tôi dự định cuộc thập tự chinh sẽ được dẫn dắt bởi hai mươi ba quân đoàn bộ binh xung kích, mười bốn quân đoàn pháo binh nhẹ, bốn mươi lăm quân đoàn đánh giáp lá cà trên mọi địa hình, hai mươi chín quân đoàn...

Lại có tiếng động. Lần này, không còn nghi ngờ gì nữa. Đất khô nứt ra sau một phát cào. Ba kẻ đột nhập giương mấy cái râu vẫn còn thấm đẫm thông tin bí mật lên. Mọi việc diễn ra quá dễ dàng. Chúng đã rơi vào một cái bẫy. Chúng tin chắc rằng lũ kiến kia cho phép chúng vào Thư viện hóa học chỉ để vạch mặt chúng dễ hơn.

Chân cẳng chúng co lại, sẵn sàng nhảy vọt lên. Quá muộn rồi. Bọn kiến khác đã có mặt tại đó. Ba kẻ nổi loạn chỉ kịp cướp lấy cái vỏ có chứa pheromon ký ức quý báu rồi chuồn vào một hành lang nhỏ cắt ngang.

Ở bờ Đông thế giới có tồn tại những bầy động vật lớn gấp chúng tôi hàng nghìn lần.

Các huyền thoại Myrmécéen thường gọi nhắc đến chúng bằng những ngôn từ thi vị. Thế nhưng chúng lại chẳng hề thi vị chút nào.

Các vú nuôi vẫn kể về chúng cho chúng tôi nghe hòng khiến chúng tôi rùng mình trước những câu chuyện kinh dị. Chúng còn hơn cả những câu chuyện kinh dị.

Cho tới lúc này, chưa bao giờ tôi quá tin vào chuyện về mấy con quái vật khổng lồ ấy, những kẻ canh gác bờ viền quanh hành tinh và sống thành từng bầy năm con một. Tôi những tưởng chúng chỉ là mấy thứ tầm phào dành riêng cho đám công chúa trinh nguyên và ngây thơ.

Giờ thì tôi biết CHÚNG thực sự tồn tại.

Thủ phạm tàn phá cuộc đi săn đầu tiên là CHÚNG.

Khí ga đầu độc cả thành phố mỗi xuất phát từ CHÚNG.

Cơn hỏa hoạn thiêu rụi Bel-o-kan và giết chết mẹ tôi cũng do CHÚNG gây ra.

CHÚNG: những NGÓN TAY.

Tôi muốn coi như mình không biết đến chúng. Nhưng từ nay tôi không thể làm thế được nữa.

Khắp nơi trong rừng, chúng tôi phát hiện thấy sự hiện diện của chúng.

Ngày nào các bản báo cáo của đám quân trinh sát cũng khẳng định rằng chúng mỗi lúc một tiến gần hơn đến thế giới của chúng tôi và rằng chúng vô cùng nguy hiểm.

Chính vì vậy, ngày hôm nay tôi đã quyết định thuyết phục thần dân của mình lao vào một cuộc thập tự chinh chống lại những NGÓN TAY. Đó sẽ là đội quân viễn chinh đông đảo có nhiệm vụ trừ khử tất

cả các NGÓN TAY trên hành tinh chừng nào thời gian thực hiện việc đó vẫn còn.

Bức thông điệp gây bối rối đến độ phải mất vài giây ba con kiến mới hấp thu nổi nó. Ba con kiến gián điệp muốn biết. Và bây giờ, chúng đã biết!

Một cuộc thập tự chinh chống lại những Ngón Tay!

Cần phải báo động cho những con kiến khác bằng mọi giá. Giá như chúng có thể biết rõ hơn chút nữa. Chúng lại cùng nhau hội ý râu.

Để chống lại lũ quái vật này đến cùng, tôi dự định cuộc thập tự chinh sẽ được dẫn dắt bởi hai mươi ba quân đoàn bộ binh xung kích, mười bốn quân đoàn pháo binh nhẹ, bốn mươi lăm quân đoàn đánh giáp lá cà trên mọi địa hình, hai mươi chín quân đoàn...

Lại có tiếng động. Lần này, không còn nghi ngờ gì nữa. Đất khô nứt ra sau một phát cào. Ba kẻ đột nhập giương mấy cái râu vẫn còn thấm đẫm thông tin bí mật lên. Mọi việc diễn ra quá dễ dàng. Chúng đã rơi vào một cái bẫy. Chúng tin chắc rằng lũ kiến kia cho phép chúng vào Thư viện hóa học chỉ để vạch mặt chúng dễ hơn.

Chân cẳng chúng co lại, sẵn sàng nhảy vọt lên. Quá muộn rồi. Bọn kiến khác đã có mặt tại đó. Ba kẻ nổi loạn chỉ kịp cướp lấy cái vỏ có chứa pheromon ký ức quý báu rồi chuồn vào một hành lang nhỏ cắt ngang.

Báo động vang lên bằng một thứ biệt ngữ mùi của Bel-o-kan. Đó là một pheromon có công thức hóa học "C8-H18-O". Ngay lập tức có tín hiệu phản ứng. Có thể nghe thấy tiếng chân lạo xạo của hàng trăm con kiến chiến binh.

Những kẻ đột nhập bỏ trốn nhanh hết mức. Sẽ thật quá ư đáng tiếc nếu phải bỏ mạng ở đây trong khi chúng lại là những con kiến nổi loạn duy nhất vào được Thư viện hóa học và giải mã thành công pheromon chắc chắn là quan trọng nhất của kiến chúa Chli-pou-ni!

Cuộc rượt đuổi xuyên qua các hành lang Cấm Thành. Giống như trong một cuộc đua xe trượt tuyết, lũ kiến phi nhanh tới mức chúng phải tính toán mỗi khi băng qua những khúc ngoặt thẳng đứng vuông góc với mặt đất.

Đôi khi, thay vì xuống trở lại, chúng tiếp tục chạy nước rút trên trần. Quả thực là trong một tổ kiến, khái niệm cao thấp chỉ mang tính tương đối. Với những cái chân có móc, chúng có thể đi hoặc thậm chí là chạy khắp nơi.

Những cỗ xe sáu chân ấy lao đi với tốc độ chóng mặt. Khung cảnh xung quanh như đâm sầm vào chúng.

Khung cảnh ấy lúc dâng lên, lúc tụt xuống, lúc quay cuồng. Kẻ trốn kẻ đuổi cứ như sắp lao vào vực thẳm. Chúng bám nhau sát sạt, trừ một con sảy chân ngã nhào.

Một bộ mặt sáng loáng trời lên ngay trước kẻ nổi loạn thứ nhất. Kẻ nổi loạn này không kịp nhận ra điều gì đang xảy đến với mình. Dưới khuôn mặt ấy nhô ra đầu nhọn của một cái bụng dưới ních đầy axit formic. Tia axit nóng rẫy ngay tức thì biến con kiến thành một đồng bột mềm nhão. Kẻ nổi loạn thứ hai, trong cơn hốt hoảng, quay ngược trở lại và lao vọt vào một lối đi bên cạnh.

Tách nhau ra! nó hét lên bằng ngôn ngữ tỏa mùi của mình. Sáu chân nó đào sâu xuống đất. Hao tổn năng lượng. Một con kiến chiến binh xuất hiện phía bên trái nó. Cả hai chạy nhanh đến nỗi con kiến chiến binh không thể kịp được con mồi của mình bằng hàm dưới cũng

chẳng nhằm nổi một tia axit. Thế là nó xô ngã con mồi và cố gí con mồi sát vào thành để nghiền nát.

Hai lớp vỏ va vào nhau làm bật ra thứ tiếng động tắc nghẹt. Hai con kiến, bị đẩy tới với vận tốc 0,1 km/ giờ trong dãy hành lang chật hẹp của tổ kiến, đã lĩnh trọn những cú đau điếng. Chúng tìm cách ngáng chân nhau. Chúng đốt nhau bằng đầu hàm dưới.

Chúng lao đi nhanh tới mức chẳng con nào nhận ra rằng hành lang đang càng lúc càng hẹp lại, đến nỗi kẻ trốn cũng như kẻ đuổi, bất ngờ bị rơi vào một cái hành lang dạng phễu, liền đâm sầm vào nhau. Hai cỗ xe tăng nổ tung cùng lúc, những mẩu kitin vỡ vụn bắn ra tứ phía khắp một chu vi rộng lớn.

Kẻ nổi loạn thứ ba nhảy lên, chân bám trần, đầu chúc xuống. Một con kiến pháo binh nhắm nó và bằng tia axit chính xác, nghiền nát cái chân phải đằng sau của con này. Bị sốc, con kiến gián điệp nhả vật thể hình trứng chứa pheromon ký ức của kiến chúa ra.

Một con kiến canh gác thu hồi vật vô giá ấy lại.

Một con khác bắn ra mùi giọt axit và hóa lỏng râu của con kiến sống sót. Loạt axit đó khiến trần thành bị hỏng, các mảnh vỡ ngay lập tức làm tắc nghẽn lối đi.

Con kiến nổi loạn bé nhỏ có thể thở thêm một lát nữa nhưng nó biết mình chẳng đi nổi xa hơn. Không những vì nó đã mất một chân một râu mà còn vì giờ này, hãn đám kiến canh gác đã chặn mọi ngã thoát.

Đám kiến lính đã ở phía sau nó. Các tia axit formic phọt ra. Thêm một chân bị rụng, lần này là chân trước. Thế nhưng nó vẫn chạy với bốn chân còn lại và lẩn được vào một cái hốc ngoằn ngoèo của hành lang.

Một con kiến canh gác nhằm nó nhưng bản thân con kiến bị thương cũng vẫn còn axit. Nó bèn lắc bụng dưới, nhanh chóng đứng vào vị trí bắn và nhằm thẳng con kiến chiến binh. Trúng phóc! Con kiến chiến binh không khéo léo bằng con kiến bị thương nên chỉ làm gãy được cái chân giữa bên trái của con này. Còn hơn ba chân. Con kiến giận điệp cuối cùng vừa thở hổn hển vừa khập khiễng bước đi. Nó phải thoát khỏi cái bẫy này bằng mọi giá và báo cho lũ kiến nổi loạn còn lại hay tin cuộc thập tự chinh chống lại những Ngón Tay.

Nó đã đi lối này, lối này, một con kiến lính tìm ra xác chết bị nướng chín của kẻ đấu tay đôi với mình phát đi tín hiệu.

Làm thế nào ra khỏi đây được? Con kiến thoát nạn rúc sâu hết mức lên trần thành. Bọn kiến kia hẳn sẽ không nghĩ đến việc kiếm tìm trong không khí.

Trần thành, đó chắc chắn là nơi lý tưởng để ứng biến thành một chỗ ẩn náu.

Đám kiến canh gác chỉ phát hiện ra nó khi đi qua đây lần thứ hai, lúc một con trong số chúng nhận thấy một giọt gì đấy rỏ từ trên xuống. Giọt máu trong suốt của con kiến nổi loạn.

Tình thế nghiêm trọng tồi tệ!

Con kiến nổi loạn thứ ba buông mình rơi xuống từ giữa đồng sục lở và định tát cả đám kiến bằng những cái chân còn sót lại cùng chiếc râu duy nhất vẫn hoạt động. Một con kiến lính tóm lấy một chân nó rồi vặn cho đến khi gãy vụn. Một con khác đâm xuyên qua lồng ngực nó bằng đầu hàm dưới sắc bén. Tuy nhiên nó vẫn thoát. Nó chỉ còn hai chân để lê đi trong tư thế khập khiễng. Song sẽ chẳng có lối thoát cuối cùng nào. Một cái hàm dưới dài ngoằng nhô ra từ một bức tường và

cắt phăng đầu nó giữa lúc nó đang chạy. Cái đầu nảy lên rồi lăn dọc hành lang dốc.

Phần cơ thể còn lại còn đi thêm được khoảng chục bước nữa rồi mới giảm tốc, dừng lại và cuối cùng đổ sụp xuống. Đám kiến canh gác lượm các mẩu xác lại và quăng vào bãi rác thải của Cấm Thành, cùng với xác hai đồng đội của nó. Đây là điều sẽ xảy đến với những kẻ quá ư tò mò!

Ba cái xác nằm đó trơ trọi, nom chúng tựa như những con rối đứt dây không phải lúc ngay trước khi buổi trình diễn bắt đầu.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 2 -

áo Tiếng vang Chủ nhật:

BA ÁN MẠNG BÍ ẨN TRÊN PHỐ FAISANDERIE

“Hôm thứ Năm người ta đã phát hiện ra ba xác chết trong một chung cư trên phố Faisanderie, Fontainebleau. Không ai biết nguyên nhân dẫn đến cái chết của Sébastien, Pierre và Antoine Salta, ba anh em ruột sống chung trong một căn hộ.

“Khu phố này vốn rất nổi tiếng về an ninh trật tự. Chưa từng xảy ra vụ cướp tiền hay đồ vật quý hiếm nào ở đây. Cũng không thấy dấu vết gì của hiện tượng bẻ khóa. Tại hiện trường, người ta không phát hiện ra vũ khí gây án nào.

“Cuộc điều tra hứa hẹn sẽ gặp nhiều khó khăn được giao cho đội trưởng nổi tiếng Jacques Méliès, người đứng đầu Đội Trọng án Fontainebleau. Vụ án kỳ lạ này có thể sẽ là câu chuyện giật gân nhất mùa hè dành cho những kẻ yêu thích các bí ẩn trinh thám. Tên sát nhân liệu mà cảnh giác. L.W.”

6. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

LẠI LÀ BẠN ĐẤY Ừ?

Vậy là bạn đã khám phá ra tập hai cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối của tôi.

Hiển nhiên cuốn đầu tiên được đặt trên giá để kính trong khu đèn dưới lòng đất, cuốn này khó tìm hơn phải không?

Hoan hô bạn.

Đúng ra thì bạn là ai nhỉ? Cháu trai Jonathan của tôi? Con gái tôi? Không, bạn có thể không phải người này cũng chẳng phải người kia.

Xin chào, vị độc giả xa lạ!

Tôi mong hiểu được bạn rõ hơn. Trước những trang viết trong cuốn sách này, hãy nói tên, tuổi, giới tính, nghề nghiệp, quốc tịch của bạn.

Bạn quan tâm đến gì trong cuộc sống?

Đâu là điểm mạnh và đâu là điểm yếu của bạn?

Ồ mà suy cho cùng, điều ấy chẳng quan trọng lắm. Tôi biết bạn là ai.

Tôi cảm thấy bàn tay bạn đang vuốt ve những trang viết của tôi. Kể ra cũng khá dễ chịu. Trên mỗi đầu ngón tay bạn, qua từng đường vân tay ngoằn ngoèo, tôi đoán được những đặc tính bí ẩn nhất của bạn.

Tất cả đều được ghi vào tận từng phần dù là nhỏ nhất trong bạn. Thậm chí tôi còn nhận thấy ở đó gien của tổ tiên bạn.

Có thể nói hàng nghìn con người ấy đã phải sống qua rất nhiều năm. Phải quyến rũ nhau, làm tình với nhau cho đến lúc bạn chào đời!

Ngày hôm nay, tôi cảm giác như thấy bạn ngay trước mắt mình.

Không, bạn đừng cười. Hãy cứ tự nhiên. Hãy để tôi nói nhiều hơn nữa về bạn. Bạn còn hơn cả những gì bạn vẫn nghĩ về mình.

Bạn không đơn giản là một cái họ và một cái tên chứa đựng cả một lịch sử xã hội thối đàu.

Bạn còn là 71% nước tinh khiết, 18% các bon, 4% nitơ, 2% canxi, 2% phốt pho, 1% kali, 0,5% lưu huỳnh, 0,5% natri, 0,4% clo. Cộng thêm một thìa xúp các nguyên tố vi lượng khác nhau: magiê, kẽm, mangan, đồng, i ốt, niken, brom, flo, silic. Lại cộng thêm một nhóm các chất nữa như coban, nhôm, molipđen, vanadi, chì, thiếc, titan, bo.

Đây chính là công thức cấu thành sự sống của bạn.

Tất cả những vật liệu này đều bắt nguồn từ hiện tượng bùng cháy của các ngôi sao và bạn có thể thấy chúng ở khắp nơi trong chính cơ thể bạn. Nước trong cơ thể bạn cũng tương tự như nước của đại dương vô hại nhất trong số các đại dương. Phốt pho trong cơ thể bạn khiến bạn dễ trở thành những kẻ chóng hưng phấn. Clo trong cơ thể bạn giống như loại clo vẫn được dùng để tiệt trùng các bể bơi. Song bạn không chỉ là thế.

Bạn là một giáo đường hóa học, một trò chơi xây dựng vĩ đại với những liều lượng, những cân bằng, những cơ chế phức tạp chỉ có thể nắm bắt đôi chút. Bởi phân tử nào trong bạn cũng đều được cấu tạo từ những nguyên tử, những hạt, những quark (1), chân không, tất cả gắn kết với nhau, một cách khéo léo khó lòng nhận biết, nhờ nào là lực điện từ, nào là lực hấp dẫn, lực điện tử.

Song bất chấp vậy! Nếu bạn đã tìm được cuốn tập hai này, thì đó là vì bạn thật khôn khéo và biết rất nhiều điều về thế giới của tôi. Bạn

đã làm gì với những kiến thức mà cuốn tập một mang đến cho bạn? Một cuộc cách mạng chẳng? Hay một sự tiến hóa? Không gì cả, hẳn nhiên rồi.

Thế thì giờ đây, bạn hãy ngồi thật thoải mái để có thể đọc cho rõ hơn. Hãy ngồi thật thẳng lưng. Hãy thở thật bình tĩnh. Hãy thư giãn cơ mặt.

Hãy lắng nghe tôi!

Không có gì ở xung quanh bạn, trong thời gian và không gian, là vô ích cả. Bạn không vô ích. Cuộc sống ngắn ngủi của bạn mang ý nghĩa nào đó. Nó không hề bề tấc. Mọi thứ đều có ý nghĩa.

Như tôi, kẻ đang trò chuyện cùng bạn đây, trong lúc bạn đọc tôi thì tôi bị đám giòi nhấm nháp. Tôi nói sao ư? Tôi sẽ được dùng làm phân bón cho những mầm rau xếp phơi mơn mớn. Lớp người thuộc thế hệ tôi không hiểu tôi muốn kiếm tìm điều gì.

Với tôi giờ thì đã quá muộn. Điều duy nhất tôi có thể để lại là một vết dấu mong manh... cuốn sách này.

Với tôi giờ đã quá muộn, nhưng với bạn lại chưa phải quá muộn. Bạn đã yên vị rồi chứ? Hãy thư giãn các cơ nhé. Đừng nghĩ đến điều gì khác ngoài vũ trụ, nơi bạn chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi.

Hãy tưởng tượng thời gian được tua nhanh. Phụt, bạn chào đời, chui khỏi bụng mẹ mình như một hạt sơ ri tầm thường. Roạp, roạp, bạn nhồi cả nghìn món ăn đủ màu vào người rồi cùng lúc biến hàng tấn thực vật và động vật thành phân. Tạch, bạn chết.

Lúc sống bạn đã làm được gì?

Không nhiều lắm, hẳn nhiên rồi.

Vậy hãy hành động! Hãy làm việc gì đó, có thể nhỏ bé thôi, nhưng hữu ích! Hãy làm việc gì đó cho đời trước khi từ giã đời. Bạn được sinh ra không phải không có nguyên do. Hãy tìm hiểu xem nguyên do ấy là gì. Đó là nhiệm vụ nhỏ bé của bạn?

Không phải ngẫu nhiên bạn có mặt trên đời này.

Hãy chú ý điều đó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

7. NHỮNG SỰ BIẾN ĐỔI

Nó không thích người ta bảo nó phải làm cái này cái kia.

Con sâu róm to bự lông lá đầy mình, màu xanh lá, đen và trắng, lánh xa khỏi con chuồn chuồn vốn hay khuyên nó phải cảnh giác với lũ kiến rồi đi về tí đầu cành cây tần bì.

Nó trượt đi trong tư thế trườn uốn lượn. Đầu tiên nó đặt sáu cái chân trước xuống. Rồi khi nó cuộn mình thì mười cái chân sau của nó nối tiếp với sáu cái chân trước.

Lúc tới đầu ngọn cây, con sâu róm khạc ra một ít dãi dính để cố định phần thân sau của nó rồi buông mình treo lơ lửng, đầu chúc xuống dưới.

Nó rất mệt mỏi. Nó đã hoàn thành chuỗi ngày sống đời ấu trùng. Những đốn đau trong nó đã chấm dứt. Giờ thì hoặc là nó thay hình đổi dạng, hoặc là nó chết.

Suyt!

Nó cuộn mình vào một cái vỏ kén bằng sợi mảnh trong suốt, mềm mại và chắc chắn.

Cơ thể nó biến thành một cái bọc thần diệu.

Nó chờ ngày này từ rất lâu, rất lâu rồi. Lâu vô cùng.

Cái vỏ kén cứng lại và trắng ra. Cơn gió nhẹ khẽ đu đưa thứ quả trong suốt kỳ lạ ấy.

Một vài ngày sau, cái vỏ kén căng lên như thể sắp thốt ra một tiếng thở dài. Hơi thở của nó trở nên đều đặn hơn. Nó rung rung. Cả một quá trình luyện đan đang diễn tiến. Phía dưới đó, các sắc màu, các thành phần hiếm lạ, các hương thơm tinh tế, các mùi hương khiến người ta ngỡ ngàng, các thứ nước cốt, các loại hoóc môn, các màu sơn, các chất mỡ, các loại axit, các loại thịt và thậm chí cả các loại vỏ đang hòa quyện vào nhau.

Mọi thứ tự điều chỉnh sắp xếp, tự định mức liều lượng chính xác không gì sánh kịp nhằm sản sinh ra một thực thể mới. Thế rồi phần phía trên cái vỏ kén nứt toạc. Từ lớp vỏ bạc thò ra một cái râu rụt rè xoắn ốc.

Dáng hình đang thoát khỏi cái nô áo quan kia chẳng còn nét gì giống với con sâu róm nguồn gốc xuất thân của nó nữa.

Một con kiến lang thang quanh đó đã dõng theo khoảnh khắc thiêng liêng này. Thoạt tiên, bị vẻ tráng lệ của quá trình biến đổi ấy thu hút, nó tỏ ra rất biết điều nhưng rồi nó sực nhớ đó chỉ là một miếng thịt sẵn. Nó bèn lao nhanh trên cành cây để giết con vật tuyệt vời ấy trước khi con vật kịp chuồn.

Cơ thể ẩm ướt của con bướm sư tử đã thoát hẳn ra khỏi tổ trứng gốc. Cánh nó dang ra. Sắc màu rực rỡ. Đôi cánh nhọn nhẹ nhàng và

móng mạnh ánh lên. Từ những rãnh khía sẫm màu nổi bật các sắc vẻ lạ lẫm: vàng flo, đen mờ, cam sáng chói, đỏ son, hơi đỏ son và than đá ánh xà cừ.

Con kiến săn mồi lắc cái bụng nằm phía dưới lồng ngực để đứng vào tư thế bắn. Trong tầm nhìn cũng như tầm ngửi của nó, nó đang nhắm con bướm.

Con bướm sử tử nhận ra con kiến. Nó bị phần đầu nhọn của cái bụng dưới đang nhắm vào mình quấy rầy nhưng nó biết cái chết có thể phụt ra từ đó. Mà nó thì chẳng hề sẵn sàng chết chút nào. Không phải lúc này. Nếu không sẽ thật đáng tiếc.

Bốn con mắt hình cầu chăm chăm nhìn nhau.

Con kiến soi kỹ con bướm. Quả là con bướm rất xinh đẹp nhưng con kiến phải mang thịt tươi về cho đám ấu trùng. Không phải tất cả các loài kiến đều ăn chay, còn lâu mới thế. Đoán thấy con mồi của mình đang chuẩn bị cất cánh, con kiến này bèn hành động trước, nâng cao bộ phận bắn lên. Con bướm tận dụng khoảnh khắc ấy để lao đi. Tia axit formic phun chệch hướng xuyên qua cánh con bướm, khiến nó bị thủng một vết nhỏ tròn vành vạnh.

Con bướm hơi mất độ cao một chút, vết thủng ở cánh nó bị gió lùa qua. Con kiến là một tay thiện xạ nên đỉnh ninh mình đã bắn trúng. Nhưng con bướm không vì thế mà bớt đập cánh. Mỗi lần đập cánh là mỗi lần đôi cánh vẫn còn ấm ướt của nó khô đi một ít. Nó lấy lại độ cao, nhìn thấy rõ cái vỏ kén của mình ở phía dưới. Và không hề cảm thấy chút tiếc nhớ nào.

Con kiến săn mồi vẫn luôn ở tư thế phục kích. Một phát bắn nữa. Một cơn gió trời nhẹ thổi qua làm một chiếc lá đung đưa và chặn tia bắn chết chóc lại. Con bướm chao cánh rồi bay xa đầy phóng khoáng.

Con kiến lính 103 683 đến từ Bel-o-kan đã bắn hụt. Mục tiêu của nó giờ đã nằm ngoài tầm với. Nó mơ màng ngắm con sâu thuộc bộ cánh phấn ấy bay đi và thoáng thềm được như thế. Con bướm sẽ bay về đâu nhỉ? Có vẻ như nó đang hướng về phía bờ rìa thế giới.

Quả vậy, con bướm sử tử dần khuất dạng về hướng Đông. Nó đã bay được nhiều giờ rồi và khi bầu trời bắt đầu trở nên xám xịt, nó phát hiện thấy một đốm sáng le lói từ xa và ngay lập tức vội vã lao về phía đó.

Bị lôi cuốn, nó chỉ có duy nhất một mục đích: đến được chỗ phát ra thứ ánh sáng phi thường này. Gấp gáp bay cho tới khi còn cách nguồn sáng vài centimét, nó càng tăng tốc hơn nữa để nhanh chóng được thưởng thức trong cực khoái.

Giờ thì nó đã ở rất gần ngọn lửa. Đầu cánh nó sắp sửa bùng cháy. Nó mặc kệ, nó muốn dẫn mình vào đó, tận hưởng sức mạnh ấm nóng này. Tan chảy trong vàng thái dương này. Liệu nó có chết thiêu trong đó không?

8. MÉLIÈS GIẢI QUYẾT BÍ ẨN CÁI CHẾT CỦA BA ANH EM NHÀ SALTA

- Không ư?

Anh rút từ túi ra một cái kẹo cao su và ngoạm lấy.

- Không, không, không. Đừng để đám nhà báo vào đây. Tôi sẽ thăm lặng kiểm tra mấy cái xác chết của tôi và rồi ta sẽ thấy. Mà tắt giùm tôi đồng nển kia đi với! Sao lại châm chúng lên thế? À, chung cư xảy ra sự cố điện à? Nhưng bây giờ lại có điện rồi, phải không? Vậy thì làm ơn, không có chuyện nguy cơ hỏa hoạn đâu nhé.

Ai đó thổi tắt nến. Một con bướm với hai đầu cánh đang cháy vừa kịp thoát khỏi vụ hỏa táng.

Viên đội trưởng vừa nhai kẹo cao su trèo trẹo vừa kiểm tra căn hộ trên phố Faisanderie.

Những năm đầu thế kỷ XXI, có rất ít điều thay đổi so với thế kỷ trước. Tuy nhiên các kỹ thuật tội phạm học lại có đôi chút phát triển. Xác chết được phủ phóc môn và sáp dẻo trong để có thể giữ nguyên tư thế lúc chết. Nhờ vậy cảnh sát tha hồ nghiên cứu hiện trường theo ý mình. Phương pháp này thuận tiện hơn nhiều so với phương pháp vẽ mấy cái đường viền cổ lỗ bằng phấn.

Phương pháp này khiến người ta hơi bối rối một chút, nhưng cuối cùng các nhà điều tra cũng quen với đám nạn nhân, mắt mở, da và quần áo phết đầy sáp trong, bất động hệt như giây phút họ chết.

- Ai là người đầu tiên đến đây?

- Thanh tra Cahuzacq.

- Emile Cahuzacq ấy à? Ông ta đang ở đâu nhỉ? À, ở dưới nhà... Được đấy, bảo ông ta lên gặp tôi.

Một cảnh sát trẻ ngập ngừng:

- Ủm thưa đội trưởng... Dưới nhà có một cô phóng viên tờ Tiếng vang Chủ nhật khẳng định rằng...

- Ai khẳng định cái gì chứ? Không! không có nhà báo nhà biếc gì lúc này hết! Đi gọi Emile cho tôi.

Méliès sai bước đi đi lại lại khắp phòng khách rồi mới nghiêng xuống xác Sébastien Salta. Khuôn mặt anh ta gần như dính chặt vào

phần mặt bị biến dạng, mắt như lõi khồi tròn, lông mày nhếch lên, cánh mũi nở ra, miệng há hốc, lưỡi cứng đờ. Thậm chí anh còn nhìn thấy cả mấy cái răng giả và thức ăn từ bữa ăn nhẹ cuối cùng còn giắt lại. Hẳn người đàn ông này đã xơi đậu phộng và nho khô.

Tiếp đó, Méliès đi vòng quanh xác của hai em trai của người đó. Pierre thì mắt trợn trừng, miệng há hốc. Sáp dẻo trong đã giữ lại cả những vết nổi da gà tua tủa trên da anh ta. Về phần Antoine, gương mặt anh ta bị biến dạng với vẻ nhăn nhúm kinh hãi ghê gớm.

Viên đội trưởng rút từ túi ra một chiếc kính lúp có đèn và soi kỹ lưỡng lớp biểu bì của Sébastien Salta. Đám lông thẳng đơ như những cái cọc. Cả Sébastien cũng bất động với những vết nổi da gà.

Một dáng hình quen thuộc hiện ra trước mặt Méliès. Thanh tra Emile Cahuzacq. Bốn mươi năm phục vụ trung thành và hiệu quả tại Đội Trọng án Fontainebleau. Tóc muối tiêu hai bên thái dương, ria mép tía nhọn, một con người khiến người khác vững tâm. Cahuzacq là người trầm tĩnh và đã đạt được đúng vị trí của mình trong xã hội. Mong ước duy nhất của ông là được về hưu trong thanh bình, không gặp quá nhiều sóng gió.

- Ra ông là người đến đây đầu tiên đấy hả, Emile?

- Đúng vậy.

- Thế ông đã thấy gì?

- Thì cũng như anh thôi. Tôi đã ngay lập tức yêu cầu phủ sáp dẻo trong lên mấy cái xác.

- Ý tưởng hay đấy. Ông nghĩ gì về tất cả những chuyện này?

- Không vết thương, không dấu vân tay, không vũ khí gây án, không dấu hiệu xuất nhập... Rõ ràng đây là một vụ cực điên dành cho anh!

- Xin cảm ơn.

Đội trưởng Jacques Méliès còn rất trẻ, anh mới khoảng ba mươi hai tuổi song đã nổi tiếng với tài do thám tinh khôn của mình. Anh luôn coi thường những lễ thói cũ và luôn biết tìm ra các giải pháp độc đáo cho những vụ phức tạp nhất.

Sau khi học xong và nắm vững chuyên ngành khoa học, Jacques Méliès đã từ chối theo đuổi sự nghiệp nghiên cứu xán lạn để hướng về đam mê duy nhất đời mình: tội ác. Ban đầu, sách vở là thứ mời mọc anh dẫn thân vào cuộc phiêu du đến xứ sở của những dấu chấm hỏi này. Anh nhồi đầy đầu các loại truyện trinh thám. Từ Juge Ti đến Sherlock Holmes, rồi Maigret, Hercule Poirot, Dupin hay Rick Deckard, anh đã ngốn ngấu cả ba nghìn năm các cuộc điều tra hình sự.

Chiếc Chén Thánh của anh phải là một tội ác hoàn hảo, một tội ác chỉ có vẻ sắp diễn ra chứ chưa thực sự thành hình. Để hoàn thiện bản thân hơn, dĩ nhiên anh đã đăng ký theo học tại Học viện Tội phạm học Paris. Tại đó, lần đầu tiên trong đời, anh biết thế nào là khám nghiệm tử thi trên xác người mới chết (và cũng lần đầu tiên trong đời anh biết thế nào là ngắt xiú). Tại đó, anh được học cách mở khóa bằng một cái kẹp tóc, cách làm bom thủ công hay tháo kíp nổ. Anh cũng khám phá ra hàng nghìn cách chết chỉ tồn tại ở loài người.

Tuy nhiên, các tiết học có cái gì đó khiến anh thất vọng: nguyên vật liệu quá tệ. Người ta chỉ được làm quen với mỗi loại tội phạm hay để mình bị tóm. Đúng là những kẻ ngu ngốc. Còn bọn khác, cái bọn thông minh ấy, người ta lại chẳng biết gì về chúng cả vì người ta chưa

bao giờ gặp chúng. Liệu một trong số những kẻ còn nằm ngoài vòng pháp luật đó có tìm ra cách tiến hành một tội ác hoàn hảo không?

Cách duy nhất để biết điều này là dẫn thân vào lĩnh vực hình sự và chính bản thân mình phải lao vào cuộc săn lùng. Đây chính là việc anh làm. Anh thăng tiến không chút vất vả. Anh đã thành công ngoạn mục vụ đầu tiên trong đời khi vạch mặt ông thầy dạy dỗ mình - vô bực lý tưởng của một tay trùm khủng bố!

Đội trưởng Méliès tiến hành khám xét phòng khách, không bỏ qua một xó xỉnh nào dù là nhỏ nhất. Cuối cùng anh đưa mắt lên nhìn chăm chăm trần nhà.

- Nói tôi nghe đi Emile, lúc vào đây ông có thấy ruồi phải không?

Viên thanh tra trả lời rằng ông không để ý đến chi tiết này. Lúc ông tới, cửa ra vào và cửa sổ vẫn đóng nhưng ngay sau đó, ông mở cửa sổ và cả đống ruồi đã kịp bay đi.

- Có quan trọng không? ông lo lắng hỏi.

- Có. À mà suy cho cùng thì không. Cứ cho là thế thì thật đáng tiếc. Ông có hồ sơ về các nạn nhân chứ?

Cahuzacq lấy từ cái túi ông vẫn thường đeo chéo qua vai ra một cặp hồ sơ bìa các tông. Viên đội trưởng xem xét từng tài liệu một trong đó.

- Ông nghĩ gì về vụ này?

- Có vẻ gì đó rất thú vị... Cả ba anh em nhà Salta đều là các nhà nghiên cứu hóa học song một trong ba người họ, Sébastien, lại là một nhân vật không đơn giản như thoạt tiên người ta vẫn tưởng. Anh ta sống một cuộc đời hai mặt.

- Này, này...

- Anh chàng Salta này bị mấy trò cờ bạc quái quỷ ám ảnh. Trò anh ta hay chơi nhất là bài poker. Anh ta được mệnh danh là “gã khổng lồ poker”. Không những do vóc người anh ta mà trước hết là do anh ta thường đặt cược những khoản tiền kếch sù. Mới đây anh ta thua rất nhiều. Anh ta bị rơi vào vòng xoáy nợ nần. Và để thoát khỏi cảnh đó cách duy nhất anh ta tìm được là chơi càng lúc càng lớn.

- Sao ông biết những chuyện này?

- Tôi đã phải dò hỏi, cách đây không lâu lắm, ở những tụ điểm cờ bạc. Anh ta lâm vào đường cùng rồi. Hình như anh ta còn bị dọa giết nếu không hoàn tiền trong quãng thời gian ngắn nhất.

Méliès, vẻ trầm tư, không ngừng nhai kẹo cao su trèo trẹo.

- Vậy là có một động cơ nào đó liên quan đến anh chàng Sébastien này...

Cahuzacq lắc lắc mái đầu.

- Cậu nghĩ rằng anh ta hành động trước một bước và rằng anh ta tự sát chắc?

Viên đội trưởng không biết trả lời thế nào và lại quay về phía cửa ra vào.

- Lúc ông tới, cánh cửa ra vào bị khóa từ bên trong phải không?

- Phải.

- Cả mấy cái cửa sổ cũng vậy à?

- Tất cả các cửa sổ đều vậy.

Méliès lại bắt đầu nhai kẹo cao su mạnh hơn.

- Anh nghĩ đến gì vậy? Cahuzacq hỏi.

- Đến một vụ tự sát. Quả là như thế có thể hơi đơn giản nhưng giả thiết tự vẫn lại giải thích được mọi việc. Không thấy bất kỳ dấu vết khác lạ nào vì không có hiện tượng đột nhập từ bên ngoài. Tất cả diễn ra trong căn phòng đóng kín. Sébastien đã giết hai em mình rồi tự sát.

- Ủ, nhưng bằng vũ khí gì mới được chứ?

Méliès khép đôi mi lại để tìm cảm hứng tốt hơn. Cuối cùng anh tuyên bố:

- Bằng thuốc độc. Một loại thuốc độc cực mạnh có tác động chậm. Loại xyanua bọc caramen ấy. Khi tan chảy trong dạ dày, caramen sẽ giải phóng thứ chất chết người được bọc trong nó. Như một quả bom hóa học nổ chậm. Ông vừa nói anh ta là nhà hóa học phải không?

- Phải, ở CCG.

- Vậy Sébastien Salta đầu vất vả gì với việc tạo ra vũ khí!

Cahuzacq vẫn chưa bị thuyết phục hoàn toàn.

- Thế tại sao cả ba người họ lại có khuôn mặt sợ hãi đến vậy?

- Đau đớn. Khi xyanua ngấm vào dạ dày, người ta sẽ rất đau đớn. Còn tệ hại hơn một vết loét cả nghìn lần.

- Cứ cho là Sébastien Salta tự sát đi, Cahuzacq nói với giọng điệu vẫn còn ngờ vực, nhưng tại sao anh ta lại phải giết hai em mình khi hai người này chẳng có nguy cơ gì với anh ta hết?

- Để giúp họ tránh tình trạng kiệt quệ phát sinh từ cú vỡ nợ của anh ta. Cũng có thể do thứ phản xạ xưa cũ ở loài người vốn xui khiến người ta dồn cả gia đình vào chỗ chết. Tại Ai Cập thời cổ đại, các pharaon vẫn được mai táng cùng vợ, người hầu, động vật và tài sản của họ đấy thôi! Họ sợ chết một mình nên mới mang theo những người thân thiết...

Giờ thì viên thanh tra bắt đầu dao động trước niềm tin chắc chắn của viên đội trưởng. Vụ này có thể hoặc quá đơn giản hoặc quá ám muội. Song chỉ giả thiết tự sát mới biện minh nổi cho việc không thấy bất kỳ dấu vết lạ nào.

- Vậy tóm lại là thế này, Méliès tiếp tục. Tại sao mọi thứ đều khép kín? Vì mọi thứ diễn ra ở bên trong. Ai đã ra tay? Sébastien Salta. Bằng vũ khí nào? Thuốc độc tác động chậm tự chế! Động cơ là gì? Tuyệt vọng, không giải quyết được những khoản nợ kèch sù gộp lại từ các cuộc cờ bạc.

Emile Cahuzacq rất lấy làm ngạc nhiên. Như vậy vụ án bí ẩn vốn được báo chí tuyên bố là “giật gân nhất mùa hè” này lại được giải quyết dễ dàng thế sao? Thậm chí chẳng cần kiểm chứng, chẳng cần đối chất nhân chứng, chẳng cần nghiên cứu dấu hiệu, tóm lại là chẳng cần mấy thứ đồ linh kinh chuyên ngành. Đội trưởng Méliès nổi tiếng tới nỗi không ai dám nghi ngờ. Và lại lập luận của anh cũng là lập luận duy nhất có vẻ logic.

Một cảnh sát mặc đồng phục tiến vào:

- Vẫn cái cô phóng viên của tờ Tiếng vang Chủ nhật ấy muốn phỏng vấn anh. Cô ấy đợi từ hơn một tiếng đồng hồ rồi và cô ấy nản nì để...

- Cô ấy có dễ thương không?

Viên cảnh sát lúc lắc mái đầu ra ý là có.

- Cô ấy thậm chí rất “dễ thương”. Tôi nghĩ đó là một cô gái lai Âu-Á.

- Ồ? Cô ấy tên gì? Tchoung Li hay Mang Chi-nang?

Viên cảnh sát phản đối:

- Không phải thế đâu. Laetitia Ouelle hay tên gì đó đại loại vậy.

Jacques Méliès ngần ngừ, nhưng sau khi liếc mắt nhìn đồng hồ, anh quyết định:

- Anh bảo quý cô ấy là tôi tiếc lắm, song tôi không còn thời gian nữa. Đã đến giờ phát sóng chương trình truyền hình yêu thích của tôi: “Bây suy tưởng”. Ông biết chương trình này chứ, Emile?

- Tôi từng nghe nói đến nó nhưng chưa xem bao giờ.

- Thế thì ông phạm sai lầm rồi! Lẽ ra chương trình đó phải là môn thể dục trí não bắt buộc dành cho mọi thám tử.

- Ồ anh biết đấy, với tôi thì đã quá muộn.

Viên cảnh sát húng hắng:

- Thế cô phóng viên từ Tiếng vang Chủ nhật thì sao ạ?

- Anh bảo cô ấy là tôi sẽ phát biểu ở Văn phòng Trung tâm Thông tấn. Cô ấy chỉ việc dựa vào đó mà tìm cảm hứng.

Viên cảnh sát tự cho phép mình hỏi thêm một câu nữa:

- Thế anh đã tìm ra giải pháp cho vụ này chưa?

Jacques Méliès mỉm cười như một chuyên gia thất vọng trước một bài toán quá đơn giản. Tuy nhiên anh vẫn thổ lộ:

- Vụ này liên quan đến một tên sát nhân hai mặt và một vụ tự sát, tất cả đều bị đầu độc. Sébastien Salta nợ nần chồng chất nên hóa điên, anh ta muốn giải quyết dứt khoát một lần cho xong.

Nói tới đây, viên đội trưởng yêu cầu mọi người rời khỏi hiện trường. Tự tay anh tắt đèn và đóng cửa ra vào.

Một lần nữa, căn phòng nơi xảy ra vụ án mạng lại vắng người.

Mấy cái xác bóng nhẫy sấp phản chiếu ánh đèn nê ông đỏ xanh nhấp nháy trên phố. Lời khẳng định đáng chú ý của Méliès đã lấy khỏi chúng mọi vầng bi thảm. Ba người chết vì thuốc độc, đơn giản chỉ có thế.

Nơi nào Méliès đi qua, nơi ấy ma thuật biến mất.

Một việc vặt vãnh không hơn. Ba gương mặt thực bùng sáng dưới loạt ánh đèn flash sắc sỡ. Ba người đàn ông trẻ tuổi nằm bất động như những nạn nhân bị ướp xác ở thành phố Pompéi.

Song vẫn tồn tại một vấn đề nan giải: vé kinh hoàng tội cùng làm nhẵn nhúm mấy khuôn mặt kia dường như chứng tỏ rằng họ đã thấy thứ gì đó còn đáng sợ hơn cả vụ phun trào nham thạch từ núi Vésuve (2).

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 3 -

Ồi 103 683 trấn tĩnh. Nó đã đeo đuổi con mồi của mình một cách vô ích. Con bướm xinh đẹp mới chào đời không quay trở lại. Nó đưa cái chân lông lá lên cọ cọ đầu bụng dưới rồi đi về phía đầu cành để thu hồi cái vỏ kén bị bỏ lại. Đây là loại vật dụng luôn có ích trong một tổ kiến. Nó có thể được dùng làm vỏ đựng mật sâu cũng như bình nước di động.

103 683 lau chùi râu rồi rung chúng với vận tốc 12 000 dao động/giây để phát hiện xem liệu còn gì khác thú vị vắng vất quanh đó không. Không thấy bóng dáng của con mồi nào. Kệ vậy.

103 683 là một con kiến đở hung thuộc thành phố liên bang Bel-o-kan. Nó đã một tuổi rưỡi, tương ứng với bốn mươi tuổi ở loài người. Nó thuộc đẳng cấp lính trinh sát vô tính. Nó giương cặp râu cuộn lại lên khá cao. Dáng cổ cùng dáng lồng ngực cho thấy nét tính cách ngày càng trở nên quả quyết ở nó. Một trong những bộ phận lau chửa ở đốt ống của nó đã gãy nhưng tổng thể các bộ phận trong nó vẫn ở tình trạng vận hành hoàn hảo, dù trên mình nó ngoằn ngoèo những vết rạch.

Đôi mắt nhỏ hình bán cầu của nó nhìn xét mọi vật qua cái màng rây của những ô nhân cầu. Nhìn ở góc rộng. Nó có thể đồng thời thấy được phía trước, đằng sau và ở trên. Không có gì động đậy xung quanh. Chẳng nên mất thời gian ở đây nữa.

Nó bò xuống khỏi cái cây con bằng cách sử dụng lớp lông mềm nằm dưới đầu các chân. Đám lông nhỏ xíu loằng ngoằng này tiết ra một thứ chất dính giúp nó di chuyển trên những bề mặt vô cùng láng bóng, thậm chí di chuyển theo chiều thẳng đứng và thậm chí cả trong tư thế lộn ngược.

103 683 đi theo một con đường tỏa mùi thơm và tiến về phía thành phố mình. Quanh nó, cỏ vươn lên thành những cây đại thụ xanh cao. Nó gặp rất nhiều kiến thợ Bel-o-kan đang chạy trên cùng những con đường tỏa mùi như nhau. Đôi chỗ, các công nhân kiến đã đào đường ngầm để đồng loại đi qua không bị khó chịu dưới ánh mặt trời.

Một con sên vô ý băng qua đường của bầy kiến. Đám kiến lính đuổi nó khỏi đó ngay lập tức bằng cách dùng đầu hàm dưới chích vào nó. Sau đấy, chúng lau sạch đồng dãi mà con sên nhả ngang đường.

103 683 gặp một con côn trùng rất kỳ quặc. Nó chỉ có một cánh và bò sát mặt đất. Nhìn gần hơn thì đó chỉ là một con kiến đang mang một cái cánh chuồn chuồn. Chúng chào hỏi nhau. Con kiến săn mồi này may mắn hơn nó. Bởi trở về trong tình trạng trắng tay hay mang được về một cái vỏ kén bướm chẳng khác nhau là mấy.

Bóng Cấm Thành bắt đầu hiện ra. Rồi bầu trời hoàn toàn biến mất. Chỉ còn lại một khối những cành con dày đặc.

Đây chính là Bel-o-kan.

Được tạo lập bởi một kiến chúa đi lạc (Bel-o-kan có nghĩa là “Cấm Thành của kiến đi lạc”), bị đe dọa bởi các cuộc chiến tranh liên-kiến, các cơn lốc xoáy, mối, ong vò vẽ, chim, thành phố Bel-o-kan tự hào vẫn trụ vững được từ hơn năm nghìn năm nay.

Bel-o-kan, tổng hành dinh của kiến đỏ hung trong rừng Fontainebleau.

Bel-o-kan, lực lượng chính trị lớn nhất vùng.

Bel-o-kan, tổ kiến khai sinh phong trào tiến hóa Myrmécéen.

Mỗi mối đe dọa lại khiến thành phố thêm vững chãi. Mỗi cuộc chiến tranh lại khiến thành phố thêm thiện chiến. Mỗi lần thất bại lại khiến cư dân thành phố thêm thông minh.

Bel-o-kan, thành phố ba mươi sáu triệu con mắt, một trăm lẻ tám triệu cái chân, mười tám triệu bộ não. Sống động và huy hoàng.

103 683 biết hết mọi ngõ ngách, mọi cây cầu ngầm trong Cấm Thành. Thời thơ ấu, nó từng đến thăm những căn phòng trồng loài nấm trắng, những căn phòng vắt sữa rệp và những căn phòng nơi có các cá thể chứa nước im lìm bất động, treo mình trên trần. Nó từng chạy khắp các hành lang Cấm Thành, xưa kia vốn được lũ mối đào sâu trong gỗ của một gốc thông. Nó chứng kiến toàn bộ quá trình đổi mới dưới thời tân kiến chúa Chli-pou-ni, người bạn trước đã cùng nó phiêu lưu khắp chốn.

Chính Chli-pou-ni là con kiến phát minh ra “phong trào tiến hóa”. Nó đã từ chối danh hiệu tân Belo-kiu-kiuni để tạo lập vương triều riêng của mình: vương triều của các kiến chúa Chli-pou-ni. Nó thay đổi đơn vị đo không gian: không còn là đầu (3 milimét), mà là bước chân (1 xentimét). Bởi các cư dân Bel-o-kan ngày càng đi xa hơn nên phải có một đơn vị đo lớn hơn.

Trong khuôn khổ phong trào tiến hóa, Chli-pou-ni cho xây dựng Thư viện hóa học và đặc biệt, nó chào đón tất cả các loài động vật cộng sinh mà nó sẽ nghiên cứu để tạo ra những pheromon động vật. Hơn nữa nó còn gắng thuần hóa các loài bay và bơi. Bọ hung và niềng niềng...

Lâu lắm rồi, 103 683 và Chli-pou-ni không gặp nhau. Thật khó để có thể lại gần kiến chúa trẻ, vốn rất bận rộn với việc đẻ trứng và cải tổ thành phố. Song con kiến lính không vì vậy mà lãng quên những lần phiêu lưu chúng trải qua cùng nhau dưới lòng Cấm Thành, cuộc điều tra chúng tiến

hành cùng nhau nhằm khám phá vũ khí bí mật, con sâu cánh cứng tiết ra chất gây nghiện cố tìm cách đầu độc chúng, cuộc chiến chống lại đám kiến gián điệp tỏa mùi đá.

103 683 cũng nhớ cuộc hành trình vĩ đại về hướng Đông của nó, cái lần nó tiếp cận với bờ rìa của thế giới, của xứ sở những Ngón Tay nơi mọi sinh vật sống đều chết.

Đã nhiều lần con kiến lính yêu cầu gây dựng một đội quân viễn chinh mới. Câu trả lời nó nhận được là ở đây có quá nhiều việc phải làm nên không thể tung ra những đoàn kiến cảm tử nơi vùng biên hành tinh.

Tất cả những điều ấy đều đã thuộc về quá khứ.

Thông thường, loài kiến chẳng bao giờ nghĩ đến quá khứ cũng chẳng bao giờ nghĩ đến tương lai. Nhìn chung, chúng thậm chí còn không ý thức được sự tồn tại của mình trong tư cách một cá thể. Không hề có khái niệm “tôi”, “của tôi” hay “của anh”, chúng chỉ hiện hữu qua cộng đồng hay vì cộng đồng. Vì không ý thức được về bản thân nên chúng cũng chẳng e sợ gì cái chết. Loài kiến không hề biết đến trạng thái âu lo hiện sinh.

Nhưng ở con 103 683 đã diễn ra một sự biến đổi. Cuộc hành trình đến nơi tận cùng thế giới làm nảy sinh trong nó chút ý thức về cái “tôi”, dĩ nhiên là còn rất sơ đẳng song như thế đã rất khó đảm đương rồi. Ngay khi suy nghĩ về bản thân manh nha xuất hiện thì các vấn đề “trừu tượng” cũng nổi lên theo. Ở loài kiến, hiện tượng này được gọi là “bệnh tâm trạng”. Căn bệnh thường ảnh hưởng đến các con hữu tính. Theo đạo lý Myrmécéen, chỉ riêng việc tự vấn: “Liệu tôi có mắc bệnh tâm trạng không?” đã cho thấy kẻ tự vấn bị nhiễm bệnh trầm trọng rồi.

Vì vậy, 103 683 cố không đặt cho mình những câu hỏi. Nhưng quả là khó...

Quanh nó giờ đây, con đường đã được mở rộng. Mật độ giao thông trở nên dày đặc đáng kể. Nó giao tiếp bằng râu với đám đông, ráng sức cảm nhận dù chỉ một phân tử nhỏ bé giữa đám đông đang vượt qua nó. Những kẻ khác, được là những kẻ khác, sống xuyên qua những kẻ khác, cảm giác bị chậm lại bởi những gì xung quanh, còn gì đáng vui vẻ hơn thế?

Nó nhảy nhót trên con đường thênh thang đông nghịt. Đây là con đường dẫn đến khu vực phụ cận cổng thứ tư của Cấm Thành. Như mọi khi, quang cảnh chỗ này thật lộn xộn! Ở đó đông đúc tới nỗi lối đi tắc nghẽn. Cần phải mở rộng cổng vào số 4 và đề ra một số kỷ luật trong lưu thông. Chẳng hạn, kiến nào chở mồi săn nhỏ nhất sẽ phải nhường chỗ cho những con khác. Hoặc giả kiến trở về sẽ phải giành được quyền ưu tiên so với kiến đi ra. Song thay vì vậy, lại chỉ có tắc đường, vấn nạn của tất cả các đô thị lớn!

Về phần mình, 103 683 không vội gì phải mang cái vỏ kén rỗng tòi tàn trở về. Trong lúc đợi mọi thứ chùng đống lên nhau, nó quyết định dạo chút xíu quanh bãi rác. Hồi còn trẻ, nó mê mẩn với việc chơi đùa trong rác. Cùng các bạn hữu thuộc đẳng cấp chiến binh, nó tung những cái sọ lên và tìm cách nhắm trúng những cái sọ lơ lửng trên không ấy bằng một tia axit. Cần phải ép thật nhanh hạch tiết độc. Và chẳng, đó cũng chính là cách 103 683 trở thành thiện xạ. Tại đây, tại bãi rác này, nó đã học được cách rút vũ khí và nhắm bắn với vận tốc của một cái đập hàm.

Ồ, bãi rác... Loài kiến luôn xây bãi rác trước khi xây đô thị. Nó vẫn nhớ một con kiến đánh thuê ngoại bang, lúc đến Bel-o-kan lần đầu tiên, đã phát đi câu hỏi: “Tôi đã thấy bãi rác, thế Cấm Thành ở đâu?” Cần phải thừa nhận một điều, mấy ngọn đồi cao hình thành từ những bộ xương, những vỏ ngũ cốc và những loại rác thải khác nhau kia luôn có xu hướng tràn ngập các vùng lân cận thành phố. Một số lối vào (Cứu với!) đã bị những thứ ấy làm tắc nghẽn và thay vì dẹp gọn chúng, lũ kiến lại ưu tiên cách đào những lối đi mới.

(Cứu với!)

103 683 quay lại. Hình như nó thấy có con kiến nào đó vừa rên siết một mùi. Cứu với! Lần này thì nó tin chắc là có. Một mùi giao tiếp rõ rệt bốc lên từ đồng uế tạp này. Rác bắt đầu biết nói ư? Nó tiến lại gần, dùng đầu râu lục lợi một chông xác chết.

Cứu với!

Chính là một trong ba cái xác kia đã phát đi câu cầu cứu. Nằm sát bên nhau là một cái đầu bọ rùa, một cái đầu châu chấu và một cái đầu kiến đỏ hung. Nó chạm vào cả ba cái và phát hiện ra chút mùi sống nhỏ nhoi tỏa đi từ mấy cái râu trên mẫu còn sót lại của con kiến đỏ hung. Thế là con kiến lính túm lấy cái sọ giữa hai chân trước và giữ cho nó nằm đối diện với sọ mình.

Có vài điều phải được biết đến, cái đầu dơ bẩn phát đi thông điệp, một cái râu trợ trợ vẫn cắm vụng về trên cái đầu ấy.

Thật kinh tởm! Một cái sọ mà vẫn còn muốn bày tỏ! Hẳn con kiến này chưa đủ đứng đắn để chấp nhận cái chết thanh thản! Trong thoáng chốc, 103 683 cảm thấy muốn quăng cái sọ ấy lên không trung rồi nghiền nát cái sọ bằng một tia axit chính xác như ngày xưa nó vẫn làm một cách thích thú. Song không chỉ tính tò mò ngăn nó lại: Phải luôn đón nhận các thông điệp từ những kẻ muốn phát đi là một câu cách ngôn Myrmécéen cổ.

Trao đổi râu, 103 683 cho hay, tuân thủ câu cách ngôn, nó sẽ đón nhận tất cả những gì cái đầu xa lạ kia muốn phát đi.

Càng lúc cái sọ càng cảm thấy khó khăn trong suy nghĩ. Song nó biết mình phải ghi nhớ một thông tin quan trọng. Nó biết mình phải đưa mọi suy nghĩ lên phía trên chiếc râu duy nhất còn sót lại để cái con kiến mà trước đây nó vẫn tìm cách duy trì sinh mạng đã không sống uổng phí.

Nhưng vì không gắn với tim nữa nên cái sọ không được tưới ẩm. Các nếp nhăn trong não nó thậm chí còn hơi khô. Bù vào đó, hoạt động điện lại tỏ ra hiệu quả. Vẫn còn một vũng nhỏ các nơ ron trung chuyển trong não. Tận dụng chút ẩm ướt ít ỏi này, các nơ ron kết nối với nhau, vài dấu hiệu chấp điện chứng tỏ các suy nghĩ đã lưu thông đáng kể.

Mọi thứ bắt đầu quay trở lại.

Chúng có ba con. Ba con kiến. Nhưng thuộc loài nào? Thuộc loài kiến đỏ hung. Những con kiến đỏ hung nổi loạn! Tổ của chúng? Bel-o-kan. Chúng thâm nhập vào Thư viện hóa học để... Để đọc một pheromon trí nhớ vô cùng kỳ lạ. Thế pheromon đó nói đến chuyện gì? Nói đến chuyện gì đấy quan trọng. Quan trọng tới mức đám kiến canh gác liên bang đã sẵn đuổi chúng. Hai bạn nó tử trận. Bị bọn kiến chiến binh hạ sát. Cái sọ khô đi. Ba cái chết vô ích nếu nó lãng quên. Nó phải khôi phục thông tin. Nó phải làm thế. Nó phải làm thế.

Đối diện với những hình cầu thị giác của cái sọ, có một con kiến đang hỏi đến lần thứ năm xem nó phải thông báo những gì.

Một vũng máu mới trong não được phát hiện. Có thể dùng để tiếp tục các suy nghĩ. Sự kết hợp điện hóa học được thực hiện giữa một mảng trí nhớ trọn vẹn và hệ thống thu-phát. Được tiếp sức nhờ năng lượng của vài protein và đường còn sót lại trong thùy trán, bộ não đã chuyển thành công một thông điệp.

Chli-pou-ni muốn phát động một cuộc thập tự chinh hồng giết tất cả BỌN CHÚNG. Cần phải cảnh báo gấp những kẻ nổi loạn.

103 683 không hiểu. Con kiến này, hay đúng ra là cái mẫu vụn của con kiến này, đang nói đến “thập tự chinh” và “những kẻ nổi loạn”. Chẳng lẽ có những kẻ nổi loạn trong Cấm Thành? Chuyện này mới mẻ đây! Nhưng con kiến lính cảm thấy cái sọ không thể đối thoại được lâu. Không nên làm mất

dù chỉ một phân tử vì những phân tán vô ích. Trước một câu nói gây hoang mang như vậy thì hỏi câu gì là tốt nhất? Ngôn từ thoát ra khỏi mấy cái râu con kiến lính.

Tôi có thể gặp “những kẻ nổi loạn” ấy ở đâu để cảnh báo?

Cái sọ lại nỗ lực thêm lần nữa, nó rung lên.

Ở phía trên mấy chuồng bọ tê giác mới... Một cái trần giả...

103 683 quyết định được ăn cả ngã về không.

Cuộc thập tự chinh đánh vào kẻ nào?

Cái sọ run rẩy. Râu nó rung lên. Liệu nó có khắc ra nổi nửa pheromon cuối cùng?

Một mùi hấp hơi, gần như có thể cảm thấy được bằng râu, toát ra. Nó chỉ chứa một từ tỏa mùi duy nhất. 103 683 chạm vào nó bằng đốt cuối cùng ở phần phụ giác quan của mình. Nó hít hà. Nó biết từ này. Thậm chí nó còn quá biết là đẳng khác.

Những Ngón Tay.

Giờ đây, râu của cái sọ đã hoàn toàn khô kiệt. Chúng co rúm lại. Không còn chút mùi thông tin gì tỏa ra từ cái cục đen kia nữa.

103 683 sững sốt.

Một cuộc thập tự chinh tàn sát tất cả các Ngón Tay...

Một cách triệt để.

10. BƯỚC ĐÊM, XIN CHÀO

Tại sao bỗng dừng ánh sáng lại tắt? Dĩ nhiên con bướm cảm thấy lửa bén vào đôi cánh nó nhưng nó vẫn sẵn sàng nếm trải giây phút ngất ngây trong ánh sáng... Nó đã gần đạt được điều ấy, cái cảm giác hòa quyện vào hơi nóng này!

Con bướm sử tử thất vọng quay lại rừng Fontainebleau và bay lên cao, cao mãi trên bầu trời. Nó bay rất lâu mới đến được nơi nó kết thúc quá trình biến hình của mình.

Từ trên trời cao, nhờ vào hàng nghìn ô mắt, nó phân biệt được rõ rệt sơ đồ vùng. Ở vị trí trung tâm là tổ kiến Bel-o-kan. Khắp xung quanh là những thành phố nhỏ và những ngôi làng đã được các kiến chúa đồ hung quy hoạch. Chúng gọi cái tổng thể này là “liên bang Bel-o-kan”. Quả vậy, cái liên bang ấy đóng vai trò chính trị quan trọng tới nỗi giờ nó đã trở thành một đế chế. Trong rừng, không kẻ nào dám thách mắc gì về quyền bá chủ của bầy kiến đồ hung.

Chúng là những kẻ thông minh nhất, những kẻ có tổ chức tốt nhất. Chúng biết sử dụng các công cụ, chúng từng đánh bại bọn mối và lũ kiến lùn. Chúng hạ gục những con vật lớn hơn chúng cả trăm lần. Không kẻ nào trong rừng nghi ngờ việc chúng là những chủ nhân thực sự của thế giới, những chủ nhân duy nhất.

Ở phía Tây Bel-o-kan, các lãnh thổ nguy hiểm trải dài, nhưng nhúc nhếch nhện và bọ ngựa. (Con bướm, hãy cẩn trọng!)

Ở phía Tây Nam, một vùng có vẻ bớt hoang dã hơn bị ong độc, rắn và rùa chiếm đóng. (Nguy hiểm.)

Ở phía Đông là tất cả các loài quái vật bốn, sáu hoặc tám chân và cũng chừng ấy miệng ăn, chừng ấy răng móc và chừng ấy ngòi nọc tiết độc, đê bẹp, nghiền nát, hóa lỏng.

Ở phía Đông Bắc là toàn bộ đô thị ong mới, tổ ong Askolein. Sống tại đó là những con ong hung dữ, những con ong luôn lấy cớ mở rộng lãnh thổ thu hoạch phấn hoa để phá hủy nhiều tổ ong vò vẽ.

Xa hơn nữa về phía Đông, tọa lạc dòng sông mang tên “ĂnSạch” bởi nó ngốn trong chốc lát hết thảy những gì có trên bề mặt. Lý do khiến người ta phải thận trọng.

Kìa, một đô thị mới đã xuất hiện ven sông. Tò mò, con bướm sáp lại gần. Lũ mối hần mới xây xong đô thị ấy. Đại pháo được đặt trên các tháp phòng ngự cao nhất hần là để hạ ngay tại trận những kẻ không mời mà đến. Nhưng cái kẻ không mời mà đến kia lại bay lượn ở vị trí quá cao để có thể bị những kẻ khốn khổ này làm cho lo lắng.

Con bướm sư tử đổi hướng, bay lên trên những vách đá ở phía Bắc, những dãy núi dốc đứng bao quanh cây sồi cổ thụ. Rồi nó lượn xuống phía Nam, xứ sở của đám bọ que và nấm đỏ.

Đột nhiên, nó định vị được một con bướm cái đang phát ra mùi mạnh nhất từ các hoóc môn sinh dục của mình, mùi ấy bay lên tận độ cao chỗ nó. Nó vội lao đi để nhìn con bướm cái gần hơn. Màu sắc con bướm cái còn rực rỡ hơn màu sắc của nó. Con bướm cái mới đẹp làm sao! Nhưng nó cứ bất động đến lạ lùng. Thật kỳ quặc. Nó cũng tỏa hơi, cũng mang hình dạng và vẻ chắc chắn của một con bướm cái, có điều... Nhục quá! Đó là một bông hoa, để ngụy trang, bông hoa ấy tự biến mình thành thứ vốn không phải là mình. Ở loài lan này, mọi thứ đều giả dối: mùi, cánh, màu. Chỉ đơn thuần là trò lừa gạt của đám thực vật! Than ôi! con bướm sư tử phát hiện ra điều này quá muộn. Chân nó đã dính nhựa. Nó không thể cất cánh thoát khỏi đó được nữa.

Con bướm sư tử đập cánh mạnh tới nỗi tạo ra một luồng khí, luồng khí này khiến cánh một bông bồ công anh bay lên như sao. Con bướm nhẹ nhàng trượt trên mép bông lan trúng lòng. Thực tình mà nói, bông hoa này

chính là một cái dạ dày há mồm, tận cùng trong cái lòng trứng của nó ẩn giấu tất cả các loại axit tiêu hóa giúp một bông hoa có thể ăn thịt một con bướm.

Đó đã là hồi kết chưa? Chưa. May mắn hiện diện dưới dạng hai Ngón Tay cong lại thành hình cái kẹp túm lấy cánh con bướm và giải thoát nó khỏi hiểm họa để rồi quăng nó vào một cái lọ trong suốt.

Cái lọ vượt qua một khoảng cách lớn.

Sau đó, con bướm non bị đưa vào một vùng sáng chói. Những Ngón Tay lôi nó ra khỏi lọ, phết một chất màu vàng rất thơm lên mình nó khiến cánh nó cứng lại. Không thể bay được nữa rồi! Tiếp đến, những Ngón Tay lấy một cái cốc khổng lồ mạ crom phía trên treo một hình cầu màu đỏ và, bằng một cú dứt khoát... đâm sâu vào tim nó. Thay vì đặt một tấm bia mộ, những Ngón Tay đặt một cái nhãn ngay trên đầu nó: “*Papillonus vulgaris*”.

11. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Thời điểm gặp gỡ giữa hai nền văn minh luôn là một thời điểm tế nhị. Việc những người phương Tây đầu tiên đặt chân lên khu vực Trung Mỹ từng là cơ hội gây ra nhiều nhầm lẫn lớn lao. Tôn giáo Aztèque dạy rằng một ngày nào đó, các sứ giả của Quetzalcoatl, thần rắn đội lông vũ, sẽ tới Trái đất. Họ có nước da sáng, họ cưỡi trên những con vật to lớn bốn chân và họ khắc ra sấm để trừng phạt những kẻ nghịch đạo.

Thế là vào năm 1519, khi các kỵ sĩ Tây Ban Nha vừa cập bến bờ biển Mexico, người Aztèque đã nghĩ rằng đó là những “Teules” (thần thánh trong tiếng Nahuatl).

Tuy nhiên, ngay năm 1511, tức là chỉ vài năm trước sự xuất hiện này, một người đàn ông đã cảnh báo họ phải đề phòng. Guerrero là một thủy thủ Tây Ban Nha bị đắm tàu trên bờ biển Yucatán lúc các đội

quân của Cortés còn trú lại trên những hòn đảo thuộc Saint-Dominique và Cuba.

Guerrero dễ dàng khiến người dân địa phương chấp nhận mình và kết hôn với một cô gái bản xứ. Ông cho họ biết những Kẻ Chinh Phục sắp cập bến nơi đây. Ông đảm bảo đó chẳng phải thần thánh cũng chẳng phải sứ giả của thần thánh. Ông cảnh báo họ phải đề phòng những kẻ kia. Ông dạy họ cách làm nỏ để tự vệ. (Cho tới thời điểm ấy, người Da đỏ chỉ sử dụng mũi tên và rìu có đầu gắn đá vỏ chai; vậy nhưng nỏ lại là thứ vũ khí duy nhất khả dĩ xuyên thủng đồng áo giáp kim loại mà lính của Cortés mặc.) Guerrero nhắc nhở người dân không được sợ lũ ngựa, đặc biệt ông yêu cầu họ đừng hoảng hốt khi đối diện với súng. Đó chẳng phải thứ vũ khí ma thuật cũng chẳng phải sấm sét gì. “Cũng như các bạn, người Tây Ban Nha được cấu thành từ máu thịt. Chúng ta có thể đánh bại họ”, ông không ngừng dặn dò như vậy. Và để chứng minh điều này, tự ông cứa mình một nhát để máu đỏ giống tất cả mọi người chảy ra. Guerrero chăm lo việc chỉ bảo người Da đỏ trong làng mình và chỉ bảo tốt tới nỗi khi đạo quân những Kẻ Chinh Phục của Cortés tràn đến tấn công, chúng đã rất ngạc nhiên vì lần đầu tiên ở châu Mỹ chúng chạm trán một đội quân da đỏ thực sự, đội quân đã chống trả chúng suốt nhiều tuần liền.

Song thông tin không vượt qua được phạm vi ngôi làng. Tháng Chín năm 1519, vua Aztèque là Moctezuma đã đến gặp đội quân Tây Ban Nha cùng những chiếc xe ngựa chở đầy đồ trang sức được dùng làm lễ vật. Cũng trong tối ấy, nhà vua bị sát hại. Một năm sau, Cortés dùng đại bác Tenochtitlán phá hủy thủ đô Aztèque, sau khi bỏ đói toàn bộ dân thành phố này bằng cách nhốt họ suốt ba tháng trời.

Về phần Guerrero, ông qua đời trong lúc đang tổ chức cuộc tấn công đêm nhằm vào một công sự Tây Ban Nha.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

12. LAETITIA VẪN CHƯA XUẤT HIỆN

Sau quyết định nhanh chóng của mình về vụ Salta, Jacques Méliès được triệu đến chỗ Charles Dupeyron. Người đứng đầu ngành cảnh sát này tha thiết được chúc mừng anh với tư cách cá nhân.

Trong một căn phòng trang trí xa xỉ, thoát tiên, ông cảnh sát trưởng tâm sự cùng anh rằng “vụ án anh em nhà Salta” đã gây ấn tượng mạnh “với cấp trên”. Một vài người trong số các chính khách danh tiếng nhất còn nhận xét cuộc điều tra do Méliès tiến hành là “kiểu mẫu về sự nhanh nhạy và tính hiệu quả theo phong cách Pháp”.

Tiếp đó ông hỏi Méliès xem anh đã kết hôn chưa. Méliès, hết sức ngạc nhiên, trả lời anh vẫn độc thân, nhưng vì cảnh sát trưởng cứ nằn nì nên anh phải thừa nhận mình cũng cư xử như tất cả mọi người: nghĩa là anh vừa bay nhảy nay chỗ này mai chỗ kia vừa cố gắng né tránh để không bị nhiễm các bệnh hoa liễu.

Charles Dupeyron tiếp tục bằng cách gợi ý anh nên nghĩ tới chuyện lấy vợ. Như vậy có lẽ anh sẽ củng cố được cho mình một hình ảnh xã hội, thứ sẽ giúp anh bước chân vào chính giới. Rồi anh sẽ thấy điều này, và để bắt đầu, có thể trong tư cách nghị sĩ hay thị trưởng. Ông nhấn mạnh quốc gia, mọi quốc gia đều cần những người biết giải quyết các vấn đề phức tạp. Nếu anh, Jacques Méliès, có khả năng hiểu làm thế nào mà ba con người lại bị sát hại trong căn phòng kín mít, chắc chắn anh cũng có thể giải quyết được những vấn đề tế nhị như: làm thế nào triệt tiêu được nạn thất nghiệp, chống lại tình trạng bất ổn ở các vùng ngoại ô, giảm thâm hụt An sinh xã hội, cân bằng cán cân ngân sách. Tóm lại là toàn bộ những câu đố nhỏ nhỏ mà ngày nào các vị lãnh đạo một quốc gia cũng phải đối mặt ấy.

- Chúng tôi cần những người có khả năng sử dụng não mình mà càng ngày họ càng trở nên hiếm hoi, cảnh sát trưởng than phiền. Anh đừng quên nếu anh muốn lao vào cuộc phiêu lưu mang tên chính trị này tôi sẽ là người đầu tiên ủng hộ anh.

Jacques Méliès trả lời rằng điều khiến anh quan tâm trong một câu đố là tính trừu tượng và vô cơ của nó. Anh sẽ không bao giờ lao mình vào mục đích giành quyền lực. Thống trị người khác là việc làm hết sức mệt mỏi. Còn cuộc sống tình cảm của anh vẫn vận hành không đến mức tồi tệ và anh thích nó thuộc lĩnh vực riêng tư thì hơn.

Cảnh sát trưởng Dupeyron bật cười vui vẻ, ông đặt tay lên vai anh và khẳng định rằng ông cũng vậy, hồi bằng tuổi anh ông cũng nghĩ thế. Nhưng rồi ông đã thay đổi. Không phải nhu cầu thống trị người khác thúc đẩy ông mà là nhu cầu không bị người khác thống trị.

- Phải giàu thì mới coi thường tiền bạc được, phải nắm quyền lực thì mới coi thường quyền lực được!

Do đó, Dupeyron thời trai trẻ đã chấp nhận leo từng nấc một trong bậc thang tôn ti của loài người. Giờ đây ông có thể tự nhủ mình được bảo vệ khỏi mọi thứ, ông không sợ tương lai suy tàn nữa, ông đã sinh được hai người con nối dõi và cho chúng theo học ở một trong những trường tư thục đắt nhất thành phố, ông có một chiếc ô tô sang trọng, có thời gian rảnh rỗi và quanh ông là hàng trăm kẻ nịnh thần. Còn mơ gì hơn thế?

“Mơ mãi là một đứa bé say mê truyện trinh thám”, Méliès nghĩ và quyết định không nói ra.

Cuộc hội kiến kết thúc, lúc rời văn phòng cảnh sát trưởng, Méliès nhận thấy gần chấn song cửa sổ có một tấm pa nô rộng phủ đầy những tờ áp phích bầu cử với các khẩu hiệu khác nhau: “Vì một nền dân chủ

dựa trên những giá trị đích thực, hãy bầu cho đảng dân chủ xã hội!”, “Hãy nói không với khủng hoảng! Đã quá nhiều lời hứa không được giữ. Hãy gia nhập Phong trào các nhà cộng hòa cấp tiến!”, “Hãy cứu lấy hành tinh bằng cách ủng hộ Cải cách sinh thái quốc gia!”, “Hãy đứng lên chống lại bất công! Hãy gia nhập Mặt trận nhân dân độc lập”.

Và khắp nơi, chỗ nào cũng là bộ mặt của những gã no đủ ấy, những gã lấy thư ký làm nhân tình và tự cho mình là người cai trị! Ông cảnh sát trưởng đề nghị anh trở thành một kẻ như chúng ư! Một kẻ danh tiếng ư!

Với Méliès, không có gì phải nghi ngờ nữa. Anh chẳng thèm danh vọng, cuộc sống phóng đảng của anh, các chương trình truyền hình của anh cùng những cuộc điều tra tội phạm của anh còn giá trị hơn nhiều. “Nếu con không muốn gặp rắc rối thì đừng tham vọng”, cha anh từng khuyên anh như vậy. Không ham muốn sẽ chẳng có khổ đau. Có lẽ giờ đây anh nên bổ sung: “Đừng nuôi tham vọng giống lũ đàn độn ấy, hãy tự tạo cho mình một cuộc kiếm tìm riêng vượt qua được cuộc sống nhàm chán.”

Jacques Méliès từng kết hôn hai lần và cả hai lần anh đều ly dị. Anh đã giải quyết được khoảng năm mươi vụ án trong niềm khoái trá. Anh có một căn hộ, một thư viện, một nhóm bạn. Anh thỏa mãn với điều đó. Dù sao thì anh cũng thỏa mãn với điều đó.

Anh đi bộ về nhà, qua quảng trường Poids-de-l’Huile, đại lộ Maréchal-de-Lattre-de-Tassigny và phố Butte-aux-Cailles.

Khắp nơi xung quanh anh, người người hối hả theo đủ hướng, ô tô bấm còi inh ỏi, phụ nữ đập thảm bên cửa sổ ầm ầm. Đám trẻ con vừa đuổi nhau vừa dùng súng nước bắn nhau. “Pằng, pằng, pằng, cả ba

đưa mày chết rồi!” một thằng trong bọn hét lên. Đám trẻ đang chơi trò công an bắt cướp ấy khiến Jacques Méliès vô cùng khó chịu.

Anh về tới trước cửa tòa nhà nơi mình ở. Đó là một tổng thể to lớn tạo thành khối tam giác hoàn hảo cao một trăm năm mươi mét và rộng gần tương đương. Đám quạ bay vòng vòng phía trên mấy cái ăng ten tí vi.

Vẫn ở vị trí canh gác, người gác cổng thò đầu qua cửa sổ căn phòng nhỏ của mình. Bà gọi anh ngay lập tức:

- Chào anh Méliès! Anh biết không, tôi đọc được trên báo những điều người ta nói về anh. Rặt một lũ đồ kị!

Anh ngạc nhiên:

- Sao ạ?

- Tôi ấy mà, dù thế nào thì tôi cũng tin chắc là anh có lý.

Anh bước bốn bậc một lên căn hộ của mình. Ở đó, Marie-Charlotte đang đợi sẵn như mọi khi. Nó yêu anh bằng thứ tình yêu đằm đuối và như mọi ngày, nó đã đi lấy báo cho anh. Lúc anh mở cửa, nó vẫn ngậm tờ báo giữa hai hàm răng. Anh ra lệnh:

- Bỏ báo ra, Marie-Charlotte!

Nó vâng lời không chút gằm gừ và Méliès vội vàng lao vào đọc tờ Tiếng vang Chủ nhật. Anh nhìn thấy ngay ảnh của mình và dòng tit in cỡ lớn phía trên:

KHI CẢNH SÁT NHÚNG MŨI

Xã luận của Laetitia Wells

“Nền dân chủ đã mang lại quá nhiều quyền. Trong số các quyền, nó cho chúng ta cái quyền đòi hỏi được tôn trọng ngay cả khi chúng ta chỉ còn là xác chết. Tuy nhiên quyền ấy đã bị khước từ trong trường hợp gia đình quá cố Salta. Không những bí ẩn về vụ án ba nhân mạng này không được làm sáng tỏ mà thật quá đáng, ông Sébastien Salta mới qua đời đã bị buộc tội, từ nay ông không thể tự bào chữa được nữa, sát hại hai em mình trước khi tự thanh trừng bản thân.

“Chúng ta đang nhạo báng ai chứ và tố cáo những kẻ đã chết không thể hưởng nổi sự trợ giúp của một luật sư nữa mới thật đơn giản làm sao! Nhưng ít ra vụ án ba nhân mạng trên phố Faisanderie cũng rất có ích vì nó giúp chúng ta hiểu rõ hơn con người của đội trưởng Jacques Méliès. Đó là một người, vốn hết sức nổi tiếng, đã tự cho phép mình tiến hành qua quýt cuộc điều tra mà không biết ngượng. Khi tuyên bố tại Văn phòng Trung tâm Thông tấn rằng cả ba anh em nhà Salta đều chết vì bị đầu độc, thì ngài đội trưởng Méliès không những đã tự cho phép mình đưa ra lời phán xét vội vàng về một vụ án phức tạp hơn nhiều so với cái vẻ ban đầu, mà hơn nữa, ông ta còn sỉ nhục tất cả những người quá cố!

“Tự vẫn ư? Khi thoáng nhìn qua xác Sébastien Salta, tôi có thể khẳng định là người đàn ông ấy chết vì bị giày vò bởi một nỗi kinh hoàng ghê gớm nhất trong số các nỗi kinh hoàng. Khuôn mặt ông ta chỉ lộ nét khiếp đảm!

“Thật quá đơn giản khi nghĩ rằng tác giả của một vụ ám sát hai người em ruột có thể phải chịu nổi ăn năn tội đĩnh, nguyên do dẫn đến vẻ mặt nói trên. Song đối với bất kỳ người nào có chút ít khái niệm tâm lý học nhân sinh, mà đây dường như không phải trường hợp của ngài đội trưởng Méliès, thì một người đàn ông có khả năng bỏ chất độc chết người vào món ăn mà ngay sau đó anh ta lại ăn cùng gia đình

mình là người đã vượt qua mọi ngưỡng cảm xúc. Gương mặt anh ta hẳn sẽ chỉ biểu lộ vẻ thanh thản rồi cuộc cũng đạt được tới.

“Thế còn nổi đau? Nổi đau gây ra bởi chất độc vốn không kịch liệt đến mức ấy. Và cũng phải biết bản chất chất độc đó là gì thì mới giải thích nổi mọi điều. Về phần mình, tôi đã tới Nhà xác vì cảnh sát không cho tôi điều tra trên hiện trường. Tôi đã hỏi bác sĩ pháp y, ông tiết lộ với tôi rằng ba cái xác của anh em nhà Salta đều chưa hề được khám nghiệm tử thi. Như vậy, vụ án đã khép lại mà người ta không biết chính xác nguyên nhân dẫn đến cái chết của họ. Quả là một thái độ rất thiếu nghiêm túc từ phía ngài đội trưởng Méliès, chuyên gia tội phạm học trứ danh nhường ấy!

“Việc xếp xó quá nhanh chóng vụ án nhà Salta khiến chúng ta phải suy ngẫm mà thậm chí còn khiến chúng ta lo lắng nữa. Chúng ta có thể danh chính ngôn thuận tự hỏi liệu trình độ nghiên cứu của các viên chức cảnh sát quốc gia đã đủ cao để đối mặt với sự tinh vi trong các loại hình tội phạm mới hay chưa. L. W.”

Méliès vo tròn tờ báo và bật ra một câu nguyên rủa.

13. 103 683 TỰ VẤN

Những Ngón Tay!

Những Ngón Tay!

Một cơn rừng mình kỳ lạ xâm chiếm 103 683.

Bình thường, loài kiến không biết sợ. Nhưng 103 683 liệu có còn là “bình thường”? Khi phát âm cái từ tỏa mùi những Ngón Tay, cái sợ ở bãi rác đã làm thức tỉnh trong nó một vùng não bộ ngủ quên vì hàng nghìn thế hệ nay không được dùng tới.

Trước thời điểm này, mỗi lần nghĩ về vùng bờ rìa thế giới, con kiến lính lại kiểm duyệt những ký ức của mình. Nó luôn xóa đi trong trí óc cuộc gặp gỡ giữa nó với những Ngón Tay. Những Ngón Tay và sức mạnh kỳ lạ của chúng, ngôn ngữ khó hiểu của chúng cùng xung năng chết người mù quáng của chúng.

Thế nhưng cái sọ, dù chỉ còn là một mẫu ngu ngốc của một cơ thể đã chết, lại đủ để tái kích hoạt vùng não chứa đựng nỗi sợ. Trước đây, 103 683 từng là một chiến binh gan dạ, luôn đứng hàng đầu trong đội quân đông đảo đối mặt với đội quân kiến lùn. Nó từng ngẫu hứng xin được tiến về phương Đông hiểm họa. Nó từng đấu tranh chống lại lũ kiến gián điệp mùi đá. Nó từng săn những con vật đầu cao tới nỗi không trông thấy được. Thế nhưng cuộc gặp gỡ giữa nó với những Ngón Tay lại tước mất của nó toàn bộ tinh thần hăng hái.

103 683 mơ hồ nhớ về những con quái vật tận thế này. Nó như thấy lại bạn nó, con kiến già 4 000, bị một áng mây đen siêu tốc đập cho dẹp lép như chiếc lá.

Một số kiến gọi những Ngón Tay là “kẻ canh giữ vùng bờ rìa thế giới”, “loài động vật vô tận”, “bóng đen khắc nghiệt”, “kẻ phá rừng”, “kẻ xông mùi tử thần”...

Song mới đây, tất cả các tổ kiến trong vùng đều nhất trí gán cho hiện tượng khiến ai nấy hoang mang này cùng một cái tên:

Những Ngón Tay!

Những Ngón Tay: là mấy thứ xuất hiện ở bất kỳ đâu và gieo rắc cái chết. Những Ngón Tay: là đám động vật nghiền nát tất tậ trên đường chúng qua. Những Ngón Tay: là các khối đông đúc lấn sâu và đè bẹp mọi đô thị nhỏ. Những Ngón Tay: là những bóng đen gây ô

nhiệm rừng bằng các sản phẩm đầu độc tất cả những ai nếm phải. Chỉ riêng nghĩ đến điều ấy thôi, 103 683 đã thấy giật mình ghê tởm rồi.

Nó phân vân giữa hai trạng thái cảm xúc: nỗi sợ, vốn lạ lùng với loài nó, và một cảm xúc khác mà ngược lại, cảm xúc này chỉ thuộc về riêng nó - tính tò mò!

Hàng trăm triệu năm nay, loài kiến luôn gắng đạt tới một tiến bộ bất diệt. Phong trào tiến hóa do Chli-pou-ni phát động chỉ là một trong số nhiều cách thể hiện nhu cầu điển hình của loài này là luôn đi xa hơn, cao hơn, mạnh hơn.

103 683 không tránh được điều ấy. Tính tò mò xua tan nỗi sợ. Suy cho cùng, một cái sợ vô vị nói đến những kẻ nổi loạn và cuộc thập tự chinh chống lại các Ngón Tay cũng không phải chuyện tẻ nhạt cho lắm!

103 683 lau chùi râu, dấu hiệu cho thấy nó cần điếm lại tình hình.

Nó dựng thẳng râu về phía một bầu trời không có thật.

Không khí thật nặng nề, như thể một con vật ăn mồi đang rình rập đâu đó, sẵn sàng trời lên thách thức Cấm Thành. Đám cành nhánh xung quanh rung rinh trước một cơn gió nhẹ bất chợt. Cây cối dường như muốn nói với nó hãy cẩn trọng, nhưng cây cối thì luôn nói bất cứ thứ gì. Chúng cao lớn tới nỗi chẳng phải bận lòng đến những thảm kịch len lỏi giữa các rễ của chúng. 103 683 không thích tâm tính của loài cây, cái thứ tâm tính mặc kệ và không chịu nhúc nhích. Cứ như thể chúng bất khả chiến bại không bằng! Tuy nhiên cũng có lúc chúng đổ sụp, gãy nát trước bão, cháy đen trước sét hoặc chỉ đơn giản là xói mòn trước lũ mối. Khi ấy, đến lượt loài kiến tỏ ra thần nhiên trước vận tàn của loài cây.

Một câu ngạn ngữ của kiến lùn đã chỉ rõ điều đó: Loài to lớn luôn mong manh hơn loài nhỏ con.

Liệu những Ngón Tay có phải là đám cây cối di động không nhỉ?

103 683 không phí thì giờ nghĩ ngợi mấy thứ ấy. Nó đã quyết định: kiểm chứng những gì cái sọ nói.

Nó vào tổ mình bằng một lối hẹp gần bãi rác và đi ra đại lộ vành đai. Những đại lộ lớn xuất phát từ đó đều dẫn tới Cấm Thành. Nhưng nó không đến nơi ấy. Nó lần theo các lỗ thông hơi dốc tới mức nó phải dùng mấy cái móc của mình bám vào. Nó để mình trượt trong một hành lang dốc đứng, rồi rơi vào một mạng lưới các hành lang không quá tắc nghẽn bất chấp lối lưu thông quen thuộc.

Đám kiến thợ đang hồi hả vận chuyển thức ăn và cành con chào 103 683. Ở loài kiến không có chuyện chiến thắng cá nhân song tại đây, nhiều kiến biết rằng con kiến lính này đã tới chỗ ấy, xứ sở của những Ngón Tay. Nó đã thấy bờ rìa của thế giới, nó đã chú ý đến cái góc tối tăm của hành tinh.

103 683 dựng râu lên và tìm nơi có chuồng bọt hung. Một con kiến thợ chỉ rõ rằng chuồng bọt hung nằm ở tầng -20, khu vực Tây-Nam-Nam, phía bên trái sau mấy khu vườn trồng nấm đen.

Nó bèn chạy nước kiệu.

Từ vụ hỏa hoạn hồi năm ngoái đến nay, nhiều việc đã được hoàn tất. Đô thị cổ Bel-o-kan từng được xây dựng trên năm mươi tầng cao và năm mươi tầng sâu. Nhờ có Chli-pou-ni cân nhắc xem xét mà giờ đây thành phố mới có thể tự hào về tám mươi tầng cao của mình. Các tầng sâu không thay đổi được vì đá hoa cương bấy lâu nay vẫn ở đó thay thế cho sàn.

Vừa tiến bước, con kiến lính vừa cảm phục thành phố rộng lớn không ngừng được cải thiện của mình.

Tầng +75: đây là các nhà trẻ được điều nhiệt bằng mùn phân hủy, phòng sấy nhộng bằng cát mịn nhằm hút hơi ẩm. Nhờ hệ thống rãnh trượt hơi dốc, giờ kiến Bel-o-kan đã có thể dễ dàng chuyển trứng xuống các tầng chăm sóc thường xuyên. Tại đó, các vú em có cái bụng dưới nặng nề sẽ thường xuyên liếm láp chúng. Do vậy mà qua lớp vỏ kén trong suốt, các vú em có thể truyền protein cũng như kháng sinh cần thiết cho sự phát triển hoàn hảo của chúng.

Tầng +20: đây là các kho dự trữ thịt khô, các kho dự trữ hoa quả, các kho dự trữ bột nấm. Tất cả đều được phủ axit formic với tỷ lệ thích hợp để tránh thối rữa.

Tầng +18: các thùng bằng lá dày đặc đựng axit quân sự thí nghiệm tỏa khói. Bể đầu của mấy cái hàm trên rõ dài, các nhà hóa học kiến thử nghiệm khả năng hòa tan của từng loại axit. Một vài loại bắt nguồn từ hoa quả, như axit malic chiết xuất từ táo. Các loại khác bắt nguồn từ những thứ ít phổ biến hơn: axit oxalic từ rau chút chít, axit sunfuric từ đá vàng. Để đi sẵn, axit formic mới có nồng độ 60% là lý tưởng. Nó khiến ruột gan hơi nóng một chút nhưng lại gây ra được những thiệt hại vô song. 103 683 đã từng thử.

Tầng +15: phòng chiến đấu đã được xây cao lên. Tại đây, các chiến binh tập đánh giáp lá cà. Chiến thuật mới được ghi lại cẩn thận vào các pheromon trí nhớ ở Thư viện hóa học. Xu hướng của ngày hôm nay là không nhảy qua đầu đối thủ nữa mà chặt đứt của hãn từng cái chân một cho tới lúc hãn không thể cử động. Xa hơn một chút là những pháo binh đang tập bắn tan hạt nã cách mười bước bằng một tia axit chính xác.

Tầng -9: đây là các chuồng rệp. Kiến chúa Chli-pou-ni từng muốn đưa tất cả các chuồng vào Cấm Thành để tránh nguy cơ tấn công từ đám bọ rùa hung dữ. Kiến thợ đang hối hả quăng cho lũ rệp những đoạn cây nhựa ruồi, bọ này vội vã hút hết nhựa trong đó.

Tỉ lệ sinh ở bọ rùa đã tăng. Hiện cứ mỗi giây lại có mười con ra đời. Trên đường đi, 103 683 có may mắn chứng kiến một hiện tượng hiếm hoi. Một con bọ rùa đẻ một con bọ rùa con, bản thân con bọ rùa con này cũng đã sẵn sàng đẻ và hạ sinh một con bọ rùa con còn nhỏ hơn nữa. Đây là lý do tại sao bọ rùa vừa được làm mẹ vừa được làm bà chỉ trong vòng một giây.

Tầng -14: các luống nấm trải dài ngút tầm mắt, được bón nhờ những thùng phân ủ nơi lũ kiến đến thả phân của mình vào. Các nhà nông kiến chặt bỏ những thân rễ mọc quá mức, lũ kiến khác thả kháng sinh giúp nấm tránh lũ ký sinh.

Đột nhiên, một con vật xanh ve nhảy lên trước mặt 103 683, bản thân con vật xanh ve ấy cũng đang bị một con vật xanh ve khác rượt đuổi. Có vẻ chúng đang đánh nhau. Con kiến lính hỏi xung quanh xem đó là thứ côn trùng gì. Những con rệp hôi sống trong hang là câu trả lời. Lũ rệp này thường xuyên làm tình với nhau. Bằng mọi cách có thể, ở bất kỳ đâu và với bất kỳ con nào. Chắc chắn chúng là thứ động vật được trời phú cho khả năng tình dục khác thường nhất hành tinh. Chli-pou-ni nghiên cứu chúng một cách thích thú.

Ở mọi thời đại và trong mọi tổ kiến, đám động vật cộng sinh luôn sinh sản rất nhiều. Có thể thống kê được hơn hai nghìn loài côn trùng, động vật nhiều chân, các loài thuộc lớp nhện thường xuyên sống trong một tổ kiến và được lũ kiến hoàn toàn chấp nhận. Một vài loài tận dụng cơ hội ấy để hoàn thiện quá trình biến đổi của mình, các loài khác lau rửa phòng ốc bằng cách ăn thức ăn thừa.

Nhưng Bel-o-kan lại là đô thị đầu tiên nghiên cứu chúng “về mặt khoa học”. Kiến chúa Chli-pou-ni khẳng định bất kỳ con côn trùng nào cũng có thể huấn luyện được và biến thành thứ vũ khí đáng gờm. Theo Chli-pou-ni, mỗi cá thể đều có hướng dẫn sử dụng riêng, thứ hướng dẫn sử dụng ấy sẽ xuất hiện ngay khi ta bắt đầu nói chuyện với chúng. Chỉ cần chăm chú theo dõi là đủ.

Hiện tại, Chli-pou-ni khá thành công. Nó đã “thuần hóa” được nhiều loài sâu bọ cánh cứng bằng cách cho chúng cái ăn, cho chúng chỗ ở, chữa bệnh cho chúng như loài kiến vẫn làm với rệp. Thành công ấn tượng nhất của con kiến chúa này là thuần hóa được lũ bọ tê giác.

Tầng -20: khu vực Tây-Nam-Nam, phía bên trái sau mấy khu vườn trồng nấm đen. Các thông tin đều chính xác. Lũ bọ hung đang ở cuối hành lang.

14. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NỖI SỢ: Để hiểu vì sao ở loài kiến lại vắng bóng nỗi sợ, cần phải lưu ý rằng toàn bộ tổ kiến sống như một cơ thể duy nhất. Mỗi con kiến trong đó đóng cùng vai trò tựa tế bào trong cơ thể người.

Các móng tay dài có sợ bị cắt đi không?

Râu cằm có run rẩy khi bàn cạo tiến lại gần không? Ngón chân cái của chúng ta có hoảng hốt không lúc chúng ta bắt nó phải thử nhiệt độ nước tắm có thể đang sôi sùng sục?

Các bộ phận ấy không cảm thấy sợ bởi chúng không tồn tại như những thực thể độc lập. Tương tự, nếu bàn tay trái của chúng ta kẹp bàn tay phải của chúng ta, nó sẽ không khiến bàn tay phải oán giận. Nếu bàn tay phải của chúng ta được điểm trang nhiều hơn bàn tay trái của chúng ta, nó lại càng không khiến bàn tay trái ganh tỵ. Mọi

lo phiền sẽ chấm dứt khi người ta quên mình để chỉ nghĩ đến toàn bộ cộng đồng-cơ thể. Có lẽ đó là một trong những bí mật dẫn đến thành công về mặt xã hội của thế giới loài kiến.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

15. LAETITIA VẪN KHÔNG XUẤT HIỆN

Cơn giận qua đi, Jacques Méliès mở chiếc va li nhỏ và lấy ra hồ sơ vụ anh em nhà Salta. Anh kiểm tra lại lần nữa tất cả các căn phòng hay nói đúng hơn là tất cả các bức ảnh. Anh để mắt một lúc lâu đến bức ảnh lớn chụp Sébastien Salta với cái miệng há hốc. Từ môi anh ta như thoát ra một tiếng kêu. Một tiếng kêu kinh hãi chẳng? Một tiếng “không” trước cái chết tất yếu? Nhân dạng kẻ ám sát? Càng xem xét bức ảnh anh càng thấy rụng rời và tan nát vì xấu hổ.

Cuối cùng anh bùng nổ, nhảy dựng lên và giận dữ đấm một cú vào tường.

Cô nàng phóng viên tờ Tiếng vang Chủ nhật có lý. Còn anh thất bại thảm hại.

Anh đã đánh giá thấp vụ án. Bài học tuyệt vời về sự thấp kém. Chẳng có gì tệ hơn việc đánh giá thấp tình hình cùng con người. Cảm ơn quý bà hay quý cô Wells gì đó!

Nhưng tại sao anh lại tỏ ra tồi tệ trong vụ này đến thế? Tại lười biếng. Tại anh đã quen lúc nào cũng thành công. Để rồi đột nhiên, anh buông xuôi những gì mà không cảnh sát nào, dù mới vào nghề, được phép làm: anh đã tiến hành điều tra qua quýt. Và danh tiếng của anh lấy lòng tới mức chẳng ai, trừ cái cô phóng viên ấy, dám nghi ngờ anh sai hướng.

Phải bắt đầu lại mọi thứ. Đau đấy nhưng cần thiết! Bởi thà nhận ra lầm lẫn hôm nay còn hơn cứ sai phạm dai dẳng.

Vấn đề nằm ở chỗ đây không phải một vụ tự vẫn, anh đang đối mặt với một vụ án vô cùng hóc búa. Làm thế nào lũ sát nhân lại có thể vào và ra khỏi một chỗ mà không để lại dấu vết? Làm thế nào chúng lại có thể giết chóc mà không gây thương tích cũng chẳng sử dụng vũ khí gây án? Bí ẩn vượt tầm mọi câu chuyện trinh thám hay nhất anh từng đọc cho tới lúc này.

Một cảm giác phấn khích hoàn toàn mới mẻ xâm chiếm anh.

Nếu rốt cuộc, do ngẫu nhiên mà anh rơi vào “trường hợp” vụ án hoàn hảo?

Anh nghĩ đến vụ án hai nhân mạng trên phố Nhà Xác mà Edgar Allan Poe đã kể rất hay trong một cuốn tiểu thuyết. Trong câu chuyện dựa trên những sự kiện có thật ấy, một phụ nữ cùng con gái đã chết trong căn hộ đóng kín của họ. Đóng kín như bưng, và từ bên trong. Người phụ nữ bị một cú dao cạo, cô con gái bị đập cho đến chết. Không thấy dấu vết trộm cắp, nhưng thấy những cú đập hung bạo chết người. Sau cuộc điều tra, kẻ sát nhân bị phát hiện: một con đười ươi xông chuồng một gánh xiếc đã đột nhập vào căn hộ qua đường mái nhà. Các nạn nhân bắt đầu kêu gào ngay khi con đười ươi xuất hiện. Tiếng kêu của họ khiến con vật phát điên. Nó đã giết họ để buộc họ im miệng rồi mới chuồn đi cũng bằng con đường lúc vào và vì va lũng vào khung cửa sổ cánh sập, nó đã khiến cửa sập xuống như thể vẫn đóng từ bên trong.

Trong vụ anh em nhà Salta, tình hình cũng tương tự, có điều chẳng ai đóng được một cái cửa sổ lại chỉ bằng cách dùng lưng gõ vào nó.

Song có chắc thế không? Méliès bèn quay lại ngay hiện trường để điều tra.

Điện vẫn bị cắt nhưng anh có mang theo đèn pin gắn kính lúp. Anh kiểm tra căn phòng, chốc chốc lại sáng lên dưới ánh đèn neon sặc sỡ từ phố chiếu vào. Sébastien Salta và hai người em vẫn nằm đó, lớp chất dẻo trong suốt phủ trên người, bất động, như thể đang đối diện nỗi kinh hãi như nhớp nào đấy tóe ra từ địa ngục chốn thị thành.

Bỏ qua cánh cửa khóa, viên đội trưởng kiểm tra chốt các cửa sổ. Mấy cái then cài tinh vi chắc chắn không để người ta đóng được từ bên ngoài, dù là ngẫu nhiên.

Anh gõ gõ tay lên các vách ngăn bọc ni màu hạt dẻ nhằm tìm kiếm một lối đi bí mật. Anh nhấc mấy tấm bảng lên để xem liệu nó có che cái kết nào không. Căn phòng chứa rất nhiều đồ vật có giá trị: một cái giá nệm bằng vàng, một bức tượng nhỏ bằng bạc, một dàn hi-fi... Bất kỳ tên trộm nào hăn cũng sẽ nâng chúng đi.

Mấy bộ quần áo để trên một cái ghế. Anh máy móc lục. Lúc sờ tay vào, có điều gì đó khiến anh tò mò. Có một cái lỗ nhỏ trong lần vải áo vest. Như một cái lỗ mặt bột, nhưng xung quanh vuông vắn đến hoàn hảo. Anh bỏ qua cái áo vest và không nghĩ đến nó nữa. Anh rút một trong mấy gói kẹo cao su vô tận của mình khỏi túi cùng lúc đó làm rơi bài báo trên tờ Tiếng vang Chủ nhật mà anh đã cẩn thận cắt ra.

Anh đọc lại bài báo của Laetitia Wells với vẻ suy ngẫm. Những người này có vẻ chết vì sợ. Nhưng cái gì có thể khiến người ta sợ đến mức giết người ta?

Anh chìm vào những kỷ niệm của riêng mình. Một lần, hồi còn nhỏ, anh bị nấc dai dẳng. Mẹ anh đã giúp anh hết nấc bằng cách đeo một cái mặt nạ sói rồi bất thành linh xuất hiện. Anh đã kêu lên, tìm

như ngừng đập trong giây lát. Ngay sau đó, mẹ anh cười mặt nạ ra rồi phủ lên anh những nụ hôn. Thế là hết nấc!

Nói tóm lại, Jacques Méliès được nuôi dạy trong tình trạng sợ hãi thường trực. Những nỗi sợ nhỏ: sợ ốm, sợ tai nạn ô tô, sợ ông ba bị cho kẹo và bắt cóc, sợ cảnh sát. Những nỗi sợ lớn hơn: sợ thụt lớp, sợ bị bắt cóc lúc tan trường, sợ chó.

Hàng tá kỷ niệm khác về những nỗi kinh hoàng thuở ấu thơ ùa về.

Jacques Méliès luôn nhớ nỗi sợ tệ hại nhất trong mọi nỗi sợ. Nỗi sợ lớn của đời anh.

Một đêm, hồi còn rất nhỏ, anh từng cảm thấy có cái gì đó ve vẩy cuối giường mình. Có một con quái vật núp ở chỗ anh ngỡ đó là nơi mình được bảo vệ tốt nhất! Suốt hồi lâu anh không dám luôn chân vào chăn, rồi lúc bình tĩnh lại anh mới từ từ trườn vào đó.

Thế nhưng các ngón chân anh chợt cảm thấy... một hơi thở âm ỉm. Thật ghê tởm. Phải, anh chắc chắn là thế! Có một cái mồm quái vật dưới chân giường anh nằm, nó đang đợi đôi bàn chân anh sáp lại gần để mà ngấu nghiến. May thay chân anh không với tới chân giường. Hồi ấy, anh không cao lắm, nhưng mỗi ngày anh lại lớn thêm và đôi bàn chân anh càng lúc càng chạm vào mép gấp của tấm ga nơi con quái vật ăn thịt những ngón chân ấ náu.

Nhiều đêm liền cậu bé Méliès phải ngủ dưới đất hoặc trên đồng chăn. Việc đó khiến anh bị chuột rút nên không thể là giải pháp được. Thế nên anh quyết định lại chui vào nằm dưới đồng ga, nhưng buộc toàn bộ cơ thể mình, toàn bộ cơ bắp mình, toàn bộ xương cốt mình không được quá phát triển để không bao giờ anh chạm đến chân giường. Có lẽ vì vậy mà anh không cao lớn như bố mẹ mình.

Mỗi đêm lại là một thử thách. Tuy nhiên anh cũng tìm ra một thứ. Anh ôm con gấu bông thật chặt trong tay. Với con gấu bông ấy, anh cảm thấy sẵn sàng chạm trán con quái vật nấp dưới chân giường. Rồi anh ẩn mình dưới đồng chăn, không để bất kỳ bộ phận nào thò ra ngoài, không một cánh tay, không một sợi tóc, không cả một cái tai. Bởi anh thấy rõ là con quái vật chỉ đợi đêm xuống để tìm cách dạo quanh giường và ngoạm lấy đầu anh từ bên ngoài.

Sáng sáng, mẹ anh thấy trong một đồng chăn ga cuộn tròn về kinh hoàng của con trai mình và con gấu bông. Bà chưa bao giờ tìm hiểu đâu là nguyên do dẫn đến thái độ lạ kỳ này. Và lại Jacques cũng chẳng muốn kể câu chuyện suốt đêm mình cùng con gấu bông chiến đấu chống lại một con quái vật như thế nào.

Chưa bao giờ anh giành phần thắng, chưa bao giờ con quái vật giành phần thắng. Động lại trong anh chỉ còn nỗi sợ. Nỗi sợ cơ thể phát triển và nỗi sợ đối mặt với thứ gì đó kinh hoàng mà anh không thể định dạng. Thứ gì đó có con mắt đỏ lờm, cái môi trề vén lên và chiếc răng nanh chảy dớt.

Viên đội trưởng lấy lại bình tĩnh, siết chặt cái đèn pin đã bật và kiểm tra căn phòng hiện trường vụ án với thái độ nghiêm túc hơn lúc ban đầu.

Phía trên, phía dưới, bên phải, bên trái, nhìn lên, nhìn xuống.

Không chút dấu vết dù là nhỏ nhất của những bước chân dính bùn trên thảm, không có lấy một sợi tóc khác với tóc của các thành viên trong gia đình, không một vết vân tay trên các tấm kính. Lại càng không tìm thấy vết vân tay lạ nào trên cốc chén. Anh đi xuống bếp. Anh chiếu sáng căn bếp bằng đèn pin của mình.

Anh hít ngửi và ném các món ăn còn thừa. Emile thậm chí còn nghĩ cả đến chuyện phủ lớp chất dẻo trong lên thức ăn. Emile thật tử tế! Jacques Méliès hít ngửi bình nước. Không có hơi hương gì của thuốc độc. Nước hoa quả và xô đa đường như đều vô hại.

Anh em nhà Salta đều đeo chiếc mặt nạ sợ hãi trên mặt. Chắc hẳn nỗi sợ ấy giống như nỗi sợ của hai người phụ nữ trong vụ án hai nhân mạng trên phố Nhà Xác, hai người đã nhìn thấy con đười ươi vung về bước vào phòng khách nhà mình qua lối cửa sổ. Anh lại nghĩ đến vụ đó. Thực tế thì bản thân con đười ươi cũng rất sợ hãi và nó giết hai người phụ nữ chỉ để ngừng những tiếng kêu hét đó lại. Nó sợ tiếng kêu hét của họ.

Lại thêm thảm kịch nữa phát xuất từ việc không thể giao tiếp được với nhau. Người ta sợ những gì người ta không hiểu.

Lúc nghĩ đến đây, anh nhận thấy có cái gì đó động đậy sau tấm ri đô và tim anh đông cứng lại. Tên sát nhân đã quay trở lại! Viên đội trưởng buông chiếc đèn pin đang sáng ra khiến nó tắt lịm. Giờ chỉ còn ánh sáng từ mấy cái đèn neon trên phố thỉnh thoảng lại bùng lên khiến người ta lần lượt đọc được từng chữ cái trong từ “Bar à gogo”.

Jacques Méliès muốn nấp đi, không cử động nữa, trốn tránh. Anh thu hết can đảm nhặt lại chiếc đèn pin và đẩy tấm ri đô đáng ngờ. Chẳng có gì cả. Hoặc có thể đó là Người Vô Hình.

- Có ai không?

Không có lấy một tiếng động dù là nhỏ nhất. Chắc hẳn đấy là một cơn gió.

Anh không thể ở lại đây được nữa, anh quyết định sang gặp mấy người láng giềng.

- Chào anh, xin lỗi anh, tôi là cảnh sát.

Một quý ông lịch thiệp mở cửa cho anh.

- Tôi là cảnh sát. Tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi anh ở ngay ngưỡng cửa này thôi.

Jacques Méliès lôi một cuốn sổ tay bỏ túi ra.

- Anh có ở đây vào tối hôm xảy ra án mạng không?

- Có.

- Anh có nghe thấy tiếng gì không?

- Không có tiếng nổ nào nhưng có tiếng họ đồng loạt hét lên.

- Hét lên à?

- Phải, hét lên rất to. Những tiếng hét kinh khủng. Chúng kéo dài ba mươi giây rồi sau đó không thấy gì nữa.

- Những tiếng hét vang lên đồng thời hay tiếng này tiếp nối tiếng kia?

- Đúng hơn là vang lên đồng thời. Đó thực sự là những tiếng rống phi nhân tính. Hẳn họ phải đau đớn lắm. Như thế ba người họ bị sát hại cùng một lúc ấy. Chuyện kinh khủng quá! Tôi có thể khẳng định với anh là từ lúc nghe thấy những người đó hét, tôi rơi vào tình trạng khó ngủ. Và lại tôi cũng đang tính chuyển nhà đi.

- Anh nghĩ đó có thể là thứ gì?

- Các đồng nghiệp của anh đã qua đây. Hình như có một anh là người đứng đầu phán đoán đây là một vụ... tự vẫn. Tôi thì tôi chẳng tin

thế lắm. Họ đã phải đối mặt với điều gì đó, điều gì đó kinh hoàng, nhưng điều gì thì tôi không biết. Dù sao nó cũng không gây tiếng động.

- Cảm ơn anh.

Một định kiến thành hình trong tâm trí anh.

(Chính một con sói đại lạng lẽ và không để lại dấu vết đã gây ra vụ án này.)

Nhưng anh biết tuyệt đối không phải thế. Và nếu không phải thế, thì cái gì lại có thể gây ra nhiều thiệt hại hơn cả một con đười ươi có bàn cạo râu xuất hiện từ mái nhà? Một gã đàn ông, một gã đàn ông thiên tài và điên cuồng hẳn đã tìm ra công thức của tội ác hoàn hảo.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 4 -

ƠN ĐIÊN CUỒNG: Mỗi ngày, chúng ta, tất cả chúng ta, đều điên cuồng thêm một ít và mỗi người có kiểu điên cuồng khác nhau. Chính vì vậy mà chúng ta hiểu nhau rất kém. Bản thân mình, tôi cảm thấy mình mắc chứng cuồng ám và tâm thần phân lập. Ngoài ra, tôi còn bị tật nhạy cảm quá sức, điều khiến cách nhìn nhận thực tế của tôi trở nên méo mó. Tôi biết vậy. Thế nên tôi cố gắng sử dụng cơn điên cuồng, mà đúng hơn là chịu đựng nó, như thể nó là động lực cho tất cả những việc tôi tiến hành. Nhưng càng chiến thắng tôi càng điên cuồng. Và càng điên cuồng, tôi càng đạt được những mục tiêu đã ấn định một cách dễ dàng hơn. Cơn điên cuồng là một con sư tử giận dữ ẩn trốn trong mỗi cái sọ. Tốt nhất là đừng hạ gục nó. Chỉ cần định dạng nó và thuần hóa nó là đủ. Khi ấy, con sư tử được thuần hóa của bạn sẽ giúp bạn tiến xa hơn nhiều so với bất kỳ người thầy nào, bất kỳ trường học nào, bất kỳ thứ ma túy hay tôn giáo nào. Song cũng như đối với mọi nguồn sức mạnh khác, bạn có nguy cơ phải đối mặt với cơn điên cuồng của chính mình: đôi khi con sư tử quá sức sẽ quay lại tấn công người đang muốn thuần hóa nó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

17. NHỮNG DẤU CHÂN

103 683 đã tìm thấy các chuồng bọ hung. Trên thực tế, đó là một căn phòng rất rộng, nơi nhốt những con bọ tê giác cực lớn. Cơ thể chúng được cấu thành từ những mảng màu đen, dày và lấm tấm hạt, mảng nọ chồng lên mảng kia. Bộ phận sau của chúng có dạng tròn trơn nhẵn. Bộ phận trước giống chiếc mũ trùm bằng kitin, cuối chiếc mũ trùm ấy là một cái sừng dài sắc bén, lớn hơn một cái gai hoa hồng những mười lần.

Theo những gì 103 683 được biết, mỗi con vật biết bay này dài sáu bước chân và rộng ba bước. Chúng rất thích sống trong cảnh tranh tối tranh sáng nhưng nghịch lý thay, điểm yếu duy nhất của chúng lại là bị ánh sáng thu hút. Trong thế giới côn trùng, những gì chói lòa là món quà mà ít cá thể nào cưỡng nổi.

Lũ vật to lớn ấy gặm nhấm mặt cửa và những chồi nụ thối rữa. Chúng phóng uế gần như khắp nơi và phân chúng bốc mùi, bởi chúng có rất ít không gian di chuyển trong cái nơi có trần quá thấp này. Đám kiến thợ chịu trách nhiệm lau dọn nhưng dường như đã lâu lắm rồi chúng không ghé qua đây.

Thuần hóa lũ bọ tê giác không hề là việc đơn giản. Kiến chúa Chli-pou-ni từng có ý định tìm kiếm đồng minh sau khi nó được một con bọ tê giác cứu thoát khỏi một cái mạng nhện. Ngay lúc trở thành kiến chúa, nó đã tập hợp lũ bọ tê giác lại trong đội quân bay đông đảo. Song cơ hội đưa chúng đi chiến đấu vẫn chưa đến, chúng vẫn chưa được nhận axit và không ai biết liệu loài ăn cỏ hiền lành này sẽ phản ứng thế nào trong tình thế chiến tranh, đối mặt với những bầy kiến lính điên cuồng.

103 683 luồn lách giữa đồng chân của những con vật có cánh to xù ấy. Nó rất ấn tượng với thứ được tạo ra để làm máng uống nước cho chúng: một chiếc lá đặt ở giữa phòng sẽ giữ lại một giọt nước cực

lớn, bề mặt giọt nước sẽ giãn ra ngay khi lũ vật kia lại gần giải tỏa cơn khát.

Có vẻ như Chli-pou-ni thuyết phục được đám bọ đến Bel-o-kan ở chỉ đơn giản bằng cách trò chuyện với chúng nhờ vào những pheromon tỏa mùi. Nó rất tự hào về tài năng ngoại giao của mình. Để kết nối hai hệ thống tư tưởng khác nhau, chỉ cần tìm ra một phương thức giao tiếp là đủ, nó giải thích như vậy trong khuôn khổ phong trào tiến hóa. Nhằm đạt được điều ấy, mọi cách đều là hữu ích với nó: tặng thức ăn, tặng mùi lưu thông, tặng pheromon trấn an tinh thần. Theo nó, hai con vật một khi đã giao tiếp với nhau sẽ không còn khả năng giết hại lẫn nhau nữa.

Trong cuộc họp các kiến chúa liên bang gần đây nhất, những người tham gia đã bác bỏ lập luận đó bằng cách khẳng định rằng phản ứng phổ biến nhất của tất cả các loài là loại trừ mọi thứ khác biệt với mình: nếu một kẻ muốn giao tiếp còn kẻ kia lại muốn giết thì kẻ muốn giao tiếp bao giờ cũng bị thủ tiêu. Chli-pou-ni nhẹ nhàng phản đối rằng chung quy lại, bản thân giết cũng là một hình thức giao tiếp dù đó là hình thức sơ đẳng nhất trong số các hình thức. Để giết, cần phải tiến lên, nhìn ngắm, nghiên cứu, dự đoán phản ứng của đối phương. Hay nói cách khác là quan tâm đến đối phương.

Phong trào tiến hóa do Chli-pou-ni tiến hành quả là đầy rẫy những nghịch lý!

103 683 bứt mình ra khỏi khung cảnh bầy bọ hung để tiếp tục cuộc tìm kiếm lối đi bí mật, cái lối đi sẽ dẫn nó đến chỗ bọn kiến nổi loạn.

Nó phát hiện ra những dấu chân trên trần. Thậm chí còn thấy dấu chân chạy theo mọi ngả, như thể ai đó muốn làm rối phương hướng.

Nhưng con kiến lính cũng là một trinh sát ngoại hạng nên nó biết cách tìm những dấu tích mới nhất và đi theo chúng.

Những dấu tích ấy dẫn nó tới một cái ụ nhỏ, trên thực tế, cái ụ được dùng để giấu một lối thoát. Hẳn phải là ở đây. Con kiến lính chôn cái vỏ kén vốn khiến nó phiền toái hơn bất cứ thứ gì, nó luồn đầu rồi thân vào hành lang và e ngại tiến bước.

Mùi dân cư.

Những kẻ nổi loạn... Sao lại có thể có những kẻ nổi loạn ở một cơ chế đô thị đồng nhất như Bel-o-kan chứ? Việc này giống như thể đầu đó trong một góc ruột, các tế bào quyết định ngừng trò chơi cơ thể thống nhất. Có thể so sánh hiện tượng ấy với hiện tượng viêm ruột thừa. 103 683 đang chuẩn bị đối mặt với một cuộc khủng hoảng viêm ruột thừa tác động xấu đến cả thành phố sống.

Vậy có bao nhiêu kiến nổi loạn trong vụ gian lận này? Động cơ của chúng là gì? Càng tiến bước, con kiến lính càng mong biết đích xác mọi việc. Giờ thì nó biết rằng có tồn tại một phong trào nổi loạn, nó muốn định hình phong trào ấy và hiểu chức năng cũng như mục đích phong trào.

Nó tiến lên, có những mùi mới. Các công dân kiến đã đi qua đường hầm chật hẹp này cách đây ít lâu. Đột nhiên, hai cái chân với bốn móng vuốt quặp lấy ngực trước của nó và bất thần kéo nó về phía trước. Nó bị hút vào hành lang rồi đi đến một căn phòng. Hai cái hàm trên kẹp cổ nó và định siết chặt.

103 683 giãy giụa. Qua những lớp vỏ xô đẩy mình, nó nhận ra một căn phòng trần rất thấp. Đúng hơn là một căn phòng rộng. Qua thoáng râu, căn phòng hẳn phải dài ba mươi bước chân và rộng hai

mười bước chân đồng thời trù lên toàn bộ chuông bọ hung qua một lớp trần giả.

Ở đó, có hàng trăm con kiến bao quanh nó. Nhiều con nghi ngờ dò xét mùi nhận dạng của kẻ đột nhập.

18. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

LÀM THẾ NÀO ĐỂ TRỪ KHỬ? Khi người ta hỏi tôi làm thế nào để trừ khử lũ kiến đầy rẫy trong bếp, tôi thường trả lời: đâu là quyền khiến căn bếp nhà bạn thuộc về bạn hơn là về lũ kiến? Vì bạn đã mua căn bếp à? Đồng ý thôi, nhưng mua của ai chứ? Của những con người khác vốn xây nên nó bằng xi măng và nhồi cho nó các món ăn lấy từ thiên nhiên. Chính thỏa thuận giữa bạn và những con người khác ấy đã tạo ra tình trạng dường như các phần mẫu thiên nhiên bị gia công kia thuộc về bạn. Nhưng đó chỉ là thỏa thuận giữa những con người với nhau. Nên thỏa thuận ấy chỉ liên quan đến con người. Tại sao món xốt cà chua trong tủ của bạn lại thuộc về bạn hơn là thuộc về lũ kiến? Những trái cà chua ấy thuộc về đất kia mà! Xi măng cũng thuộc về đất. Kim loại làm nên những chiếc đĩa các bạn dùng, hoa quả làm nên những loại mứt các bạn ăn, gạch làm nên những bức tường quanh các bạn đều thuộc về hành tinh. Con người chỉ làm một việc là gán cho chúng những cái tên, những nhãn mác và những giá cả. Điều ấy không khiến họ trở thành “chủ sở hữu”. Đất cùng các của cải thuộc về nó đều để ngỏ cho tất cả những ai sống trên nó...

Tuy nhiên, bức thông điệp này còn quá mới mẻ để có thể hiểu nổi. Nếu bạn quyết định phải trừ khử những đối thủ cạnh tranh quá ư nhỏ bé ấy bất chấp tất cả thì cách thức “ít tệ hại nhất” là sử dụng cây húng dũi. Hãy để một ít cây húng dũi mọc lên ở khu vực bạn muốn bảo vệ. Kiến không thích mùi húng dũi nên sẽ có xu hướng bỏ sang thăm nhà hàng xóm của bạn.

Edmond Wells ,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

19. NHỮNG KẸ NỔI LOẠN

103 683 giới thiệu bản thân với bọn kiến nổi loạn bằng những chuyển động râu nhanh chóng. Đó là một con kiến lính. Nó đảm bảo đã tìm thấy trong bãi rác một cái sọ, cái sọ này yêu cầu nó đến đây để thông báo rằng một cuộc thập tự chinh chống lại những Ngón Tay sắp sửa được phát động.

Thông báo phát huy tác dụng. Loài kiến không biết nói dối. Chúng vẫn chưa hiểu ích lợi của việc nói dối.

Con kiến lính thôi bị kìm kẹp. Quanh nó, đám râu khua động. 103 683 thu được các pheromon nhắc tới một cuộc đột kích nhằm vào Thư viện hóa học. Vài con kiến nổi loạn nhận định rằng con kiến lính này hẳn đã đối thoại với một trong ba thành viên của đội biệt kích. Lâu lắm rồi chúng không nhận được tin tức gì từ đội.

Chỉ vừa nhận thức được sự việc, 103 683 đã hiểu mình đang dính vào một phong trào bất hợp pháp thực sự và phong trào ấy dám làm tất cả để duy trì trạng thái đó. Lũ kiến nổi loạn tiếp tục bình luận các thông tin con kiến lính đưa ra. Cụm “cuộc thập tự chinh chống lại những Ngón Tay” khiến chúng trăn trở hơn cả. Dường như chúng bị xáo động. Tuy nhiên vài con cũng lo lắng không biết phải cư xử thế nào với vị khách không mời mà đến. Vị khách ấy là một mối nguy bởi giờ nó đã biết hang ổ của chúng song nó lại không vì thế mà là một kẻ nổi loạn.

Người là ai?

103 683 phát đi tất cả các đặc tính định nghĩa bản thân nó: đẳng cấp của nó, số lứa sinh của nó, tổ kiến quê hương của nó... Những kẻ nổi loạn sừng sốt. Thì ra đây là con kiến lính 103 683, con kiến hung duy nhất từng đến bờ rìa thế giới và từ đó trở về, con kiến ấy đang đứng trước mặt chúng.

Chúng thả nó. Thậm chí chúng còn đứng tách ra với thái độ tôn trọng. Một cuộc đối thoại được kết nối.

Loài kiến nói chuyện với nhau thông qua sự giúp đỡ của các mùi, tức những pheromon mà các đốt râu phát đi. Mỗi pheromon là một hoóc môn có khả năng thoát khỏi cơ thể, đi lại trong không khí và xâm nhập vào một cơ thể khác. Khi một con kiến cảm thấy một cảm giác, nó sẽ phát đi cảm giác ấy khắp cơ thể mình và toàn bộ lũ kiến xung quanh sẽ nhận được cùng lúc với nó. Một con kiến đang trong trạng thái căng thẳng sẽ thông báo khó khăn của nó cho các con kiến xung quanh ngay lập tức, đến mức mà những con kiến xung quanh này sẽ chỉ còn mỗi bận tâm duy nhất: chấm dứt bức thông điệp khó khăn đó bằng cách tìm ra phương thức giúp đỡ cá thể mắc kẹt.

Từng đốt trong mười một đốt râu tỏa ra bước sóng của các từ tỏa mùi. Chùng ấy đốt râu là chùng ấy cái miệng đồng thời lên tiếng, mỗi cái miệng nằm trên một bước sóng riêng biệt. Một số đốt râu đảm bảo độ trầm sẽ báo những thông tin cơ bản. Một số đốt râu khác diễn tả độ cao sẽ gửi đi những thông điệp nhẹ nhàng hơn.

Những đốt râu này cũng đóng vai trò của tai. Vì vậy mà từ hai phía, kiến có thể tranh luận với mười một cái miệng đồng thời nghe được bằng mười một cái tai. Tóm lại là song song cùng lúc. Do đó, các câu chuyện rất giàu sắc thái. Một cuộc đối thoại giữa kiến với nhau chắc chắn cho biết thông tin nhiều và nhanh hơn

mười một lần so với một cuộc đối thoại giữa người với nhau. Chính vì thế, khi quan sát cuộc gặp giữa hai con kiến, con người sẽ có cảm tưởng như chúng khễ chạm đầu râu vào nhau trước lúc con nào đi đường con nấy lo việc của riêng mình. Song qua hành động tiếp xúc chóng vánh ấy, mọi thứ đều đã được bày tỏ.

Một con kiến lính khập khiễng bước tới (nó chỉ có năm chân) và hỏi liệu 103 683 có phải là cựu đồng minh của hoàng tử thứ 327 và công chúa Chli-pou-ni không.

103 683 gật đầu xác nhận.

Con kiến thọt giải thích với 103 683 rằng nó tìm 103 683 hòng giết con này từ lâu lắm rồi. Nhưng giờ đây, gió đã đổi chiều và nó phát đi một thứ mùi giống như mùi cười khẩy:

Giờ chúng tôi là những kẻ phản xã hội còn cô lại đại diện cho những gì chuẩn mực.

Mọi thời kỳ đều thay đổi.

Con kiến thọt đề xuất trao đổi dinh dưỡng. Con kiến đối thoại cùng nó đồng ý và hai con chạm miệng nhau, vuốt ve râu của nhau cho tới khi thức ăn bít khe tận đáy điều con kiến cho chảy xong vào dạ dày 103 683.

Những cái bình thông nhau. Cũng là những hệ thống tiêu hóa thông nhau nữa.

Con kiến thọt cạn năng lượng, vị khách viếng thăm được nạp đầy. Nó lại nghĩ đến một câu ngạn ngữ Myrmécéen từ thiên niên kỷ thứ XXXXIII: Ta giàu lên nhờ những gì ta cho, ta nghèo đi vì những gì ta nhận.

Tuy nhiên, nó không thể từ chối món lễ vật vừa rồi.

Lũ kiến nổi loạn dẫn nó đi thăm hang ổ của chúng. Ở đó chất chứa những kho hạt, những khu dự trữ nước mật sâu, những quả trứng nhồi đầy pheromon trí nhớ.

103 683 không biết tại sao, nhưng nó không thấy lũ kiến mưu phản này có gì đáng ngại. Nó cảm giác như chúng mãi lo giữ một bí mật bí ẩn hơn là đóng vai những kẻ phiến loạn khát khao quyền lực chính trị.

Con kiến thọt lại gần nó và bày tỏ tâm sự. Trước kia, lũ kiến nổi loạn được biết đến dưới tên gọi khác. Đó là “những chiến binh mùi đá”, hay những cảnh sát bí mật dưới quyền kiến chúa Belo-kiu-kiuni, mẹ của kiến chúa Chli-pou-ni hiện tại. Hồi ấy, chúng là những con kiến toàn năng tới mức có thể quy hoạch được cả một thành phố bất hợp pháp tồn tại song song ngay dưới tấm đan-sàn khổng lồ của Cấm Thành. Một Bel-o-kan thứ hai.

Con kiến thọt thú nhận rằng chính chúng, những chiến binh mùi đá, là kẻ từng làm tắt cả hồng trử khử hoàng tử thứ 327, công chúa thứ 56 (tức Chli-pou-ni) và nó, con kiến lính thứ 103 683. Thời bấy giờ, không con kiến nào biết những Ngón Tay thực sự có tồn tại. Kiến chúa Belo-kiu-kiuni bị ám ảnh bởi ý nghĩ các thần dân của mình hẳn sẽ hoảng sợ khi khám phá ra rằng những con vật khổng lồ ấy được trang bị trí thông minh phát triển gần ngang bằng trí thông minh của loài kiến đỏ hung.

Thế nên Belo-kiu-kiuni mới chấp nhận một thỏa thuận với sứ giả của những Ngón Tay: nó sẽ bóp nghẹt mọi thông tin liên quan đến sự tồn tại của những Ngón Tay, bù vào đó, những Ngón Tay sẽ im hơi lặng tiếng trước mọi điều chúng biết hoặc sẽ biết

về trí thông minh của loài kiến. Mỗi bên đều phải giữ đồng loại của mình tránh xa khỏi bí mật.

Kiến chúa Belo-kiu-kiuni nhận định rằng hai nền văn minh chưa sẵn sàng để hiểu nhau. Do vậy, nó sẽ giao nhiệm vụ cho các chiến binh mùi đá loại bỏ mọi con kiến khám phá ra sự tồn tại của những Ngón Tay.

Mong muốn đó đã phải trả giá đắt.

Con kiến thọt thừa nhận lũ kiến mùi đá đã giết hoàng tử hữu tính 327 cũng như hàng nghìn con kiến khác, những con bằng cách này hay cách kia biết được rằng những Ngón Tay không đơn giản là một huyền thoại mà chúng thực sự tồn tại và những cá thể mẫu đang chạy khắp khu rừng.

103 683 rất lấy làm tò mò. Điều này liệu có nghĩa là giữa kiến đỏ hung và những Ngón Tay đã diễn ra một cuộc đối thoại không?

Con kiến thọt khẳng định là có. Những Ngón Tay cư ngụ trong một cái hang dưới Cấm Thành. Chúng tạo ra một cái máy và một sứ giả kiến giúp chúng thu và phát các pheromon. Cái máy được gọi là “Đá Hoa thị (3)” còn sứ giả là “Tiến sĩ Livingstone”; đó là cách đặt tên theo kiểu những Ngón Tay. Thông qua trung gian của mình, những Ngón Tay và loài kiến có thể thổ lộ vấn đề mấu chốt:

“Chúng tôi tồn tại dưới các kích cỡ khác nhau, chúng tôi rất khác nhau, nhưng mỗi người trong chúng tôi đều đã xây nên một nền văn minh trí tuệ trên hành tinh này.”

Đó là lần tiếp xúc đầu tiên. Còn rất nhiều lần tiếp xúc khác. Những Ngón Tay bị cầm tù trong chính cái hang của chúng dưới

Cấm Thành và Belo-kiu-kiuni nuôi chúng ăn đồng thời quan tâm đến sự sống còn của chúng. Đối thoại thường xuyên được tiến hành suốt một mùa. Nhờ những Ngón Tay, Belo-kiu-kiuni đã khám phá ra nguyên tắc bánh xe, nhưng vị kiến chúa này lại tử nạn trong vụ hỏa hoạn của thành phố mình trước khi có thể mang lại lợi ích cho thần dân từ khám phá ấy.

Trở thành kiến chúa, con gái Chli-pou-ni của Belo-kiu-kiuni không muốn nghe nhắc đến những Ngón Tay nữa. Nó yêu cầu ngừng cung cấp thức ăn cho chúng. Nó ra lệnh dùng xi măng ong vò vẽ bít lối đi dẫn đến Bel-o-kan thứ hai hay nói cách khác là dẫn đến cái hang của những Ngón Tay. Vậy là nó đẩy chúng vào tình thế chết đói.

Đồng thời, đội quân canh gác của Chli-pou-ni cũng truy lùng các chiến binh mùi đá. Tân kiến chúa không muốn một chút dấu vết nào dù là nhỏ nhất của cái thời kỳ đáng xấu hổ ấy tồn tại, cái thời kỳ lũ kiến hợp tác với những Ngón Tay. Đối với một con kiến đồ hung khát khao tiến hành giao tiếp giữa các loài như nó thì trong tình huống này, nó đã chứng tỏ mình cố chấp một cách kỳ lạ.

Trong vòng một ngày, gần như một nửa số chiến binh của Bel-o-kan thứ hai bị giết chết. Những kẻ thoát nạn lẫn trốn trong tường và trên trần. Để sống sót, chúng quyết định từ bỏ mùi hương nhận dạng của mình và tự đặt ra một cái tên mới. Chúng trở thành “những kẻ nổi loạn thân-Ngón Tay”.

103 683 nhìn kỹ những kẻ nổi loạn tự xưng này. Phần lớn chúng bị què cụt. Đội quân canh gác của kiến chúa đã đẩy chúng vào một cuộc sống khắc nghiệt. Nhưng cũng có những con kiến trẻ sức khỏe hoàn hảo. Có lẽ những con kiến lính ấy đã ngây thơ để mình bị câu chuyện về nền văn minh song song thu hút.

Song thật điên rồ làm sao khi kéo tất cả cư dân Bel-o-kan vào một cuộc chiến huynh đệ tương tàn! Và suy cho cùng thì vì cái gì chứ? Vì những Ngón Tay mà rốt cuộc không con kiến nào biết gì nhiều.

Con kiến thọt nói rằng giờ đây những kẻ nổi loạn đã thống nhất phong trào của mình. Từ nay chúng sở hữu một tổng hành dinh, ngay tại chỗ này, trên cái trần giả của chuồng bọ hung. Và chúng biết cách phát đi những mùi bí mật tới mức lũ kiến lính liên bang vẫn chưa nhận dạng được.

Nhưng phong trào bất hợp này có ý nghĩa gì cơ chứ?

Con kiến thọt để giây phút chờ đợi kéo dài một hồi. Nó thu hết can đảm trước khi tuyên bố, một cách tự nhiên, rằng cả chúng, những Ngón Tay ngụ dưới sàn nữa, chúng cũng không chết. Đám kiến nổi loạn đã phá lớp xi măng ong vò vẽ, mở lại lối đi trong đá hoa cương và nối lại các chuyển giao chuyển lương thực.

Liệu 103 683 có muốn trở thành một kẻ nổi loạn không? Con kiến lính ngần ngại, nhưng như mọi khi, tính tò mò vẫn mạnh hơn hết thảy. Nó nghiêng râu về đằng sau ra ý tán thành. Tất cả lũ kiến cùng lấy làm sung sướng. Từ nay trong hàng ngũ của Phong trào có thêm một chiến binh đã từng đi đến nơi tận cùng thế giới. Lũ kiến đưa ra nhiều lời đề nghị trao đổi dinh dưỡng và 103 683 không biết phải đưa môi về phía nào nữa. Tất cả những nụ hôn trao chất này khiến cơ thể nó nóng ấm lên!

Con thọt cho nó hay lũ kiến nổi loạn sẽ tung ra một đội biệt kích chịu trách nhiệm đánh cắp những con kiến chứa thức ăn rồi đưa chúng xuống dưới sàn nhằm nuôi những Ngón Tay tốt hơn.

Nếu 103 683 muốn gặp Tiến sĩ Livingstone thì đây là một cơ hội tốt.

103 683 không đợi được đề xuất đến lần thứ hai. Nó nóng lòng muốn khám phá cái ổ những Ngón Tay ẩn giấu dưới Cấm Thành này. Nó cũng nóng lòng muốn nói chuyện với chúng. Nó đã sống rất lâu trong nỗi ám ảnh mang tên những Ngón Tay. Giờ là lúc thoát khỏi “căn bệnh tâm trạng” và thỏa mãn trí tò mò.

Ba mươi kiến lính nổi loạn dừng cảm được tập hợp, và sau khi uống đầy nước mật sâu để tăng cường năng lượng, chúng nhắm hướng phòng của những con kiến chứa thức ăn mà thẳng tiến. 103 683 cũng có mặt trong số ba mươi con ấy.

Miễn là chúng đừng rơi vào tay các đội giám sát.

20. TRUYỀN HÌNH

Bà rình tất cả những gì vào và ra.

Bà gác cổng rất trung thành với chỗ ngồi của mình sau ô cửa sổ hé mở.

Đội trưởng Méliès lại gần bà.

- Bà hãy trả lời xem liệu tôi có thể hỏi bà một câu được không?

Bà tự nhủ hẳn đó phải là lời khiển trách gì đấy bởi kính trong cầu thang máy bị bẩn. Thế nhưng bà vẫn gật đầu.

- Bà ấy mà, điều gì trong cuộc sống khiến bà sợ nhất?

Thật là một câu hỏi kỳ cục. Bà suy nghĩ, sợ mình phát ngôn ngu ngốc và cố làm sao để không khiến người thuê nhà nổi tiếng

nhất của mình thất vọng:

- Tôi nghĩ là đám người nước ngoài. Phải, đám người nước ngoài. Chúng hiện diện khắp nơi. Chúng cướp công việc của mọi người. Chúng tấn công mọi người lúc đêm khuya nơi các góc phố. Chúng không như chúng ta, chứ còn sao nữa! Thế nên ai mà biết trong số chúng có gì?

Méliès gật đầu và cảm ơn bà. Anh vào đến cầu thang rồi mà bà vẫn còn với theo, đầy suy tư:

- Chúc anh ngủ ngon, đội trưởng!

Vào đến nhà, anh cởi giày và ngồi trước ti vi. Truyền hình, chẳng thứ gì khác có thể dừng nổi cái máy quay vòng vòng trong đầu anh vào buổi tối của một ngày điều tra. Khi ngủ, người ta mơ, đó đã là một công việc. Truyền hình, bản thân nó khiến đầu óc khỏi phải suy nghĩ. Các nơ ron được nghỉ ngơi và mọi ngọn đèn trong não thôi nhấp nháy. Thật mê ly!

Anh với lấy cái điều khiển từ xa.

Kênh 1675, phim truyền hình Mỹ: “Thế nào Bill, mà thật tệ, phải không, mà tưởng mình tài lắm, rồi mà nhận ra mình cũng chỉ là một tên kiết xác như những thằng khác mà thôi...”

Anh đổi kênh:

Kênh 877, quảng cáo: “Với Krak Krak, bạn hãy một lần dứt khoát giải quyết mọi...”

Anh lại đổi kênh.

Ti vi nhà anh có tất cả 1825 kênh nhưng chỉ kênh 622 là hấp dẫn được anh mỗi tối, chính xác vào lúc hai mươi giờ với chương trình tử của nó: “Bẫy suy tưởng”.

Giới thiệu. Kèn trống. Người dẫn chương trình xuất hiện. Vỗ tay.

Người đàn ông dẫn chương trình hớn hờ:

- Thật sung sướng khi được gặp lại quý vị, tất cả các quý vị, tại nhà quý vị, những khán giả trung thành với kênh 622 của chúng tôi. Chào mừng quý vị đến với chương trình thứ một trăm bốn mươi của “Bẫy...”

- ... suy tưởng”! cử tọa đồng thanh hét lên hết cỡ.

Marie-Charlotte tới nép mình vào đầu gối anh đòi anh vuốt ve nó. Anh cho nó một ít pa tê cá ngừ. Marie-Charlotte mê pa tê cá ngừ còn hơn cả những cái vuốt ve.

- Đối với quý ông quý bà nào mới xem chương trình của chúng tôi lần đầu, tôi xin được nhắc lại quy tắc.

Tiếng la ó trong trường quay vang dậy nhằm vào những thứ cũ rích ấy.

- Xin cảm ơn. Nguyên tắc rất đơn giản thôi. Chúng tôi đưa ra một câu đố. Cho nam thí sinh hoặc nữ thí sinh tìm câu trả lời. Là thế đấy, “Bẫy...”

- ... suy tưởng”! đám khán giả lại rộ lên.

Vẫn với vẻ rạng rỡ, người dẫn chương trình tiếp tục:

- Với mỗi câu trả lời đúng, quý vị sẽ nhận được mười nghìn franc cộng thêm một quân bài phăng teo, quân bài phăng teo này sẽ chấp nhận một lần nhầm lẫn và cho phép quý vị vẫn nhận được mười nghìn franc tiếp theo. Từ nhiều tháng nay, bà, ờ, Juliette... Ramirez vẫn luôn là nhà vô địch của chúng ta. Hy vọng hôm nay bà sẽ không thất bại. Xin bà hãy tự giới thiệu một lần nữa, thưa bà... Ramirez. Bà làm nghề gì ạ?

- Nhân viên bưu tá.

- Bà có gia đình chưa?

- Rồi, và chắc chắn chồng tôi đang ở nhà xem tôi chơi.

- Ồ chào buổi tối ông Ramirez! Ông bà có con rồi chứ?

- Chưa.

- Sở thích của bà là gì?

- Ồ... chơi ô chữ... nấu ăn...

Vỗ tay.

- Xin quý vị hãy vỗ tay to lên, to nữa lên, người dẫn chương trình kêu gọi. Bà Ramirez xứng đáng được thế.

Vỗ tay rôm rả hơn.

- Và bây giờ, thưa bà Ramirez, bà đã sẵn sàng cho một câu đố mới chưa ạ?

- Tôi đã sẵn sàng.

- Vậy thì, tôi xin mở phong bì chứa câu đố mới và tôi sẽ đọc cho bà câu đố của ngày hôm nay.

Tiếng trống tùng tùng.

- Câu đố như sau: đâu là dãy số tiếp theo dãy số dưới đây?

Anh ta dùng bút dạ ghi những con số lên một tấm bảng trắng:

1

11

21

1211

111221

312211

Máy quay quay cận cảnh thí sinh, người đang có vẻ hoài nghi:

- Ờ... Thật không dễ!

- Cứ thư thả, thưa bà Ramirez. Bà còn thời gian đến tận ngày mai. Nhưng để trợ giúp bà, tôi xin đưa ra một câu quan trọng hẳn sẽ đưa bà đi đúng hướng. Xin bà chú ý lắng nghe: “Càng thông minh người ta càng ít cơ hội tìm thấy.”

Cả trường quay vỗ tay mà không hiểu.

Người dẫn chương trình cất lời chào:

- Các bạn nam nữ khán giả truyền hình, cả các bạn nữa, các bạn hãy cầm bút lên! Và hẹn gặp các bạn ngày mai, nếu các bạn mong vậy!

Jacques Méliès chuyển sang kênh tin tức trong vùng. Một phụ nữ trang điểm lòe loẹt, kiểu tóc miễn chê, thờ ơ đọc văn bản diễu qua trên màn hình máy quay: “Sau thành công xuất sắc của đội trưởng Jacques Méliès trong vụ Salta, cảnh sát trưởng Dupeyron đã đề nghị đưa viên cảnh sát lừng danh ấy vào hàng ngũ những người được thưởng Huân chương Bắc đẩu Bội tinh. Từ nguồn tin đáng tin cậy, chúng tôi được biết Bộ Tư pháp đang tích cực nghiên cứu hồ sơ này.”

Chán ngán, Jacques Méliès tắt ti vi. Giờ thì làm gì đây? Tiếp tục đóng vai ngôi sao và chôn vùi vụ án, hay cứ ngoan cố, gắng sức tìm ra sự thật và mặc kệ danh tiếng kẻ do thám không thể sai lầm bấy lâu của mình?

Tự đáy lòng, anh biết rõ mình không được lựa chọn. Con mồi của vụ án hoàn hảo có quyền năng quá lớn. Anh với lấy điện thoại:

- A lô, Nhà xác phải không? Chuyển máy cho tôi nói chuyện với bác sĩ... (Một điệu nhạc khe khẽ khó chịu vang lên.) ... A lô, tôi cần bản khám nghiệm tử thi chi tiết mấy cái xác của anh em nhà Salta... Có, rất gấp!

Anh gác máy, bấm một số khác:

- A lô, Emile à? Ông có thể tìm cho tôi hồ sơ của cô nàng phóng viên báo Tiếng vang Chủ nhật không? À thì một cô Laetitia Nào đó. Được rồi, một tiếng nữa đến gặp tôi ở Nhà xác nhé. À mà Emile này, một câu hỏi nhỏ thôi: điều gì trong cuộc

sống khiến ông sợ nhất?... Ồ, thế hả? Buồn cười nhỉ. Tôi chẳng bao giờ tin rằng điều ấy lại khiến người ta sợ bất luận là ai... Được rồi, tiến hành thôi, tiến đến Nhà xác nhé.

21. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

BẦY CỦA NGƯỜI DA ĐỎ: Người da đỏ ở Canada thường sử dụng một cái bẫy gấu thuộc loại sơ đẳng nhất. Cái bẫy này gồm một viên đá to trát mật ong, treo trên cành cây bằng một sợi dây. Khi con gấu nhận ra thứ mà nó tưởng là món ăn ngon đó, nó sẽ tiến lại và cố với lấy viên đá bằng cách dùng chân tấp vào viên đá ấy. Do đó, nó tạo ra chuyển động con lắc và mỗi lần như vậy, viên đá lại bật lại đập vào nó. Con gấu trở nên căng thẳng và tấp viên đá càng lúc càng mạnh hơn. Nó càng tấp viên đá mạnh thì nó càng bị tấp mạnh. Cho đến khi nó bị nốc ao.

Con gấu không có khả năng nghĩ: “Thế nếu mình dùng cái chu kỳ bạo lực kia lại thì sao?” Nó chỉ cảm thấy tức giận. “Nó đánh mình thì mình đánh trả!” nó tự nhủ. Từ đó nảy sinh cơn giận dữ tăng theo cấp số mũ của nó. Tuy nhiên, nếu nó ngừng tấp viên đá, viên đá sẽ trở nên bất động và có lẽ lúc ấy, khi đã bình tĩnh lại, nó sẽ nhận ra rằng đó chỉ là một vật bất động được móc vào một sợi dây. Và nó chỉ việc dùng răng cắn đứt sợi dây để làm viên đá rơi xuống và liếm mật trên viên đá.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối,
quyển II.

22. NHIỆM VỤ TRONG PHÒNG KIẾN CHỨA THỨC ĂN

Ở đây, tại tầng thứ bốn mươi dưới lòng đất, có rất đông sinh vật hoạt động. Đang giữa trời tháng Tám và cái nóng khiến ai nấy đều căng thẳng, thậm chí lúc về đêm, thậm chí dưới lòng đất sâu thẳm.

Các chiến binh Bel-o-kan phấn khích khê cấn khách qua đường. Các kiến thợ chạy đi chạy lại giữa phòng chăm sóc trứng và phòng dự trữ nước mật sâu. Tổ Bel-o-kan nóng hừng hực.

Đám đông các công dân trôi đi như một dòng bạch huyết ấm.

Nhóm ba mươi con kiến nổi loạn lạng lẽ đi vào căn phòng của những con kiến chứa thức ăn. Chúng thán phục ngắm nhìn những “sumo” của chúng. Lũ kiến chứa thức ăn tạo thành hình các loại quả mọng và vàng rực, điểm thêm những dải đỏ mờ. Trên thực tế, đồng quả này chính là kitin được kéo giãn ra đến cực điểm của mỗi cá thể treo lơ lửng trên trần, đầu trên cao, bụng dưới thấp.

Đám kiến thợ hồi hả, vừa để lấy cốt mật hoa vừa để đỡ đầy những cái điều rỗng.

Thi thoảng, kiến chúa Chli-pou-ni lại đích thân đến nhồi đồ cho các kiến chứa thức ăn. Lũ côn trùng kỳ lạ này đứng đưng trước sự hiện diện của nó, vì quen ở trong trạng thái bất động nên chúng đã đạt đến trình độ triết học về sự im lìm. Một số người khẳng định não chúng đã nhỏ đi. Chức năng tạo ra cơ quan, nhưng sự thiếu vắng chức năng lại phá

hủy cơ quan. Bởi chỉ bận tâm đến việc nạp đầy hoặc dốc cạn nên dần dần kiến chứa thức ăn biến thành những cái máy hai mặt.

Ngoài căn phòng này ra, chúng không nhận thức được gì mà cũng chẳng hiểu gì. Vốn thuộc đẳng cấp dưới, chúng sinh ra đã là kiến chứa thức ăn và sẽ là kiến chứa thức ăn cho đến ngày lìa đời.

Tuy nhiên cũng có thể khiến chúng rời vị trí lúc chúng còn sống. Để làm được điều ấy, chỉ cần phát đi một pheromon mang nghĩa “di cư” là đủ. Kiến chứa thức ăn quả là những cái bình chứa nhưng là những cái bình chứa di động, chúng được lập trình để chấp nhận bị chuyển đi trong trường hợp có di cư.

Lũ kiến nổi loạn chọn ra một vài con kiến chứa thức ăn cỡ lớn. Chúng sáp râu lại gần nhau và phát đi công thức “di cư”. Thế là con côn trùng khổng lồ từ từ động đậy, nhấc từng chân một ra khỏi trần và bò xuống. Những cái chân nín nó lại ngay lập tức để nó khỏi bị đè bẹp.

Chúng ta đi đâu? một trong số những con côn trùng ấy hỏi.

Về phía Nam.

Lũ kiến chứa thức ăn không tranh cãi và để lũ kiến nổi loạn vác đi. Phải sáu con kiến nổi loạn mới khênh nổi một cái bình chứa này, chúng thật nặng làm sao. Và chừng ấy nỗ lực lại chỉ để làm lợi cho những Ngón Tay!

Ít nhất chúng cũng đánh giá cao hành động này chứ?
103 683 hỏi.

Chúng phàn nàn rằng chúng ta không cung cấp đủ thức ăn! một con kiến nổi loạn trả lời.

Những kẻ vô ơn!

Đội biệt kích thận trọng đi xuống các tầng dưới thấp. Rốt cuộc cũng đến chỗ kẽ nứt nhỏ xíu chạy ngang qua sàn đá hoa cương. Phía bên kia là căn phòng nơi Tiến sĩ Livingstone sẽ nói chuyện với chúng.

103 683 run rẩy. Đối thoại với những Ngón Tay kinh khủng ư, liệu có dễ như thế không?

Cuộc tranh luận không diễn ra được ngay. Đám kiến nổi loạn bị lũ kiến canh gác truy đuổi, lũ kiến canh gác này đang thực hiện cuộc đi tuần quen thuộc trong khu. Nhanh lên, phải bỏ mấy con kiến chứa thức ăn lại để trốn dễ hơn.

Đó là bọn kiến nổi loạn!

Một con kiến lính nhận ra mùi khác biệt mà bọn kiến nổi loạn cứ ngỡ là không thể đánh hơi thấy. Các pheromon báo động loan ra, cuộc chạy đua-truy đuổi được phát động.

Lũ kiến chiến binh liên bang rất nhanh nhưng không vì thế mà chúng đuổi kịp lũ kiến nổi loạn. Thế là chúng thiết lập rào chắn, cắt một vài tuyến đường, như thế chúng muốn kích động bọn kiến nổi loạn ở đâu đó.

Lũ kiến lính buộc đội biệt kích phải hết tốc lực quay ngược trở lại các tầng. Tầng -40, -30, -16, -14. Rõ là chúng muốn dồn con mồi của mình về một chỗ xác định. 103 683 đoán là có một cái bẫy mà không thấy được lối thoát. Chỉ có một lối thoát duy nhất trước mặt nó. Nếu lũ kiến liên bang

để ngỏ cái lối ấy thì hẳn là chúng có lý riêng của chúng. Nhưng còn lựa chọn nào khác ngoài việc lao vào cái lối ấy chứ?

Lũ kiến nổi loạn chạy vào một căn phòng đầy những con rệp bốc mùi hôi thối kinh tởm. Râu chúng dựng hết cả lên trước cảnh tượng ghê rợn này!

Lưng lõ chỗ những âm đạo nhỏ, đám rệp cái bốc mùi chạy tứ phía trong khi đám rệp đực giường của quý nhọn hoắt như cái đục lên đuổi theo. Xa hơn, đám rệp đực đồng tính nằm đang chõng khít lên nhau thành những chùm dài màu xanh lá. Chúng hiện diện khắp nơi, lúc nhúc, ngồn ngộn. Những của quý nhọn như cái đục của rệp đực dựng đứng, sẵn sàng đâm thủng lớp kitin.

Mấy con kiến nổi loạn chưa kịp hiểu điều gì xảy đến với mình thì đã lại bị lũ côn trùng chết tiệt phiền nhiễu này bao phủ. Một con kiến quy xuống, nghệt thờ trước cảnh tượng đám rệp bốc mùi động dục. Không con nào kịp khai thông bụng dưới để tự vệ bằng cách bắn axit. Của quý nhọn như cái đục của rệp đực xuyên thủng những lớp vỏ.

103 683 vật lộn trong cơn hoảng loạn.

23. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

RỆP: Trong số tất cả các dạng bản năng giới tính ở động vật, dạng bản năng giới tính của rệp giường (*Cimex lectularius*) là đáng ngạc nhiên nhất. Con người không bao giờ có thể tưởng tượng ra nổi thứ gì đòi bại như vậy.

Đặc điểm thứ nhất: cương đau dương vật. Rệp giường không bao giờ ngừng giao hợp dù chỉ giây lát. Một số cá thể còn quan hệ hơn hai trăm lần mỗi ngày.

Đặc điểm thứ hai: đồng tính và loạn dâm với động vật. Rệp giường luôn gặp khó khăn trong việc nhận ra đồng loại mà ngay giữa đồng loại mình, nó còn gặp khó khăn hơn nữa trong việc phân biệt con cái với con đực. 50% rệp đực quan hệ đồng tính, 20% với các động vật khác và 30% với rệp cái.

Đặc điểm thứ ba: dương vật giống cái đực. Rệp giường có dương vật rất dài với đầu nhọn. Nhờ vào công cụ tựa cái kim tiêm này mà con đực chọc thủng được lớp vỏ và phun giống của nó vào bất kỳ đâu, đầu, bụng, chân, lưng và thậm chí tim quý bà của nó! Hoạt động ấy không ảnh hưởng gì đến sức khỏe con cái, nhưng trong điều kiện như vậy thì làm thế nào để có thể có bầu? Từ đó phát sinh...

Đặc điểm thứ tư: rệp trinh mang bầu. Nhìn bề ngoài, âm đạo của rệp cái có vẻ còn nguyên song thực tế nó đã nhận một cú dương vật đâm vào lưng. Làm thế nào mà tinh trùng rệp đực lại có thể sống được trong máu? Thực ra phần lớn tinh trùng bị hệ thống miễn dịch tiêu hủy như thể đó là những con vi trùng lạ thông thường. Để tăng cơ may cho đám giao tử đực cán đích, số lượng tinh dịch được phun ra nhiều vô thiên. Có thể so sánh thế này: nếu rệp đực có vóc dáng con người, mỗi lần phóng tinh nó phải phun ra ba mươi lít tinh dịch. Trong hằng hà sa số tinh trùng ấy, chỉ có một số lượng cực nhỏ sống sót. Ẩn trong các động mạch, nấp

trong các tĩnh mạch, chúng chờ đợi thời cơ. Mùa xuân đến, được bản năng dẫn đường, toàn bộ số tinh trùng nằm ở đầu, chân và bụng tụ họp lại quanh buồng trứng, đâm xuyên qua buồng trứng và lao vào đó. Phần tiếp theo của chu kỳ diễn ra không chút vấn đề gì.

Đặc điểm thứ năm: con cái nhiều cơ quan sinh dục. Vì liên tục bị rệp đực khiếm nhã chọc thủng ở bất kỳ đâu, nên trên cơ thể rệp cái đầy rẫy những vết sẹo tạo nên các khe màu nâu quây thành một vùng sáng rõ. Tựa như những cái bia ngắm! Nhờ vậy mà người ta biết được chính xác rệp cái đã giao hợp bao nhiêu lần. Thiên nhiên đã khuyến khích mấy hành động xấu xa này bằng cách tạo ra những khả năng thích ứng kỳ lạ. Từ thế hệ này sang thế hệ kia, tiến trình đột biến đã dẫn đến kết quả khó tin. Rệp con gái lúc chào đời đã mang trên lưng đầy vết màu nâu tạo thành quầng sáng rõ. Tương ứng với mỗi vết là một chỗ chứa nhận, hay còn gọi là “cơ quan sinh dục nhánh” trực tiếp gắn với cơ quan sinh dục chính. Hiện đặc điểm này vẫn tồn tại ở mọi cấp phát triển của rệp cái: không sẹo, một vài sẹo làm chỗ chứa nhận ngay khi chào đời, những âm đạo phụ thực thụ ở lưng.

Đặc điểm thứ sáu: tự cảm sùng chính mình. Chuyện gì sẽ xảy ra khi một con đực bị một con đực khác chọc thủng? Tinh dịch sống sót và lao vào khu vực buồng trứng như bình thường. Không tìm được buồng trứng, tinh dịch tràn vào các ống dẫn tinh và hòa lẫn với những tinh trùng bản địa khác. Kết quả: khi con đực bị chọc thủng này đi chọc thủng một rệp cái, nó sẽ

phun ra không chỉ tinh trùng của mình mà cả tinh trùng của con đã có quan hệ đồng tính với nó.

Đặc điểm thứ bảy: hiện tượng lưỡng tính. Thiên nhiên chưa kết thúc các thí nghiệm kỳ quặc trên vật thí nghiệm tình dục ưa thích của mình tại đây. Rệp đực cũng vậy, chúng cũng đột biến. Ở châu Phi, có loài rệp *Afrocimex constrictus* sinh sống, rệp đực thuộc loài này lúc sinh ra đã thấy xuất hiện những âm đạo nhỏ phụ trên lưng. Tuy nhiên, những âm đạo này không có chức năng sinh sản. Dường như chúng nằm đó chỉ để trang trí hoặc để khuyến khích các hoạt động quan hệ tình dục.

Đặc điểm thứ tám: dương vật-đại bác bắn tầm xa. Một vài loài rệp nhiệt đới, những con antochoride scolopellien, được sở hữu loại dương vật này. Ống dẫn tinh có hình ống to và dày, cuộn thành hình xoáy tròn ốc, trong đó chứa tinh dịch được nén. Sau đó, tinh dịch được phóng với vận tốc lớn nhờ những cơ đặc biệt, những cơ này đẩy tinh dịch ra ngoài cơ thể. Do đó, khi một con đực phát hiện thấy một con cái ở cách mình vài centimét, nó sẽ dùng dương vật nhắm vào các bia ngắm-âm đạo trên lưng con cái. Tia phóng xé toạc không khí. Tia phóng ấy mạnh tới nỗi tinh dịch xuyên thủng được lớp vỏ vốn mịn hơn ở những chỗ này.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

24. CUỘC RƯỢT ĐUỐI DƯỚI LÒNG ĐẤT

Trước khi quy ngã, một con kiến nổi loạn thốt ra tiếng kêu tỏa mùi đau xé và khó hiểu:

Những Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Rồi nó duỗi thẳng các chân và cơ thể nó trải ra nom giống cái giá chữ thập sáu nhánh.

Toàn bộ đồng đội của nó lần lượt sụp xuống và 103 683 nghe thấy một vài con nhắc lại câu nói kỳ lạ kia:

Những Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Lũ rệp điên cuồng chọc thủng và hãm hiếp, dưới sự chứng kiến của lũ kiến liên bang, những kẻ rõ ràng chẳng hề có ý định chấm dứt màn nhục hình ấy.

103 683 không chấp nhận chết nhanh như vậy. Không phải trước khi biết ý nghĩa của từ “đức chúa”. Giận dữ cùng cực, nó dùng râu quắt vào khoảng chục con rệp đang đeo bám lồng ngực nó, rồi nó cúi thấp đầu lao vào nhóm kiến lính. Hiệu ứng kinh ngạc thành công. Lũ kiến chiến binh bị cuộc truy hoan đẫm máu này hút hồn tới nỗi không chặn nổi 103 683. Tuy nhiên chúng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Song 103 683 không phải non nớt gì trong mấy vụ rượt đuổi. Nó lao lên trần, và bằng chỏm mấy cái râu đang giãn rộng, nó nạo vách. Vừa nạo vừa bắn ra những tùm đất. Con kiến lính tận dụng điều đó để tạo nên một bức tường cát thực sự giữa nó và những kẻ rượt đuổi. Đặt mình trong tư thế bắn, nó hạ gục lũ kiến canh gác vượt được qua bức tường bất chấp tất cả.

Nhưng khi nhiều con trong số chúng cùng vượt được qua chướng ngại vật, con kiến lính không thể bắn nổi một lượt. Và lại, túi axit của nó giờ cũng gần như đã rỗng.

Nó gắng hết sức chuồn đi.

Đó là một con kiến nổi loạn! Chặn nó lại!

103 683 phi vội qua các hành lang mà nó có cảm giác nhận được ra. Và vì những lẽ đã rõ! nó hoàn thành xuất sắc cú quay trở lại của mình. Giờ nó lại đang ở trong phòng lũ kiến chứa thức ăn. Các chi nó tự nhiên đưa nó đến một con đường mà nó nhớ tốt hơn vì nó vừa đi hết con đường đó theo chiều ngược lại.

Chân nó hơi bị chảy máu. Nó phải nấp bằng mọi giá. Giải pháp nằm ở trên trần. Nó trèo lên đó và nằm thu lu áp vào chân một con kiến chứa thức ăn. Nhờ thân hình đồ sộ, con côn trùng đã che khuất được nó hoàn toàn lúc lũ kiến lính ủa vào phía dưới căn phòng.

Lũ kiến liên bang dùng râu dò từng góc nhỏ nhất.

103 683 rẽ một chân của con kiến chứa thức ăn đang che nó ra.

Có chuyện gì với cô vậy? con kiến chứa thức ăn nhẹ nhàng hỏi.

Di cư, 103 683 trả lời với vẻ uy quyền. Và nó tách thêm cái chân thứ hai, rồi cái chân thứ ba. Nhưng lần này, con kiến chứa thức ăn không bị đánh lừa.

Gì chứ, gì chứ... Cô muốn chấm dứt chuyện này ngay tức khắc ư!

Phía dưới, lũ kiến liên bang đã phát hiện ra một vũng máu trong suốt. Chúng tìm kiếm. Một con kiến canh gác bị một giọt rơi vào đầu, thế là nó dựng râu lên.

Thấy rồi, tôi thấy nó rồi!

Cuống cuống, 103 683 bứt một chân rồi thêm một chân nữa của con kiến chứa thức ăn. Con này chỉ còn trụ bằng hai móc nên rất hoảng hốt:

Đặt lại tôi vào vị trí mau!

Con kiến canh gác quay lại và điều chỉnh bụng dưới để nhắm lên trần nhà.

103 683 bứt nốt cái chân cuối cùng của con kiến chứa thức ăn bằng hàm dưới sắc bén. Đúng lúc con kiến lính kia bắn, nó liền bị con kiến chứa thức ăn màu cam rơi bụp xuống đầu. Điều đó khiến cả hai khối chất lỏng nổ tung. 103 683 vừa kịp nhảy khỏi chỗ đeo bám của mình thì những mẩu bụng đã bay khắp căn phòng.

Thêm kiến liên bang mới xuất hiện. 103 683 ngẩn ngờ. Nó còn bao nhiêu axit nhỉ? Bằng từng ấy có thể bắn được ba phát nữa. Nó chọn cách nghiền nát chân lũ kiến chứa thức ăn.

Ba con kiến chứa thức ăn bị hạ gục. Các phát bắn khiến chúng chết ngay tức khắc. Chúng rơi xuống và

nổ tung trên lũ kiến rượt đuổi. Tuy nhiên vẫn có một con thoát được ra, cơ thể dính đầy nước mật sâu.

Giờ thì 103 683 đã hết axit. Dù vậy nó vẫn đứng ở vị trí bắn với hy vọng làm cho con kiến thoát được kia e sợ đồng thời kiên cường chờ một cú bắn bóng rầy kết liễu đời mình.

Chẳng có gì xảy đến. Con kiến kia cũng hết axit rồi sao? Giáp lá cà. Các hàm dưới bấu vào nhau và tìm cách xuyên thủng lớp kitin.

Con kiến từng chinh phục nơi tận cùng thế giới tỏ ra có kinh nghiệm hơn. Nó quật ngã đối thủ, kéo đầu đối thủ ra phía sau. Lúc nó chuẩn bị đưa ra cú quyết định thì một cái chân vồ vồ lên nó như để yêu cầu nó trao đổi dinh dưỡng.

Tại sao bạn lại muốn giết nó?

103 683 xoay tí râu hồng nhận dạng nguồn phát rõ hơn.

Nó đã nhận ra những làn hơi bè bạn này.

Chính kiến chúa đã đích thân tới đây. Bạn phiêu lưu cũ của nó, kẻ khởi xướng chuyến du hành sóng gió đầu tiên trong đời nó.

Xung quanh, lũ kiến lính trời lên, sẵn sàng chiến đấu, nhưng kiến chúa phát đi mùi rất nhẹ báo cho chúng biết rằng con kiến kia nằm dưới sự bảo trợ của nó.

Theo tôi, Chli-pou-ni đề nghị.

25. MỌI CHUYỆN TRỞ NÊN PHỨC TẠP

Giọng nói trở nên nản nì:

- Làm ơn hãy theo tôi.

Hai dãy xác chết sắp hàng dưới ánh sáng gắt của loạt đèn neon, mỗi xác chết được gắn một cái nhãn treo lơ lửng trên ngón chân cái. Căn phòng tỏa mùi ête và côi vĩnh hằng.

Nhà xác Fontainebleau.

- Lối này, thưa đội trưởng, bác sĩ pháp y nói.

Họ dẫn bước giữa các xác chết, xác thì được đặt dưới một lớp vải phủ bằng nhựa, xác thì được một tấm ga trắng che đi. Mỗi cái nhãn ghi một cái tên và một lời ghi chú chỉ rõ ngày cũng như hoàn cảnh người nằm đó mất: 15 tháng Ba, bị giết bằng dao trên phố; 3 tháng Tư, bị xe buýt đâm; 5 tháng Năm, nhảy qua cửa sổ tự vẫn...

Họ dừng lại trước ba ngón chân cái với những cái biển hiệu cho thấy chúng lần lượt thuộc về Sébastien, Pierre và Antoine Salta.

Méliès không còn kiên nhẫn được nữa.

- Ông đã tìm ra nguyên nhân vì sao họ chết chưa?

- Ít nhiều... Chết vì cảm xúc mạnh. Thậm chí tôi nên nói là cực mạnh.

- Sợ hãi à?

- Có thể. Hoặc kinh ngạc. Dù sao cũng là một kiểu căng thẳng bị dồn nén. Anh hãy xem các quan sát ghi được trên tờ giấy này: trong máu của cả ba người họ đều có tỷ lệ adrenalin cao hơn bình thường gấp mười lần.

Méliès tự nhủ cô nàng phóng viên có lý.

- Vậy là họ chết vì sợ hãi.

- Cũng không hẳn, vì sốc cảm xúc không phải nguyên nhân duy nhất gây ra tử vong. Anh lại đây mà xem. (Ông ta đặt một tấm chụp X quang lên bàn sáng.) Qua chụp X quang, chúng tôi nhận thấy rằng cơ thể họ có đầy những vết loét nhỏ.

- Điều gì có thể gây ra những vết loét ấy?

- Một loại chất độc. Chắc chắn là một loại chất độc, nhưng là loại chất độc mới. Chẳng hạn với xyanua, người ta chỉ có thể thấy một vết thương lớn. Trong khi ở đây lại có rất nhiều vết thương.

- Thế chẩn đoán của ông là gì, thưa bác sĩ?

- Chẩn đoán của tôi có thể lạ lùng với anh đấy. Tôi đề rằng thoát tiên họ chết vì xúc động đột ngột rồi sau đó xảy đến những cơn chảy máu dạ dày và ruột, đều gây chết người như nhau cả.

Người đàn ông mặc áo blu trắng xếp các tờ ghi chép của mình lại rồi chìa tay cho viên đội trưởng.

- Một câu hỏi nữa thôi, thưa bác sĩ. Ông ấy mà, điều gì khiến ông sợ?

Bác sĩ thở dài.

- Ôi tôi à! tôi thấy nhiều thứ lắm rồi. Hiện thì chẳng còn gì thực sự chạm được đến tôi nữa.

Đội trưởng Méliès chào từ biệt rồi rời Nhà xác, miệng nhai kẹo cao su trèo trẹo, tâm trạng anh còn phân vân hơn cả lúc bước vào. Anh biết từ giờ phút này trở đi mình đã gặp phải một đối thủ cực mạnh.

26. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

THÀNH CÔNG: Trong số tất cả các đại diện của hành tinh Trái đất, kiến là loài thành công nhất. Chúng chiếm số lượng tổ sinh thái kỷ lục. Người ta thấy chúng trên những thảo nguyên hoang vắng giáp vòng cực cũng như trong những khu rừng rậm xích đạo, trong những khu rừng châu Âu, trên những dãy núi, dưới các vực thẳm, trên những bãi biển thuộc các đại dương, ven miệng núi lửa cho đến tận những nơi sinh sống của loài người. Ví dụ thích nghi cao độ: để chống chọi với cái nóng trên sa mạc Sahara vốn có thể lên tới 600C, kiến cataglyphis đã tạo ra các kỹ thuật sống sót độc nhất. Chúng bước đi khập khiễng bằng cách sử dụng hai trong số sáu chân để tránh bị thiêu đốt trên nền đất sôi sùng sục. Chúng giữ hơi để tránh làm mất độ ẩm và mất nước. Không một kilômét đất nào tồn tại mà thiếu bóng loài kiến. Kiến là cá thể xây nhiều thành phố và làng mạc nhất trên bề

mặt quả địa cầu. Kiến biết cách thích nghi với mọi loài ăn chúng và với mọi loại điều kiện khí hậu: mưa, nóng, khô, lạnh, ẩm, gió. Những nghiên cứu mới đây chỉ ra rằng một phần ba hệ động vật và rừng Amazon gồm có kiến và mối. Và hai loài này phân chia theo tỷ lệ cứ tám con kiến mới có một con mối.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 5 -

hững con kiến gác cổng đầu dẹt dẹt ra để nhường lối cho chúng. Lúc này chúng đang sánh bước bên nhau trong những hành lang bằng gỗ của Cấm Thành: 103 683, con kiến lính cách đây hơn một năm từng tham gia cuộc tấn công cuối cùng chống lại Bel-o-kan, và kiến chúa của nó, vốn kể từ đó không gửi cho nó tin tức gì về mình. Liệu có phải con kiến chúa đã quên đồng minh cũ rồi không?

Chúng bước vào căn phòng hoàng gia. Chli-pou-ni đã sửa sang lại nơi ở trước kia của mẹ mình bằng cách trải thảm nhung rất đẹp cho chỗ đó, thứ nhung lấy từ vách trong lớp vỏ hạt dẻ. Giữa phòng, thật đáng kinh ngạc, là cơ thể rỗng không và trong suốt của Belo-kiu-kiuni, mẹ chúng!

Đây chắc chắn là lần đầu tiên, trong biên niên sử Myrmécéen, có một con kiến chúa thường xuyên sống gần cái xác được bảo quản của người sinh ra nó. Ngay cả khi người ấy xưa kia từng bị nó đấu tranh chống lại và thua nó.

Chli-pou-ni và 103 683 đứng lại chính giữa căn phòng có hình ô van hoàn hảo. Rốt cuộc chúng cũng chạm râu vào nhau.

Cuộc gặp gỡ giữa chúng ta không phải do tình cờ đâu, con kiến chúa khẳng định. Nó tìm kiếm con kiến lính tinh nhuệ của mình từ rất lâu rồi. Nó cần 103 683. Nó muốn phát động cuộc thập tự chinh rộng rãi chống lại những Ngón Tay, phá hủy tất cả các tổ mà những Ngón Tay đã xây dựng ở

phía bên kia bờ Đông thế giới. 103 683 là con có khả năng nhất trong việc dẫn dắt đội quân kiến đỏ hung tiến về xứ sở của các Ngón Tay.

Lũ kiến nổi loạn nói đúng. Chli-pou-ni thực sự muốn phát động đại chiến nhằm vào các Ngón Tay.

103 683 ngần ngại. Dĩ nhiên nó khát khao được quay lại phương Đông đến cháy bỏng. Nhưng từ nay, nỗi sợ khủng khiếp ấy lại ăn sâu vào cơ thể nó và lúc nào cũng đe dọa sẽ trỗi dậy. Nỗi sợ những Ngón Tay.

Suốt kỳ ngủ đông tiếp sau cuộc phiêu lưu của mình, nó chỉ mơ thấy các Ngón Tay, những viên hình cầu màu hồng khổng lồ ngổn ngấu mọi đô thị cũng như biết bao con mồi bé nhỏ! 103 683 từng bao lần thức dậy khó khăn với đồng râu toát hơi ẩm.

Có chuyện gì vậy? kiến chúa hỏi.

Tôi sợ các Ngón Tay đang sống ở phía bên kia của bờ rìa thế giới.

Sợ là gì?

Là mong muốn không bị rơi vào những tình huống mà ta chẳng thể làm chủ.

Thế là Chli-pou-ni kể nó đã phát hiện ra một pheromon cũng gợi nhắc từ này như thế nào khi đọc các pheromon của Mẹ. “Sợ”. Pheromon đó giải thích rằng khi các cá thể không có khả năng hiểu nhau chúng sẽ sinh ra sợ lẫn nhau.

Và theo Belo-kiu-kiuni, khi nỗi sợ của kẻ khác bị đánh bại, có rất nhiều điều bị coi là không thể sẽ trở nên khả thi hoàn toàn.

Đến đây 103 683 nhận ra kiểu châm ngôn rất quen thuộc của cựu kiến chúa. Bằng cử động nhẹ của râu phải, Chli-pou-ni hỏi: liệu sợ hãi có khiến

con kiến lính trở nên bất lực trong việc tiến hành cuộc thập tự chinh không?

Không. Trí tò mò còn mạnh hơn cả nỗi sợ.

Chli-pou-ni yên tâm. Không có kinh nghiệm của người bạn đồng hành năm xưa, cuộc thập tự chinh của nó hẳn sẽ khó tiến triển.

Theo bạn thì cần bao nhiêu lính để giết hết toàn bộ các Ngón Tay trên Trái đất?

Cô muốn tôi giết toàn bộ các Ngón Tay trên Trái đất sao?

Phải. Hiển nhiên rồi. Chli-pou-ni muốn điều đó. Các Ngón Tay phải bị tuyệt chủng, bị loại trừ khỏi thế giới. Chúng quả là những gã ăn bám khổng lồ ngu ngốc. Nó bực dọc, hết co lại duỗi râu. Nó nhấn mạnh: các Ngón Tay là một mối họa, không chỉ đối với loài kiến mà còn đối với toàn thể các loài động vật, thực vật, khoáng chất. Nó biết điều đó, nó cảm thấy điều đó. Nó tin tưởng vào tính chính đáng trong sự nghiệp nó tiến hành.

103 683 sẽ tuân lời kiến chúa. Nó lao vào nhắm tính nhanh. Để kết liễu chỉ một Ngón Tay thôi, đã cần ít nhất năm triệu kiến lính được huấn luyện tốt rồi. Và nó tin chắc có ít nhất, ít nhất... bốn đàn Ngón Tay, tức hai mươi Ngón Tay trên Trái đất!

Một trăm triệu lính sẽ là con số vừa đủ!

103 683 như thấy lại dải ruy băng màu đen mênh mông nơi không gì sinh sôi được. Và toàn bộ đoàn kiến thám hiểm ấy đồng loạt bẹp rúm ra như những chiếc lá mỏng manh trong tiếng rung chuyển inh tai và khói hydrocacbua nồng nặc.

Bờ rìa phía Đông thế giới là thế đấy.

Kiến chúa Chli-pou-ni để mặc bầu không khí im lặng bao trùm. Nó bước vài bước trong căn phòng để trứng, dùng đầu hàm dưới mân mê đồng vỏ lúa mì. Cuối cùng nó quay lại, râu hạ thấp, khẳng định là đã bàn cãi với rất nhiều con kiến khác để thuyết phục chúng về sự cần thiết của cuộc thập tự chinh này. Nó không viện đến bất kỳ thứ quyền lực chính trị nào. Nó chỉ phát đi các gợi ý. Cộng đồng quyết định. Và lại, tất cả các chị em cũng như con cái nó đều không chia sẻ quan điểm với nó. Chúng e ngại chiến tranh với kiến lùn và lũ mối tái diễn. Chúng không muốn cuộc thập tự chinh khiến Liên bang rơi vào tình thế không phòng vệ.

Chli-pou-ni nói chuyện với rất nhiều công dân đóng vai trò kích động. Chúng đã nỗ lực, kiến chúa cũng vậy. Chúng đã cùng nhau đạt được một con số, tám mươi nghìn.

Tám mươi nghìn đội quân?

Không, tám mươi nghìn lính. Đối với cuộc thập tự chinh, Chli-pou-ni nghĩ rằng thế là thừa đủ. Nếu 103 683 thực sự thấy quân số này quá nghèo nàn, kiến chúa sẽ chấp thuận nỗ lực động viên thêm để tuyển một trăm hay hai trăm chiến binh nữa. Nhưng đó là quân số tối đa kiến chúa có thể huy động được.

103 683 suy nghĩ. Kiến chúa không biết hết quy mô của nhiệm vụ! Tám mươi nghìn lính đối mặt với toàn bộ Ngón Tay trên Trái đất, đúng là mất trí!

Nhưng trí tò mò cố hữu khiến nó trăn trở. Sao lại để một cơ hội quý báu nhường này tuột đi cơ chứ? Nó tìm cách trấn an tinh thần. Suy cho cùng, với tám mươi nghìn lính, nó sẽ có trong tay một cuộc thám hiểm quan trọng. Hơi có phần táo bạo, nhưng thế đấy! Chắc chắn nó sẽ không giết hết được các Ngón Tay song bù vào đó, nó lại biết rõ hơn chúng là ai và chúng hoạt động thế nào.

Đồng ý với tám mươi nghìn lính. Tuy nhiên 103 683 vẫn muốn đặt ra hai câu hỏi. Tại sao lại phát động cuộc thập tự chinh này? Và tại sao lại có ác tâm chống lại các Ngón Tay trong khi Mẹ Belo-kiu-kiuni dành cho chúng nhiều ưu ái?

Con kiến chúa đi về phía một cái hành lang dẫn đến nơi tận cùng căn phòng.

Lại đây. Tôi đưa bạn tới thăm Thư viện hóa học.

28. LAETITIA GẦN XUẤT HIỆN

Căn phòng ồn ào, mù mịt khói, ngồn ngang bàn, ghế và những cái máy bán cà phê.

Đồng bàn phím kêu lách cách, những kẻ thân tàn ma dại nằm ườn trên ghế băng mặt mày cau có, những gã bám chặt vào chần song phòng giam của mình gào lên rằng mọi chuyện đâu diễn ra như vậy và chúng muốn gọi cho luật sư của chúng.

Một tấm pa nô trưng ra những khuôn mặt tướng cướp, mỗi khuôn mặt có một giá bắt giữ khác nhau. Mức thông thường dao động trong khoảng từ một nghìn đến năm nghìn franc. Những con số quả thực rất khiêm tốn nếu xét đến trường hợp một gã chứa đựng trong cơ thể mình các sản phẩm bộ phận (thận, tim, hoóc môn, mạch máu, các chất lỏng khác) và giá trị của tất cả những thứ này cộng lại có thể lên đến sáu mươi lăm nghìn franc.

Khi Laetitia Wells xuất hiện ở sở cảnh sát, rất nhiều cặp mắt phải ngược lên nhìn. Cô luôn gây ra thứ hiệu ứng này.

- Làm ơn chỉ cho tôi văn phòng đội trưởng Méliès?

Một nhân viên quèn mặc đồng phục yêu cầu kiểm tra giấy triệu tập của cô xong mới chỉ:

- Theo hướng đó, trong cùng, trước khu nhà vệ sinh.

- Cảm ơn.

Ngay khi cô bước qua cửa phòng anh, đội trưởng đã cảm thấy như có điều gì đó nhói lên ở tim.

- Tôi tìm đội trưởng Méliès, cô nói.

- Là tôi đây.

Bằng một cử chỉ, anh mời cô ngồi.

Anh cảm thấy bối rối. Chưa bao giờ, chưa bao giờ trong đời mình anh gặp một cô gái đẹp đến thế. Không một cô gái nào trong những cuộc chinh phục của anh, dù mới hay cũ, bằng được mắt cá chân của cô gái này.

Điều gây ấn tượng đầu tiên là đôi mắt màu hoa cà của cô ấy. Tiếp đến là khuôn mặt Đức Mẹ, thân hình mảnh dẻ và mùi nước hoa tỏa ra từ đó. Mùi chanh, mùi hương bài, mùi quýt, mùi galoxit, mùi gỗ đàn hương, tất cả hòa quyện với chút mùi xạ lấy từ loài dê rừng vùng núi Pyrénée, hẳn một nhà hóa học sẽ phân tích như thế. Nhưng Jacques Méliès chỉ có thể hít hà hương thơm ấy một cách thích thú.

Anh để mình bị âm giọng cô cuốn đi rồi mới tìm hiểu những ngôn từ được phát ra. Cô ấy nói gì nhỉ? Anh gắng trấn tĩnh lại. Từng ấy thông tin thị giác, khứu giác và thính giác khiến não anh bão hòa!

- Cảm ơn cô đã đến, cuối cùng anh đáp ứng.

- Nhưng chính tôi là người phải biết ơn anh vì đã chấp nhận cuộc phỏng vấn này mới đúng, anh ấy, anh dè sẻn chuyện đó.

- Không, không, tôi nợ cô rất nhiều. Cô đã giúp tôi mở mắt với vụ này. Đón tiếp cô chỉ là một việc làm công bằng thôi.

- Tuyệt lắm. Anh tốt tính đấy. Tôi có thể ghi âm cuộc chuyện trò của chúng ta được không?

- Nếu cô muốn.

Anh nói. Anh bật ra những từ vô nghĩa, nhưng anh như bị thôi miên trước khuôn mặt trắng ngần của cô gái, mái tóc đen nhánh cắt kiểu Louise Brooks với một lọn xoắn xuống của cô, đôi mắt dài màu hoa cà phía trên gò má cao của cô. Bộ đồ màu tía cô mặc chắc chắn mang mác một nhà may nổi tiếng. Đồ trang sức cô đeo, tư thế của cô, tất cả ở cô toát lên vẻ cao sang quý phái.

- Tôi có thể hút thuốc chứ?

Anh đồng ý, đưa một cái gạt tàn cho cô còn cô lấy ra một đọt thuốc điếu nhỏ được đẽo chạm. Cô châm thuốc và phả ra một làn khói màu xanh phảng phất mùi thuốc phiện. Rồi cô lôi từ trong túi xách của mình ra một cuốn sổ tay và bắt đầu hỏi:

- Tôi được biết rất cuộc anh cũng xin xem kết quả khám nghiệm tử thi. Điều này có chính xác không?

Anh thừa nhận là có.

- Kết luận rút ra?

- Sợ hãi cộng thêm chất độc. Ở khía cạnh nào đó, cả hai chúng ta cùng có lý. Về phần mình, tôi nghĩ các kết quả khám nghiệm tử thi không hẳn là đáp án cho tất cả. Chúng không thể cho chúng ta biết mọi thứ.

- Phân tích máu cho thấy có dấu hiệu chất độc à?

- Âm tính. Nhưng điều đó chẳng có nghĩa gì, vẫn tồn tại những loại chất độc không thể phát hiện kia mà.

- Anh có ghi lại các dấu hiệu trên hiện trường không?
- Chẳng có dấu hiệu nào.
- Còn vết tích bẻ khóa?
- Không một vết tích dù là nhỏ nhất.
- Có ý tưởng gì về động cơ không?
- Như tôi đã tuyên bố trên bản tin nhanh rồi đấy, Sébastien Salta mất rất nhiều tiền vì đánh bạc.
- Đây là niềm tin sâu kín của anh trong vụ này?

Anh thở dài:

- Tôi cũng chẳng có cả niềm tin sâu kín nữa... Nhưng đến lượt mình, tôi có thể hỏi cô được không? Dường như cô đang điều tra với tư cách bác sĩ tâm thần thì phải?

Anh đọc thấy vẻ ngạc nhiên trong đôi đồng tử màu hoa cà.

- Hoan hô, anh hiểu rõ tình hình đấy!
- Nghề của tôi mà. Cô có phát hiện ra điều gì lại có thể khiến ba con người sợ hãi đến mức giết chết họ không?

Cô ngần ngại:

- Tôi là nhà báo. Nghề của tôi là tiếp nhận thông tin từ phía cảnh sát, chứ không phải cung cấp.
- Được rồi, cứ cho đây chỉ là một cuộc trao đổi đơn giản đi, và rõ ràng cô không bị buộc phải tán thành.

Cô bắt treo đôi chân thanh mảnh, bó chặt trong đôi tất lụa.

- Điều gì khiến anh sợ hạ đội trưởng? (Cô kín đáo nhìn anh, người cúi xuống để dụi tàn thuốc.) Không, anh đừng trả lời. Đó là việc quá riêng tư. Câu hỏi của tôi có vẻ hơi sỗ sàng. Sợ hãi là một thứ tình cảm rất phức tạp. Nó là cảm xúc đầu tiên nảy sinh ở loài người sống trong hang. Nó là thứ gì đấy rất xưa và rất mạnh, sợ hãi ấy mà. Nó bắt nguồn từ trí tưởng tượng của chúng ta, do vậy, chúng ta không thể kiểm soát nó.

Cô hít vài hơi thuốc thật dài rồi dụi tắt điếu thuốc. Rồi cô ngược đầu lên và mỉm cười với anh:

- Đội trưởng, tôi cho rằng chúng ta đang đứng trước một câu đố xứng tầm chúng ta. Tôi đã viết bài báo đó bởi tôi sợ anh để tuột mất câu đố. (Cô dùng máy ghi âm lại.) Đội trưởng, anh chưa nói gì với tôi nhưng tôi đã biết. Tôi, chính tôi sẽ cho anh hay một vài điều. (Cô đã đứng dậy.) Vụ án Salta này thú vị hơn anh nghĩ rất nhiều. Nó sẽ sớm có những tiến triển mới.

Anh giật mình:

- Cô biết gì chứ?

- Ngón tay út của tôi..., cô nói, đôi môi xinh đẹp hé nở một nụ cười bí ẩn còn đôi mắt màu hoa cà khẽ nheo nheo.

Rồi cô đi mất, mềm mại như loài mèo.

29. CUỘC TÌM KIẾM LỬA

103 683 chưa bao giờ đến Thư viện hóa học. Đây là nơi thực sự ấn tượng. Những quả trứng chứa đầy các chất lỏng mang sự sống nằm sắp hàng dài hút tầm mắt. Mỗi quả trứng mang trong mình những bằng chứng, những miêu tả, những ý tưởng độc nhất.

Vừa tiến bước giữa các dãy trứng, Chli-pou-ni vừa kể chuyện. Nó phát hiện ra Mẹ Belo-kiu-kiuni giao thiệp với những Ngón Tay dưới lòng đất lúc nó chiếm được Cấm Thành của Bel-o-kan. Mẹ hoàn toàn bị những Ngón Tay làm mờ mắt. Mẹ nghĩ chúng là một nền văn minh hoàn hảo. Mẹ nuôi dưỡng chúng và để đổi lại, chúng dạy Mẹ những điều lạ lùng. Bánh xe chẳng hạn.

Đối với kiến chúa Belo-kiu-kiuni, các Ngón Tay là những con vật lành hiền. Mẹ mới nhầm lẫn làm sao! Giờ Chli-pou-ni đã có bằng chứng. Mọi chứng cứ đều trùng khớp nhau: chính những Ngón Tay đã phóng hỏa Bel-o-kan và giết chết Belo-kiu-kiuni, kiến chúa duy nhất muốn hiểu chúng.

Sự thật đáng buồn là nền văn minh của những Ngón Tay dựa vào... lửa. Chính vì vậy, Chli-pou-ni không muốn đối thoại với chúng nữa, không muốn nuôi dưỡng chúng nữa. Chính vì vậy, Chli-pou-ni cho bịt kín lối đi thông qua sàn đá hoa cương. Chính vì vậy, Chli-pou-ni kiên quyết loại chúng khỏi Trái đất.

Ngày càng nhiều báo cáo thám hiểm nhấn mạnh thông tin tương tự: những Ngón tay đốt lửa, chơi với lửa, sản xuất các vật dụng hỗ trợ lửa. Loài kiến không thể cho phép những kẻ mất trí ấy trường tồn. Nếu không thế giới sẽ đi thẳng đến ngày tận thế. Thử thách mà Bel-o-kan từng phải chịu đựng đã chứng minh điều đó.

Lửa!... 103 683 cử động tỏ vẻ ghê tởm. Giờ nó đã hiểu rõ hơn nỗi ám ảnh của Chli-pou-ni. Tất cả loài kiến đều biết lửa là gì. Xưa kia chúng cũng đã khám phá ra nhân tố này. Giống như con người vậy: do tình cờ. Sét đánh vào một cái cây nhỏ. Một cành cây bùng cháy rơi xuống giữa đám cỏ. Một con kiến lại gần để nhìn rõ hơn cái mẫu mặt trời đang đen sạm đi quanh nó ấy.

Tất cả những gì bất thường đều được lũ kiến tìm cách mang về tổ. Lần đầu tiên đó đã thất bại. Các lần tiếp theo cũng vậy. Thường thì lửa tắt ngấm

ngay giữa đường. Và rồi, vì cứ mỗi ngày lại lấy vài cành dài hơn nên một kiến trình sát kinh nghiệm đã mang được một cành về ven tổ. Nó đã chứng tỏ rằng việc vận chuyển các mẫu mặt trời là hoàn toàn khả thi. Các chị em của nó mở tiệc mừng nó.

Lửa mới kỳ diệu làm sao! Nó mang đến năng lượng, ánh sáng, sự ấm áp. Và màu sắc thì phải nói là tuyệt đẹp! Đỏ, vàng, trắng và thậm chí xanh lơ nữa.

Chuyện xảy ra cách đây không lâu lắm, khoảng năm mươi triệu năm gì đó. Với các loài côn trùng có tính xã hội, ai nấy còn nhớ rất rõ.

Vấn đề: lửa không cháy vĩnh viễn. Nên phải đợi sét nổ ra lần nữa và than ôi! sét thường kèm theo mưa khiến lửa tắt ngấm.

Để bảo vệ kho báu rực sáng của mình tốt hơn, một con kiến đã nảy ra ý tưởng đưa lửa vào đô thị xây bằng cành cây của chúng. Một sáng kiến tai hại! Dĩ nhiên lửa sẽ cháy lâu hơn song cũng đồng thời thiêu hủy ngay lập tức những nóc vòm cành con, khiến hàng nghìn trứng, kiến thợ và kiến lính chết.

Chẳng ai ca ngợi nhà canh tân kia. Nhưng thực tế mà nói, cuộc tìm kiếm lửa mới chỉ bắt đầu. Lũ kiến là như vậy. Chúng luôn khởi đầu bằng một trong những giải pháp tồi tệ nhất rồi mới khám phá ra giải pháp đúng đắn nhất thông qua nhiều điều chỉnh liên tiếp.

Lũ kiến đã mất rất nhiều thời gian minh chứng cho chủ đề này.

Chli-pou-ni mở pheromon trí nhớ ghi lại các công việc của chúng ra.

Thoạt tiên chúng nhận thấy lửa rất dễ lây lan. Chỉ cần đến gần lửa là đủ để bản thân mình cũng bốc cháy. Đồng thời, nghịch lý thay, nó cũng lại rất mong manh. Một cái đập cánh đơn giản của con bướm và rồi nó chỉ còn là nhúm khói đen bay lên trong không khí. Về phần mình, nếu muốn đập

lửa, cách tiện nhất đối với loài kiến vẫn là bản axit formic ít đặc lên đó. Những con kiến thợ tiền trạm từng bản vào đồng cháy ấy thứ axit quá mạnh đã nhanh chóng biến thành mấy cái mỏ hàn rồi những ngọn đuốc sống.

Sau này, tức cách sự kiện ấy bảy trăm năm mươi nghìn năm, lũ kiến phát hiện ra, cũng vẫn do tình cờ, khi chúng thử làm mọi thứ và bất cứ cái gì (đó cũng là hình thức khoa học của chúng), rằng chúng có thể “xây dựng” lửa mà không phải đợi sét. Lúc cọ hai chiếc lá khô vào nhau, một con kiến thợ đã thấy chúng tóe ra khói rồi bùng cháy. Thử nghiệm ấy được tái diễn, được nghiên cứu. Từ đó lũ kiến biết nhóm lửa theo ý mình.

Một thời kỳ hưng thịnh tiếp nối khám phá lớn lao ấy. Hầu như hằng ngày, mỗi cái tổ đều tìm ra những ứng dụng mới. Lửa phá hủy đám cây quá cản trở, nghiền nát những vật liệu cứng nhất, hồi sinh năng lượng sau mỗi kỳ ngủ đông, chữa trị một vài căn bệnh và nhìn chung là khiến màu sắc mọi vật trở nên tươi đẹp.

Hứng thú bắt đầu suy giảm khi, không thể tránh nổi, những ứng dụng quân sự của lửa xuất hiện. Bốn con kiến được trang bị một cành cây dài đang cháy từ nay sẽ có thể tàn phá cả một đô thị đối phương gồm một triệu cá thể trong vòng chưa đến nửa tiếng đồng hồ!

Cũng xảy ra cả những vụ cháy rừng. Lũ kiến kiểm soát không tốt hiệu ứng lây lan của lửa. Một khi có thứ gì đó cháy thì chỉ cần một cơn gió thôi là đủ để ngọn lửa bùng lên và với tia axit nồng độ thấp của mình, lũ kiến chữa cháy không thể làm gì đáng kể để chế ngự vụ hỏa hoạn nữa.

Một bụi cây bắt lửa nhanh chóng lan từ cây này sang cây kia và chỉ trong vòng một ngày, không phải ba trăm nghìn cá thể mà là ba mươi nghìn tổ kiến biến thành những đồng tro tàn xám đen.

Vấn nạn ấy tàn sát tất cả: những loài cây to nhất, những loài vật to nhất cho đến cả lũ chim. Tới mức nổi tiếp tình trạng quá độ là sự hủy diệt.

Hoàn toàn. Đồng bộ. Đã xa rồi, niềm vui của những buổi ban đầu! Lửa trở nên quá nguy hiểm. Tất cả các loài côn trùng có tính xã hội đều nhất trí lên án mạnh mẽ lửa và coi nó là thứ cấm kỵ.

Không loài nào dám lại gần thêm một ngọn lửa nào nữa. Nếu sét giáng xuống một cái cây thì sẽ có lệnh tránh xa cây đó ra. Nếu các cành khô bắt đầu bốc cháy thì nghĩa vụ của mỗi cá thể là dập tắt chúng. Chỉ thị vượt qua các đại dương. Toàn bộ loài kiến trên hành tinh, toàn bộ các loài côn trùng đều nhanh chóng biết chúng phải trốn chạy lửa và đặc biệt, không được tìm cách trở thành chủ nhân của lửa.

Chỉ còn vài loài mòng và bướm là vẫn lao đầu vào những ngọn lửa đang cháy. Nhưng sở dĩ vậy là bởi chúng nghiện ánh sáng.

Các loài khác tuân thủ rất nghiêm ngặt quân lệnh. Nếu một tổ hay một cá thể nào đó nhằm nhe dùng lửa cho chiến tranh, tất cả các cá thể khác, thuộc tất cả các loài, dù lớn dù bé, đều sẽ liên minh lại đê bẹp tổ hoặc cá thể ấy tức thì.

Chli-pou-ni đặt pheromon trí nhớ xuống.

Các Ngón Tay đã sử dụng vũ khí cấm kỵ lại còn sử dụng nó trong mọi việc chúng tiến hành. Nền văn minh của các Ngón Tay là nền văn minh lửa. Do vậy chúng ta phải phá hủy nền văn minh đó trước khi chúng thiêu cháy cả khu rừng.

Con kiến chúa tỏa ra mùi tin chắc đầy giận dữ.

103 683 lưỡng lự. Bản thân Chli-pou-ni nghĩ rằng các Ngón Tay là một hiện tượng thứ sinh. Những kẻ thuê mướn mặt đất tạm thời. Và chắc chắn là những kẻ thuê mướn chóng vánh. Chúng mới hiện hữu ở đó từ ba triệu năm nay và dĩ nhiên chúng sẽ không còn ở đó lâu hơn nữa.

103 683 lau rêu.

Thường thì loài kiến để mặc các loài khác kế tiếp nhau hiện hữu trên vỏ Trái đất, không quan tâm đến chuyện sống chết của chúng. Thế tại sao lại có cuộc thập tự chinh này?

Chli-pou-ni nhấn mạnh:

Chúng quá nguy hiểm. Chúng ta không thể chờ đến lúc chúng tự biến mất được.

103 683 lưu ý:

Dường như có những Ngón Tay sống dưới Cấm Thành.

Nếu Chli-pou-ni muốn tấn công các Ngón Tay, tại sao không bắt đầu bằng những kẻ ấy?

Kiến chúa ngạc nhiên vì con kiến lính biết bí mật. Rồi nó giải thích. Những Ngón Tay dưới đó, phía dưới đó, không phải mối đe dọa. Chúng không biết cách ra khỏi cái hốc của mình. Chúng bị mắc kẹt. Chỉ cần để chúng chết đói là đủ để vấn đề tự nhiên được giải quyết. Có lẽ giờ đây chúng chỉ còn là mấy cái xác.

Thế thì thật đáng tiếc.

Kiến chúa dựng râu.

Sao cơ? Bạn thích các Ngón Tay à? Chuyển du hành đến bờ rìa thế giới đã giúp bạn giao tiếp với chúng à?

Con kiến lính đối lại.

Không. Nhưng sẽ thật đáng tiếc cho ngành động vật học bởi chúng ta không biết phong tục cũng như hình thái học của loài động vật khổng lồ này. Và sẽ thật đáng tiếc cho cuộc thập tự chinh bởi chúng ta đi đến nơi tận cùng thế giới mà chỉ mới biết qua đối thủ của mình.

Kiến chúa bối rối. Con kiến lính bèn phát huy lợi thế.

Thế mà đó lại là của trời cho! Chúng ta có một tổ Ngón Tay tại đây, hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của chúng ta. Vậy tại sao lại không tận dụng?

Trước đây, Chli-pou-ni không nghĩ tới điều này. 103 683 có lý. Quả thực, những Ngón Tay ấy là tù nhân của nó, tóm lại, cũng giống hệt như lũ ve bét mà nó đang nghiên cứu trong phòng động vật học. Bị mắc kẹt trong vỏ quả phi, lũ ve bét trở thành một chuồng nuôi động vật siêu nhỏ của nó. Còn bị mắc kẹt trong hang, những Ngón Tay hiến cho nó một chuồng nuôi động vật siêu lớn...

Trong thoáng chốc, kiến chúa mãi mê nghe con kiến lính nói, khát khao nghĩ tới chuyện bình tĩnh quản lý “Chuồng Ngón Tay” của mình, cứu vớt những Ngón Tay cuối cùng nếu chúng còn sống và thậm chí tùy tình hình, sẽ nổi lại đối thoại với chúng. Vì khoa học.

Thế tại sao lại không cung cấp thức ăn cho chúng? biến chúng thành vật cưỡi khổng lồ? Chắc chắn nó có thể khiến chúng bị thuần phục bằng cách nuôi dưỡng chúng.

Song đột nhiên, một chuyện bất ngờ xảy đến.

Chẳng biết xuất hiện từ đâu, một con kiến cảm tử lao vào Chli-pou-ni và định chặt phăng đầu kiến chúa. 103 683 nhận thấy tên thích khách này là một con kiến nổi loạn trong chuồng bọ hung. Nhảy phắt lên, 103 683 hạ gục kẻ liều lĩnh bằng một cú hàm dưới sắc bén trước khi kẻ đó kịp hoàn thành tội ác của mình.

Kiến chúa vẫn rất thản nhiên.

Hãy xem những Ngón Tay có thể làm gì! Chúng đã biến lũ kiến mùi đá thành những kẻ cuồng tín sẵn sàng ám sát kiến chúa của chính mình.

Bạn thấy đấy, 103 683 ạ, chúng ta không nên nói chuyện với chúng. Những Ngón Tay không phải loài động vật như những loài khác. Chúng quá nguy hiểm. Ngay cả ngôn từ của chúng cũng có thể giết chết chúng ta.

Chli-pou-ni khẳng định nó biết sự tồn tại của một phong trào nổi loạn mà các thành viên của phong trào ấy vẫn tiếp tục nói chuyện với mấy Ngón Tay đang hấp hối dưới lớp ván sàn. Và lại đó cũng là cách nó nghiên cứu chúng. Lũ kiến gián điệp phục vụ nó đã lọt được vào giữa lòng phong trào nổi loạn và luôn cho nó hay mọi điều phát đi từ Chuồng Ngón Tay. Chli-pou-ni cũng biết 103 683 từng tiếp xúc với lũ kiến nổi loạn. Nó coi đây là điều tốt. Do vậy cả con kiến lính cũng có thể hợp tác hỗ trợ nó.

Dưới nền, con kiến thích khách gom hết chút sức lực cuối cùng để phát đi thông điệp tối hậu:

Các Ngón Tay là đứcc chúa của chúng ta.

Rồi chẳng còn gì nữa. Nó chết. Kiến chúa hít hít cái xác.

“Đứcc chúa” có nghĩa là gì?

103 683 cũng tự hỏi mình điều ấy. Kiến chúa đi đi lại lại trong căn phòng hoàng gia, không ngừng nhắc mãi rằng việc giết các Ngón Tay càng lúc càng trở nên cấp bách. Tiêu diệt chúng. Tất cả. Nó tin tưởng vào con kiến lính kinh nghiệm trong việc tiến hành nhiệm vụ trọng đại này.

Được thôi. 103 683 cần hai ngày để tập hợp lực lượng. Tiếp đó thì thẳng tiến. Tấn công toàn bộ các Ngón Tay trên thế giới!

30. BỨC THÔNG ĐIỆP THẦN THÁNH

Hãy tặng các khoản cúng nạp lên,

Hãy liều mạng, hãy hy sinh bản thân,

Các Ngón Tay còn quan trọng hơn cả kiến chúa hay đám nhộng.

Đừng bao giờ quên rằng

Các Ngón Tay hiện diện khắp nơi và hiện diện khắp nơi.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay là đức chúa của chúng ta.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất to lớn.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất quyền năng.

Đó là sự thật!

Tác giả của bức thông điệp này nhanh chóng rời cỗ máy trước khi những kẻ khác phát hiện ra nó ở đó.

31. LẦN THỨ HAI

Caroline Nogard không thích các bữa ăn gia đình. Cô nóng lòng mong bữa ăn này kết thúc để có thể lạng lẽ tiếp tục “tác phẩm” của mình.

Quanh cô, họ khoa chân múa tay, họ nói liến thoắng, họ chuyên nhau thức ăn, họ nhai, họ tranh cãi về những vấn đề mà cô kịch liệt coi thường.

- Nóng quá! mẹ cô nói.

- Trên truyền hình, gã dẫn chương trình dự báo thời tiết cho biết cái nóng mới chỉ bắt đầu. Đường như nguyên nhân là do nạn ô nhiễm cuối thế kỷ XX, cha cô bổ sung.

- Đó là lỗi của ông đấy. Ở thời kỳ của ông, trong những năm 90, họ gây ô nhiễm thả phanh. Hẳn phải đưa toàn bộ thể hệ ông ra trước tòa án, em gái cô mạnh bạo nói.

Họ chỉ có bốn người ngồi bên bàn nhưng ba người kia đủ để khiến Caroline Nogard phát bực.

- Chốc nữa mọi người sẽ đi xem phim. Con có muốn đi không Caro? mẹ cô đề xuất.

- Không mẹ ạ, con cảm ơn! Con có việc phải làm ở nhà.

- Vào lúc tám giờ tối ấy à?

- Vâng. Và việc quan trọng ạ.

- Tùy con thôi. Nếu con thích ở một mình để hoạt động vào những giờ trái khoáy hơn là đi giải trí cùng mọi người thì đó là quyền tối thiểu nhất của con...

Cô không thể kiên nhẫn thêm được nữa khi mà rất cuộc, cô cũng đóng kín cửa lại sau lưng họ. Cô nhanh chóng chạy đi tìm chiếc va li, lôi từ đó ra quả cầu thủy tinh chứa đầy hạt, đổ chúng vào một cái chậu kim loại mà cô đặt lên đun trên mỏ đốt Bunsen.

Nhờ vậy cô thu được một món nghiền màu nâu. Một làn không khí tủa ra, liên tiếp bị thay thế bởi một làn khói xám, thoát tiên là một ngọn lửa nhiều khói, rồi cuối cùng là một ngọn lửa tuyệt đẹp, sáng và trong.

Phương pháp trên hẳn là hơi cổ điển nhưng ở giai đoạn này, chẳng còn cách nào khác. Cô đang mẫn nguyện kiểm tra tác phẩm của mình thì chuông reo.

Cô mở cửa và thấy một người đàn ông râu xồm, sợi râu đỏ hung. Gần như đỏ. Maximilien MacHarious ra lệnh cho hai con chó săn to đùng bị mấy sợi xích bạc buộc cổ mà anh ta cầm tay nắm xuống rồi hỏi, thậm chí chẳng thèm chào:

- Sẵn sàng chưa?

- Rồi, tôi đã hoàn thành những thao tác cuối cùng tại nhà, nhưng các hoạt động xử lý chính phải được tiến hành ở phòng thí nghiệm.

- Hoàn hảo đấy. Không xảy ra vấn đề gì chứ?

- Không hề dù chỉ một chút xíu.

- Không ai hay biết gì phải không?

- Không ai cả.

Cô trút cái chất nóng hổi đã chuyển sang màu đất son vào một cái chai dày rồi đưa nó cho người đàn ông.

- Tôi sẽ lo mọi chuyện. Giờ thì cô có thể nghỉ ngơi rồi, anh ta nói.

- Tạm biệt.

Sau khi bày tỏ dấu hiệu thông đồng, anh ta biến mất trong thang máy cùng hai con chó săn.

Lại được ở một mình, Caroline Nogard cảm thấy nhẹ nhõm vì trút được một gánh nặng. Lúc này, cô nghĩ, chẳng điều gì có thể ngăn cản được họ. Họ sẽ thành công ở điểm mà những kẻ khác từng thất bại.

Cô tự phục vụ mình một cốc bia tươi và chậm rãi nhắm nháp. Tiếp đó cô cởi áo blu mặc lúc làm việc ra rồi khoác lên người chiếc áo choàng tắm màu hồng. Trên một cánh tay áo, cô nhận thấy có một chỗ rách nhỏ xíu hình vuông. Không nên để quá lâu mới mặng lại chỗ đó. Cô lấy kim chỉ và ra ngồi trước ti vi.

Lúc ấy là giờ phát sóng chương trình “Bầy suy tưởng”. Caroline Nogard bật máy thu của mình lên.

Trên ti vi.

Bà Ramirez vẫn luôn ở đó, với dáng vẻ phụ nữ Pháp trung lưu của mình và nét tính cách rụt rè được thể hiện khi bà phát biểu đáp án hoặc những suy luận logic dẫn đến đáp án ấy.

Người dẫn chương trình lại chơi điệu quen thuộc của anh ta:

- Thế nào, bà không tìm ra ư? Bà hãy kiểm tra thật kỹ bảng này và nói cho các quý vị khán giả truyền hình biết dãy số kia khiến bà nghĩ đến điều gì?

- À vâng, quý vị thấy đấy, bài toán thực sự rất lạ lùng. Đây là một cấp số theo hình tam giác xuất phát từ một đơn vị đơn rồi tiến dần tới thứ gì đó phức tạp hơn nhiều.

- Hoan hô bà Ramirez! Bà hãy tiếp tục đi theo hướng ấy rồi bà sẽ tìm thấy!

- Ban đầu có con số một. Có thể nói... có thể nói đó gần như là...

- Các quý vị khán giả truyền hình đang lắng nghe bà, thưa bà Ramirez! Và khán giả trong trường quay sẽ động viên bà.

Vỗ tay rào rào.

- Cố lên bà Ramirez! Có thể nói đó gần như là gì?

- Một văn bản thiêng. Con số 1 được phân chia để đưa ra hai con số, hai con số ấy lại đưa ra bốn con số. Điều này hơi...

- Điều này hơi?

- Giống như khúc dạo đầu của một sự chào đời. Thoạt tiên, quả trứng gốc tự phân thành hai, rồi thành bốn, rồi nó còn tiếp tục tự phân nữa. Theo

bản năng, bản năng này khiến tôi nghĩ đến một sự chào đời, một sinh vật xuất hiện rồi phát triển. Điều đó khá là trừu tượng.

- Chính xác, thưa bà Ramirez, chính xác. Chúng tôi đã tin cậy giao cho bà một câu đố tuyệt làm sao! Xứng đáng với sự sáng suốt của bà và sự ủng hộ nhiệt tình của quý vị khán giả.

Vỗ tay.

Người dẫn chương trình kéo dài giây phút chờ đợi hồi hộp:

- Vậy đâu là quy tắc chi phối cấp số này? Đâu là cơ chế của sự chào đời này, thưa bà Ramirez?

Vẻ mặt bực bội của người chơi.

- Tôi không tìm thấy... Ừm, tôi sử dụng quân bài phăng teo.

Tiếng thì thầm thất vọng lan khắp căn phòng. Đây là lần đầu tiên bà Ramirez chịu thất bại.

- Bà Ramirez, bà có chắc là muốn sử dụng một trong các con bài phăng teo của mình không?

- Sao có thể làm khác được!

- Thật đáng tiếc, thưa bà Ramirez, sau một chặng chơi không mắc sai lầm hay như vậy...

- Câu đố này khá đặc biệt. Nó xứng đáng được suy nghĩ kỹ thêm nữa. Vì vậy mà tôi sử dụng quân bài phăng teo, để anh giúp đỡ tôi.

- Rất tốt. Chúng tôi đã đưa cho bà câu đầu tiên: “Càng thông minh người ta càng ít cơ hội tìm thấy.” Câu thứ hai là: “Cần phải quên mọi thứ ta biết.”

Vé bực bội của người chơi.

- Điều đó có nghĩa là gì?

- À! bà hãy tự khám phá đi, bà Ramirez. Để giúp đỡ bà, tôi xin nói với bà rằng cũng như đối với một nhà phân tâm học, bà nên quay trở lại trong sâu thẳm tâm trí mình. Hãy đơn giản hóa vấn đề. Thay thế các cơ chế logic và suy tưởng tiền định bằng điều trống rỗng.

- Không dễ đâu. Anh yêu cầu tôi loại bỏ suy tưởng bằng suy tưởng!

- À! Chính vì thế mà chương trình của chúng tôi mang tên “Bẫy...

- ... suy tưởng”! cả phòng đồng thanh nói tiếp.

Rồi mọi người vỗ tay.

Bà Ramirez thở dài, nhúu mày. Người dẫn chương trình thể hiện cử chỉ giúp đỡ.

- Với quân bài phăng teo của mình, bà cũng có quyền biết thêm một dòng trên bảng.

Anh ta lấy cây bút dạ và ghi:

1

11

21

1211

111221

312211

Rồi anh ta thêm:

13112221

Máy quay quay cận cảnh gương mặt hốt hoảng của bà Ramirez. Bà nháy nháy mắt. Lầm bầm các số “một”, “hai”, “ba” như thể đó là công thức làm một chiếc bánh ga tô mận khô với các thành phần bột bơ đường trứng ngang nhau. Đặc biệt tôn trọng các tỷ lệ của số “ba”. Ngược lại, không nên dè xén với các số “một”.

- Thế nào thưa bà Ramirez, giờ thì đã ổn hơn chưa ạ?

Rất tập trung, bà Ramirez không trả lời mà chỉ làu bàu mấy tiếng “ừm ừm” hàm ý “lần này tôi tin mình sẽ tìm ra”.

Người dẫn chương trình tôn trọng sự trầm tư của bà.

- Tôi hy vọng cả quý vị nữa, thưa quý vị khán giả truyền hình thân mến, quý vị cũng sẽ ghi lại cẩn thận dòng số mới chúng tôi đưa ra. Và hẹn gặp quý vị ngày mai, nếu quý vị muốn vậy!

Vỗ tay. Phần giới thiệu đoạn kết. Trống, kèn và nhiều tiếng kêu khác.

Caroline Nogard tắt ti vi. Dường như cô nghe thấy một tiếng động nhỏ. Cô hoàn thành việc khâu vá. Thật hoàn hảo, không còn nhìn thấy dù chỉ chút dấu vết nhỏ nhất của cái lỗ thủng bé tí chết tiệt kia nữa. Cô xếp chỉ và kéo lại. Lại tiếng gì đấy như tiếng giấy bị vò nhàu.

Tiếng động phát ra từ phòng tắm. Có thể đó là một con chuột. Nhưng chắc chuột chẳng gây ra thứ âm thanh kiểu này khi chạy trên nền gạch lát đầu. Vậy đó là một, hay nhiều tên trộm? Chúng làm gì trong phòng tắm cơ chứ?

Cảnh giác hết mức, cô ra chỗ tủ com một lấy khẩu súng lục calip 6 ly mà bố cô đã giấu ở đó phòng các tình huống tương tự. Để chộp chuẩn hơn tên hoặc những tên đột nhập, cô bật lại ti vi, tăng âm lượng và rón rén đi về phía phòng tắm.

Một nhóm rapper rống lên cuộc nổi dậy của mình.

“Nhà của người, cửa hàng của người, tất cả, tất cả, chúng ta sẽ thiêu tất cả, tất cả, tất cả...”

Caroline Nogard nép sát vào cánh cửa, hai bàn tay siết chặt khẩu súng như cô từng thấy trong các phim truyền hình Mỹ dài tập. Rồi cô bất ngờ mở cửa.

Chẳng có ai trong phòng tắm vậy mà tiếng động vẫn còn đó, vang lên càng lúc càng to phía sau tấm ri đô che buồng tắm hoa sen. Cô kéo phăng tấm ri đô ra.

Thoạt tiên cô tiến lên để hiểu rõ hơn hiện tượng. Rồi vẻ kinh hoàng, cô hét lên, bắn hết đạn trong khẩu súng nhưng vô ích. Cô lùi lại, thở hỗn hển, và dùng chân đóng sập cửa. May mắn thay chìa khóa ở đúng tầm tay cô. Cô khóa kỹ cửa lại và chờ đợi, sém chút nữa là lâm vào tình trạng khủng hoảng cuồng loạn.

Dù sao “nó” cũng sẽ không qua được cánh cửa!

Nhưng “nó” qua được. Thậm chí còn đuổi theo cô.

Cô rên siết, bỏ chạy, với lấy đồng hồ mỹ nghệ ném về phía sau mình. Cô dùng chân tay dẫm đá. Nhưng cô có thể làm gì trước một đối thủ như vậy cơ chứ?

32. LƯƠNG LỰ ĐÌỀU GÌ

Nó lau đầu bằng hệ thống lông như chiếc lược ở đốt ống.

103 683 thực sự không biết mình đang làm gì nữa.

Nó e sợ các Ngón Tay và... nó có nhiệm vụ giết toàn bộ bọn chúng. Nó bắt đầu tin vào phong trào nổi loạn và... nó phải phản bội phong trào ấy. Nó đã đi đến bờ rìa thế giới cùng hai mươi con kiến trinh sát và... bây giờ nó được tặng tám mươi nghìn con, nó nhận định đây là con số hoàn toàn khiêm tốn.

Nhưng điều khiến nó bận tâm hơn hết thảy là bản thân phong trào nổi loạn. Nó từng tưởng tượng mình sẽ liên minh với những con kiến phiêu lưu chín chắn và giờ nó phải đối mặt với những con nửa điên nửa không, luôn sẵn sàng phát ra từ vô nghĩa này: “đức chúa”.

Thậm chí thái độ của kiến chúa cũng rất lạ lùng. Đối với một con kiến, kiến chúa đã nói quá nhiều. Thật bất thường. Nó muốn giết tất cả các Ngón Tay nhưng nó lại lờ tịt những Ngón Tay sống dưới chính đô thị của nó. Nó khẳng định tương lai nằm trong nghiên cứu về các loài lạ nhưng nó lại từ chối tận dụng Chuồng Ngón Tay để tiến hành thí nghiệm về loài ngoại lai nhất và khiến chúng bối rối nhất trong số các loài.

Chli-pou-ni đã không tiết lộ với nó mọi chuyện. Lũ kiến nổi loạn lại càng không. Chúng nghi ngờ nó hoặc chúng có ý đồ giật dây nó. Nó cảm nhận thấy trò đùa của kiến chúa, của lũ kiến nổi loạn mà thậm chí có lẽ của cả hai.

Đột nhiên một điều hiển nhiên lóe lên trong nó: chưa bao giờ có chuyện như vậy xảy ra trong một tổ kiến hay ở bất cứ đâu trên hành tinh này. Có thể nói tại Bel-o-kan, các con vật đã đánh mất lương tri. Cá thể nào cũng có những suy nghĩ kỳ quặc, cảm thấy các tâm trạng, nói tóm lại, cá thể nào cũng bớt giống kiến hơn trước đây. Chúng đang biến đổi. Lũ kiến nổi loạn là những con đã bị đột biến.

Chli-pou-ni cũng là một con kiến đột biến. Đối với chính bản thân mình, vốn nghiêng theo khuynh hướng như từ này sẽ thế, tức là tự nghĩ mình giống một thực thể độc lập, 103 683 lại càng không cảm thấy mình là một con kiến bình thường nữa. Chuyện gì đang xảy ra ở Bel-o-kan vậy?

Không thể giải đáp nổi câu hỏi này, trước hết nó muốn hiểu điều gì thúc đẩy lũ kiến nổi loạn sử dụng những lối diễn đạt kỳ cục.

“Đức chúa” là gì?

103 683 đi về phía chuồng bọ tê giác.

33. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

TẬP QUÁN THỜ CÚNG NGƯỜI CHẾT: Yếu tố đầu tiên xác định một nền văn minh có trọng lượng hay không là tập quán “thờ cúng người chết”.

Chùng nào loài người còn vất xác đồng loại cùng những thứ tạp nham rác rưởi khác chùng ấy họ vẫn chỉ là lũ súc vật. Ngày họ bắt đầu chôn xuống đất hoặc thiêu xác đồng loại, có điều gì đó không thể đảo ngược đã xảy ra. Chăm sóc người chết nghĩa là quan niệm có sự sống bên kia thế giới, sự sống ở một thế giới ảo đan chồng lên thế giới hữu hình. Chăm sóc người chết nghĩa là coi cuộc sống như một cầu nối đơn giản giữa hai không gian. Mọi hành vi tôn giáo đều bắt nguồn từ đó.

Tập quán thờ cúng người chết đầu tiên được cho là diễn ra vào thời đại đồ đá giữa, cách đây đã bảy mươi nghìn năm. Hồi ấy, một vài bộ lạc người bắt đầu khâm liệm xác chết trong những cái hố 1,40m × 1m × 0,30m.

Các thành viên trong bộ lạc để bên cạnh người quá cố những miếng thịt, những vật dụng bằng đá lửa và những cái sọ động vật mà

người quá cố từng săn được. Có vẻ như loại đám ma này luôn kèm theo một bữa ăn dùng chung trong cả bộ lạc.

Ở kiến, đặc biệt tại Indonesia, người ta phát hiện thấy một vài loài vẫn tiếp tục nuôi kiến chúa quá cố nhiều ngày sau khi kiến chúa qua đời. Hành vi ứng xử này còn khiến người ta ngạc nhiên hơn vì mùi axit oleic tỏa ra từ xác chết dĩ nhiên cho chúng thấy tình trạng đã chết của con kiến quá cố.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ

- 6 -

ội trưởng Jacques Méliès quỳ gối trước cái xác của Caroline Nogard. Trên khuôn mặt với đôi mắt lộn tròng, vẫn là vẻ nhăn nhúm kinh hãi ấy, vẫn là chiếc mặt nạ sừng sốt đến khiếp sợ ấy.

Anh quay về phía thanh tra Cahuzacq.

- Rõ là không có dấu vết phải không Emile?

- Than ôi đúng là không. Chuyện lại tái diễn: không vết thương, không vũ khí, không hiện tượng bẻ khóa, không dấu hiệu. Chỉ một lớp sương mù dày đặc!

Đội trưởng lấy đồng kẹo cao su ra.

- Chắc chắn là cửa được cài then, Méliès nói.

- Ba ổ khóa đóng, hai ổ khóa mở. Dường như vào lúc chết, cô ta đang cố làm cho một trong mấy ổ khóa ở cánh cửa bọc sắt hoạt động.

- Vấn đề còn phải xem xét là liệu cô ta làm thế để mở hay để đóng, Méliès cầu nhàu. (Cuối cùng anh cúi xuống kiểm tra vị trí hai bàn tay.) Để mở! anh thốt lên. Kẻ sát nhân ở bên trong và cô ta tìm cách chạy trốn... Ông là người đầu tiên đến đây phải không Emile?

- Thì cũng như mọi khi.

- Ông có thấy lũ ruồi không?

- Lũ ruồi á?

- Phải, lũ ruồi. Những con ruồi giấm, nếu ông thích gọi thế hơn!

- Vụ án nhà Salta khiến anh xáo trộn mất rồi. Vì lẽ gì mà điều ấy khiến anh quan tâm đến thế?

- Quan trọng lắm đấy, lũ ruồi ấy mà! Những thông tin tuyệt vời đối với một thám tử! Một trong các thầy giáo của tôi khẳng định có thể giải quyết được mọi vụ chỉ cần dựa vào việc kiểm tra lũ ruồi.

Viên thanh tra khẽ bĩu môi ngờ vực. Lại một trong mấy trò chẳng ra gì mà giờ người ta rao giảng ở các trường đào tạo cảnh sát mới đây mà! Cahuzacq chỉ tin vào những phương pháp hữu ích cổ xưa song dù sao ông cũng đồng ý trả lời.

- À ừ, tôi nhớ ra vụ anh em nhà Salta nên tôi đã nhìn. Lần này các cửa sổ đều đóng cả, và nếu có ruồi thì chúng vẫn ở đó. Nhưng điều gì khiến anh phải chú tâm vào chuyện này?

- Lũ ruồi đóng vai trò cốt yếu. Nếu ruồi xuất hiện, đó là vì có tồn tại một lối đi ở đâu đấy. Nếu ruồi không xuất hiện, đó là vì căn hộ hoàn toàn kín bưng.

Cứ liên tục đưa mắt dò xét mọi phía, cuối cùng đội trưởng cũng nhận thấy một con ruồi trên một góc trần nhà màu trắng.

- Nhìn kìa Emile! Ông thấy nó trên kia chứ?

Như thế khó chịu vì bị quan sát, con ruồi bèn bay đi.

- Nó cho chúng ta thấy hành lang trên không của nó! Nhìn kìa, Emile. Kẽ hở nhỏ phía trên cửa sổ ấy, hẳn nó bay vào qua đường này.

Con ruồi bay vòng vòng một hồi rồi đậu xuống phô tô.

- Từ đây, tôi có thể khẳng định với ông nó là một con ruồi xanh ve. Nghĩa là con ruồi thuộc nhóm thứ hai.

Lại thứ biệt ngữ khó hiểu gì thế này? Méliès bèn giải thích:

- Ngay khi có một người chết, lũ ruồi sẽ lao tới. Nhưng không phải tất cả mọi con ruồi, và cũng không phải bất cứ lúc nào. Diễn tiến vỡ mùa là bất dịch. Thoạt tiên là màn hạ cánh của những con ruồi xanh lơ (calyphora), những con ruồi thuộc nhóm thứ nhất. Chúng xuất hiện chỉ năm phút sau cái chết. Chúng thích máu nóng. Nếu địa hình có vẻ thuận lợi, chúng sẽ đẻ trứng vào thịt rồi bỏ đi ngay lúc cái xác bắt đầu nặng mùi. Tức thì chúng bị thay thế bởi nhóm thứ hai, nhóm của những con ruồi xanh ve (muscina). Lũ ruồi này ấy mà, chúng thì lại thích thịt hơi hơi ôi một chút. Chúng nhấm nháp, đẻ trứng, rồi nhường chỗ cho lũ ruồi xám (sarcophaga), những con ruồi thuộc nhóm thứ ba vốn chuộng thịt lên men hơn cả. Cuối cùng là lũ ruồi pho mát camembert (piophila) và lũ ruồi mỡ lá (ophira). Năm nhóm ruồi tiếp nối nhau như vậy trên mấy cái tử thi của chúng ta. Nhóm nào hài lòng với phần của nhóm nấy và để nguyên vẹn phần của những nhóm khác.

- Chúng ta thật nhỏ nòi, viên thanh tra thở dài, vẻ hơi kinh tởm.

- Điều đó còn tùy xem là với ai. Một cái xác thôi là đủ làm cho hàng trăm con ruồi no nê.

- Rất tốt. Nhưng thế thì có liên quan gì đến cuộc điều tra của chúng ta?

Jacques Méliès lấy cái đèn pin gắn kính lúp ra và sẫm soi hai tai Coraline Nogard.

- Có máu và trứng ruồi xanh ve trong vành tai. Thật thú vị. Thường thì chúng ta phải tìm thấy ấu trùng ruồi xanh lơ mới đúng. Vậy là nhóm thứ nhất đã không tới. Đây quả là một thông tin quý giá!

Viên thanh tra bắt đầu hiểu những thông tin tuyệt vời mà quá trình quan sát lũ ruồi mang lại.

- Tại sao chúng lại không tới?

- Bởi hẳn một điều gì đó, một ai đó, có lẽ là kẻ sát nhân, đã nán lại bên cái xác năm phút sau cái chết. Lũ ruồi xanh lơ không dám lại gần. Tiếp đó, cái xác bắt đầu lên men và không còn hấp dẫn chúng nữa. Thế là lũ ruồi xanh ve bay đến. Mà lũ ruồi xanh ve chẳng bị cái gì làm phiền cả. Như vậy, kẻ sát nhân nán lại năm phút, không hơn, rồi hẳn bỏ đi.

Chùng ấy logic khiến Emile Cahuzacq rất ấn tượng. Méliès không có vẻ thực sự thỏa mãn. Anh tự hỏi điều gì có thể ngăn lũ ruồi xanh lơ lại gần cái xác.

- Có thể nói chúng ta có chuyện phải giải quyết với Người Vô Hình đây...

Ông im bật. Cũng như Méliès, ông nghe thấy một tiếng động trong phòng tắm.

Họ lao vội tới đó. Kéo tấm ri đô che buồng tắm hoa sen. Chẳng có gì.

- Phải, thực sự có thể nói đó là Người Vô Hình, tôi có cảm giác hẳn đang ở trong phòng.

Ông rùng mình.

Méliès trầm tư nhai kẹo cao su.

- Dù thế nào đi nữa, hẳn cũng có thể vào và ra mà không cần mở cửa chính hay cửa sổ. Hẳn không chỉ vô hình, cái gã của ông ấy, mà hẳn còn là kẻ xuyên tường nữa đấy! (Anh quay về phía nạn nhân được phủ lớp chất dẻo trong, khuôn mặt vẫn cứng đờ vì kinh hãi)... Và một hình nhân. Cái cô

Caroline Nogard này cô ta làm gì ấy nhỉ? Ông có gì trong hồ sơ của mình không?

Cahuzacq tra cứu một vài giấy tờ trong cặp hồ sơ được thiết lập liên quan đến người quá cố.

- Không có bạn trai. Không dính vào vụ gì rắc rối. Cô ta không có kẻ thù căm ghét đến mức muốn giết cô ta. Cô ta là một nhà hóa học.

- Cả cô ta cũng vậy hả? Méliès ngạc nhiên. Ở đâu thế?

- CCG.

Hai người đàn ông nhìn nhau chăm chăm đầy sững sờ. CCG: Tổng Công ty Hóa học, công ty nơi Sébastien Salta làm việc!

Rốt cuộc họ cũng nắm được mẫu số chung hẳn không thể là kết quả đơn thuần của sự tình cờ. Rốt cuộc cũng có một hướng đi.

35. ĐỨC CHÚA LÀ MỘT MÙI ĐẶC BIỆT

Chúng đi theo lối đó.

Con kiến lính nhận ra những mùi giúp nó tìm lại được căn phòng bất hợp pháp của lũ kiến nổi loạn.

Tôi cần một lời giải thích.

Một nhóm kiến nổi loạn vây quanh 103 683. Hẳn là chúng có thể dễ dàng giết chết con kiến lính nhưng chúng không tấn công nó.

“Đức chúa” là gì?

Thêm một lần nữa, con kiến thọt đóng vai kẻ phát ngôn.

Nó thừa nhận là bọn chúng đã không nói tất cả với con kiến lính nhưng nhấn mạnh rằng chỉ riêng việc tiết lộ cho con kiến lính hay biết sự tồn tại của phong trào nổi loạn thân-các Ngón Tay đã là bằng chứng tin tưởng to lớn rồi. Một tổ chức bất hợp pháp, bị toàn bộ kiến canh gác của Bầy vây đồn, thường không có thói quen quá nhanh chóng phớt lờ mình cho bất kỳ ai!

Con kiến thọt cổ thể hiện một dáng râu nhằm bày tỏ sự thẳng thắn của mình.

Nó giải thích rằng hiện ở Bel-o-kan đang diễn ra vài điều cốt yếu đối với đô thị của chúng, đối với tất cả các đô thị, thậm chí đối với toàn loài. Thành công hay thất bại của phong trào nổi loạn có thể khiến toàn bộ kiến trên thế giới đánh mất hoặc giành được hàng nghìn năm tiến hóa. Trong hoàn cảnh ấy, một sinh mạng không quan trọng. Hy sinh mỗi cá thể cũng như tuyệt đối tôn trọng bí mật đều cần thiết ngang nhau. Ở điểm này con thọt thừa nhận 103 683 là một phần chủ chốt. Nó lấy làm tiếc vì đã không thổ lộ với con kiến lính tất cả. Nó sẽ sửa chữa sơ sót này.

Rất trang trọng, hai con kiến đến giữa phòng để bước vào nghi lễ TĐTĐ, trao đổi tuyệt đối. Nhờ nghi lễ TĐTĐ, một con kiến có thể thấy được, cảm được và hiểu được ngay tức thì tất cả những gì được ẩn giấu trong tâm trí kẻ đối thoại với mình. Câu chuyện không chỉ đơn giản là được phát đi và được tiếp nhận nữa: nó được cả hai con kiến cùng trải nghiệm.

103 683 và con kiến thọt gí các đốt râu sát vào nhau. Như thể mười một cái miệng và mười một cái tai cùng bước vào tư thế tiếp xúc trực tiếp. Chỉ còn lại một con côn trùng duy nhất với hai cái đầu.

Con thọt trút bầu tâm sự.

Năm ngoái, khi vụ đại hỏa hoạn tàn phá Bel-o-kan và giết chết kiến chúa Belo-kiu-kiuni, lũ kiến mùi đá đã mất luôn cả lẽ sống. Chúng đã phải

đối mặt với những cuộc càn quét quy mô lớn do Chli-pou-ni, tân kiến chúa, phát động. Do đó, lũ kiến mùi đá đã trở thành lũ kiến nổi loạn và ẩn mình trong cái hang này. Rồi chúng mở lại lối đi trên sàn đá hoa cương, chúng nuôi dưỡng các Ngón Tay bằng cách ăn cắp thức ăn song trên hết, chúng tiếp tục đối thoại với đại diện của các Ngón Tay, Tiến sĩ Livingstone.

Ban đầu mọi thứ vận hành rất hoàn hảo. Tiến sĩ Livingstone phát đi những thông điệp đơn giản: “Chúng tôi đói”, “Tại sao kiến chúa lại từ chối nói chuyện với chúng tôi?” Các Ngón Tay được thông tin về hoạt động của lũ kiến nổi loạn và khuyên chúng nên tiến hành hoạt động biệt kích nhằm ăn cắp thức ăn một cách kín đáo nhất có thể. Các Ngón Tay luôn cần số lượng thức ăn nhiều quá mức nên không phải lúc nào cũng dễ dàng cung cấp thức ăn cho họ mà không bị phát hiện.

Tất cả những chuyện đó cứ diễn ra bình thường. Cho đến một ngày, các Ngón Tay phát đi bức thông điệp với giọng điệu hoàn toàn khác biệt. Bài diễn văn có mùi kỳ lạ ấy khẳng định rằng loài kiến đã đánh giá thấp các Ngón Tay, rằng các Ngón Tay đã im chuyện này đi cho đến bây giờ nhưng thực ra họ chính là đấng chúa của loài kiến.

“Đấng chúa” ư? Từ đó có nghĩa là gì? chúng tôi hỏi.

Các Ngón Tay giải thích cho chúng tôi hay đấng chúa có nghĩa là gì. Theo họ, đó là những con vật dựng xây nên thế giới. Tất cả chúng tôi đều thuộc “trò chơi” của họ.

Một con kiến thứ ba đến quấy nhiễu TĐTĐ. Vẻ sốt sắng, nó thông báo:

Các đấng chúa đã phát minh ra mọi thứ, họ có quyền lực tuyệt đối, họ hiện diện khắp mọi nơi. Họ thường xuyên dõi theo chúng ta. Cái thực tế bao quanh chúng ta chỉ là một dàn cảnh do các đấng chúa nghĩ ra để dễ kiểm tra chúng ta hơn.

Khi trời mưa, đó là vì các đức chúa đổ nước.

Khi trời nóng, đó là vì các đức chúa tăng nhiệt độ mặt trời.

Khi trời lạnh, đó là vì họ hạ nhiệt độ xuống.

Các ngón tay là những đức chúa.

Con thọt diễn giải bức thông điệp kỳ lạ. Chẳng có gì trên thế giới này tồn tại được nếu không có các Ngón Tay đức chúa. Lũ kiến là tạo vật của họ. Chúng chỉ đang vật lộn sinh tồn trong một thế giới nhân tạo, do các Ngón Tay nghĩ ra đơn giản để mua vui.

Đó là những gì Tiến sĩ Livingstone đã nói ngày hôm ấy.

103 683 lưỡng lự. Tại sao, trong hoàn cảnh ấy, các Ngón Tay lại chết đói dưới lớp ván sàn của Cấm Thành? Tại sao họ lại là tù nhân dưới lòng đất? Tại sao họ lại cho phép một con kiến nuôi mong ước phát động thập tự chinh chống lại họ?

Con thọt thừa nhận rằng những lời khẳng định của Tiến sĩ Livingstone vẫn chứa đựng một vài lỗ hổng. Song ngược lại, lợi thế chính của họ là giải thích được vì sao loài kiến tồn tại, vì sao thế giới lại như thế này.

Chúng tôi từ đâu tới, chúng tôi là ai, chúng tôi đi đến đâu? Khái niệm “đức chúa” rốt cuộc đã giải đáp cho toàn bộ câu hỏi này.

Dù sao đi nữa, hạt giống cũng đã được gieo. Bài diễn văn “thần thánh” đầu tiên này đã khiến một đám kiến nổi loạn ngậy ngất và khiến nhiều kiến nổi loạn khác bối rối. Tiếp đó chỉ là những tuyên bố thông thường không nhắc gì đến “đức chúa” cả.

Không ai nghĩ tới điều ấy nữa cho đến vài ngày sau, lời lẽ “thần thánh” đây ấn tượng vang lên tuyệt hơn qua râu Tiến sĩ Livingstone. Nó lại

tái gọi hình ảnh một vũ trụ nằm dưới sự kiểm soát của các Ngón Tay, khẳng định rằng không có gì là ngẫu nhiên, rằng tất cả những gì diễn ra dưới đây đều được ghi lại và được chỉ dẫn. Rằng kẻ nào không tôn trọng các “đức chúa” hoặc không nuôi dưỡng họ sẽ bị tổn thương.

Râu 103 683 rồi bù lên vì ngạc nhiên trước điều này. Chưa bao giờ trí tưởng tượng của nó, dù phóng khoáng đến đâu theo chuẩn mực loài kiến, lại có thể hình dung ra một ý tưởng kinh khủng như ý tưởng về những loài động vật khổng lồ, kiểm soát thế giới và theo dõi từng người dân một trên thế giới. Tuy nhiên nó nghĩ rằng các Ngón Tay thực sự đang phí hoài thời gian.

Song nó vẫn lắng nghe phần tiếp theo của câu chuyện con thọt kể.

Lũ kiến nổi loạn nhanh chóng hiểu rằng Tiến sĩ Livingstone đang phát biểu hai bài diễn văn với tinh thần hoàn toàn khác nhau. Theo đó, khi Tiến sĩ nói về đức chúa nghĩa là những con kiến hữu thần được nhắc đến còn những con khác rút lui. Khi Tiến sĩ gọi ra các chủ đề “thông thường” những con kiến hữu thần bỏ đi. Kết quả là tình trạng phân chia dần dần xuất hiện trong lòng cộng đồng kiến nổi loạn thân-các Ngón Tay. Có những con kiến hữu thần, có những con kiến vô thần, song giữa chúng không tồn tại bất hòa. Dù lũ kiến vô thần cho rằng lũ kiến hữu thần có lối cư xử rất phi lý và xa lạ với văn hóa loài kiến.

103 683 ngừng TĐTĐ. Nó chùi râu và hỏi băng quơ:

Ai trong số các cô là kiến hữu thần?

Một con kiến tiến lên.

Tên tôi là 23 và tôi tin vào sự tồn tại của các đức chúa toàn năng.

Con thọt trao đổi riêng với 103 683 rằng những con kiến hữu thần luôn tuôn ra mấy câu sáo rỗng kiểu thế dù thường thì chúng chẳng hiểu

nghĩa là gì. Thế nhưng điều ấy lại có vẻ không khiến chúng khó chịu. Ngôn từ càng khó hiểu, chúng càng thích lặp đi lặp lại.

Về phần mình, 103 683 không hiểu làm thế nào mà cái vị Tiến sĩ Livingstone ấy lại có thể sở hữu hai nhân cách khác nhau cùng lúc.

Có lẽ đó chính là bí ẩn của các Ngón Tay, con thọt trả lời. Tính hai mặt của họ. Ở họ, cái đơn giản song hành cùng cái phức tạp, các pheromon thường nhật song hành cùng các bức thông điệp trừu tượng.

Nó cũng nói thêm rằng hiện tại, lũ kiến hữu thần chỉ chiếm thiểu số nhưng đẳng phái của chúng không ngừng tiến bộ.

Một con kiến trẻ chạy ào đến và chìa ra cái vỏ kén bướm mà con kiến lính chôn ở lối vào chuồng bọ hung.

Của chị phải không?

103 683 thừa nhận và chìa râu về phía kẻ mới đến, hỏi:

Còn cô? Cô là gì? Hữu thần hay vô thần?

Con kiến trẻ rụt rè nghiêng đầu. Nó biết mình đang nói chuyện với ai: một con kiến lính lừng danh và từng trải. Nó cân nhắc tính chất quan trọng của điều nó sắp nói. Tuy nhiên, từ ngữ cứ thế phụt ra khỏi nơi sâu thẳm nhất trong ba bộ não của nó:

Tên tôi là 24. Tôi tin vào sự tồn tại của các đức chúa toàn năng.

36. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SUY NGHĨ: Suy nghĩ con người có thể làm được mọi việc.

Trong những năm 50, một tàu công ten nơ của Anh chở những chai rượu Madère từ Bồ Đào Nha cho dỡ hàng xuống một cảng thuộc

Scotland. Một thủy thủ đi vào phòng lạnh kiểm tra xem liệu mọi thứ có được giao đúng hay không. Không biết có người ở trong, một thủy thủ khác đóng cửa lại từ bên ngoài. Kẻ bị nhốt cố hết sức đập vào các vách ngăn, nhưng không ai nghe thấy tiếng anh và con tàu lại lên đường trở về Bồ Đào Nha.

Người đàn ông bị nhốt có đủ thức ăn nhưng anh biết mình sẽ không thể sống sót trong chỗ đông lạnh ấy. Tuy nhiên, anh dồn hết nghị lực bứt lấy một mẫu kim loại và giờ qua giờ, ngày qua ngày, khắc lên các vách câu chuyện về nỗi thống khổ mình phải trải qua. Một cách vô cùng tỉ mỉ, anh kể lại quá trình hấp hối của mình. Cái lạnh khiến anh tê cóng thế nào, đóng băng mũi anh ra sao trong khi các ngón tay ngón chân anh trở nên dễ vỡ như thủy tinh. Anh miêu tả không khí buốt giá khiến anh bông rớt. Rồi dần dần toàn cơ thể anh cứng lại thành một khối băng.

Khi con tàu thả neo ở Lisbonne, viên thuyền trưởng mở công ten nơ đó ra và phát hiện thấy người thủy thủ đã chết. Ông đọc được trên các vách cuốn nhật ký chi tiết kể về những cơn đau đớn đáng sợ của anh.

Thế nhưng đó không phải điều đáng ngạc nhiên nhất. Viên thuyền trưởng nâng nhiệt kế bên trong công ten nơ lên xem. Nhiệt kế chỉ 190C. Bởi công ten nơ không đựng hàng nên hệ thống làm lạnh không được kích hoạt suốt cuộc hành trình trở về. Người đàn ông ấy chết chỉ bởi anh nghĩ mình lạnh. Anh là nạn nhân của chính trí tưởng tượng của mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

37. NHIỆM VỤ SAO THỦY

Tôi muốn gặp Tiến sĩ Livingstone.

Mong muốn của 103 683 không thể được thỏa mãn. Bằng toàn bộ râu của mình, lũ kiến nổi loạn soi nó một cách khấn nài.

Chúng tôi cần chị cho việc khác.

Con kiến thọt giải thích. Hôm trước, lúc con kiến lính ở chỗ kiến chúa, một nhóm kiến nổi loạn đã xuống bằng lối đi dưới cái trần đá hoa cương. Chúng gặp Tiến sĩ Livingstone và thông báo cho Tiến sĩ hay biết vụ thập tự chinh chống lại các Ngón Tay.

Đó là Tiến sĩ Livingstone với lời phát ngôn hữu thần hay vị Tiến sĩ với lời phát ngôn vô thần? 103 683 hỏi.

Không. Đó là vị Tiến sĩ vô thần, có lý và cụ thể, nói về những chuyện đơn giản và thẳng thắn vừa tầm mọi cái râu. Dù sao đi nữa, Tiến sĩ Livingstone và những Ngón Tay thường vẫn phát biểu qua ông đều không phát điên khi biết một phái đoàn sẽ đi đến nơi tận cùng thế giới để diệt diệt tất cả các Ngón Tay. Ngược lại, họ đón nhận điều đó như một tin tức vô cùng tốt lành, thậm chí còn nói rằng đây là cơ hội duy nhất không được bỏ lỡ.

Các Ngón Tay suy nghĩ rất lâu. Tiến sĩ Livingstone truyền đi các chỉ thị, các mệnh lệnh cho một nhiệm vụ của riêng họ, nhiệm vụ được họ gọi là “nhiệm vụ Sao Thủy”. Nhiệm vụ này sẽ trực tiếp kết nối với cuộc thập tự chinh về phía Đông và hòa vào cùng cuộc thập tự chinh ấy.

Vì chính chị sẽ dẫn dắt các đoàn quân của Bel-o-kan nên chị cũng sẽ phù hợp hơn cả với việc đưa nhiệm vụ Sao Thủy đi đến thành công.

103 683 tìm hiểu trách nhiệm mới của mình.

Hãy chú ý! Hãy cân nhắc tầm quan trọng của những gì chị cần để chiến thắng. Nhiệm vụ Sao Thủy có thể làm thay đổi bộ mặt thế giới.

38. Ở PHÍA DƯỚI

- Bà tin là nó có thể thành công với nhiệm vụ Sao Thủy ư?

Augusta Wells đã trình bày xong kế hoạch của bà dành cho loài kiến. Người phụ nữ già nua đưa một bàn tay bị căn bệnh thấp khớp làm chi biến dạng lên quẹt trán và thở dài:

- Lạy Chúa, miễn là con kiến đỏ hung bé nhỏ ấy thành công!

Mọi người lặng lẽ quan sát bà. Một vài người mỉm cười. Họ buộc phải tin tưởng vào lũ kiến nổi loạn này. Họ không được lựa chọn. Họ không biết tên của con kiến gánh vác nhiệm vụ Sao Thủy, nhưng ai nấy đều cầu nguyện cho nó không bị giết chết.

Augusta Wells nhắm mắt lại. Một năm đã trôi qua kể từ ngày họ ở dưới này, cách mặt đất nhiều mét. Dù đã trăm tuổi nhưng bà vẫn nhớ mọi chuyện.

Thoạt tiên là con trai bà, Edmond, sau khi vợ chết, đã đến ngụ cư ở số 3 phố Sybarites, cách rừng Fontainebleau hai bước chân. Vài năm sau đó, khi đến lượt mình cũng qua đời, ông để lại một lá thư cho người thừa kế là cháu họ Jonathan của mình. Một lá thư kỳ quặc với câu dặn dò duy nhất: “Đừng bao giờ xuống hầm.”

Vì lạc hậu, bà Augusta Wells lúc ấy không hề nghĩ rằng đó là lời kích động hiệu quả nhất. Dù sao, thì Parmentier cũng đã quảng bá được thứ khoai tây không ai thèm của mình bằng cách trồng chúng trên một đám ruộng rào kín và được bao quanh bằng những tấm biển: “Tuyệt đối cấm vào”. Ngay đêm đầu tiên, lũ trộm đã chồm luôn đồng

củ quý giá và một thế kỷ sau, khoai tây chiên trở thành thành phần chủ chốt của ngành thực phẩm thế giới.

Vậy là Jonathan Wells đã xuống hầm cấm. Anh không trở lên nữa. Cô vợ Lucie của anh cũng liều đi tìm anh. Rồi cậu con trai Nicolas của anh. Rồi các thành viên đội cứu hỏa do thanh tra Gérard Galin cử xuống. Rồi các viên cảnh sát do đội trưởng Alain Bilsheim cử xuống. Cuối cùng là chính bà, Augusta Wells, cùng Jason Bragel và Giáo sư Daniel Rosenfeld.

Tổng cộng có tất cả mười tám người cùng ùa vào cái cầu thang xoáy tròn ốc dài bất tận ấy. Tất cả họ đã đối mặt với lũ chuột cống, đã giải quyết câu đố sáu que diêm tạo thành bốn hình tam giác. Họ đã đi qua cái lò ép cơ thể lại như để tái sinh. Họ đã trở lên và rơi vào bẫy. Họ đã vượt qua những nỗi sợ trẻ con và những cái bẫy trong vô thức, vượt qua cơn mệt mỏi, vượt qua ý niệm về cái chết.

Cuối cuộc hành trình dài, họ đã phát hiện ra ngôi đền dưới lòng đất, được xây thời Phục hưng, ở phía dưới một tấm đá lát hoa cương lớn, tấm đá lát hoa cương này lại nằm dưới một tổ kiến. Jonathan đã chỉ cho họ thấy phòng thí nghiệm bí mật của Edmond Wells. Anh đã bày ra trước mắt họ bằng chứng chứng tỏ tài năng thiên bẩm của ông bác già của anh, đặc biệt cỗ máy ông sáng chế mang tên “Đá Hoa thị”, vốn giúp hiểu được ngôn ngữ tỏa mùi của loài kiến và nói chuyện với chúng. Từ cỗ máy thò ra một cái ống nối với đoạn dây dò, hay chính xác hơn là một con kiến nhựa, vừa được dùng làm mic vừa được dùng làm loa. Cái máy này chính là sứ giả của họ giữa cộng đồng kiến, Tiến sĩ Livingstone.

Qua người phát ngôn của mình, Edmond Wells đã từng đối thoại với kiến chúa Belo-kiu-kiuni. Họ không có thời gian trao đổi nhiều nhưng đủ để đánh giá được hai nền văn minh tồn tại song song của họ chưa có khả năng giao thoa ở điểm nào.

Jonathan đã kể tục ngọn đuốc bác mình bỏ lại và dẫn dắt cả nhóm đi theo đam mê của ông. Anh luôn thích thú khi nói họ giống như các nhà du hành vũ trụ trong một buồng du hành không gian đang cố giao tiếp với người hành tinh khác. Anh khẳng định: “Chúng tôi đang thực hiện những gì có thể sẽ là trải nghiệm hấp dẫn nhất của thế hệ chúng tôi. Nếu chúng tôi không đối thoại thành công với loài kiến, chúng tôi sẽ chẳng thể đối thoại thành công được với bất kỳ loài nào khác có trí tuệ, dù trên Trái đất hay ngoài Trái đất.”

Hẳn nhiên là anh có lý. Nhưng có lý quá sớm phỏng có ích gì? Cộng đồng không tưởng của họ hoàn hảo chẳng được bao lâu. Họ đã phải đối mặt với những vấn đề tế nhị nhất, họ đã bị ngưng trệ bởi những vấn đề tầm thường nhất.

Một ngày kia, một lính cứu hỏa cộc lốc nói với Jonathan:

- Có lẽ chúng ta giống như các nhà du hành vũ trụ trong buồng du hành nhưng họ ấy mà, hẳn họ sẽ xoay xở để mang theo số đàn ông và phụ nữ bằng nhau. Trong khi chúng ta ở đây có tới mười lăm người đàn ông đang tuổi xuân sắc và chỉ có một phụ nữ duy nhất. Đừng nói đến bà già và thằng oắt con nhé!

Jonathan Wells phụt ra câu trả lời:

- Ở loài kiến cũng vậy, cũng chỉ có một con cái với mười lăm con đực!

Họ phá lên cười.

Họ không biết nhiều lắm về những chuyện đang diễn ra trên kia, trong tổ kiến, nếu có cũng chỉ là kiến chúa Belo-kiu-kiuni đã chết và kiến chúa kế tục Belo-kiu-kiuni không muốn nghe nhắc đến họ. Thậm chí nó còn cắt đứt nguồn thực phẩm cung cấp cho họ.

Không đối thoại cũng chẳng thức ăn, trải nghiệm của họ nhanh chóng trở thành địa ngục. Mười tám con người bị bỏ đói, bị giam hãm trong một cái hầm: tình huống chẳng dễ quản lý.

Chính đội trưởng Alain Bilsheim là người đầu tiên, vào một buổi sáng nọ, phát hiện ra “hộp đựng đồ lễ vật” ở trong tình trạng rỗng không. Thế là họ đành phải ăn đồ dự trữ, chủ yếu là những cây nấm mà họ học được cách trồng ở dưới lòng đất. Ít nhất họ cũng không thiếu nước mát nhờ có nguồn nước ngầm, họ cũng không thiếu không khí nhờ mấy cái ống thông gió.

Nhưng không khí, nước và nấm, cứ như lễ ăn chay vậy!

Rốt cuộc một cảnh sát bùng nổ. Thịt, anh ta đòi thịt tươi. Anh ta gợi ý chơi trò rút thăm xem ai phải làm món thịt tươi cho những người khác ăn. Và anh ta không hề đùa cợt!

Augusta Wells nhớ chuyện đó như thể khung cảnh đau buồn ấy mới xảy ra ngày hôm qua.

- Tôi muốn ăn! viên cảnh sát gào lên.

- Nhưng chẳng có gì nữa cả.

- Có đấy! Có chúng ta! Chúng ta có thể người này ăn được người kia. Một số người nào đó được chọn ngẫu nhiên sẽ phải hy sinh bản thân để những người khác sống sót.

Jonathan Wells đứng dậy.

- Chúng ta không phải lũ súc vật. Chỉ loài vật mới ăn thịt lẫn nhau. Chúng ta, chúng ta là con người, con người!

- Chẳng ai ép anh biến thành kẻ ăn thịt người cả, Jonathan ạ. Chúng tôi tôn trọng các ý kiến của anh. Nhưng nếu anh từ chối ăn thịt người anh có thể trở thành bữa ăn của họ.

Nói đến đó, viên cảnh sát thể hiện một cử chỉ đồng lõa với một trong số các đồng nghiệp của anh ta. Họ cùng nhau trói Jonathan lại và tìm cách đánh gục anh. Anh thoát được ra, cố hết sức đâm đá. Nicolas Wells cũng tham gia vụ ẩu đả.

Cuộc ẩu đả lan rộng. Người phản đối và kẻ ủng hộ chuyện ăn thịt người ai nấy đứng về phe của mình. Ngay sau đó họ lao vào đánh nhau, ngay sau đó máu chảy. Một vài cú đánh được tung ra với dụng ý giết chóc. Những kẻ thèm khát thịt người giành lấy những mảnh chai vỡ, những con dao, những mẫu củi để đạt được mục đích dễ hơn. Ngay cả Augusta, Lucie và cậu nhóc Nicolas cũng trở nên điên cuồng, cào cấu, đạp chân, đâm tay. Có lúc người bà còn cắn một cái cẳng tay vung ra đúng tầm miệng mình nhưng hàm răng giả của bà rụng cái rụp. Dù sao cơ bắp con người cũng thật chắc.

Bị cách ly dưới mặt đất nhiều mét, họ đánh nhau với sự dữ dội của những con thú bị kẹt. Cứ thử nhốt mười tám con mèo vào một cái hòm một mét vuông trong vòng một tháng mà xem, có thể bạn sẽ có được cái nhìn bao quát về tính tàn bạo của cuộc ẩu đả mà nhóm người không tưởng kia đã lao vào ngày hôm đó, cái nhóm người từng nghĩ sẽ giúp nhân loại tiến hóa ấy.

Không cảnh sát cũng chẳng nhân chứng, họ hoàn toàn mất kiểm chế.

Có một người chết. Một lính cứu hỏa nạn nhân của một nhát dao. Đám cử tọa kinh hoàng dừng ngay lập tức cuộc chiến lại và chiêm ngưỡng thảm họa. Không ai nghĩ tới việc ngốn ngấu xác chết.

Tâm trí mọi người bình tĩnh lại. Giáo sư Daniel Rosenfeld chấm dứt cuộc tranh luận:

- Chúng ta sa ngã quá rồi! Con người ăn lông ở lỗ vẫn ẩn nấp trong chúng ta và chẳng cần phải cào sâu lớp lịch sự của chúng ta ra mới thấy con người ấy tái xuất. Năm nghìn năm văn minh chẳng có trọng lượng gì. (Ông thở dài.) Lũ kiến hản sẽ coi thường chúng ta lắm nếu lúc này chúng thấy chúng ta đang giết chóc lẫn nhau vì miếng ăn!

- Nhưng..., một cảnh sát định nói.

- Anh im đi, đồ ấu trùng người! giáo sư quát. Không một loài côn trùng có tính xã hội nào, dù là con gián, lại dám cư xử giống như những gì chúng ta vừa làm. Chúng ta tự coi mình là vật báu của tạo hóa, ồ! hãy để tôi cười khẩy. Cái nhóm chịu trách nhiệm báo trước con người tương lai này cư xử như một bầy chuột cống. Tự nhìn mình đi, các anh sẽ thấy các anh đã biến nhân loại của mình thành thứ gì.

Không ai đáp lời. Mọi ánh mắt lại nhìn xuống xác người lính cứu hỏa. Không lời nào được thốt ra, mọi người vội vã đào cho anh ta một nấm mộ trong góc đền. Họ vừa chôn anh ta vừa hát một bài kinh cầu nguyện ngắn. Chỉ bạo lực tội đĩnh mới có thể ngăn chặn bạo lực ngay tức thì. Họ quên băng những đòi hỏi của cái dạ dày, họ liếm láp vết thương của họ.

- Tôi không phản đối gì một bài giảng triết học hay ho, nhưng dù vậy tôi vẫn muốn biết làm thế nào chúng ta có thể xoay xở để sống sót được, thanh tra Gérard Galin nói.

Quả là ý tưởng ăn thịt lẫn nhau thật suy đồi nhưng biết làm gì khác để sống đây? Ông gợi ý:

- Nếu tất cả chúng ta cùng tự tử một lúc thì sao nhỉ? Chúng ta sẽ thoát được mọi đờn đau và nhục nhã mà con kiến chúa Chli-pou-ni ấy

bắt chúng ta phải chịu đựng.

Đề xuất này chẳng khiến ai hào hứng cả. Galin hét lên:

- Nhưng chết tiệt, tại sao lũ kiến lại cư xử độc ác với chúng ta như vậy? Chúng ta là những con người duy nhất hạ cố nói chuyện với chúng, lại còn bằng ngôn ngữ của chúng nữa chứ, và nhìn xem chúng cảm ơn chúng ta thế nào! Để chúng ta chết ngoéo!

- Ồ, chẳng có gì phải ngạc nhiên cả, Giáo sư Rosenfeld nói. Ở Liban, thời kỳ hay xảy ra các vụ bắt cóc con tin, bọn bắt cóc ưu tiên giết những ai nói tiếng Ả Rập. Chúng sợ người ta hiểu chúng. Có lẽ cái con Chli-pou-ni kia cũng sợ chúng ta hiểu nó.

- Nhất định chúng ta phải tìm ra cách gì đó để thoát khỏi tình huống này mà không ngốn ngấu lẫn nhau cũng không tự vẫn! Jonathan thốt lên.

Họ lặng thinh và suy ngẫm bằng toàn bộ trí óc mà mấy cái bụng háu ăn của họ cho phép.

Rồi Jason Bragel lên tiếng:

- Tôi nghĩ mình biết phải làm thế nào...

Augusta Wells nhớ lại và mỉm cười. Ông ấy biết phải làm thế nào.

Chú thích cho "Bí quyết thứ nhất"

1. Một trong những thành phần cơ bản cấu thành nên vật chất trong Mô hình chuẩn của vật lý hạt. (Mọi chú thích không có lưu ý thêm đều của người dịch.)

2. Tên một ngọn núi ở thành phố Pompéi. Năm 79, một vụ phun trào dung nham từ ngọn núi này đã phá hủy Pompéi cùng một số thành phố khác nhưng kì lạ thay, tro bụi lại trở thành chất ướp xác người hoàn hảo, giữ nguyên tư thế lúc chết của những người dân ở đây cho đến tận ngày nay.

3. Pierre de Rosette: mảnh bia đá trên có khắc một sắc lệnh của pharaon Plolémée đệ ngũ bằng hai thứ tiếng: Ai Cập cổ và Hy Lạp cổ, và bằng ba loại chữ viết: chữ tượng hình Ai Cập, chữ giản lược Ai Cập cổ và chữ Hy Lạp. Mảnh bia này có kích cỡ là 112 cm x 76 cm, bề dày là 28cm.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ hai NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT - 1 -

hị biết phải làm thế nào không?

Con kiến không trả lời.

Chị biết phải làm thế nào để giết một Ngón Tay không? kẻ quan tâm năn nì.

Không hề có lấy một ý tưởng dù nhỏ nhất nào.

Khắp nơi trong Cấm Thành, các nhóm kiến lính chuẩn bị cho cuộc đại thập tự chinh chống lại các Ngón Tay. Đám lính bộ binh mài sắc hàm dưới. Đám lính pháo binh ngốn đầy axit.

Đám lính bộ binh nhanh nhẹn, có thể coi chúng như quân kỵ binh, đang tĩa bột lông chân để giảm sức cản của gió khi chúng lao tới gieo rắc cái chết cùng sự tàn phá.

Con nào cũng chỉ nói về các Ngón Tay, về nơi tận cùng thế giới và về những kỹ thuật chiến đấu mới hẳn sẽ giúp chúng hủy hoại lũ quái vật kia.

Theo dự đoán, sự kiện này sẽ giống như một cuộc đi săn nguy hiểm nhưng lại đầy phần khích.

Một con kiến pháo binh ních căng bụng axit nóng 60%. Chất độc có nồng độ cao tới nổi đầu bụng dưới của nó bốc khói.

Chúng ta ấy mà, chúng ta sẽ hạ được lũ Ngón Tay bằng thứ này! nó khẳng định.

Vừa lau râu, một con kiến lính già vốn hay khoe mình từng đi hết một con răn bày tỏ ý kiến:

Các Ngón Tay chắc chắn không hung dữ như những gì được kể.

Quả vậy, chẳng con kiến nào hiểu rõ lắm về các Ngón Tay. Kể ra, nếu Chli-pou-ni không phát động cuộc thập tự chinh, phần lớn cư dân Bel-okan hẳn sẽ tiếp tục nghĩ rằng những câu chuyện về chúng chỉ là truyền thuyết và rằng các Ngón Tay không tồn tại.

Một vài con kiến lính khẳng định 103 683, con kiến thám hiểm từng đi đến nơi tận cùng thế giới sẽ dẫn đường chỉ lối cho chúng. Các đội quân sẽ hài lòng với cá thể đầy kinh nghiệm này.

Từng nhóm nhỏ đi về phía phòng kiến chứa thức ăn để nạp đầy năng lượng đường. Các chiến binh không biết khi nào tín hiệu khởi hành sẽ được đưa ra, nhưng tất cả đều đã sẵn sàng và rất sẵn sàng.

Khoảng chục con kiến lính nổi loạn hữu thần đã bí mật trà trộn vào đám đông trang bị vũ khí. Chúng không nói gì, nhưng chúng cẩn thận thu các pheromon nhan nhản khắp phòng. Râu chúng rung không ngớt.

40. THÀNH PHỐ BỊ BẮT CỐC

Pheromon: Báo cáo thám hiểm

Nguồn gốc: Kiến lính đẳng cấp săn bắt vô tính

Chủ đề: Tai nạn nghiêm trọng

Kiến tiết dãi: Kiến trinh sát số 230

Thảm họa xảy ra vào sáng sớm ngày hôm nay. Bầu trời đột nhiên tối sầm. Những Ngón Tay bao vây hoàn toàn đô thị liên bang Giou-li-

kan. Các đội quân tinh nhuệ cũng như các nhóm pháo binh hạng nặng đã chạy ra ngay lập tức.

Mọi cách đều được thử. Vô ích. Một lúc sau sự xuất hiện của các Ngón Tay, một cấu trúc khổng lồ phẳng và cứng xé toang mặt đất rồi thọc sâu vào các phía của thành phố, chặt đứt phòng ốc, nghiền nát trứng, cắt đứt hành lang. Tiếp đó, cấu trúc phẳng lật nhào và nhấc bổng cả Cấm Thành lên. Tôi xin nói rõ: nhấc bổng toàn bộ Cấm Thành lên! Chỉ bằng một cú duy nhất!

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Chúng tôi bị đổ vào một thứ gì đấy như là vỏ ốc khổng lồ trong suốt và rất cứng. Đô thị chúng tôi bị đảo lộn tứ tung. Các phòng đẻ trứng bị xáo trộn, các kho dự trữ ngũ cốc bị chọc thủng. Trứng của chúng tôi vương vãi khắp nơi. Kiến chúa của chúng tôi bị bắt và bị thương. Tôi đã phải tự cứu mình bằng một loạt cú nhảy điên cuồng để nhảy kịp lên phía trên mép cái vỏ ốc khổng lồ trong suốt.

Mùi các Ngón Tay sặc sụa khắp nơi.

41. EDMONDPOLIS

Laetitia Wells đặt cái tổ kiến mà cô vừa đào được trong rừng Fontainebleau vào một bể cá lớn. Cô áp mặt vào lớp kính âm ỉm.

Những con kiến mà cô đang quan sát rõ ràng không trông thấy cô. Cuộc đổ bộ mới này của đám kiến đỏ hung (*Formica rufa*) có vẻ đặc biệt dữ dội. Đã nhiều lần, Laetitia mang về những con kiến hơi yếu ớt. Những con kiến đỏ (*phéidoles*) hay những con kiến đen (*Lazius niger*) e sợ trước bất cứ điều gì. Chúng không động tới bất kỳ thức ăn mới nào. Chúng bỏ trốn ngay khi cô gái trẻ đưa bàn tay tới. Và rồi, sau một tuần, đám côn trùng ấy để mặc mình suy sụp. Không nên tin rằng mọi con kiến đều thông minh, còn lâu mới thế. Có khá nhiều

loài đầu óc đơn giản. Chỉ cần chút rắc rối dù nhỏ nhất xảy đến với thói quen nhỏ nhoi của chúng thôi là chúng trở nên tuyệt vọng đến ngu ngốc!

Lũ kiến đỏ hung kia thì ngược lại, chúng khiến cô thực sự thỏa mãn. Chúng thường xuyên bận rộn, khệ nệ kéo những cành cây nhỏ, xoa râu lẫn nhau hoặc gây gỗ với nhau. Chúng tràn đầy sức sống, hơn hết thấy mọi con kiến mà cô từng biết cho đến thời điểm này. Ngay khi Laetitia đưa món ăn mới cho chúng, chúng bèn nếm thử. Nếu cô luồn một ngón tay vào bể cá, chúng sẽ tìm cách cắn ngón tay ấy hoặc trèo lên đó.

Laetitia đã đặt thêm thạch cao vào đáy bể cá để giữ độ ẩm. Lũ kiến thiết kế các hành lang trên thạch cao. Bên trái là một mái vòm nhỏ bằng cành con. Ở giữa là một bãi cát. Bên phải là những lớp rêu uốn lượn được dùng làm vườn. Laetitia đặt một chai nhựa đựng đầy nước đường đập nút vải cô tông để lũ kiến có thể uống thỏa thích. Ở giữa bãi cát là một cái gạt tàn hình đài vòng đựng đầy những mẫu tảo cắt sẵn và bánh trứng cá mặn.

Lũ côn trùng có vẻ thích bánh trứng cá mặn...

Trong khi mọi người phàn nàn vì bị lũ kiến xâm chiếm thì Laetitia Wells lại chịu vất vả để giúp chúng sống sót ở nhà cô. Vấn đề chính yếu mà cái tổ kiến trong phòng khách nhà cô đặt ra là đất ở đó bị thối rữa. Cũng giống như việc phải thay nước đều đặn cho bọn cá vàng, cứ mười lăm ngày cô lại thay đất một lần cho bọn kiến. Nhưng nếu chỉ cần dùng cái vớt cá là đủ để thay nước cho bọn cá, thì với đất của bọn kiến, đó lại là cả vấn đề. Cần hai cái bể cá: cái cũ, có đất khô, và cái mới, có đất ẩm. Cô đặt một cái ống giữa hai bể cá. Thế là lũ kiến chuyển qua chỗ ẩm hơn. Công việc di cư có thể ngắn của chúng trọn ngày trời.

Laetitia từng đôi lần đau khổ vì mấy cái tổ kiến của mình. Một sáng nọ, cô phát hiện ra toàn bộ cư dân trong cái bể cá - hay đúng hơn là trong cái bể đất - đều đã tự cắt bụng dưới. Sau lớp kính, chúng dồn đống lại thành một quả đồi nhỏ buồn thảm. Như thế lũ kiến muốn chứng tỏ cho cô thấy chúng thà chết còn hơn là sống trong tình trạng bị cầm tù.

Những con khác trong số đám khách trọ của cô từng làm mọi việc để trốn thoát. Hơn một lần, cô gái trẻ thức giấc với một con kiến trên mặt. Điều đó có nghĩa là nếu một con kiến có thể đi lang thang thì chắc chắn có khoảng trăm con đang rong ruổi khắp căn hộ. Thế là cô phải chạy theo bắt chúng, thu chúng lại bằng một cái thìa nhỏ và một ống nghiệm rồi mới đặt chúng vào nhà tù bằng kính của chúng.

Với hy vọng cải thiện điều kiện giam giữ các vị khách của mình cũng như tinh thần chúng, Laetitia đã đặt vào bể cá một khu vườn nhỏ trồng cây thế và hoa. Để lũ kiến có thể dạo chơi trong một khung cảnh đa dạng, cô đã nghĩ ra góc thì để sỏi, góc thì để những mẫu cây, góc thì để đá cuội. Để chúng lấy lại sở thích săn bắt, cô thậm chí còn thả vào cái mà cô gọi là “Edmondpolis” của mình những con dế mèn nhỏ còn sống. Đám kiến lính thích thú vây đồn lũ dế mèn giữa các cây thế cho đến khi lũ dế mèn chết.

Kiến đỏ hung cũng khiến cô ngạc nhiên nhất trong mọi sự ngạc nhiên. Hồi cô nhấc nắp cái bể đất lên lần đầu tiên, tất cả bọn chúng đều chĩa bụng dưới về phía cô và trong sự đồng tâm tuyệt đẹp, phóng ra các tia axit. Cô đã vô tình hít làn khói vàng ấy. Tức thì mắt cô mờ đi. Laetitia thấy những hình ảnh ảo giác đỏ và xanh lá. Khám phá mới tuyệt làm sao! Người ta có thể bị “dính quả” vì hơi bốc lên từ tổ kiến!

Cô vội ghi lại hiện tượng này vào sổ tay nghiên cứu của mình. Cô từng được biết là có tồn tại một căn bệnh hiếm gặp mà nạn nhân của căn bệnh ấy thường bị thu hút, kiểu như bị từ hóa vậy, bởi các tổ kiến.

Nằm dài trên các tổ kiến đó, những người này ních căng bụng kiến, để bổ sung, họ tin là thế, lượng axit formic thiếu hụt trong máu. Giờ cô biết rằng trên thực tế, những người đó kiếm tìm hiệu ứng mê tỉnh mà axit formic gây ra.

Lúc lấy lại được tinh thần, cô bèn xếp dọn dụng cụ cần thiết cho việc bảo dưỡng đô thị của mình (ống nhỏ, nhíp, ống nghiệm, các dụng cụ khác), gạt bỏ thú tiêu khiển ấy sang một bên để thôi không quan tâm đến nó hơn nghề báo nữa. Cũng như các bài viết trước, bài viết tới đây của cô sẽ đề cập tới vụ án bí mật của anh em Salta, vụ án mà cô nóng lòng muốn làm sáng tỏ.

42. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SỨC MẠNH CỦA NGÔN TỪ: Ngôn từ có một sức mạnh vô cùng to lớn!

Tôi, người đang nói với bạn đây, tôi đã chết từ lâu rồi thế nhưng tôi vẫn rất mạnh nhờ vào đồng thư hợp thành cuốn sách này. Tôi sống nhờ cuốn sách này. Tôi ám nó mãi mãi và ngược lại, nó phát huy sức mạnh của tôi. Bạn muốn có bằng chứng ư? Được thôi, tôi cái xác, tôi thân ma, tôi bộ xương, tôi có thể ra lệnh cho bạn đọc giả người vẫn còn sống. Phải, dù tôi đã chết, tôi vẫn có thể điều khiển được bạn. Dù bạn ở đâu, trên bất kỳ châu lục nào, ở bất kỳ thời đại nào, tôi vẫn có thể bắt được bạn nghe lời tôi. Chỉ qua cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối này thôi. Tôi chứng minh cho bạn thấy ngay đây. Đây là mệnh lệnh của tôi:

HÃY LẬT TRANG!

Bạn thấy chưa? Bạn đã nghe lời tôi. Tôi đã chết nhưng bạn vẫn nghe lời tôi. Tôi ở trong cuốn sách này. Tôi vẫn còn sống

trong cuốn sách này! Và cuốn sách này sẽ không bao giờ lạm dụng sức mạnh ngôn từ của nó bởi cuốn sách này là phần mờ nhạt trong con người bạn. Hãy hỏi nó nữa và nữa đi. Nó sẽ luôn sẵn sàng. Câu trả lời cho mọi câu hỏi của bạn sẽ luôn được viết đâu đó trong hoặc giữa các dòng của nó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

43. MỘT PHEROMON CẦN PHẢI BIẾT

Chli-pou-ni cho gọi 103 683. Đám kiến canh gác tìm con kiến lính khắp nơi rồi cuối cùng mới thấy nó đang ở khu vực chuồng bộ hung.

Chúng dẫn nó đến Thư viện hóa học.

Kiến chúa đang ở đó, gần như trong tư thế ngồi. Kiến chúa hẳn đã phải kiểm tra một pheromon vì râu nó vẫn còn ướt đẫm.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những gì chúng ta nói với nhau.

Thoạt tiên Chli-pou-ni nhận thấy rằng tám mươi nghìn con kiến lính có vẻ sẽ không đủ để giết hết toàn bộ các Ngón Tay trên Trái đất. Vừa có một tai nạn xảy ra, một thảm họa khủng khiếp, thảm họa khiến chúng đoán trước được điều tồi tệ nhất liên quan đến sức mạnh của những con quái vật này. Các Ngón Tay vừa bắt cóc đô thị Giou-li-kan. Chúng mang đi cả một thành phố trong một cái vỏ sò khổng lồ trong suốt!

103 683 cảm thấy khó tin nổi một điều kỳ diệu như vậy. Làm thế nào mà điều đó có thể xảy ra và tại sao chứ?

Kiến chúa không biết. Các sự kiện diễn tiến rất nhanh và con kiến duy nhất sống sót vẫn còn bị sốc trước vụ tai biến. Nhưng trường hợp Giou-li-kan không phải duy nhất. Mỗi ngày chúng lại gặp thêm những rắc rối mới với lũ Ngón Tay.

Mọi chuyện diễn ra như thể các Ngón Tay sản sinh với tốc độ rất lớn. Như thể chúng đã quyết định xâm chiếm khu rừng. Mỗi ngày, sự hiện diện của chúng lại càng trở nên rõ nét.

Các nhân chứng nói gì? Rất ít nhân chứng nhất trí với nhau. Một vài nhân chứng gọi nhắc đó là những con vật dẹt và đen, những nhân chứng khác thì lại nói đó là những con vật tròn và hồng.

Dường như chúng đang có vấn đề với những con vật kỳ quặc, một dạng dị thường của thiên nhiên.

103 683 mơ màng.

(Thế lỡ họ là những đức chúa thì sao? Liệu có phải chúng ta đang chuẩn bị nổi dậy chống các đức chúa của mình?)

Chli-pou-ni yêu cầu con kiến lính đi theo nó. Nó dẫn con kiến lính lên tận đỉnh vòm. Ở đó, rất nhiều lính chiến binh chào họ và vây quanh kiến chúa. Thật nguy hiểm khi con kiến đẻ trứng duy nhất đi ra giữa trời. Một con chim cũng có thể tấn công giới tính quan trọng hiện thân của Bel-o-kan.

Đám kiến pháo binh đã đứng vào vị trí, sẵn sàng ngắm bắn cái bóng đầu tiên lao vào tầm nhìn của chúng.

Sau khi đi vòng quanh đỉnh vòm, Chli-pou-ni đến một chỗ thoáng đãng được dùng làm đường cất cánh. Rất nhiều bộ hung tê giác đã đóng quân ở đó, chúng đang bình thản gặm chồi. Kiến

chúa đề nghị 103 683 trèo lên một con bọ hung có lớp vỏ màu đen hơi ánh đồng lấp lánh.

Đây là điều kỳ diệu trong phong trào tiến hóa của chúng ta. Chúng ta đã thuần hóa thành công những con vật bay to lớn này. Vậy hãy thử sử dụng một con xem sao.

103 683 không biết gì về việc lái đám bọ cánh cứng.

Chli-pou-ni phát ra vài pheromon hướng dẫn:

Luôn giữ râu của bạn ngang tầm với râu của nó. Chỉ cho nó đường cần đi bằng cách nghĩ thật nhiều về điều đó. Con vật cười của bạn sẽ nghe lời tức thì, bạn sẽ tự mình nhận thấy điều này. Ở những chỗ rẽ quặt, đừng cố cân bằng bằng cách nghiêng người về phía sau. Cứ sát cánh bên con bọ hung trong từng cử động của nó.

44. CCG, ĐÓ LÀ THỨ KHIẾN ANH HÀI LÒNG

Biểu tượng của CCG là một con đại bàng trắng ba đầu. Hai đầu có vẻ như sụp xuống, nghiêng hẳn xuống. Cái đầu thứ ba, ngẩng cao đầy tự hào, đang phun ra một tia nước ánh bạc.

Cứ nhìn số lượng cũng như đồng khối nhả ra từ các ống khói của CCG, người ta lại tự hỏi liệu có phải nhà máy này sản xuất ra mọi vật dụng của cả nước. Nhà máy giống như một thành phố nhỏ thực sự, bên trong đó, người ta đi lại bằng ô tô điện.

Trong khi đội trưởng Méliès và thanh tra Cahuzacq lái xe về phía tòa nhà Y, một cán bộ kinh doanh nhấn mạnh với họ rằng CCG chủ yếu sản xuất các loại bột hóa học được dùng để làm ra dược phẩm, đồ gia dụng, sản phẩm bằng nhựa, sản phẩm dinh dưỡng. Hai trăm hai mươi lăm loại bột giặt và chất tẩy, tất cả đều

có tính cạnh tranh, được sản xuất từ cùng loại bột xà phòng cơ bản CCG. Từ cùng loại bột pho mát cơ bản CCG, ba trăm sáu mươi lăm nhãn hiệu khác nhau hiện cùng tranh giành khách hàng tại các siêu thị. Những loại bột nhựa tổng hợp CCG thì trở thành đồ chơi và đồ gia dụng...

CCG là một công ty liên hiệp quốc tế có trụ sở đặt tại Thụy Sĩ. Công ty này hiện đứng đầu thế giới trong việc sản xuất vô số mặt hàng: thuốc đánh răng, xi, mỹ phẩm...

Ở tòa nhà Y, các cảnh sát được dẫn đến tận phòng thí nghiệm của anh em nhà Salta và Caroline Nogard. Chỗ của họ ở cạnh nhau, các cảnh sát rất ngạc nhiên khi phát hiện ra điều này. Méliès hỏi:

- Họ có quen nhau không?

Nhà hóa học mặt đầy mụn mặc áo blu trắng, người đón tiếp họ, thốt lên:

- Đôi khi họ làm việc cùng nhau.

- Mới đây họ có chung nhau dự án nào không?

- Có, nhưng họ đã quyết định tạm thời sẽ giữ bí mật. Họ từ chối nói về dự án ấy với các đồng nghiệp. Họ khẳng định là còn quá sớm.

- Chuyên môn của họ là gì?

- Họ là các bác sĩ đa khoa. Họ có liên quan đến rất nhiều lĩnh vực nghiên cứu phát triển của chúng tôi. Xi, bột mài, keo dán, mọi ứng dụng hóa học đều khiến họ quan tâm. Họ thường kết hợp tài năng với nhau, mà kết hợp rất thành công. Nhưng

những gì liên quan đến công việc mới đây của họ thì tôi xin nhắc lại, họ không thổ lộ với bất kỳ ai.

Tiếp tục ý tưởng của mình, Cahuzacq lên tiếng:

- Liệu có khi nào họ nghiên cứu về một sản phẩm khả dĩ khiến mọi người trở nên trong suốt không?

Nhà hóa học cười khẩy:

- Khả dĩ khiến mọi người trở nên vô hình ấy à? Ông đùa chắc?

- Không hề. Mà ngược lại, tôi đang rất nghiêm túc.

Viên chuyên gia có vẻ sững sờ.

- Thôi được, tôi xin giải thích thế này: cơ thể chúng ta chẳng bao giờ có thể trở nên trong suốt được. Chúng ta được cấu thành từ những tế bào quá phức tạp để một nhà nghiên cứu, dù rất thiên tài, có thể đột nhiên khiến được nó trở nên trong như nước.

Cahuzacq không nản nì. Khoa học, đó chưa bao giờ là lĩnh vực của ông. Tuy nhiên có điều gì đấy vẫn khiến ông trăn trở.

Méliès nhún vai và hỏi bằng giọng chuyên nghiệp:

- Tôi có thể xin mấy cái lọ thủy tinh chứa những chất họ đang nghiên cứu được không?

- Nghĩa là...

- Có vấn đề gì à?

- Phải. Ai đó đã tới xin chúng rồi.

Méliès lượm một sợi tóc trên giá.

- Một phụ nữ, anh nói.

Nhà hóa học rất ngạc nhiên.

- Quả vậy, đó là một phụ nữ. Nhưng...

Viên đội trưởng tiếp lời, rất tự tin:

- Cô ấy khoảng hai mươi lăm đến ba mươi tuổi. Vệ sinh miễn chê. Lai Âu-Á và hệ thống máu hoạt động tốt.

- Đó là một câu hỏi sao?

- Không. Tôi thấy thế qua kiểm tra sợi tóc vương trên giá này, ở chỗ duy nhất không có bụi. Tôi nhầm chăng?

Nhà hóa học rất lấy làm ấn tượng.

- Anh không nhầm đâu. Làm thế nào mà anh tìm ra các chi tiết ấy?

- Sợi tóc rất trơn, chứng tỏ tóc mới được gội. Người mà xem, nó vẫn còn thơm đây này. Lõi sợi tóc rất dày, chứng tỏ nó là tóc của một người còn trẻ. Lớp vỏ ngoài sợi tóc có đường kính rộng, nét đặc trưng của người phương Đông. Lõi sợi tóc nhiều màu sắc, chứng tỏ hệ thống máu ở trạng thái hoàn hảo. Thậm chí tôi còn có thể nói rõ cho anh biết người phụ nữ ấy làm việc ở tờ Tiếng vang Chủ nhật.

- Đến đây thì anh bịp tôi rồi. Anh thấy tất cả những điều ấy chỉ qua một sợi tóc thôi ư?

Anh bắt chước câu mà Laetitia Wells nói với anh trong lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ:

- Không, chính ngón tay út của tôi đã nói với tôi điều ấy.

Cahuzacq muốn chứng tỏ cả ông nữa, ông cũng không thiếu tài đánh hơi:

- Người phụ nữ ấy, cô ta đã cướp đi cái gì ở đây vậy?

- Cô ấy không hề cướp đi cái gì, nhà hóa học nói. Cô ấy hỏi chúng tôi xem liệu cô ấy có thể mang mấy cái lọ thủy tinh về nhà và kiểm tra chúng để giải trí được không. Chúng tôi không thấy việc này có gì bất tiện cả.

Trước vẻ mặt giận dữ của viên đội trưởng, nhà hóa học thanh minh:

- Chúng tôi không biết sau đó các ông sẽ đến, cũng không biết các ông lại quan tâm tới chúng. Nếu không, dĩ nhiên rồi, chúng tôi hẳn đã bảo quản chúng để phục vụ các ông.

Méliès quay gót, kéo theo Cahuzacq:

- Tôi tin chắc Laetitia Wells có rất nhiều điều chỉ bảo chúng ta.

45. THỬ NGHIỆM MỘT CON BỌ TÊ GIÁC

103 683 ngòi ngất ngưỡng trên ngực trước của con bọ cánh cứng. Thiết bị bay ấy dài cỡ bốn bước và rộng cỡ hai bước. Từ vị trí của mình, con kiến lính thấy cái sừng trán cong cong của con bọ dựng đứng về phía trước nom như mũi tàu nhô ra. Cái sừng ấy

có rất nhiều chức năng: giáo đâm thủng bụng, ống ngấm bản axit, mũi áp mạn tấn công, máy phá thành.

Dù sao thì vấn đề ngay lúc này đối với con kiến lính dũng cảm vẫn là điều khiển cỗ máy của mình. Bằng ý nghĩ, Chli-pou-ni đã khuyên nó thế.

Nên thử ngay lập tức.

Kết nối râu.

103 683 tập trung vào việc cất cánh. Nhưng làm thế nào mà con bọ cánh cứng khổng lồ màu đen này có thể khuấy phục được trọng lượng?

Tôi muốn bay. Nào, chúng ta hãy cất cánh.

103 683 không kịp ngạc nhiên. Con vật có vẻ đàn độn và vụng về trong mắt nó nhưng phía sau nó, đã có cái gì đó trượt đi trong tiếng gầm cơ khí đấm dẫu. Hai cái cánh cứng màu nâu trượt theo rãnh về phía trước. Hai cái cánh rộng màu hạt dẻ trong suốt quay vòng vòng để dang ra theo hướng nghiêng nghiêng và khẽ đập đập căng thẳng. Tức thì, một tiếng động đình tai bao trùm khắp xung quanh. Chli-pou-ni đã quên không cảnh báo con kiến lính là lúc bay con bọ cánh cứng gây rất nhiều tiếng ồn. Tiếng vù vù còn tăng mạnh hơn nữa. Tất cả đều rung lên. 103 683 không thể ngăn mình khỏi khiếp sợ diễn biến tiếp theo.

Những lớp bụi và mạt cưa cuộn cuộn bốc lên xâm chiếm tầm nhìn của nó. Hiệu ứng kỳ lạ, con vật nó cưỡi càng lên cao bao nhiêu thì Cấm Thành dường như càng lún sâu dưới đất bấy nhiêu. Kiến chúa dùng râu chào nó từ phía dưới đang dần trở nên nhỏ bé. Khi không còn trông rõ kiến chúa nữa, 103 683 nhận thấy lúc này mình đã ở độ cao cả nghìn bước.

Tôi muốn bay thẳng một mạch.

Ngay lập tức, con bọ hung nghiêng mình về phía trước và vừa lao đi vừa tạo ra tiếng inh ỏi từ đôi cánh sẫm màu.

Bay! Nó đang bay!

Giấc mơ của mọi con kiến vô tính, ngày hôm nay nó đã thực hiện được. Khuất phục trọng lượng, chinh phục không khí, làm mọi thứ như những con kiến hữu tính vào ngày bay hôn phối!

103 683 bối rối phát hiện ra mấy con chuồn chuồn, ruồi, ong vò vẽ đang lượn lờ quanh nó. Nó ngửi thấy mùi tổ chim ở phía trước. Nguy hiểm. Nó ra lệnh chuyển hướng khẩn cấp. Nhưng trên cao thế này, mọi chuyện không giống dưới mặt đất, không thể ngoặt mà không nghiêng cánh ít nhất 450. Và khi con bọ hung tuân lời, mọi thứ liền chao đảo.

Con kiến lính trượt đi, tìm cách bám mấy cái móc của mình vào lớp vỏ kitin của con vật cười, nó bám trượt, cào vô ích vào lớp vỏ đen khiến mấy mẫu phoi mỏng bong ra. Không có điểm bám, nó trôi xuống bên mạn sườn con vật bay một cách vô phương cứu chữa.

Nó rơi giữa khoảng không.

Nó không ngừng rơi. Thế mà con bọ hung lại chẳng nhận ra gì hết. 103 683 thấy con bọ hung vừa lượn một vòng chuyển hướng và đang dững cảm lao về những vùng đất mới trên không.

Con kiến, trong lúc ấy, cứ rơi, rơi, rơi. Mặt đất như đâm sầm về phía nó với đám cây cối và những mỏm đá như giá treo cổ của mình. Nó xoay tít, râu quay cuồng không kiểm soát.

Và đúng là một cú sốc!

Nó dồn tất cả vào mấy cái chân, nảy lên, rơi xuống xa hơn, lại nảy lên lần nữa. May mắn thay, một lớp rêu khiến cú lộn nhào cuối cùng trở nên nhẹ nhàng.

Kiến là loài côn trùng nhẹ và dẻo dai tới nỗi một cú rơi tự do không thể khiến chúng tổn hại gì. Ngay cả khi bị ngã từ một cái cây cao, một con kiến vẫn tiếp tục được nhiệm vụ của mình như không có gì xảy ra.

103 683 chỉ hơi choáng váng một chút vì cảm giác chóng mặt do cú ngã. Nó chỉnh lại râu về phía trước, nhanh chóng lau chùi rồi quay lại con đường dẫn về Cấm Thành.

Chli-pou-ni không nhúc nhích. Nó vẫn ở chỗ cũ khi 103 683 lại xuất hiện trên vòm.

Đừng nản chí. Bắt đầu lại đi.

Con kiến chúa lại đi cùng con kiến lính ra bến cất cánh.

Ngoài hơn tám mươi nghìn kiến lính, bạn có thể được hưởng sự hợp tác của sáu mươi bảy con bọ tê giác đánh thuê đã được thuần hóa này. Chúng sẽ tạo thành lực lượng trợ giúp đáng nể. Bạn phải học cách lái chúng.

103 683 lại cất cánh trên một con bọ cánh cứng khác. Thử nghiệm đầu tiên không thành công, có lẽ nó sẽ ăn ý hơn với một con chiến mã mới.

Cùng lúc ấy, cũng có một con kiến pháo binh cất cánh phía bên phải nó. Chúng bay sát bên nhau và con kia ra dấu với nó. Với vận tốc này, các pheromon gần như không lưu thông nữa.

Song chẳng quan trọng, những kẻ tiên phong đã sớm phát minh ra ngôn ngữ cử chỉ, dựa trên cử động râu. Tùy theo râu dựng lên hay gập lại, các phi công tạo ra theo cách của mình hệ thống ngôn ngữ moóc, dễ hiểu ở khoảng cách xa.

Con kiến pháo binh chỉ ra rằng chúng có thể thả râu con vật cưỡi ra và đi dạo trên lưng con vật cưỡi. Chỉ cần đảm bảo vài chỗ bám chắc bằng móc vào phía dưới đồng hạt ở vỏ con vật ấy là đủ. Nó có vẻ kiểm soát hoàn hảo kỹ thuật này. Sau đó, nó chứng minh là có thể đi dọc xuống đám chân con bọ hung. Từ đấy, có thể chĩa bụng dưới và bắn vào tất cả những gì lướt qua phía dưới.

103 683 hơi gập khó khăn một chút trong việc làm chủ mấy trò nhào lộn này nhưng nó cũng nhanh chóng quên rằng mình đang bay ở độ cao hai nghìn bước. Nó bám chắc vào con vật cưỡi của mình. Khi con vật cưỡi đâm bổ xuống sát đám cỏ, con kiến lính kịp bắn và cắt phăng một bông hoa.

Cú bắn ấy khiến nó bình tâm trở lại. Nó nghĩ với sáu mươi bảy cỡ máy chiến tranh thế này, hẳn chúng phải nghiền nát được ít nhất vài ngó... vài Ngón Tay!

Lao thẳng lên rồi lại đâm bổ xuống, nó ra lệnh cho con bọ hung.

Con kiến lính bắt đầu thích cảm giác tốc độ đó trong râu của mình. Sức mạnh bay mới tuyệt làm sao, tiến bộ của nền văn minh Myrmécéen mới tuyệt làm sao! Và nó lại là thế hệ đầu tiên biết đến điều kỳ diệu này: bay trên con vật cưỡi thuộc họ bọ hung!

Tốc độ khiến nó ngất ngây. Cú rơi ban nãy của nó chẳng gây chút hậu quả tệ hại nào và giờ thì mọi thứ khiến nó tin mình sẽ không gặp nguy cơ gì với chiếc tàu không trung này. Nó yêu cầu

xoay, nhào lộn vòng đứng, nhào lộn vòng tròn... 103 683 thỏa thuê tận hưởng những cảm giác khác thường. Toàn bộ các cơ quan trong cuống râu của nó vốn rất nhạy cảm với từng vị trí giờ rối loạn hết cả. Nó không còn biết đâu là trên cao, đâu là dưới thấp, đâu là đằng trước, đâu là đằng sau. Bù lại, nó không quên rằng mỗi lần có một cái cây hiện ra trước mặt, cần phải nhanh chóng chao nghiêng chuyên hướng để né tránh.

Mãi mê chơi đùa với thiết bị bay của mình, nó không nhận thấy bầu trời đã tối sầm đáng lo ngại. Phải một lúc sau nó mới nhận ra con vật nó cười đang trở nên căng thẳng. Con vật không nhanh chóng tuân lời nữa, không chấp nhận các mệnh lệnh bay lên cao nữa. Thậm chí nó còn đang hơi lao xuống.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT

- 2 -

heromon trí nhớ số 85

Chủ đề: Tiếng hát tiến hóa

Kiến tiết dãi: Kiến chúa Chli-pou-ni

Tôi là kẻ đánh lạc hướng vĩ đại.

Tôi lôi các cá thể ra khỏi con đường quen thuộc của họ và điều đó khiến họ vô cùng hoảng hốt.

Tôi thông báo những sự thật kỳ quặc và những tương lai đầy rẫy mâu thuẫn.

Tôi là sự hỏng hóc của hệ thống, nhưng hệ thống cần bị phá hỏng mới có thể tiến hóa được.

Không ai ăn nói rụt rè, vụng về và thiếu tự tin như tôi.

Không ai mắc phải điểm yếu vô tận của tôi.

Không ai bị nhiễm loại gien khiêm tốn giống tôi.

Bởi tình cảm đã thế chỗ trí thông minh trong tôi.

Bởi tôi không sở hữu bất kỳ hiểu biết hay kiến thức nào làm nặng gánh tôi.

Chỉ có bản năng trôi nổi trong không khí dẫn bước tôi.

Và bản năng ấy, tôi không biết nó từ đâu đến.

Và tôi không muốn biết nó.

47. Ý TƯỞNG

Augusta Wells vẫn nhớ.

Jason Bragel bụm tay vào ho, mọi người vây tròn quanh ông và còn uống lấy từng lời của ông hơn nữa bởi trong tình trạng họ đang rơi vào, họ không thấy chút bóng dáng nào của một ý tưởng có thể giúp họ thoát thân.

Không đồ ăn, không máy may cơ hội ra khỏi cái hang dưới lòng đất, không cơ hội liên lạc với mặt đất, làm thế nào mà mười bảy con người trong đó có một bà cụ trăm tuổi và một thằng bé con có thể hy vọng sống sót?

Jason Bragel đứng thẳng người.

- Chúng ta hãy xem xét lại từ đầu. Ai dẫn chúng ta đến đây? Edmonds Wells. Ông ấy muốn chúng ta sống trong cái hang này và tiếp tục sự nghiệp của ông ấy ở đây. Ông ấy từng dự báo rằng chúng ta có nguy cơ rơi vào tình cảnh đen tối, tôi tin chắc điều đó. Việc xuống hang là một quá trình mang tính nhập môn của mỗi cá nhân. Điều chúng ta phải đối mặt hiện giờ là thử thách quan trọng đối với quá trình mang tính nhập môn của tập thể. Điều gì mà chúng ta, mỗi chúng ta đã tự vượt qua thì chúng ta cũng sẽ phải cùng nhau vượt qua được. Sở dĩ tất cả chúng ta giải quyết được câu đố về bốn hình tam giác là vì chúng ta đã biết thay đổi cách lập luận. Chúng ta đã mở một cánh cửa trong tâm trí chúng ta. Chúng ta cần phải bền chí. Để làm được như vậy, Edmond còn trao cho chúng ta một chiếc chìa khóa. Chúng ta không thấy chiếc chìa khóa ấy bởi nỗi sợ hãi đã khiến chúng ta trở nên mù quáng.

- Đừng làm ra vẻ bí mật nữa! Chìa khóa nào chứ? Ông định đề xuất giải pháp nào? một lính cứu hỏa càu nhàu.

Jason nhăn nạy:

- Các bạn hãy nhớ lại câu đố về bốn hình tam giác. Nó đòi hỏi chúng ta phải thay đổi cách nghĩ. “Phải nghĩ khác đi”, Edmond vẫn nhắc nhở như thế. “Phải nghĩ khác đi...”

Một viên cảnh sát cười khẩy:

- Nhưng chúng ta bị kẹt ở đây như lũ chuột cống. Đó là điều hiển nhiên dễ thấy. Chỉ có duy nhất cách nghĩ ấy trong tình huống này.

- Không. Có rất nhiều cách nghĩ. Chúng ta bị kẹt về thể xác, chứ không bị kẹt về tinh thần.

- Lời nói, lời nói, lại là lời nói! Nếu ông có gì muốn đề xuất thì cứ đề xuất đi! Nếu không thì mời ông câm miệng lại.

- Đứa trẻ sơ sinh ra khỏi cơ thể mẹ không hiểu vì sao nó lại không được tắm nước ấm nữa. Nó muốn quay về chỗ trú ẩn trong lòng mẹ, nhưng cánh cửa đã khép lại. Nó ngỡ mình là một con cá không bao giờ có thể sống giữa trời tự do. Nó lạnh, ánh sáng khiến nó lóa mắt, có quá nhiều tiếng động. Ngoài bụng mẹ là địa ngục. Như chúng ta lúc này, nó đánh giá mình không thể vượt qua thử thách bởi nó nghĩ về mặt thể chất, nó không thích nghi nổi với thế giới mới. Tất cả chúng ta đều đã trải qua khoảnh khắc ấy. Thế nhưng chúng ta không chết. Chúng ta đã thích nghi với không khí, ánh sáng, tiếng động, cái lạnh. Chúng ta đã chuyển từ dạng bào thai quen với cuộc sống trong nước thành đứa trẻ sơ sinh hít thở khí trời. Chúng ta đã chuyển từ con cá thành động vật có vú.

- Phải, thế thì sao?

- Chúng ta đang trải qua đúng khoảnh khắc nguy kịch ấy đây. Vậy chúng ta hãy thích nghi nữa đi, chúng ta hãy trôi vào thế giới mới này.

- Ông ta mê sảng, ông ta mê sảng hoàn toàn rồi! thanh tra Gérard Galin thốt lên, mắt ngược lên trời.

- Không phải đâu, Jonathan Wells thì thầm, tôi nghĩ mình hiểu những gì ông ta muốn nói. Chúng ta sẽ tìm ra giải pháp bởi chúng ta không còn lối thoát nào khác ngoài việc tìm ra giải pháp.

- À phải, chúng ta luôn có thể kiếm tìm nó, cái giải pháp ấy mà. Thậm chí chúng ta cũng chỉ có mỗi việc đó để làm trong lúc đợi chết vì đói.

- Hãy để Jason nói, Augusta ra lệnh. Nó vẫn chưa nói xong.

Jason Bragel đi về phía giá để kính và lấy quyển Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối.

- Tôi đã đọc lại nó đêm qua, ông nói. Tôi tin chắc rằng giải pháp được viết hết sức rõ ràng trong đây. Tôi đã tìm kiếm rất lâu và cuối cùng tôi cũng tìm ra đoạn này, đoạn mà tôi muốn đọc to cho các bạn nghe. Hãy lắng nghe nhé.

48. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SỰ ĐIỀU BÌNH: Mọi dạng sống đều tìm kiếm sự điều bình.

“Điều bình” có nghĩa là cân bằng giữa môi trường bên trong và môi trường bên ngoài.

Mọi cấu trúc sống đều hoạt động trong sự điều bình. Chim có xương rỗng để có thể bay. Lạc đà có các bướu giữ nước để có thể sống sót trên sa mạc. Tắc kè hoa thay đổi sắc tố của da để những kẻ săn lùng nó không nhận thấy.

Các loài ấy, cũng như nhiều loài khác, đều sống đến tận ngày nay bằng cách thích nghi với mọi biến động của môi trường xung quanh. Những loài không biết hòa hợp với thế giới bên ngoài đều đã biết mất.

Sự điều bình là khả năng tự điều tiết các cơ quan của chúng ta trước những ràng buộc bên ngoài.

Chúng ta luôn ngạc nhiên khi nhận thấy một cá thể đơn giản nào đó lại có thể bền bỉ chịu đựng thử thách khốc liệt và khiến cơ thể mình thích nghi với thử thách ấy đến mức nào. Trong các cuộc chiến, các cảnh huống mà ở đó con người buộc phải vượt qua chính mình để sống sót, người ta bắt gặp những người cho tới lúc ấy vẫn chỉ quen với tiện nghi và sự thanh bình đã thích nghi không một lời phàn nàn với nước lã và bánh mì khô. Trong vòng vài ngày, những cư dân thành thị mất tích trên núi đã học được cách nhận biết các loại cây ăn được, học được cách săn bắt và ăn những con vật từng khiến họ thấy ghê tởm: chuột chũi, nhện, chuột nhắt, rắn...

Robinson Crusoe của Daniel Defoe hay Đảo bí mật của Jules Verne là những cuốn sách ca ngợi những thành công mà khả năng điều bình của loài người mang lại.

Chúng ta, tất cả chúng ta luôn ở trong trạng thái kiếm tìm sự điều bình hoàn hảo, bởi các tế bào của chúng ta mang sẵn mỗi bận tâm ấy rồi. Chúng thường xuyên thèm muốn có được mức chất lỏng dinh dưỡng tối đa ở nhiệt độ lý tưởng nhất và không đụng phải sự tấn công của chất độc hại. Nhưng khi không có được thì chúng thích nghi. Chính bằng cách ấy mà các tế bào gan của một kẻ hay say rượu quen với việc đồng hóa rượu hơn tế bào gan của một kẻ không rượu chè gì. Các tế bào phổi của một kẻ nghiện thuốc sản xuất ra nhiều kháng chất chống lại nicotin. Vua Mithridate thậm chí còn luyện cho cơ thể mình chịu đựng được arsenic.

Môi trường bên ngoài càng đối nghịch, nó càng buộc tế bào hoặc cá thể phải phát huy những tài năng chưa được biết đến.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

Bầu không khí im lặng kéo dài sau khi Jason Bragel đọc xong. Ông phá vỡ bầu không khí ấy để nhấn mạnh vấn đề thêm nữa:

- Nếu chúng ta chết, đó là vì chúng ta không thích nghi được với môi trường cực đoan này.

Gérard Galin nổi đóa:

- Môi trường cực đoan, ông bõn cọt sao! Thế đám tù nhân của Louis XI bị nhốt trong cái nhà tù “bé bỏng xinh xinh” vồn vẹn một mét vuông ấy, họ có thích nghi với đồng thanh chấn không? Thế những kẻ bị xử bắn có thể mài cứng da ngực mình để đẩy đạn ra không? Thế người Nhật có trở nên dẻo dai hơn để chống lại những tia bức xạ nguyên tử không? Ông bõn cọt sao! Chúng ta không thể thích nghi với một vài loại hình tấn công, dù chúng ta vô cùng mong muốn!

Alain Bilsheim tiến lại gần giá để kinh.

- Cái đoạn trong Bách khoa toàn thư ông vừa đọc thú vị thật đấy nhưng với những gì liên quan đến chúng ta tôi lại chẳng thấy chi tiết cụ thể nào.

- Thế nhưng những điều Edmond nói với chúng ta lại rất rõ ràng: nếu muốn sống sót, chúng ta phải biến chuyển.

- Biến chuyển ư?

- Phải. Biến chuyển. Trở thành động vật ở hang, sống dưới lòng đất và ăn ít. Sử dụng nhóm như phương tiện kháng cự và sống còn.

- Nghĩa là?

- Chúng ta đã làm hỏng mối quan hệ giữa chúng ta với loài kiến và chúng ta phải chịu đựng đau đớn vì chúng ta không tiến đủ xa. Chúng ta vẫn là những con người, sợ rét và thương thân.

Jonathan Wells tán đồng:

- Jason có lý. Chúng ta đã vượt qua chặng đường dẫn chúng ta, về mặt thể xác, đến tận cùng cái hang này. Đó mới chỉ là một nửa hành trình. Dù sao thì tình cảnh buộc chúng ta phải tiếp tục chuyển phiêu lưu.

- Anh muốn nói sau cái hang này vẫn còn cái hang nữa à? Galin cười khẩy. Anh muốn chúng ta đào phía dưới ngôi đền để tìm ra cái hang của ngôi đền, cái sẽ dẫn chúng ta đến chỗ mà chúng ta chẳng biết là đâu ấy à?

- Không. Xin hãy hiểu đúng ý tôi. Một nửa chặng đường là về mặt thể xác và chúng ta đã thực hiện nửa chặng đường ấy bằng cơ thể của chúng ta. Chặng đường còn lại liên quan đến tâm lý chúng ta và tới đây thì mọi chuyện còn chưa được thực hiện. Hiện tại, chúng ta phải thay đổi tư tưởng, phải biến chuyển trong chính đầu óc chúng ta. Chấp nhận sống như những động vật ở hang, những động vật mà chúng ta đã trở thành. Có lần một trong số chúng ta từng nói rằng nhóm chúng ta không thể hy vọng vận hành được với một con cái duy nhất giữa mười lăm con đực. Điều này là đúng với một xã hội loài người, nhưng còn với một xã hội côn trùng thì sao?

Lucie Wells giật bản người. Cô hiểu lập luận của chồng mình dẫn đến đâu. Để tất cả cùng nhau sống sót, dưới lòng đất và với rất ít thức

ăn, cách duy nhất là biến thành... biến thành...

Cùng một lúc, cùng một từ bật ra trên môi mọi người.

Những con kiến.

49. MƯA

Không khí đầy ứ điện tích. Sét châm ngòi một vòi rồng ion ít nhiều mang điện tích âm. Một tiếng gầm nặng nề tiếp nối sau đó rồi một tia chớp mới xé toạc bầu trời thành muôn mảnh, ném lên đám cành lá thứ ánh sáng trắng-tím đáng lo ngại.

Bầy chim bay xuống thấp, phía dưới những con ruồi.

Lại một tiếng sấm gầm nữa. Một đám mây hình cái đe tan vụn ra. Lớp vỏ của con bọ hung bay lóe sáng. 103 683 sợ bị trượt ra khỏi bề mặt sáng bóng này. Nó cảm thấy đúng cái cảm giác bất lực mà nó từng trải qua khi đối mặt với các Ngón Tay, những kẻ canh giữ nơi tận cùng thế giới.

Phải quay về thôi, nó làm cho con bọ của mình hiểu.

Nhưng mưa rơi rất mau. Mỗi giọt đều có thể gây chết chóc. Những hạt chấm chấm nặng nề ấy cứ nối tiếp nhau tạo thành các thanh pha lê trong suốt. Mọi tiếp xúc với cánh của con côn trùng to lớn đều có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Con bọ cánh cứng hoảng hốt. Nó bay ngoằn ngoèo giữa trận bom mưa xối xả dày đặc, thử mọi cách để len qua giữa những giọt mưa. 103 683 không kiểm soát nổi gì nữa. Nó chỉ còn biết bám víu bằng toàn bộ móc và giác mút dưới chân mình. Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Nó thích nhắm đôi mắt hình cầu của mình lại bởi đôi mắt ấy đồng thời nhìn thấy mọi nguy hiểm phía trước, phía sau, phía trên, phía dưới!

Nhưng loài kiến không có mí mắt. Ôi! nó nóng lòng trở về cái sàn của lũ rệp làm sao!

Một giọt mưa nhỏ mịn quất thẳng vào 103 683, khiến râu nó ép chặt vào lồng ngực. Nước đìm ngập cần thu phát của nó và cản trở nó cảm nhận diễn biến sự việc.

Cứ như thể người ta cắt mất tiếng nó vậy. Nó chỉ còn nhìn thấy hình ảnh và như vậy còn kinh khủng hơn.

Con bọ hung to lớn mệt lử.

Các đường bay ngoằn ngoèo giữa những giọt mưa tựa mũi lao này càng lúc càng trở nên khó thực hiện. Mỗi lần hai đầu cánh bị ẩm, cả cơ thể con vật bay lại trở nên nặng thêm một ít.

Chúng vừa tránh được một giọt nước nặng trĩu hình cầu. Con bọ tê giác nghiêng 450 và chuyển hướng để tránh giọt thứ hai còn lớn hơn. Vừa kịp. Nhưng nước rớt vào chân nó rồi bắn ra và tóa vào râu.

Lại một tia chớp sáng nữa. Sấm gầm.

Trong khoảnh khắc, con vật bay mất khả năng nhận thức thế giới bên ngoài. Cứ như thể nó bị hắt hơi vậy. Khi nó lấy lại được khả năng kiểm soát đường bay thì đã quá muộn. Chúng đâm thẳng vào một cột nước trong vắt lấp lánh dưới những tia sét sáng.

Con bọ hung phanh lại bằng cách giữ hai cánh ở vị trí thẳng đứng. Nhưng chúng lao quá nhanh. Phanh ở tốc độ ấy không ăn thua. Chúng bị cuốn đi trong một cú lộn nhào kế tiếp cả một loạt cú lộn nhào khác trước đó.

103 683 bám mạnh vào lớp vỏ của con chiến mã bay tới nỗi các móc của nó vừa chọc thủng lớp kitin. Bộ râu ẩm ướt quật vào mắt nó

và dính chặt ở đó.

Lúc đầu chúng va vào một cột nước, rồi cột nước này quăng chúng vào một dòng nước mưa lấm chấm. Cơ thể chúng ướt sũng. Giờ chúng nặng gấp mười lần trọng lượng ban đầu của mình. Chúng rơi như một quả lê chín xuống mái phủ bằng cành con của Cấm Thành.

Con bọ tê giác vỡ tung, sừng gãy đập, đầu nát bươm. Đôi cánh cứng của nó chống lên trời như để tiếp tục bay đơn lẻ. 103 683, con kiến nhẹ hơn, đã thoát khỏi thảm họa mà không hề hấn gì. Nhưng cơn mưa không để nó được ngơi nghỉ. Nó lau râu qua loa và lao về phía một cổng vào của thành phố.

Một ống thông gió xuất hiện. Các kiến thợ đã bịt nó lại để bảo vệ Cấm Thành khỏi lũ lụt nhưng 103 683 phá tan được cái đập ấy. Bên trong, đám kiến canh gác chửi rủa nó. Thế nó không biết là nó đang đặt Cấm Thành vào tình trạng nguy hiểm sao? Quả vậy, một dòng nước nhỏ tiếp bước nó. Con kiến lính không bận tâm, nó tiếp tục chạy nước kiệu trong khi đám kiến thợ nề vội vàng đóng buồng thông áp an toàn lại.

Khi nó dừng lại, kiệt sức nhưng khô ráo, một con kiến thợ đầy lòng thương đề nghị trao đổi dinh dưỡng với nó. Kẻ thoát nạn chấp nhận với lòng biết ơn.

Hai con côn trùng mặt đối mặt và bắt đầu chạm miệng vào nhau, rồi ợ ra các thức ăn nằm sâu dưới đáy điều của chúng. Sự ấm áp, món quà của cơ thể, là tất cả những gì nó yêu thích.

Rồi 103 683 lao vào một đường hầm và đi qua rất nhiều hành lang.

50. MÊ CUNG

Những hành lang tối tăm và những con đường chật hẹp ẩm ướt. Trong đó trôi nổi những mùi khác thường. Trên mặt đất là những mẫu thức ăn thối rữa và đồng rác thải đủ màu. Đất dính dáp vào chân, các bức tường bốc mùi ẩm.

Những cái dạ dày người xuất hiện. Dân vô gia cư, ăn xin, nhạc sĩ giả danh, dân vô công rồi nghề thực thụ tụ lại với nhau thành những cái dạ dày phát lộn mửa.

Một trong số những kẻ ấy, quấn chặt mình trong chiếc áo blouson màu đỏ, tiến lại gần, cái miệng móm nở nụ cười ranh mãnh:

- Thế nào, cô nàng nhỏ bé này đi dạo một mình trong tàu điện ngầm ư? Cô ta không biết như thế là nguy hiểm à? Cô ta không muốn có vệ sĩ à?

Hắn cười gằn, múa may quanh cô.

Tùy từng lúc, Laetitia Wells biết cách buộc những kẻ thô lỗ phải tôn trọng mình. Cô cau đôi mắt màu hoa cà lại, hai tròng mắt tím gằn như chuyển sang màu đỏ máu, rồi phát đi thông điệp: “Tránh ra!” Gã đàn ông vừa chuồn đi vừa làu bàu:

- Tránh thì tránh, hừ, đồ kênh kiệu! Nếu bị tấn công thì cứ việc mà tìm hắn!

Lần này, chiến thuật ấy đã tỏ ra hiệu nghiệm nhưng không có nghĩa là lần nào nó cũng có tác dụng. Thế mà, nếu tàu điện ngầm trở thành phương tiện lưu thông hợp lý nhất thì nó cũng sẽ là sào huyệt của những kẻ săn mồi thời hiện đại.

Cô đi ra bờ kè và vừa nhớ một chuyến tàu. Hai, rồi ba đoàn tàu chạy qua theo hướng ngược lại trong khi quanh cô, đám đông cứ mỗi lúc một lớn thêm, cô tự hỏi không biết có phải lại xảy ra một vụ đình

công bất ngờ không hay một tên gốc nào đó nảy ra ý định tự tử tồ tộ cách đó vài trạm dừng.

Rốt cuộc, hai hình cầu ánh sáng cũng xuất hiện. Tiếng phanh rít lên ken két gần như chói tai xoáy vào màng nhĩ cô. Cái ống dài bằng tôn được sơn vẽ và gi sết ấy trải dài trên bờ kè, trưng ra đủ loại graffiti: “Chết đi những thằng ngu”, “Đứa nào đọc cái này đứa đấy thật khốn kiếp”, “Babylone sắp đến ngày tận thế của mày”, “Mẹ kiếp cái lãnh thổ của bọn con trai điên khùng khốn nạn”, đó là chưa kể những thông báo nhỏ và các bức vẽ tục tĩu được phác họa vội vã bằng bút dạ hoặc dao nhíp.

Khi các cánh cửa mở ra, cô kinh hãi nhận thấy các toa đã đầy ứ đến độ muốn nổ tung. Những khuôn mặt và những bàn tay áp vào kính. Dường như không ai có đủ can đảm để kêu cứu.

Cô cũng chẳng còn nhớ đâu là động lực thúc đẩy những người kia ngày ngày tình nguyện (thậm chí mất tiền) để dồn đống lại thành năm trăm mạng trong cái hộp tôn nóng nực vài mét vuông ấy. Không con vật nào đủ điên để tự mình đặt mình vào tình huống tương tự!

Ngay tức thì, Laetitia phải đối mặt với hơi thở chua loét của một bà già ăn vận rách rưới, mùi nôn mửa của thằng bé bị ốm được một bà sắc mùi nước hoa rẻ tiền bết trên tay, một thợ nề bốc mùi mồ hôi khăm lặt. Quanh cô cũng có một quý ông sành điệu đang tìm cách sờ mông cô, một nhân viên soát vé đang yêu cầu kiểm tra vé của cô, một kẻ thất nghiệp đang xin xỏ những đồng xu còm cõi hay vé ăn, một tay ghi ta gào rít cổ họng hòng bắt chấp tiếng ồn ào inh ỏi.

Bốn mươi lăm thằng nhóc của một lớp dự bị đại học lợi dụng lúc mọi người không chú ý lấy đầu nhọn bút bi đâm thủng lớp vải giả da của mấy cái ghế chúng ngồi, một tốp quân nhân gào lên “Giải ngũ

rồi!”. Các cửa kính mờ đi vì hơi nước tỏa ra từ hàng trăm hơi thở không ngớt ấy.

Laetitia Wells hít bầu không khí ô nhiễm đó một cách chậm rãi, cô nghiêng răng lại và kiên nhẫn kìm chế cơn buồn nôn của mình. Dù sao cô cũng không nên phàn nàn, cô chỉ mất nửa tiếng để đi từ nhà đến chỗ làm. Nhiều người còn ngồi mất ba tiếng mỗi ngày trong cái thứ này vào giờ cao điểm ấy chứ!

Chẳng diễn viên giả tưởng nào từng hình dung nổi cảnh tượng tương tự. Một nền văn minh mà ở đó con người chấp nhận bị ép nén bởi hàng nghìn người khác trong những cái hộp tôn!

Cỗ máy bắt đầu chạy, trượt trên đường ray làm lóe lên những tia sáng.

Laetitia Wells nhắm mắt lại để cố lấy lại bình tĩnh và quên đi mình đang ở đâu. Bố cô từng dạy cô cách giữ tâm trạng thanh thản bằng cách kiểm soát hơi thở. Khi kiểm soát được hơi thở, người ta hẳn sẽ cố gắng thuần hóa nhịp tim để chúng đập chậm hơn.

Các suy nghĩ linh tinh ngăn cản cô tập trung. Cô lại nghĩ về mẹ mình... không, đặc biệt không nên nghĩ về... không.

Cô mở mắt ra, nhịp tim và nhịp thở của cô lại tăng lên.

Xung quanh đã quang quẻ. Thậm chí còn có một chỗ ngồi bỏ không. Cô vội ngồi xuống đó và thiếp ngủ. Dù sao cô cũng chỉ xuống ở trạm cuối. Và càng bớt ý thức được việc mình đang ở trên tàu điện ngầm, cô càng khỏe khoắn.

51. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

THUẬT GIẢ KIM: Mọi thao tác giả kim đều nhằm mục đích bắt chước hoặc tái tạo sự ra đời của thế giới. Có sáu thao tác cần thiết. Đốt Cháy. Phân Hủy. Hòa Tan. Chưng cất. Nhào Trộn. Làm Thăng Hoa.

Sáu thao tác này diễn ra qua bốn giai đoạn: tác phẩm ở dạng màu đen, hay còn gọi là giai đoạn nấu chín. Tác phẩm ở dạng màu trắng, hay còn gọi là giai đoạn làm bốc hơi. Tác phẩm ở dạng màu đỏ, hay còn gọi là giai đoạn nhào trộn. Và cuối cùng là giai đoạn làm thăng hoa tạo ra những bụi vàng. Thứ bụi này giống với thứ bụi của Merlin l'Enchanteur trong truyền thuyết về các Hiệp sĩ Bàn tròn. Chỉ cần đặt nó lên một người hay một vật nào đó là đủ để khiến nó trở nên hoàn hảo. Trên thực tế, có rất nhiều truyện kể và huyền thoại giấu công thức này phía sau cốt truyện. Chẳng hạn truyện Nàng Bạch Tuyết. Nàng Bạch Tuyết là kết quả cuối cùng của một quá trình giả kim. Làm thế nào mà ta có được nàng? Với bảy chú lùn (lùn, xuất phát từ “thần giữ cửa”, hay sự hiểu biết). Bảy chú lùn ấy đại diện cho bảy kim loại: chì, thiếc, sắt, đồng, thủy ngân, bạc, vàng, bản thân bảy chú lùn cũng có mối liên hệ với bảy hành tinh: sao Thổ, sao Mộc, sao Hỏa, sao Vệ Nữ, sao Thủy, Mặt trăng, Mặt trời, bản thân bảy chú lùn cũng có mối liên hệ với bảy tính cách đặc trưng của con người: cầu bản, chất phác, mơ mộng, v.v.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

52. CUỘC CHIẾN NƯỚC

Những tia chớp vẫn lóe lên dọc ngang trên bầu trời giông bão, nhưng không con kiến nào còn lòng dạ chiêm ngưỡng những

ánh mây nâu ánh vàng bị những tia sáng trắng xé toạc. Cơn giông đúng là một tai ương.

Bao nhiêu giọt mưa rơi xuống Cấm Thành là bấy nhiêu trái bom và những kiến chiến binh nấn ná bên ngoài để thực hiện những chuyển sẵn muện đã bị thứ đạn lỏng ấy quật vào.

Trong lòng Bel-o-kan, một trong những thử nghiệm được Chli-pou-ni tiến hành hồi mùa xuân giờ đang khiến thảm họa thêm trầm trọng.

Kiến chúa từng cho đào kênh nhằm thúc đẩy quá trình lưu thông từ khu vực này sang khu vực khác. Đám kiến đi lại trong đó trên những chiếc lá nổi dập dềnh. Song dưới cơn mưa rào, những dòng suối nhỏ dưới lòng đất ấy trào lên thành những con sông, đám đông kiến canh gác vất vả lắm mà không ngăn nổi cơn giận dữ của những con sông đó.

Trên đỉnh vòm, tình hình còn tệ hại hơn. Những hạt mưa đá khoan thủng lớp lót bằng cành con của Cấm Thành. Nước ào qua những vết thương chi chít ấy.

103 683 cố hết sức bít lỗ hổng lớn nhất.

Tất cả đi vào phòng sưởi nắng, nó kêu lên, cần phải cứu các ấu trùng!

Một nhóm kiến lính vội vàng đi theo nó, bất chấp những ngọn sóng ò ạt.

Phòng sưởi nắng nằm ở vị trí cao đã mất đi ánh sáng quen thuộc. Trên trần, đám kiến thợ bị nỗi âu lo giày vò đang cố thử lấp mấy cái lỗ hổng bằng lá rụng. Nhưng nước lại ào vào ngay sau đó và chảy thành những dải dài ánh bạc trên sàn. Tất cả đều

sông nước. Không thể cứu được toàn bộ đám vỏ kén quý báu, có quá nhiều. Đám kiến vú em vừa kịp cứu thoát một vài ấu trùng chín sớm. Đống trứng bị quăng vội cho đám kiến thợ vỡ tan ngay sát mặt đất.

Khi ấy, 103 683 nghĩ đến lũ kiến nổi loạn. Nếu nước rút, mà nước thì luôn rút, rút đến tận mây chuông bọt hung, lũ kiến nổi loạn sẽ chết hết!

Báo động giai đoạn 1: Các pheromon kích động lan tỏa hết mức có thể, chúng thường bị hơi nước làm nhiễu.

Báo động giai đoạn 2: Kiến lính, kiến thợ, kiến vú em, kiến hữu tính, tất cả cùng dùng đầu bụng dưới gõ vào các bức tường, gõ rất dữ dội và kiên trì. Tình cảnh chiến trận lộn xộn ấy làm cả Cấm Thành rung chuyển.

Bùng, bùng, bùng. Báo động! Nghìn lần báo động!

Nỗi hốt hoảng mới kinh khủng làm sao!

Ngay cả đám kiến đã mắc kẹt trong những vũng nước cũng cố gõ vào đất qua làn nước để toàn thành phố ở trong tình trạng báo động. Tiếng khua đập giống như tiếng máu đứt rời trong các động mạch.

Trái tim thành phố hỗn hển.

Đáp lại tiếng hỗn hển ấy là tiếng mưa đá khoan đục vòm. Bộp, bộp, bộp.

Những cái hàm dưới dù vô cùng sắc bén liệu có thể làm được gì chống lại những giọt mưa?

Báo động giai đoạn 3: Tình huống đang trở nên cực kỳ nguy kịch. Một vài kiến thợ hóa cuồng chạy tứ tung. Những cái râu chìa ra của chúng tuôn ào ạt các pheromon gào thét khó hiểu. Trong cơn náo loạn, một vài con còn làm đồng loại bị thương.

Ở loài kiến đỏ hung, pheromon báo động mạnh nhất là một chất được tuyến vỏ gai tiết ra. Mang tên n-decane, đó là một hydrocacbon bay được có công thức hóa học C₁₀-H₂₂. Một mùi đủ nặng để khiến một kiến vú em đang ngủ đông phát điên phát cuồng.

Không có sự hy sinh của đám kiến gác cổng, hẳn cơn sóng thần đã chẳng buông tha Cấm Thành. Bằng cách dùng đầu phong tỏa kín bưng các lối vào, những lính gác anh hùng này đã ngăn không cho kẻ xâm chiếm lòng chìm ngập gốc cây trung tâm. Toàn bộ cư dân Cấm Thành, đứng đầu là kiến chúa Chli-pou-ni đều bình an vô sự.

Tuy nhiên, giờ nước đang tràn xuống các phòng rệp. Lũ vật màu xanh lá ấy thốt ra những tiếng kêu tỏa mùi vô nghĩa.

Bị dồn vào thế phải bỏ trốn, lũ kiến chặn rệp chỉ có thể cứu được một nhóm rệp sắp đến kỳ sinh nở.

Khắp nơi, lũ kiến tìm cách xây cao các con đập. Chúng miệt mài gia cố con đập được đặt một cách chiến lược ở hành lang chính và đang gắng sức kìm chế cơn thác lũ điên cuồng. Nhưng sức nước là điều khó lòng chống nổi. Con đập vỡ vụn, nứt toác và tan tành. Công trình vỡ tung, khiến một cuộn nước đột ngột òa ra cuốn theo những con kiến thợ nề dững cảm.

Cuốn theo những kẻ chết đuối, con nước tràn qua các hành lang, làm sụp các mái vòm, nhổ tung các cây cầu, làm xáo trộn

địa hình dưới lòng đất trước khi ập vào các phòng trồng nấm. Cả ở đây nữa, đám kiến trồng trọt cũng chỉ kịp hái một vài bào tử quý rồi bỏ chạy.

Đám bọ cánh cứng sống trong nước, cái đám niềng niềng trứ danh mà Chli-pou-ni rất muốn thuần hóa ấy, hiện diện khắp nơi, chúng sung sướng nô giỡn trong môi trường quen thuộc, ngẫu nhiên lũ rệp, xác kiến và ấu trùng đang hấp hối.

Vòng đi vòng lại nhiều lần, vượt qua các chướng ngại vật, cuối cùng 103 683 cũng đến được chuồng bọ tê giác. Lũ vật tội nghiệp đang xập xòe bay chỗ này chỗ kia hòng tránh bị chết đuối. Nhưng trần thấp tới nỗi chúng bị va vào đó ngay lập tức và hết sức kinh hãi.

Ở đây cũng như ở mọi nơi, bất chấp hiểm nguy, các kiến thợ chăm chỉ vẫn lo lắng cứu sống con bọ nhỏ và đẩy những viên phân bò hình cầu đầy trứng ra chỗ khô ráo. Tuy nhiên, chúng cũng biết, mất mát rất lớn và không thể tránh khỏi.

Chân ấm khiến lũ bọ hoảng sợ và húc sừng lên trần. Phải nhờ có tính cảnh giác của lính chiến binh, 103 683 mới lướt qua được giữa những cú húc điếng người.

Rốt cuộc cũng đến được lối vào chỗ trú ẩn của đám kiến nô loạn. Hữu thần hay vô thần, tất cả đều ở đó. Nhưng nếu lũ kiến vô thần căng thẳng nháo nhào thì lũ kiến hữu thần lại bình tĩnh một cách kỳ lạ. Tai biến không khiến chúng sừng sốt.

Chúng ta không nuôi dưỡng các đức chúa đầy đủ, chính vì vậy họ đìm ướm chúng ta.

103 683 cắt ngang những lời ê a của chúng. Sắp chẳng còn lối thoát nào nữa. Nếu chúng muốn cứu phong trào nô loạn thì

quan trọng là phải chuẩn đi ngay lập tức.

Cuối cùng chúng cũng lắng nghe và theo gót nó. Đúng lúc bỏ đi, con kiến số 24 chìa cho nó cái vỏ kén bướm mà nó đã bỏ lại đó trong đợt viếng thăm trước.

Dành cho nhiệm vụ Sao Thủy. Chị không được quên cái này.

Thay vì lại phải tranh cãi, 103 683 vác lấy cái vỏ kén và kéo lũ kiến nổi loạn theo mình. Nhưng giờ không thể vượt qua chuồng được nữa. Căn phòng đã hoàn toàn bị ngập. Bọ tê giác và cả kiến cùng trôi nổi giữa hai dòng nước.

Cần phải đào thật nhanh một đường hầm mới, 103 683 ra lệnh.

Cần phải làm nhanh, mực nước đang bắt đầu dâng trong phòng. Toàn bộ thức ăn nổi lênh bênh.

Nước dâng càng lúc càng nhanh.

Song lũ kiến hữu thần không nghĩ đến việc phàn nàn. Phần lớn cam tâm chịu đựng cơn cuồng giận công bình của thần thánh.

Chúng tin rằng cơn mưa tàn phá ập đến tấn công chúng chỉ là để ngăn cuộc thập tự chinh của Chli-pou-ni.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT

- 3 -

in lỗi cô!

Có người đang nói với cô.

Khi mở mắt ra, Laetitia Wells thấy mình vẫn chưa đến trạm cuối. Một phụ nữ đang nói với cô.

- Xin lỗi cô. Tôi nghĩ mình đã đâm mấy cái que đan vào cô.

- Không sao đâu, Laetitia thở dài.

Người phụ nữ đang đan len màu hồng kẹo. Cô ta xin cô nhích ra một chút để trải tấm len cô ta đan. Laetitia Wells nhìn người phụ nữ đang đan ấy cử động những Ngón Tay của mình. Các que đan làm dày thêm những nút thòng lọng trong tiếng lách cách đầy ám ảnh.

Tác phẩm màu hồng của cô ta nom giống như một món đồ lót dành cho trẻ sơ sinh. Cô ta định cầm tù đứa trẻ tội nghiệp nào trong thứ vòng xích bằng len này nhỉ? Laetitia Wells nghĩ. Như thể nghe thấy câu hỏi, người phụ nữ nhe hàm răng giả trắng men tuyệt vời ra.

- Cho con trai tôi đấy, cô ta nói với vẻ tự hào.

Đúng lúc ấy, ánh mắt Laetitia Wells chạm phải một tấm áp phích: “Đất nước chúng ta cần trẻ con. Hãy đấu tranh chống lại sự giảm sinh.”

Laetitia Wells cảm thấy chút cay đắng. Sinh con ư! Cô tự nhủ đó là mệnh lệnh cốt yếu được ban ra cho loài: sinh sản, lan tràn, phân tán theo từng nhóm đông đúc. Bạn không có một hiện tại thú vị? Vậy hãy tiếp tục sống trong tương lai bằng việc sinh đẻ! Cứ nghĩ đến số lượng trước đã, chất lượng có lẽ sẽ tiếp bước theo sau.

Những kẻ đảm đương nhiệm vụ sinh đẻ đều không ý thức được điều ấy, nhưng họ phục tùng chính sách tuyên truyền muôn thuở vượt lên mọi chính sách khác của mọi quốc gia: tăng cường ảnh hưởng của loài người đối với hành tinh.

Laetitia Wells từng muốn túm vai những người mẹ ấy rồi nhìn thẳng vào mắt họ mà nói: “Không, đừng sinh con nữa, hãy kìm chế bản thân, hãy e lệ đôi chút, quý thần ơi! Hãy sử dụng các biện pháp ngừa thai, hãy tặng bao cao su cho chàng trai bạn yêu, hãy nói điều phải trái với người bạn gái mẫn đễ của bạn như thể chính bạn cũng mong muốn được thành người biết điều phải trái. Cứ một đứa trẻ được nuôi nấng thành công thì có tới cả trăm đứa trẻ bị nuôi nấng cấu thả. Thật chẳng bỏ công chút nào. Bởi sau đó lại là những đứa trẻ bị nuôi nấng cấu thả nắm giữ quyền lực và kết quả thì đấy. Nếu mẹ bạn nghiêm túc hơn, bà hẳn đã tránh cho bạn mọi khổ đau này. Đừng trút mối thù của bản thân vào con cái, cái mối thù đối với điều tồi tệ nhất mà bố mẹ bạn gây ra cho bạn là sinh ra bạn ấy. Hãy ngừng yêu nhau đi, hãy cứ tăng trưởng nhưng đừng gia tăng thêm nữa.”

Mỗi cơn khủng hoảng ghét đời (mà ở cấp độ của cô là ghét nhân loại) lại khiến miệng cô đắng ngắt. Nhưng điều đáng hoang mang hơn cả là cô không lấy thế làm khó chịu.

Cô trấn tĩnh lại, mỉm cười với người phụ nữ đang đan.

Khuôn mặt đối diện kia, rạng ngời vì niềm hạnh phúc được làm mẹ, khiến cô nhớ đến... không... không... nên... nó khiến cô nhớ đến... mẹ cô. Ling-mi.

Ling-mi Wells mắc bệnh bạch cầu cấp tính. Ung thư máu, thứ bệnh chẳng khoan dung chút nào. Ling-mi, người mẹ dịu dàng của cô, người không bao giờ đáp lời cô mỗi lần cô hỏi xem bác sĩ nói gì. Với Laetitia, Ling-mi luôn lặp đi lặp lại: “Con đừng lo lắng. Mẹ sẽ khỏi. Các bác sĩ rất lạc quan và thuốc men thì ngày càng có tác dụng.” Nhưng trong phòng tắm, luôn xuất hiện những dòng chảy màu đỏ ở lavabo còn lọ thuốc giảm đau lại thường xuyên trong tình trạng hết nhãn. Ling-mi dùng quá mọi liều thuốc được chỉ định. Chẳng gì có thể giảm nổi các cơn đau của bà.

Một ngày kia, chiếc xe cứu thương đến và đem bà tới bệnh viện. “Con đừng lo. Ở đó họ có đủ loại máy móc cần thiết cùng các chuyên gia để chăm sóc mẹ. Con hãy trông nhà, ngoan ngoãn khi mẹ vắng mặt và tối tối đến thăm mẹ.”

Ling-mi có lý: ở bệnh viện, người ta có đủ loại máy móc cần có. Đến nỗi bà không thể chết nổi. Đã ba lần bà định tự vẫn và cả ba lần người ta đều cứu được bà ở phút cuối. Bà vùng vẫy. Người ta buộc bà bất động bằng những cái đai và bà bị tiêm moóc phin. Khi đến thăm mẹ mình, Laetitia thấy rõ hai cánh tay bà phủ đầy những vết tụ máu do các xơ rạn và mũi tiêm gây ra. Trong vòng một tháng, Ling-mi trở thành một người phụ nữ già nua quắt queo. “Chúng tôi sẽ cứu bà ấy, các vị đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cứu bà ấy”, đám bác sĩ khẳng định. Nhưng Ling-mi Wells không muốn được cứu nữa.

Chạm vào cánh tay cô con gái, bà thì thầm với cô: “Mẹ muốn... chết.” Nhưng một đứa trẻ mười bốn tuổi có thể làm được gì khi mẹ nó gửi gắm nó lời thỉnh cầu như vậy? Luật pháp không cho phép để mặc người khác chết dù đó là bất kỳ ai. Đặc biệt nếu người ấy lại có khả năng trả hàng nghìn franc tiền phòng mỗi ngày bao gồm cả chi phí chăm sóc lẫn tiền lưu lại trọn gói.

Edmond Wells cũng vậy, ông cũng già đi, già đi nhanh chóng sau ngày vợ nhập viện. Ling-mi yêu cầu ông giúp bà được chết. Một ngày kia, khi bà

không chịu đựng nổi nữa thì cuối cùng ông cũng từ bỏ. Ông cho bà hay cách làm chậm nhịp thở và nhịp đập của tim.

Ông tiến hành thực hiện một buổi tạo giấc ngủ thôi miên. Dĩ nhiên không ai được chứng kiến quang cảnh ấy nhưng Laetitia biết cha cô làm thế nào để giúp mẹ cô thiếp ngủ. “Em đang bình tĩnh, rất bình tĩnh. Hơi thở em tựa như một con sóng xô lên rồi lùi lại. Thật dịu dàng. Xô lên, lùi lại. Hơi thở em tựa như biển cả muốn biến thành hồ nước. Xô lên, lùi lại. Mỗi lần thở là một lần chậm hơn và sâu hơn. Mỗi lần hít vào lại khiến em mạnh mẽ hơn và dịu dàng hơn. Em không cảm thấy cơ thể mình nữa, em không cảm thấy đôi bàn chân mình nữa, em không cảm thấy đôi bàn tay mình nữa, cũng không cảm thấy nửa người trên hay đầu mình. Em là một chiếc lông vũ nhẹ tênh và vô cảm dập dềnh trong gió.”

Ling-mi bay lên.

Trên khuôn mặt bà hiện ra nụ cười thanh thản. Bà ra đi như thể đang ngủ. Các bác sĩ thuộc khoa hồi sức nhấn chuông báo động ngay lập tức. Họ níu lấy bà như những con chồn bơ lét khao khát ngăn cản một con diệc bay đi.

Kể từ đó, Laetitia có một câu đố cần phải tìm lời giải: bệnh ung thư. Và một nỗi ám ảnh: căm thù các bác sĩ cũng như những kẻ quyết định số phận người khác. Cô tin rằng nếu không ai loại trừ được căn bệnh ung thư thì đó là vì không ai thực sự quan tâm đến việc tìm ra giải pháp.

Để hiểu rõ mọi việc, bản thân cô đã trở thành một chuyên gia nghiên cứu ung thư. Cô muốn chứng tỏ rằng ung thư không phải không chữa được và các bác sĩ là những kẻ bất lực lẽ ra phải cứu sống mẹ cô thay vì làm bà thêm tuyệt vọng. Nhưng cô đã thất bại. Thế là đọng lại trong cô chỉ còn nỗi căm thù loài người cùng niềm đam mê dành cho các câu đố.

Nghề báo giúp cô dung hòa được mối hận thù của mình với những khát vọng sâu xa nhất trong lòng. Bằng ngòi bút, cô có thể tố cáo các bất công, kích động các đám đông, công kích những kẻ đạo đức giả. Than ôi, cô nhanh chóng nhận ra rằng trong số những kẻ đạo đức giả, chính đồng nghiệp của cô xếp ở vị trí đầu bảng. Ngôn từ thì dũng cảm nhưng hành động lại hèn nhát. Những kẻ dựng chuyện tầm bậy trong các bài xã luận, sẵn sàng thực hiện các hành vi đê hèn nhất để đổi lấy một lời hứa tăng lương. So với giới truyền thông, dường như trong mắt cô giới y học còn đầy những người tử tế.

Nhưng trong ngành báo, cô đã giành được cho mình một địa bàn riêng, lĩnh vực săn bài của cô. Cô tạo dựng nên danh tiếng bản thân bằng cách giải quyết nhiều vụ án hình sự. Hiện tại, các đồng nghiệp vẫn giữ khoảng cách với cô, đợi ngày cô thất thế. Không được phép chệch choạng.

Chiến lợi phẩm lần tới mà cô muốn giành được trong kết quả săn bắt của mình sẽ là vụ Salta-Nogard. Và kẻ thù cái anh chàng đội trưởng hoạt bát Méliès ấy!

Rốt cuộc cũng đến trạm cuối. Cô bước xuống.

- Chúc cô buổi tối tốt lành, người phụ nữ đan len vừa nói với cô vừa xếp miếng tã lót lại.

54. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

LÀM THẾ NÀO: Đứng trước một chướng ngại vật, con người thường có phản ứng đầu tiên là tự hỏi: “Tại sao lại nảy sinh vấn đề này và lỗi là do ai?” Anh ta đi tìm các thủ phạm cùng hình phạt mà các thủ phạm ấy sẽ phải gánh chịu để điều đó không tái diễn nữa.

Trong tình huống tương tự, thoát tiên con kiến tự hỏi: “Làm thế nào và với sự giúp đỡ của ai tôi sẽ giải quyết được vấn đề?”

Trong thế giới Myrmécéen, không hề tồn tại chút gì gọi là khái niệm tội phạm.

Luôn có sự khác biệt lớn lao giữa những người tự hỏi “tại sao mọi thứ không hoạt động” và những người tự hỏi “làm thế nào để khiến mọi thứ hoạt động”.

Hiện tại, thế giới loài người thuộc về những kẻ tự hỏi “tại sao” nhưng sẽ có ngày những người tự hỏi “làm thế nào” lên nắm quyền lực...

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

55. TOÀN NƯỚC LÀ NƯỚC

Những cái móc và những cái hàm dưới hoạt động một cách bền bỉ. Đào, đào nữa, không còn lối thoát nào khác. Xung quanh đám kiến nổi loạn đang bám riết lấy đường hầm cứu nạn, đất rung lên và run rẩy.

Nước quét bay toàn bộ Cấm Thành. Tất cả những dự định đẹp đẽ, những thành tựu tiên phong tuyệt vời của Chli-pou-ni đều chỉ còn là đồng rác thải bị sóng nước cuốn mất. Những điều hảo huyền, vậy ra đó chỉ còn là những điều hảo huyền, những khu vườn, những luống trồng nấm, những cái chuồng, những căn phòng nuôi kiến chứa thức ăn, những kho dự trữ mùa đông, những nhà trẻ được điều nhiệt, phòng sưởi nắng, những mạng lưới thủy sinh... Chúng biến mất trong vòi rồng như thể chưa bao giờ tồn tại.

Đột nhiên, một bên của đường hầm cứu nạn vỡ tung. Nước bắn ra thành chùm. 103 683 cùng đồng đội nuốt đất để đào nhanh hơn nữa. Nhưng nhiệm vụ là bất khả thi và dòng thác bắt kịp chúng.

103 683 không nuôi ảo tưởng gì về số phận đang chờ đợi chúng. Chúng đã ướt nhẹp đến bụng và nước vẫn tiếp tục dâng hết sức nhanh.

56. CHÌM NGẬP

Chìm ngập. Giờ cô hoàn toàn bị bề mặt nước phủ kín.

Cô không thể thở được nữa. Cô ngâm mình thật lâu trong nước, không còn nghĩ đến điều gì.

Cô thích nước.

Dưới làn nước trong bồn tắm, mái tóc cô nổi lên, làn da cô nom giống thứ bìa các tông. Laetitia Wells gọi đó là nghi lễ tắm tấp hàng ngày của mình.

Đây cũng là cách thư giãn của cô: một chút nước ấm và bầu không khí yên lặng. Cô thấy mình tựa như nàng công chúa hồ nước.

Cô nín thở hàng chục giây cho đến khi cảm thấy sắp chết.

Mỗi ngày cô lại ở được trong nước lâu hơn một chút.

Cô thu hai đầu gối lại dưới cằm như thai nhi nằm trong nước ối rồi từ từ đu đưa theo một điệu vũ thủy sinh mà chỉ mình cô mới biết hướng.

Cô bắt đầu rũ sạch những mớ ngổn ngang khỏi đầu, thoát khỏi bệnh ung thư, thoát khỏi Salta (ding, dong), thoát khỏi ban biên tập tờ Tiếng vang Chủ nhật, thoát khỏi vẻ đẹp của bản thân (ding, dong), thoát khỏi tàu điện ngầm, thoát khỏi những bà mẹ mẫn đẽ. Đây là cuộc tổng vệ sinh mùa hè.

Ding, dong.

Cô trôi lên khỏi nước. Ra khỏi nước, mọi thứ dường như đều khô cạn. Khô cạn, thù nghịch (ding!, dong!)... ồn ào.

Cô không mơ: có tiếng chuông cửa.

Thế là cô trườn ra khỏi bồn tắm tựa như loài lưỡng cư phát hiện ra sự hô hấp khí trời.

Cô với lấy chiếc áo choàng tắm rộng, quấn nó quanh mình rồi rón rén bước ra phòng khách.

- Ai đó? Cô hỏi qua cánh cửa.

- Cảnh sát đây!

Cô nhìn qua lỗ nhòm trên cánh cửa và nhận ra đội trưởng Méliès.

- Điều gì xui khiến anh tới vào giờ này vậy?

- Tôi có lệnh khám xét.

Cô chấp thuận mở cửa.

Anh có vẻ thoải mái.

- Tôi đến CCG và họ nói với tôi rằng cô đã thó mất mấy cái lọ thủy tinh đựng các sản phẩm hóa học mà anh em nhà Salta và Caroline Nogard nghiên cứu.

Cô đi lấy đồng lọ thủy tinh và chìa chúng cho anh. Anh ngăm ngúa chúng, vẻ trầm tư.

- Thưa cô Wells, tôi có thể hỏi cô thứ gì nằm trong đây được không?

- Tôi đâu phải làm sẵn việc cho anh. Tạp chí của tôi trả tiền cho biên bản giám định hóa học. Các kết luận chỉ thuộc về tạp chí chứ không thuộc về ai khác.

Anh vẫn đứng trên ngưỡng cửa, gần như rụt rè trong bộ quần áo nhàu nhĩ và trước cô gái vô cùng xinh đẹp đang thách thức mình.

- Thưa cô Wells, cô có thể vui lòng để tôi vào được không? Liệu chúng ta có thể bàn luận một chút được không? Tôi sẽ không làm phiền cô lâu đâu.

Hắn anh đã đi dưới cơn mưa rào dữ dội. Người anh ướt sũng. Một vũng nước nhỏ đã hình thành dưới chân anh, trên tấm thảm chùi chân. Cô thở dài:

- Thôi được, nhưng tôi không có nhiều thời gian cho anh đâu đấy.

Anh lau giày hồi lâu rồi mới bước vào phòng khách.

- Thời tiết chết tiệt.

- Sau cơn nóng nực đến lúc mưa rào.

- Các mùa xáo trộn hết cả, chẳng có giai đoạn chuyển tiếp từ thời tiết nóng khô sang thời tiết lạnh ẩm gì.

- Nào, anh vào đi và mời anh ngồi. Anh muốn uống thứ gì không?

- Cô có gì?

- Hydromen.

- Đó là gì vậy?

- Nước, mật ong và nấm men, tất cả trộn lẫn vào nhau rồi để lên men. Đây là thức uống của các vị thần trên đỉnh Olympia và các đạo sĩ Celtique.

- Vậy uống thức uống của các vị thần trên đỉnh Olympia nào.

Cô lấy đồ uống cho anh rồi cáo lui.

- Chờ tôi, tôi phải sấy tóc trước đã.

Ngay khi nghe thấy tiếng rù rù của chiếc máy sấy từ phòng tắm, Méliès đứng bật dậy, quyết định tận dụng khoảng thời gian gián đoạn này để kiểm tra nơi cô ở.

Đó là một căn hộ tiện nghi sang trọng. Mọi thứ đều được trang trí rất có gu. Những bức tượng ngọc thạch có hình các cặp đôi quấn quýt nhau. Mấy bóng đèn halogen chiếu sáng những bức tranh khắc sinh vật treo trên tường.

Anh đứng dậy, quan sát một bức tranh.

Trên đó có khoảng năm mươi loài kiến trên toàn thế giới được ghi danh và vẽ một cách chính xác.

Chiếc máy sấy vẫn tiếp tục kêu.

Có những con kiến đen lông trắng nom giống những kẻ đi mô tô (*Rhopalothrix orbis*), những con kiến tua tua sừng khấp ngược (*Acromyrmex versicolor*), những con khác có một chiếc tù và với một cái kẹp ở đầu (*Orectognathus antennatus*), hay có mấy mớ lông dài mang lại cho chúng dáng vẻ hippy (*Tingimyrme mirabilis*). Chừng ấy loài kiến với chừng ấy hình dạng khác nhau khiến viên đội trưởng rất ngạc nhiên.

Nhưng nhiệm vụ của anh không phải là nghiên cứu côn trùng học. Trông thấy một cánh cửa sơn đen, anh rất muốn mở ra. Cánh cửa bị khóa. Rút từ túi một cái kẹp tóc, anh đang định mở trộm ổ khóa thì tiếng máy sấy ngừng bật. Anh vội vàng quay về ghế ngồi.

Kiểu đầu Louise Brooks giờ đã đầu vào đấy còn Laetitia Wells thì mặc một chiếc váy lụa dài màu đen vừa khít người. Méliès cố gắng không để mình bị xúc động.

- Cô quan tâm đến loài kiến à? anh hỏi, giọng thờ thưng.

- Không đặc biệt lắm, cô nói. Chủ yếu là bố tôi. Ông là chuyên gia nổi tiếng về kiến. Ông đã tặng tôi mấy bức tranh khắc này năm tôi hai mươi tuổi.

- Bố cô, giáo sư Edmond Wells phải không?

Cô ngạc nhiên:

- Anh biết ông à?

- Tôi từng nghe nhắc đến ông. Trong ngành cảnh sát chúng tôi, ông nổi tiếng trước hết vì là chủ sở hữu của căn hầm bị nguyền rủa ở phố Sybarites. Cô nhớ vụ hai mươi người biến mất trong căn hầm vô tận không?

- Dĩ nhiên là có! Trong số những người ấy có cả anh họ tôi, chị họ tôi, cháu họ tôi và bà nội tôi.

- Một vụ kỳ cục phải không?

- Làm thế nào mà anh, người luôn yêu thích những điều bí ẩn, lại không điều tra mấy trường hợp biến mất ấy?

- Thời điểm đó tôi đang làm việc khác. Đội trưởng Alain Bilsheim mới là người phụ trách vụ cái hầm. Thế nhưng vụ ấy không mang lại cho ông ấy may mắn. Như những người khác, ông chẳng bao giờ trở lên. Mà cô cũng vậy, cô cũng yêu thích những điều bí ẩn, tôi nghĩ...

Cô nở nụ cười ranh mãnh.

- Tôi thích nhất là làm sáng tỏ những điều bí ẩn, cô nói.

- Cô tin mình có thể tìm được kẻ giết hại anh em Salta và Caroline Nogard?

- Dù thế nào tôi cũng sẽ thử. Điều này sẽ khiến độc giả của tôi hài lòng.

- Cô không muốn cho tôi hay các điều tra của cô đang đi đến đâu à?

Cô lắc đầu.

- Tốt hơn cả là hai chúng ta ai đi đường nấy. Như vậy chúng ta sẽ không làm phiền nhau.

Méliès lôi kẹo cao su ra. Khi nhai, anh luôn cảm thấy dễ chịu.
Anh hỏi:

- Đằng sau cánh cửa màu đen kia có gì vậy?

Laetitia Wells ngạc nhiên một lúc trước câu hỏi cụt ngủn này. Thái độ bối rối thoáng qua nhanh chóng được che giấu.

Cô nhún vai.

- Phòng làm việc của tôi. Tôi không định cho anh tham quan đâu. Đó là một nơi ngổn ngang thực sự.

Nói đến đây, cô rút ra một điều thuốc, lồng nó vào một cái đót thuốc và châm lửa bằng một chiếc bật lửa hình con quạ.

Méliès quay lại với những mối bận tâm của mình:

- Cô muốn giữ bí mật cuộc điều tra của mình. Còn tôi thì dù sao cũng sẽ nói với cô cuộc điều tra của tôi đang đi đến đâu.

Cô thở ra một làn khói nhẹ lấp lánh ánh xà cừ.

- Tùy anh thôi.

- Vẫn tắt nhé. Bốn nạn nhân của chúng ta đều làm việc ở CCG. Chúng ta có thể nghiêng về giả thiết rằng có tồn tại động cơ đố kỵ nghề nghiệp đen tối nào đó. Cạnh tranh là chuyện thường thấy tại các công ty lớn. Ở đây, người ta xâu xé nhau để được thăng chức hay tăng lương mà trong giới khoa học, người ta thường rất háms lợi. Giả thiết nhà hóa học cạnh tranh tỏ ra khá vững vàng, hãy thừa nhận điều này. Có lẽ anh ta đã đầu độc các đồng nghiệp của mình bằng một sản phẩm có hiệu ứng gây choáng váng chậm. Điều này hoàn toàn ăn khớp với những vết lở loét trong cơ quan tiêu hóa được nhận thấy qua khám nghiệm tử thi.

- Anh vẫn còn phẫn khích quá đấy, đội trưởng ạ. Anh bị ý nghĩ chất độc ám ảnh và lúc nào cũng quên mất nỗi sợ. Một cơn stress quá mức cũng có thể gây ra các vết loét, mà bốn nạn nhân của chúng ta đều rất sợ hãi. Nỗi sợ, đội trưởng ạ, nỗi sợ là điểm mấu chốt của vấn đề và cả anh lẫn tôi đều chưa hiểu điều gì đã gây ra nỗi kinh khiếp hằn trên khuôn mặt mỗi người họ.

Méliès phản đối:

- Dĩ nhiên tôi cũng tự hỏi về nỗi sợ đó mà thậm chí về cả những gì có thể khiến người ta sợ!

Cô thối ra một làn hơi thuốc nữa.

- Thế điều gì khiến anh sợ hải đội trưởng?

Anh bị bất ngờ vì chính anh cũng đang định hỏi cô câu này.

- Có nghĩa là... ừm...

- Có điều gì đấy khiến anh khiếp hãi hơn hết thảy mọi điều, phải không?

- Tôi rất muốn tâm sự với cô, nhưng đổi lại, cô phải nói với tôi, cũng chân thành như thế, rằng điều gì khiến cô kinh hãi, cô ấy.

Cô nhìn thẳng vào anh.

- Đồng ý.

Anh ngần ngừ rồi lắp bắp.

- Tôi... tôi sợ... tôi sợ lũ sói.

- Lũ sói á?

Cô phá lên cười và lặp đi lặp lại “lũ sói”, “lũ sói”. Cô đứng dậy và lấy cho anh thêm một cốc đầy hydromen.

- Tôi đã nói sự thật, giờ thì tới lượt cô.

Cô đứng dậy và nhìn qua cửa sổ. Dường như cô thấy từ xa có những thứ thú vị.

- Ừm... tôi, tôi... tôi sợ... tôi sợ anh.

- Cô thôi kiểu giễu cợt ấy đi, cô đã hứa sẽ chân thành cơ mà.

Cô quay lại và nhả ra một cuộn khói nữa.

- Nhưng tôi đang chân thành đây. Tôi sợ anh, và qua anh tôi sợ toàn thể nhân loại. Tôi sợ đàn ông, phụ nữ, những ông già, những bà già, những đứa trẻ sơ sinh. Khắp nơi, chúng ta cư xử không khác gì những kẻ mọi rợ. Tôi thấy hình hài của chúng ta mới gớm ghiếc làm sao. Chẳng ai trong chúng ta sánh nổi với vẻ đẹp của một con mực thê hay một con muỗi...

- Dứt khoát là thế rồi!

Có điều gì đẩy thay đổi trong thái độ của cô gái trẻ. Ánh mắt được kiểm soát rất tốt của cô dường như đang bị giày vò bởi một chuyện hoang tưởng thoáng qua. Trong đôi mắt ấy có sự cuồng điên. Một bóng ma choán lấy con người cô và cô cứ để mặc mình trôi đi, một cách êm ru, theo cơn điên dại. Các rào cản sụp đổ ở khắp nơi. Chẳng còn sự kiểm duyệt nào nữa. Cô quên mất mình đang tranh luận với một đội trưởng cảnh sát mà cô mới chỉ vừa quen biết.

- Tôi thấy chúng ta thật tự phụ, kiêu kỳ, hợm hĩnh, lên mặt vì được làm loài người. Tôi sợ những người nông dân, những vị cha xứ và đám lính tráng, tôi sợ các bác sĩ và những bệnh nhân, tôi sợ những người muốn làm hại tôi và cả những người muốn điều tốt đẹp cho tôi. Chúng ta phá hủy mọi thứ chúng ta đụng vào. Chúng ta làm bẩn tất cả những gì chúng ta không phá hủy nổi. Chẳng thứ gì thoát khỏi khả năng làm bẩn vô đối của chúng ta. Tôi tin rằng sở dĩ người sao Hỏa không đến Trái đất là vì chúng ta khiến họ kinh sợ; họ rất rụt rè, họ sợ chúng ta cư xử với họ như chúng ta vẫn cư xử với các loài động vật quanh chúng ta và cả với chính bản thân chúng ta. Tôi chẳng tự hào gì khi được làm con người. Tôi sợ, tôi rất sợ đồng loại mình.

- Cô thực sự nghĩ như những gì cô nói sao?

Cô nhún vai.

- Anh hãy nhìn số người bị giết bởi lũ sói và số người bị giết bởi con người mà xem: anh không thấy là nỗi sợ của tôi, nói thế nào nhỉ, còn chính đáng hơn nỗi sợ của anh à?

- Cô sợ loài người ư? Nhưng cô cũng là một con người!

- Tôi biết rõ điều đó, và chẳng đôi khi tôi sợ... chính bản thân mình.

Anh kinh ngạc ngăm nhìn những đường nét đột nhiên bị nổi hận thù làm hằn lên của cô. Rồi bỗng chốc cô hết căng thẳng:

- Ồ, chúng ta nghĩ sang chuyện khác đi! Cả hai chúng ta cùng thích những câu đố bí ẩn. Thật đúng lúc, đã đến giờ phát sóng toàn quốc chương trình câu đố của chúng ta. Tôi xin dành tặng anh cử chỉ hiếu khách nhất thời đại chúng ta, xem ti vi nhà tôi một lát nhé.

- Cảm ơn cô, anh nói.

Vung vẩy chiếc điều khiển ti vi trong tay, cô tìm kênh có chương trình “Bầy suy tưởng”.

57. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

TƯƠNG QUAN LỰC LƯỢNG: Một thí nghiệm từng được tiến hành với lũ chuột. Để nghiên cứu khả năng bơi của chúng, một nhà nghiên cứu thuộc phòng thí nghiệm sinh học hành vi tại đại học Nancy, Didier Desor, đã nhốt sáu con chuột vào một cái lồng, lối thoát duy nhất của cái lồng ấy đổ ra một bể bơi mà chúng phải vượt qua thì mới đến được chỗ máng chứa thức ăn. Người ta

nhanh chóng nhận thấy rằng sáu con chuột không đi tìm thức ăn bằng cách bơi cùng nhau. Chúng phân chia vai trò như sau: hai con bơi bị bóc lột, hai con không bơi bóc lột, một con bơi độc lập và một con không bơi chịu đau đớn. Hai con bị bóc lột đi tìm thức ăn bằng cách bơi dưới nước. Khi chúng quay về chiếc lồng, hai con bóc lột tấn công chúng và ấn đầu chúng xuống nước cho tới lúc chúng nhả đồ ăn chúng giấu ra. Chỉ sau khi hai con bóc lột ăn xong hai con bị bóc lột phục tùng mới được phép ăn miếng thức ăn của chính mình. Lũ chuột bóc lột không bao giờ bơi, chúng chỉ dừng lại ở việc đánh đập lũ chuột bơi để lấy thức ăn cho mình. Con chuột độc lập là một tay bơi khá khỏe mạnh, nên nó lượm được các mẩu thức ăn rơi vãi trong lúc diễn ra đánh nhau. Cấu trúc tương tự - hai con bị bóc lột, hai con bóc lột, một con độc lập và một con chịu đau đớn - cũng được nhận thấy trong hai mươi cái lồng thí nghiệm khác.

Để hiểu rõ hơn cơ chế thứ bậc này, người ta đặt sáu con bóc lột ở cùng nhau. Chúng đánh nhau suốt đêm. Đến sáng, hai trong số sáu con phải lao động khổ sai, một con bơi một mình, một con chịu đựng tất cả. Người ta cũng tiến hành thí nghiệm tương tự với những con chuột có hành vi bị bóc lột. Rạng sáng ngày hôm sau xuất hiện hai con được cung phụng.

Nhưng điều khiến thí nghiệm này buộc người ta phải suy nghĩ thực sự là khi banh sọ lũ chuột ra để nghiên cứu não chúng, người ta nhận ra rằng những con bóc lột là những con căng thẳng nhất. Chắc chắn chúng sợ không được những con bị bóc lột tuân lời.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

58. KHÔ RÁO

Nước liếm đến lưng chúng. 103 683 cùng những con kiến đồng hành điên cuồng đào trên trần. Tất cả các cơ thể đều đang phủ hơi nước thì, thật kỳ diệu! rốt cuộc chúng cũng đào vào một căn phòng khô ráo.

Thoát rồi.

Chúng nhanh chóng bít lối thoát lại. Bức tường cát nhỏ liệu có thể đứng vững? Có thể, vì dòng thác nước đang chảy vòng qua nó để đổ vào các hành lang yếu hơn. Thu mình tựa vào nhau trong căn phòng nhỏ, lũ kiến trong nhóm cảm thấy ổn hơn.

Lũ kiến nổi loạn tự đếm: chúng chỉ còn khoảng năm mươi con sống sót. Một nhóm kiến hữu thần vẫn không ngừng lăm nhăm:

Chúng ta không nuôi dưỡng các Ngón Tay đầy đủ. Thế nên họ đã hé mở bầu trời.

Trên thực tế, theo thuyết nguồn gốc vũ trụ của Myrmécéen, hành tinh Trái đất có hình lập phương và phía trên là cái trần bằng mây kim giữ “đại dương thượng tầng”. Mỗi khi trọng lượng của đại dương thượng tầng trở nên quá nặng trần mây sẽ bị rạn ra và khiến cho thứ được gọi là mưa tuôn chảy.

Về phần mình, lũ kiến hữu thần cả quyết rằng những vết rạn nứt trên trần mây ấy là do các Ngón Tay gây ra. Dù thế nào đi nữa và trong lúc chờ đợi những ngày xán lạn hơn, lũ kiến ấy vẫn giúp đỡ nhau hết sức. Vài con miệng kề miệng cùng trao đổi dinh dưỡng. Những con khác xoa người cho nhau để duy trì hơi ấm.

103 683 áp các xúc biện ở miệng mình vào vách, nó cảm thấy Cấm Thành vẫn rung lên dưới những đợt tấn công của nước.

Bel-o-kan không động đậy nữa, Cấm Thành đã hoàn toàn chết đứng trước tên kẻ thù đa hình kia, tên kẻ thù quăng những cái chân trong suốt vào bất kỳ kẽ hở nào. Nhục thay đó lại là mưa, còn mềm hơn, có khả năng thích nghi hơn và tầm thường hơn loài kiến. Đám kiến lính ngậy thơ dùng hàm dưới sắc nhọn tấn công những giọt mưa chảy về phía chúng. Giết được một giọt là lại phải đối mặt với bốn giọt khác. Khi chúng đá chân vào mưa, mưa giữ cái chân dính nhằng của chúng lại. Khi chúng bắn axit vào mưa, mưa còn trở nên dễ ăn mòn hơn. Khi chúng xô đẩy mưa, mưa chào đón chúng và giữ rịt lấy chúng.

Các nạn nhân của cơn sóng dữ không tự đếm nữa.

Toàn bộ các lỗ trong Cấm Thành đều há hốc.

Bel-o-kan ngập chìm trong nước.

59. TRUYỀN HÌNH

Khuôn mặt bối rối của bà Ramirez xuất hiện trên màn hình. Từ lúc bà lúng túng với câu đố mới, với cái dây số ấy, tỷ lệ khán giả xem chương trình đã tăng gấp đôi. Thú vui tàn ác được thấy ai đẩy cho đến lúc đó vẫn bất bại và đột nhiên chao đảo ư? Hay đó là bởi công chúng, vốn nghĩ ai cũng như mình, thường thích kẻ thua hơn người thắng?

Với vẻ mặt tươi tỉnh quen thuộc, người dẫn chương trình hỏi:

- Thế nào, thưa bà Ramirez, đáp án cho câu đố này, bà đã tìm ra chưa?

- Chưa. Vẫn chưa.

- Bà hãy tập trung, bà thấy không, thưa bà Ramirez! Dây số của chúng tôi khiến bà nghĩ đến điều gì?

Thoạt tiên máy quay chĩa về phía bảng rồi sau đó chĩa về phía bà Ramirez, người đang giải thích, về ngẫm nghĩ:

- Càng quan sát dây số này tôi càng thấy bối rối. Rất bối rối, vô cùng bối rối. Dù sao, dường như tôi cũng thấy nó lặp đi lặp lại vài nhịp điệu nào đó... Số “một” luôn được đặt ở cuối... Những con số “hai” luôn nằm ở giữa...

Bà tiến lại gần tấm bảng nơi có ghi các con số và bình luận theo cách của một giáo viên:

- Có thể cho rằng đây là cấp số lũy thừa. Nhưng cũng không thực sự là cấp số lũy thừa. Tôi từng cho rằng đây là một kiểu thứ tự giữa các số “một” và các số “hai” nhưng đây lại có con số “ba” này xuất hiện và cũng lan ra... Vậy nên tôi nghĩ chẳng có thứ tự nào hết. Chúng ta đang phải đối mặt với một thế giới hỗn độn, với những con số được sắp xếp một cách tùy tiện. Tuy nhiên, bản năng phụ nữ mách bảo tôi rằng đây chẳng là gì cả, rằng các con số được sắp xếp rất ngẫu nhiên.

- Vậy thì, bảng này khiến bà nghĩ đến điều gì, thưa bà Ramirez?

Khuôn mặt bà Ramirez bừng sáng.

- Tôi sẽ khiến các bạn bật cười, bà nói.

Căn phòng rộ lên những tràng pháo tay.

- Hãy để bà Ramirez suy nghĩ, người dẫn chương trình can thiệp. Bà ấy đang nghĩ đến điều gì đó. Và đó là điều gì thưa bà Ramirez?

- Sự hình thành của vũ trụ, bà nói, trán nhăn lại. Tôi nghĩ đến sự hình thành của vũ trụ. “Một”, đó là tia sáng tuyệt trần bùng lên rồi phân tán. Liệu có phải câu đố anh đưa cho tôi chính là cái phương trình toán học tác động lên vũ trụ? Cái phương trình toán học mà Einstein tìm kiếm vô vọng suốt đời mình? Chiếc Chén Thánh của tất cả các nhà nghiên cứu vật lý trên thế giới?

Lần này, người dẫn chương trình tỏ vẻ bí ẩn hoàn toàn hợp với chủ đề chương trình của mình.

- Ai biết, thưa bà Ramirez! “Bây...

- ... suy tưởng!” khán giả cùng đồng thanh hô vang.

- ... suy tưởng”, phải, thì không quan tâm đến giới hạn. Thế nào thưa bà Ramirez, đáp án hay quân bài phăng teo?

- Quân bài phăng teo. Tôi cần thêm thông tin.

- Bàng! người dẫn chương trình yêu cầu.

Anh ghi lại dãy số quen thuộc:

1

11

21

1211

111221

312211

13112221

Rồi vẫn không nhìn vào giấy, anh ghi thêm:

1113213211

- Tôi xin nhắc lại những câu chủ chốt. Câu đầu tiên là: “Càng thông minh người ta càng ít cơ hội tìm thấy.” Câu thứ hai là: “Cần phải quên mọi thứ ta biết.” Tôi xin đưa ra câu thứ ba để giúp bà thêm sáng suốt: “Cũng như vũ trụ, câu đố này bắt nguồn từ điều tuyệt đối giản đơn.”

Tiếng vỗ tay.

- Tôi có thể khuyên bà một câu không thừa bà Ramirez? người dẫn chương trình hỏi, lại có vẻ hồn nhiên.

- Rất vui lòng thưa ông, thí sinh trả lời.

- Thưa bà Ramirez, tôi cho rằng bà chưa đủ đơn giản, chưa đủ gốc gác, tóm lại là chưa đủ rộng. Trí thông minh của bà luôn ngáng đường bà. Bà hãy bước lùi lại trong từng tế bào mình, hãy tìm lại cô gái bé nhỏ ngây thơ còn nằm trong mình. Còn với các quý vị nam nữ khán giả thân mến của tôi, tôi xin được nói: hẹn gặp ngày mai nếu quý vị muốn vậy!

Laetitia Wells tắt ti vi.

- Chương trình này càng lúc càng trở nên thú vị, cô nói.

- Cô đã tìm ra đáp án cho câu đố đó chưa?

- Chưa, còn anh?

- Tôi cũng chưa. Hẳn là chúng ta quá thông minh, nếu cô muốn biết ý kiến của tôi. Tay dẫn chương trình rất có lý.

Với Méliès thì đã đến giờ ra về. Anh xếp đồng lọ thủy tinh vào mấy cái túi rộng.

Trên ngưỡng cửa, anh còn hỏi thêm:

- Tại sao chúng ta không giúp đỡ lẫn nhau thay vì cả hai cùng mệt mỏi?

- Bởi tôi quen hoạt động một mình rồi và bởi cảnh sát với báo chí chẳng bao giờ cộng tác tốt cả.

- Không có ngoại lệ à?

Cô lắc lắc mái tóc ngắn đen như mun.

- Không có ngoại lệ. Thôi nào, đội trưởng, và người giỏi nhất sẽ giành phần thắng!

- Bởi cô muốn thế nhé, người giỏi nhất sẽ giành phần thắng!

Anh mất hút trong cầu thang.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT

- 4 -

ơn mưa kiệt sức đang rút lui. Nó rút lui trên mọi mặt trận. Nó cũng có kẻ săn đuổi. Kẻ đó mang tên Mặt trời. Đồng minh cổ xưa của nền văn minh Myrmécéen mãi mới xuất hiện nhưng dù sao cũng xuất hiện kịp thời. Nó nhanh chóng hàn gắp những vết thương toang hoác trên bầu trời. Đại dương thượng tầng thôi không chảy xuống thế giới nữa.

Cư dân Bel-o-kan thoát nạn ló đầu ra để sấy mình và sưởi ấm. Một trận mưa cũng giống như một kỳ nghỉ đông mà ở đó cái lạnh bị cái ấm ướt thay thế. Điều này còn tồi tệ hơn. Cái lạnh khiến chúng thiếp ngủ, nhưng cái ấm ướt giết chết chúng!

Bên ngoài, lũ kiến đang ngợi ca vì tinh tú chiến thắng. Vài con còn ngâm nga khúc tụng ca thắng lợi xưa cũ:

Mặt trời, xuyên qua lớp vỏ rỗng của chúng ta,

Khuấy động những bắp cơ đờn đau của chúng ta

Và hợp nhất những suy nghĩ tàn nát của chúng ta.

Khắp nơi trong Cấm Thành, lũ kiến hát lại bài ca tởa mùi này. Bel-o-kan không vì thế mà bớt phần thảm hại. Chút nóc vòm còn sót lại, lỗ chỗ vết do tác động của mưa đá, đang khắc ra những tia nước nhỏ, thứ nước trong suốt điểm những chấm đen đen: xác lũ kiến chết chìm.

Tin tức đến từ các đô thị khác cũng không lấy gì làm sáng sủa hơn. Vậy là chỉ cần một cơn mưa rào đã đủ để làm giảm thiểu dân số liên bang kiến đồ hung trong rừng vốn đầy kiêu hãnh sao? một cơn mưa đơn thuần là đủ để một đế chế đi đến hồi kết ư?

Đống đổ nát trên nóc vòm để lộ ra một phòng sưởi nắng, ở đó, lũ kén chỉ còn là những vật thể hình hạt ẩm ướt nằm trong thứ nước bùn sền sệt. Bao nhiêu vú em đã chết vì muốn bảo vệ ấu trùng giữa các chân mình chứ? Vài vú em cứu được ấu trùng bằng cách giơ chúng lên cao quá đầu. Những con kiến gác cổng sống sót hiếm hoi đi dọn sạch các lối vào Cấm Thành. Chúng hốt hoảng đứng nhìn quy mô thảm họa. Bản thân Chli-pou-ni cũng sững sờ trước mức độ thiệt hại.

Có thể xây được gì vững chãi đây trong những điều kiện thế này? Trí thông minh thì ích gì nếu một chút nước thôi cũng đủ để mang thế giới quay lại những ngày đầu của nền văn minh kiến?

103 683 cùng lũ kiến nổi loạn rời nơi ẩn náu. Con kiến lính đi về phía kiến chúa ngay lập tức.

Sau những gì vừa xảy ra, chúng ta sẽ phải từ bỏ cuộc thập tự chinh chống lại các Ngón Tay.

Chli-pou-ni bất động, cân nhắc pheromon. Rồi nó điềm tĩnh cử động râu, trả lời là không được, cuộc thập tự chinh nằm trong số những dự định quan trọng và không gì có thể khiến cuộc thập tự chinh bị xét lại. Nó còn nói thêm rằng những đội quân tinh nhuệ của nó, vốn đang trú trong rễ cây của Cấm Thành, không hề hấn gì và rằng tương tự, lũ bọ hung tê giác cũng đã được dự trữ.

Chúng ta phải giết các Ngón Tay và chúng ta sẽ làm thế.

Tuy nhiên có sự khác biệt về quy mô: thay vì tám mươi nghìn kiến lính, giờ 103 683 sẽ chỉ còn... ba nghìn lính trong tay. Quân số suy giảm,

hắn là vậy, nhưng rất kỳ cựu và thiện chiến. Tương tự, thay vì bốn phi đội bọ cánh cứng biết bay như dự kiến ban đầu, sẽ chỉ còn một phi đội, trông cậy vào ba mươi đơn vị, thà thế còn tốt hơn không có gì.

103 683 thừa nhận điều này và thu râu về phía sau ra dấu chấp thuận. Nhưng không vì vậy mà nó bớt bi quan về số phận đang chờ đợi đội quân viễn chinh mỏng manh.

Đến đây, Chli-pou-ni rút lui và tiếp tục đi xem xét tình hình. Vài con đập đã giữ lại và cứu được nhiều khu nguyên vẹn. Nhưng thiệt hại quá lớn mà đặc biệt là tình trạng đám kén cùng thế hệ kế tiếp bị tàn sát. Chli-pou-ni quyết định tăng nhịp độ đẻ trứng để tái thiết dân cư đô thị một cách nhanh nhất. Nó vẫn còn hàng triệu tinh trùng tươi trong túi nhận tinh của mình.

Và vì cần phải đẻ trứng, nên nó sẽ đẻ trứng.

Khắp nơi tại Bel-o-kan diễn ra những hoạt động sửa chữa, nuôi dưỡng, chữa trị, phân tích thiệt hại, kiểm tìm giải pháp.

Loài kiến không dễ gì tỏ ra bị khuất phục.

61. NƯỚC CẮT TỪ ĐÁ

Tại phòng mình ở khách sạn Bellevue, Giáo sư Maximilien MacHarious đang kiểm tra thứ đựng trong ống nghiệm. Cái chất mà Caroline Nogard đưa lại cho ông đã biến thành thứ chất lỏng màu đen, giống như thứ nước cắt từ đá.

Có tiếng chuông kêu. Ông đang đợi hai người khác. Đó là một cặp vợ chồng nghiên cứu khoa học người Ethiopia, Gilles và Suzanne Odergin.

- Mọi chuyện ổn chứ? ông chồng vừa vào đã hỏi ngay.

- Mọi chuyện theo đúng kế hoạch đã đề ra, Giáo sư MacHarious điềm
tĩnh trả lời.

- Ông chắc không? Không thấy ai nhắc máy điện thoại nhà Salta.

- Dào ôi! Chắc họ đang đi nghỉ.

- Caroline Nogard cũng không thấy trả lời.

- Tất cả bọn họ đã làm việc rất vất vả! Nên thật bình thường khi lúc
này họ muốn nghỉ ngơi đôi chút.

- Nghỉ ngơi đôi chút à? Suzanne Odergin mĩa mai hỏi.

Bà mở túi xách tay và chìa ra nhiều bài viết cắt từ báo tường thuật lại
cái chết của anh em nhà Salta và Caroline Nogard.

- Vậy là ông chẳng bao giờ đọc báo sao, giáo sư MacHarious? Cánh
báo chí miêu tả mấy vụ này như kiểu “câu chuyện giật gân nhất mùa hè”!
Và đây là cái mà ông gọi là theo đúng kế hoạch đã đề ra ư?

Vị giáo sư tóc đỏ hung không có vẻ gì bối rối trước những tin tức này.

- Các vị muốn gì nào? Làm sao tránh được trứng nếu không đập vỡ
trứng chứ?

Rõ ràng cặp vợ chồng người Ethiopia tỏ ra lo lắng hơn.

- Chỉ có điều hãy hy vọng rằng “món trứng tráng” sẽ chín trước khi
mọi quả trứng bị làm hỏng!

MacHarious mỉm cười. Ông chỉ cho họ thấy cái ống nghiệm đặt trên
nệm.

- Nó đấy, “món trứng tráng” của chúng ta đấy.

Họ cùng nhau chiêm ngưỡng thứ chất lỏng màu đen ánh lên những tia xanh nhạt dịu nhẹ. Giáo sư Odergin hết sức thận trọng cất cái lọ quý hóa vào túi trong áo vest của mình.

- Tôi không biết điều gì đang xảy ra, MacHarious ạ, nhưng dù sao cũng xin bảo trọng.

- Ông đừng lo lắng. Hai con chó săn của tôi sẽ bảo vệ tôi.

- Hai con chó săn của ông á! bà vợ kêu lên. Thậm chí chúng còn chẳng thèm sủa lúc chúng tôi tới nữa. Những kẻ canh gác kỳ khôi làm sao!

- Đó là bởi tối nay chúng không ở đây. Bác sĩ thú y giữ chúng lại để kiểm tra. Nhưng ngày mai chúng sẽ ở đây để canh chừng cho tôi, những cận vệ trung thành của tôi.

Cặp vợ chồng người Ethiopia rút lui. Giáo sư MacHarious mệt mỏi đi ngủ.

62. NHỮNG KẺ NỔI LOẠN

Đám kiến nổi loạn thoát nạn họp nhau lại dưới một bông hoa dâu tây, ven thành Bel-o-kan. Mùi quả thơm sẽ giúp cuộc đối thoại bị nhiễu trong trường hợp một cái râu không mời mà đến tạt qua. 103 683 gia nhập nhóm. Nó hỏi xem lũ kiến nổi loạn định làm gì lúc này khi chúng đã bị giảm quân số.

Con kiến kỳ cựu nhất trong số chúng, một con kiến vô thần, trả lời:

Chúng tôi tuy ít, nhưng chúng tôi không muốn để các Ngón Tay chết. Chúng tôi sẽ làm việc nhiều hơn nữa để nuôi dưỡng họ.

Từng cái râu lần lượt dựng lên biểu lộ sự đồng tình. Cơn mưa như trút nước không khiến quyết tâm của chúng suy giảm.

Một con kiến hữu thần quay về phía 103 683 và chỉ cho 103 683 cái vỏ kén bướm:

Chị ấy, chị phải đi thôi. Vì thứ này. Hãy đi đến nơi tận cùng thế giới cùng cuộc thập tự chinh ấy. Phải mang theo thứ này để phục vụ nhiệm vụ Sao Thủy.

Hãy gắng mang một cặp vợ chồng Ngón Tay về, một con khác yêu cầu, chúng tôi sẽ chăm sóc họ để xem liệu họ có thể sinh sản trong tình trạng bị cầm tù được không.

Con số 24, con kiến bé nhất trong nhóm, xin được đi cùng 103 683. Nó muốn thấy các Ngón Tay, hít người họ, chạm vào họ. Tiến sĩ Livingstone chưa đủ đối với nó. Đó chỉ là một kẻ thông ngôn. Nó muốn được tiếp xúc trực tiếp với các đức chúa, ngay cả khi hành động tiếp xúc ấy nhằm hủy hoại họ. Nó năn nì, nó có thể có ích cho 103 683, chẳng hạn mang vác cái vỏ kén trong các trận đánh.

Lũ kiến nổi loạn còn lại ngạc nhiên trước sự tự ứng cử này.

Tại sao, con kiến ấy thì có gì đặc biệt? 103 683 hỏi.

Con kiến trẻ vô tính không để những con khác trả lời và nó lại năn nì để được đi cùng 103 683 trong chuyến phiêu lưu mới của con kiến lính.

103 683 chấp nhận sự giúp đỡ ấy mà không đặt thêm câu hỏi nào nữa. Nó cảm nhận được những nét mùi tương đồng cho nó hay con kiến số 24 thực sự chẳng có gì xấu xa. Qua chuyến đi, nó lại càng có cơ hội tìm hiểu “thứ gì thật” vốn khiến bạn bè coi thường ấy.

Nhưng lại có thêm một con kiến nữa đòi tham gia cuộc hành trình. Đó là con kiến chị của con kiến số 24: con kiến số 23.

103 683 đánh hơi nó rồi cũng chấp thuận. Với nó, đây quả là những đồng minh xuất hiện đúng lúc.

Cuộc thập tự chinh sẽ bắt đầu sáng mai, ngay khi những tia nắng đầu tiên ló dạng. Hai chị em con kiến kia chỉ việc đợi 103 683 ở đây.

63. MẠNG SỐNG VÀ CÁI CHẾT CỦA MACHARIOUS

Giáo sư Maximilien MacHarious tin chắc mình nghe rõ một tiếng động, ở kia, phía dưới chân giường. Cái gì đó đã kéo ông ra khỏi giấc ngủ và giờ thì ông ở đó, bất động, thần kinh căng thẳng. Rốt cuộc ông cũng bật đèn ngủ lên và quyết định đứng dậy. Rõ ràng, tấm chăn rung rinh bởi những cử động rung rất nhỏ.

Dù sao một nhà khoa học cỡ ông cũng không được để cho mình sợ hãi. Trong tư thế bò, ông chui đầu vào chăn trước tiên. Thoạt đầu ông mỉm cười, nửa vui thích, nửa tò mò, và khám phá cái thứ gây ra mấy cử động rung ấy. Nhưng khi cái thứ đó lao vào mặt ông, trong lúc ông kẹt cứng như đang bị vây trong chần của mình, ông thậm chí không kịp bảo vệ mặt mình nữa.

Nếu ai đó ở trong phòng vào thời điểm ấy, hẳn anh ta sẽ thấy mặt giường rung lên như một đêm yêu đương.

Nhưng đây không phải một đêm yêu đương. Đây là một đêm chết chóc.

64. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SỰ ĐỘT BIẾN: Khi sáp nhập Tây Tạng, người Trung Quốc đã đưa nhiều gia đình Trung Quốc lên đó để chứng tỏ rằng xứ sở này cũng có người Trung Quốc sinh sống. Nhưng ở Tây Tạng, rất khó để chịu được áp suất khí quyển. Áp suất ấy gây choáng váng và bệnh phù cho những người không quen. Và do một bí ẩn nào đấy mà không ai rõ,

phụ nữ Trung Quốc không thể sinh nở được ở đây trong khi phụ nữ Tây Tạng sinh nở chẳng hề hấn gì tại những ngôi làng cao nhất. Mọi chuyện diễn ra như thế đất Tây Tạng từ chối không cho những kẻ xâm lược bất hợp về mặt hữu cơ sinh sống trên nó.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

65. CUỘC HÀNH QUÂN DÀI DẶNG DẶC

Ngay lúc bình minh, đám kiến lính đã bắt đầu tụ tập gần cái tảng là công số 2 mà giờ chỉ còn là một đồng cành nhỏ sứt gãy và ẩm ướt.

Những con thấy lạnh tập vài động tác duỗi chân nhẹ nhàng cho người bớt cứng và ấm lên. Những con khác mài sắc hàm dưới của mình hoặc bắt chước vẻ mặt hay các hành động lúc chiến đấu.

Cuối cùng mặt trời cũng dậy, soi rõ đoàn quân đã trở nên đông nghịt khiến những bộ áo giáp của chúng sáng lên lấp lánh. Không khí phần khích dâng cao. Tất cả cùng biết mình đang trải qua khoảnh khắc lớn lao.

103 683 xuất hiện. Rất nhiều con nhận ra và chào nó. Con kiến lính đi cùng hai chị em con kiến nổi loạn. Con số 24 mang theo cái kén bướm, qua cái kén ấy có thể thấy lờ mờ một hình dáng tối màu.

Cái kén này là gì vậy? một con kiến chiến binh hỏi.

Là thức ăn, chỉ là thức ăn thôi, con 24 trả lời.

Những con bọ hung tê giác cũng đã tới. Dù chỉ còn ba mươi con nhưng chúng cũng tạo ra hiệu ứng! Lũ kiến chen chúc nhau để chiêm ngưỡng chúng được gần hơn. Lũ kiến thích nhìn chúng bay lên nhưng

chúng giải thích rằng chúng chỉ bay khi thực sự cần thiết. Còn giờ chúng bước đi như tất cả các con khác.

Chúng đếm lẫn nhau, chúng động viên lẫn nhau, chúng ca tụng lẫn nhau, chúng trao đổi dinh dưỡng với nhau. Phân phát nước mật sâu và những mẫu chân rệp sũng nước, được vớt lên từ những đồng đồ nát. Ở loài kiến, chẳng có gì mất đi cả. Chúng ăn cả trứng và nhộng chết. Sũng nước hết những miếng bọt biển, các mẫu thịt được chuyển đi trong hàng ngũ, được vắt kiệt nước rồi được nghiền ngấu một cách ngon lành.

Chúng vừa nuốt xong món hầm nguội ấy thì một tín hiệu nổi lên từ đâu đó, thúc giục chúng sắp hàng theo thứ tự hành quân. Tiến lên chinh phạt các Ngón Tay!

Khởi đầu là thế.

Lũ kiến tiến bước thành đoàn quân dài dằng dặc. Bel-o-kan đang tung lực lượng vũ trang của mình về phía Đông. Mặt trời bắt đầu tỏa thứ nhiệt dễ chịu. Đám kiến lính cất tiếng hát vang bài ca cổ xưa tỏa mùi:

Mặt trời, xuyên qua lớp vỏ rỗng của chúng ta,

Khuấy động những bắp cơ đờn đau của chúng ta

Và hợp nhất những suy nghĩ tản mát của chúng ta.

Khắp xung quanh, những con kiến khác hát theo:

Tất cả chúng ta đều là bụi mặt trời

Những chùm sáng nằm trong tâm trí chúng ta

Tựa như tâm trí chúng ta sẽ trở thành những chùm sáng vào một ngày nào đó.

Tất cả chúng ta đều là nhiệt.

Tất cả chúng ta đều là bụi mặt trời.

Trái đất chỉ cho chúng ta hay con đường đi tới!

Chúng ta chạy khắp chốn trên con đường ấy cho đến khi tìm thấy nơi mà ở đó chẳng cần phải tiến bước làm gì nữa.

Tất cả chúng ta đều là bụi mặt trời.

Lũ kiến đánh thuê Ponerine không hiểu các pheromon ngôn từ. Vì thế chúng bước theo tiếng hát bằng cách nghiêng cuống lá sào sạo. Để tạo ra tiếng nhạc, chúng dịch chuyển đầu nhọn bằng kitin của lồng ngực lên dải kẻ sọc nằm thấp nhất trong các đốt vòng bụng dưới của chúng. Nhờ vậy, chúng phát ra được thứ âm thanh như tiếng dế kêu. Nhưng khô khốc và ít vang hơn.

Bài ca chiến tranh kết thúc, lũ kiến im lặng hành quân. Dù bước chân có thể lộn xộn, nhưng nhịp tim đập của con nào cũng đều như nhau.

Con nào cũng nghĩ đến các Ngón Tay và những truyền thuyết kinh khủng chúng được nghe kể về loài quái vật ấy. Nhưng được tập hợp lại thành bầy thế này, chúng cảm thấy mình hết sức mạnh mẽ và vui vẻ tiến bước. Ngay cả gió từ lúc thức dậy cũng có vẻ quyết tâm đẩy nhanh cuộc đại thập tự chinh và tạo điều kiện thuận lợi cho nhiệm vụ đó.

Đi đầu đoàn quân, 103 683 hít người cỏ cùng những cành cây lướt qua phía trên râu nó.

Xung quanh có đủ các loại mùi. Những con vật bé nhỏ bỏ trốn vì sợ hãi, những bông hoa sắc sỡ sắc màu tìm cách khêu gọi bằng mùi hương đầy kích thích của mình, những thân cây sẫm màu chắc chắn có che giấu các đội biệt kích thù địch, trong đám dương xỉ đại bàng nắp đầy lỗ côn trùng...

Phải, tất cả đều ở đó. Hệt như lần đầu tiên. Tất cả đều ở đó, thấm đẫm thứ mùi duy nhất: mùi của cuộc phiêu lưu vĩ đại đang tái bắt đầu!

66. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

QUY LUẬT PARKINSON: Quy luật Parkinson (không liên quan gì đến căn bệnh cùng tên) cho rằng một doanh nghiệp càng phát triển thì nó càng tuyển mộ những người tầm thường nhưng lại được trả lương cao. Tại sao? Đơn giản là vì các nhà lãnh đạo đương chức sợ phải đối mặt với những đối thủ cạnh tranh mạnh. Cách tốt nhất để không tự tạo đối thủ nguy hiểm cho mình là tuyển mộ những người kém năng lực. Và cách tốt nhất để loại bỏ mọi ý đồ nổi dậy ở họ là trả lương cho họ thật cao. Nhờ vậy, các tầng lớp lãnh đạo có thể an tâm hưởng thụ thanh bình lâu dài.

Edmond Wells,

67. VỤ ÁN MỚI

- Giáo sư Maximilien MacHarious là bậc cây đa cây đề của trường Đại học hóa học Arkansas. Trong

chuyến thăm Pháp của mình ông đã đến ở khách sạn này được một tuần, thanh tra Cahuzacq vừa tra cứu một hồ sơ vừa thông báo.

Jacques Méliès vừa rảo bước trong phòng vừa ghi chép.

Một cảnh sát canh gác thò đầu qua cửa:

- Một nữ phóng viên của tờ Tiếng vang Chủ nhật muốn gặp anh, thưa đội trưởng. Để cô ấy vào nhé?

- Ừ.

Laetitia Wells xuất hiện, vẫn luôn tuyệt vời như vậy trong bộ đồ bằng lụa đen.

- Chào đội trưởng.

- Chào cô Wells! Cơn gió tốt lành nào mang cô tới đây vậy? Tôi cứ tưởng chúng ta ai phải làm việc người nấy cho đến khi người giỏi nhất giành phần thắng chứ.

- Song điều đó không ngăn cản chúng ta gặp nhau ở hiện trường vụ án. Suy cho cùng, khi xem chương trình “Bẫy suy tưởng”, cả hai chúng ta đều phân tích một vấn đề giống nhau... Mà anh đã cho giám định mấy cái lọ của CCG chưa?

- Rồi. Theo phòng thí nghiệm, đó có thể là chất độc. Trong đó có cả đồng thứ tôi chẳng nhớ tên. Cái nọ độc hại hơn cái kia. Họ nói từ mấy thứ đó sản xuất ra đủ loại thuốc trừ sâu.

-Ồ đội trưởng ạ, đến đây thì anh biết bằng tôi rồi đây. Thế việc khám nghiệm tử thi Caroline Nogard thì sao?

- Tim ngừng đập. Chảy máu trong nhiều lần. Vẫn cái điệp khúc ấy.

- Hừm... Còn trường hợp này? Lại thêm một vụ khủng khiếp nữa!

Nhà khoa học tóc đỏ hung năm sấp, đầu quay về phía các vị khách đến thăm như thể đó là một bằng chứng cho sự sững sờ và khiếp hãi. Mắt lồi khỏi tròng, miệng mửa ra những thứ chất nhớt kinh tởm không rõ là chất gì khiến bộ râu rậm vấy bẩn, đôi tai vẫn còn rỉ máu... Và một lọn tóc trắng kỳ lạ rũ xuống trán, lọn tóc mà người ta phải kiểm chứng xem liệu nó có tồn tại trước lúc người đàn ông này chết hay không. Méliès còn nhận thấy đôi tay nạn nhân co quắp đặt trên bụng dưới.

- Cô biết đây là ai không? anh hỏi.

- Nạn nhân mới của chúng ta hẳn là Giáo sư Maximilien MacHarious, chuyên gia thế giới về thuốc trừ sâu.

- À ờ, thuốc trừ sâu... Ai lại có thể thấy lợi ích trong việc giết những nhà chế tạo thuốc trừ sâu xuất sắc nhỉ?

Họ cùng ngắm cái xác rúm ró của nhà hóa học lừng danh.

- Một hiệp hội bảo vệ thiên nhiên chẳng? Laetitia gợi ý.

- Ủ, thế tại sao lại không phải là chính những con côn trùng? Méliès giễu cợt.

Laetitia lắc lắc mớ tóc nâu của mình.

- Thực tình thì tại sao lại không chứ. Có điều là đây, chỉ loài người mới đọc báo chí mà thôi!

Cô chìa ra một mẫu tin cắt từ báo trên đó thông báo việc Giáo sư Maximilien MacHarious đến Paris tham dự một hội thảo về vấn đề xâm lấn thế giới của các loại côn trùng. Bài báo thậm chí còn chỉ rõ ông ở khách sạn Bellevue.

Jacques Méliès đọc bài báo rồi đưa lại cho Cahuzacq, ông liền xếp nó vào đồng hồ sơ của mình. Sau đó anh đi xem xét kỹ lưỡng căn phòng. Được sự có mặt của Laetitia khích lệ, anh muốn chứng tỏ tính chuyên nghiệp tỉ mỉ của bản thân. Vẫn không thấy vũ khí, không thấy vết bẻ khóa, không thấy dấu in trên các tấm kính, không thấy vết thương ngoài da. Hệt như trường hợp anh em nhà Salta và Caroline Nogard: không chút dấu hiệu dù là nhỏ nhất.

Cả trong trường hợp này cũng không thấy đoàn ruồi thứ nhất bay đến. Vậy là kẻ sát nhân đã ở lại hiện trường trong vòng năm phút sau khi nạn nhân chết, như để giám sát cái xác hoặc để tẩy rửa căn phòng khỏi mọi dấu vết tố cáo.

- Anh thấy điều gì đó à? Cahuzacq hỏi.

- Lũ ruồi vẫn còn sợ hãi.

Viên thanh tra có vẻ lo lắng. Laetitia hỏi:

- Lũ ruồi ư? Lũ ruồi thì có liên quan gì trong chuyện này?

Không nóng vội vì đã có lợi thế hơn một chút, đội trưởng đọc cho cô nghe bài diễn văn ngắn của anh về lũ ruồi:

- Ý tưởng sử dụng ruồi để giúp giải quyết các vụ án bắt nguồn từ một Giáo sư tên là Brouarel gì đấy. Năm 1890, người ta phát hiện ra một bào thai chết kẹt trong một ống khói lò sưởi ở Paris. Trong vài tháng đó, nhiều người thuê nhà đã thay nhau đến và đi khỏi căn hộ ấy: vậy ai là người trong số họ đã giấu cái xác nhỏ bé kia? Brouarel đã giải đáp câu đố bí ẩn này. Ông lấy trứng ruồi trong miệng nạn nhân, đo thời gian trứng chín và nhờ đó xác định được thời gian bào thai bị vùi vào ống khói lò sưởi là khoảng một tuần. Kẻ gây án bị bắt giữ.

Cái nhìn mặt vì kinh tởm mà cô phóng viên xinh đẹp không nén nổi lại khuyến khích Méliès tiếp tục mạch chuyện của mình:

- Bản thân tôi cũng vậy, nhờ phương pháp này, một lần tôi đã phát hiện thấy một giáo viên tiểu học vốn chết trong trường nơi ông dạy thực ra là bị ám sát trong rừng rồi mới bị mang vào một phòng học hòng làm cho mọi người tin đó là do học sinh trả thù. Lũ ruồi đã làm

chứng theo cách của chúng. Ấu trùng lấy được trên xác nạn nhân rõ ràng là ấu trùng của ruồi trong rừng.

Laetitia thầm nghĩ khi có cơ hội, lý thuyết hần sẽ có thể được lấy làm đề tài cho một bài báo của cô.

Hài lòng với bằng chứng mình đưa ra, Méliès quay lại gần chỗ cái giường. Nhờ chiếc kính lúp có gắn đèn pin, rốt cuộc anh cũng tìm ra một lỗ nhỏ xíu hết sức vuông vắn ở ống quần ngủ của cái xác. Cô phóng viên bước tới chỗ anh. Anh ngần ngại, rồi cuối cùng nói với cô:

- Cô có thấy cái lỗ nhỏ kia không? Tôi từng thấy cái lỗ tương tự trên áo vest của anh em nhà Salta. Chính xác là có hình dáng tương tự...

ZZZZZzzzzzz...

Thứ tiếng động đặc trưng ấy vo vo bên tai đội trưởng. Anh ngẩng đầu lên và nhận thấy có một con ruồi trên trần nhà. Con ruồi bò vài bước, cất cánh rồi bay vòng vòng phía trên đầu họ.

Một cảnh sát, khó chịu trước thứ tiếng động này, định xua con ruồi đi nhưng đội trưởng ngăn anh ta lại. Anh dõi theo đường bay của con ruồi và muốn biết nó sẽ đậu ở đâu.

- Nhìn kìa!

Sau nhiều vòng bay với kết quả là làm suy giảm lòng kiên nhẫn của tất cả các cảnh sát cùng cô phóng viên, con ruồi cũng chịu đậu lên cổ cái xác. Rồi nó

trượt xuống dưới cằm. Nó biến mất dưới xác Giáo sư MacHarious.

Jacques Méliès tò mò tiến lại gần và lật cái xác lên để xem con ruồi ở đâu.

Và thế là anh nhìn thấy các chữ khắc.

Giáo sư MacHarious đã thu hết chút năng lượng cuối cùng để nhúng ngón tay trở của mình vào đồng máu chảy từ tai và viết một từ lên tấm ga trải giường. Sau đó ông đổ sụp người lên đấy, có lẽ để tránh không cho kẻ sát nhân nhận thấy bức thông điệp, có lẽ đúng khoảnh khắc ấy thì ông chết...

Tất cả những ai có mặt đều tiến lại gần để đọc các con chữ.

Con ruồi đang dùng vòi hút đồng máu tạo thành chữ cái đầu tiên: “K”. Tiếp đến, nó hoàn thành nốt các chữ cái còn lại và nó uống các chữ “I”, “E” và “N”.

68. THƯ GỬI LAETITIA.

“Laetitia, con gái yêu quý của bố,

Đừng phán xét bố.

Bố không thể chịu đựng nổi việc ở bên con sau khi mẹ con mất bởi mỗi lần bố ngắm nhìn con, người bố thấy lại chính là bà ấy và điều đó hết như nhát dao nung đến nóng đỏ đâm vào trí não bố.

Bố không thuộc típ những người đàn ông vững vàng, những người đàn ông mà không điều gì có thể đụng chạm được tới, những người đàn ông vốn vẫn nghiêng răng chịu đựng khi cơn bão nổi lên. Vào những thời điểm như thế, bố thường có xu hướng buông xuôi tất cả và để mình bị cuốn đi như một chiếc lá rụng.

Bố biết, bố đã chọn cách xử sự nhìn chung sẽ bị coi là hèn nhát nhất: trốn chạy. Nhưng chẳng điều gì khác có thể cứu được chúng ta, cứu được con và bố.

Vậy là con sẽ phải tự mình lớn lên, tự dạy dỗ mình, con sẽ phải tìm thấy ở bản thân sức mạnh cùng những sự bảo vệ thúc đẩy con tiến về phía trước. Đó không phải trường học tồi tệ nhất đâu, còn xa mới là như thế. Trong cuộc sống, chúng ta luôn luôn cô đơn, nên càng sớm nhận ra điều ấy, chúng ta càng trở nên mạnh mẽ.

Hãy tìm lấy đường đi cho chính mình

Mọi người trong gia đình bố đều không biết đến sự tồn tại của con. Bố luôn biết cách giữ bí mật những gì thân thương nhất với bố. Lúc con tìm được lá thư này, chắc chắn bố đã chết. Nên đi tìm bố là việc làm vô ích. Bố đã di tặng căn hộ của mình cho anh họ con là Jonathan. Đừng tới đó, đừng nói chuyện với cậu ấy, đừng đòi hỏi gì cả.

Bố để lại cho con toàn bộ gia sản khác. Món quà có thể vô giá trị đối với những người bình thường. Thế nhưng nó lại cực kỳ cao quý đối với một tâm hồn ham

hiểu biết và dám nghĩ dám làm. Mà ở điểm này thì bố tin con.

Đó là sơ đồ của một cỗ máy, cỗ máy này cho phép giải mã ngôn ngữ tỏa mùi ở loài kiến. Bố đặt cho nó cái tên “Đá Hoa thị”, bởi nó tạo ra cơ hội duy nhất kết nối giữa hai loài, hai nền văn minh, cả hai cùng phát triển ở trình độ cao.

Tóm lại, cỗ máy là một dịch giả. Qua nó, chúng ta không chỉ có thể hiểu loài kiến mà còn có thể nói chuyện được với chúng. Đối thoại với loài kiến! Con hiểu chứ?

Bố chỉ mới bắt đầu sử dụng nó thôi nhưng nó đã mở ra cho bố nhiều triển vọng tuyệt vời tới nỗi những gì bố còn phải trải nghiệm sẽ không đủ nữa.

Hãy theo đuổi công trình của bố. Hãy tiếp sức bố. Sau này, con hãy truyền nó thành một người được lựa chọn khác, để không bao giờ nó bị rơi vào quên lãng. Nhưng hãy hành động hết sức kín đáo: còn quá sớm để cho trí thông minh của loài kiến xuất hiện công khai trước loài người. Hãy chỉ nói chuyện này với người nào có ích cho con nhất trong quá trình tiến triển.

Có lẽ vào ngày đó, anh họ Jonathan của con đã sử dụng thành công phiên bản nguyên mẫu mà bố để trong hầm. Thực lòng, bố vẫn nghi ngờ chuyện đó, nhưng điều ấy không quan trọng.

Về phần con, nếu con đường này can hệ đến con và mời gọi con thì bố nghĩ nó sẽ mang lại cho con

những bất ngờ đáng kinh ngạc.

Con gái của bố, bố yêu con.

Edmond Wells

Ghi chú 1. Kèm theo đây là sơ đồ cỗ máy Đá Hoa thị.

Ghi chú 2. Cũng kèm theo đây là quyển hai cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối. Còn một phiên bản khác y hệt nằm tận đáy hầm trong căn hộ của bố. Tác phẩm đề cập đến mọi lĩnh vực kiến thức và dĩ nhiên dành sự ưu ái cho lĩnh vực côn trùng học. Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, đó tựa như một quán trọ Tây Ban Nha, ai cũng có thể tìm được cho mình thứ mình cần tìm trong đó. Mỗi lần đọc lại mang một ý nghĩa khác nhau bởi nó cộng hưởng với cuộc sống của độc giả và hài hòa với cách nhìn thế giới của riêng người ấy.

Hãy nghĩ đây là một người chỉ đường, một người bạn mà bố cử đến với con.

Ghi chú 3. Con có nhớ hồi con còn bé, bố đã đặt cho con một câu đố không (mà con thì rất thích những câu đố)? Bố hỏi con làm thế nào để xếp được bốn tam giác đều bằng sáu que diêm. Bố đã cho con một câu trợ giúp: ‘Cần phải nghĩ khác đi.’ Con đã phải mất nhiều thời gian nhưng rốt cuộc cũng tìm thấy lời giải. Mở ra không gian ba chiều. Nghĩ khác đi so với mặt phẳng. Dựng một kim tự tháp nổi. Đó là bước đầu tiên. Bố còn một câu đố nữa cho con đây, câu đố của bước thứ hai.

Liệu con có thể, cũng với sáu que diêm, xếp thành sáu tam giác đều chứ không phải bốn? Câu trợ giúp cho con thoát tiên nghe có vẻ ngược lại với câu trước. Nó là: ‘Cần phải nghĩ theo cách giống như cách trước.’ ”

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT

- 5 -

òan quân thập tự chinh tiến bước, khu rừng thay đổi. Đôi chỗ, đá vôi xói mòn khiến cát kết lở ra như răng sữa rụng. Thạch thảo, rêu, dương xỉ nổi tiếp nhau xuất hiện.

Được cái nóng như thiêu của tháng Tám kích thích, lũ kiến đến được các vùng phía Đông Liên bang trong khoảng thời gian ngắn kỷ lục: Liviu-kan, Zoubi-zoubi-kan, Zedi-bei-nakan... Ở đâu chúng cũng được tặng những vỏ kén chứa đầy nước mật sâu, giấm bông châu chấu, dầu để mèn nhồi ngũ cốc. Tại Zoubi-zoubi-kan chúng được mời nhận hẳn một bầy gồm sáu trăm con rệp cho sữa suốt cuộc hành trình.

Và rồi chúng bàn tán về các Ngón Tay. Ai nấy đều bàn tán về điều ấy. Ai lại chưa từng chịu những tai nạn do các Ngón Tay gây ra cơ chứ? Nhiều đoàn thám hiểm đã được tìm thấy trong tình trạng dẹp lép hoàn toàn.

Tuy nhiên đô thị Zoubi-zoubi-kan chưa bao giờ đối mặt trực tiếp với các Ngón Tay. Cư dân Zoubi-zoubi-kan hẳn không mong gì hơn là được củng cố cuộc thập tự chinh, nhưng mùa săn bọ rùa sắp bắt đầu mà chúng lại cần toàn bộ hàm dưới của mình để bảo vệ đàn súc vật đông đúc ấy.

Tại Zedi-bei-nakan, chặng đến tiếp theo, thành phố tuyệt vời được xây trong rẽ một cây sồi rừng, cư dân tỏ ra thảo lão hơn. Chúng quả cảm xếp thành một đội quân đông đúc những pháo binh được trang bị loại axit mới có nồng độ siêu cao lên đến 60%! Chúng còn tặng thêm một kho dự trữ gồm hai mươi vỏ kén vỏ hai quai chứa đầy thứ axit này.

Cả tại đây nữa, các Ngón Tay cũng từng gây ra nhiều thiệt hại. Chúng đã dùng một cái gai khổng lồ khắc vào vỏ cây các ký hiệu. Lúc ấy cây sồi rừng rất đau đớn và nó đã tiết ra một thứ nhựa độc suýt đầu độc tất cả cư dân Zedi-bei-nakan. Cư dân Zedi-bei-nakan buộc phải chuyển chỗ ở chờ đến lúc vỏ cây liền sẹo.

Thế nhờ các Ngón Tay là những thực thể có lợi mà chúng ta không hiểu nổi hành động của họ thì sao?

Lời phát biểu ngây thơ của con số 24 được đón nhận bằng thái độ sững sờ đến ngỡ ngàng. Sao nó lại có thể phát ra thứ nhận xét tương tự ngay lúc lũ kiến tiến hành thập tự chinh chống lại các Ngón Tay nhỉ?

103 683 bay lên hòng cứu nguy cho con kiến đại đột. Nó giải thích rằng ở Bel-o-kan, lũ kiến không ngại nghĩ tới mọi khả năng có thể, bài tập nhằm mục đích tránh bị đối thủ đẩy vào tình thế bất ngờ.

Một con kiến Bel-o-kan dạy lũ kiến Zedi-bei-nakan khúc ca tiến hóa mới nhất do Mẹ Chli-pou-ni sáng tác nhân dịp thập tự chinh:

Giá trị của ta được định qua việc lựa chọn đối thủ.

Ai chiến đấu với thằn lằn sẽ trở thành thằn lằn,

Ai chiến đấu với chim sẽ trở thành chim,

Ai chiến đấu với ve bét sẽ trở thành ve bét.

Vậy ai chiến đấu với đức chúa có trở thành đức chúa không? 103 683 tự hỏi.

Dù sao, bài hát này cũng khiến cư dân Zedi-bei-nakan thích thú. Nhiều con còn hỏi lũ kiến thập tự chinh về các công nghệ tiến hóa mà kiến chúa Chli-pou-ni tiến hành. Lũ kiến Bel-o-kan không đợi các cư dân Zedi-bei-

nakan cầu xin đã kể ngay chuyện làm thế nào Cấm Thành lại thuần hóa được bầy bọ tê giác, những con vật ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý. Chúng cũng nói về kênh lưu thông nội bộ, vũ khí mới, kỹ thuật nông nghiệp mới cùng những thay đổi kiến trúc ở Cấm Thành trung tâm.

Chúng tôi không ngờ phong trào tiến hóa lại có quy mô rộng lớn như vậy, kiến chúa Zedi-bei-nikiuni phát biểu.

Dĩ nhiên, chẳng ai hé môi nhắc đến những thiệt hại mà cơn mưa rào vừa rồi gây ra hay sự tồn tại của lũ kiến nổi loạn thân các Ngón Tay ở ngay trong lòng thành phố.

Cư dân Zedi-bei-nakan thực sự bị ấn tượng. Bởi có thể nói cách đây chưa đầy một năm, công nghệ tiên tiến nhất của đế chế Myrmécéen mới chỉ dừng lại ở việc nuôi rệp, trồng nấm và lên men nước mật sâu!

Cuối cùng lũ kiến cũng chỉ tranh luận xoay quanh cuộc thập tự chinh. 103 683 giải thích rằng đội quân sẽ vượt sông, vượt qua nơi tận cùng thế giới và từ đó sẽ càn quét trên diện rộng nhất có thể để không một Ngón Tay nào kịp chạy trốn.

Kiến chúa Zedi-bei-nakan tự hỏi liệu ba nghìn lính của Cấm Thành trung tâm có đủ để tiêu diệt toàn bộ các Ngón Tay trên thế giới không. 103 683 thú nhận nó cũng cảm thấy đôi chút nghi ngờ điều đó, bất chấp sự trợ giúp của đội quân bay.

Kiến chúa Zedi-bei-nakan suy nghĩ rồi chấp thuận cho đội quân viễn chinh mượn một đoàn kỵ binh nhẹ. Đó là những kiến lính chân dài, cực kỳ nhanh nhẹn và chắc chắn có khả năng truy đuổi những Ngón Tay bỏ trốn.

Rồi kiến chúa bàn đến chuyện khác. Những hành động nông cuồng của một đô thị mới. Một đô thị kiến ư? Không, một đô thị ong, tổ của Askolein, đôi khi còn được gọi là Tổ ong vàng. Tổ này được xây rất gần đây, trên cái cây thứ tư phía bên phải cây sồi lông lớn. Từ đó, lũ ong thu

hoạch phần hoa, điều vốn dĩ cũng bình thường. Điều không bình thường là chúng chẳng ngăn gì việc tấn công các đoàn kiến ngay khi có dịp. Ở loài ong vò vẽ, hành vi cướp bóc này không khiến ai ngạc nhiên. Nhưng với loài ong thường, nó khiến loài kiến e ngại.

Zedi-bei-nikiuni thậm chí còn nghĩ rằng lũ ong ấy đang ấp ủ mưu đồ bành trướng. Chúng tấn công các đoàn kiến ngày càng gần đô thị mẹ. Lũ kiến rất khó đẩy lùi được chúng. Thường thì vì sợ bị chích nọc độc nên lũ kiến chọn cách bỏ rơi các chiến lợi phẩm của mình.

Có đúng là lũ ong sẽ chết sau khi chích không? một con bọ tê giác hỏi.

Ai nấy đều rất ngạc nhiên trước việc một con bọ cánh cứng lại đi nói chuyện trực tiếp với kiến như vậy nhưng suy cho cùng, vì con bọ cánh cứng ấy cũng tham dự cuộc thập tự chinh nên một con kiến Zedi-bei-nakan đã hạ mình đáp lời:

Không, không phải lúc nào cũng thế. Chúng chỉ chết nếu chúng châm ngòi quá sâu thôi.

Lại một huyền thoại nữa sụp đổ.

Chúng đã trao đổi cả đống những thông tin hữu ích, nhưng đêm đã buông. Lũ kiến Bel-o-kan cảm ơn đô thị Zedi-bei-nakan vì đội quân bổ sung mà đô thị này hào phóng dành cho chúng. Hai bên tiến hành nhiều cuộc trao đổi dinh dưỡng. Chúng lau râu cho nhau trước khi cái lạnh khiến tất cả chìm vào giấc ngủ tất yếu.

70. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

TRẬT TỰ: Trật tự làm nảy sinh lộn xộn, lộn xộn làm nảy sinh trật tự. Về mặt lý thuyết, nếu ta đánh trứng để làm món ốp lết thì sẽ tồn tại một khả năng rất nhỏ là món ốp lết có thể trở lại hình dạng quả trứng ban đầu. Mà khả năng này có tồn tại. Và càng làm món ốp lết lộn xộn,

người ta càng có nhiều cơ hội tìm lại được trật tự của quả trứng ban đầu.

Vậy trật tự chỉ là sự kết hợp của nhiều lộn xộn. Vũ trụ trật tự của chúng ta càng phình ra, nó càng rơi vào tình trạng lộn xộn. Kiểu lộn xộn mà chính nó cũng phình ra rồi làm nảy sinh những trật tự mới và chẳng có gì trong trật tự mới đó loại trừ được việc cái này có thể giống với trật tự nguyên thủy. Ngay trước mắt chúng ta, trong không gian và thời gian, nơi tận cùng vũ trụ hỗn độn, ai biết được có tồn tại Vụ Nổ Lớn nguyên sơ hay không.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

71. NGƯỜI THỐI ỒNG SÁO SẬY

Kính, coong!

Laetitia Wells vội ra mở cửa.

- Xin chào, đội trưởng. Anh lại đến để xem ti vi đây à?

- Tôi chỉ muốn tranh luận và sắp xếp lại các suy nghĩ của mình thôi. Chỉ cần cô lắng nghe tôi là đủ, tôi không đòi hỏi cô phải tiết lộ suy nghĩ của cô đâu.

Cô để anh vào.

- Được thôi đội trưởng ạ, tôi sẽ chỉ lắng nghe hoàn toàn.

Cô chỉ cho anh một chiếc phô tươi rồi đến ngồi đối diện anh, hai chân bắt chéo.

Thoạt tiên anh chiêm ngưỡng lớp váy dạ kiểu Hy Lạp của cô, những món đồ khảm ngọc thạch trên mái tóc cô mềm mại rồi sau đó anh mới cất lời:

- Tôi xin được nói vắn tắt thế này. Kẻ sát nhân là ai đó có khả năng xuyên thấu và hành động trong không gian khép kín, hấn gây ra nỗi kinh hoàng, không để lại bất kỳ dấu vết nào và dường như chỉ chăm chăm tấn công các nhà hóa học chuyên nghiên cứu thuốc trừ sâu.

- Và hấn cũng khiến lũ ruồi sợ hãi nữa, Laetitia nói thêm, cô mang ra hai cốc hydromen và nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt to màu tím hoa cà.

- Phải, anh nói tiếp. Nhưng ông MacHarious đó lại mang đến cho chúng ta một yếu tố mới: từ “kiến” . Vậy có thể nghĩ đến chuyện chúng ta đang đối mặt với lũ kiến tấn công các nhà sản xuất thuốc trừ sâu. Ý tưởng quả là thú vị, nhưng...

- Nhưng không mấy thực tế.

- Chính xác.

- Lẽ ra lũ kiến phải để lại dấu vết mới đúng, cô phóng viên nói. Chẳng hạn chúng phải quan tâm đến những thức ăn vương vãi. Không con kiến nào cưỡng lại được sức hấp dẫn của một trái táo tươi, vậy mà trên bàn ngủ của ông MacHarious vẫn còn một trái táo nguyên vẹn.

- Quan sát tốt đấy.

- Nên chúng ta mới giậm chân tại chỗ với vụ giết người kín bưng này, không dấu vết, không vũ khí, không hiện tượng bẻ khóa. Có lẽ chúng ta thiếu trí tưởng tượng để có thể hiểu vấn đề.

- Đúng là chết tiệt, chẳng phải có cả nghìn cách để trở thành sát nhân đó sao!

Laetitia Wells nở một nụ cười bí hiểm.

- Ai mà biết chứ? Tiểu thuyết trinh thám vẫn đang phát triển, cứ tưởng tượng những gì một Agatha Christie của năm 5000 hay một Conan Doyle của sao Hỏa sẽ viết mà xem, tôi tin chắc anh sẽ tiến bộ trong cuộc điều tra của mình.

Jacques Méliès nhìn cô và lấp đầy mắt mình bằng vẻ đẹp của cô.

Còn cô bối rối đứng dậy đi lấy hộp đựng thuốc lá. Cô châm thuốc và lánh mình sau làn khói mờ ảo.

- Cô từng viết trong bài báo của cô rằng tôi quá tự tin và lẳng nghe người khác chưa đủ. Cô có lý đấy. Nhưng sửa lỗi chẳng bao giờ là quá muộn cả. Cô đừng cười nhạo, song dường như với tôi, khi quen biết cô, tôi bắt đầu suy nghĩ khác đi, cởi mở hơn... Cô thấy đấy, tôi lại còn nghi ngờ cả lũ kiến nữa!

- Lại lũ kiến! cô nói vẻ như rất bực tức.

- Coi nào. Có lẽ chúng ta chưa biết hết về loài kiến. Chúng có thể có đồng minh. Cô biết chuyện người thổi ống sáo sậy ở Hamelin không?

- Tôi không nhớ chuyện ấy.

- Một ngày kia, anh bắt đầu kể, thành phố Hamelin bị lũ chuột xâm chiếm. Chúng đông lúc nhúc. Nhiều tới mức người ta không biết làm cách nào để thoát khỏi chúng. Người ta càng giết chúng càng xuất hiện. Chúng ngốn ngấu hết thức ăn, chúng sinh sản nhanh hết tốc lực. Dân chúng nghĩ đến chuyện bỏ nhà ra đi, để lại tất cả. Chính lúc ấy

một chàng trai trẻ đã đề nghị cứu thành phố với điều kiện người ta phải đền công chàng bằng một phần thưởng hậu hĩ. Đám người danh tiếng không có gì để mất nên họ chấp nhận tức thì. Thế là chàng trai trẻ bắt đầu thổi sáo. Bị tiếng sáo lôi cuốn, lũ chuột tập trung lại và đi theo chàng trai lúc chàng đi xa dần. Chàng trai thổi ống sáo sậy bèn dẫn chúng ra đến một con sông và lũ chuột chết chìm tại đó. Nhưng khi cậu yêu cầu phần thưởng của mình thì đám người danh tiếng lúc ấy đã thoát nạn liền cười vào mũi cậu.

- Vậy thì sao? Laetitia hỏi.

- Vậy thì sao à? Cô hãy tưởng tượng tình huống tương tự nhé: có một “người thổi ống sáo sậy” có khả năng điều khiển lũ kiến. Một người muốn giúp chúng trả thù kẻ thù xấu xa nhất của chúng là các nhà phát minh thuốc trừ sâu!

Cuối cùng anh cũng hấp dẫn được cô gái trẻ. Cô nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt màu tím hoa cà mở to:

- Anh tiếp tục đi, cô nói.

Cô có vẻ căng thẳng và hít một hơi thuốc lá thật sâu.

Anh dừng lại như thể một cơn phấn khích mới đang xâm chiếm mình. Khắp nơi trong từng mạch điện trí não anh, cảm xúc ấy khiến anh chột hiều:

- Tôi tin tôi tìm thấy rồi.

Laetitia Wells nhìn anh với vẻ kỳ lạ.

- Anh tìm thấy cái gì cơ?

- Chính là một người đàn ông đã thuần hóa lũ kiến! Chúng chui vào bên trong người các nạn nhân rồi tấn công bằng những cú... hàm dưới... đó là nguyên nhân phát sinh hiện tượng xuất huyết trong, rồi chúng chui ra ngoài, qua tai chẳng hạn. Điều này giải thích vì sao nhiều cái xác bị chảy máu ở tai. Sau đấy, chúng tập hợp nhau lại, mang nạn nhân đi. Việc làm ấy mất năm phút, khoảng thời gian ngăn cản lũ ruồi thuộc nhóm thứ nhất lại gần... Cô nói sao về chuyện đó?

Ngay từ lúc đội trưởng bắt đầu giải thích, Laetitia Wells đã không thực sự chia sẻ niềm phấn khích trong anh. Cô châm một điếu thuốc khác ở đầu ống hút. Cô cho là anh có thể có lý nhưng theo những gì cô biết, không hề tồn tại phương cách nào để thuần hóa lũ kiến, yêu cầu chúng vào một khách sạn, chọn phòng rồi giết chết một người và lặng lẽ trở về tổ.

- Có chứ, hẳn là có tồn tại chứ. Tôi sẽ tìm ra phương cách ấy. Tôi tin chắc vậy.

Jacques Méliès đập đập hai tay vào nhau. Anh rất hài lòng với bản thân.

- Cô thấy đấy, chẳng cần tưởng tượng ra mấy câu chuyện trinh thám của năm 5000 đâu! Chỉ cần có một chút óc phán đoán và cảm nhận tốt là đủ, anh tuyên bố.

Thế là Laetitia Wells nhú mày.

- Hoan hô anh, đội trưởng. Chắc hẳn anh đã đạt được chính xác mục đích.

Méliès ra về với ý định mà cũng là mục tiêu đầu tiên của anh là kiểm tra ở chỗ bác sĩ pháp y xem liệu những vết thương bên trong cơ thể các nạn nhân có thể là do hàm dưới của lũ kiến gây ra được không.

Còn lại một mình, vẻ mặt lo lắng, Laetitia Wells lấy chìa khóa ra mở cánh cửa sơn đen, bổ một quả táo tươi thành những lát mịn rồi cho hai mươi lăm nghìn con kiến trong chuồng đất của cô ăn.

72. TẤT CẢ CHÚNG TA ĐỀU LÀ KIẾN

Jonathan Wells đã tìm thấy trong Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối một đoạn viết gợi nhắc đến sự tồn tại của những người tôn thờ kiến trên một hòn đảo thuộc Thái Bình Dương cách đây hàng nghìn năm. Theo Edmond Wells, những người này từng phát triển các quyền lực tinh thần đặc biệt bằng cách giảm khẩu phần ăn và luyện thiền.

Cộng đồng của họ đã bị tiệt diệt bởi những lý do không ai biết, cùng với sự tiệt diệt ấy là những bí ẩn và những bí mật về họ.

Sau khi thảo luận, mười bảy người trong ngôi đền dưới lòng đất đã quyết định học theo kinh nghiệm này dù nó có thực hay không.

Việc giảm ăn dần dần buộc họ phải tiết kiệm năng lượng. Hành động nhỏ nhất cũng ảnh hưởng đến họ. Càng lúc họ càng nói ít đi nhưng lạ thay, họ lại hiểu nhau nhiều hơn. Một ánh mắt, một nụ cười, một cử động cầm cũng đủ để họ giao tiếp. Khả năng tập trung của họ tăng đáng kể. Khi bước đi, họ nhận thức được từng cơ bắp, từng khớp chuyển động. Họ dõi theo từng nhịp thở của mình bằng suy nghĩ.

Khứu giác, thính giác của họ đạt đến độ nhạy mà chỉ có thể có ở động vật và người nguyên thủy. Về phần vị giác, tình trạng nhịn đói kéo dài đã khiến nó trở nên cực kỳ nhạy. Ngay cả những ảo giác tập thể hay cá nhân do tình trạng mất dinh dưỡng gây ra cũng có ý nghĩa nào đó.

Lần đầu tiên nhận thấy mình trực tiếp đọc được suy nghĩ của người khác, Lucie Wells rất hoảng sợ. Với cô đó là một chuyện bất

lịch sử. Nhưng vì lúc này đang giao tiếp với tâm hồn hết sức trung thực của Jason Bragel nên cô thích thú đắm chìm trong đó.

Mỗi ngày thức ăn lại càng trở nên hiếm hơn nhưng kinh nghiệm tâm lý lại trở nên mạnh hơn. Không hẳn ai cũng vậy. Vốn quen với các hoạt động thể chất và cuộc sống ngoài trời, đám lính cứu hỏa và cảnh sát đôi khi phải kìm nén những cơn giận dữ và chứng sợ chỗ kín của mình.

Trơ xương, hốc hác, đôi mắt sáng nhưng u tối hơn choán hết gương mặt, tất cả đều trở nên khó nhận ra tới mức rốt cuộc nom cũng giống nhau. Có thể nói họ có ảnh hưởng đến nhau (chỉ Nicolas Wells được ăn nhiều hơn do còn bé là trông còn khác với mọi người).

Họ tránh tư thế đứng (tư thế gây mệt mỏi vô cùng cho những người thiếu năng lượng thể chất) và thích tư thế ngồi xếp bằng, thậm chí là bò hơn. Dần dần, ngày qua ngày, bầu không khí thanh thản đã thế chỗ cho bầu không khí âu lo thời gian đầu.

Liệu đó có phải một kiểu điên rồ?

Rồi đột nhiên, một sáng nọ, máy in của máy vi tính kêu loạch xoạch. Một phần tử nổi loạn của đô thị kiến đồ hung Bel-o-kan mong muốn nổi lại quan hệ vốn bị ngưng trệ sau cái chết của kiến chúa trước. Chúng sử dụng máy thăm dò “Tiến sĩ Livingstone” để đối thoại. Chúng muốn giúp đỡ con người. Quả vậy, những đợt thức ăn cứu trợ đầu tiên bắt đầu đến tay họ thông qua chỗ rạn chạy khắp tấm đan bằng đá hoa cương chìa ra trên đầu họ.

73. ĐỘT BIẾN

Nhờ sự giúp đỡ của lũ kiến nổi loạn thân các Ngón Tay, từ nay trở đi Augusta Wells cùng các bạn đồng hành biết rằng họ có thể sống

sốt lâu dài. Họ ổn định chế độ ăn uống xuống một mức thấp nhưng đều đặn. Thậm chí họ đã lấy lại được một chút xíu sức lực.

Rốt cuộc mọi thứ cũng vận hành không đến nỗi quá tệ trong cái địa ngục này. Theo gợi ý của Lucie Wells, họ quyết định từ bỏ tên gọi của mình khi còn là con người trên mặt đất. Giờ đây tất cả họ đều giống nhau, họ chỉ việc đặt cho mình những con số. Việc làm này mang lại hiệu quả khá đáng kể. Đánh mất họ, nghĩa là từ bỏ tầm quan trọng của lịch sử tổ tiên. Giống như thể họ hoàn toàn mới mẻ: tất cả vừa cùng nhau chào đời.

Đánh mất tên, nghĩa là từ bỏ mong muốn được nhận biết.

Theo gợi ý của Daniel Rosenfeld (tức số 12), họ quyết định tìm một ngôn ngữ chung khác. Chính Jason Bragel (tức số 14) khám phá ra cách. “Con người giao tiếp bằng cách phát đi những sóng âm từ miệng. Nhưng những sóng âm này quá phức tạp, quá rối loạn. Vậy tại sao không phát đi một sóng âm thuần khiết duy nhất trong đó tất cả chúng ta cùng ở vào trạng thái dao động?”

Mọi việc tiến triển khá kỳ quặc, theo kiểu giáo phái Hindu, nhưng họ không bận tâm. Dù sao, chẳng phải số phận đã không đặt họ vào một không gian khác, một cuộc sống khác đó ư? Cần phải hành động với điều ấy và những kinh nghiệm mà họ đang trải nghiệm khiến họ rất say mê.

Tạo thành một vòng tròn, trong tư thế ngồi xếp bằng hoặc với những người mềm mại hơn thì trong tư thế bông sen, lưng thẳng, họ nắm lấy tay nhau. Họ nghiêng người về phía trước để đầu chụm nhau ở giữa, rồi từng người lần lượt phát ra giọng điệu của mình. Dao động âm riêng của họ. Cuối cùng, họ cùng nhau hài hòa âm điệu và thống nhất ở một âm điệu tương đồng. Cứ luyện đi luyện lại như thế, họ đã hát được ở khoảng âm thấp nhất, giọng họ bật lên từ đáy bụng dưới.

Họ đã chọn âm tiết “OM”. Âm thanh đầu tiên, tiếng hát của đất và của không gian vô tận, thấm đẫm hết thảy, OM là âm thanh im lặng của núi tựa như tiếng động ồn ã của một nhà hàng.

Mắt họ nhắm lại. Hơi thở của họ thật chậm, sâu, đồng đều. Họ trở nên nhẹ bẫng, lãng quên tất cả, tan mình trong âm thanh. Họ là âm thanh. OM, âm thanh nơi mọi thứ bắt đầu và nơi mọi thứ kết thúc.

Nghi lễ diễn ra rất lâu. Rồi họ lặng lẽ rời nhau, người quay lại góc của mình, kẻ chăm chú làm việc này việc khác: nội trợ, quản lý các kho dự trữ thức ăn mong manh, thảo luận với những “kẻ nổi loạn”.

Chỉ Nicolas là không tham gia mấy nghi lễ này. Mọi người đánh giá cậu quá trẻ để có thể tự do dự phần. Tương tự, ai nấy đều đồng ý để cậu là người được ăn uống đầy đủ nhất. Suy cho cùng, ở loài kiến, kho báu hàng đầu vẫn luôn là ấu trùng.

Loài kiến... Có lần họ đã thử tìm cách giao tiếp với chúng bằng thần giao cách cảm. Không kết quả. Dù sao cũng không nên quá mơ mộng. Ngay cả giữa họ với nhau, họ cũng phải chịu thất vọng: thần giao cách cảm chỉ thực sự hiệu quả 50% và với điều kiện không vấp phải sự kháng cự từ một trong số hai người tham gia giao tiếp.

Bà già Augusta vẫn nhớ.

Đó là cách họ trở thành kiến. Ít nhất là trong tâm tư của họ.

74. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CHUỘT CHŨI TRẦN: Chuột trĩu trần (*Heterocephalus glaber*) sống ở Đông Phi, giữa Ethiopia và Bắc Kenya. Con vật này bị mù và làn da hồng của nó không có lông. Bằng răng cửa của mình, nó có thể đào đường hầm dài nhiều cây số.

Nhưng đó chưa phải điều đáng ngạc nhiên nhất. Chuột chũi trần là trường hợp động vật có vú duy nhất được biết đến với thói quen hành xử xã hội như loài côn trùng! Mỗi bầy chuột chũi trần có trung bình năm trăm con và hệt như loài kiến, chúng được chia thành ba đẳng cấp chính: hữu tính, thợ, lính. Con cái duy nhất, mà ở góc độ nào đó chính là nữ hoàng, có thể đẻ và cho chào đời mỗi lần tận ba mươi chuột con, và thuộc đủ cả ba đẳng cấp. Để được là “con đẻ trứng” duy nhất, nó tiết ra trong nước tiểu của mình một thứ mùi thơm phong tỏa hoóc môn sinh sản của những con cái khác trong tổ. Việc loài chuột chũi trần sống thành bầy như vậy có thể được giải thích thông qua hiện tượng chúng sống tại những vùng gần như hoang vắng. Chúng ăn củ và rễ cây, đôi khi là thứ củ và rễ cây không lồ và thường mọc rất rải rác. Một con chuột chũi trần đơn lẻ có thể đào thẳng một mạch hàng cây số liền mà không tìm thấy gì cả và chắc chắn sẽ chết vì mệt và kiệt sức. Cuộc sống bầy đàn cho loài này thêm cơ hội tìm ra thứ gì đó để ăn, dù một thứ củ nhỏ nhất thôi cũng sẽ được chia đều cho tất cả.

Điều khác biệt duy nhất đáng kể giữa chuột chũi trần và loài kiến: chuột chũi trần đực vẫn sống sót sau khi làm tình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

75. BUỔI SÁNG

Một khối cầu màu hồng hết sức nặng nề đang tiến lên. Nó phát đi thông điệp “Tôi không hề có chút ý định thù nghịch nào đối với dân tộc các bạn” nhưng nó vẫn không dừng lại và đè nát con kiến.

103 683 choàng tỉnh giấc. Vì lúc nào cũng gặp ác mộng nên nó đã lập trình cơ thể hòng làm giảm bớt thời gian ngủ và thức dậy ngay khi nhiệt độ có chút thay đổi dù là nhỏ nhất.

Nó lại mơ thấy các Ngón Tay. Nó cần phải ngừng nghĩ đến chúng. Nếu sợ các Ngón Tay, nó sẽ không biết cách chiến đấu thích hợp khi thời cơ xuất hiện, bởi nỗi sợ sẽ cuốn nó trôi xa khỏi hành động.

Nó nhớ lại một truyền thuyết Myrmécéen mà Mẹ Belo-kiu-kiuni từng kể cho các chị em và nó nghe. Những ngôn từ tỏa mùi vẫn hiện hữu trong ký ức nó và nó chỉ việc chạm vào chúng bằng một chút ẩm ướt thôi là chúng sẽ hồi sinh trọn vẹn.

“Một ngày kia, Goum-goum-ni, một kiến chúa thuộc triều đại chúng ta, trở nên âu sầu trong phòng đẻ trứng của mình. Nó đã bị căn bệnh tâm trạng tấn công. Ba câu hỏi ám ảnh nó và huy động toàn bộ khả năng suy nghĩ trong nó:

Đâu là thời điểm quan trọng nhất trong cuộc sống?

Đâu là điều quan trọng nhất cần phải hoàn thành?

Đâu là bí mật của cuộc sống thoải mái?

Nó đem điều này ra tranh luận với các chị em mình, với các con gái mình, với những tâm hồn phong phú nhất Liên bang mà không đạt được câu trả lời khiến nó thỏa mãn. Tất cả đều bảo rằng nó bệnh, rằng chẳng điều gì trong ba câu hỏi ám ảnh nó có thể được coi là sống còn đối với cuộc sinh tồn của Bầy.

Thế là trong tâm trạng chán nản, kiến chúa bắt đầu chết dần chết mòn. Bầy rất lo lắng. Nếu không muốn mất đi con

kiến đẻ trứng duy nhất, Cấm Thành phải, mà đây cũng là lần đầu tiên, nghiêm túc quan tâm đến những vấn đề trừu tượng.

Thời điểm quan trọng nhất ư? Điều quan trọng nhất ư? Bí mật của cuộc sống thoải mái ư?

Tất cả cùng đưa ra câu trả lời.

Thời điểm quan trọng nhất, đó là lúc ăn, bởi thức ăn mang lại năng lượng... Điều quan trọng nhất phải làm, đó là sinh sản để duy trì nòi giống và tăng số kiến lính bảo vệ Cấm Thành... Bí mật của cuộc sống thoải mái, đó là hơi ấm, bởi hơi ấm là nguồn viên mãn hóa học...

Không lời giải nào trong số những lời giải trên khiến kiến chúa Goum-goum-ni hài lòng. Thế là nó rời khỏi tổ và một mình đi ra Bên Ngoài Rộng Lớn. Ở đó, nó đã phải đấu tranh rất dữ dội để sống sót. Ba ngày sau, khi nó trở về, đô thị của nó đang lâm vào tình trạng thảm hại. Nhưng kiến chúa đã có trong tay lời giải. Lời giải ấy đến với nó ngay giữa một cuộc chạm trán không khoan nhượng với lũ kiến hoang. Thời điểm quan trọng nhất, đó là lúc này, bởi người ta chỉ có thể hành động ở hiện tại. Và nếu không quan tâm tới hiện tại, người ta cũng sẽ bỏ lỡ tương lai. Điều quan trọng nhất là đối mặt với điều đang ở đó, đang ở trước mắt chúng ta. Nếu không thoát khỏi con kiến chiến binh muốn giết mình, hãn kiến chúa đã chết. Còn về bí mật của cuộc sống thoải mái, nó chỉ khám phá ra sau trận đánh: đó là còn sống và bước đi trên Trái đất. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Thường thức thời điểm hiện tại.

Để tâm đến những gì trước mắt chúng ta.

Bước đi trên Trái đất.

Đó là ba công thức lớn lao của cuộc sống mà kiến chúa Goum-goum-ni để lại.”

Con 24 đến gặp con kiến lính.

Nó muốn giải thích vì sao nó tin vào các “đức chúa”.

103 683 không cần lời giải thích, nó ra hiệu cho con 24 im lặng bằng một cử động râu và rủ con 24 đi cùng nó vài bước về phía trước thành phố liên bang.

Đẹp quá phải không?

Con 24 không trả lời. 103 683 nói với con 24 rằng đúng là chúng được coi như phải đi gặp và giết chết các Ngón Tay, nhưng vẫn còn những điều quan trọng khác: là được ở đó, là được du ngoạn. Có lẽ suy cho cùng, thời điểm tốt đẹp nhất không phải là thời điểm chúng hoàn thành thắng lợi nhiệm vụ Sao Thủy hay chinh phục được các Ngón Tay, mà có lẽ thời điểm tốt đẹp nhất là lúc này, là khoảnh khắc này, khi nó và con 24 ở đây, lúc sáng sớm tinh mơ, giữa những bạn hữu.

103 683 kể cho con 24 nghe câu chuyện của kiến chúa Goum-goum-ni.

Con 24 phát ra rằng nó nghĩ, nhiệm vụ của chúng mang tính chất “quan trọng” hơn nhiều so với mấy cái chuyện tâm trạng ấy. Nó thực sự thích thú với cơ hội nó có được để tiếp cận và thậm chí còn có thể thấy và chạm vào các Ngón Tay.

Nó sẽ không nhường chỗ của nó cho ai hết. Nó hỏi có phải 103 683 từng thấy chúng rồi không.

Dường như tôi đã từng thấy chúng, rốt cuộc tôi không biết, tôi không biết nữa, cô biết đấy, 24 ạ, chúng rất khác chúng ta.

Con 24 nghi ngờ điều này.

103 683 không muốn khai mào một cuộc tranh luận pheromon. Nhưng theo bản năng, nó không tin các đức chúa là những Ngón Tay; có thể các đức chúa tồn tại, nhưng nếu vậy, đó là thứ khác. Có thể chính thiên nhiên phong phú với cây cỏ, rừng già, hệ động thực vật đa dạng kỳ diệu, đang bao quanh chúng... Phải, nó sẽ dễ tìm thấy niềm tin hơn trong cảnh tượng tuyệt vời vốn đơn giản là hành tinh này.

Đúng lúc ấy, một dải ánh sáng phốt hồng kéo dài nơi chân trời. Con kiến lính dùng đầu râu chỉ về phía dải ánh sáng ấy.

Nhìn xem mới đẹp làm sao!

Con 24 không thể chia sẻ nỗi khoảnh khắc xúc động ấy. Thế là 103 683 nói đùa:

Tôi chính là đức chúa vì tôi có thể ra lệnh cho mặt trời thức giấc.

103 683 đứng cân trên bốn chân sau và giơ râu lên trời, phát ra một pheromon phóng túng:

Mặt trời, dậy mau, ta ra lệnh cho người đó!

Thế là mặt trời tỏa ra một tia nắng xuyên qua đám cỏ cao lút. Bầu trời như đắm mình trong lễ hội sắc màu, đất son, tím, hoa cà, đỏ, cam, vàng óng. Ánh sáng, sự ấm áp, vẻ đẹp, tất cả ùa đến đúng lúc con kiến lính yêu cầu.

Có lẽ chúng ta đã đánh giá thấp khả năng của riêng mình, 103 683 nói.

Con 24 muốn nhắc lại: “Các Ngón Tay là đức chúa của chúng ta”, nhưng mặt trời đẹp tới nỗi nó câm bật.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ ba BẰNG LƯỖI KIẾN VÀ BẰNG HÀM DƯỚI - 1 -

ai nhà bác học người Ethiopia là một cặp vợ chồng rất quấn quýt nhau, họ gắn bó với nhau nhờ có chung lý tưởng.

Ngay từ hồi còn nhỏ, Gilles Odergin luôn bỏ ra hàng giờ ngồi ngắm các tổ kiến. Ông từng muốn mang kiến về nhà, để vào những cái lọ mứt hết. Nhưng ngay khi lũ kiến tìm cách bỏ trốn, mẹ ông đã bực tức giết sạch chúng bằng những cú dếp đi trong nhà.

Tuy nhiên ông không vì vậy mà bỏ cuộc, ông lại tiếp tục nuôi những con kiến khác, giấu chúng kỹ hơn và kín đáo hơn. Song kiến của ông lúc nào cũng chết mà ông không hiểu nguyên nhân do đâu.

Suốt một thời gian dài, ông cứ ngỡ mình là người duy nhất quan tâm đến mấy con vật bé nhỏ ấy đến vậy, cho tới ngày ông gặp Suzanne ở khoa nghiên cứu côn trùng trường Rotterdam. Họ cùng dành cho loài kiến nỗi đam mê không sao cưỡng nổi, nỗi đam mê khiến họ xích lại gần nhau.

Mà rất có thể, Suzanne còn đam mê hơn cả ông nữa. Bà bố trí những cái chuồng đất, phân biệt thành công phần lớn các “khách trọ” của mình, đặt cho chúng những cái tên, ghi lại sự kiện dù là nhỏ nhất xảy đến với những kẻ được bà bảo trợ. Thứ Bảy nào cả hai người cũng quan sát chúng.

Về sau, lúc ở châu Âu, khi họ đã lấy nhau, có một chuyện kinh khủng đã xảy đến. Hồi ấy, Suzanne có sáu con kiến chúa trong tổ của mình. Con kiến chúa râu ngắn được bà gọi là Cléopâtre; con kiến chúa trên đầu có vết cắt được bà gọi là Marie Stuart; con kiến chúa có mấy cái chân cong queo được bà gọi là Pompadour; con kiến chúa “ba hoa” nhất (nó không ngừng

khua khoảng các phần phụ giác quan) được bà gọi là Eva Peron; Marilyn Monroe là con đom đóm nhất và Catherine de Médicis là con hiếu chiến nhất.

Đúng như bản tính, Catherine de Médicis đã tống khứ được một nhóm kiến giết chóc và dần dần loại bỏ từng đối thủ của mình. Không can thiệp vào cuộc tiểu chiến nội bộ này, vợ chồng Odergin quan sát xem làm thế nào đám thích khách của Médicis lại bắt được các kiến chúa khác, đưa chúng đến tận máng uống nước rồi dìm chết chúng trước khi quẳng chúng vào bãi rác.

Thế nhưng Marilyn Monroe lại sống sót qua cuộc thảm sát Saint-Barthélemy này. Nó ngoi lên khỏi đồng rác thải, khăn trương gây dựng đội quân thích khách của mình và cử chúng đi giết Catherine de Médicis.

Những quy luật trả đũa khủng khiếp ấy khiến hai con người mê đắm nền văn minh Myrmécéen kinh hãi. Họ hoàn toàn bị xáo trộn. Thế giới Myrmécéen còn tàn bạo hơn cả thế giới loài người. Quá tàn bạo là đẳng khác. Thế là trong chớp mắt, họ quay ra căm ghét thế giới loài kiến bằng tất cả sức lực họ đã bỏ ra để yêu thương thế giới đó.

Vừa trở về Ethiopia họ đã gia nhập một phong trào rộng lớn chống lại côn trùng trên lục địa đen. Chính đó là lúc họ có quan hệ với những bậc thầy cao cấp trên thế giới, những chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực này.

Giáo sư Odergin lấy ống nghiệm ra và giơ nó lên ngang tầm mắt mình bằng những cử chỉ chừng mực của một vị thầy tu. Vợ ông, cũng với vẻ trịnh trọng như vậy, đổ vào đó một thứ bột trắng, thực tế là bột phấn. Rồi bà trút hỗn hợp này sang một cái máy quay ly tâm, thêm vào đó rất nhiều thứ chất lỏng dạng sữa, đóng nắp lại và bật công tắc. Năm phút sau, cả hỗn hợp ánh lên màu xám bạc rất đẹp.

Đúng lúc ấy một người đàn ông tới cảnh báo họ. Đó cũng là một nhà bác học. Ông cao lớn, mảnh mai và tên là Cygneriaz. Giáo sư Miguel Cygneriaz.

- Phải làm nhanh lên thôi. “Họ” đang đến gặp chúng ta. Maximilien MacHarious cũng đã chết, ông nói. Kế hoạch Babel tới đâu rồi?

- Mọi thứ đã sẵn sàng, Gilles khẳng định rồi đưa cái ống nghiệm đựng đầy thứ chất lỏng ánh bạc ra.

- Hoan hô. Lần này tôi tin chúng ta đã thắng. Họ sẽ không thể làm gì chống lại chúng ta được. Nhưng ông bà phải đi đi, trước khi họ tấn công lần nữa.

- Ông biết tên những kẻ muốn chọc gậy bánh xe chứ?

- Đó hẳn là một nhóm nhỏ những kẻ mạo danh các nhà sinh thái học. Thậm chí họ còn chẳng biết họ đang làm gì.

Gilles Odergin thở dài.

- Tại sao khi một công trình ra đời lại phải xuất hiện một lực lượng đối kháng ngăn cản thành công của công trình ấy?

Miguel Cygneriaz nhún vai.

- Vẫn luôn là vậy mà. Giờ tới lượt chúng ta nhanh chân nhất.

- Nhưng đối thủ của chúng ta là ai cơ chứ?

Miguel Cygneriaz tỏ vẻ như kẻ mưu phản.

- Ông bà thực sự muốn biết ư? Chúng ta đấu tranh chống lại... những lực lượng âm phủ. Chúng hiện hữu khắp nơi. Và đặc biệt, chúng hiện hữu

trong đó, ẩn núp sâu trong các nếp gấp ngăm của tâm hồn chúng ta... Tin tôi đi, đó là những kẻ tồi tệ nhất!

Gilles và Suzanne Odergin chết đúng ba mươi phút sau khi Giáo sư Miguel Cygneriaz mang thứ chất lỏng ánh bạc đi theo mình.

77. THẦN TƯỢNG CỦA CÔN TRÙNG

Phải cống nạp nhiều hơn nữa

Nếu các người không tôn kính các đức chúa,

Chúng ta sẽ phạt các người bằng đất, bằng lửa và bằng nước.

Các Ngón Tay có thể giết chóc bởi các Ngón Tay là những đức chúa.

Các Ngón Tay có thể giết chóc bởi các Ngón Tay rất to lớn.

Các Ngón Tay có thể giết chóc bởi các Ngón Tay rất mạnh mẽ.

Đó là sự thật.

Các Ngón Tay vừa gõ bức thông điệp dứt khoát này đột nhiên di chuyển lên cao cho tới tận chỗ một cái lỗ mũi mà ba trong số chúng chăm chú nạo vét thật sạch; sau đó, chúng quay lại và vo tròn một viên gì đấy khiến một con bọ hung ăn phân phải tái người vì thèm rồi chúng ném viên đó ra xa.

Tiếp đến, các Ngón Tay còn di chuyển lên cao hơn, để đỡ một cái đầu, sau cái đầu ấy, người ta tự nhủ mình đã làm việc tốt. Một việc không phải ai cũng có khả năng làm!

78. CUỘC THẬP TỰ CHINH

Phần còn lại của đội quân dần dần đến nhập bọn với hai con kiến.

103 683 giờ một râu lên, cảm thấy mặt trời mới mọc giờ đang thực sự thiêu đốt nó. Quanh chúng có rất nhiều con kiến khác.

Những cư dân Bel-o-kan, và cả những cư dân Zedi-bei-nakan đến với tư cách khán giả. Chúng phát ra những lời động viên cuồng nhiệt dành cho đội pháo binh và đội kỵ binh nhẹ của chúng, và cũng dành cho toàn bộ đội quân tham gia cuộc thập tự chinh nữa.

Con 23 mài sắc hàm dưới, con 24 coi sóc cái vỏ kén bướm, 103 683 bất động, chăm chú dõi theo quá trình nhiệt độ tăng lên. Đến đúng 200C, nó giữ cánh và tung ra pheromon báo hiệu xuất phát. Nhẹ nhàng mà bền dai, đó là một pheromon tuyến mỡ, cấu tạo từ axit hexanoic (C 6-H 12-O 2).

Ngay lập tức, đám kiến lính khởi động, tạo thành hàng đầu tiên và cứ đông dần lên, giãn ra thành một rừng sôi sục những râu, sừng, nhãn cầu và bụng dưới tròn xoe.

Cuộc thập tự chinh đầu tiên chống lại các Ngón Tay đã bắt đầu. Nó nhanh chóng tìm được nhịp du hành của mình, nó kiên quyết rẽ lối đi giữa những lùm cỏ kê sào sạo và lánh ra xa.

Côn trùng, giun đất, loài gặm nhấm và loài bò sát tất thảy đều muốn bỏ trốn khi nó đi qua. Những kẻ can đảm hiếm hoi núp kỹ ngắm nhìn nó đi qua không khỏi ngạc nhiên vì thấy đám bọ tê giác sát cánh cùng lũ kiến đỏ hung.

Đi ngay đầu là những con kiến trinh sát năng động, chúng tạt phải, tạt trái, mở ra cho binh đoàn khổng lồ con đường ít ngoằn ngoèo nhất, ít hiểm họa nhất.

Cách bày binh bố trận thận trọng này tuy nhìn chung rất hiệu quả song cũng không tránh được cho đội quân đột nhiên vấp phải một chướng ngại vật bất ngờ. Cả đội quân dồn đống lại và xô đẩy nhau bên bờ một cái hố

khổng lồ có chu vi ít nhất là một trăm bước. Thật quá bất ngờ! Bởi chúng không mất nhiều thời gian để nhận ra cái hố ấy: đó là tất cả những gì còn lại của đô thị Giou-li-aikan, một con kiến lính cư dân đô thị này, đã sống sót như có phép màu từng kể lại hành động giật nhõ kinh khủng rồi bắt cóc cả đô thị vào một cái vỏ trong suốt khổng lồ... Đây, việc các Ngón Tay đã làm đấy! Điều này chứng tỏ họ có khả năng làm những gì!

Một con kiến to khỏe, râu căng ra, quay về phía các chị em mình. Đó là con số 9. Cả đội quân đều hiểu sự khó chịu của nó đối với các Ngón Tay. Bạnh rộng hàm dưới, nó tung ra một pheromon rất mạnh:

Chúng ta sẽ trả thù! Chúng ta sẽ giết hai Ngón Tay đối lấy chỉ một đồng loại của chúng ta!

Toàn bộ đội quân thập tự chinh đều đã từng nghe nói và nghe nhắc đi nhắc lại rằng trên Trái đất không phải có tới một trăm Ngón Tay, nhưng không vì thế mà chúng không hít lấy hít để bức thông điệp mang mùi hăng hắc. Được cơn giận dữ cuồng nhiệt kích thích, chúng đi vòng qua cái hố và tiếp tục lên đường.

Cơn phấn khích không làm chúng quên phải thận trọng. Do vậy, lúc đi qua một trảng cỏ hay một hoang mạc quá ngập nắng, chúng luôn sắp xếp để tạo bóng mát che cho các pháo binh. Không được để axit vốn rất nóng phát nổ, giết con kiến mang axit đó cùng những con kiến đi bên cạnh. Nhất là với loại axit có nồng độ siêu cao đến tận 60%: thử tưởng tượng độ thổi và sức tàn phá của nó đối với đội quân mà xem!

Giờ chúng đang đứng trước một cái rãnh, có lẽ là tàn tích của trận lụt vừa rồi. 103 683 nghì cái rãnh không thể kéo dài nhiều lắm và chúng có thể đi vòng qua đó từ phía Nam. Lũ kiến không chịu nghe nó - không còn thời gian để chậm trễ nữa! Đám kiến trinh sát lao mình xuống nước và móc các chân vào nhau tạo thành một cây cầu. Khi cả đoàn quân đã đi qua, có

khoảng bốn mươi con kiến trinh sát rơi vào tình trạng bất động. Sẽ chẳng có gì nếu không trả giá.

Khi đêm thứ hai bắt đầu buông xuống, hẳn chúng sẽ rất vui lòng được vào ở trong một tổ mối hay một tổ kiến kẻ thù nào đó bỏ không. Nhưng chẳng có gì nơi chân trời cả. Chúng đang ở trên một trảng cỏ hoang vu nơi chỉ có những cây thích mọc được.

Theo lời xúi giục của một con kiến chiến binh già, con kiến vốn không biết rằng ở rất xa chỗ này, những con kiến tằm cũng đóng quân ngoài trời theo cách ấy, chúng tập hợp lại và ụ lên thành một khối dày đặc. Đường viền ngoài của chiếc tổ tạm thời đó là những cái hàm dưới sẵn sàng cắn. Bên trong, những căn phòng sống được dọn dẹp dành cho lũ bọ hung vốn nhạy cảm hơn cả với cái lạnh, và cho cả những con kiến bị ốm và bị thương nữa. Tất cả hợp thành nhiều hành lang và những căn phòng nằm trên khoảng mười tầng.

Ngay khi một con vật nào đó khẽ lướt qua quả bí ngô màu nâu này, nó sẽ bị nuốt chửng vào tủy sống của đế chế Myrmécéen. Một con chim sẻ ước đồ non và một con thằn lằn cứ ngỡ mình cứng cỏi lắm đã phải trả giá cho trí tò mò bằng cái chết kinh hoàng.

Trong lúc lũ kiến túc trực bên ngoài luôn ở trạng thái cảnh giác thì bên trong, các cử động diễn ra rất nhẹ nhàng và chậm rãi. Mỗi con nằm khít trong phần phòng hoặc phần hành lang đã được phân cho mình.

Trời đang rất lạnh. Toàn đội quân say ngủ.

79. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

MẪU SỐ CHUNG NHỎ NHẤT: Trải nghiệm với động vật mà loài người trên Trái đất thường gặp nhiều nhất là việc gặp gỡ loài kiến. Chắc chắn chúng ta có thể gặp những bộ tộc không bao giờ thấy mèo hoặc chó hoặc ong hoặc rắn, nhưng chúng ta không bao giờ gặp được

những con người chưa từng thấy kiến. Đó là trải nghiệm chung phổ biến nhất của chúng ta. Thế nhưng, từ việc quan sát một con kiến đi trên bàn tay chúng ta, chúng ta lại rút được ra những thông tin cơ bản. Một: con kiến cử động râu để hiểu những gì đang xảy đến với nó; hai: nó đi đến mọi nơi nó có thể; ba: nó trèo sang bàn tay thứ hai nếu chúng ta dùng bàn tay đó để chặn đường đi của nó; bốn: chúng ta có thể chặn đứng một hàng kiến bằng cách vạch ra một đường trước mắt chúng bằng Ngón Tay ướm của chúng ta (khi ấy, lũ côn trùng sẽ coi đó tựa như một bức tường vô hình không vượt qua nổi và rút cuộc, chúng sẽ đi vòng). Những điều này, chúng ta ai nấy đều biết. Tuy nhiên thứ kiến thức trẻ con ấy, thứ kiến thức sơ đẳng mà cả tổ tiên chúng ta lẫn những người cùng thời chúng ta đều biết ấy lại chẳng có ích gì. Bởi nó không được tái giảng ở trường học (nơi vốn nghiên cứu loài kiến một cách hết sức nhàm chán: chẳng hạn học thuộc tên gọi các phần trên cơ thể kiến: nói thẳng ra thì thế cũng lợi lộc gì chứ?), và nó cũng chẳng hữu ích trong việc tìm được một việc làm.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

80. NHỮNG VỊ KHÁCH LÚC CHIỀU TỐI

Anh đã hiểu đúng! Bác sĩ pháp y đã khẳng định điều đó với anh. Các thương tổn bên trong rất có thể do hàm dưới của loài kiến gây ra. Có thể Jacques Méliès chưa nắm bắt được thủ phạm nhưng anh chắc chắn mình đang đi đúng hướng.

Quá phấn khích để có thể chớp mắt, anh bật ti vi và may mắn gặp lúc phát lại chương trình “Bẫy suy tưởng”. Bà Ramirez đã rũ bỏ vẻ ngoài rụt rè để phô ra nét mặt rạng rỡ.

- Thế nào, bà Ramirez, lần này bà đã tìm thấy chứ?

Bà Ramirez không giấu nổi sự vui mừng.

- Vâng, vâng, tôi đã tìm thấy! Rốt cuộc tôi cũng tin mình đã tìm thấy lời giải cho câu đố của anh!

Tiếng vỗ tay vang như sấm dậy.

- Thật chứ? người dẫn chương trình ngạc nhiên hỏi.

Bà Ramirez vỗ vỗ tay như một bé gái.

- Vâng, vâng, vâng! bà kêu lên.

- Vậy bà Ramirez, xin bà hãy giải thích cho chúng tôi.

- Đó là nhờ những câu khóa anh đưa ra, bà nói. “Càng thông minh người ta càng ít cơ hội tìm thấy”, “Cần phải quên mọi thứ ta biết”, “Cũng như vũ trụ, câu đố này bắt nguồn từ điều tuyệt đối giản đơn”... Tôi hiểu mình phải trở lại làm một đứa trẻ để tìm ra lời giải. Lùi về quá khứ, quay lại cội nguồn, mọi thứ hết như việc vũ trụ muốn mở rộng thì phải quay lại với vụ nổ Big Bang gốc. Tâm hồn tôi phải giản đơn trở lại, tôi phải tìm lại tâm hồn trẻ thơ của mình.

- Ừm, thế thì phải kiếm tìm xa lắm, thưa bà Ramirez...

Trong cơn hăng hái, nữ thí sinh không để bị ngắt lời:

- Chúng ta, những người lớn, chúng ta luôn gắng sức để trở nên thông minh hơn, nhưng tôi tự hỏi điều sẽ xảy đến khi nó vận hành theo chiều ngược lại. Phá bỏ lề thói cũ và đi ngược lại những thói quen của chúng ta.

- Hoan hô bà Ramirez.

Tiếng vỗ tay rải rác. Cũng như Méliès, khán giả đợi phần tiếp theo.

- Vậy thì đúng ra mà nói, một tâm hồn thông minh sẽ phản ứng thế nào trước câu đố này? Đối diện với dãy số, anh ta sẽ nghĩ đó là một vấn đề toán học. Và anh ta sẽ tìm xem đâu là mẫu số chung giữa các dòng số. Anh ta cộng, trừ, nhân, anh ta cho tất tậ các con số vào máy nghiền. Nhưng anh ta đau đầu nhức óc cũng chẳng để làm gì bởi đơn giản đây không phải toán học... Và nếu không phải một câu đố toán học thì đây là một câu đố văn học.

- Suy nghĩ rất hay thưa bà Ramirez. Xin quý vị một tràng pháo tay.

Nữ thí sinh tranh thủ lúc mọi người vỗ tay để lấy lại hơi.

- Nhưng làm thế nào để gán ý nghĩa văn học cho một dãy số chất chồng lên nhau, thưa bà Ramirez?

- Bằng cách làm như những đứa trẻ, bày tỏ điều mà ta thấy. Bọn trẻ, những đứa bé tuổi, khi thấy một con số chúng bèn phát âm thành từ. Đối với chúng, “sáu” tương đương với âm sáu cũng như “bò” tương đương với con vật bốn chân có vú. Đó là một quy ước. Ta chỉ định sự vật dựa theo những âm vỗ đoán mỗi nơi một khác biệt. Nhưng suy cho cùng thì ở đâu, danh từ, khái niệm và sự vật cũng đều chỉ một điều duy nhất.

- Hôm nay bà thật đúng là một triết gia thưa bà Ramirez, nhưng các khán giả của chúng ta muốn được biết cụ thể. Vậy đáp án là gì?

- Nếu tôi viết “1”, một đứa trẻ vừa biết đọc hẳn sẽ nói với tôi: “Đây là một một.” Vậy nên tôi viết “một một”. Nếu tôi chỉ cho nó xem thứ tôi vừa viết, hẳn nó sẽ nói với tôi rằng nó thấy “hai một”: “2 1”. Cứ như thế... Và đó là đáp án. Chỉ cần gọi tên dòng trên là ra được

dòng tiếp theo. Đứa trẻ của chúng ta hẳn sẽ đọc “một hai, một một” ở dòng dưới. 1211. Tôi đánh số và đó sẽ là 111221, rồi 312211, rồi 13112221, rồi 1113213211... Tôi không nghĩ rằng con số “bốn” sẽ sớm xuất hiện!

- Bà thật tuyệt vời thưa bà Ramirez! Và bà đã giành phần thắng!

Khán phòng vỗ tay rào rào và trong trạng thái lơ đãng, Méliès cảm giác như người ta đang hoan nghênh anh.

Người dẫn chương trình nhắc nhở:

- Dù sao chúng ta cũng sẽ không ngủ quên trên vinh quang chứ thưa bà Ramirez?

Người phụ nữ lắc đầu, mỉm cười, làm duyên, đặt đôi bàn tay chắc chắn ấm ướt hơn là mát mẻ lên đôi má ửng đỏ.

- Ít nhất cũng để tôi tĩnh tâm cái đã.

-Ồ! thưa bà Ramirez, thật xuất sắc khi bà giải được câu đố số hóa của chúng tôi, song đã đến lúc chương trình “Bây...

- ... suy tưởng”!

- ... mới của chúng tôi, như mọi khi, được một khán giả vô danh gửi thông tin đến. Xin quý vị lắng nghe câu đố mới: quý vị có biết ghép sáu hình tam giác đều kích cỡ bằng nhau từ sáu que diêm, tôi xin nói rõ là sáu que diêm, mà không bẻ gãy hay dán chúng lại với nhau không?

- Sáu hình tam giác, anh nói vậy à? Anh có chắc rằng đó không phải sáu que diêm và bốn hình tam giác không?

- Sáu que diêm, sáu hình tam giác, người dẫn chương trình nhắc lại bằng giọng kiên quyết.

- Thế thì mỗi hình tam giác được tạo thành từ một que diêm à? nữ thí sinh hết hoảng hoi.

- Thậm chí là như vậy, thưa bà Ramirez. Và lần này, câu khóa đầu tiên là: “Cần phải nghĩ khác đi.” Thế nên, thưa các bạn khán giả, mời các bạn cùng suy nghĩ. Và hẹn ngày mai nếu các bạn muốn vậy!

Jacques Méliès tắt ti vi, nằm lại và cuối cùng thì thiếp đi. Cơ phần khích theo anh vào tận trong giấc ngủ. Trong những giấc mơ lộn xộn của anh có cả Laetitia Wells, đôi mắt màu tím hoa cà cùng những bức tranh khắc côn trùng học của cô, Sébastien Salta và khuôn mặt hợp với phim kinh dị của anh ta, cảnh sát trưởng Dupeyron bỏ bê chính trị để lao mình vào sự nghiệp pháp y, nữ thí sinh Ramirez chưa bao giờ bị suy nghĩ của mình cho sập bẫy...

Phần lớn thời gian trong đêm, anh trần trọc trên tấm ga trải giường, các giấc mơ không thôi vũ điệu sarabande của chúng. Anh ngủ sâu. Anh ngủ kém đi. Anh không ngủ nữa. Anh giật nảy mình. Anh nhận thấy một cử động rung rất nhỏ, giống như tiếng vỗ nhẹ lên đệm, ở phía cuối chân giường. Cơ ác mộng tuổi thơ ùa về ám ảnh anh: con quái vật, con sói đại với đôi mắt hằn đỏ căm thù... Anh trấn tĩnh lại. Giờ anh đã là người lớn. Hoàn toàn tỉnh giấc, anh bật đèn và nhận ra một cái bọc nhỏ đang cựa quậy dưới chân mình.

Anh nhảy phắt ra khỏi giường. Cái u đang ở đó, nó có thật. Anh giáng một nắm đấm lên nó và nghe thấy tiếng rên ư ử. Rồi anh sững sờ nhìn Marie-Charlotte khập khiễng chui ra từ dưới đồng ga trải giường. Con vật tội nghiệp vừa náu mình dưới cánh tay anh vừa kêu. Để trấn an nó, anh vuốt ve và xoa xoa cái chân bị đau của nó. Sau đó, quyết tâm lấy lại chút sức lực trong đêm nay, anh nhốt Marie-Charlotte vào

bếp và để cạnh nó một miếng pa tê cá ngừ nấu ngải thơm. Anh ra tủ lạnh uống một cốc nước và xem ti vi cho đến khi trở nên bão hòa với các hình ảnh.

Ở liều lượng cao, ti vi có hiệu ứng làm dịu hết như một thứ ma túy giảm đau. Ta cảm thấy yếu mềm đi, đầu óc nặng trĩu chẳng vì điều gì cả, mắt thắm đẫm các vấn đề chẳng liên quan đến ta. Quả là món ăn bổ dưỡng.

Anh đi nằm trở lại và lần này, như mọi người, bắt đầu mơ về những điều anh vừa thấy trên ti vi: nghĩa là một bộ phim Mỹ, các đoạn quảng cáo, một bộ phim hoạt hình Nhật, một trận tennis, và vài cảnh giết chóc từ những chương trình thời sự.

Anh ngủ. Anh ngủ sâu. Anh ngủ kém đi. Anh không ngủ nữa.

Rõ ràng số phận đang tấn công anh. Thêm lần nữa, anh nhận thấy một đụn nhỏ cửa quây dưới chân giường. Thêm lần nữa, anh bật đèn. Chẳng lẽ cô nàng mè� cảnh Marie-Charlotte của anh lại làm điều đại dột? Nhưng anh đã cẩn thận khóa cửa chốt cô nàng rồi kia mà.

Nhanh chóng đứng dậy, anh thấy cái đụn chia làm hai, bốn, tám, mười sáu, ba mươi hai, rồi một trăm nốt rộp nhỏ vừa đủ để nhìn được đang di chuyển về phía mép ga trải giường. Anh lùi lại một bước. Và ngờ ngác chiêm ngưỡng lũ kiến xâm chiếm chiếc gối của mình.

Phản xạ đầu tiên của anh là xua chúng khỏi lòng bàn tay mình. Nhưng anh đổi ý kịp lúc. Hãn Sébastien Salta và tất cả những người khác đều đã xua chúng khỏi bàn tay. Chẳng sai lầm nào tệ hơn là sai lầm đánh giá thấp đối thủ.

Thế là, trước lũ vật nhỏ xíu này, lũ vật mà chưa giây phút nào anh nghĩ tới việc định dạng loài chính xác, Jacques Méliès bèn bỏ trốn. Lũ kiến đuổi theo anh, có vẻ thế, may thay cửa ra vào nhà anh chỉ có một

ổ khóa và anh có thể rời căn hộ trước khi binh đoàn đó đuổi kịp anh. Trong cầu thang, anh nghe thấy tiếng kêu dữ dội của Marie-Charlotte tội nghiệp hẳn đang bị lũ côn trùng đáng nguyên rủa kia xé xác.

Anh trải qua mọi chuyện trong trạng thái rối loạn, như trong đoạn phim quay nhanh. Ra phố trong tình trạng chân trần còn người vẫn mặc đồ ngủ, anh vẫy được một chiếc taxi và đề nghị tài xế đưa mình đến thẳng đồn cảnh sát trung tâm.

Từ giờ anh tin chắc điều đó, kẻ sát nhân biết anh đã giải quyết xong bí ẩn về các nhà hóa học bị ám sát, và hẳn vội cử những kẻ giết người nhỏ bé đến gặp anh.

Thế nhưng, chỉ có một người duy nhất biết anh đã giải quyết xong câu đố. Chỉ một người duy nhất!

81. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

TÍNH ĐỐI NGẪU: Toàn bộ Kinh Thánh có thể được tóm gọn trong quyển đầu tiên: Sáng Thế Ký. Toàn bộ Sáng Thế Ký có thể được tóm gọn trong chương đầu tiên. Chương kể lại quá trình Sáng tạo ra thế giới. Bản thân toàn bộ chương này cũng có thể được tóm gọn trong từ đầu tiên. Béréchit. Béréchit nghĩa là “khởi thủy”. Toàn bộ từ này có thể được tóm gọn trong âm tiết đầu, Ber, nghĩa là “điều được sinh ra”. Toàn bộ âm tiết này đến lượt nó có thể được tóm gọn trong chữ cái đầu, B, vốn được phát âm là “Beth” và được thể hiện bằng một hình vuông mở, với một mũi nhọn ở giữa. Hình vuông này tượng trưng cho ngôi nhà, hoặc dạ con bao quanh trứng, bào thai, chấm nhỏ được sinh ra.

Tại sao Kinh Thánh lại bắt đầu bằng chữ cái thứ hai trong bảng chữ cái chứ không phải chữ cái thứ nhất? Bởi lẽ B thể hiện tính đối ngẫu của thế giới, A là sự thống nhất nguyên lai. B là sự

thoát ra, sự phản chiếu sự thống nhất này. B, đó là thứ khác. Xuất phát từ “một”, chúng ta là “hai”. Xuất phát từ A, chúng ta ở trong B. Chúng ta sống trong một thế giới đối ngẫu và trong sự luyện tiếc - thậm chí là kiếm tìm - sự thống nhất, Aleph, điểm phát xuất mọi điều.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

82. VẪN LUÔN THẰNG TIẾN

Trại đóng quân ngoài trời bị chao đảo bởi một quả cánh rụng xuống từ cây thích, thứ chong chóng thực vật này sẽ mang hạt cây đi xa. Cánh kếp có màng của quả xoay tít khiến nó trở nên nguy hiểm đối với lũ kiến. Lần này, đoàn quân thập tự chinh phải giải tán và tỏa ra khắp mặt đất rồi mới tập hợp lại và tiếp tục cuộc hành trình.

Trong hàng ngũ, lũ kiến đã tìm thấy chủ đề trò chuyện. Chúng tranh luận về những nguy cơ phát sinh từ các vật thể phóng tự nhiên khác nhau. Một số kiến cho rằng thứ tệ nhất là cánh hoa bồ công anh vốn dễ dính chặt vào râu và làm nhiễu mọi thông tin liên lạc. Đối với 103 683, ở thể loại này chẳng loài nào sánh kịp cây bóng nước. Chúng chỉ cần khẽ chạm vào quả của cây đó thôi là dây nó đã cuộn chặt lại và phóng hạt ở khoảng cách có thể hơn một trăm bước!

Dù vừa đi vừa nói chuyện phiếm nhưng đoàn quân vẫn không hề chậm bước. Thi thoảng lũ kiến lại cọ cọ bụng mình vào đất để tuyến Dufour của chúng để lại dấu vết tỏa mùi dẫn đường cho các chị em đi sau.

Trên cao có rất nhiều chim bay lượn, đây lại là mối nguy hiểm khác so với quả cánh. Có những chú chim chích phương Nam lông màu xanh nhạt, những chú chim chiến chiến cụt đuôi và đặc biệt có vô số chim gõ kiến, chim gõ kiến bụng đỏ, đen hoặc xanh ve. Đây là những loài chim thường gặp nhất trong rừng Fontainebleau.

Một con trong số đám chim ấy, một con gõ kiến bụng đen, ghé gớm tiến lại gần. Nó đậu ngay trước mắt hàng quân kiến đỏ hung, đặt cả hàng quân vào tầm ngắm của mỏ mình. Nó bước thẳng lên, chinh lại thế bay rồi lao đến là trên mặt đất. Lũ kiến hốt hoảng chạy tan tác khắp nơi.

Thế nhưng mục tiêu của con chim không phải là bắt vài con kiến bất hạnh lẻ tẻ. Khi đứng thẳng trước đội quân kiến lính, nó đã nhả ra một cục phân màu trắng khiến lũ kiến bị vấy bẩn hoàn toàn. Cứ lặp đi lặp lại hành động ấy nhiều lần, cuối cùng nó cũng chạm được vào khoảng ba mươi con kiến. Một tiếng kêu báo động vang khắp đoàn quân.

Không được ăn thứ đó! Không được ăn thứ đó!

Quả vậy, phân chim gõ kiến thường nhiễm sán dây. Con kiến nào mà nếm phải thì...

83. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SÁN DÂY: Sán dây là loài ký sinh trùng đơn bào sống ở trạng thái trưởng thành trong ruột chim gõ kiến. Sán dây được thải ra ngoài theo phân chim. Có thể cho rằng lũ chim này ý thức được hành động đó bởi chúng thường xuyên thả bom các thành phố kiến bằng phân của mình.

Mỗi lần muốn lau sạch những dấu vết màu trắng này khỏi đô thị mình, lũ kiến lại ăn chúng và bị nhiễm sán dây. Lũ ký sinh trùng làm rối loạn quá trình phát triển của kiến, thay đổi khả năng nhiễm sắc tố của vỏ kiến khiến kiến trở nên trong hơn. Con kiến nhiễm sán trở nên uế oải, nó phản xạ kém nhanh hẵn đi và thực tế là khi một con gỗ kiến xanh ve tấn công một đô thị, lũ kiến bị nhiễm sán từ phân chim chính là các nạn nhân đầu tiên.

Lũ kiến bạch tạng này không chỉ phản ứng chậm chạp hơn mà lớp kitin vốn trở nên trong suốt của chúng còn khiến chúng dễ bị phát hiện trong những hành lang tối om của thành phố.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

84. NHỮNG KẼ ĐẦU TIÊN TỬ NẠN

Con chim quay lại thả bom tiếp. Nó áp dụng chiến thuật tấn công trung hạn: trước tiên là đầu độc, rồi mới thu hoạch đám kiến yếu sức trong trận không kích tiếp sau.

Lũ kiến lính cảm thấy bất lực. Con số 9 hướng về phía bầu trời hét lên rằng chúng đang trên đường tiêu diệt các Ngón Tay thế nhưng bằng cách tấn công chúng, con chim ngu ngốc đã bảo vệ những kẻ thù chung ấy. Song con chim gỗ kiến không hiểu các thông điệp tỏa mùi. Nó lộn một vòng và lao hết tốc lực về hàng quân thập tự chinh.

Tất cả vào vị trí tự vệ chống lại tấn công không trung! một con kiến chiến binh già phát lệnh.

Lũ kiến pháo binh nặng nề trèo nhanh hết mức lên những thân cây cao. Chúng lựa lúc con chim bay qua và bắn mà con chim thì rõ ràng là bay quá nhanh. Trượt rồi! Tệ hơn nữa, hai con kiến pháo binh đã bắn phải nhau và cùng lăn ra chết!

Nhưng trong lúc chuẩn bị thả phân lần nữa, con chim gõ kiến bụng đen trông thấy trước mặt mình hiện ra một cảnh tượng quen thuộc. Cảnh một con bọ tê giác, trong tư thế lừng lờ gần như bất động nhờ vào cử động cánh không đồng bộ, đứng trên đầu nhọn của sừng trán nó, lạ thay, là một con kiến trong tư thế bắn. Đó chính là 103 683. Hậu môn nó bốc khói, bởi nó đã nạp đầy axit với nồng độ siêu cao lên đến 60%.

Trong trạng thái cân bằng tạm thời, con kiến không cảm thấy yên tâm cho lắm. Con chim sẽ tiêu diệt nó, bởi con chim vốn to lớn hơn, khỏe mạnh hơn và nhanh nhẹn hơn gấp vô số lần. Bụng dưới con kiến bỗng rung lên không kìm lại được, nó không thể ngấm nữa.

Thế là nó nghĩ đến các Ngón Tay. Nỗi sợ các Ngón Tay vượt lên trên mọi nỗi sợ hãi khác. Nó sẽ không nao núng: khi đã từng đến gần các Ngón Tay thì không thể để một con chim săn mồi làm cho xáo động.

Nó đứng thẳng lại và thả một phát hết sạch thứ chứa trong túi nọc độc của mình. Bắn! Con chim gõ kiến không kịp lấy lại độ cao. Mắt mờ đi, nó trệch khỏi quỹ đạo bay, đâm sầm vào một thân cây, nảy lên rồi rơi xuống đất. Thế nhưng nó vẫn bay lại được trước khi các nhóm kiến ăn thịt giẫm đạp lên cơ thể nó.

Kể từ sau thời điểm này, 103 683 trở nên vô cùng có uy tín. Không ai biết nó đã phải chiến thắng nỗi hãi sợ còn nghiêm trọng hơn trong mình.

Giờ đoàn quân thập tự chinh có thêm thói quen lấy lòng dũng cảm, kinh nghiệm và tài bắn khéo léo của 103 683 làm gương. Ai khác ngoài 103 683 có thể chặn đứng một con chim ăn mồi khổng lồ đang đà bay nhanh chứ?

Lòng mến mộ mỗi lúc một tăng ấy còn mang đến hệ quả khác: để thể hiện sự thân mật tình cảm, lũ kiến đã gọi tắt tên của 103 683. Từ nay, mọi quân thập tự chinh đều chỉ gọi nó là 103.

Trước khi tiếp tục lên đường, lũ kiến bị dính phân chim gõ kiến được khuyến khích trao đổi dinh dưỡng để tránh nhiễm bệnh sang các kiến lính khác.

Hàng ngũ đang được tái lập thì con 23 lại gần 103. Chuyện gì xảy ra vậy? Con 24 đã biến mất. Đã tìm nó một lúc lâu rồi nhưng không thấy. Mà con gõ kiến bụng đen đầu có bắt mất con kiến nào! Thật đáng buồn khi con 24 mất tích bởi cùng với nó cái vỏ kén bướm của nhiệm vụ Sao Thủy cũng bốc hơi theo.

Không thể thông báo tin này cho các con kiến khác được. Không thể chờ đợi được nữa. Mặc kệ con 24 thôi. Bây vẫn quan trọng hơn một cá thể.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

BẢNG LƯỠI KIẾM VÀ BẢNG HÀM DƯỚI

- 2 -

éliès đi một mình đến căn hộ của vợ chồng Odergin. Nhà khoa học người Ethiopia đang ngồi xếp bằng trong một bồn tắm không nước. Một lớp dầu gội dày màu xanh ve trái dài trên đầu bà với những dấu vết có thể liệt kê được: vết nổi da gà, vẻ mặt kinh hãi và máu đông lại ở vành tai. Trong toa lét bên cạnh cũng diễn ra cảnh tượng tương tự, có điều khác là chồng bà đang đứng trên một cái chậu, phần trên cơ thể nghiêng về phía trước còn chiếc quần dài tụt đến mắt cá chân.

Thực ra Jacques Méliès chỉ tạt qua nhìn hai cái xác một chút. Giờ anh đã biết nguyên nhân vì đâu nên ngay sau đó anh đi thẳng đến căn hộ riêng của Emile Cahuzacq.

Viên thanh tra rất ngạc nhiên khi thấy đội trưởng xuất hiện ở nhà mình sớm như vậy, ông chỉ kịp trùm áo khoác ra ngoài bộ đồ ngủ. Thật chẳng đúng lúc gì cả. Cahuzacq đang chuẩn bị cho trò giải trí ưa thích của mình: làm bướm nhồi.

Không để ý tới điều đó, đội trưởng đi thẳng vào vấn đề:

- Ông bạn yêu quý, vậy là xong! Chúng ta đã nắm được thủ phạm của vụ này!

Viên thanh tra có vẻ nghi ngờ.

Méliès nhìn thấy rơm trên bàn cấp dưới của mình:

- Mà ông đang sản xuất thứ gì thế?

- Tôi ấy à? Tôi sưu tầm bướm. Vậy thì sao chứ? Tôi chưa nói với cậu điều này ư?

Cahuzacq đập nút chai axit formic lại, dùng một cây cọ quét quét axit lên cánh một con ngài tắm rồi dùng một cái kim dẹt đầu nghịch nghịch nó.

- Đẹp đấy chứ, phải không nào? Này, nhìn mà xem... Đây là một con ngài tắm trên cây thông. Tôi tìm được nó cách đây vài ngày trong rừng Fontainebleau. Thật lạ là một cánh nó bị thủng một lỗ tròn xoe còn cánh kia thì bị cắt. Có lẽ tôi đã phát hiện ra một loài mới.

Méliès nghiêng người và bĩu môi ghê tởm.

- Nhưng đồng bướm của ông, chúng chết cả rồi! Ông treo xác con nọ cạnh xác con kia. Ông thích người ta đặt ông vào lồng kính và dán nhãn bên ngoài là Người tinh khôn Homo sapiens à?

Viên thanh tra già nhăn nhó:

- Cậu quan tâm đến lũ ruồi, tôi quan tâm đến lũ bướm. Ai có tật riêng của người ấy chứ.

Méliès vỗ vỗ vai ông:

- Thôi nào, đừng nổi giận. Không có thời gian để lãng phí đâu, tôi đã tìm ra thủ phạm. Đi theo tôi, chúng ta sẽ bắt được một loài bướm xinh đẹp khác.

86. LẠC LỐI

Được rồi, phải từ bỏ thôi, không phải ở kia, càng không phải ở kia, cũng không phải ở kia, ở kia, ở kia hay ở kia nốt.

Không có lấy một mùi kiến nào dù là nhỏ nhất trong mỗi góc ngách. Sao nó lại có thể lạc đường nhanh đến vậy, chuyện gì đã xảy ra chứ? Khi con chim gõ kiến lao vào nó, một con kiến lính đã bảo rằng cần phải tự cứu mình, cần phải trốn đi. Nó đã nghe lời con kiến lính đó tới nỗi giờ nó bị lạc giữa chốn Bên Ngoài Rộng Lớn, và chỉ có một thân một mình. Nó còn trẻ, nó không có kinh nghiệm và nó ở quá xa đồng đội. Và xa cả các chúa trời nữa.

Nhưng sao nó lại có thể lạc đường nhanh đến vậy? Khiếm khuyết lớn của nó là thiếu khả năng định hướng.

Nó biết điều này, chính vì vậy mà những con kiến khác không tin nó dám cả gan lên đường cùng đội quân thập tự chinh.

Ai cũng gọi nó là con số 24-kẻ-lạc-lối-bấm-sinh.

Nó ôm siết lấy gánh nặng cao quý của mình. Cái kén bướm. Lần này, việc nó đi lạc có thể gây ra những hậu quả khôn lường.

Không chỉ cho nó mà còn cho cả tổ, thậm chí có thể cho cả loài. Bằng mọi giá, nó phải tìm được một pheromon định hướng. Nó bắt đầu rung râu với vận tốc 25 000 rung động/giây và chẳng phát hiện được gì đáng kể. Nó đã lạc đường hoàn toàn.

Mỗi bước nó đi, cái gánh nặng càng trở nên nặng nề và cồng kềnh hơn.

Nó đặt cái kén xuống, cuống cuống lau râu và hít lấy hít để không khí xung quanh. Nó nhận ra mùi của tổ ong vò vẽ. Tổ ong vò vẽ, tổ ong vò vẽ... chắc chắn nó đang ở gần tổ ong vò vẽ đỏ! Vậy là ở phía Bắc. Chẳng đúng hướng chút nào. Và lại, các cơ quan Johnston vốn nhạy cảm với trường điện từ mặt đất của nó khẳng định với nó rằng mọi chuyện sẽ chẳng thuận lợi gì.

Trong thoáng chốc, dường như nó cảm giác mình bị một con mòng theo dõi. Nhưng hẳn đó chỉ là ảo giác. Nó lấy lại cái kén rồi bước thẳng về phía trước.

Được rồi, lần này, nó đã vĩnh viễn lạc đường.

Từ hồi còn nhỏ xíu, con 24 đã suốt ngày lạc đường. Nó từng đi lạc trong hành lang của đám kiến vô tính lúc mới được vài ngày tuổi, lớn hơn một chút, nó đi lạc trong Cấm Thành, và ngay khi có cơ hội ra khỏi tổ kiến, nó bắt đầu đi lạc trong thiên nhiên.

Cứ mỗi lần một cuộc viễn chinh kết thúc, lại xảy đến thời điểm trôi nổi pheromon một con kiến nào đó phát ra:

Nhưng con 24 đâu rồi?

Thế nhưng chính bản thân con kiến lính thợ săn tội nghiệp cũng đặt ra cùng câu hỏi:

Mình đang ở đâu?

Dĩ nhiên nó có vẻ đã từng thấy bông hoa này, mẫu gỗ này, phiến đá này, bụi cây này, dù... bông hoa có thể mang màu khác. Khi ấy, nó thường quay vòng vòng để tìm các pheromon định hướng cuộc viễn chinh.

Tuy nhiên, nó vẫn tiếp tục được cử đi trên những con đường mòn thuộc Bên Ngoài Rộng Lớn, bởi nhờ một biến cố di truyền kỳ lạ, con 24 có được khả năng nhìn tuyệt vời mà kiến vô tính không có. Nhãn cầu của nó phát triển gần như ngang bằng với nhãn cầu của đám kiến hữu tính. Nhưng nó đã uống công khi cứ nhắc đi nhắc lại rằng không phải vì nó có khả năng nhìn tốt thì nó cũng sẽ có bộ râu tốt bởi mọi đoàn quân đều mong muốn có nó để nó đảm nhận vai trò kiểm soát diễn tiến cuộc hành trình bằng thị giác. Và giờ thì nó lạc đường.

Cho tới lúc này, nó vẫn luôn trở về tổ được dù rất khó khăn. Song lần này lại khác, mục đích không phải là trở về tổ mà là đi đến vùng bờ rìa thế giới. Liệu nó có thể không?

Trong Cấm Thành người là một phần trong số những kẻ khác, cá nhân người chỉ thuộc về hư vô, nó nhắc đi nhắc lại với chính mình.

Mũi phía Đông. Nó chậm rãi tiến lên, tuyệt vọng, bơ vơ, phơi mình cho con vật ăn mỗi đầu tiên bay qua. Đang bước đi được một lúc lâu, đột nhiên nó dừng khựng lại vì một hố đất sụt, sâu hơn một bước. Nó dò tìm viền hố và rốt cuộc nhận thấy rằng thực ra, có hai hố đất sụt, hố này nằm ngay cạnh hố kia, hai chỗ trũng dính liền vào nhau, hố rộng hơn có hình bán ô van, hố còn lại sâu hơn có hình bán nguyệt. Đường kính của hai đường vòng kỳ quặc này nằm song song nhau, cách nhau khoảng gần năm bước.

Con 24 hít, sờ, nếm và lại hít. Mùi ở đây cũng lạ hoắc như mùi ở những nơi trước. Xa lạ, mới mẻ... Thoạt đầu lưỡng lự, sau đó con 24 trở nên hết sức phấn khích. Nó không còn cảm thấy chút gì hãi sợ nữa. Các dấu vết khổng lồ nối tiếp nhau xuất hiện, dấu vết này cách dấu vết kia chừng sáu mươi bước. Con 24 tuyệt đối tin mình đang đối diện với dấu vết các Ngón Tay. Nó đã được thỏa nguyện! Các Ngón Tay đang dẫn đường chỉ lối cho nó!

Nó chạy theo dấu vết của các vị chúa trời. Rốt cuộc nó cũng sắp gặp họ.

87. CÁC CHÚA TRỜI NỔI GIẬN

Hãy sợ hãi các chúa trời.

Nên biết rằng tặng vật của các người quá ư khan hiếm,

Quá ư bèo bọt đối với sự to lớn của chúng ta.

Các người nói với chúng ta rằng cơn mưa đã phá hủy kho vựa của các người.

Đó chính là hình phạt dành cho các người

Bởi các người không cố gắng trồng vật.

Các người nói với chúng ta rằng cơn mưa đã quét trôi phong trào nổi dậy.

Vậy hãy làm nó hồi sinh mạnh mẽ hơn.

Hãy dạy cho tất cả cùng biết sức mạnh của các Ngón Tay!

Hãy tung ra những đội đặc công cảm tử

Và hãy đốc sạch các kho vựa của Cấm Thành.

Hãy sợ hãi các chúa trời!

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay là chúa trời.

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay rất to lớn.

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay rất mạnh mẽ.

Đó là sự thật.

Các Ngón Tay tắt máy và cảm thấy tự hào vì được là chúa trời.

Nicolas khê khàng đi ngủ lại. Mắt mở, cậu vừa mỉm cười vừa mơ màng. Nếu một ngày nào đó sống sót thoát khỏi cái hầm này, cậu sẽ phải kể mọi chuyện. Cho bạn bè ở trường, cho toàn thế giới! Cậu sẽ giải thích sự cần thiết của các tôn giáo. Và cậu sẽ trở nên nổi tiếng bằng cách chứng minh mình đã gieo được lòng tin tôn giáo cho loài côn trùng!

88. NHỮNG ĐỤNG ĐỘ ĐẦU TIÊN

Chỉ riêng trong các lãnh thổ nằm dưới quyền kiểm soát của Bel-o-kan thôi, số lượng nạn nhân và quy mô thiệt hại mà cuộc hành quân đoàn quân thập tự chinh thứ nhất gây ra đã rất đáng kể rồi.

Đó là vì đám kiến lính đỏ hung chẳng sợ gì hết.

Một con chuột chũi có ý đồ bới lục đống kiến này chỉ kịp nuốt vội khoảng mười bốn nạn nhân thì đã bị đám kiến bu ngập và xé xác. Bầu không khí im lặng bao trùm đoàn quân dài dằng dặc. Trước mắt đoàn quân ấy, mọi thứ đều biến mất. Đến mức cơn hứng khởi đi săn ban đầu đã bị tình cảnh thiếu thốn rồi nhanh chóng là nạn đói thê lương thay thế.

Trong không khí tang thương mà đoàn quân thập tự chinh bỏ lại phía sau mình, đến nay vẫn có thể thấy nhiều con kiến chết vì đói.

Trước tình hình thảm hại này, con số 9 và 103 đã bàn tính với nhau. Chúng đề nghị kiến trình sát triển khai thành các nhóm, mỗi nhóm gồm hai mươi lăm đơn vị. Về mặt logic, đội quân đi đầu được sắp xếp thế này hẳn sẽ kín đáo hơn và nhờ vậy sẽ bớt đáng sợ hơn đối với các cư dân trong rừng.

Với con kiến nào bắt đầu thăm thì và nhắc đến chuyện rút lui, nó gay gắt đáp lời rằng nạn đói phải thúc chúng nhanh chân thẳng tiến mới đúng. Thẳng tiến về hướng Đông. Con mồi tiếp theo của chúng sẽ là các Ngón Tay.

89. THỦ PHẠM RỐT CUỘC CŨNG BỊ BẮT

Nằm dài trong bồn tắm và đắm chìm vào bài tập lặn yêu thích, Laetitia Wells để mặc suy nghĩ của mình trôi nổi. Cô nhận thấy mình không có nhân tình nào từ nhiều ngày nay, cô, người vốn có rất nhiều nhân tình và luôn chán rất nhanh. Thậm chí cô còn định lôi cả Jacques Méliès lên

giường. Đôi khi anh khiến cô hơi khó chịu nhưng thật tiện khi anh hiện diện ở đây, trong tầm tay cô, vào đúng thời điểm cô cần một người đàn ông.

Ồ! Thế giới mới có nhiều đàn ông làm sao... Nhưng không ai có được tài năng như bố cô. Ling-mi, mẹ cô, thật may mắn vì được chia sẻ cuộc sống với ông. Một người đàn ông khoáng đạt, bất ngờ và hài hước, luôn thích vui đùa. Và thương người, hết mực thương người!

Không ai có thể hiểu hết được Edmond. Đầu ông là khoảng không gian vô hạn. Edmond hoạt động như một địa chấn ký, ông ghi lại toàn bộ các chấn động tinh thần thời đó, toàn bộ các ý tưởng chủ đạo, ông đồng hóa chúng, tổng hợp chúng... và nhả chúng ra khi chúng đã trở thành thứ khác, thành ý tưởng của riêng ông. Kiến chỉ là một cái cớ. Lẽ ra ông cũng có thể nghiên cứu sao trời, y học hoặc độ bền của kim loại, và hẳn ông cũng sẽ xuất sắc không kém. Đầu óc ông thực sự toàn năng, ông giống như một người thích phiêu lưu đặc biệt, vừa khiêm nhường lại vừa thiên tài.

Có lẽ ở đâu đó có tồn tại một người đàn ông khác với tâm lý đủ linh hoạt để không ngừng làm cô ngạc nhiên và chẳng bao giờ chán ngán? Hiện giờ cô còn chưa gặp được người đàn ông như thế...

Cô tưởng tượng ra cảnh mình đăng một tin quảng cáo: “Tìm người thích phiêu lưu...” Chưa gì các hồi đáp đã khiến cô phát ngấy.

Cô trôi đầu lên khỏi nước, hít thở sâu rồi lại ngụp đầu xuống. Dòng suy nghĩ của cô đã thay đổi. Mẹ cô, căn bệnh ung thư...

Đột nhiên thấy thiếu không khí, cô lại trôi đầu lên. Tim cô đập mạnh. Cô rời khỏi bồn tắm và khoác áo choàng bông vào.

Có tiếng chuông cửa.

Cô đứng lại tĩnh tâm một chút, hít thở thật sâu ba lần, rồi đi ra mở cửa.

Lại là Méliès. Cô đã bắt đầu quen với những cuộc đột kích tới đây của anh nhưng hôm nay, cô do dự trong việc nhận ra anh. Anh mặc quần áo thợ nuôi ong, che mặt bằng một chiếc mũ rơm trùm vải mousseline và đi găng tay cao su. Cô nhúu mày khi nhìn thấy sau lưng viên đội trưởng là ba người đàn ông mặc trang phục tương tự, nom rất khó coi. Qua dáng của một người trong số đó, cô nhận ra thanh tra Cahuzacq. Cô cố nén cười.

- Đội trưởng! Chuyển thăm viếng mặc đồng phục này là thế nào vậy?

Không có câu trả lời. Méliès đứng dạt sang bên cạnh để hai người đeo mặt nạ không rõ là ai - chắc là hai cảnh sát - tiến lên, người nom khỏe hơn tra còng số tám vào cổ tay phải Laetitia Wells. Cô cứ ngỡ mình đang mơ. Chưa hết, Cahuzacq, bằng giọng méo mó và nghèn nghẹt vì đeo mặt nạ, còn đọc thuộc lòng: “Cô bị bắt vì tội ám sát và mưu đồ ám sát. Kể từ giờ phút này trở đi, tất cả những gì cô nói đều có thể được dùng để chống lại cô. Dĩ nhiên, cô có quyền từ chối nói khi luật sư của cô không hiện diện.”

Rồi đám cảnh sát kéo Laetitia đến đứng trước cánh cửa màu đen. Méliès nhanh chóng chứng tỏ một cách xuất sắc tài năng đạo chích của mình: cánh cửa không kháng cự.

- Lẽ ra anh nên hỏi tôi chìa khóa thay vì phá hủy mọi thứ như vậy! cô gái bị bắt giữ lên tiếng phản đối.

Cánh cửa mở ra, bốn cảnh sát thấy trước mặt mình là cái bể cá chứa kiến và cả một kho thông tin.

- Cái gì đây?

- Có lẽ là những kẻ đã giết anh em nhà Salta, Caroline Nogard, MacHarious và vợ chồng Odergin, Méliès rầu rĩ nói.

Laetitia kêu lên:

- Anh lầm rồi! Tôi không phải người thổi ống sáo sậy ở Hamelin. Anh không thấy à? Đây chỉ đơn thuần là một cái tổ kiến mà tuần trước tôi mang từ rừng Fontainebleau về! Lũ kiến của tôi không phải kẻ giết người. Và lại chúng chưa bao giờ ra khỏi đây từ khi tôi đặt chúng vào đó. Chưa bao giờ một con kiến nào có thể tuân lệnh bất kỳ ai. Chúng ta không thể thuần hóa chúng. Chúng đâu phải chó hay mèo. Chúng tự do. Anh hiểu tôi chứ, Méliès? Chúng tự do, chúng luôn tự thân vận động và không ai có thể giật dây chúng hay gây ảnh hưởng lên chúng. Bố tôi đã hiểu điều này. Chúng tự do. Chính vì vậy, người ta luôn muốn hủy diệt chúng. Chỉ có những con kiến hoang dại và tự do! Tôi không phải kẻ sát nhân của anh!

Viên đội trưởng tặng lời những lời phản ứng của cô và quay về phía Cahuzacq:

- Ông bắt giữ mọi thứ cho tôi, cả máy tính lẫn kiến. Chúng ta sẽ xem liệu kích thích hàm dưới của chúng có tương thích với các vết nội thương trên xác chết hay không. Ông cho dán băng niêm phong lại và đưa quý cô đây đến thẳng chỗ điều tra viên nhé.

Laetitia phản ứng mãnh liệt:

- Méliès, tôi không phải tội phạm của anh! Anh lại nhầm lẫn rồi! Rõ ràng nhầm lẫn là biệt tài của anh.

Anh không thèm nghe cô nói.

- Các chàng trai, anh nói tiếp với cấp dưới của mình, hãy coi chừng, đừng để bất kỳ con kiến nào trốn thoát. Tất cả đều là bằng chứng vụ án đấy.

Jacques Méliès vô cùng sung sướng. Anh đã giải quyết xong bài toán phức tạp nhất đời mình. Anh đã chạm lướt qua chiếc Chén Thánh của tội ác hoàn hảo. Anh đã giành phần thắng ở chỗ không ai khác có thể chiến thắng. Và anh nắm được động cơ của kẻ sát nhân: cô ta là con gái của kẻ điên thân kiến nổi tiếng nhất hành tinh, Edmond Wells.

Anh bỏ đi, không buồn nhìn dù chỉ một lần đôi mắt màu tím hoa cà của Laetitia.

- Tôi vô tội. Anh vừa phạm phải sai lầm lớn nhất trong nghề của anh đấy. Tôi vô tội.

90. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Năm 53 trước Công nguyên, tướng Marcus Licinius Crassus, thái thú của Syrie, vì ghen tỵ trước các chiến công của Jules César ở xứ Gaule nên cũng lao vào những cuộc chinh phục vĩ đại. Ở phương Tây, César đã mở rộng đế chế của mình đến tận nước Anh, Crassus muốn xâm chiếm phương Đông cho tới tận vùng biển. Mũi phía Đông. Chỉ có điều, đế chế Parthes nằm ngay trên đường tiến quân của ông. Dẫn đầu một đội quân vô cùng đông đảo, ông đương đầu với chướng ngại vật. Đó là trận Carres nhưng vua xứ Parthes, Suréna, mới là người giành chiến thắng. Thế là cuộc chinh phục phương Đông chấm dứt.

Mưu đồ chinh phục phương Đông mang đến những hệ quả bất ngờ. Đế chế Parthes bắt được rất đông tù binh La Mã - những người phải ở lại phục vụ quân đội Parthes chống lại vương quốc Kusana. Song đến lượt mình, đế chế Parthes bại trận, và đám tù binh La Mã họ bắt được lại bị sung vào quân đội Kusana và tham gia chiến tranh chống lại đế chế Trung Hoa. Người Trung Hoa giành phần thắng nên rốt cuộc, đám tù binh lưu lạc lại có mặt trong những đoàn quân của hoàng đế Trung Hoa.

Tại xứ sở này, người ta nhìn đám người da trắng bằng ánh mắt ngạc nhiên nhưng rất thán phục trước tính khoa học của họ trong lĩnh vực chế tạo máy bắn cũng như các loại vũ khí vây thành khác. Họ chấp nhận những người này, tới mức giải phóng họ và ban cho họ riêng cả một thành phố.

Những người lưu vong kết hôn với các cô gái Trung Hoa và sinh con đẻ cái. Nhiều năm sau, khi các thương nhân La Mã đề nghị đưa họ trở về quê hương, họ đã từ chối và khẳng định mình hạnh phúc hơn khi ở Trung Hoa.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

91. DÃ NGOẠI

Để thoát khỏi cái nóng như thiêu của tháng Tám, cảnh sát trưởng Charles Dupeyron quyết định đưa cả gia đình nhỏ bé của mình đi dã ngoại dưới những tán lá nguyên sinh trong rừng Fontainebleau. Các con ông, Georges và Virginie, đi giày leo núi. Vợ ông, Cécile, chịu trách nhiệm chuẩn bị bữa ăn nguội mà lúc này ông đang mang trong một bình đá lớn, dưới cái nhìn ranh mãnh của các thành viên khác trong gia đình.

Sáng Chủ nhật ấy, vào lúc mười một giờ, trời nóng như đổ lửa. Họ đi sâu vào rừng, về phía Tây. Bọn trẻ khe khẽ hát một bài đồng dao được học ở trường mẫu giáo: “Be-bop-a-lula, she is my baby.” Cécile cố gắng để chân không giẫm phải mấy cái ổ gà.

Về phần mình, dù mồ hôi càng lúc càng nhễ nhại, Dupeyron vẫn không thấy bức với vụ bỏ trốn này, không vệ sĩ, không thư ký, không tùy viên báo chí hay bất kể kẻ nịnh thần nào. Những chuyến du ngoạn thiên nhiên luôn hết sức quyến rũ.

Lúc đến chỗ một con suối gần như khô kiệt, ông khoan khoái hít hà không khí tràn ngập hương hoa và đề nghị cả nhà ngồi nghỉ trên bãi cỏ ven suối.

Cécile phản đối ngay lập tức:

- Anh buồn cười thật! Ở đây hẳn phải có cả đồng muối! Anh làm như không biết em là người thường bị muối đốt ấy!

- Bọn muối thích máu của mẹ vì máu của mẹ ngọt hơn, Virginie vừa châm chọc vừa huơ huơ cái vợt bắt bướm mà cô bé mang theo với hy vọng có thể làm phong phú thêm bộ sưu tập của lớp mình.

Năm ngoái, bằng cánh của tám trăm con bướm, cả lớp cô bé đã xếp được một chiếc máy bay trên bầu trời. Lần này, chúng kiên quyết phải xếp được trận Austerlitz.

Dupeyron muốn làm hòa. Ông sẽ không phá hỏng một ngày đẹp trời thế này chỉ vì chuyện mấy con muối.

- Cũng được, vậy chúng ta đi ra xa hơn nhé. Có vẻ như anh nhìn thấy một khoảng rừng thưa, đằng kia kia.

Khoảng rừng thưa là một bãi cỏ ba lá rộng như một nhà bếp nên rất râm mát. Dupeyron đặt bình đá xuống, mở nắp và lấy ra một tấm khăn trải bàn xinh xắn màu trắng.

- Ở đây chúng ta sẽ được thoải mái tuyệt đối. Các con, giúp mẹ bày bộ đồ ăn đi nào.

Còn ông bắt tay vào khai một chai Bordeaux tuyệt hảo, thế là ông bị vợ cất lời trách mắng:

- Chẳng lẽ không còn gì gấp hơn phải làm sao? Bọn trẻ đang đánh nhau loạn lên vậy mà anh chỉ nghĩ đến chuyện uống thôi! Anh thực hiện chút nghĩa vụ làm cha đi chứ!

Georges và Virginie đang ném đất vào nhau. Ông vừa thở dài vừa nạt nộ chúng:

- Thôi, đủ rồi đấy các con! Georges, con là con trai, phải làm gương chứ.

Cảnh sát trưởng túm quần cậu con trai và giơ tay dọa thẳng bé.

- Con thấy cái này chưa? Nếu còn tiếp tục, con sẽ ăn đủ cả lúc đi lẫn lúc về đấy. Cứ liệu hồn.

- Nhưng bố ơi, có phải tại con đâu, tại nó mà.

- Bố không cần biết tại ai, hễ xảy ra bất cứ chuyện gì thì con sẽ là người lĩnh đòn.

Đội đặc công gồm hai mươi lăm lính trinh sát tiến về phía trước, cách xa đoàn quân chủ lực, sục sạo thăm dò mọi hướng. Là những xúc tu của đội quân, chúng mang trong mình các pheromon định hướng giúp toàn thể đoàn kiến thập tự chinh đi đúng con đường tốt nhất.

103 chỉ đạo binh đoàn tinh nhuệ nhất.

Gia đình Dupeyron chậm rãi ăn uống dưới tán cây ngọt ngào. Họ phải gắng chịu đựng tới nỗi lúc này, ngay cả bọn trẻ cũng trở nên im lặng. Bà Dupeyron ngược mắt lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh:

- Em nghĩ cả ở chỗ này cũng có muỗi. Dù sao cũng có côn trùng. Em nghe thấy tiếng vo vo.

- Em từng thấy rùng nào không có côn trùng chưa?

- Em tự hỏi liệu chuyến dã ngoại của anh có phải ý tưởng hay ho không, bà thở dài. Chúng ta hẳn sẽ thoải mái hơn nhiều nếu đến biển Normandie. Anh biết là Georges bị dị ứng mà!

- Anh xin em đấy, hãy ngừng cái kiểu bao bọc thẳng nhỏ đi. Rồi em cũng sẽ làm nó trở nên yếu đuối thôi!

- Nhưng anh nghe này! Lũ côn trùng ấy, chúng hiện diện khắp nơi.

- Em đừng lo, anh đã nghĩ đến việc mang theo bình xịt chống côn trùng rồi.

-Ồ thế hả... Của hãng nào vậy anh?

Tín hiệu đến từ một con kiến trinh sát:

Mùi nồng nặc không xác định ở hướng Bắc-Bắc-Đông.

Mùi không xác định thì chẳng thiếu. Thế giới mênh mông này có tới hàng tỷ mùi. Nhưng ngữ điệu khẩn nài của con kiến phát đi bức thông điệp khiến đội đặc công ngay lập tức phải cảnh giác. Chúng bất động rình chờ. Không khí phảng phất những mùi hương chẳng mấy quen thuộc.

Một con kiến lính nghiên hàm phát ra âm thanh khẳng định mình đã phát hiện được mùi chim đẻ gà. Lũ kiến hội ý râu, tham khảo ý kiến của nhau. 103 nghĩ dù sao vẫn phải tiến lên, dấu chỉ để nhận dạng con vật. Lũ kiến thuận theo ý nó.

Hai mươi lăm con kiến trinh sát thận trọng lần theo thứ mùi ấy đến tận nơi nó tỏa ra. Cuối cùng, chúng tới một khu vực lộ thiên rộng lớn, một nơi hết sức lạ thường với nền đất trắng lác đác những cái lỗ nhỏ xíu.

Thận trọng là yếu tố đầu tiên được tính đến trước khi tiến hành bất kể việc gì. Năm con kiến trinh sát quay lại để đặt vào cỏ lá cờ hóa học của Liên bang. Chỉ cần vài giọt tetradecylacetat (C₁₄H₂₈O₂) là đủ để thông báo với cả hành tinh rằng đây là lãnh thổ của Bel-o-kan.

Điều này khiến chúng yên tâm đôi chút. Gọi được tên một xứ sở cũng có nghĩa là biết xứ sở ấy rồi.

Chúng thăm dò.

Hai tòa tháp sừng sững hiện ra. Bốn con kiến trinh sát leo lên đó. Đỉnh tháp tròn và gồ lên cũng lắm chাম lỗ. Từ mấy cái lỗ ấy tỏa ra mùi tiêu mỡ mặm. Chúng muốn nhìn thứ chất đó ở khoảng cách gần hơn nữa nhưng các khe hở quá hẹp để chúng có thể đi qua. Chúng thất vọng bò xuống.

Kệ thôi, các nhóm kỹ thuật đi phía sau thế nào chẳng giải quyết được vấn đề này. Chúng vừa bò xuống phía dưới thì lại bị người ta kéo về hướng một điều lạ lùng khác còn kỳ quặc hơn, một chuỗi những quả đồi ngát hương nhưng có hình thù không được tự nhiên lắm. Chúng leo lên đó rồi tỏa ra các thung và các đỉnh. Chúng xem xét, đánh hơi.

Có thể ăn được! con thứ nhất reo lên, nó đã chọc thủng được lớp màng cứng trên bề mặt. Dưới cái thứ mà nó cứ ngỡ là đá ấy là một món tuyệt ngon! Mà chỉ toàn protein với số lượng nhiều vô kể nhé! Nó phát đi thông tin với tần số đầy phấn khích về những thớ thịt giàu dinh dưỡng dành cho các xúc biện ở miệng.

- Sau đó chúng ta ăn gì?
- Có thịt xiên đấy.
- Kiểu gì vậy?
- Thịt cừ non, mỡ thôi, cà chua.
- Không đến nổi, nhưng ăn với gì?

Lũ kiến không dừng lại ở đó. Say sưa với thành công đầu tiên, chúng ních đầy điều một chút rồi tỏa ra khắp tấm khăn trải bàn màu trắng. Một nhóm gồm bốn con kiến trinh sát bị chìm trong một cái hộp đựng đầy gelatin màu vàng. Chúng vùng vẫy hồi lâu rồi chìm hẳn vào thứ chất mềm nhão ấy.

- Ăn với gì? Xốt Béarn mua ở cửa hàng đồ ăn sẵn.

103 bị lạc giữa một đồng không lồ những cấu trúc màu vàng, bề mặt cái đồng ấy cứ kêu sào sạo và gãy răng rắc sau mỗi bước chân của nó. Rồi cái đồng đó đổ sụp thành từng mảng. 103 nhảy lên tứ phía để tránh vụn đổ vỡ, và vừa đứng xuống được nó đã phải nhảy sang chỗ khác để thoát khỏi một cú sụp có nguy cơ dìm nó vào thứ chất trong như pha lê và dễ vỡ kia.

- Ôi tuyệt cú mèo! Khoai tây chiên!

Cuối cùng một cú trượt bất ngờ xuống một thứ giống như bờ dốc phết đầy lipit cũng kéo 103 ra khỏi cơn ác mộng. Bò dọc theo chiếc đĩa, nó tiếp tục công cuộc khám phá của mình. Và thế là nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nếm đủ vị ngọt ngào, chua chua, đến hăng hăng, nóng nóng. Nó bì bõm trong một thứ rau xanh, thận trọng tiến lại gần loại kem có màu đỏ.

- Dưa chuột bao tử kiểu Nga, xốt cà chua nấm.

Râu 103 rung lên trước biết bao khám phá lạ lùng đó, nó băng qua một khoảng rộng màu vàng nhạt, từ đó dậy lên mùi men nồng nặc. Đồng đội của nó lững thững bò và thích thú nô giỡn giữa các lỗ hổng. Thứ này tạo thành một loạt liên tiếp các hang mềm mại hình cầu. Có thể chọc thủng được bằng hàm dưới, và khi bị chọc thủng, bức tường vàng trở nên trong suốt.

- Pho mát gruyere!

103 rất khoái trá nhưng nó không có thời gian bày tỏ cảm xúc với các đồng đội về xứ sở diệu kỳ này, ở đó mọi thứ đều ăn được. Một âm thanh trầm đục, nặng nề như tiếng gió, chợt đổ ụp xuống đầu chúng, gầm lên như sấm.

“Aaaaaaa khó xiển vày.”

Một hình cầu màu hồng nhô lên từ trên trời và nghiền nát tám con kiến trinh sát một cách có phương pháp. Bẹp, bẹp, bẹp. Mọi chuyện thậm chí diễn ra trong vòng chưa đến ba giây. Thật quá sừng sốt. Tất cả những con kiến lính này đều rất to khỏe. Vậy mà chẳng con nào chống cự nổi dù một chút. Bộ giáp ánh đồng cứng của chúng vỡ tan, máu thịt chúng dính vào nhau tạo thành một đồng bầy nhầy bần thiêu. Chẳng khác gì thứ lụa kếp màu nâu rẻ mạt trên nền đất trắng không tỳ vết.

Đám kiến lính trong đoàn quân thập tự chinh không tin nổi vào các giác quan của mình nữa.

Trên thực tế, hình cầu màu hồng được kéo dài bằng một cây cột. Ngay khi nó kết thúc công việc phá hủy, bốn cây cột khác liền duỗi ra để nhập đoàn với nó. Tổng số chúng là năm!

CÁC NGÓN TAY!

Đó là các Ngón Tay!!!! Các Ngón Tay!!!!

103 tin chắc như thế. Chúng ở đó! Chúng ở đó! Cực nhanh, cực gần, cực mạnh. Các Ngón Tay ở đó!!!! 103 bèn phóng đi các pheromon cảnh báo dễ ngấm nhất.

Chú ý, đó là các Ngón Tay! Các Ngón Tay!

103 cảm thấy nỗi sợ hãi choán lấy mình. Nỗi sợ hãi ấy sục sôi trong não bộ, run rẩy trong chân cẳng nó. Các hàm nó cứ mở ra rồi khép lại một cách vô cố.

CÁC NGÓN TAY! Đó là CÁC NGÓN TAY! Tất cả hãy đứng im!

Các Ngón Tay nhất loạt hướng lên trời, rồi chụm lại, chỉ để chia ra một ngón duy nhất. Ngón đó căng ra như một mỏm đá. Cái đầu màu hồng và bệt bệt của nó tiếp tục đuổi theo đám kiến trinh sát và dễ dàng nghiền nát chúng.

Theo bản năng, 103, vốn can trường nhưng không hề liều lĩnh, vội nấp vào một thứ giống như cái hang động rộng lớn màu be.

Mọi chuyện xảy đến nhanh tới nỗi nó không kịp nhận thấy chuyện gì đang diễn ra. Tuy nhiên, 103 nhận ra chúng.

Chúng là các... Ngón Tay!

Nỗi sợ quay trở lại choán lấy nó, còn gay gắt hơn cả lần trước.

Lần này, nó không thể nghĩ đến điều kinh hoàng nào khác để dập tắt nỗi sợ. Bởi nó đang phải đối mặt với điều kinh khủng nhất, khó hiểu nhất, và có lẽ là uy quyền nhất thế giới. CÁC NGÓN TAY!

Nỗi sợ hãi len lỏi khắp các góc ngách trong cơ thể. Nó run rẩy, nghẹn thở.

Thật lạ: lúc mọi chuyện xảy đến nó không hiểu rõ lắm, nhưng giờ đây, khi được bảo vệ trong cái nơi tạm thời mà yên ổn này, nó lại cảm thấy sợ hãi cực độ. Ngoài kia đầy rẫy các Ngón Tay muốn thanh toán nó.

Thế lẽ các Ngón Tay là chúa trời thì sao?

Nó đã coi thường họ, họ đang nổi giận. Nó chỉ là một con kiến khốn khổ sắp chết. Chli-pou-ni có lý khi hoảng hốt như vậy, chưa bao giờ các Ngón Tay lại ở gần Liên bang đến thế! Họ đã vượt qua bờ rìa thế giới và đang xâm chiếm khu rừng!

103 quay vòng vòng trong cái hang màu be nóng rẫy. Nó điên cuồng vỗ bằng bụng dưới hông giải tỏa toàn bộ cơn stress tích tụ từ mấy giây trở lại đây.

Phải mất rất lâu nó mới lấy lại được sự tự chủ, và khi nỗi sợ có vẻ tan biến đôi chút, nó mới thận trọng thăm thú cái hang kỳ lạ có những vòng cung này. Phần trong cái hang được trang trí bằng các bản mịn màu đen. Từ các bản ấy rỉ ra thứ chất mỡ âm ấm nóng chảy. Tất cả cùng tỏa mùi hâm hấp phát buồn nôn ở mức có thể chịu đựng được.

- Chặt con gà quay đó đi. Nó mới ngon làm sao.

- Giá mà lũ kiến này để chúng ta yên...

- Anh giết được cả đồng rồi đấy.

- Dù sao với cái thiên nhiên của anh ấy mà, em xin can! Đấy, ở kia rồi cả ở kia nữa, vẫn còn.

Vượt lên trên cơn ghê tởm, 103 băng qua cái hang động nóng rẫy và đứng nép mình bên một bờ rìa.

Nó giương râu về phía trước và chứng kiến Điều Khó Tin. Những khối cầu màu hồng, những kẻ săn mồi kinh khủng, đã vây đồn toàn bộ đồng đội của nó. Chúng đánh bật đồng đội nó ra khỏi đồng cốc, đĩa, khăn ăn rồi tước đi mạng sống của đồng đội nó không chút thương tiếc.

Đúng là một vụ tàn sát.

Một số con cố bắn các tia axit về phía kẻ thù. Nhưng vô ích. Các khối cầu màu hồng bay lên, nhảy lên, bật ra tứ phía, không cho những đối thủ tí hon của mình một cơ may nào.

Rồi tất cả trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí tràn ngập mùi axit oleic đồng nghĩa với tình trạng chết chóc của đế chế Myrmécéen.

Các Ngón Tay phân thành từng nhóm năm tên lùn sục khắp nơi trên tấm khăn trải.

Những con bị thương bị giết nốt, biến thành các vệt và được lau đi cho khỏi bẩn.

“Em êu, láy họ anh cáy kéo to kia với.”

Bất thành linh, một mũi nhọn khổng lồ xuyên thủng trần cái hang và tách nó làm hai trong tiếng răng rắc chói tai.

103 giật nảy mình. Nó nhảy bật lên phía trước. Nhanh lên. Phải bỏ trốn thôi. Nhanh lên. Nhanh lên. Các chúa trời khủng khiếp đang ở phía trên kia.

103 thử mọi cách. Nó liên tục rẽ vào những chỗ hẹp rồi quay ngược trở lại. Túi tim của nó đập loạn lên nhưng nó vẫn còn sống. Hai cây cột đỡ ập xuống trước mặt nó. Qua màng rây của mắt, lần đầu tiên trong đời nó thấy năm hình dáng khổng lồ hiển hiện rõ nơi chân trời. Nó cảm thấy mùi xạ hương của chúng. Các Ngón Tay đang lùn sục.

Khiến người ta có thể phát điên.

Chính lúc ấy, một ý tưởng nảy ra trong đầu nó. Nó hoảng sợ tới nỗi phạm phải điều khó lòng tưởng tượng nổi. Một điều cực kỳ điên

rồ. Thay vì bỏ trốn, nó lại nhảy lên những kẻ truy đuổi mình!

Và kết quả vô cùng đáng ngạc nhiên.

Nó trèo nhanh hết sức lên các Ngón Tay. Như một cái tên lửa được bắn đi từ bộ phóng thực sự. Lên đến mỏm núi, nó nhảy vào khoảng không.

Cú nhảy của nó bị các khối cầu màu hồng làm cho chậm lại.

Chúng khép lại để nghiền nát nó.

Nó lượn xuống dưới và lại nhảy lần nữa, lần này thì nhảy vào cỏ.

Rất nhanh chóng, nó nấp dưới một cây cỏ ba lá. Thật kịp thời. Nó thấy các cây cột màu hồng cao cao đâm cỏ xung quanh. Các chúa trời Ngón Tay muốn đánh bật nó. Nhưng đám cúc đầu xuân là thế giới của nó. Các Ngón Tay sẽ không tìm được nó nữa.

103 bỏ chạy, trong râu nó sôi sục cả đồng những thứ kiểu như suy nghĩ. Lần này, không còn nghi ngờ gì nữa, nó đã thấy, đã chạm vào, thậm chí đã đánh lừa các Ngón Tay.

Tuy nhiên điều đó không giải đáp được câu hỏi chính yếu:

Các Ngón Tay có phải chúa trời không?

Cảnh sát trưởng Charles Dupeyron chùi tay bằng chiếc mùi soa kẻ ca rô.

- Đấy, cả nhà thấy đấy, chúng ta có thể xua đuổi chúng mà thậm chí chẳng cần dùng đến thuốc diệt côn trùng.

- Có điều như em đã nói với anh ấy mà, anh yêu, khu rừng này chẳng sạch gì cả.

- Con đã giết được một trăm con kiến! Virginie tự hào.
- Còn anh, nhiều hơn, nhiều hơn em nhiều! Georges kêu lên.

- Trật tự nào các con... Chúng có kịp làm bữa ăn không?

- Con thấy một con kiến chui ra khỏi món gà quay.

- Con không muốn ăn món gà quay bị kiến làm bẩn nữa đâu!
ngay lập tức Virginie gào lên.

Dupeyron nhăn mặt.

- Dù sao chúng ta cũng sẽ không vứt bỏ món gà quay ngon tuyệt chỉ vì một con kiến đã chạm vào nó!

- Nhưng lũ kiến bẩn lắm, chúng truyền bệnh đấy, ở trường cô giáo dạy chúng con thế.

- Dù sao chúng ta cũng vẫn ăn món gà, ông bố kiên trì.

Georges bò lổm ngổm.

- Có một con chạy thoát.

- Thế càng tốt! Nó sẽ nói với những con khác rằng không nên đến đây. Virginie, đừng có nhổ chân con kiến đó nữa, dù sao nó cũng chết rồi.

- Ôi không mẹ ơi! Nó vẫn hơi động đậy đây này.

- Đồng ý, nhưng đừng có để mấy cái mẩu ấy lên khăn trải, ném chúng ra xa đi. Rốt cuộc chúng ta đã có thể yên ổn dùng bữa được chưa?

Bà vừa nói vừa ngược mắt nhìn trời và không rời mắt khỏi đó được nữa, nom bà hết sức sững sờ. Một đám mây bọ hung có sừng, nhỏ nhưng ồn ào, đang bay thành vòng tròn ở phía trên cách đầu bà một mét. Khi thấy chúng lơ lửng trên đó, mặt bà trở nên tái mét.

Chồng bà cũng chẳng tươi tỉnh gì hơn. Ông vừa nhận thấy đám cỏ sạm đen lại: chúng bị một binh đoàn kiến thực sự quây lấy. Số kiến lên tới hàng triệu con!

Trên thực tế, đó chỉ là ba nghìn con kiến lính thuộc đoàn quân thập tự chinh thứ nhất chống lại các Ngón Tay, được Zedi-bei-nakan tặng viện. Chúng kiên quyết tiến lên, toàn bộ hàm dưới nhô ra ngoài.

Người chồng-người cha lấp bấp bằng giọng không mấy chắc chắn:

- Em yêu, đưa cho anh bình xịt diệt côn trùng mau lên...

92. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

AXIT FORMIC: Axit formic là một trong những chất quan trọng cấu thành nên sự sống. Loại axit này có tồn tại trong các tế bào người. Nửa cuối thế kỷ XIX, axit formic được sử dụng để bảo quản thức ăn hoặc xác động vật. Nhưng trên hết, nó được sử dụng để tẩy vết bẩn ở các tấm ga giường.

Vì không biết sản xuất chất hóa học này bằng phương pháp tổng hợp nên người ta trực tiếp chiết xuất nó từ côn trùng. Người ta dồn hàng nghìn con kiến vào một máy ép dầu và quay máy cho đến khi thu được một thứ nước cốt vàng vàng.

Khi được lọc xong, món “xi rô kiến nghiền” sẽ được bán tại tất cả các hiệu thuốc, trong quầy chất tẩy lông.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển

II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

BẰNG LƯỠI KIỂM VÀ BẰNG HÀM DƯỚI

- 3 -

Giáo sư Miguel Cygneriaz biết rằng từ nay về sau, chẳng điều gì có thể ngăn nổi họ chuyển sang giai đoạn cuối cùng.

Ông có trong tay thứ vũ khí tối thượng chống lại mọi lực lượng bóng tối.

Ông cầm chất lỏng ánh bạc đổ vào một cái chậu. Rồi ông đổ một thứ chất lỏng màu đỏ vào và tiến hành công việc mà ngôn ngữ hóa học vẫn gọi là quá trình đông tụ lần hai.

Thế là chất nền trở nên sặc sỡ sắc màu, tựa như đuôi của một chú công.

Giáo sư Cygneriaz đặt cái chậu vào thùng ủ men. Ông chỉ còn mỗi việc chờ đợi. Giai đoạn cuối cùng chỉ cần thứ chất mà máy móc khó lòng kiểm soát nổi này thôi: thời gian.

94. CÁC NGÓN TAY LÙI BƯỚC

Đang xông lên tấn công thì đột nhiên các hàng lính bộ binh tiên phong bị một đám mây màu xanh ve bao phủ khiến chúng ho dữ dội.

Thế là ở phía trên, đám bọt hung tê giáng xuống vào những ngọn núi mù mờ chuyển động. Lúc bay đến ngang tầm mái tóc rậm rì của Cécile Dupeyron, lũ kiến pháo binh liền tiết ra thứ nước bọt axit của chúng. Hệ

quả duy nhất mà hành động ấy mang lại là giết chết ba con rận con đang định làm ổ trên đó.

Một nhóm kiến pháo binh khác tập trung bắn vào một khối cầu màu hồng lớn. Làm thế nào chúng có thể biết được đó là ngón chân cái mập mạp thò ra khỏi chiếc xăng đan của một người phụ nữ?

Cần phải tìm cách khác, bởi trong khi đối với loài người, khả năng ăn mòn của axit formic cũng chỉ như nước chanh thì những đám mây diệt côn trùng màu xanh ve kia lại đang khiến hàng ngũ quân Bel-o-kan bị chia cắt thảm hại.

Hãy tìm các lỗ hổng của chúng, con số 9 thét lên, bức thông điệp nhanh chóng được những con có kinh nghiệm chiến đấu với động vật có vú và loài chim truyền đi.

Nhiều đội quân dũng cảm xông lên tấn công những kẻ khổng lồ. Chúng kiên quyết bám hàm dưới của mình vào từng sợi vải, khiến áo phông bằng cô tông cũng như quần soóc cùng chất liệu bị tổn hại lớn. Thế nhưng áo khoác có mũ của Virginie Dupeyron (30% acrylic, 20% polyamid) lại có vẻ giống như bộ giáp thực sự mà những gọng kìm thuộc đế chế Myrmécéen không thể đạt được bất kỳ kết quả đáng kể nào.

- Có một con kiến trong mũi con. Ái!

- Nhanh lên nào, lấy thuốc diệt côn trùng đi!

- Dù sao chúng ta cũng không thể xịt thuốc diệt côn trùng lên người chúng ta được!

- Cứu con với! Virginie rên rỉ.

- Đúng là tai vạ! Charles Dupeyron vừa kêu lên vừa cố dùng tay xoa lỗ sâu bọ cánh cứng đang vo ve quanh gia đình ông.

- Chúng ta sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi...

... chẳng bao giờ thoát khỏi lũ quái vật này. Chúng quá lớn, quá mạnh. Chúng thật khó hiểu.

103 và con số 9 đứng ở chỗ nào đó trên cổ Georges hái tranh luận về tình hình. 103 hỏi liệu chúng có mang các chất độc ngoại lai đi không. Con số 9 trả lời rằng có, đó là nọc ong hoặc ong vò vẽ, và nó sẽ đi tìm ngay lập tức. Cuộc chiến còn trở nên khốc liệt hơn khi nó quay trở lại, trên các đầu chân mang theo một quả trứng chứa đầy thứ chất lỏng màu vàng thường tiết ra từ ngòi ong.

Làm thế nào để truyền được bây giờ? Chúng ta đâu có ngòi.

103 không trả lời, nó chọc hàm dưới vào lớp thịt hồng hồng và chọc sâu hết mức có thể. Nó lặp đi lặp lại nhiều lần hành động ấy bởi lớp đất mềm nhưng rất dai. Cuối cùng cũng được! Nó chỉ còn một việc là đổ thứ chất lỏng màu vàng vào lỗ hồng màu đỏ đang sôi sùng sục.

Chuồn thôi.

Cuộc rút lui không được thuận buồm xuôi gió. Con vật khổng lồ co giật, nghệt thở, rung bần bật và phát ra những âm thanh ồn ã.

Georges Dupeyron gập đầu gối lại rồi nghiêng người ngã sụp xuống.

Georges bị những con quỷ tí hon làm cho khiếp sợ.

Georges ngã quy. Bốn đội quân kiến lạc trong mớ tóc nó, nhưng nhiều đội quân khác lại tìm được sáu cái lỗ hồng của nó.

103 bình tâm lại.

Lần này, không nghi ngờ gì nữa. Chúng đã bắt được một tên!

Ngay lập tức nổi hãi sợ các Ngón Tay ngừng ám ảnh nó. Thật tuyệt làm sao khi một nỗi sợ kết thúc! Nó cảm thấy được tự do.

Georges Dupeyron nằm sõng soài trên đất và không cử động nữa.

Con số 9 lao tới, trèo lên mặt thẳng bé và leo khắp cái khối hồng hồng ấy.

Quả thực một Ngón Tay giống hệt như một lãnh thổ trọn vẹn. Nó mới đi được một chút mà đã mất ít nhất một trăm bước chiều rộng và hai trăm bước chiều dài rồi!

Ở đó có mọi thứ: những cái hang, những thung lũng, những ngọn núi và những miệng núi lửa.

Con số 9, vốn có hàm dưới dài nhất trong đoàn quân thập tự chinh, nghĩ rằng Ngón Tay này chưa chết hẳn. Nó leo lên lông mày, dừng lại ở gốc mũi ngay giữa hai mắt, chỗ mà người Hindou vẫn gọi là con mắt thứ ba. Nó nhắc cao đầu nhọn của hàm dưới bên phải.

Đầu nhọn ấy lóe lên dưới ánh mặt trời như thanh kiếm huyền thoại tuyệt diệu của vua Arthur. Rồi bằng một cú chọc sắc gọn, phập! nó đâm sâu hết mức vào bề mặt màu hồng ấy.

Con số 9 rút lưỡi kiếm kitin của mình ra trong thứ tiếng động nghe như tiếng mút.

Ngay lập tức, một dòng nước màu đỏ phọt ra phía trên râu nó.

- Anh yêu! nhìn này, Georges có vẻ không ổn chút nào!

Charles Dupeyron buông bình xịt diệt côn trùng xuống đám cỏ và cúi nhìn con trai mình. Hai má thẳng bé chuyển sang đỏ lựng, nó thở rất khó khăn. Lũ kiến bò khắp người nó thành từng đàn một.

- Thằng bé bị dị ứng rồi! viên cảnh sát trưởng hét lên. Phải nhanh chóng tiêm cho nó, phải đưa nó đến bác sĩ...

- Chuồn khỏi đây thôi, mau lên nào!

Thậm chí chẳng thèm thu đám đồ dã ngoại lại, gia đình Dupeyron chạy về phía ô tô, Charles bế con trai trên tay.

Con số 9 nhảy kíp. Nó liếm máu Ngón Tay còn dính ở hàm dưới bên phải của nó.

Từ nay ai nấy đều hay biết.

Các Ngón Tay không phải không thể bị thương. Chúng có thể gây tổn hại cho các Ngón Tay. Chúng có thể đánh bại các Ngón Tay bằng nọc ong.

95. NICOLAS

Thế giới của các Ngón Tay đẹp tới nỗi không con kiến nào hiểu nổi.

Thế giới của các Ngón Tay yên bình tới nỗi âu lo và chiến tranh đều bị đẩy lùi.

Thế giới của các Ngón Tay hài hòa tới nỗi ai nấy sống trong đó đều thường xuyên cảm thấy ngất ngây.

Bọn ta sở hữu trong tay những công cụ cho phép bọn ta không bao giờ phải làm việc.

Bọn ta sở hữu trong tay những công cụ cho phép bọn ta di chuyển rất nhanh trong không gian.

Bọn ta sở hữu trong tay những công cụ cho phép bọn ta ăn uống mà không mất chút công sức nào.

Bọn ta có thể bay.

Bọn ta có thể đi dưới nước.

Bọn ta thậm chí còn có thể rời khỏi hành tinh này để đến phía bên kia bầu trời.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay là chúa trời.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất to lớn.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất mạnh mẽ.

Đó là sự thật

- Nicolas!

Cậu bé vội vàng tắt máy và làm ra vẻ đang tra cứu cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối.

- Vâng ạ thưa mẹ?

Lucie Wells xuất hiện. Nom cô rất gầy yếu nhưng ánh mắt tối sầm của cô lại hết sức sống động nhờ một sức mạnh kỳ lạ.

- Con không ngủ à? Đến giờ ngủ của chúng ta rồi đấy.

- Mẹ biết đấy, đôi khi con tỉnh giấc để tra cứu cuốn Bách khoa toàn thư.

Cô mỉm cười.

- Con có lý. Có vô khối thứ cần học trong cuốn sách đó. (Cô giữ vai con trai.) Nicolas, nói cho mẹ hay, con vẫn không muốn tham dự các buổi họp thần giao cách cảm của chúng ta sao?

- Không, không phải bây giờ. Con nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng.

- Khi nào sẵn sàng, con sẽ cảm thấy sẵn sàng một cách hoàn toàn tự nhiên. Đừng ép bản thân.

Cô ôm con trai vào lòng và xoa xoa lưng cậu bé. Cậu khẽ lách ra khỏi vòng tay mẹ, càng ngày cậu càng trở nên kém nhạy cảm với những biểu hiện tình cảm mẹ con thế này.

Lucie thì thầm vào tai con trai:

- Giờ con không hiểu đâu, nhưng một ngày nào đó...

96. CON 24 LÀM NHỮNG GÌ NÓ CÓ THỂ (BẰNG NHỮNG GÌ NÓ CÓ)

Con 24 bước về phía mà nó hy vọng là hướng Đông Nam. Nó hỏi tất cả các con vật nó có thể tiếp cận mà không quá nguy hiểm.

Chúng có thấy đoàn quân thập tự chinh đi qua không? Nhưng ngôn ngữ tỏa mùi của loài kiến vẫn chưa là gì trong ngôn ngữ quốc tế. Tuy nhiên một con cánh cam khẳng định rằng nó đã nghe nói đội quân Bel-o-kan đã chạm trán các Ngón Tay và giành chiến thắng.

Không thể thế được, ngay lập tức con 24 nghĩ. Chúng không thể đánh bại các chúa trời! Song trên đường đi, nó vẫn tiếp tục hỏi và qua đó biết đủ để tin rằng đã diễn ra một cuộc chạm trán. Nhưng trong hoàn cảnh nào, và kết quả là gì?

Nó không ở đó. Nó không thể thấy các chúa trời của nó, và nghiêm trọng hơn, nó không thể trả được cho họ cái vỏ kén của nhiệm vụ Sao Thủy. Sự lơ đãng và khả năng định hướng kém muôn thuở của nó thật đáng nguyên rủa!

Nó nhìn thấy một con lợn rừng đi qua. Con lợn rừng hẳn sẽ đi nhanh hơn nó. Thế là, bị ám ảnh bởi mong muốn gặp lại các chị em kiến đỏ hung của mình và ai mà biết được, tiếp cận thành công với các Ngón Tay, nó leo lên một chân con lợn rừng. Nó không phải chờ đợi lâu, con lợn rừng lao đi. Vấn đề là con lợn rừng lại rẽ sang hướng Bắc. Nó phải nhảy xuống.

Thật may mắn. Một con sóc xuất hiện, nó vội bám vào lông con sóc. Con sóc đi về hướng Đông Bắc, nhưng bất thành linh con vật gặm nhấm nhanh nhẹn ấy lại dừng trên một ngọn cây và con 24 phải nhảy xuống đất càng nhanh càng tốt.

Dĩ nhiên là nó đang đi rất nhanh nhưng nó vẫn chỉ có một mình. Nó cảm thấy thật khó định hướng, nó phải trấn tĩnh lại: nó tin vào các Ngón Tay, đấng chúa trời toàn năng. Thế là nó cầu khẩn họ, để họ chỉ lối dẫn đường nó đến với đoàn quân thập tự chinh và đến với chính bản thân họ.

Thưa các Ngón Tay, đừng bỏ rơi tôi trong thế giới đáng sợ này. Hãy giúp tôi tìm thấy các chị em tôi.

Nó gập râu lại, như để tiếp xúc tốt hơn với các ông chủ của mình. Chính lúc ấy nó nhận thấy một mùi quen thuộc phía sau lưng.

Cô!

Con 24 ngập tràn sung sướng.

103, vốn đã lên đường tìm kiếm thông tin về Askolein, Tổ ong vàng, thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy cái kén. Nó cũng rất hài lòng vì được gặp lại con kiến trẻ nổi loạn theo thuyết hữu thần.

Cô không làm mất cái vỏ kén bướm phải không?

Con 24 chỉ cho 103 xem cái vỏ kén quý giá và chúng cùng gia nhập phần còn lại của đoàn quân.

97. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

VẤN ĐỀ KHÔNG GIAN-THỜI GIAN: Xung quanh một nguyên tử có rất nhiều electron, một số electron ở vị trí hết sức gần nhân, số khác ở vị trí xa hơn.

Khi một trong số các electron buộc phải thay đổi vị trí do tác động bên ngoài, ngay lập tức hiện tượng truyền năng lượng dưới dạng ánh sáng, nhiệt, bức xạ sẽ xảy ra.

Di chuyển một electron từ tầng thấp lên tầng cao hơn cũng giống như đưa một thang chột đến xứ mù. Electron ấy sẽ tỏa sáng, sẽ gây ấn tượng, sẽ trở thành vua. Ngược lại, một electron đang ở tầng cao mà bị chuyển xuống tầng dưới sẽ mang dáng vẻ của một kẻ ngốc nghếch tuyệt đối.

Cả vũ trụ được xây dựng một cách đồng bộ, như công nghệ sản xuất mì dẹt. Các không gian-thời gian khác nhau tồn tại cạnh nhau và được xếp thành những lớp chồng lấn. Một vài không gian-thời gian rất nhanh và phức tạp, số khác lại chậm và rất sơ khai.

Chúng ta cũng bắt gặp cơ cấu tổ chức phân tầng này ở mọi cấp độ sinh tồn. Do đó, một con kiến vô cùng thông minh và có tài xoay xở bị ném vào thế giới loài người sẽ chỉ còn là một con vật vụng về nhất chết. Một con người dốt nát và ngu ngốc chẳng may sa phải một tổ kiến lại trở thành vị chúa toàn năng. Tuy nhiên con kiến được tiếp xúc với loài người sẽ học hỏi được nhiều điều hơn từ trải nghiệm đó. Khi trở lại với đồng loại mình, hiểu biết của nó về không gian-thời gian cao cấp chắc chắn sẽ mang lại cho nó quyền năng đối với đồng loại.

Để tiến bộ, có một cách rất tốt là hiểu biết tình trạng cùng khổ trong không gian-thời gian cao cấp, để sau đó trở lại với không gian-thời gian gốc của mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

98. RUỒI - BẠN CỦA CHÚNG TA

Đến được chỗ các Ngón Tay trong khoảng rừng thưa, nơi giờ đây đoàn quân thập tự chinh đóng quân, con 24 nhất định không tin rằng các chị em kiến đồ hung của nó đã hạ chết một đức chúa. Nó khẳng khẳng nói với 103 là họ đã nhầm Ngón Tay với một con vật khổng lồ nào đấy.

Tuy nhiên, nếu đó vẫn là một Ngón Tay, có thể Ngón Tay này chỉ giả vờ chết. Nó hẳn muốn thử phản ứng của chúng, đo mức độ hăng say của chúng. Vốn nổi tiếng ngây thơ, con 24 hỏi một câu khiến tất cả bàng hoàng: nếu Ngón Tay đã chết thì xác nó đâu?

103 hơi bối rối một chút, rồi hết hẳn. Nó khẳng định đã chạy khắp nơi trên cơ thể một Ngón Tay và giờ đã có được một ý tưởng chính xác hơn nhiều về vấn đề đó.

Trong khi nó truyền lại tất cả những điều này cho con 24 thì ý tưởng nảy sinh trong não nó: tại sao không soạn thảo một pheromon ký ức về các Ngón Tay chứ? Nó tiết ra một ít nước bọt và khắc lên đó:

Pheromon: Động vật học

Chủ đề: Các Ngón Tay

Kiến tiết dài: 103 683

Năm: 100 000 667

1) Các Ngón Tay có tồn tại.

2) Các Ngón Tay rất dễ bị tổn thương. Có thể giết chúng bằng nọc ong.

Ghi chú liên quan đến nhận xét thứ hai:

a) Có lẽ còn tồn tại những cách khác để giết các Ngón Tay, nhưng đến nay mới có nọc ong là tỏ ra hiệu quả.

b) Cần một lượng nọc ong rất lớn nếu muốn giết toàn bộ các Ngón Tay.

c) Tuy nhiên rất khó để giết chết các Ngón Tay.

3) Các Ngón Tay lớn hơn rất nhiều so với những gì mắt chúng ta có thể thấy.

4) Các Ngón Tay rất nóng.

5) Các Ngón Tay phủ trên người một lớp sợi thực vật. Như một lớp da nhân tạo có màu. Lớp da này không chảy máu khi ta dùng hàm dưới xuyên qua. Chỉ có lớp da phía dưới là chảy máu.

Nó rướn râu lên để tập hợp các ký ức lại rồi tiếp tục tiết nước bọt:

6) Các Ngón Tay tỏa mùi rất mạnh, không giống bất cứ mùi quen thuộc nào.

Nó trông thấy một đàn ruồi bu quanh một vũng máu đỏ sẫm.

7) Các Ngón Tay có máu đỏ, như loài chim.

Giọt máu đó đang thu hút một đàn ruồi vo ve.

8) Nếu các Ngón Tay là...

Thực sự là không thể làm việc nổi trong điều kiện này. Lũ ruồi cứ như đang dự yến tiệc vậy. Chẳng nghe thấy gì nữa. 103 phải ngừng lại và giải tán lũ vật bất hảo kia.

Nhưng nghĩ cho kỹ thì ruồi có thể rất hữu ích đối với cuộc thập tự chinh.

99. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

QUÀ: Ở loài ruồi xanh, con cái ăn thịt con đực ngay trong lúc giao phối. Các cảm xúc khiến nó đói ngấu và với nó, thứ gì xuất hiện đầu tiên ngay cạnh sẽ trở thành bữa trưa hảo hạng. Nhưng khi con đực muốn làm tình, nó cũng chẳng muốn chết vì bị người yêu mình ngốn ngấu. Bởi vậy, để thoát khỏi thứ bi kịch này: có được Tình Yêu mà không phải chịu Chết Chóc, con ruồi xanh đực tìm ra một mẹo. Nó mang đến một mẫu thức ăn làm “quà”. Như vậy, khi quý bà ruồi xanh thấy đói, nó có thể nhấm nháp mẫu thịt mà đối tác của nó vẫn giao phối được không chút nguy hiểm. Ở một loài còn tiến hóa hơn, con đực mang đến mẫu thịt côn trùng trong một cái vỏ kén trong suốt, nhờ đó nó tranh thủ thêm được chút ít thời gian quý báu.

Một loài ruồi nữa cũng rút ra được hệ quả là thời gian mở quà, theo quan điểm của con đực, còn quan trọng hơn chất lượng của chính món quà. Ở loài ruồi này, vỏ kén bọc ngoài món quà thường rất dày và to, nhưng... bên trong lại rỗng. Lúc con cái phát hiện ra mình bị bịp, con đực đã hoàn thành việc của nó rồi.

Như vậy, mỗi loài lại điều chỉnh thêm lối xử sự của chúng. Chẳng hạn ở loài ruồi ăn thịt empis, con cái thường lắc lắc cái vỏ kén để kiểm tra xem liệu nó có rỗng không.

Nhưng điều đó lại làm nảy sinh phương cách khác. Con được nhìn xa trông rộng đã nhét đầy phân mình vào gói quà, đủ nặng để có thể khiến con cái tưởng đó là những mẫu thịt.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

100. LAETITIA BỎ TRỐN

Đến nhà tù, đội trưởng Méliès yêu cầu được gặp Laetitia Wells. Anh hỏi quản giáo:

- Cô ấy phản ứng thế nào khi bị tống giam?

- Chẳng thế nào cả. Cô ấy không phản ứng.

- Ý ông là gì?

- Cô ấy ngủ suốt từ lúc vào đây tới giờ. Cô ấy chẳng ăn gì, thậm chí không uống lấy một ngụm nước. Cô ấy không nhúc nhích. Cô ấy ngủ và chẳng điều gì có thể đánh thức cô ấy.

- Cô ấy ngủ được bao lâu rồi?

- Bảy mươi hai tiếng.

Jacques Méliès bị bất ngờ trước phản ứng này. Những phụ nữ anh từng bắt giữ thường khóc lóc, kêu gào điên dại chứ chẳng bao giờ ngủ cả.

Điện thoại đổ chuông.

- Của anh đấy, viên quản giáo nói.

Là thanh tra Cahuzacq.

- Sếp này, tôi đang ở chỗ bác sĩ pháp y và xảy ra một vấn đề. Lũ kiến của cô phóng viên ấy mà, ừm, chẳng con nào cử động nữa. Anh nói gì về chuyện này?

- Tôi nói gì về chuyện này, tôi nói gì về chuyện này... Tôi nói rằng chúng ngủ đông, có thể thôi.

- Giữa trời tháng Tám sao? viên thanh tra ngạc nhiên.

- Hoàn toàn chính xác! Méliès tin tưởng khẳng định. Emile? Hãy nói với bác sĩ pháp y là lát nữa tôi sẽ qua.

Jacques Méliès gác máy, mặt tái nhợt.

- Laetitia Wells cùng lũ kiến của cô ấy ngủ đông.

- Anh nói gì cơ?

- Phải, tôi từng học được điều này trong môn sinh học. Khi trời lạnh, khi trời mưa, khi kiến chúa của chúng biến mất, lũ côn trùng sẽ ngừng mọi hoạt động lại và giảm nhịp tim cho đến khi chìm vào giấc ngủ hoặc đi đến cái chết.

Hai người đàn ông chạy qua dãy nhà giam đến buồng giam Laetitia. Họ nhanh chóng cảm thấy yên tâm. Từ đôi môi cô gái trẻ phát ra tiếng thở nhẹ nhàng. Méliès nắm cổ tay cô và nhận thấy mạch đập... hơi chậm. Anh lắc người cô cho tới khi cô tỉnh giấc.

Laetitia hé mở đôi mắt màu hoa cà, dường như cảm thấy khó nắm bắt tình hình và cuối cùng cũng nhận ra viên

đội trưởng. Cô mỉm cười ngủ lại. Méliès chọn cách tạm thời quên đi những xúc cảm rối bời đang khiến anh bối rối.

Anh quay về phía viên quản giáo:

- Ông sẽ thấy sáng mai cô ấy đòi ăn sáng cho mà xem. Tôi cá đấy.

Dưới lớp da mỏng manh của mí mắt, đôi mắt màu hoa cà đảo từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, như để dõi theo tốt hơn các thay đổi trong giấc mơ. Thật lạ. Cứ như Laetitia bỏ trốn vào cõi mộng vậy.

101. TUYÊN TRUYỀN

Thế đấy, rất đơn giản.

Con 23 bắt đầu bài diễn văn của mình như vậy. Nó đứng trong một chỗ trũng được đào sâu vào đá cát kết, con 24 ở ngay cạnh nó. Một tổ kiến gồm ba mươi ba con đứng đối diện với nó.

Thoạt tiên nó định tổ chức các buổi họp tuyên truyền ở ngay trong chỗ đóng quân ngoài trời nhưng rồi nó khôn ngoan từ chối giải pháp ấy: đó là chỗ tai vách mạch rừng.

Con 23 đứng trên bốn chân:

Các Ngón Tay đã tạo ra chúng ta và đưa chúng ta đến Trái đất để chúng ta phục vụ họ. Họ quan sát chúng ta và chúng ta phải chú ý không làm họ mất lòng bởi họ có thể trừng phạt chúng ta. Chúng ta phục vụ họ và họ sẽ trao cho chúng ta một phần sức mạnh của họ.

Phần lớn cử tọa là những con kiến nạn nhân của đám sán dây trong phân con chim gõ kiến đen. Dù nguyên do là vì chúng chẳng còn gì quan trọng để mất hay vì chúng kiếm tìm nguồn an ủi trong cơn suy sụp, thì sự việc cũng rồi: những kẻ bạch tạng đang chăm chú lắng nghe các lập luận thần học. Thường là sững sờ, đôi khi nghi hoặc, tất cả bọn chúng đều hy vọng vào một thế giới trên cao vượt qua cái chết.

Cần phải nói thêm rằng những con kiến bạch tạng khốn khổ phải chịu đựng rất nhiều khó khăn. Chúng dần bị nỗi buồn đau bệnh tật gặm nhấm, bị bỏ lại phía sau và có quyền tự hỏi về ý nghĩa của sự tồn tại. Cũng có lúc chúng kiên quyết tạo khoảng cách và trở thành con mồi dễ bắt cho các loài động vật ăn thịt khác nhau.

Tuy nhiên, bất kể con kiến lính nào trông thấy một con kiến ốm đau bị tấn công đều không ngần ngại bay tới cứu. Tinh thần đoàn kết Myrmécéen không phân biệt ai với ai, nhất là lúc đang diễn ra cuộc thập tự chinh đầu tiên.

Dù thế nào, bức thông điệp thần thánh cũng cuốn hút và tìm được những cái râu phát tín hiệu đồng tình, trong đó có cả các thương binh. Và điều chẳng mấy kỳ lạ không phải là đám kiến tụ họp trong chỗ trống này quên mất rằng nếu chúng rời Cấm Thành, đó là để tiêu diệt những kẻ mà hiện chúng đang gần như là ngưỡng mộ.

Song cũng có những ý kiến bác bẻ, những câu hỏi có thể khiến người ta bối rối. Nhưng con 23 đã có sẵn câu trả lời:

Quan trọng là phải tiếp cận các Ngón Tay. Còn lại đừng lo lắng gì cả. Các Ngón Tay là chúa trời và họ bất tử.

Phải đáp lại thế nào đây? Một con kiến trinh sát đỏ hung rướn râu lên:

Tại sao các Ngón Tay lại chẳng phát đi cái gì để chỉ dẫn cho chúng ta điều chúng ta nên làm trong mọi lúc?

Họ nói chuyện với chúng ta, con 23 trấn an. Ở Bel-okan, chúng ta vẫn thường xuyên liên hệ với các Ngón Tay.

Một con kiến pháo binh:

Làm thế nào nói chuyện được với các chúa trời?

Câu trả lời:

Cần phải nghĩ thật nhiều đến họ. Các chúa trời gọi đó là “cầu nguyện”. Mọi lời cầu nguyện được phát đi dù tới đâu cũng đều được các chúa trời lắng nghe.

Một con kiến bạch tạng tung ra một pheromon dằm về thất vọng:

Các Ngón Tay liệu có thể chữa khỏi chứng bạch tạng không?

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện.

Thế là một con kiến lính hỏi:

Bây yêu cầu chúng ta giết toàn bộ các Ngón Tay, vậy chúng ta sẽ làm gì?

Con 23 liếc nhìn kẻ đặt câu hỏi và khẽ rung rung mấy cái cần cảm giác của mình.

Chẳng gì cả. Chúng ta sẽ chẳng làm gì cả. Chúng ta sẽ giữ khoảng cách và quan sát. Đừng lo gì cho các chúa trời. Các chúa trời là đấng toàn năng. Chỉ cần tuyên truyền lời của Tiến sĩ Livingstone là đủ. Hãy tập hợp đội hình càng đông càng tốt. Một cách thận trọng. Và đặc biệt, hãy cầu nguyện.

Đối với phần đông cử tọa, đây là lần đầu tiên chúng có hành vi nổi loạn chống lại Bầy. Và chúng thấy điều đó thật phần khích. Ngay cả khi các Ngón Tay không tồn tại.

102. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CHÚA TRỜI: Chúa trời, theo định nghĩa, luôn hiện diện khắp nơi và là đấng toàn năng. Nếu có tồn tại, hẳn chúa trời cũng hiện diện khắp nơi và có thể làm được mọi chuyện. Nhưng nếu làm được mọi chuyện, liệu chúa trời có tạo ra nổi một thế giới nơi người vắng mặt và người không thể làm gì ở đó?

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

BẢNG LƯỠI KIẾM VÀ BẢNG HÀM DƯỚI

- 4 -

ám thẳng đứng. Tám đảo lộn. Tám xoáy tròn ốc. Tám.

Dừng lại.

Hai số tám. Đối góc so với mặt trời.

Tám ngang hẹp. Tám ngang rộng.

Bức thông điệp không thể rõ hơn nữa.

Câu trả lời: tám, tám ngang rộng, hai số tám, tám đảo lộn. Rồi chuyển tại không trạm tiếp theo.

Lũ ong bay vòng vòng vạch lên trời các thông tin của chúng.

Để ra hiệu rằng thức ăn nằm cách đó hơn một trăm mét, chúng vẽ những số tám có trục chính cho biết hướng cần đi và khoảng cách là bao nhiêu.

Đô thị cây thông lớn nằm gần sông có cái tên tỏa mùi Askolein, tiếng ong có nghĩa là “Tổ ong vàng”.

Tổ gồm sáu nghìn cá thể.

Một con ong trinh sát Askolein nhận ra lời gọi bèn bay hết tốc lực. Nó lượn lách giữa đám cúc gai, rồi bay ngược lên những đỉnh dốc, bay trên một đàn kiến đang bò lúc nhúc trong cỏ (ồ, lũ kiến làm gì trong cái xó ấy

nhỉ?). Nó bay vòng quanh cây sồi cổ thụ, rồi sà xuống sát chỗ có những đụn cát.

Ở đây có vẻ thú vị. Con ong đập cánh chậm lại. Nó bay vòng vòng phía trên đám hoa thủy tiên bắc, nhúng chân vào nhị của thứ hoa vô định, nhận thấy rằng nếu nghĩ kỹ thì đó là hoa cúc, liếm cái lưỡi mịn và chậm rãi của mình vào lớp phấn vàng rồi một lúc sau bay trở lại, đúi phủ đầy phấn hoa tươi.

Nó đậu xuống đường bay của tổ rồi ngay sau đó bắt đầu đập cánh với tần số 280 hertz.

Vù vù vù vù vù. 280 hertz là tần số cho phép một con ong tập hợp quanh mình tối đa số ong thợ chịu trách nhiệm chăm lo các vấn đề ăn uống.

260 hertz là tần số cho phép thu hút các ong thợ chịu trách nhiệm các vấn đề quân nhu và chăm sóc nhộng. Còn 300 hertz là tần số phát tín hiệu báo động quân sự.

Con ong trinh sát đậu lên cái sáp ong tám cạnh và bắt đầu vũ điệu của mình. Lần này, nó cũng vẽ những hình số tám nhưng thành hai chiều, nằm sát trên nền phủ sáp của tổ ong. Nó kể nhanh chuyến phiêu lưu của nó. Nó chỉ hướng, khoảng cách và chất lượng chính xác của khóm hoa nó vừa viếng thăm. Theo nó, đó là hoa cúc.

Vì nguồn hoa nằm tương đối gần nên nó vẽ nhanh, nếu không nó đã cử động chậm rãi hơn. Cũng gần giống như thế nó muốn diễn tả nỗi mệt mỏi khi phải bay xa.

Trong bản báo cáo “khiêu vũ” của mình, nó cũng tính đến cả vị trí và chuyển động của mặt trời.

Đồng loại của nó ào tới. Chúng hiểu là có rất nhiều hoa để hút mật, nhưng chúng cũng muốn biết chất lượng chính xác của nguồn hoa này. Bởi

có những lúc hoa bị dính phân chim, có những lúc lại bị héo và có những lúc đã bị tàn phá bởi bầy ong đến từ tổ khác.

Một vài con căng thẳng dùng bụng dưới vỗ vỗ lên các tầng sáp.

Chúng tôi muốn biết cụ thể, chúng bày tỏ bằng ngôn ngữ loài ong.

Con ong trinh sát không để chúng phải nài nỉ. Nó nhả ra phần hoa của mình:

Nếm đi này các bạn, các bạn sẽ thấy đây là lựa chọn hàng đầu!

Vũ điệu này, lời thoại này, cuộc trao đổi này, tất cả được thực hiện trong bóng tối mịt mù, nhưng cuối cùng cả bầy ong đều cất cánh lên đường thực hiện một nhiệm vụ mà chúng đã gần như thông thạo hết.

Con ong trinh sát mệ lử nuốt lại thứ phần hoa mà nó vừa nhả ra để làm chứng. Sau đó, nó đến chỗ ở của ong chúa Zaha-haer-scha, con ong số 67.

Con ong này lên trị vì vương quốc sau một trận đấu chống lại khoảng hai mươi chị em ong chúa của nó. Loài ong luôn sản sinh rất nhiều ong chúa, nhưng vì mỗi đô thị chỉ được một con nên chúng đánh nhau kịch liệt trong phòng đẻ trứng cho tới khi còn lại kẻ chiến thắng duy nhất.

Đây là cách chọn lọc tự nhiên hơi có phần man rợ, tuy nhiên nó giúp đô thị có được con ong đầu đàn dai sức và thiện chiến nhất.

Ong chúa, có thể nhận ra nhờ cái bụng phẳng lì màu vàng, thường sống bốn năm và nếu hoàn cảnh thuận lợi, nó có thể đẻ tận một nghìn trứng mỗi ngày.

Tổ Askolein nằm ở phía Đông-Bắc-Đông của tổ kiến Bel-o-kan. Đây là một chỗ hoàn hảo nơi các tầng sáp màu cam lúc nào cũng lúc nhúc ong

thợ hút mật. Mọi thứ ở đây đều tươi sáng và thơm lừng. Vàng, đen, hồng và cam. Ong thợ chuyền cho nhau thứ mật quý báu.

Ở phía xa hơn, có những ong thợ khác nhào trộn mật ong trong một cái bình bằng sáp.

Ở phía xa hơn nữa là phòng dạy các chú ong con.

Việc dạy dỗ của loài ong luôn tuân theo những quy tắc giống nhau. Ngay khi ra khỏi lỗ tổ ong, con ong được các chị em mình nuôi dưỡng, sau đó nó phải bắt tay vào lao động. Trong ba ngày đầu đời, nó thực hiện các nhiệm vụ tại tổ. Tới ngày thứ ba, nó trải qua giai đoạn biến đổi hình thể, gần miệng nó sẽ xuất hiện các tuyến sản sinh ra sữa chúa. Vậy là nó trở thành ong vú em. Tiếp đó, các tuyến này bớt quan trọng đi và dần dần, các tuyến mới, nằm ở bụng dưới, bắt đầu hoạt động. Đó là các tuyến sáp, sản sinh ra sáp để xây tổ ong và sửa các tầng sáp trong đô thị.

Như vậy, từ ngày thứ mười hai trở đi, con ong sẽ trở thành thợ xây.

Nó xây các lỗ tạo thành tầng sáp. Nhưng kể từ ngày thứ mười tám, các tuyến sáp này, đến lượt chúng, cũng ngừng hoạt động. Khi ấy ong thợ trở thành ong canh gác, thời điểm làm quen với thế giới bên ngoài rồi trở thành ong hút mật. Nó chết với vai trò là ong hút mật.

Con ong trinh sát tới phòng đẻ trứng. Nó muốn nói chuyện với ong chúa về đám kiến kỳ cục kia, nhưng con ong chúa dường như đang mãi mê nói chuyện với... con ong trinh sát không tin nổi vào râu mình... với một con kiến, quả có thể. Và chính xác hơn là một con kiến thuộc liên bang Bel-o-kan! Từ xa, con ong trinh sát đã nghe ngóng được cuộc đối thoại giữa ong chúa và con kiến.

Chúng ta có thể làm gì? con ong chúa hỏi.

Khi con kiến đến tổ ong, chẳng con ong nào hiểu nó làm gì ở đó. Chúng để nó vào Tổ ong vàng vì ngạc nhiên hơn là vì tử tế.

Một con kiến có thể làm gì trong tổ ong cơ chứ!

Con 23 kể lại hoàn cảnh đặc biệt khiến nó đến tổ ong.

Lũ kiến Bel-o-kan, các chị em thân thích của nó, thay đều hóa điên cả, chúng đã phát động thập tự chinh chống lại các Ngón Tay và giết chết một tên. Con 23 giải thích rằng cuộc thập tự chinh chắc chắn sẽ tấn công cả loài ong vốn nằm trên đường đi của nó. Nó khuyên quân đội ong, theo nó là rất đáng gờm, nên đi trước một bước và tấn công đội quân thập tự chinh khi đội quân này còn mắc kẹt trong thung lũng cây mao lương.

Một cuộc phục kích ư? Người đề nghị ta phục kích đánh các chị em cùng loài với người à?

Con ong chúa rất ngạc nhiên. Quả là nó từng nghe kể rằng loài kiến ngày càng có những hành vi suy đồi, đặc biệt là đám kiến đánh thuê chống lại tổ của mình để đổi lấy thức ăn, nhưng đến nay nó mới chỉ tin một nửa. Đối diện với một con kiến chỉ cho nó chỗ tốt nhất để giết hại đồng đội mình khiến nó vô cùng choáng váng.

Rõ ràng loài kiến ngày càng trở nên tha hóa hơn cả những gì nó nghĩ. Trừ phi đây là cái bẫy. Chẳng hạn, kẻ tự nhận mình phản bội kia có thể tới để thu hút quân đội ong bay đến thung lũng cây mao lương và trong khoảng thời gian ấy, đội quân thập tự chinh chủ lực sẽ tấn công tổ ong. Đến đây thì mọi chuyện có vẻ dễ hiểu hơn.

Ong chúa Zaha-haer-scha rung rung đôi cánh.

Nó hỏi bằng cách sử dụng ngôn ngữ tỏa mùi bazơ để hiểu ngay cả với loài kiến:

Tại sao người lại phản bội người thân của mình?

Con kiến giải thích rằng lũ kiến Bel-o-kan muốn giết toàn bộ các Ngón Tay trên Trái đất. Ấy vậy mà các Ngón Tay lại góp phần tạo nên sự đa dạng của thế giới, và cứ giết chết cả một loài như vậy, loài kiến sẽ khiến hành tinh trở nên nghèo nàn. Mỗi loài đều có điểm hữu ích riêng và sự kỳ diệu của thiên nhiên lại được thể hiện qua các dạng sống phong phú.

Phá hủy các dạng sống là một tội ác.

Loài kiến đã thăm sát rất nhiều động vật. Chúng cố tình làm thế mà không tìm cách hiểu hay giao tiếp với các động vật ấy. Chính sự tăm tối đã hủy hoại một phần thiên nhiên hoàn hảo.

Con kiến lính số 23 tránh giải thích rằng các Ngón Tay là chúa trời và bản thân nó cũng theo thuyết thần học. Nó không nói “các Ngón Tay là những đấng toàn năng” dù nó tin chắc như đinh đóng cột vào điều đó. Một con ong chúa có thể hiểu gì về những khái niệm siêu trù tượng như thế chứ?

Nó lấy lại các lập luận của lũ kiến vô thần nổi loạn.

Đó là thứ ngôn ngữ giản đơn hơn, dễ nói hơn với những kẻ chưa từng nghĩ rằng chúa trời có thể tồn tại.

Chúng ta hầu như không biết gì về các Ngón Tay. Chắc chắn họ có nhiều điều chúng ta phải học tập. Với trình độ và tầm vóc của mình, hẳn họ đã từng đối mặt với các vấn đề mà chúng ta thậm chí còn chẳng tưởng tượng nổi...

Theo nó cần phải chừa các Ngón Tay ra. Hoặc ít nhất cũng phải cứu lấy một cặp để nghiên cứu.

Con ong hiểu ngôn ngữ này, nhưng nó kiên quyết tuyên bố không liên quan đến cuộc chiến kiến-ngón tay. Hiện chúng đang trải qua chiến tranh biên giới với một tổ ong vò vẽ đen, cuộc chiến khiến chúng phải huy động mọi xung năng quân sự. Ong chúa Zaha-haer-scha không phải là không thích thú khi miêu tả cuộc chiến ong mật-ong vò vẽ ấy.

Các sư đoàn bay gồm hàng ngàn con bọ cánh màng hòa cánh vào nhau, đấu tay đôi lơ lửng trên không, phun nọc độc, làm động tác giả đánh lừa đối phương, dùng ngòi chích rồi tẩu tán tứ phía! Con ong chúa còn thú nhận nó là tín đồ say mê nghệ thuật đấu ngòi. Và chỉ ong vò vẽ và ong mật mới biết môn thể thao này. Không dễ để vừa trụ vững trong tư thế bay vừa tung ra những cú đâm khéo léo. Nó vui vẻ bắt chước một cuộc đấu tay đôi chống lại một đối thủ tưởng tượng và liệt kê các cú đánh. Đây là điệu vũ quay tròn, đây là cú đâm hạ sát, đây là thế thủ đầu, thế thủ thứ tư, thứ năm, đây là cú né phải.

Phần đầu của bụng dưới con ong cách đầu con kiến một khoảng cánh dày. Con kiến chẳng có vẻ gì ấn tượng cả, thế là con ong tiếp tục miêu tả một trận ong mật-ong vò vẽ khác. Đâm chéo, đục độ, bủa vây, ẩn nấp, trả miếng...

Con 23 ngắt lời kiến chúa, nó nằn nì, nó khẳng định rằng ngược lại, loài ong có liên quan chặt chẽ đến cuộc chiến kiến-ngón tay. 103, một trong những kiến lính kinh nghiệm nhất của chúng, đã phát hiện ra rằng các Ngón Tay có thể bị tiêu diệt bằng nọc ong. Hiện chỉ có thể giết các Ngón Tay bằng nọc ong.

Vì vậy chắc chắn đội quân thập tự chinh sẽ tấn công Askolein để lấy chất độc.

Kiến ư? Tấn công chúng ta khi ở xa liên bang mình ư! Người mê sáng chắc!

Đúng lúc ấy, tín hiệu báo động quân sự vang lên khắp các tầng sáp trong Tổ ong vàng.

104. CÔN TRÙNG KHÔNG MUỐN ĐIỀU TỐT CHO CHÚNG TA

Đến lượt giáo sư Miguel Cygneriaz trình bày bản tham luận của mình trong buổi hội thảo về phòng chống côn trùng. Ông đứng dậy và trình trước cử tọa một bình đồ lấm chấm những điểm màu đen:

- Những điểm này minh họa cho các vùng xảy ra chiến sự, không phải giữa con người với nhau mà là chiến sự chống lại côn trùng. Ở Maroc, Algérie, Sénégal, người dân phải khắc phục nạn châu chấu xâm chiếm. Ở Pérou, muỗi truyền bệnh sốt rét, ở miền Nam châu Phi, ruồi tsé-tsé gây bệnh buồn ngủ, ở Mali, rận sinh sôi nảy nở khiến dịch sốt chấy rận lan truyền. Ở các vùng Amazon, châu Phi Xích đạo, Indonésie, người dân phải vật lộn với nạn kiến tằm. Ở Libye, bò bị lũ ruồi hung bạo tàn sát. Ở Venezuela, những con ong vò vẽ hung hãn tấn công trẻ nhỏ. Ở Pháp, vừa mới đây thôi, một gia đình bị cả đàn kiến đỏ hung rùng Fontainebleau tấn công ngay trong lúc đi dã ngoại. Ấy là tôi còn chưa kể đến lũ bọ sọc đen tàn phá các thửa khoai tây, lũ mối gặm nhấm các ngôi nhà bằng gỗ cho tới khi chúng đổ sập lên người dân ở trong, lũ bọ nhỏ ăn mòn quần áo của chúng ta, lũ sâu nhậy tấn công loài chó... Đó là sự thật. Từ triệu năm nay, loài người vẫn luôn trong tình trạng chiến tranh với côn trùng và trận chiến mới chỉ bắt đầu. Vì đối thủ rất nhỏ nên chúng ta thường đánh giá thấp chúng. Chúng ta cứ nghĩ chỉ một cái búng nhẹ là đủ để nghiền nát chúng. Sai lầm! Rất khó hủy hoại được côn trùng. Chúng thích nghi với chất độc, chúng biến đổi để kháng cự tốt hơn với thuốc diệt côn trùng, chúng sinh sôi nảy nở hòng thoát khỏi nạn tiết chủng. Côn trùng là kẻ thù của chúng ta. Vậy mà chín mươi phần trăm các loài động vật là côn trùng. Chúng ta chỉ là một nhóm nhỏ bé những con người, thậm chí là một nhóm nhỏ bé những động vật có vú so với hàng tỷ tỷ những con kiến, những con mối, ruồi, muỗi. Tổ tiên chúng ta từng dùng một cụm từ để miêu tả các con vật này.

Họ gọi chúng là lực lượng địa ngục. Côn trùng đại diện cho các lực lượng địa ngục, nghĩa là tất cả những gì ở dưới, bò lổm ngổm, trong lòng đất, ẩn mình và không thể dự đoán!

Một cánh tay giơ lên.

- Thưa giáo sư Cygneriaz, làm thế nào chúng ta có thể chống lại được các lực lượng địa... ý tôi là chống lại được côn trùng?

Nhà khoa học mỉm cười với các cử tọa.

- Trước tiên là bằng cách ngừng đánh giá thấp chúng. Trong phòng thí nghiệm của tôi ở Santiago, Chilê, chúng tôi phát hiện ra rằng loài kiến có hẳn một đội quân “nếm thức ăn”. Mỗi lần một tổ kiến gặp một thức ăn mới, đội quân kiến nếm này sẽ đảm nhận việc thử thức ăn. Nếu sau hai ngày không thấy triệu chứng đáng ngờ nào, các con kiến còn lại trong tổ sẽ ăn thức ăn đó. Điều này chứng tỏ tác động hạn chế của đa phần thuốc diệt côn trùng sản xuất từ lân hữu cơ. Do vậy, chúng ta có thể cho ra đời một loại thuốc diệt côn trùng mới có tác động chậm, chỉ bảy mươi hai tiếng đồng hồ sau khi tiêu hóa mới phản ứng. Chúng tôi hy vọng rằng chất độc mới này có thể lan tỏa được trong Cẩm Thành bất chấp các biện pháp an ninh của loài kiến.

- Thưa giáo sư Cygneriaz, ông nghĩ gì về Laetitia Wells, người phụ nữ đã thành công trong việc huấn luyện kiến giết các nhà nghiên cứu thuốc diệt côn trùng?

Viên chuyên gia ngược mắt nhìn trời.

- Bấy lâu nay, vẫn có những con người say mê côn trùng. Điều đáng ngạc nhiên là một hành vi như vậy lại không được thể hiện sớm hơn. Tôi đã đau khổ rất nhiều vì những vụ ám sát này. Phần lớn các nạn nhân là cộng sự và bạn bè tôi. Nhưng giờ chẳng quan trọng nữa! Cô Wells đã nằm ngoài khả năng gây hại và trong vài ngày tới, tôi sẽ giới thiệu với các vị sản phẩm

thần diệu này, sản phẩm hiệu quả ở quy mô toàn cầu và từng khiến chúng ta phải trả giá cực đắt. Mật mã: “Babel”. Để biết thêm thông tin, ngày mai, mời quý vị tới đây, cũng vào giờ này.

Giáo sư Cygneriaz vừa đi bộ về khách sạn vừa huýt sáo. Ông rất hài lòng vì những lời ông nói có tác động đến các thánh giả.

Trong phòng mình, đang tháo đồng hồ thì ông thấy một cái lỗ nhỏ hình vuông trên măng sét áo nhưng chẳng mảy may quan tâm.

Đang nghỉ ngơi trên giường sau ngày dài mệt mỏi, ông nghe thấy một tiếng động phát ra từ phòng tắm. Chắc chắn ống dẫn nước bị rò, dù nơi ông ở là một trong những khách sạn tốt nhất!

Ông đứng dậy, khẽ đóng cửa phòng tắm lại và quyết định đã đến giờ ăn tối. Để xuống nhà hàng, ông phải chọn đi thang bộ hoặc thang máy. Vì đang hết sức mệt mỏi nên ông chọn thang máy.

Và đó là một sai lầm.

Thang máy bị kẹt giữa hai tầng.

Các vị khách chờ ở thềm nghỉ tiếp theo nghe thấy tiếng Miguel Cygneriaz vừa rú lên kinh hoàng vừa ra sức đập vào các vách thép thang máy.

- Lại một kẻ mắc chứng sợ chỗ kín đây mà, một phụ nữ nói.

Nhưng khi một nhân viên mở được thang máy, người ta chỉ thấy trong đó có một cái xác. Nét kinh hoàng khắc sâu trên gương mặt ấy khiến người ta nghĩ nạn nhân hẳn đã phải chiến đấu với Ác quỷ.

105. NHỮNG GIẤC MƠ

Jonathan không ngủ. Từ khi các buổi lễ ban thánh thể trở nên thường xuyên hơn, anh cảm thấy càng lúc càng khó ngủ.

Đặc biệt là hôm qua, anh đã có một trải nghiệm khủng khiếp. Lúc tất cả bọn họ đang phát ra âm thanh chung, sóng OM trọn vẹn, anh cảm nhận được điều gì đó rất khác lạ. Cả cơ thể anh như được thứ sóng này hút lấy. Như một bàn tay rút khỏi găng, như điều gì đó trong anh tìm cách thoát khỏi vỏ bọc con người của anh.

Jonathan rất sợ nhưng lúc ấy, sự hiện diện của những người khác lại trấn an anh. Thế là dưới dạng âm thanh OM, dưới dạng ngoại chất hay linh hồn, thế nào cũng được, anh thoát khỏi thể xác mình và cùng những người khác, anh vượt qua tảng đá hoa cương để trèo lên tổ kiến.

Hiện tượng ấy không kéo dài lâu. Anh nhanh chóng trở về với thân xác mình như thể tồn tại một sợi dây dai dẳng níu kéo anh.

Đó là một giấc mơ tập thể. Đó chỉ có thể là một giấc mơ tập thể.

Cứ sống gần loài kiến mãi, tất cả bọn họ đều mơ đến kiến. Anh nhớ có một đoạn trong Bách khoa toàn thư đặc biệt quan tâm tới các giấc mơ. Mang theo một cái đèn pin, anh đến bên giá đặt kính lật giở từng trang trong cuốn sách quý giá.

106. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

GIẤC MƠ: Trong sâu thẳm một khu rừng ở Malaysia, có một bộ tộc nguyên thủy mang tên Senoês sinh sống. Bộ tộc này tổ chức toàn bộ đời sống của mình xung quanh các giấc mơ. Người ta gọi họ là “dân tộc mơ”.

Sáng sáng, vào bữa điểm tâm quanh ngọn lửa, từng thành viên kể lại những gì mình mơ thấy trong đêm trước. Nếu mơ thấy mình làm hại ai đó, người Senoês sẽ phải tặng cho người bị hại một món quà.

Nếu mơ thấy mình bị một thành viên trong cộng đồng đánh đập, anh ta sẽ được kẻ tấn công xin lỗi và tặng quà.

Đối với người Senoês, thế giới chiêm bao còn phong phú bài học hơn cả thế giới thực. Nếu một đứa trẻ kể chuyện mình gặp hổ rồi bỏ chạy, người ta sẽ bắt đứa trẻ đêm sau phải mơ về con vật ấy lần nữa, chiến đấu với nó và giết chết nó. Các cụ già giải thích cho đứa trẻ cách đương đầu với sự việc. Nếu sau đó không triệt hạ con hổ thành công, đứa trẻ sẽ bị toàn bộ tộc trừng phạt.

Trong hệ thống các giá trị của người Senoês, nếu mơ thấy cảnh làm tình, người ta sẽ phải đạt được cực khoái và sau đó, khi tỉnh giấc, phải cảm ơn người tình trong mơ bằng một món quà. Trước các đối thủ hung hãn trong cơn ác mộng, cần phải đánh bại họ rồi yêu cầu họ tặng quà để kết bạn. Giấc mơ tuyệt vời nhất là giấc mơ được bay. Tất cả cộng đồng đều hoan nghênh tác giả của những giấc mơ bay lượn. Với một đứa trẻ, kể lại giấc mơ bay đầu tiên cũng giống như lễ rửa tội. Người ta tới tập tặng quà nó rồi giải thích cho nó cách bay đến những xứ sở xa lạ trong mơ và mang từ đó về những món quà ngoại quốc.

Các nhà dân tộc học phương Tây rất say mê bộ tộc Senoês. Không hề tồn tại bạo lực hay tâm bệnh trong xã hội của họ. Đó là một xã hội vô lo và chẳng hề có tham vọng chiến tranh chinh phục. Họ chỉ lao động để phục vụ nhu cầu sinh tồn hết sức tối thiểu.

Người Senoês biến mất vào những năm 1970, khi khu vực rừng nơi họ sinh sống được khai hoang. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể bắt đầu áp dụng kiến thức của họ.

Trước tiên, mỗi sáng, hãy ghi lại giấc mơ đêm trước, đặt cho nó một cái tên và nêu rõ ngày tháng mơ thấy nó. Rồi kể giấc mơ ấy cho những người xung quanh, chẳng hạn vào bữa điểm tâm như kiểu người Senoês. Tiến xa hơn nữa bằng cách áp dụng các quy luật cơ bản

của nghệ thuật định hướng chiêm bao. Nhờ đó, trước khi ngủ, có thể quyết định được việc lựa chọn giấc mơ: dờn non lấp bể, thay đổi màu sắc bầu trời, chu du viễn xứ, gặp gỡ những con vật theo ý mình.

Trong giấc mơ, ai nấy đều trở nên toàn năng. Bài thử nghiệm định hướng chiêm bao đầu tiên là bay. Dang tay, bay lên, lao xuống, lại bay lên theo hình xoắn ốc: mọi điều đều có thể.

Nghệ thuật định hướng chiêm bao đòi hỏi chúng ta phải học dần dần. Các giờ “bay” khiến chúng ta trở nên tự tin và nhiệt huyết. Bọn trẻ chỉ mất năm phút là có thể điều khiển được giấc mơ. Trong khi với người lớn, đôi lúc việc này cần hàng tháng trời.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

Jason Bragel đến gần giá đặt kính gặp Jonathan. Ông nhận thấy Jonathan quan tâm tới các giấc mơ, ông thừa nhận mình cũng mơ đến loài kiến. Chúng đã giết sạch loài người và chỉ những người theo thuyết Wells là còn sống sót.

Họ nói về nhiệm vụ Sao Thủy, về lũ kiến nổi loạn và các vấn đề do tân kiến chúa Chli-pou-ni gây ra.

Jason Bragel hỏi tại sao Nicolas lại không thường xuyên tham gia các buổi lễ hợp nhất của họ. Jonathan Wells trả lời rằng con trai mình không tỏ ra thích thú và cần phải để nó tự nguyện. Không thể khuyên nhủ cũng như áp đặt cho nó cách cư xử này.

- Nhưng..., Jason phản bác.

- Kiến thức của chúng ta không có tính dễ lây, chúng ta không phải là một giáo phái: chúng ta không phải cải đạo ai cả. Nicolas sẽ

gia nhập chừng nào nó muốn. Gia nhập là một kiểu chết. Một cách biến đổi đau đớn. Nó phải tự nguyện gia nhập và không ai được gây ảnh hưởng lên nó. Đặc biệt là tôi.

Hai người đàn ông đã hiểu nhau. Họ chậm rãi quay về ngủ. Và họ mơ thấy mình bay trong các dạng hình học. Họ vượt qua những chữ số nổi lơ lửng giữa trời. Một. Hai. Ba. Bốn. Năm. Sáu. Bảy.

107. TỔ ONG NỔI DẬY

Tám thẳng.

Tám lộn ngược.

Tám xoáy tròn ốc. Tám. Hai số tám. Tám ngang. Thay đổi góc so với mặt trời. Ba vòng.

Lần này là báo động cấp 3 trực tiếp. Theo thông tin nhận được từ không trung, đội quân tấn công gồm toàn kiến bay. Ong chúa ngầm nghĩ: chỉ kiến hoàng tử và kiến công chúa mới bay và bay vì mục đích rõ ràng là phối giống trên trời.

Thế nhưng lũ ong thông tin đã tái khẳng định. Những con kiến đang bay lơ lửng kia đang hướng về phía Askolein. Chúng bay ở độ cao một nghìn đầu với vận tốc hai trăm đầu trên giây.

Tám thẳng.

Câu hỏi: Số lượng cá thể?

Trả lời: Hiện không xác định được.

Câu hỏi: Có phải là kiến đỏ hung Bel-o-kan không?

Trả lời: Phải. Chúng đã triệt hạ năm trạm thông tin của chúng ta.

Khoảng hai mươi con ong thợ vây quanh Zaha-haer-scha. Ong chúa ra hiệu cho triều thần không việc gì phải hoảng hốt. Nó cảm thấy an toàn trong cung điện xây nên từ sáp và mật này. Một đội quân ong có thể gồm tới tám mươi nghìn cá thể. Đội quân của nó chỉ có sáu nghìn cá thể thôi nhưng chính sách tấn công các tổ lán giềng (hành vi ứng xử tuyệt đối hiểm thấy ở loài ong) đã khiến đội quân ấy trở nên nổi tiếng và đáng nể khắp vùng.

Zaha-haer-scha tự vấn. Tại sao con kiến này lại cảnh báo nó? Con kiến nhắc đến một cuộc thập tự chinh chống lại các Ngón Tay... Có lần mẹ của Zaha-haer-scha cũng từng nhắc đến các Ngón Tay:

Các Ngón Tay, đó lại là chuyện khác, đó là một chiều không gian-thời gian khác. Không nên lẫn lộn các Ngón Tay với côn trùng. Nếu nhận ra các Ngón Tay, con hãy lờ chúng đi rồi chúng cũng sẽ lờ con đi.

Zaha-haer-scha đã vận dụng triệt để nguyên tắc này. Nó dạy các con mình không bao giờ được bận tâm đến các Ngón Tay, dù nhằm mục đích tấn công hay giúp đỡ chúng. Phải làm như chúng không hề tồn tại.

Nó đề nghị triều thần tĩnh tại một lúc và tận hưởng giây phút ấy để nếm một chút mật. Mật, đó là nguồn dinh dưỡng sống. Cơ thể có thể hấp thu được mọi thứ trong đó, thứ chất này mới tinh khiết làm sao.

Zaha-haer-scha nghĩ có lẽ tránh được chiến tranh. Lũ kiến Bel-orkan đơn giản là muốn thương thuyết để bày ong cho đoàn quân thập tự chinh của chúng đi qua mà không gây tổn hại gì. Và lại, dù lũ kiến có bay trên không trung thì điều đó cũng đâu đồng nghĩa với việc chúng kiểm soát toàn bộ kỹ thuật không chiến! Quả là chúng dễ dàng đánh

bại các trạm ong thông tin, nhưng liệu chúng có thể chống lại một phi đội quân sự của Askolein?

Không, bây ong sẽ không hạ vũ khí trong cuộc chạm trán đầu tiên với lũ kiến. Bây ong sẽ đối mặt và sẽ chiến thắng.

Ngay lập tức, ong chúa triệu tập đội quân phát động chiến dịch quân sự lại, đây là những con ong rất dễ bị kích động và biết cách truyền đi tâm trạng kích động của mình. Zaha-haer-scha ra lệnh chuẩn bị chiến sự:

Không được đối đầu với quân Bel-o-kan trong tổ, phải chặn đứng chúng lúc đang bay!

Bức thông điệp tức khắc được truyền đi, các ong chiến binh tập hợp lại. Chúng cất cánh trong đội hình kết nối chặt chẽ, hình chữ V, kế hoạch tấn công số 4, tương ứng với các trận phòng vệ chống lại ong vò vẽ.

Trong Tổ ong vàng, tất cả các cánh đều rung ở tần số 300 hertz, tạo thành thứ tiếng động cơ hồi hả vù vù. Vù vù vù vù vù vù. Toàn bộ nọc được thu lại và chỉ chĩa ra lúc bây ong đã sẵn sàng hy sinh.

108. PHỤC HỒI

Cảnh sát trưởng Charles Dupeyron quay cuồng trong phòng. Ông đã triệu tập Jacques Méliès tới và tâm trạng ông quả thực không được tốt cho lắm.

- Đôi khi ta tin tưởng ai đó để rồi thất vọng.

Jacques Méliès kiểm chế để không bật lại rằng điều đó vẫn thường xảy ra trong chính trị.

Cảnh sát trưởng Charles Dupeyron lại gần anh với vẻ bí bối.

- Tôi đã tin tưởng anh. Thế tại sao anh lại lao bổ vào con gái giáo sư Wells theo cái cách nực cười như vậy? Lại còn là một nữ phóng viên nữa chứ!

- Cô ấy là người duy nhất biết chuyện tôi đã tìm ra phương hướng. Cô ấy nuôi kiến trong nhà. Và duyên thay, đúng tối hôm ấy, lũ kiến xâm chiếm phòng ngủ của tôi.

- Thế thì sao, tôi phải nói gì đây? Anh biết rõ là tôi bị hàng tỷ con kiến tấn công ngay giữa rừng đẫy thôi!

- Nhân tiện, con trai ông sao rồi thưa cảnh sát trưởng?

- Nó bình phục hoàn toàn rồi. Mà đừng có nói với tôi về chuyện đó! Bác sĩ chẩn đoán có một vết ong chích. Người chúng tôi phủ đầy kiến, vậy mà tất cả những gì ông ta có thể giải thích chỉ là: vết ong chích! Nhưng chú ý nhé, điều khó tin nhất là ông bác sĩ tiêm cho thằng bé một liều huyết thanh chống nọc ong và thằng bé hồi phục ngay tức thì. (Cảnh sát trưởng lắc đầu.) Quả là tôi có đủ lý lẽ hay ho để oán hờn lũ kiến. Tôi đã yêu cầu hội đồng vùng nghiên cứu kế hoạch tổng vệ sinh. Rải lượng lớn thuốc DDT khắp rừng Fontainebleau, và thế là chúng ta có thể đến đó dã ngoại hàng năm trời trên xác lũ chấy rận bất lương ấy!

Ông ngồi xuống sau chiếc bàn làm việc to bản của mình và nói tiếp, giọng vẫn hết sức bất bình:

- Tôi đã ra lệnh phóng thích Laetitia Wells ngay lập tức. Cái chết của giáo sư Cygneriaz chứng tỏ kẻ tình nghi của anh vô tội và biến toàn ngành cảnh sát chúng ta thành trò hề. Chúng ta không cần vết như mới này.

Vì Méliès nhập nhóm phản kháng, cảnh sát trưởng nói tiếp, càng lúc càng trở nên giận dữ:

- Tôi đã yêu cầu bồi thường thiệt hại cho cô Wells vì những tổn hại tinh thần mà cô ấy phải chịu đựng. Dĩ nhiên điều này không thể ngăn cô ấy phản ánh lên các trang báo mặt xấu của ngành chúng ta. Nếu muốn tiếp tục ngẩng cao đầu, chúng ta phải tìm ra được kẻ thực sự đã giết các nhà hóa học, và phải tìm ra càng nhanh càng tốt. Một trong các nạn nhân đã dùng máu của mình viết nên từ “kiến”. Riêng trong danh bạ điện thoại Paris đã có tới mười bốn người mang họ này rồi. Tôi là người đặc biệt “cấp độ một”. Nếu một người hấp hối dùng chút sức lực cuối cùng để viết nên từ “kiến”, thì hẳn nhiên tôi nghĩ ngay đến tên của kẻ sát nhân. Vậy hãy điều tra theo hướng này.

Jacques Méliès căn môi:

- Thực ra thế thì quá đơn giản nên tôi thậm chí còn chẳng nghĩ đến nữa thưa cảnh sát trưởng.

- Vậy hãy bắt tay vào việc ngay thôi, đội trưởng. Tôi đâu muốn bị coi là người phải chịu trách nhiệm trước những sai lầm của anh!

109. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

MÙA CHIA ĐÀN: Ở loài ong, mùa chia đàn tuân theo một nghi lễ khác thường. Trên đỉnh cao thịnh vượng, cả một đô thị, một dân tộc, một quốc gia đột ngột quyết định xem xét lại mọi chuyện. Sau khi đưa các thần dân của mình đến đỉnh vinh quang, ong chúa già nua sẽ ra đi, để lại phía sau những kho tàng quý giá nhất: các kho thực phẩm, các khu vực đã được phân chia, lâu đài uy nghi, các kho dự trữ sáp, keo, phấn hoa, mật, sữa chúa. Và nó để lại cho ai? Cho những con ong mới chào đời hung hãn nhất.

Cùng với đám ong thợ, ong chúa rời khỏi tổ để đến định cư ở một nơi nào đó mà có thể nó sẽ chẳng bao giờ tới được.

Vài phút sau khi nó rời đi, các ong con sẽ tỉnh giấc và phát hiện ra thành phố mình đang trong tình trạng hoang vắng. Theo bản năng, chúng biết phải làm gì. Ong thợ vô tính hồi hã giúp các công chúa hữu tính khai hoa mãn nguyệt. Lần đầu tiên, những người đẹp ngủ trong rừng vốn vẫn ngồi xõm trong cái vỏ bọc cao quý của mình vỗ cánh bay lên.

Nhưng con đầu tiên bay đi thường thể hiện hành vi sát thủ. Nó tiến về phía các công chúa khác và nghiền nát bọn này bằng những cái hàm dưới nhỏ xíu. Nó ngăn không cho đám ong thợ giải cứu bọn này. Nó dùng ngòi độc xuyên thủng chị em mình.

Càng giết chóc, nó càng trở nên bình tĩnh. Nếu một ong thợ muốn bảo vệ các ong con, công chúa đầu tiên thức giấc này sẽ thốt lên “tiếng kêu điên dại”, rất khác với tiếng vo vo ta vẫn thường nghe thấy quanh tổ ong. Thế là các thần dân của nó phải cúi đầu ra dấu phục tùng và để tội ác tiếp diễn.

Đôi khi, một công chúa nào đấy tự vệ, và chiến tranh giữa các công chúa nổ ra. Nhưng điều lạ lùng là khi chỉ còn lại hai công chúa ong đấu tay đôi với nhau, chúng sẽ không bao giờ dùng ngòi đâm lẫn nhau. Bằng mọi giá phải có một con sống sót. Dù khát vọng thống trị có điên cuồng thế nào, chúng cũng không bao giờ chọn giải pháp hai con cùng chết một lúc và để tổ lại trong tình trạng cô cút.

Công chúa cuối cùng và cũng là công chúa duy nhất còn sống sót sẽ ra khỏi tổ và bay lên phối giống với các ong đực. Sau một hoặc hai vòng quanh Cấm Thành, nó sẽ quay lại tổ để bắt đầu đẻ trứng.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

110. PHỤC KÍCH

Phi đội ong oai vệ oanh tạc bầu trời. Một con ong Askolein phát cho con bên cạnh mình thông điệp:

Nhìn những số tám ở đường chân trời kia. Rõ ràng các vũ công thông tin của chúng ta khẳng định quân đội Bel-o-kan đang bay tới.

Con bên cạnh tìm cách trấn an nó:

Chỉ có kiến hữu tính mới bay thôi. Có lẽ lũ kiến kia đang phối giống theo nhóm chăng? Việc ấy gây thiệt hại gì cho chúng ta chứ?

Con ong ý thức được sức mạnh của bản thân và của đàn mình. Nó cảm thấy cái ngòi nhọn hoắt ở đầu bụng dưới, sẵn sàng đâm thủng lớp vỏ của lũ kiến đỏ hung liêu lĩnh. Nó cảm thấy trong bụng lượng dự trữ mật ngọt giúp nó trở nên sung mãn và lượng dự trữ nọc độc khiến nó cùn cào. Mặt trời ở phía sau nó, làm lóa mắt những đối thủ kiến sắp tới của nó.

Trong thoáng chốc, nó thấy cảm thương cho những con côn trùng mạo hiểm sắp phải trả giá đắt cho hành động táo tợn kia của mình. Nhưng phải trả thù cho bầy ong thông tin. Và phải để đội quân Myrmécéen hiểu rằng tất cả những gì nằm phía trên mặt đất đều thuộc quyền kiểm soát của loài ong.

Xa xa xuất hiện một đám mây dày đặc, kiểu như mây tầng tích vừa thành hình. Một con ong phấn khích gợi ý:

Chúng ta sẽ nấp trong đám mây nhỏ kia và nhảy bổ vào quân địch khi chúng lại gần.

Thế nhưng ngay khi bầy ong bay đến cách nơi ẩn náu lơ lửng đó khoảng một trăm cú đập cánh thì điều không tưởng xảy tới. Chúng không tin nổi vào râu mình nữa. Lại càng không tin nổi vào mắt mình. Quá đổi sửng sốt, tốc độ đập cánh của chúng giảm từ 300 lần/giây xuống còn 50 lần/giây.

Chúng phanh gấp lại trước khi chạm phải đám mây màu xám.

- MÀU XÁM -

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ tư THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU - 1 -

ột người đàn ông béo tròn ra mở cửa ngay sau tiếng chuông đầu tiên.

- Ông là Olivier Fourmis?

- Tôi đây, có chuyện gì vậy?

Méliès chìa ra tấm thẻ có ba sọc màu khác nhau.

- Cảnh sát đây. Đội trưởng Méliès. Tôi có thể vào hỏi ông vài câu được không?

Người đàn ông làm giáo viên tiểu học này là người mang họ “Fourmis” cuối cùng trong danh bạ điện thoại.

Méliès cho ông ta xem ảnh các nạn nhân và hỏi ông ta có nhận ra họ không.

- Không, người đàn ông ngạc nhiên đáp.

Viên đội trưởng hỏi ông ta làm gì vào thời điểm diễn ra các vụ án mạng. Ông Olivier Fourmis có đầy đủ nhân chứng cũng như bằng chứng ngoại phạm. Lúc nào ông chẳng ở trường, không thì cũng ở nhà cùng cả gia đình. Chẳng có gì dễ chứng minh hơn.

Bà Hélène Fourmis xuất hiện, trên người choàng chiếc áo choàng tắm in hình những con bướm. Thế là trong đầu viên điều tra nảy ra ý tưởng:

- Ông có dùng thuốc diệt côn trùng không thưa ông Fourmis?

- Dĩ nhiên là không rồi. Hồi còn nhỏ, tôi thường bị những kẻ ngu ngốc đối xử như “con kiến bần thiêu”. Dần dần, tôi cảm thấy mình trở nên gắn bó với loài côn trùng thường bị người ta thẳng chân giẫm nát ấy. Do đó, trong nhà này không có thuốc diệt côn trùng cũng như trong nhà một ông Pendu (2)_ nào đấy không có dây thừng vậy, nếu anh hiểu ý tôi.

Đúng lúc ấy, Ophélie Fourmis xuất hiện và nép mình vào người bố. Cô bé đeo cặp kính dày cộm ra dáng một học sinh chuyên đứng đầu lớp.

- Đây là con gái tôi, vị giáo viên tiểu học nói. Nó đã phản ứng bằng cách nuôi một tổ kiến trong phòng ngủ. Cho chú xem đi con yêu.

Ophélie dẫn Méliès đến chỗ một cái bể cá lớn, nom giống cái bể cá của Laetitia Wells. Trong đó có đầy côn trùng và phía trên là một cái nóc hình nón đan từ các cành cây nhỏ.

- Chú cứ tưởng bán tổ kiến là việc bị cấm, viên đội trưởng nói.

Cô bé phản đối:

- Nhưng cháu có mua nó đâu. Cháu tìm nó ở trong rừng đấy chứ. Chỉ cần đào sâu là đủ để kiến chúa không chạy mất.

Ông Olivier Fourmis rất tự hào về cô nhóc của mình.

- Con bé muốn khi lớn hơn sẽ trở thành nhà sinh học.

- Thứ lỗi cho tôi, tôi chưa có con nên không biết rằng kiến hiện đang là “trò chơi” hợp mốt.

- Đây không phải trò chơi. Kiến trở nên hợp mốt bởi xã hội chúng ta ngày càng sống giống chúng. Và có lẽ, khi nhìn ngắm chúng, một đứa trẻ sẽ cảm thấy dễ hiểu thế giới của riêng mình hơn. Thế thôi. Ông đã từng

chăm chú quan sát một cái bể cá đựng đầy kiến suốt nhiều phút bao giờ chưa thừa ông cảnh sát?

- À chưa. Nhìn chung tôi không để ý đến sự hiện diện của chúng...

Jacques Méliès thậm nhủ không biết liệu có phải chính ông ta đã thu hút toàn bộ những kẻ điên mê cuồng kiến hay chính những kẻ này đang thực sự hợp thành một xã hội ngày càng phát triển.

- Chú ấy là ai ạ? Ophélie Fourmis hỏi.

- Đội trưởng cảnh sát.

- Đội trưởng cảnh sát là gì ạ?

112. TRẬN ĐÁNH CỦA ĐÁM MÂY NHỎ

Đám mây tầng tích chậm rãi bắn ra từng nhúm mọt.

Thoạt tiên, lũ ong thuộc Đô thị vàng không phân biệt được cái thứ bắn ra từ một lỗ thủng của đám mây xám ấy, mà dường như với chúng đó là những con ruồi khổng lồ ồn ã.

Rồi ngay sau đó, lũ ong Askolein hiểu ra.

Đó không phải là những con ruồi khổng lồ! Không, không phải...

Đó là đám bọ cánh cứng. Không phải loại bọ cánh cứng bất kỳ nào như bọ da hay bọ hung mà là bọ tê giác.

Theo cách nhìn của Dante, đó là những con vật khổng lồ ồn ã có sừng phủ đầy các khẩu pháo nhỏ sống động, luôn sẵn sàng nhả đạn.

Làm thế nào bọn kiến thuần hóa được những con vật khổng lồ này và thuyết phục được chúng đánh nhau với loài ong nhỉ? bầy ong tự hỏi.

Chúng chưa kịp tự hỏi thêm thì trong thoáng chốc, khoảng hai mươi con bọ tê giác đã phủ bóng lên chúng. Rồi lũ bọ tê giác lao vào chúng để lũ kiến pháo binh đỏ hung bắn.

Đội hình chữ V của bầy ong giờ đang biến thành đội hình chữ W và thậm chí là thành đội hình XYZ. Bầy ong bỏ chạy tán loạn.

Chúng hoàn toàn bị bất ngờ. Mỗi con bọ tê giác chở bốn hoặc năm con kiến pháo binh. Lũ kiến pháo binh này dìm bầy ong dưới hàng loạt đạn axit formic xối xả.

Bầy ong sững lại rồi tiếp tục chiến đấu. Chúng rút ngòi ra.

Đội hình hàng chấm tập hợp! một con ong Askolein ra lệnh. Tấn công lũ bọ tê giác!

Hàng bọ tê giác bay thứ hai không hiệu quả bằng hàng thứ nhất. Bầy ong né bằng cách lượn xuống bụng chúng, rồi lại bay lên tìm cổ họng chúng và dùng ngòi đâm hết sức vào đó. Giờ đến lượt lũ bọ tê giác và lũ kiến vụng về cưỡi chúng bị hạ, ngã bổ nhào xuống.

Một mệnh lệnh được phát đi:

Tấn công! Tiến lên!

Một trận mưa ngòi ong trút xuống.

Loài ong được trời phú cho một cái ngòi hình lao móc. Nếu cái ngòi đó còn cắm trong thịt nạn nhân, con ong sẽ trút hết tuyến nọc độc của nó và tìm cách thoát ra rồi chết. Lớp vỏ ngoài ở loài kiến không giữ cái ngòi lại, trái ngược với lớp vỏ ngoài ở loài bọ hung.

Những phút tiếp theo, nhiều con bọ tê giác bị rơi nhưng chúng vẫn bám chặt đội hình bay hình thoi và kiên quyết đương đầu với đội quân hình

chữ V của những con ong sát thủ cuối cùng.

Các khối hình học do đàn kiến lính tạo nên tan ra. Đoàn quân hình thoi Myrmécéen biến thành nhiều hình thoi nhỏ hơn và dày đặc hơn. Đội hình tam giác của bầy ong mở ra thành hình vành khăn.

Trận chiến diễn ra theo phương thẳng đứng, trên khoảng một trăm tầng chiến trường chồng đống lên nhau. Trông hệt như ván cờ được chơi trên một trăm bàn cờ xếp song song.

Càng lại gần, cảnh tượng càng ly kỳ. Đại hạm đội Bel-o-kan sáng lấp lánh. Bầy ong lợi dụng các dòng khí nóng để bay lên và lao đến tiếp cận đám bọ hung bình thản. Nom chúng giống như một đội tàu nhỏ tấn công những con tàu lớn.

Hàng tràng axit formic nồng độ 60% sôi lên sùng sục như những dàn pháo chất lỏng. Những chiếc cánh bị cháy bốc khói. Như những mũi tên nhỏ, lũ ong trúng đạn găng tận dụng đà bay để đâm vào lớp vỏ của đám bọ hung.

Khi các ngòi ong sáp lại gần, đoàn kiến pháo binh vốn chưa nhắm được chúng bèn dùng còi ở hàm dưới bẻ gãy ngòi chúng.

Đây là một hành động mạo hiểm. Bởi thường thì ngòi ong sẽ trôi đi và cắm vào miệng. Con kiến có thể chết gần như ngay lập tức.

Hương mật ong cháy bay phảng phất.

Bầy ong không còn nọc nữa. Xơ rãnh của chúng không thể truyền đi chất độc chết người. Đám kiến pháo binh cũng chẳng còn axit. Các họng phun chất lỏng của chúng đã trở nên vô dụng. Và cuộc chiến chuyển sang giai đoạn đối đầu giữa các hàm dưới trần trụi và các ngòi khô cứng. Kẻ nhanh nhạy nhất sẽ giành phần thắng!

Thi thoảng đám bọ tê giác đâm xuyên được vài con ong bằng sừng trước trán. Một con bọ tê giác đặc biệt khéo léo đã áp dụng kỹ thuật sau: nó dùng má dòn lũ ong rồi dùng sừng đâm xuyên táo. Bốn con ong chiến binh bất hạnh bị xiên trên cái đầu nhọn này nom hệt như một xiên quả màu vàng sọc đen.

103 phát hiện ra một con ong đang đấu kiếm với con số 9. Nó bèn dùng hàm dưới bên phải đâm vào lưng con ong. Ở côn trùng, không có chuyện cú đánh kiểu này kiểu kia bị cấm đoán. Mọi thứ đều được phép khi chúng còn sống.

Rồi con số 9, vốn chỉ còn lại một mình trên con bọ tê giác, đâm sầm vào đám ong lộn xộn đang sắp xếp đội hình chiến đấu. Tức thì đám ong ấy chĩa hết ngòi về phía nó. Những cái ngòi chìa ra phía trước khiến vài con kiến lùi bước, nhưng con số 9 cười trên lưng con bọ tê giác của mình lao nhanh tới nỗi không gì cản nổi bước nó. Sừng con bọ tê giác va mạnh vào hàng ngũ những ngòi ong. Đám ong lộn xộn trở nên tan tác.

103 đứng trên hai chân sau dùng hàm dưới đấu kiếm với ngòi của hai con ong hiếu chiến. Nhưng con bọ tê giác nó cười bị mất độ cao. Xung quanh sừng trán của con bọ tê giác có những chiếc móc màu đen dựng thành hình cái lao nên càng lúc nó càng khó giữ thăng bằng.

Con vật đang kiệt sức. Nó tiếp tục mất độ cao. Khắp cơ thể nó chảy máu. Giờ nó ở sát rạt đám cây thu hải đường.

103 tiếp đất trong tình trạng thảm hại.

Bầy ong vẫn ở phía trên nó, nhưng một đội quân kiến pháo-bộ binh đã nhanh chóng đến giải tán chúng.

Giờ 103 có việc khác hết sức quan trọng phải làm.

Phía trên đám chiến binh hỗn độn, bày ong đang biểu diễn vũ điệu hình số tám để thông báo tình hình chiến trận.

Chúng tôi cần quân tiếp viện.

Thế là quân tiếp viện cất cánh rời tổ.

Các phi đội mới gồm toàn ong non (phần lớn là hai mươi hoặc ba mươi ngày tuổi) nhưng hết sức táo bạo.

Sau một tiếng đồng hồ, quân đội Bel-o-kan mất mười hai trên ba mươi bọ tê giác và một trăm hai mươi trên ba trăm kiến pháo binh tham gia trận đánh.

Bên phía Askolein, trong số bảy trăm con ong vôi vĩa lao vào đám mây nhỏ, bốn trăm chiến binh đã thiệt mạng. Những con ong sống sót rơi vào tình trạng hoang mang. Nên đánh đến cùng hay quay về bảo vệ tổ? Chúng chọn giải pháp thứ hai.

Khi bay đến Tổ ong vàng, đàn bọ tê giác cùng kiến pháo binh Bel-o-kan cảm thấy nơi đó vắng vẻ một cách kỳ lạ. Con số 9 dẫn đầu. Đám kiến đỏ hung đánh hơi thấy có bầy nên chúng ngật ngừng trước ngưỡng cửa.

113. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

TÌNH ĐOÀN KẾT: Tình đoàn kết thường nảy sinh từ nỗi đau chứ không phải từ niềm vui. Người ta cảm thấy gần gũi với người đã chia sẻ cùng mình một thời điểm khắc nghiệt hơn là với người đã chia sẻ cùng mình một sự kiện sung sướng.

Bất hạnh là nguồn gốc của tình đoàn kết và sự hòa hợp, trong khi hạnh phúc thường gây chia rẽ. Vì sao ư? Vì trong một chiến thắng tập thể, ai cũng cảm thấy mình bị thiệt so với công trạng mình bỏ ra. Ai cũng tưởng mình là tác giả duy nhất của thành công chung.

Bao nhiêu gia đình bị chia rẽ khi thời khắc thừa kế đến?

Bao nhiêu băng nhạc rock and roll còn gắn bó với nhau... tới tận lúc thành công? Bao nhiêu phong trào chính trị tan vỡ khi quyền lực được thiết lập?

Hơn nữa, theo nguyên từ, từ “cảm thông” xuất phát từ sun pathein, nghĩa là “đồng cảm cộng khổ”. Tương tự, từ “lòng trắc ẩn” bắt nguồn từ tiếng La tinh cum patior, vốn cũng có nghĩa là “đồng cảm cộng khổ”.

Chính khi nghĩ đến nỗi thống khổ mà những người tử vì đạo của dân tộc mình phải trải qua mà trong thoáng chốc người ta có thể dứt bỏ cái tôi khó chịu.

Chính khi nhớ về một nỗi đau dai dẳng từng cùng nếm trải mà người ta càng trở nên gắn kết và mạnh mẽ.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

114. TRONG TỔ ONG

Con số 9 bước xuống khỏi con bọ tê giác và dùng râu đánh hơi. Những con kiến khác cũng hạ cánh quanh nó. Tập trung nhanh chóng.

Đội hình đặc công bộ binh nguy hiểm.

Tạo thành đội quân hình vuông kín đặc, chúng tiến vào tổ địch. Bên trong, đám bọ tê giác bay không còn hữu dụng nữa. Lũ kiến quăng cho đám bọ ít vỏ cây để chúng vừa gặm vừa kiên nhẫn đợi ngoài ngưỡng cửa.

Quân Bel-o-kan có cảm giác đang xâm phạm một thánh đường. Chưa con vật nào không phải là ong từng đặt chân đến chốn này. Tường thành bằng sáp như muốn dính chặt lấy lũ kiến. Chúng cần trọng dẫn bước.

Các vách ngăn với những hình thù hoàn hảo ánh lên vàng rực. Mật ong lấp lánh dưới vài tia nắng lọt được vào trong. Các mảng sáp được hàn bằng keo ong, thứ keo đo đỏ mà loài ong thường lấy từ vảy mầm cây dẻ và cây liễu.

Không được động đến bất cứ thứ gì! con số 9 phát lệnh.

Nhưng quá muộn rồi. Lũ kiến bị mật ong thu hút và muốn nếm thử đã sa lầy ngay tức khắc. Không thể kéo được chúng ra mà không lún sâu vào đồng cát bầy nhầy đó.

Đám kiến pháo binh vốn còn dự trữ chút ít axit bước lùi lại để có thể bắn nhanh vào tất cả những gì bỗng thành linh xuất hiện.

Không khí dậy lên mùi đường và mùi mai phục.

Không được động đến bất cứ thứ gì!

Chúng đánh hơi thấy sự hiện diện của đám ong thợ và ong lính Askolein ẩn mình trong các tầng sáp và sẵn sàng nhảy bổ vào chúng ngay khi mệnh lệnh được đưa ra.

Những con kiến thập tự chinh đi đến một ô cửa tám cạnh, nom giống như tâm của một lò phản ứng hạt nhân. Có điều các thanh chắn uranium được thay bằng những công dân tương lai của Tổ ong vàng. Ở đó có tám trăm lỗ chứa đầy trứng, một nghìn hai trăm lỗ chứa đầy ấu trùng, hai nghìn năm trăm lỗ chứa đầy nhộng trắng. Khu vực trung tâm gồm có sáu lỗ lớn hơn cả. Đây là nơi ấu trùng ong công chúa hữu tính trưởng thành.

Kiến trúc tổ ong khiến lũ kiến choáng ngợp. Kiến trúc ấy chứng tỏ một nền văn minh đã đạt đến độ hoàn thiện. Ở các đô thị kiến, chẳng có gì đáng để học hỏi với những hành lang lộn xộn, xây được chẳng hay chớ theo quy luật bỏ càng ít công càng tốt. Phải chăng loài kiến kém thông minh và tinh tế hơn loài ong? Người ta có thể nghĩ như vậy, nhất là khi xét đến kích cỡ bộ não ong, vốn lớn hơn nhiều so với não kiến. Tuy nhiên, các nghiên cứu sinh học do kiến chúa Chlipou-ni tiến hành lại cho thấy trí thông minh không chỉ phụ thuộc vào kích cỡ não bộ. Ở loài kiến, các phần có cuống trên cơ thể, vốn chỉ tồn tại trong hệ thống não bộ phức tạp của côn trùng, lại lớn hơn rất nhiều.

Đoàn quân Bel-o-kan tiếp tục bước đi và phát hiện ra một kho báu: một phòng chứa đầy thực phẩm. Ở đó có mười cân mật ong, nặng gấp hai mươi lần trọng lượng của toàn bộ cư dân trong tổ. Đám kiến đỏ hung tranh luận, râu chúng khoảng tít cả lên.

Rõ ràng đây là một cuộc phiêu lưu quá mạo hiểm. Chúng quay lại và tiến ra cửa.

Tấn công lũ nhát gan! Đánh tan bọn đột nhập kia chừng nào chúng vẫn còn bị vây giữa các bức tường của chúng ta, một con ong phát lệnh.

Thế là từ khắp nơi, từ khắp các lỗ tám cạnh, những con ong chiến binh Askolein lao ra.

Lũ kiến chìm trong những cú chích tằm độc. Thậm chí bầy ong còn chẳng có vinh dự giao tranh với những con kiến bị sa lầy.

Tuy nhiên con số 9 và các thành viên cốt cán trong đội biệt kích lại thoát được khỏi tổ ong. Chúng nhảy lên lưng lũ bọ tê giác và bay đi trong khi một đàn ong Askolein vừa đuổi theo chúng vừa tỏa ra những mùi chiến thắng.

Thế nhưng, lúc Đô thị vàng đã sẵn sàng ăn mừng thành công, một tiếng gậy thê lương vang lên. Trần Đô thị vàng sụp xuống và kiến, hàng trăm con kiến bất ngờ xuất hiện trong tổ ong.

103 đã xây dựng một chiến lược hoàn hảo. Trong khi bày ong mải đuổi theo đại hạm đội Myrmécéen, 103 trèo lên một cái cây và tung ra hàng nghìn con kiến Bel-o-kan nhằm tấn công Đô thị vàng không còn ong lính bảo vệ.

Chú ý không được làm hỏng mọi thứ. Chỉ được gây thiệt hại ở mức tối thiểu. Tốt nhất là bắt các ấu trùng làm con tin! 103 vừa ra lệnh vừa nhắm bắn đội cận vệ của ong chúa Zaha-haer-scha.

Trong vòng vài giây, các ấu trùng hữu tính thấy đều bị lũ kiến chiến binh còng cổ. Đô thị vàng đầu hàng. Tổ Askolein bùng vũ khí, chịu thất bại.

Ong chúa đã hiểu mọi chuyện. Cuộc đột nhập của đội biệt kích chẳng qua chỉ là chiêu đánh lạc hướng. Trong lúc ấy, lũ kiến không cười bọ tê giác đâm thủng mái tổ ong, mở ra mặt trận thứ hai còn nguy hiểm hơn cả mặt trận thứ nhất.

Trận đánh của “Đám Mây Nhỏ Màu Xám” đã giành phần thắng như vậy đấy, nó đánh dấu sự kiện loài kiến chinh phục thành công không gian thứ ba trong vùng.

Giờ các người muốn gì? ong chúa hỏi. Giết tất cả chúng ta ư?

Con số 9 trả lời rằng kiến đỏ hung không bao giờ nhắm đến mục đích như thế. Kẻ thù duy nhất của chúng là các Ngón Tay. Chỉ các Ngón Tay mới là mục đích của cuộc thập tự chinh. Kiến Bel-o-kan chẳng có gì để chống lại loài ong cả. Đơn giản là chúng cần nọc ong để giết chết các Ngón Tay.

Hần các Ngón Tay phải quan trọng lắm mới khiến các người bỏ nhiều công sức như vậy, Zaha-haer-scha phát đi lời khẳng định.

103 cũng yêu cầu được cung cấp thêm một đội quân ong phụ sức. Ong chúa đồng thuận. Ong chúa đề xuất một phi đội tinh nhuệ chuyên bảo vệ các Bông Hoa. Ngay lập tức, ba trăm con ong vo ve cánh. 103 nhận ra chúng. Đó là những con ong lính Askolein từng gây nhiều thiệt hại nhất cho quân Bel-o-kan.

Đội quân thập tự chinh còn yêu cầu Tổ ong vàng cho chúng ngủ qua đêm và cấp mật ong dự trữ cho chúng ăn trên đường.

Ong chúa Askolein hỏi:

Tại sao các người lại ra sức tấn công các Ngón Tay như vậy?

Con số 9 giải thích rằng các Ngón Tay sử dụng lửa. Do đó chúng là mối nguy hiểm đối với muôn loài. Xưa kia côn trùng từng có thỏa ước: đoàn kết chống lại những kẻ sử dụng lửa. Đã đến lúc áp dụng thỏa ước này.

Nói đến đó, con số 9 nhận thấy con số 23 bay ra từ một lỗ tổ ong.

Cô làm gì ở đây vậy? con số 9 vừa hỏi vừa giương râu lên.

Tôi vừa làm một vòng thăm quan tổ, con 23 lơ đãng trả lời. Hai con kiến này vốn không ưa gì nhau lắm nên chuyện đó chỉ khiến tình hình tồi tệ đi.

103 phải tách chúng ra và hỏi con 24 đâu.

Con 24 bị lạc trong tổ ong lúc diễn ra cuộc tấn công cuối cùng. Nó đã xông trận, nó chạy đuổi theo một con ong và... và giờ nó cũng không biết mình đang ở đâu nữa. Những tầng sáp nối tiếp nhau khiến

nó cảm thấy hết sức bất ổn. Nhưng không vì thế mà nó buông cái vỏ kén bướm. Nó đi qua một dãy lỗ tổ ong và hy vọng gặp được các thành viên còn lại trong đội quân thập tự chinh trước sáng ngày hôm sau.

115. TRONG GA ĐIỆN NGẦM NÓNG ẤM

Jacques Méliès cảm thấy ngọt ngào trên toa tàu chật ních. Lúc tàu rẽ, anh bị xô chúi vào bụng một người phụ nữ. Một giọng khàn khàn quở trách anh:

- Anh không thể chú ý một chút sao?

Thoạt tiên anh nhận ra giai điệu của ngôn từ. Rồi ngay sau đó, thoát khỏi mọi thứ mùi hôi hám, anh giải mã được bức thông điệp êm dịu tỏa hương. Cam becgamot, hương bài, quýt, galoxit, gỗ đàn hương, thêm chút xạ dê rừng vùng núi Pyrénées nữa. Mùi hương ấy như muốn nói:

Tôi là Laetitia Wells.

Và đó chính là cô ấy, đôi mắt màu tím hoa cà đang hướng về phía anh bằng những tia nhìn hoang dại.

Quả thực, cô đang nhìn anh chăm chăm, vẻ hết sức hung dữ. Các cánh cửa mở ra. Hai mươi chín con người bước xuống, ba mươi lăm con người bước lên. Còn chật chội hơn cả lúc trước nữa, ai cũng cảm nhận được hơi thở của những người xung quanh.

Càng lúc cô càng nhìn anh dữ dội hơn, hệt như một con rắn hổ mang bành sẵn sàng ăn tươi nuốt sống một con chồn đền, còn anh ngất ngây tới độ không nhìn đi đâu khác được.

Cô ấy vô tội. Anh đã hành động quá mau lẹ. Trước đây họ còn cùng trao đổi ý kiến. Thậm chí họ còn cảm thông với nhau. Cô pha cả hydromen cho anh. Anh thổ lộ với cô nỗi sợ loài sói, còn cô thổ lộ với anh nỗi sợ loài người. Anh tiếc những khoảnh khắc thân mật đó quá, những khoảnh khắc đã đi tong hết cả chỉ bởi sai lầm của anh. Anh sẽ phân trần. Cô hẳn sẽ tha thứ cho anh.

- Cô Wells, tôi muốn nói với cô rằng tôi...

Cô lợi dụng lúc tàu dừng lại để lách đi giữa đám đông rồi biến mất.

Cô bước đi căng thẳng trong các hành lang ga điện ngầm. Cô gần như bỏ chạy để ra khỏi cái nơi bẩn thỉu này càng nhanh càng tốt. Cô cảm thấy những ánh mắt tục tĩu đang vây dồn mình. Và để kết thúc, giờ lại có thêm đội trưởng Méliès đi cùng tuyến với cô nữa chứ!

Hành lang tối thui. Đường hầm ẩm ướt. Cái mê cung này được mấy ngọn đèn nê ông nhợt nhạt chiếu sáng.

- Này búp bê! Đi dạo không?

Ba cái bóng đầy vẻ đầu trộm đuôi cướp bước tới. Ba gã du thủ du thực mặc áo bu đông bằng vinyl, trong đó có một gã cách đây vài ngày đã bắt chuyện với cô. Cô rảo bước, nhưng những gã kia theo kịp, nền đất vang lên tiếng bốt đế sắt của chúng.

- Một mình thôi hả cô em? Không muốn tâm sự chút xíu sao?

Cô dừng khựng lại, mắt cô ánh lên từ “tránh ra”. Lần trước cách này có hiệu quả. Nhưng hôm nay nó chẳng tác dụng gì tới những kẻ đàn độn này.

- Đôi mắt xinh đẹp kia là của chúng mày à? một tên cao lớn râu ria xồm xoàm hỏi.

- Không, đây là mắt cho thuê, một trong số hai tên còn lại trả lời.

Những tràng cười thô bỉ. Những tiếng đấm lưng thùm thụp. Tên râu ria rút ra một con dao găm.

Đột nhiên cô mất hết tự tin và vì cô lại rơi vào vị thế nạn nhân, ba gã kia bèn chộp ngay lấy vị thế những tên kẻ cướp. Cô muốn chạy trốn nhưng ba gã du thủ du thực cùng chặn hết lối đi. Một trong ba gã kéo tay cô rồi bẻ quặt ra sau lưng.

Cô rên rỉ.

Hành lang được chiếu sáng, và không hề vắng vẻ. Nhưng những người nhìn thấy ba gã này đều rảo bước, cúi đầu và vờ như không hiểu gì. Dễ bị đâm lăm chứ...

Laetitia hoảng sợ. Không vũ khí quen thuộc nào của cô phát huy tác dụng trước lũ người bỉ ổi này. Tên râu ria xồm xoàm, tên hói đầu, tên đô con, hẳn cả ba đều phải có một người mẹ vừa mỉm cười vừa đan cho chúng những đồ sơ sinh màu xanh lơ chứ.

Những đôi mắt kẻ cướp lóe lên còn mọi người tiếp tục diễu qua xung quanh, bước nhanh hơn khi đi qua nhóm bốn người này.

- Các người muốn gì, tiền ư? Laetitia ấp úng.

- Tiền của mày bọn tao sẽ lấy sau. Giờ bọn tao chỉ quan tâm đến mày thôi, tên hói đầu nhếch mép cười.

Tên râu ria xồm xoàm đã cởi từng cái cúc trên áo vest của cô, bằng mũi dao găm nhọn hoắt.

Cô vùng vẫy.

Nhưng bất lực. Lúc ấy là bốn giờ chiều. Ai đó phải phản ứng đi chứ, ai đó phải đánh động đi chứ!

Tên râu ria xồm xoàm huýt sao khi nhìn thấy ngực cô.

- Hơi nhỏ một chút, nhưng vẫn rất đẹp, chúng mày có thấy thế không?

- Bọn châu Á đều thế cả mà. Bọn nó đưa nào trông cũng như thiếu nữ ấy. Chẳng lấp đầy nổi bàn tay một người đàn ông đích thực.

Laetitia Wells chống chọi để không bị ngắt đi. Cô đang trong cơn khủng hoảng căm thù nhân loại cực độ. Những bàn tay đàn ông - bẩn thỉu - lướt trên người cô, sờ soạng cô, tìm cách hãm hại cô. Cô sợ hãi tới nỗi không thể nôn mửa được nữa. Cô ở đó, bị kẹt bẫy, bị cầm tù, không sao thoát khỏi những kẻ hành hạ mình. Cô chỉ kịp nghe thấy “Dừng lại, cảnh sát đây”.

Con dao dừng phắt công việc nó đang làm lại.

Một người đàn ông, khẩu súng lục lăm lăm, chìa ra tấm thẻ ba sọc màu.

- Mẹ kiếp bọn cớm! Chuồn thôi chúng mày. Còn mày, con đĩ, lần khác sẽ biết tay bọn tao.

Chúng lấy đà chạy.

- Đứng im tại chỗ! viên cảnh sát kêu lên.

- Thế đấy, tên hói nói. Cứ bắn bọn ông đi rồi bọn ông kiện cho.

Jacques Méliès hạ khẩu súng lục xuống, bọn kẻ cướp chuồn đi.

Laetitia chậm rãi lấy lại hơi thở. Vậy là xong. Cô đã được cứu.

- Cô ổn chứ? Chúng không quá tàn bạo với cô chứ?

Cô lắc đầu ra hiệu từ chối nói. Dần dần cô lấy lại được tinh thần. Hết sức tự nhiên, anh ôm cô vào lòng và trấn an cô:

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cũng hết sức tự nhiên, cô ôm siết lấy anh. Cô cảm thấy nhẹ nhõm. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng một ngày nào đó mình lại hạnh phúc đến vậy khi thấy đội trưởng Méliès đột ngột xuất hiện.

Cô nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt màu tím hoa cà, đại dương mênh mông trong mắt cô đã trở nên bình lặng. Không còn thấy ánh nhìn của loài hổ nữa, chỉ còn những đợt sóng lăn tăn khẽ gợn trong gió nhẹ.

Jacques Méliès nhạt đồng cúc áo vest của cô lên.

- Tôi nghĩ mình phải cảm ơn anh, cô nói.

- Không cần đâu. Tôi xin nhắc lại, tôi chỉ đơn giản là muốn được trò chuyện với cô.

- Về vấn đề gì cơ?

- Về các vụ ám sát những nhà hóa học vốn khiến cả hai ta bận tâm. Tôi đã thật ngốc nghếch. Tôi cần sự giúp đỡ của cô. Tôi... luôn cần sự giúp đỡ của cô.

Cô ngậm ngừng. Nhưng trong hoàn cảnh này, làm sao mà tránh được chuyện về nhà cô uống một chầu hydromen khác?

116. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Năm 1096, giáo hoàng Urban II đã phát động cuộc thập tự chinh đầu tiên nhằm giải phóng Jérusalem. Tham gia cuộc thập tự chinh là những người hành hương quả cảm nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu. Đứng đầu là Gautier Sans Avoir và Pierre l’Ermite. Đoàn quân thập tự chinh tiến về phía Đông mà thậm chí không biết mình đi qua những quốc gia nào. Vì chẳng còn gì để ăn nên họ cướp phá mọi thứ trên đường đi và vì thế đã gây nhiều thiệt hại ở phương Tây hơn là ở phương Đông. Bởi quá đói, họ lao vào ăn thịt người. Những “người đại diện cho đức tin đích thực” này nhanh chóng biến thành một đoàn quân du thủ ăn mặc rách rưới, hoang dại và nguy hiểm. Vua Hungary, cũng là người Cơ đốc giáo, phản nộ trước những thiệt hại mà đám khố rách áo ôm này gây ra, đã quyết định tàn sát tất cả để bảo vệ nông dân của mình trước các cuộc tấn công. Những người sống sót hiếm hoi đến được bờ biển Thổ Nhĩ Kỳ trở nên mọi rợ, nửa người nửa thú đến nỗi tại Nicée, người dân bản xứ thẳng tay kết liễu họ không chút ngại ngần.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

117. TẠI BEL-O-KAN

Đám mòng báo tin hạ cánh tại Bel-o-kan. Tất cả đều mang các tin tức như nhau. Đoàn quân thập tự chinh đã đánh bại một Ngón Tay nhờ nọc ong. Sau đó, đoàn quân đã tấn công tổ Askolein và cũng hạ gục tổ này. Đoàn quân đi qua đâu là mọi thứ ở đó bị khuất phục.

Khấp Cấm Thành ngập tràn không khí hoan hỉ.

Kiến chúa Chli-pou-ni rất háo hức. Nó luôn biết rằng các Ngón Tay dễ bị tổn thương. Giờ đây bằng chứng đã rõ ràng. Vừa đi về phía xác mẹ mình, nó vừa phát đi lời khẳng định trong cơn phấn khích tràn trề:

Chúng ta có thể giết chúng, chúng ta có thể đánh bại chúng. Chúng chẳng cao cấp gì hơn chúng ta.

Cách Cấm Thành vài tầng, lũ kiến nổi loạn thân các Ngón Tay tập hợp lại trong một căn phòng bí mật, còn chật hẹp hơn cả hang ổ cũ của chúng phía trên chuồng nuôi rệp.

Nếu quả thật các đoàn quân của chúng ta có thể giết chết một Ngón Tay thì đó là vì họ không phải chúa trời, một con kiến vô thần nói.

Họ là chúa trời, một con hữu thần khác khẳng định chắc nịch. Đối với nó, đội quân thập tự chinh cứ ngỡ chúng đối đầu với một Ngón Tay nhưng thực chất chúng chỉ chạm trán một con vật nào đấy tròn lẳn và màu hồng mà thôi. Nó sôi nổi nhắc lại:

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta.

Tuy vậy, lần đầu tiên, nỗi nghi ngờ đã len lỏi vào một số kiến nổi loạn, những con thuộc hàng ngũ kiến ủng hộ thuyết chúa trời mạnh nhất.

118. CHÚA TRỜI NỔI GIẬN

Đức chúa Nicolas lên cơn giận dữ.

Chuyện lũ kiến tự cho phép mình tranh luận là thế quái nào chứ? Thật đúng là ngoại đạo, phản nghịch và báng bố! Cần phải trị ngay lũ tà giáo này mới được!

Cậu biết rằng nếu mình không khẳng định bản thân như một đấng chúa kinh khủng và sục sôi mong muốn trả thù, vị thế thống trị của cậu sẽ nhanh chóng tàn lụi.

Cậu chộp lấy bàn phím máy tính, chiếc máy tính dịch các từ cậu nói thành ngôn ngữ pheromon.

Chúng ta là các chúa trời.

Chúng ta có thể làm mọi chuyện.

Thế giới của chúng ta đẳng cấp hơn.

Chúng ta là những kẻ bất bại.

Và không ai có thể nghi ngờ vị thế thống trị của chúng ta.

Đứng trước chúng ta, các người chỉ là những ấu trùng non nớt.

Các người không hiểu gì về thế giới hết.

Hãy tôn trọng và nuôi dưỡng chúng ta.

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay là chúa trời.

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay to lớn.

Các Ngón Tay có thể làm mọi chuyện vì các Ngón Tay toàn năng.

Đó là sự thâ...

- Con làm gì ở đây vậy Nicolas?

Cậu vội vàng tắt máy đi.

- Mẹ không ngủ ạ?

- Tiếng gõ máy khiến mẹ tỉnh giấc. Mẹ ngủ chập chờn tới nỗi đôi khi mẹ không biết mình ngủ lúc nào, mơ lúc nào hay đang sống thực lúc nào nữa.

- Mẹ đang mơ đấy mẹ ạ. Mẹ đi ngủ lại đi!

Cậu ân cần đưa mẹ quay trở lại giường.

Lucie Wells lắp bắp: “Con làm gì với máy vi tính vậy Nicolas?”, nhưng cơn buồn ngủ đã lại ập đến trước cả khi cô kịp đặt câu hỏi. Cô mơ thấy con trai mình sử dụng “Đá Hoa thị” để hiểu hơn cơ chế vận hành của nền văn minh kiến.

Về phần mình, Nicolas nghĩ cậu đã thoát nạn. Lần tới, cậu cần phải thận trọng hơn nữa.

119. NHỮNG Ý KIẾN ĐƯỢC ĐỒNG CẢM

Một đội quân dài đen kịt bước đi giữa những bụi hoa xôn, kinh giới ô, húng tây và cỏ ba lá xanh lơ. Dẫn đầu cuộc thập tự chinh đầu tiên chống lại các Ngón Tay trong lịch sử Myrmécéen là 103, bởi nó là con kiến duy nhất biết đường dẫn tới đầu bên kia thế giới rồi tới xứ sở của các Ngón Tay.

Chờ tôi với! Chờ tôi với!

Lúc tỉnh giấc, con 24 hỏi han xung quanh mình và rút cuộc, chính lũ ruồi chỉ cho nó cách gặp lại đoàn quân.

Con 24 gặp 103 trước.

Ít ra cô cũng không làm mất cái vỏ kén đấy chứ?

Con 24 phật ý. Có thể nó có vẻ lơ đãng thật nhưng nó biết nhiệm vụ của mình quan trọng thế nào. Nhiệm vụ Sao Thủy quan trọng hơn hết thảy. 103 trấn an nó và đề nghị nó thường xuyên ở bên mình. Như thế nó sẽ bớt bị lạc đi. Con 24 chấp thuận và bước theo 103.

Ở phía sau, con số 9 cùng một nhóm để mèn ồn ã cất lời hát vang bài ca chiến trận để cổ vũ tinh thần đoàn quân:

Các Ngón Tay phải chết, anh em lính tráng ơi, các Ngón Tay phải chết!

Nếu ta không giết chúng, chúng sẽ đè bẹp ta.

Chúng sẽ đốt cháy tổ chúng ta

Và tàn sát các vú em của chúng ta.

Các Ngón Tay không giống chúng ta.

Chúng thảy đều mềm oặt

Thảy đều không có mắt

Thảy đều rất xấu xa.

Các Ngón Tay phải chết, anh em lính tráng ơi, các Ngón Tay phải chết.

Ngày mai không tên nào thoát nổi chúng ta.

Hiện tại, mới chỉ có những con vật nhỏ ở xung quanh phải hứng chịu hậu quả từ cuộc thập tự chinh. Trung bình mỗi ngày cả đoàn quân ngốn hết bốn cân thịt côn trùng.

Đó là chưa kể những tổ ong bị đám kiến đỏ hung cướp phá.

Thường thì khi được báo động đoàn quân thập tự chinh xuất hiện, các làng mạc luôn chọn cách gia nhập đoàn quân ấy hơn là chịu đựng những hành động tàn phá của nó. Đến mức số quân thập tự chinh cứ không ngừng gia tăng.

Khi rời Askolein, đoàn quân chỉ có vên vện hai nghìn ba trăm lính. Giờ số lính đã lên tới hai nghìn sáu trăm, tạo thành một khối hỗn tạp gồm đủ các loại kiến có kích cỡ, màu sắc khác nhau. Ngay cả phi đội bay cũng được tái lập. Lúc này, phi đội ấy đang rất hùng mạnh với ba mươi hai con bọ tê giác bay cùng ba trăm chiến binh ong và một gia đình ruồi gồm bảy mươi con bay tới bay lui loạn xạ ngạ. Như vậy, đội quân thập tự chinh lại quy tụ được cả thảy gần ba nghìn chiến binh.

Buổi trưa, chúng dừng chân nghỉ ngơi vì trời nóng như thiêu như đốt.

Tất cả cùng nghỉ trưa dưới đám rễ râm mát của một cây sồi đại thụ. 103 tận dụng lúc đó để thực hiện một chuyến bay thử. Nó yêu cầu một con ong chở nó trên lưng.

Cuộc thử nghiệm diễn ra nhanh chóng. Con ong cho thấy mình không phải vật cưỡi lý tưởng bởi nó phát ra quá nhiều dao động. Như vậy sẽ rất khó để nắm bắt axit. Kệ thôi. Phi đoàn ong vẫn sẽ bay mà không cần ai cưỡi lên.

Trong một xó xỉnh khác, con 23 lại nhóm họp tuyên truyền. Lần này, nó đã tập hợp được lượng cử tọa đông đảo hơn lần trước.

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta!

Cử tọa đồng thanh nhắc lại khẩu hiệu thần thánh ấy. Lũ kiến phấn khích cùng tỏa ra một pheromon.

Thế còn cuộc thập tự chinh này thì sao?

Đây không phải một cuộc thập tự chinh mà là cơ hội để chúng ta gặp các chủ nhân của chúng ta.

Ở phía xa hơn, con số 9 đang tổ chức một chiến dịch hoàn toàn khác.

Nó kể cho khoảng vài trăm con kiến lính đang vây quanh nó nghe những câu chuyện kinh hoàng về các Ngón Tay, những kẻ có khả năng bắt cóc nguyên một đô thị chỉ trong vài giây. Con nào con nấy thấy đều vừa nghe vừa run rẩy.

Ở phía xa hơn nữa, 103 không phát ra tín hiệu gì. Nó đang tiếp nhận. Chính xác hơn, nó đang tập hợp lại tất cả những gì các loài lạ kể về các Ngón Tay để hoàn thiện pheromon động vật học của nó.

Một con ruồi báo cáo nó từng bị mồi Ngón Tay đuổi theo hòng đê bẹp nó.

Một con ong báo cáo nó từng bị cầm tù trong một cái cốc trong suốt còn các Ngón Tay đứng ngoài nhìn nó coi thường.

Một con bọ da cam đoan nó từng đâm phải một con vật màu hồng mềm nhũn. Có lẽ đó là một Ngón Tay.

Một con dế mèn khăng khăng nó từng bị nhốt trong một cái lồng, được ăn xa lát rồi bị bỏ rơi. Chắc hẳn người cầm tù nó là các Ngón Tay bởi chính những hình cầu màu hồng mang thức ăn đến cho nó.

Lũ kiến đỏ hung khăng định chúng từng dùng nọc của mình đâm một khối đồ sộ màu hồng nhạt khiến cái khối ấy bỏ trốn ngay lập tức.

103 căn thận ghi lại mọi chi tiết trong những lời chứng về các Ngón Tay ấy vào pheromon động vật học của mình.

Rồi khi nhiệt độ trở nên dễ chịu, lũ kiến lại lên đường.

Đoàn quân thập tự chinh tiến bước, cứ mãi tiến bước.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU

- 2 -

aetitia vội lau rửa cơ thể mình khỏi những dơ bẩn từ ga điện ngầm. Cô đề nghị Méliès xem ti vi ngoài phòng khách trong khi cô tắm tấp.

Anh thoải mái ngồi lên trường kỷ và bật ti vi còn Laetitia cảm thấy khoan khoái như cá gặp nước.

Nín thở tập trung. Cô tự nhủ nếu mình có bao nhiêu lý do chính đáng để ghét Méliès thì cũng có bấy nhiêu lý do chính đáng để biết ơn anh vì đã can thiệp đúng lúc. Vậy là hòa.

Trong phòng khách, Méliès dõi theo chương trình yêu thích của mình, anh mỉm cười như đứa trẻ hạnh phúc trước thứ đồ chơi ruột của nó.

- Thế nào, bà Ramirez, bà có tìm được không?

- Ờ... Bốn hình tam giác với sáu que diêm, điều đó thì quá rõ, nhưng sáu hình tam giác với sáu que diêm thì chẳng rõ ràng gì cả.

- Xin đừng nản. “Bảy suy tưởng” cũng có thể yêu cầu quý vị xây một tòa tháp Eiffel với bảy mươi tám nghìn que diêm... (Cười và vỗ tay)... nhưng chương trình của chúng tôi chỉ yêu cầu quý vị xếp sáu hình tam giác nhỏ nhắn bằng sáu que diêm nhỏ nhắn thôi.

- Tôi sử dụng một quân phăng teo.

- Rất tốt. Thêm một câu khác để trợ giúp bà: “Điều đó giống như một giọt mực rơi vào một cốc nước.”

Laetitia bước ra, người mặc chiếc áo choàng tắm quen thuộc, đầu quấn khăn tắm. Méliès tắt ti vi.

- Tôi tha thiết cảm ơn anh vì anh đã can thiệp. Anh thấy đấy, anh Méliès, tôi có lý mà. Con người là loài săn mồi lớn nhất. Tôi sợ hãi là có nguyên do.

- Chúng ta đừng phóng đại gì cả. Đó chỉ là những kẻ vô lại ti tiện thôi.

- Với tôi, dù chúng là những kẻ vô công rồi nghề hay những tên sát nhân thì cũng chẳng thay đổi được gì. Loài người còn tệ hơn cả loài sói. Họ không biết cách chế ngự những xung năng nguyên thủy của mình.

Jacques Méliès không đáp lời và đứng lên ngấm cái chuồng đất nuôi kiến mà bây giờ cô gái trẻ đã công khai đặt ngay giữa phòng khách nhà mình.

Anh tì một Ngón Tay lên khung kính nhưng lũ kiến không thèm để ý tới anh. Với chúng, đó chỉ là một cái bóng.

- Chúng tìm lại được sức sống chưa? anh hỏi.

- Rồi. “Sự can thiệp” của anh đã tiêu diệt chín phần mười trong số chúng nhưng con kiến chúa vẫn sống sót. Đám kiến thợ đã vây quanh nó, tạo thành vùng đệm bảo vệ nó.

- Lối ứng xử của chúng quả thực rất kỳ cục. Không, không giống con người, nhưng mà... rất kỳ cục.

- Dù sao, nếu không có thêm một nhà hóa học nữa bị ám sát hẳn tôi vẫn chết gí trong tù của anh còn lũ kiến thì toi mạng cả.

- Không, dù thế nào cô cũng sẽ được thả thôi. Khám nghiệm pháp y cho thấy các vết thương của anh em nhà Salta và những người khác không thể do lũ kiến của cô gây ra được. Hàm dưới chúng quá ngắn. Tôi lại hành động quá nhanh và ngu ngốc thêm lần nữa.

Giờ tóc cô đã khô. Cô choàng lên người chiếc váy lụa màu trắng đính ngọc.

Cô quay lại với một bình hydromen và nói:

- Khẳng định rằng anh cũng từng nhận ra tôi vô tội có gì là khó khi mà giờ đây điều tra viên đã ra lệnh phóng thích cho tôi.

Anh phản đối:

- Dù thế nào, tôi cũng nắm trong tay một số suy luận quan trọng. Cô không thể phủ định các sự việc được. Lũ kiến quả là có đến tấn công tôi trên giường của tôi. Chúng quả là có giết con mèo Marie-Charlotte của tôi. Tôi đã thấy chúng, tận mắt thấy chúng. Không phải lũ kiến “của cô” ám sát anh em nhà Salta, Caroline Nogard, Maximilien MacHarious, vợ chồng Odergin và Miguel Cygneriaz, nhưng dù sao chúng cũng là “kiến”. Laetitia, tôi xin nhắc lại, tôi luôn cần cô trợ giúp. Chúng ta hãy cùng chia sẻ suy nghĩ. (Anh nhấn mạnh.) Bí ẩn này hấp dẫn tôi bao nhiêu thì cũng hấp dẫn cô bấy nhiêu. Chúng ta hãy cùng làm việc, và không dính líu gì đến mấy bộ máy pháp luật nữa. Tôi không biết gã thối sáo ở Hamelin là ai nhưng chắc chắn hẳn là một thiên tài. Chúng ta phải chống lại hắn. Một mình tôi thì không thể nhưng cùng với cô và sự hiểu biết của cô về loài kiến cũng như loài người...

Cô châm một điếu thuốc dài cắm ở đầu đót hút thuốc lá. Cô suy nghĩ. Còn anh tiếp tục bài biện hộ của mình:

- Laetitia, tôi không phải người hùng trong tiểu thuyết trinh thám, tôi chỉ là một gã trai bình thường. Nên đôi khi tôi mắc phải nhầm lẫn, tôi tiến

hành qua quýt một cuộc điều tra và tôi khiến những người vô tội phải vào tù. Tôi biết đó là sự nhầm lẫn nghiêm trọng. Tôi rất lấy làm tiếc và tôi muốn được sửa đổi.

Cô phá khói ra khắp mặt. Anh hối hận về lỗi lầm của mình tới nỗi cô bắt đầu cảm thấy mùi lòng.

- Được thôi. Tôi đồng ý làm việc cùng anh. Nhưng với một điều kiện.

- Bất cứ điều kiện gì cô muốn.

- Khi nào tìm ra thủ phạm, anh phải để tôi được độc quyền tiết lộ cuộc điều tra.

- Không thành vấn đề.

Anh chìa tay ra cho cô.

Cô ngần ngại rồi bắt tay anh:

- Lúc nào tôi cũng tha thứ quá nhanh. Và chắc chắn đó là lúc tôi mắc phải hành động dại dột nhất đời mình.

Họ lập tức bắt tay vào việc. Jacques Méliès cho cô xem toàn bộ hồ sơ: ảnh chụp các xác chết, báo cáo khám nghiệm tử thi, tóm tắt tiểu sử từng nạn nhân, phim X-quang các vết nội thương, những quan sát thu được về các đàn ruồi.

Laetitia không nói với anh bất kỳ thông tin nào cô có nhưng cô sẵn lòng thừa nhận rằng mọi thứ đều có vẻ khiến người ta nghĩ đến “kiến”. Kiến là vũ khí và kiến là động cơ. Tuy nhiên vẫn phải tìm ra điều cốt yếu: ai điều khiển chúng và điều khiển thế nào.

Họ xem xét một danh sách liệt kê các phong trào sinh thái mang tính chất khủng bố cũng như các fan cuồng nhiệt của động vật, những kẻ khao

khát phóng thích mọi động vật khỏi các vườn thú, mọi loài chim hay mọi loại côn trùng khỏi các kiểu lồng. Laetitia lắc đầu.

- Anh biết đấy, Méliès, dù mọi thứ đều có vẻ chứng tỏ chúng có tội, tôi vẫn không tin là kiến có khả năng giết chết các nhà sản xuất thuốc diệt côn trùng.

- Tại sao chứ?

- Chúng không đến nỗi thông minh như thế. Ăn miếng trả miếng là kiểu nghĩ của loài người. Trả thù là cách cư xử của loài người. Chúng ta đang gán tình cảm của mình cho loài kiến. Tại sao chúng phải tấn công loài người trong khi chúng chỉ việc đợi loài người tự hủy diệt lẫn nhau chứ!

Jacques Méliès trầm ngâm một lúc.

- Dù đó là loài kiến, là một tay thổi sáo hay một con người tìm cách khiến người khác nghĩ mình là kiến, chúng ta vẫn nên tiến hành điều tra tìm cho ra thủ phạm, phải vậy không? Làm thế cũng chỉ để chứng minh đám kiến bạn cô vô tội.

- Đồng ý.

Họ ngồi nhìn đống hồ sơ trải la liệt trên chiếc bàn rộng ngoài phòng khách. Cả hai đều tin mình có đủ nhân tố để tìm ra logic kết nối toàn bộ chỗ hồ sơ này.

Đột nhiên Laetitia đứng bật dậy.

- Đừng lãng phí thời gian nữa. Thực tế thì tất cả những gì chúng ta muốn cũng chỉ là tìm cho ra thủ phạm. Vậy tôi có ý này. Một ý đơn giản thôi. Anh nghe nhé!

121. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Godefroy de Bouillon dẫn đầu cuộc thập tự chinh thứ hai nhằm giải phóng Jérusalem và Saint-Sépulcre. Lần này, khoảng một trăm nghìn người hành hương bị bốn nghìn năm trăm kỵ binh phong tỏa. Phần lớn các kỵ binh là những thanh niên trẻ quý tộc con thứ không được hưởng đất phong vì toàn bộ thừa kế đều thuộc về con trưởng. Lấy cố tôn giáo, những quý tộc bị tước quyền thừa kế này hy vọng chiếm được các lâu đài ở nước ngoài và rốt cuộc cũng sở hữu được đất đai.

Và họ đã làm như thế. Mỗi lần chiếm cứ được một lâu đài, họ lại định cư luôn ở đó và bỏ rơi cuộc thập tự chinh. Thường thì họ giao chiến với nhau hòng giành quyền sở hữu đất đai một thành phố bị đánh bại. Chẳng hạn hoàng tử Bohémond de Tarente đã quyết định cướp Antioche cho riêng mình. Quân thập tự chinh phải chiến đấu với vài người trong số họ để thuyết phục những người này tiếp tục cuộc thập tự chinh. Nghịch lý thay: để đạt mục đích dễ dàng hơn, quý tộc phương Tây phải liên minh với các thủ lĩnh phương Đông để đánh bại các đồng đội của mình. Thế nhưng chính những người đồng đội này cũng chẳng ngại ngần gì mà không liên minh với những thủ lĩnh phương Đông khác để chống lại liên minh kia. Tới mức người ta chẳng hiểu nổi ai đánh nhau với ai, ai chống lại ai và vì sao. Thậm chí nhiều người còn quên hẳn mục đích ban đầu của cuộc thập tự chinh.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

122. TRÊN NÚI

Xa xa, những hình thù sẫm màu như là đồi, rồi như là núi xuất hiện. Lũ kiến bản địa màu xám gọi chồm thứ nhất là “Núi Than Bùn” vì trên đó có một mớ lộn xộn khô cong xoắn tít lại. Vượt qua đỉnh này không có gì là quá khó.

Đoàn quân thập tự chinh phát hiện ra một con đèo hẹp nhưng sâu phải vượt qua. Các vách đá trắng, xám và be không ngừng nối tiếp nhau, tạo thành nhiều lớp địa tầng. Trong phiến đá không tuổi hẳn lên những vết hóa thạch có hình xoáy tròn ốc hoặc hình sừng.

Sau các khe lũng là hẻm vực. Đối với đám kiến lính Myrmécéen, mỗi vết nứt là một cái thung chết chóc, khi đã trượt chân vào thì chỉ có đi đòi.

Khí mát trong hẻm vực này thật khó chịu khiến đoàn quân phải bước vội để thoát ra. Bầy ong tử tế tặng cho lũ kiến sợ rét một ít mật để lấy sức.

103 lo lắng. Nó không nhớ mình từng leo lên dãy núi nào tương tự thế này chưa. Mà kệ thôi! Có lẽ chúng đã đi quá xa về phía Bắc nhưng chỉ cần hướng về phía mặt trời mọc là đủ để đến đầu bên kia thế giới. Phải, chúng chỉ việc tiếp tục đi thẳng thôi.

Phiến đá quanh hieu mang đến cho chúng những tảng địa y màu vàng nom hệt như xa lát. Đặc biệt ở đó có loại rêu đo độ ẩm bởi cứ lúc nào không khí trở nên ẩm ướt là các túi bào tử của loại rêu ấy lại co rúm vào.

Cuối cùng, chúng đi đến một thung lũng trồng đầy cây cam bergamot. Chức năng tạo ra bộ phận, cứ đi mãi ngoài trời như thế, rốt cuộc khả năng thị giác của đoàn quân thập tự chinh cũng được cải thiện. Càng lúc chúng càng chịu đựng ánh sáng tốt hơn, chúng không phải tìm những vùng râm mát để đi nữa và có thể nhìn rõ cảnh quang nằm cách các ô mắt mình hơn ba mươi bước.

Song như vậy không có nghĩa là đám kiến lính trinh sát không bị rơi vào bẫy của loài hồ trùng. Lũ bọ cánh cứng nhỏ xíu này đào những

cái hầm sập trong đất. Ngay khi nhận thấy có cử động rung, chúng bèn trôi lên và đớp lấy con mồi.

Tiếp đó, đoàn quân vấp phải một hàng rào tầm ma. Lũ kiến cảm thấy như thể một bức tường dây kềm gai khổng lồ đột nhiên dựng lên trước mặt chúng, chân chúng ngay lập tức bị mắc kẹt trong đó.

Chúng vượt qua hàng rào ấy mà không bị thiệt hại quá nhiều. Chướng ngại vật thực sự nằm cách đó một quãng xa: một kẽ nứt, ngay sau kẽ nứt là một thác nước. Chúng không biết làm thế nào để vừa vượt qua vực thẳm vừa vượt qua bức tường chất lỏng. Bầy ong bèn thử nghiệm và rơi tồm vào thác nước.

Nước cuốn xuống dưới tất cả những gì đang bay, lũ ruồi cho hay.

Huống chi thác nước này lại chảy xiết và lạnh băng.

Con 24 siết chặt cái vỏ kén tiến lên. Nó muốn đề xuất một giải pháp. Một lần, lúc đi lạc trong những cánh rừng phía Tây - thật điên rồ khi người ta phát hiện ra những điều thú vị trong lúc bị lạc và còn phải dò dẫm tìm đường -, nó nhìn thấy một con mồi đi qua một cái rãnh róc rách nước từ một phiến đá rỏ xuống nhờ một mẫu gỗ. Con mồi đã chui vào mẫu gỗ rồi đào mẫu gỗ từ bên trong.

Ngay lập tức, lũ kiến bắt tay vào tìm kiếm một cành cây dầy hay thứ gì đó tương tự. Chúng tìm thấy một cây sậy lớn. Chúng sẽ biến cây sậy thành một đường hầm di động hoàn hảo. Chúng dùng đầu chân nâng cây sậy lên rồi chậm rãi để nó trượt xuống cho đến khi nó xuyên thủng bức tường thác nước. Hiển nhiên là có nhiều kiến thợ bị chết đuối trong lúc làm việc, nhưng cây sậy đã vững vàng tồn tại trong nước và gặp rất ít trở ngại.

Đến đó, lũ đế trũi xung phong đào từ bên trong để biến cây sậy thành cái ống không ngấm nước cho phép đoàn quân thập tự chinh

vượt qua cái rãnh và hàng rào nước.

Lũ bọt tê giác gặp khó khăn một chút vì cánh chúng hơi bị kẹt, nhưng sau khi lũ kiến ra sức đẩy thì chúng cũng qua được.

123. THỨ NĂM TỐI

Trích đoạn từ Tiếng vang Chủ nhật.

Tên bài báo: KHÁCH MỜI THƯỢNG HẠNG

“Thứ Năm tối, giáo sư Takagumi đến từ trường Đại học Yokohama sẽ giới thiệu loại thuốc diệt côn trùng mới của mình tại phòng hội nghị khách sạn Beau Rivage. Nhà khoa học người Nhật này khẳng định đã tìm ra cách ngăn chặn loài kiến bằng một chất độc tổng hợp mới. Giáo sư Takagumi sẽ tự đánh giá các nghiên cứu của mình. Trong lúc chờ đến ngày diễn thuyết, ông nghỉ ngơi tại khách sạn Beau Rivage và có các buổi trao đổi với những đồng nghiệp người Pháp.”

124. CÁI HANG

Sau đường hầm là đến một cái hang. Nhưng đoàn quân thập tự chinh không bị rơi vào ngõ cụt. Bởi cái hang được kéo dài nhờ một hành lang dài bằng đá nơi không khí trong lành lưu thông bình thường.

Đoàn quân thập tự chinh tiến về phía trước, vẫn luôn tiến về phía trước.

Lũ kiến đi vòng qua những mẩu đá vôi, những mảng đá lớn. Những mảng đá rủ xuống từ trần hang nối với những vú đá. Thi thoảng, mảng đá và vú đá dính làm một tạo thành những cây cột dài ngoằng. Lúc ấy thật khó mà phân biệt cao thấp!

Trong hang lúc nhúc cả một hệ động vật phong phú. Ở đó có những hóa thạch sống thực sự. Phần lớn đều mù lòa và mất sắc tố. Những con mọt âm màu trắng chạy tán loạn, những động vật nhiều chân lê bước, những con bọ nhảy nhảy tung tóe. Những con tôm trong suốt, râu dài hơn cơ thể, bơi qua bơi lại trong các vũng nước.

Trong một cái hốc, 103 phát hiện ra một nhóm rệp hang bốc mùi đang giao phối bằng bộ phận sinh dục có đầu như mũi khoan của chúng. Chiến binh Bel-o-kan bèn giết chết một số lượng kha khá.

Một con kiến đến ném món rệp nấu axit của 103. Nó khẳng định thịt rệp nướng ăn nóng vẫn ngon hơn là ăn sống và nguội.

Ừ nhỉ, nó tự nhủ, ta có thể nấu thịt bằng axit lắm chứ.

Đây là cách mà các khám phá mới về ẩm thực vẫn thường được tiến hành. Hoàn toàn ngẫu nhiên.

125. BÁCH KHOA TOÀN THỤ.

LOÀI ĂN TẠP: Chủ nhân của Trái đất chỉ có thể là những loài ăn tạp. Có khả năng ngẫu nhiên tất cả các chủng loại thức ăn là điều kiện tiên quyết để mở rộng loài của mình trong không gian và thời gian. Để tự khẳng định mình là chủ nhân hành tinh, ta phải có khả năng ăn mọi thể loại thức ăn mà hành tinh đó sản sinh ra.

Loài vật nào phụ thuộc vào một nguồn thức ăn duy nhất sẽ gặp nguy khi thức ăn ấy biến mất. Bao nhiêu loài chim đã bị xóa sổ chỉ đơn giản vì chúng ăn một loại côn trùng và không thể theo kịp loại côn trùng ấy khi chúng di cư? Tương tự, thú có túi, vì chỉ ăn lá bạch đàn nên không thể di chuyển hay sống sót được tại các vùng bị tàn phá rừng.

Loài người, cũng như loài kiến, loài gián, loài lợn và loài chuột, hẳn đã hiểu điều này. Năm loài này luôn nếm, ăn và tiêu hóa hầu hết tất cả các thể loại thức ăn, thậm chí là thức ăn thái loại. Do vậy, cả năm loài đều có thể tranh chức con vật chủ nhân thế giới. Điểm chung khác: cả năm loài đều thường xuyên thay đổi khẩu vị thức ăn để thích nghi tốt hơn với môi trường xung quanh. Vì thế, cả năm loài đều buộc phải trải qua giai đoạn nếm thử trước khi ngốn ngấu các thức ăn mới hòng tránh bệnh dịch và ngộ độc.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

126. CON MỒI

Khi thông báo về giáo sư Takagumi xuất hiện trên tờ Tiếng vang Chủ nhật, Laetitia Wells và Jacques Méliès đã thay mặt ông đặt sẵn một phòng tại khách sạn Beau Rivage. Vài khoản tiền thưởng hợp pháp giúp họ dựng được một bức tường giả trong khách sạn và đặt được tại đó một hệ thống máy móc kiểm tra tối tân.

Họ đặt quanh phòng rất nhiều máy ghi hình, chỉ một cử động nhỏ nhất cũng đủ để khởi động hệ thống cảnh báo vô cùng nhạy cảm đó. Việc cuối cùng là họ để một hình nộm có dáng vẻ người Nhật vào trong giường.

Rồi họ rình chờ.

- Cá với cô là bọn kiến sẽ đến! đội trưởng Méliès nói.

- Được thôi. Tôi cá với anh là con người sẽ đến.

Giờ họ chỉ còn việc chờ xem con cá nào sẽ cắn vào lưỡi câu họ vừa quăng ra.

127. CHUYẾN BAY BIẾT ƠN

Xa xa phía trước, một luồng sáng yếu ớt lập lòe.

Không khí đang trở nên nóng hơn. Đoàn quân thập tự chinh rào bước. Chúng xếp thành một hàng dài rời khỏi bầu không khí mát lạnh u tối của cái hang và đi đến một sườn treo ngập nắng.

Lũ chuồn chuồn bay xập xòe trong ánh sáng. Thấy chuồn chuồn nghĩa là sắp gặp sông. Chắc chắn một điều là đoàn quân thập tự chinh không còn ở cách mục tiêu bao xa nữa.

103 chọn con bọ tê giác đẹp nhất, con được mệnh danh là “Sừng Lớn” vì nó có phần mũi phụ dài nhất. 103 bám giác mút của mình vào lớp vỏ kitin của con bọ tê giác rồi đề nghị nó bay một vòng định hướng. Mười hai con kiến pháo binh cười bọ tê giác khác bay theo 103 để bảo vệ lỡ chẳng may đụng độ với loài chim.

Chúng cùng nhau cười gió và lao thẳng về phía dòng sông lấp lánh ánh bạc.

Chúng lướt đi giữa các tầng khí.

Rồi đều tăm tắp, mười hai con côn trùng bay chạm đầu cánh vào nhau theo một trục tưởng tượng và ngoặt sang trái.

Hành động ấy diễn ra nhanh tới nỗi 103 bị lực ly tâm ép sát vào cơ thể con bọ tê giác.

Không khí trong lành khiến nó ngất ngây.

Giữa bầu trời xanh biếc, mọi thứ mới thật trong trẻo làm sao. Không còn những mùi hương đủ loại vốn luôn đặt các loài côn trùng vào thế cảnh giác thường trực nữa. Chỉ còn luồng hơi trong trẻo toát lên từ không khí trong trẻo.

Mười hai con bọ tê giác đập cánh chậm lại. Chúng lửng lơ giữa không gian tĩnh lặng.

Phía dưới chúng là một chuỗi dài những hình dạng và màu sắc tiếp nối nhau.

Phi đoàn bay là là mặt đất. Các chiến hạm lộng lẫy ấy lướt đi giữa những hàng liễu rủ và tổng quán sủi.

103 cảm thấy thật dễ chịu khi cưỡi trên lưng “Sừng Lớn”. Đi nhiều cùng đám bọ tê giác, rốt cuộc nó cũng học được cách phân biệt chúng. Con bọ tê giác nó cưỡi không chỉ có chiếc sừng dài nhất và nhọn nhất phi đội, mà nó còn sở hữu những cái chân cơ bắp nhất và đôi cánh dài nhất. “Sừng Lớn” còn ưu thế này nữa: nó là con bọ duy nhất tự hỏi làm thế nào để có thể bay theo cách thuận lợi cho việc ngắm bắn của các kiến pháo binh. Nó cũng biết cách vòng lại kịp thời khi bị một con thú bay ăn mồi khác bám đuôi.

Tỏa ra những mùi hương đơn giản, 103 hỏi nó xem liệu các con bọ khác có thích thú với cuộc hành trình này không. “Sừng Lớn” trả lời rằng chuyến đi qua hang vất vả quá. Thật khó chịu khi bị nhốt trong một hành lang u tối. Những con bọ tê giác to lớn cần không gian rộng. Ngoài ra, nó cũng như nhiều đồng đội khác còn tình cờ nghe thấy những cuộc trò chuyện gợi nhắc đến “chúa trời”. Chúa trời, đó có phải cách khác để gọi các Ngón Tay không?

103 tìm cách thoái thác. Không nên để “bệnh tâm trạng” lan sang các loài đánh thuê. Nếu không, nạn dịch sẽ gia tăng và cuộc thập tự chinh hãn sẽ kết thúc trước cả khi đoàn quân đến được đầu bên kia thế giới.

“Sừng Lớn” thông báo có một vùng ẩm. Mà vùng ẩm thường là nơi loài bọ hung phương Nam thích ẩn náu. Một số con thực sự rất đáng nể. Tất cả các sâu bọ cánh cứng đều có đặc thù riêng, không loài nào giống được như vậy hết. Vậy tại sao lại không tuyển dụng thêm chứ? 103 đồng ý. Sự giúp đỡ nào cũng đều được đánh giá cao.

Chúng bay lên.

Hương độc cần, hương tai chuột đầm lầy và hương râu dê tỏa ngát quanh dòng sông. Phía dưới, một thảm hoa súng trắng, hồng và vàng lướt qua nom hệt như những bông hoa giấy sắc sỡ sắc màu được rải tung tóe.

Phi đội quay vòng vòng phía trên dòng sông. Giữa hai bờ sông có một hòn đảo nhỏ, giữa hòn đảo ấy có một cái cây cổ thụ.

Đám bọ tê giác lướt đi phía trên dòng sông nhấp nhô. Chân chúng rẽ nước tạo thành những gợn sóng.

Nhưng 103 vẫn không nhìn thấy Sateê, bến cảng nổi tiếng hay trên thực tế chính là lối đi dưới lòng đất cho phép đi vòng qua con sông. Đội quân thập tự chinh hãn đã đi chệch ra khỏi con đường dự kiến ban đầu, và đi chệch một đoạn rất xa. Giờ chúng sẽ phải đi bộ rất lâu đây.

Đoàn quân trinh sát quay trở lại và thông báo mọi chuyện đều ổn, phải tiếp tục tiến bước.

Như một dòng mật tuôn chảy, cả đoàn quân leo xuống vách đá, kiến leo nhờ những miếng đệm dính ở chân, bọ tê giác leo bằng cách bay xập xòe, ong leo bằng cách bay đâm bổ và ruồi leo bằng cách bay nặng xì vo ve.

Phía dưới, một bãi cát mịn màu be trải dài với những đụn cát sáng màu nơi vài loại cỏ mọc rải rác, nhiều nhất là cỏ cát (cỏ lúa nhỏ) và cỏ lông công cát (bào tử nấm). Nguồn lương thực tuyệt vời dành cho loài kiến!

103 nói rằng để đến được cảng Sateê, chúng phải đi dọc bờ sông về phía Nam. Cả đoàn quân rung chuyển.

Cùng các bọ tê giác khác, “Sừng Lớn” bay xa khỏi đoàn quân. Chúng khẳng định mình có nhiệm vụ quan trọng phải hoàn thành, chúng sẽ đến gặp cả đoàn sau.

Trong lúc tiến lên, đám quân trinh sát phát hiện ra những cục vón màu trắng thoang thoang mùi ốc sên. Chúng tích đầy cỏ cát dính những cục vón nom như trứng ốc sên ấy và đóng trứng này trông thật đẹp. Con số 9 nhắc nhở chúng đề phòng. Trước khi ăn bất cứ thứ gì, bao giờ cũng phải kiểm tra xem thức ăn ấy có độc hay không. Một số con nghe lời nó, một số con vẫn cố tọng vào mồm.

Và đây là sai lầm chết người! Đó không phải là trứng mà là dãi ốc sên. Nghiêm trọng hơn, đó là dãi ốc sên nhiễm sán lá gan!

128. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

ÂM BINH: Quy trình phát triển của sán lá gan lớn (*Fasciola hepatica*) chắc chắn là một trong những bí ẩn vĩ đại nhất của thiên nhiên. Con vật này xứng đáng được viết thành hẳn một cuốn tiểu thuyết. Như cái tên của nó cho thấy, nó là một loài

ký sinh trùng sinh sôi nảy nở trong gan cừu. Sán lá gan ăn máu và các tế bào gan, trưởng thành rồi đẻ trứng. Nhưng trứng sán lá gan lại không thể nở được trong gan cừu. Chúng sẽ phải trải qua cả một hành trình dài đằng đẵng.

Trứng rời khỏi cơ thể vật chủ qua phân. Chúng ra đến ngoài trong tình trạng khô nguội. Sau khi chín, chúng nở ra một ấu trùng cực nhỏ. Ấu trùng này sẽ bị một vật chủ khác ngốn ngấu: ốc sên.

Trong cơ thể ốc sên, ấu trùng sán lá gan phát triển theo cấp số nhân, sau đó bị thải ra ngoài qua thứ dải dớt mà loài động vật thân mềm này khạc ra vào mùa mưa.

Nhưng đó mới chỉ là nửa đầu chặng đường phát triển của ấu trùng sán lá gan.

Thứ dải dớt nói trên kết thành từng chùm hạt màu trắng và thường thu hút loài kiến. Sán lá gan thâm nhập vào cơ quan nội tạng côn trùng qua “con ngựa thành Troy” này. Chúng nán lại không lấy gì làm lâu lăm trong điều kiện rời ra khỏi đó bằng cách đục điều kiến thành hàng nghìn lỗ thủng, biến điều kiến thành cái chao được đậy kín lại bằng một thứ chất dính chắc chắn cho phép loài kiến thoát khỏi cơn nguy biến. Không nên giết chết con kiến bị nhiễm ấu trùng sán vì còn phải dùng đến nó để gặ lại loài cừu. Tiếp đó, sán lá gan sẽ sống trong cơ thể con kiến mà nhìn bề ngoài, không biểu hiện nào cho thấy mối nguy bên trong.

Bởi lúc ấy, ấu trùng đã trở thành sán trưởng thành và sán trưởng thành phải tìm cách quay trở lại gan cừu để hoàn tất quy trình phát triển.

Nhưng làm thế nào để một con cừu chịu ăn thịt một con kiến trong khi cừu không phải loài ăn côn trùng?

Hẳn là các thể hệ sán lá gan cũng đã từng đặt câu hỏi tương tự. Vấn đề càng trở nên khó giải quyết khi mà vào những lúc mát mẻ loài cừu thường gặm phần cỏ phía trên còn vào những lúc nóng nực loài kiến thường rời tổ để dạo chơi dưới bóng râm cỏ mát mẻ.

Làm thế nào để quy tụ chúng về cùng một chỗ và vào cùng một thời điểm?

Sán lá gan đã tìm được giải pháp bằng cách phân tán khắp nơi trong cơ thể loài kiến. Khoảng mười hai con ngụ cư trong lồng ngực, mười hai con ngụ cư trong các chân, mười hai con trong bụng dưới và một con duy nhất trong não bộ.

Ngay lúc ấu trùng sán lá gan duy nhất này an tọa trong não bộ, hành vi của con kiến sẽ thay đổi... Và quả vậy! Sán lá gan, con giòi nhỏ bé nguyên thủy gần giống với loài trùng để giày và do vậy cũng gần với các loài đơn bào thô sơ nhất, giờ chính thức điều khiển con kiến vốn có cấu tạo hết sức phức tạp.

Kết quả: buổi tối, trong khi tất cả các kiến thợ say ngủ, đám kiến nhiệm sán rời khỏi tổ. Chúng bước đi như những kẻ mộng du và trèo lên đỉnh các ngọn cỏ. Mà không phải ngọn cỏ nào chúng cũng trèo lên! Chúng chỉ trèo lên những ngọn cỏ loài cừu thích nhất: cỏ linh lăng và cây quả tim.

Lũ kiến tê liệt chỉ còn nằm đó mà chờ bị cừu ăn tươi nuốt sống.

Con sán lá gan nằm trong não bộ có nhiệm vụ hàng đêm lừa vật chủ của mình ra khỏi tổ, cho tới khi nào vật chủ ấy bị một con cừu ăn. Bởi sáng sáng, ngay khi trời trở nên ấm áp, nếu chưa bị một con nào đấy thuộc loài cừu gặm nhấm, con kiến sẽ nhanh chóng lấy lại được khả năng kiểm soát não bộ và tự do ý chí của mình. Nó sẽ tự hỏi mình đang làm gì ở đây, trên một ngọn cỏ. Nó sẽ vội vàng xuống khỏi đó để trở về tổ và thực thi những nhiệm vụ hằng ngày. Cho tới buổi tối tiếp theo, hết như một âm binh, nó lại rời tổ cùng tất cả các đồng đội bị nhiễm sán để chờ bị cừu ăn.

Quy trình phát triển này khiến các nhà sinh học phải nghĩ tới nhiều vấn đề. Vấn đề thứ nhất là làm thế nào con sán ẩn mình trong não bộ kiến lại có thể nhìn được ra bên ngoài và ra lệnh cho con kiến phải đi về phía ngọn cỏ này hay ngọn cỏ kia? Vấn đề thứ hai là con sán lá gan điều khiển con kiến chắc chắn sẽ chết ngay lúc con cừu ăn con kiến, chỉ một mình nó chết mà thôi. Vậy tại sao nó lại hy sinh như thế? Mọi thứ diễn ra như thể lũ sán lá gan chấp nhận chuyện một con trong số chúng, con xuất sắc nhất, sẽ phải chết để tất cả những con khác đạt được mục đích và hoàn thành quá trình sinh trưởng.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối,
quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU

- 3 -

ông thấy ai đến tấn công hình nộm giáo sư Takagumi trong ngày đầu tiên.

Jacques Méliès và Laetitia Wells đã dự trữ cả đồ hộp tự hâm nóng và đồ ăn khô. Họ nằm án binh bất động như để chuẩn bị cho một cuộc vây hãm. Cuối cùng họ quyết định chơi cờ để giết thời gian. Trong trò này, Laetitia tỏ ra khôn khéo hơn Méliès còn anh lại mắc phải rất nhiều lỗi thô vụng.

Bực bội vì bị cô bạn đồng hành dẫn trước, anh buộc mình phải tập trung cao độ hơn. Anh bố trí hàng phòng thủ, với một dãy tốt phong tỏa mọi ý định tấn công của đối phương. Ván cờ nhanh chóng biến thành trận chiến đường hào, theo kiểu Verdun. Bị ngăn cản không được xông lên tấn công như vũ bão, những con tượng, mã, hậu và xe lại triệt hạ lẫn nhau.

- Ngay cả lúc chơi cờ anh cũng tỏ ra sợ sệt! Laetitia nói.

- Sợ sệt ấy à? Méliès nổi cáu. Ngay khi tôi hờ ra một tí là cô đã lấn sân rồi. Thế thì làm sao mà tôi chơi khác đi được?

Đột nhiên cô ngồi im bất động, đưa tay lên môi ra hiệu cho anh im lặng. Cô nhận thấy thứ gì đó như là một tiếng động nhỏ xíu vang lên đâu đây trong căn phòng khách sạn Beau Rivage.

Họ cùng xem màn hình theo dõi. Chẳng có gì cả. Thế nhưng Laetitia Wells lại tin chắc kẻ sát nhân đang hiện diện. Máy rà cử động bắt đầu nhấp

nháy khăng định điều ấy.

- Kẻ sát nhân đang có mặt tại đây, cô thì thầm.

Mắt nhìn chăm chăm vào màn hình theo dõi, viên đội trưởng reo lên:

- Đúng vậy. Tôi thấy nó rồi. Đó là một con kiến đơn lẻ. Nó đang trèo lên giường!

Laetitia lao vào Méliès, vội vã cởi cúc áo sơ mi của anh, nâng cánh tay anh lên rồi lấy một chiếc khăn mùi soa ra lau đi lau lại hai nách đội trưởng.

- Cô bị làm sao vậy?

- Cứ để tôi làm. Tôi nghĩ mình đã hiểu kẻ sát nhân hành động như thế nào.

Cô đẩy lùi bức tường giả và trước khi con kiến trèo được lên đến tấm ga trải giường, cô đã kịp quệt chiếc khăn mùi soa dẫm mồ hôi của Jacques Méliès vào hình nộm. Rồi cô nhanh chóng quay lại nấp bên cạnh anh.

- Nhưng mà..., anh ập úng.

- Anh đừng nói gì cả, cứ nhìn đi.

Ở trên giường, con kiến lại gần hình nộm. Nó cắn một mẫu vuông nhỏ xíu trên bộ đồ ngủ của giáo sư Takagumi giả. Rồi nó biến mất như lúc đi vào, qua đường nhà tắm.

- Tôi không hiểu, Méliès nói. Con kiến này không tấn công hình nộm. Nó chỉ lấy đi mỗi mẫu quần áo bé xíu thôi.

- Đây là do mùi, chỉ do mùi mà thôi, đội trưởng ạ.

Và vì cô có vẻ như đang nắm thế chỉ huy chiến dịch, anh bèn hỏi:

- Thế giờ chúng ta làm gì?

- Chúng ta đợi thôi. Tên sát nhân sẽ tới. Giờ tôi tin chắc như vậy.

Méliès phân vân.

Cô nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt màu tím hoa cà khiến anh ngất ngây rồi cô giải thích:

- Con kiến đơn lẻ này khiến tôi nhớ đến một câu chuyện mà bố tôi từng kể cho tôi nghe. Hồi ở châu Phi, bố tôi từng sống giữa lòng bộ tộc Baoulés. Bộ tộc này đã nghĩ ra một cách giết người khá kỳ quặc. Khi ai đó muốn bí mật giết chóc, anh ta sẽ lấy đi một mẫu quần áo dẫm mồ hôi của nạn nhân tương lai. Sau đó anh ta đặt mẫu quần áo vào một cái túi, trong cái túi có một con rắn độc. Tiếp đến, anh ta treo cả cái túi lẫn các thứ bên trong lên phía trên một cái nồi nước sôi. Con rắn bị đau sẽ phát cuồng phát dại và nó sẽ quy tội cho mùi trên mẫu quần áo. Người muốn giết chóc kia chỉ còn việc thả con rắn vào làng nữa mà thôi. Ngay khi đánh hơi thấy mùi tương tự mùi trên mẫu quần áo, con rắn sẽ cắn chết người có mùi ấy.

- Nên cô nghĩ là nạn nhân chỉ đường dẫn lối cho kẻ sát nhân của chúng ta à?

- Chính xác là vậy. Suy cho cùng, mùi chính là thứ mà từ đó loài kiến rút ra được mọi thông tin.

Méliès trở nên mừng rỡ:

- À cuối cùng, cô cũng đồng ý rằng kiến chính là thủ phạm nhé!

Cô trấn tĩnh anh.

- Giờ thì chưa ai bị giết cả. Chỉ có mỗi một mẫu áo ngủ nhỏ xíu để làm vật chứng thôi.

Anh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhưng cô lại quệt mùi của tôi vào mẫu quần áo ấy! Giờ chúng sẽ tìm tôi để giết!

- Lúc nào cũng sợ sệt thế sao đội trưởng... Chỉ cần anh lau rửa nách cẩn thận và xịt nước thơm vào là đủ. Rồi chúng ta sẽ quệt thật nhiều mồ hôi của anh lên người giáo sư Takagumi thật.

Méliès không hề cảm thấy yên tâm. Anh đưa một chiếc kẹo cao su vào miệng qua hai hàm răng nghiến chặt.

- Nhưng chúng từng tấn công tôi một lần!

- ... Và theo như tôi thấy, anh đã thoát khỏi chúng. May là tôi đã lường trước mọi việc, tôi có mang theo công cụ giải trí tốt nhất cho anh đây.

Cô lôi từ trong túi ra một chiếc ti vi di động.

130. TRẬN CHIẾN NHỮNG ĐỤN CÁT

Cuộc hành quân qua hoang mạc cát mới dài làm sao.

Những bước chân càng lúc càng trở nên nặng nề.

Một lớp cát mịn dính vào cơ thể lũ kiến, khiến môi chúng trở nên khô khốc và làm các đốt kitin kêu răng rắc.

Cơ thể lũ kiến bám đầy bụi và không còn sáng bóng nữa.

Nhưng đoàn quân thập tự chinh vẫn tiến lên, luôn luôn tiến lên.

Lũ ong không còn mật năng lượng để cung ứng.

Điều kiện trống rỗng. Các gai chân gãy rụng sau mỗi bước tiến tựa như những chiếc túi nhỏ bằng thạch cao dễ mủn.

Đoàn quân thập tự chinh kiệt sức lắm rồi mà trước mắt lại hiện lên một mối đe dọa mới. Một đám mây bụi cuộn lên phía chân trời, to dần và sáp lại gần. Trong cái quầng ấy, khó mà phân biệt nổi đâu là quân đối phương.

Lúc cách đó khoảng ba nghìn bước chân thì chúng phân biệt rõ hơn. Đó là một đội quân mối. Mỗi lính, nổi bật lên với những mái đầu hình quả lê, đang giăng ra thứ keo dính khiến những hàng quân kiến đầu tiên sa bước.

Kiến Myrmécéen vội nhả nước bọt axit ăn mòn từ bụng dưới. Binh đoàn mối rất thừa thớt nhưng lũ kiến lại bắn quá muộn nên chúng đã bị kẻ thù ào lên tấn công, chọc thủng trung tâm đội quân phòng thủ thứ nhất.

Sốc hàm dưới.

Vỡ vụn lớp vỏ ngoài.

Binh đoàn Myrmécéen thậm chí còn chưa kịp cử động đã bị các toán quân mối bủa vây.

Bắn! 103 ra lệnh. Nhưng tuyến pháo binh hạng nặng thứ hai vốn được trang bị axit nồng độ 60% không dám bắn vào đám quân hỗn hợp gồm cả kiến và mối này. Mệnh lệnh không được tuân thủ. Các nhóm chiến đấu theo cảm hứng riêng của chúng. Hai bên cánh của đoàn quân thập tự chinh cố dẫn ra để có thể tấn công lũ mối từ bên sườn hoặc từ đằng sau, nhưng thao tác của chúng lại quá ư chậm chạp.

Keo dính của lũ mối hạ gục bầy ong đang vùng vẫy tìm cách bay lên. Cũng như lũ ruồi, cũng như con 24 và cái vỏ kén của nó, bầy ong ẩn mình vào cát.

103 hiện diện khắp mọi nơi, động viên quân bộ binh tập hợp lại thành những hình vuông vững chãi. Nó rất mệt mỏi. Ta đang già đi, nó vừa tự nhủ

vừa bắn và trượt mất mục tiêu.

Quân thập tự chinh đang lùi bước từ tứ phía. Những chiến binh lừng lẫy từng đánh gục các Ngón Tay nay đã thành ra thứ gì đây? Những kẻ từng chinh phục thành công Đô thị ong vàng nay đã thành ra thứ gì đây?

Xác kiến chết chông đồng lên nhau. Giờ chúng chỉ còn là một nghìn hai trăm con kiến nghĩ rằng mình sắp phải chịu chung một số phận kinh hoàng.

Chúng đã thua ư?

Không, bởi 103 thấy từ xa cuộn lên đám mây thứ hai. Lần này chắc chắn đó là những người bạn. “Sừng Lớn” đã trở lại, kéo theo mình một trong những đội quân bay đáng nể nhất.

Chúng ồn ào bay qua phía trên những con mắt đang hướng theo mình và tất cả đều nhìn chúng vừa với tình cảm ngưỡng mộ vừa với cảm giác khiếp đảm. Chúng đúng là những con quái vật thực sự bước ra từ một truyền thuyết về ngày tận thế thời Trung cổ.

Chúng lao đi vun vút, nom chúng thật tuyệt vời, lộng lẫy, sôi nổi, các khớp bóng láng kêu tanh tách.

Đội quân ấy bao gồm bộ hung bạo chúa, bộ da và lũ bộ hươu khổng lồ có sừng hình cái kìm.

Đó là đội quân ưu tú nhất trong số các đội quân sâu bọ cánh cứng, đội quân khiến người ta phải ngạc nhiên sửng sốt và đội quân ấy đã đáp lại lời kêu gọi của “Sừng Lớn”.

Những con vật khổng lồ lộng lẫy này khoác trên mình nào giáo, nào lao, nào sừng, nào kiếm, nào khiên nào móng vuốt. Những đôi cánh cứng của chúng sặc sỡ màu nom như những vảy cá, một số con còn mang

trên lưng hình khuôn mặt ngơ ngác màu đen hồng, những con khác lại mang trên lưng các họa tiết trừu tượng hơn, như là những vệt đỏ, cam, xanh lá hoặc xanh lam lấp lánh.

Hắn chẳng có người thợ nào đẽo tạc được những bộ giáp tương tự. Những bộ giáp mang đến cho lũ vật đáng vẻ vương quyền quả cảm, như những vị hoàng tử thời Trung cổ huyền thoại.

Dưới sự lãnh đạo của “Sừng Lớn”, khoảng hai mươi con bọ cánh cứng thực hiện hành động quay vòng; chúng sắp thành hàng rồi bắt đầu tấn công đội quân mỗi lính đông đảo.

Chưa bao giờ 103 được chứng kiến cảnh tượng nào ly kỳ đến vậy.

Lũ mối hoảng loạn. Chất keo dính của chúng không phát huy tác dụng trước đoàn quân vừa xuất hiện này. Các tia đạn chất lỏng trôi tuột đi trên những cái vỏ không lồ được rèn giữa và rơi lại lên cơ thể lũ mối.

Lũ mối bắt đầu rút lui.

“Sừng Lớn” hạ cánh xuống gần 103.

Lên đi!

Cất cánh.

Dưới chân con bọ tê giác, chiến trường lướt qua như một tấm thảm lăn sôi sục.

103 dẫn đầu đoàn quân của mình truy đuổi những kẻ bỏ trốn. Từ trên lưng “Sừng Lớn”, nó điều chỉnh chính xác các tia axit và mỗi lần bắn là một lần trúng.

Bắn! nó gom toàn bộ sức lực từ râu hét lên. Bắn!

Lũ kiến vừa chạy vừa bắn axit.

131. PHEROMON CHIẾN THUẬT QUÂN SỰ

Pheromon ký ức số 61

Chủ đề: Chiến thuật quân sự

Ngày tiết dãi: ngày thứ bốn mươi bốn trong năm 100 000 667

Chiến thuật quân sự nào lúc đầu cũng nhằm mục đích làm đối phương mất cân bằng.

Theo bản năng, đối phương sẽ lấy lại cân bằng nhờ phát huy sức mạnh của mình theo hướng ngược lại.

Lúc ấy, thay vì phong tỏa đối phương, việc cần làm là kèm chặt đối phương cho tới khi đối phương bị chính sức mạnh của mình quăng đi thật xa.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đối phương sẽ rất dễ bị tổn thương. Đó chính là thời điểm ra tay hạ gục đối phương. Nếu để khoảnh khắc ấy qua đi mà không biết tận dụng, mọi thứ sẽ tái diễn và lần này, đối phương sẽ tỏ ra đáng ngại hơn bao giờ hết.

132. CHIẾN TRANH

Bắn!

Lớp lớp bóng dáng màu đen xông lên giữa làn mưa đạn ồ ạt.

Áo giáp những kẻ chiến bại bốc khói. Quân lính vùi mình vào đất để tránh bị bắn nát. Từng đội một trốn trong các đụn cát.

Tiếng lựu đạn tung trời. Tiếng súng máy chát chúa. Phía xa, các giếng dầu bốc cháy tỏa ra màn khói đen đặc, không tia mặt trời nào lọt được qua.

- Anh tắt đi. Xem thế đủ rồi!

- Cô không thích thời sự ả? Méliès vừa hỏi vừa cho nhỏ tiếng chiếc ti vi đang chiếu bản tin quốc tế hàng ngày.

- Đến một lúc nào đó, nó trở thành sự ngu ngốc của loài người và khiến người ta chán ngán, Laetitia nói. Vẫn không thấy gì ả?

- Chẳng thấy gì cả.

Cô gái trẻ quẩn mình trong chần.

- Thế thì tôi sẽ ngủ một lát. Nếu có chuyện gì xảy đến, nhớ đánh thức tôi nhé, đội trưởng.

- Đánh thức cô ngay lập tức đây. Một trong mấy cái máy rà cử động vừa nhấp nháy kia.

Họ chăm chú nhìn các màn hình.

- Có một cử động trong phòng.

Họ lần lượt bật các máy theo dõi tự động nhưng chẳng thấy gì hết.

- “Chúng” ở đó, Méliès thông báo.

- “Hắn” ở đó, Laetitia chữa lại. Chỉ có duy nhất một tín hiệu trên màn hình.

Méliès mở một chai nước khoáng. Để phòng xa, anh tuồn thêm một miếng gạch thấm mồ hôi nữa vào nách và để tránh mọi nguy cơ, anh lại xịt thêm nước hoa.

- Người tôi còn mùi mồ hôi không? anh hỏi.

- Người anh sực mùi Bébé Cadum.

Họ vẫn không nhìn thấy gì nhưng giờ thì họ nghe thấy tiếng gì đó như tiếng cào nền nhà.

Jacques Méliès gắn máy ghi hình từ tính vào những chiếc máy quay được gắn khắp căn phòng.

- “Chúng” đang đến gần giường.

Trước chiếc máy quay được gắn sát tấm thảm, mõm của một con chuột xù lông xuất hiện, nó đang kiểm thức ăn.

Họ phá lên cười.

- Suy cho cùng, lũ kiến không phải những con vật duy nhất sống giữa loài người, Laetitia thốt lên. Lần này tôi ngủ thật đây và chỉ được đánh thức tôi khi có gì đó thật nghiêm túc đấy nhé.

133. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NĂNG LƯỢNG: Có hai kiểu thái độ thường thấy khi ta tham gia trò tàu lượn trên không trong hội chợ. Một là ngồi vào toa cuối cùng và nhắm nghiền mắt lại. Trong trường hợp này, kẻ nào ham thích cảm giác mạnh sẽ cảm thấy vô cùng sợ. Anh ta phải chịu đựng tốc độ và mỗi lần anh ta hé mở mắt, cảm giác kinh hãi lại tăng gấp mười lần.

Kiểu thái độ thứ hai là chọn hàng ghế đầu tiên trên toa tàu đầu tiên, mở to mắt và tưởng tượng mình sẽ bay lên rồi đi càng lúc càng xa. Trong trường hợp này, kẻ ham thích cảm giác mạnh sẽ cảm thấy mạnh mẽ ngất ngây. Tương tự, nếu bỗng dưng một bài rock nặng phát ra từ một cái loa trong lúc không ai ngờ đến, nó sẽ hấn dẫu bạo lực và khiến người ta inh tai nhức óc. Dù sao người ta cũng tạm chịu đựng được. Thế nhưng, nếu mong mỏi nó, không những người ta không phải chịu đựng nó mà còn sử dụng được năng lượng này để thâm thấu nó. Khi ấy, thánh giả sẽ như được kích thích và thăng hoa trong thứ âm nhạc mạnh mẽ này.

Tất cả những gì phát ra năng lượng đều hết sức nguy hiểm nếu người ta tìm cách chịu đựng, song lại có tác dụng bồi bổ tinh thần nếu người ta lái nó theo hướng có lợi cho mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

134. THỜ CÚNG NGƯỜI CHẾT

Mười hai con kiến hữu thần cuối cùng nhóm họp lại trong một chỗ ẩn náu tối mật được xây vùi nằm gần các hố ủ phân com pốt, trong lòng Bel-o-kan.

Chúng chiêm ngưỡng các xác chết.

Kiến chúa Chli-pou-ni đã quyết tâm triệt hạ tất cả quân nổi dậy. Từng con một bị sập bẫy trong lúc tìm cách đưa thức ăn cho các Ngón Tay. Toàn thể kiến vô thần đều biến mất và phong trào nổi dậy chỉ còn được đại diện bởi vài con kiến hữu thần may mắn sống sót qua cơn lũ lụt và các cuộc truy hại.

Không con kiến nào lắng nghe chúng nữa. Không con kiến nào nhập hội với chúng nữa. Chúng trở thành những kẻ bị ruồng bỏ và chúng biết rằng ngay khi lính gác phát hiện ra hang ổ của chúng, đời chúng thế là xong.

Bằng đầu râu của mình, chúng khẽ ve vuốt ba cái xác của các đồng đội cũ, những con kiến từng lặn lội tới tận đây chỉ để chết mà thôi. Lũ kiến hữu thần đã sẵn sàng đưa xác đồng đội mình đến bãi rác thải.

Đột nhiên một con trong bọn phản đối. Các con còn lại lưỡng lự nhìn nó dò xét. Nếu không được mang ngay đến bãi rác thải, chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi xác mấy con kiến tử vì đạo này sẽ bốc mùi axit oleic.

Con kiến nổi loạn năn nì. Kiến chúa còn bảo quản xác mẹ mình trong phòng riêng nữa là. Tại sao ta lại không hành động như kiến chúa? Tại sao ta lại không bảo quản xác của họ? Suy cho cùng, càng thực hiện hành động ấy, càng chứng tỏ ngày xưa phong trào hữu thần thu hút được rất đông chiến binh.

Mười hai con kiến mân mê phần phụ giác quan. Ý tưởng mới đáng ngạc nhiên làm sao! Đừng vứt bỏ các xác chết đi nữa...

Thế là chúng cùng nhau bắt đầu một cuộc Trao Đổi Tuyệt Đối. Đồng đội của chúng có lẽ đã tìm ra cách nào đấy để khôi phục phong trào hữu thần. Bảo quản các xác chết, ý tưởng ấy khiến nhiều con kiến hài lòng.

Một con kiến nổi dậy đề nghị chôn mấy xác chết trong tường để tránh việc chúng tỏa mùi axit oleic. Con kiến đưa ra ý tưởng bảo quản xác không đồng ý:

Không được, ta phải làm ngược lại, ta phải nhìn thấy được các xác chết. Hãy bắt chước kiến chúa Chli-pou-ni. Hãy lấy hết nội tạng của họ ra và chỉ bảo quản các lớp vỏ rỗng bên ngoài thôi.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU

- 4 -

ông thấy ai đến tấn công hình nộm giáo sư Takagumi trong ngày đầu tiên.

Jacques Méliès và Laetitia Wells đã dự trữ cả đồ hộp tự hâm nóng và đồ ăn khô. Họ nằm án binh bất động như để chuẩn bị cho một cuộc vây hãm. Cuối cùng họ quyết định chơi cờ để giết thời gian. Trong trò này, Laetitia tỏ ra khôn khéo hơn Méliès còn anh lại mắc phải rất nhiều lỗi thô vụng.

Bực bội vì bị cô bạn đồng hành dẫn trước, anh buộc mình phải tập trung cao độ hơn. Anh bố trí hàng phòng thủ, với một dãy tốt phong tỏa mọi ý định tấn công của đối phương. Ván cờ nhanh chóng biến thành trận chiến đường hào, theo kiểu Verdun. Bị ngăn cản không được xông lên tấn công như vũ bão, những con tượng, mã, hậu và xe lại triệt hạ lẫn nhau.

- Ngay cả lúc chơi cờ anh cũng tỏ ra sợ sệt! Laetitia nói.

- Sợ sệt ấy à? Méliès nổi cáu. Ngay khi tôi hờ ra một tí là cô đã lấn sân rồi. Thế thì làm sao mà tôi chơi khác đi được?

Đột nhiên cô ngồi im bất động, đưa tay lên môi ra hiệu cho anh im lặng. Cô nhận thấy thứ gì đó như là một tiếng động nhỏ xíu vang lên đâu đây trong căn phòng khách sạn Beau Rivage.

Họ cùng xem màn hình theo dõi. Chẳng có gì cả. Thế nhưng Laetitia Wells lại tin chắc kẻ sát nhân đang hiện diện. Máy rà cử động bắt đầu nhấp

nháy khăng định điều ấy.

- Kẻ sát nhân đang có mặt tại đây, cô thì thầm.

Mắt nhìn chăm chăm vào màn hình theo dõi, viên đội trưởng reo lên:

- Đúng vậy. Tôi thấy nó rồi. Đó là một con kiến đơn lẻ. Nó đang trèo lên giường!

Laetitia lao vào Méliès, vội vã cởi cúc áo sơ mi của anh, nâng cánh tay anh lên rồi lấy một chiếc khăn mùi soa ra lau đi lau lại hai nách đội trưởng.

- Cô bị làm sao vậy?

- Cứ để tôi làm. Tôi nghĩ mình đã hiểu kẻ sát nhân hành động như thế nào.

Cô đẩy lùi bức tường giả và trước khi con kiến trèo được lên đến tấm ga trải giường, cô đã kịp quệt chiếc khăn mùi soa dẫm mồ hôi của Jacques Méliès vào hình nộm. Rồi cô nhanh chóng quay lại nấp bên cạnh anh.

- Nhưng mà..., anh ập úng.

- Anh đừng nói gì cả, cứ nhìn đi.

Ở trên giường, con kiến lại gần hình nộm. Nó cắn một mẫu vuông nhỏ xíu trên bộ đồ ngủ của giáo sư Takagumi giả. Rồi nó biến mất như lúc đi vào, qua đường nhà tắm.

- Tôi không hiểu, Méliès nói. Con kiến này không tấn công hình nộm. Nó chỉ lấy đi mỗi mẫu quần áo bé xíu thôi.

- Đây là do mùi, chỉ do mùi mà thôi, đội trưởng ạ.

Và vì cô có vẻ như đang nắm thế chỉ huy chiến dịch, anh bèn hỏi:

- Thế giờ chúng ta làm gì?

- Chúng ta đợi thôi. Tên sát nhân sẽ tới. Giờ tôi tin chắc như vậy.

Méliès phân vân.

Cô nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt màu tím hoa cà khiến anh ngất ngây rồi cô giải thích:

- Con kiến đơn lẻ này khiến tôi nhớ đến một câu chuyện mà bố tôi từng kể cho tôi nghe. Hồi ở châu Phi, bố tôi từng sống giữa lòng bộ tộc Baoulés. Bộ tộc này đã nghĩ ra một cách giết người khá kỳ quặc. Khi ai đó muốn bí mật giết chóc, anh ta sẽ lấy đi một mẫu quần áo dẫm mồ hôi của nạn nhân tương lai. Sau đó anh ta đặt mẫu quần áo vào một cái túi, trong cái túi có một con rắn độc. Tiếp đến, anh ta treo cả cái túi lẫn các thứ bên trong lên phía trên một cái nồi nước sôi. Con rắn bị đau sẽ phát cuồng phát dại và nó sẽ quy tội cho mùi trên mẫu quần áo. Người muốn giết chóc kia chỉ còn việc thả con rắn vào làng nữa mà thôi. Ngay khi đánh hơi thấy mùi tương tự mùi trên mẫu quần áo, con rắn sẽ cắn chết người có mùi ấy.

- Nên cô nghĩ là nạn nhân chỉ đường dẫn lối cho kẻ sát nhân của chúng ta à?

- Chính xác là vậy. Suy cho cùng, mùi chính là thứ mà từ đó loài kiến rút ra được mọi thông tin.

Méliès trở nên mừng rỡ:

- À cuối cùng, cô cũng đồng ý rằng kiến chính là thủ phạm nhé!

Cô trấn tĩnh anh.

- Giờ thì chưa ai bị giết cả. Chỉ có mỗi một mẫu áo ngủ nhỏ xíu để làm vật chứng thôi.

Anh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhưng cô lại quệt mùi của tôi vào mẫu quần áo ấy! Giờ chúng sẽ tìm tôi để giết!

- Lúc nào cũng sợ sệt thế sao đội trưởng... Chỉ cần anh lau rửa nách cẩn thận và xịt nước thơm vào là đủ. Rồi chúng ta sẽ quệt thật nhiều mồ hôi của anh lên người giáo sư Takagumi thật.

Méliès không hề cảm thấy yên tâm. Anh đưa một chiếc kẹo cao su vào miệng qua hai hàm răng nghiến chặt.

- Nhưng chúng từng tấn công tôi một lần!

- ... Và theo như tôi thấy, anh đã thoát khỏi chúng. May là tôi đã lường trước mọi việc, tôi có mang theo công cụ giải trí tốt nhất cho anh đây.

Cô lôi từ trong túi ra một chiếc ti vi di động.

130. TRẬN CHIẾN NHỮNG ĐỤN CÁT

Cuộc hành quân qua hoang mạc cát mới dài làm sao.

Những bước chân càng lúc càng trở nên nặng nề.

Một lớp cát mịn dính vào cơ thể lũ kiến, khiến môi chúng trở nên khô khốc và làm các đốt kitin kêu răng rắc.

Cơ thể lũ kiến bám đầy bụi và không còn sáng bóng nữa.

Nhưng đoàn quân thập tự chinh vẫn tiến lên, luôn luôn tiến lên.

Lũ ong không còn mật năng lượng để cung ứng.

Điều kiện trống rỗng. Các gai chân gãy rụng sau mỗi bước tiến tựa như những chiếc túi nhỏ bằng thạch cao dễ mủn.

Đoàn quân thập tự chinh kiệt sức lắm rồi mà trước mắt lại hiện lên một mối đe dọa mới. Một đám mây bụi cuộn lên phía chân trời, to dần và sáp lại gần. Trong cái quầng ấy, khó mà phân biệt nổi đâu là quân đối phương.

Lúc cách đó khoảng ba nghìn bước chân thì chúng phân biệt rõ hơn. Đó là một đội quân mối. Mỗi lính, nổi bật lên với những mái đầu hình quả lê, đang giăng ra thứ keo dính khiến những hàng quân kiến đầu tiên sa bước.

Kiến Myrmécéen vội nhả nước bọt axit ăn mòn từ bụng dưới. Binh đoàn mối rất thừa thớt nhưng lũ kiến lại bắn quá muộn nên chúng đã bị kẻ thù ào lên tấn công, chọc thủng trung tâm đội quân phòng thủ thứ nhất.

Sốc hàm dưới.

Vỡ vụn lớp vỏ ngoài.

Binh đoàn Myrmécéen thậm chí còn chưa kịp cử động đã bị các toán quân mối bủa vây.

Bắn! 103 ra lệnh. Nhưng tuyến pháo binh hạng nặng thứ hai vốn được trang bị axit nồng độ 60% không dám bắn vào đám quân hỗn hợp gồm cả kiến và mối này. Mệnh lệnh không được tuân thủ. Các nhóm chiến đấu theo cảm hứng riêng của chúng. Hai bên cánh của đoàn quân thập tự chinh cố dẫn ra để có thể tấn công lũ mối từ bên sườn hoặc từ đằng sau, nhưng thao tác của chúng lại quá ư chậm chạp.

Keo dính của lũ mối hạ gục bầy ong đang vùng vẫy tìm cách bay lên. Cũng như lũ ruồi, cũng như con 24 và cái vỏ kén của nó, bầy ong ẩn mình vào cát.

103 hiện diện khắp mọi nơi, động viên quân bộ binh tập hợp lại thành những hình vuông vững chãi. Nó rất mệt mỏi. Ta đang già đi, nó vừa tự nhủ

vừa bắn và trượt mất mục tiêu.

Quân thập tự chinh đang lùi bước từ tứ phía. Những chiến binh lừng lẫy từng đánh gục các Ngón Tay nay đã thành ra thứ gì đây? Những kẻ từng chinh phục thành công Đô thị ong vàng nay đã thành ra thứ gì đây?

Xác kiến chết chông đồng lên nhau. Giờ chúng chỉ còn là một nghìn hai trăm con kiến nghĩ rằng mình sắp phải chịu chung một số phận kinh hoàng.

Chúng đã thua ư?

Không, bởi 103 thấy từ xa cuộn lên đám mây thứ hai. Lần này chắc chắn đó là những người bạn. “Sừng Lớn” đã trở lại, kéo theo mình một trong những đội quân bay đáng nể nhất.

Chúng ồn ào bay qua phía trên những con mắt đang hướng theo mình và tất cả đều nhìn chúng vừa với tình cảm ngưỡng mộ vừa với cảm giác khiếp đảm. Chúng đúng là những con quái vật thực sự bước ra từ một truyền thuyết về ngày tận thế thời Trung cổ.

Chúng lao đi vun vút, nom chúng thật tuyệt vời, lộng lẫy, sôi nổi, các khớp bóng láng kêu tanh tách.

Đội quân ấy bao gồm bộ hung bạo chúa, bộ da và lũ bộ hươu khổng lồ có sừng hình cái kìm.

Đó là đội quân ưu tú nhất trong số các đội quân sâu bọ cánh cứng, đội quân khiến người ta phải ngạc nhiên sửng sốt và đội quân ấy đã đáp lại lời kêu gọi của “Sừng Lớn”.

Những con vật khổng lồ lộng lẫy này khoác trên mình nào giáo, nào lao, nào sừng, nào kiếm, nào khiên nào móng vuốt. Những đôi cánh cứng của chúng sặc sỡ màu nom như những vảy cá, một số con còn mang

trên lưng hình khuôn mặt ngựa ngác màu đen hồng, những con khác lại mang trên lưng các họa tiết trừu tượng hơn, như là những vệt đỏ, cam, xanh lá hoặc xanh lam lấp lánh.

Hắn chẳng có người thợ nào đẽo tạc được những bộ giáp tương tự. Những bộ giáp mang đến cho lũ vật đáng vẻ vương quyền quả cảm, như những vị hoàng tử thời Trung cổ huyền thoại.

Dưới sự lãnh đạo của “Sừng Lớn”, khoảng hai mươi con bộ cánh cứng thực hiện hành động quay vòng; chúng sắp thành hàng rồi bắt đầu tấn công đội quân mỗi lính đông đảo.

Chưa bao giờ 103 được chứng kiến cảnh tượng nào ly kỳ đến vậy.

Lũ mối hoảng loạn. Chất keo dính của chúng không phát huy tác dụng trước đoàn quân vừa xuất hiện này. Các tia đạn chất lỏng trôi tuột đi trên những cái vỏ không lồ được rèn giữa và rơi lại lên cơ thể lũ mối.

Lũ mối bắt đầu rút lui.

“Sừng Lớn” hạ cánh xuống gần 103.

Lên đi!

Cất cánh.

Dưới chân con bộ tê giác, chiến trường lướt qua như một tấm thảm lăn sôi sục.

103 dẫn đầu đoàn quân của mình truy đuổi những kẻ bỏ trốn. Từ trên lưng “Sừng Lớn”, nó điều chỉnh chính xác các tia axit và mỗi lần bắn là một lần trúng.

Bắn! nó gom toàn bộ sức lực từ râu hét lên. Bắn!

Lũ kiến vừa chạy vừa bắn axit.

131. PHEROMON CHIẾN THUẬT QUÂN SỰ

Pheromon ký ức số 61

Chủ đề: Chiến thuật quân sự

Ngày tiết dãi: ngày thứ bốn mươi bốn trong năm 100 000 667

Chiến thuật quân sự nào lúc đầu cũng nhằm mục đích làm đối phương mất cân bằng.

Theo bản năng, đối phương sẽ lấy lại cân bằng nhờ phát huy sức mạnh của mình theo hướng ngược lại.

Lúc ấy, thay vì phong tỏa đối phương, việc cần làm là kèm chặt đối phương cho tới khi đối phương bị chính sức mạnh của mình quăng đi thật xa.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đối phương sẽ rất dễ bị tổn thương. Đó chính là thời điểm ra tay hạ gục đối phương. Nếu để khoảnh khắc ấy qua đi mà không biết tận dụng, mọi thứ sẽ tái diễn và lần này, đối phương sẽ tỏ ra đáng ngại hơn bao giờ hết.

132. CHIẾN TRANH

Bắn!

Lớp lớp bóng dáng màu đen xông lên giữa làn mưa đạn ồ ạt.

Áo giáp những kẻ chiến bại bốc khói. Quân lính vùi mình vào đất để tránh bị băm nát. Từng đội một trốn trong các đụn cát.

Tiếng lựu đạn tung trời. Tiếng súng máy chát chúa. Phía xa, các giếng dầu bốc cháy tỏa ra màn khói đen đặc, không tia mặt trời nào lọt được qua.

- Anh tắt đi. Xem thế đủ rồi!

- Cô không thích thời sự ả? Méliès vừa hỏi vừa cho nhỏ tiếng chiếc ti vi đang chiếu bản tin quốc tế hàng ngày.

- Đến một lúc nào đó, nó trở thành sự ngu ngốc của loài người và khiến người ta chán ngán, Laetitia nói. Vẫn không thấy gì ả?

- Chẳng thấy gì cả.

Cô gái trẻ quẩn mình trong chần.

- Thế thì tôi sẽ ngủ một lát. Nếu có chuyện gì xảy đến, nhớ đánh thức tôi nhé, đội trưởng.

- Đánh thức cô ngay lập tức đây. Một trong mấy cái máy rà cử động vừa nhấp nháy kia.

Họ chăm chú nhìn các màn hình.

- Có một cử động trong phòng.

Họ lần lượt bật các máy theo dõi tự động nhưng chẳng thấy gì hết.

- “Chúng” ở đó, Méliès thông báo.

- “Hắn” ở đó, Laetitia chữa lại. Chỉ có duy nhất một tín hiệu trên màn hình.

Méliès mở một chai nước khoáng. Để phòng xa, anh tuồn thêm một miếng gạch thấm mồ hôi nữa vào vách và để tránh mọi nguy cơ, anh lại xịt thêm nước hoa.

- Người tôi còn mùi mồ hôi không? anh hỏi.

- Người anh sức mùi Bébé Cadum.

Họ vẫn không nhìn thấy gì nhưng giờ thì họ nghe thấy tiếng gì đó như tiếng cào nền nhà.

Jacques Méliès gắn máy ghi hình từ tính vào những chiếc máy quay được gắn khắp căn phòng.

- “Chúng” đang đến gần giường.

Trước chiếc máy quay được gắn sát tấm thảm, mõm của một con chuột xù lông xuất hiện, nó đang kiểm thức ăn.

Họ phá lên cười.

- Suy cho cùng, lũ kiến không phải những con vật duy nhất sống giữa loài người, Laetitia thốt lên. Lần này tôi ngủ thật đây và chỉ được đánh thức tôi khi có gì đó thật nghiêm túc đấy nhé.

133. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NĂNG LƯỢNG: Có hai kiểu thái độ thường thấy khi ta tham gia trò tàu lượn trên không trong hội chợ. Một là ngồi vào toa cuối cùng và nhắm nghiền mắt lại. Trong trường hợp này, kẻ nào ham thích cảm giác mạnh sẽ cảm thấy vô cùng sợ. Anh ta phải chịu đựng tốc độ và mỗi lần anh ta hé mở mắt, cảm giác kinh hãi lại tăng gấp mười lần.

Kiểu thái độ thứ hai là chọn hàng ghế đầu tiên trên toa tàu đầu tiên, mở to mắt và tưởng tượng mình sẽ bay lên rồi đi càng lúc càng xa. Trong trường hợp này, kẻ ham thích cảm giác mạnh sẽ cảm thấy mạnh mẽ ngất ngây. Tương tự, nếu bỗng dưng một bài rock nặng phát ra từ một cái loa trong lúc không ai ngờ đến, nó sẽ hấn dẫu bạo lực và khiến người ta inh tai nhức óc. Dù sao người ta cũng tạm chịu đựng được. Thế nhưng, nếu mong mỏi nó, không những người ta không phải chịu đựng nó mà còn sử dụng được năng lượng này để thâm thấu nó. Khi ấy, thính giả sẽ như được kích thích và thăng hoa trong thứ âm nhạc mạnh mẽ này.

Tất cả những gì phát ra năng lượng đều hết sức nguy hiểm nếu người ta tìm cách chịu đựng, song lại có tác dụng bồi bổ tinh thần nếu người ta lái nó theo hướng có lợi cho mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

134. THỜ CÚNG NGƯỜI CHẾT

Mười hai con kiến hữu thần cuối cùng nhóm họp lại trong một chỗ ẩn náu tối mật được xây vùi nằm gần các hố ủ phân com pốt, trong lòng Bel-o-kan.

Chúng chiêm ngưỡng các xác chết.

Kiến chúa Chli-pou-ni đã quyết tâm triệt hạ tất cả quân nổi dậy. Từng con một bị sập bẫy trong lúc tìm cách đưa thức ăn cho các Ngón Tay. Toàn thể kiến vô thần đều biến mất và phong trào nổi dậy chỉ còn được đại diện bởi vài con kiến hữu thần may mắn sống sót qua cơn lũ lụt và các cuộc truy hại.

Không con kiến nào lắng nghe chúng nữa. Không con kiến nào nhập hội với chúng nữa. Chúng trở thành những kẻ bị ruồng bỏ và chúng biết rằng ngay khi lính gác phát hiện ra hang ổ của chúng, đời chúng thế là xong.

Bằng đầu râu của mình, chúng khẽ ve vuốt ba cái xác của các đồng đội cũ, những con kiến từng lặn lội tới tận đây chỉ để chết mà thôi. Lũ kiến hữu thần đã sẵn sàng đưa xác đồng đội mình đến bãi rác thải.

Đột nhiên một con trong bọn phản đối. Các con còn lại lưỡng lự nhìn nó dò xét. Nếu không được mang ngay đến bãi rác thải, chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi xác mấy con kiến tử vì đạo này sẽ bốc mùi axit oleic.

Con kiến nổi loạn năn nì. Kiến chúa còn bảo quản xác mẹ mình trong phòng riêng nữa là. Tại sao ta lại không hành động như kiến chúa? Tại sao ta lại không bảo quản xác của họ? Suy cho cùng, càng thực hiện hành động ấy, càng chứng tỏ ngày xưa phong trào hữu thần thu hút được rất đông chiến binh.

Mười hai con kiến mân mê phần phụ giác quan. Ý tưởng mới đáng ngạc nhiên làm sao! Đừng vứt bỏ các xác chết đi nữa...

Thế là chúng cùng nhau bắt đầu một cuộc Trao Đổi Tuyệt Đối. Đồng đội của chúng có lẽ đã tìm ra cách nào đấy để khôi phục phong trào hữu thần. Bảo quản các xác chết, ý tưởng ấy khiến nhiều con kiến hài lòng.

Một con kiến nổi dậy đề nghị chôn mấy xác chết trong tường để tránh việc chúng tỏa mùi axit oleic. Con kiến đưa ra ý tưởng bảo quản xác không đồng ý:

Không được, ta phải làm ngược lại, ta phải nhìn thấy được các xác chết. Hãy bắt chước kiến chúa Chli-pou-ni. Hãy lấy hết nội tạng của họ ra và chỉ bảo quản các lớp vỏ rỗng bên ngoài thôi.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU

- 5 -

ũ mỗi co căng chạy vội.

Tiến lên! 103 đứng từ trên lưng “Sừng Lớn” hét vang hòng khích lệ tinh thần đoàn quân thập tự chinh.

Không tha cho tên nào hết! con số 9 thốt ra, nó cũng đang cười trên con chiến mã bay của mình.

Phi đội pháo binh bắn liên tục, gieo rắc axit và sự chết chóc.

Đội quân mỗi trở nên hỗn loạn. Chúng chạy nhào nhào khắp nơi hòng thoát khỏi đám quái vật không trung cũng như đồng dãi đờm chết chóc mà những kẻ cười trên lưng đám quái vật ấy khắc ra. Mạnh ai nấy chạy. Lũ mỗi tán loạn lao về phía tổ, một pháo đài bê tông rộng lớn vừa được xây bên bờ Tây con sông.

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà nom thật ấn tượng. Thành trì màu đất son, có một quả chuông nằm ở chính giữa ba tòa tháp tua tua sáu tháp canh. Sát sạt mặt đất là những lối thoát được bít đá sỏi. Vài tên lính đứng canh các lối thoát ấy trong những cái lỗ bắn cung.

Khi đoàn quân thập tự chinh tấn công lâu đài kẻ thù, lũ mỗi lính Nasutitermes thò sừng ra khỏi các kẽ nứt thẳng đứng và bắn chất keo dính lên những kẻ tấn công mình.

Cuộc chạm trán lần thứ nhất làm năm mươi lính thiệt mạng. Cuộc chạm trán lần thứ hai là ba mươi con. Bên đánh từ trên xuống dưới vẫn gặp nhiều thuận lợi hơn là bên bắn từ dưới lên trên.

Vậy nên không còn giải pháp nào khác ngoài không kích. Lũ bọn tê giác dùng sừng húc các tháp canh, lũ bọn hươu nhổ tung các tòa tháp lúc nhúc mỗi hoảng loạn, nhưng chất keo dính tiếp tục phát huy tác dụng tuyệt vời của nó và trong tổ mối Moxiluxun, không khí bắt đầu bớt ngột ngạt.

Các thương binh được chăm sóc. Các lỗ hổng được bít lại. Các kho dự trữ được sắp xếp nhằm đề phòng một cuộc vây hãm lâu dài có thể xảy đến. Các lính gác được đỡ dậy.

Mỗi hậu Moxiluxun không hề tỏ ra sợ hãi. Đứng gần nó, mỗi vua thận trọng và im lặng ẩn mình trong bí mật. Ở loài mối, con đực vẫn sống sau mỗi lần giao phối và sống cùng con cái của mình trong tấm cung.

Một con gián điệp thì thầm với vẻ bí hiểm điều mà ai nấy đều đã hay: lũ kiến đỏ hung Bel-o-kan đã phát động một cuộc thập tự chinh về phía Đông và trên đường đi đã tàn sát nhiều làng kiến cùng một đô thị ong.

Người ta kể lại rằng Chli-pou-ni, tân kiến chúa của Bel-o-kan, đã tiến hành cải tổ Liên Bang trên mọi lĩnh vực, kiến trúc, nông nghiệp và công nghiệp.

Lũ chúa trẻ tuổi lúc nào cũng tưởng mình thông minh hơn lũ chúa già nua, mỗi hậu già nua của Moxiluxun mỉa mai nhận xét.

Lũ mối tỏa mùi đồng tình.

Đúng lúc ấy báo động vang lên.

Kiến xâm chiếm Cấm Thành!

Các thông tin được truyền đi từ râu con mỗi này sang râu con mỗi kia đáng ngạc nhiên tới nỗi mỗi hậu khó lòng mà tin nổi.

Lũ đế trũi đã chọc thủng các tầng dưới thấp. Các chân trước nở rộng giúp chúng có thể nhanh chóng đào những hành lang ngầm. Giờ chúng tiến lên theo hàng lối và phía sau chúng, hàng trăm con kiến lính đang tàn phá mọi thứ.

Kiến ư? Thuần hóa đế trũi ư?

Vậy mà điều khó tin ấy lại có thực. Lần đầu tiên, nhờ có đội quân dưới lòng đất này, một thành phố mỗi trời được lên phía trên. Ai mà ngờ nổi đoàn quân tấn công lại đi vòng quanh thành phố để chọc thủng sàn thành phố cơ chứ? Các nhà chiến lược Moxiluxun không biết phải phản ứng thế nào.

Trong các phòng nằm ở vị trí thấp nhất, 103 ngậy ngất chiêm ngưỡng sự tổ chức tinh vi của đô thị mỗi. Mọi thứ đều được xây sao cho có thể tận dụng được nhiệt độ mong muốn ở đúng nơi mong muốn. Những cái giếng phun nằm cách các mạch nước mang lại không khí trong lành khoảng hơn một trăm bước chân. Khí ấm được sản sinh ra từ các vườn nấm trồng ở những tầng cao hơn, phía trên cung điện hoàng gia. Từ đó tỏa ra rất nhiều ống thông hơi. Một số cái vươn về phía các tháp canh để xua đi khí các bon. Những cái khác, với chức năng thu hút khí mát từ hầm, lại chạy xuống dưới, về phía hầm cung và phòng ấp trứng.

Giờ thì sao? Chúng ta tấn công phòng ấu trùng à? một con kiến lính hỏi.

Không, 103 giải thích. Với bọn mỗi thì phải làm khác. Tốt hơn cả là bắt đầu bằng cách xâm chiếm vườn nấm.

Đoàn quân thập tự chinh đổ vào các hành lang có nhiều lỗ xộp. Trong các tầng phía dưới, lũ mỗi Moxiluxun bị mù. Chúng chỉ có thể kháng cự

yếu ớt trước sự tấn công của lũ kiến, song càng lên trên, các cuộc giao đấu càng trở nên dữ dội. Mỗi khu vực bị chiếm tương đương với những mất mát nặng nề của cả hai bên. Trong bóng tối dày đặc, con nào con nấy gắng giữ lại pheromon nhận dạng để tránh trở thành mục tiêu của đối thủ ẩn mình.

Và sau khi hy sinh thêm hai trăm mạng nữa, lũ kiến cũng đến được khu vườn nấm.

Lũ mối Moxiluxun chỉ còn nước đầu hàng. Mỗi mất nấm sẽ không thể đồng hóa được xenlulô và sẽ chết ngay vì đói lá, dù là mối trưởng thành, ấu trùng hay mối hậu.

Liệu lũ kiến chiến thắng có tàn sát đến tận con mối cuối cùng như vẫn thường thế không?

Không. Rõ ràng lũ kiến Bel-o-kan luôn khiến người ta phải hết sức ngạc nhiên. Trong tầm cung, 103 giải thích với mối hậu rằng kiến đỏ hung không phát động chiến tranh chống lại mối mà chống lại các Ngón Tay, những kẻ sống phía bên kia dòng sông. Và lại chúng cũng chẳng tấn công Moxiluxun làm gì nếu cư dân thành phố này không tấn công chúng trước. Tất cả những gì binh đoàn Myrmécéen yêu cầu lúc này là được qua đêm trong tổ mối và nhận được sự trợ giúp của mối Moxiluxun.

136. BẮT ĐƯỢC CHÚNG RỒI

- Không có chuyện đó đâu, đừng tin!

Laetitia bực bội kéo chân trùn qua đầu.

- Không có chuyện mình phải dậy đâu, cô lầm bầm. Mình tin chắc đó lại là báo động giả.

Méliès càng lay cô mạnh hơn.

- Nhưng “chúng” đang ở đây, anh gần như kêu lên.

Cô gái lai Á Âu đồng ý kéo chần xuống để hé mở một con mắt màu tím hoa cà vẫn còn ngái ngủ. Trên màn hình theo dõi, hàng trăm con kiến đang tiến bước. Laetitia bật dậy, phóng to hình ảnh cho đến khi hình nộm giáo sư Takagumi xuất hiện rõ rệt, cả cơ thể co giật liên hồi.

- Chúng đang nghiền nát hình nộm từ bên trong, Méliès thở dài.

Một con kiến lại gần bức tường giả và có vẻ như đang dùng đầu râu để đánh hơi.

- Người tôi lại bốc mùi mồ hôi à? đội trưởng lo lắng hỏi.

Laetitia thối hai bên nách cho anh.

- Không, chỉ có mùi oải hương thôi. Anh không việc gì phải sợ cả.

Dường như con kiến cũng đồng tình với cô bởi nó lại quay lại tham gia vụ tàn sát cùng đồng đội.

Hình nộm bằng nhựa rung lên trước những đợt tấn công từ bên trong. Rồi cử động ấy chậm dần và họ thấy một hàng những con kiến nhỏ xíu đi ra từ tai trái hình nộm.

Laetitia Wells chìa một tay cho Méliès.

- Chúc mừng anh. Anh đã đúng, đội trưởng ạ. Thật không tin nổi nhưng tôi đã thấy chúng, thấy tận mắt, lũ kiến ám sát các nhà sản xuất thuốc diệt côn trùng! Thế mà tôi vẫn còn chưa tin đâu!

Với tư cách là viên cảnh sát đề cao các kỹ thuật hiện đại nhất, Méliès đã đặt vào tai hình nộm một giọt sản phẩm phóng xạ. Chắc chắn phải có một con kiến đi qua và nhúng chân vào đó. Giờ nó sẽ chỉ cho họ hướng cần theo. Phi vụ thành công!

Trên các màn hình, lũ kiến quay xung quanh hình nộm và lùng sục khắp nơi như để loại bỏ mọi dấu vết tội lỗi.

- Đó là lý do giải thích tại sao có năm phút lũ ruồi không xuất hiện. Khi hoàn thành xong tội ác, chúng sẽ gom những con bị thương cùng tất cả những gì để lộ đường đi nước bước của mình lại. Trong khoảng thời gian ấy, lũ ruồi không dám đến gần.

Trên các màn hình, lũ kiến tập trung lại thành hàng một dài dằng dặc rồi quay trở lại phòng tắm. Ở đó, chúng trèo lên xi phông bồn rửa và tất cả cùng mất hút bên trong.

Méliès kinh ngạc thán phục.

- Nhờ hệ thống đường ống trong thành phố, chúng có thể xâm nhập mọi nơi, mọi căn hộ mà không hề phải bẻ khóa!

Laetitia không đồng cảm với niềm vui của anh.

- Tôi thấy còn tồn tại quá nhiều yếu tố kỳ lạ, cô nói. Làm sao lũ côn trùng này có thể đọc được báo, nhận biết được một địa chỉ, hiểu được rằng sự sống còn của chúng phụ thuộc vào việc hạ sát các nhà sản xuất thuốc diệt côn trùng? Tôi không hiểu!

- Chúng ta đã đánh giá thấp những con vật ấy, chỉ đơn giản thế thôi... Cô nhớ lại đi, chả phải cô cũng từng lên án tôi đánh giá thấp đối thủ đó sao. Giờ lại đến lượt cô. Cha cô là một chuyên gia nghiên cứu côn trùng vậy mà cô lại chưa bao giờ hiểu được chúng tiến hóa đến đâu. Chắc chắn chúng biết đọc báo và dò ra dấu vết kẻ thù. Giờ chúng ta đã có bằng chứng.

Laetitia không chịu thừa nhận.

- Dù sao chúng cũng không thể biết đọc được! Chắc chúng không lừa phỉnh chúng ta suốt một thời gian dài như vậy đâu. Anh có hiểu điều đó có

nghĩa là gì không? Nghĩa là chúng biết mọi điều về chúng ta nhưng lại để chúng ta tưởng chúng như những vật bé nhỏ vô nghĩa có thể nghiền nát được bằng một cú giẫm gót!

- Dù sao cũng xem xem chúng đi đâu đã.

Anh cảnh sát lấy từ túi dụng cụ ra một chiếc máy đếm Geiger nhạy bén ngay cả ở khoảng cách xa. Kim chỉ đã dừng lại trên vạch phóng xạ của máy đánh dấu nơi con kiến nhúng chân vào. Chiếc máy gồm có một ăng ten và một màn hình, trên màn hình có một điểm màu xanh ve nhấp nháy trong vòng tròn màu đen. Điểm màu xanh ve đang từ từ di chuyển.

- Chúng ta chỉ còn việc đi theo kẻ phản bội này thôi, Méliès nói.

Ra đến ngoài, họ gọi một chiếc taxi. Người tài xế khó khăn lắm mới hiểu nỗi khách của mình yêu cầu chỉ được chạy với vận tốc 0,1 km/h, tương đương với vận tốc di chuyển của đoàn quân sát thủ. Thường thì mọi người ai cũng vội vã hết cả. Có lẽ hai người này chọn xe của anh chỉ để tán tỉnh nhau? Anh liếc nhìn kính chiếu hậu. Vậy mà kìa, họ đang quá ư bận bịu với việc tranh cãi, mắt chăm chú dán chặt vào một vật kỳ cục cầm trên tay.

137. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Vào thế kỷ thứ 16, các nhà thám hiểm Bồ Đào Nha là những người châu Âu đầu tiên cập bến Nhật Bản. Họ đến một hòn đảo thuộc bờ biển phía Tây nơi người đứng đầu địa phương tiếp đón họ hết sức văn minh. Ông ta tỏ ra rất quan tâm đến các công nghệ mới mà những người “mũi dài” này mang tới. Súng hỏa mai đặc biệt khiến ông ta thích thú, ông ta đã đổi lụa và gạo để lấy một khẩu.

Tiếp đó, người đứng đầu địa phương ra lệnh cho thợ rèn trong cung bắt chước y nguyên thứ vũ khí tuyệt vời mà mình vừa có được,

nhưng người thợ tỏ ra bất lực trong việc khép đế vũ khí. Lần nào khẩu súng hỏa mai kiểu Nhật cũng nổ vào giữa mặt người sử dụng nó. Thế là lúc người Bồ Đào Nha quay lại hòn đảo, người đứng đầu nơi đây đã yêu cầu thợ rèn trên tàu học cách hàn khóa nòng sao cho nó phải nổ đúng lúc cần nổ.

Và thế là người Nhật đã thành công trong việc sản xuất súng với số lượng lớn và mọi quy tắc chiến tranh ở đất nước họ đều vì thế mà bị đảo lộn. Quả vậy, cho tới thời điểm ấy, chỉ có các võ sĩ đạo giao chiến bằng kiếm. Tướng quân Oda Nobugana đã thành lập một đội quân súng hỏa mai và dạy cho đội quân ấy cách bắn hàng loạt để cản bước kỵ binh đối phương.

Ngoài việc mang đến thứ vật chất này, người Bồ Đào Nha còn mang đến một món quà thứ hai nữa, và đó là một món quà tinh thần: Cơ đốc giáo. Giáo hoàng vừa chia rẽ thế giới giữa Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha. Nhật được giao cho Bồ Đào Nha. Vì vậy, người Bồ Đào Nha vội vàng cử các thầy tu dòng Tên đến và ban đầu các thầy tu này được đón tiếp trọng thị. Người Nhật từng du nhập nhiều loại tôn giáo nên với họ Cơ đốc giáo chỉ là một trong số đó. Thế nhưng tính cố chấp của các nguyên tắc Cơ đốc rất cuộc lại khiến họ thấy khó chịu. Thứ tôn giáo Thiên chúa này là gì mà dám khẳng định rằng mọi đức tin khác đều lầm lạc; mà dám cam đoan tổ tiên người Nhật, những người được thờ cúng hoàn hảo, đang bị nướng chín dưới địa ngục chỉ vì họ không được rửa tội?

Thứ tư tưởng bề phái ấy khiến toàn thể người dân Nhật bị sốc. Thế là họ tra tấn và tàn sát hầu hết người Cơ đốc giáo. Rồi trong cuộc nổi dậy của Shimabara, đến lượt người Nhật theo đạo Cơ đốc bị hành quyết.

Từ đó, người Nhật tách mình ra khỏi mọi ảnh hưởng phương Tây. Chỉ các thương gia Hà Lan sống cách biệt trên một hòn đảo ngoài khơi

xa là được tha thứ. Và trong suốt một thời gian dài, các thương gia này bị tước quyền đặt chân lên quần đảo Nhật Bản.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

138. NHÂN DANH CON CÁI CHÚNG TA

Mỗi hậu lưỡng lự quay quay râu. Rồi đột nhiên nó ngừng lại và đối mặt với lũ kiến đang vây hãm phòng nó.

Tôi sẽ giúp các bạn, nó nói. Tôi sẽ giúp các bạn không phải vì các bạn đe dọa tôi bằng những tia axit formic, mà vì các Ngón Tay cũng là kẻ thù của chúng tôi.

Các Ngón Tay, nó giải thích, chẳng tôn trọng bất cứ cái gì hay bất cứ ai. Chúng giơ những cái sào dài có gắn một sợi chỉ tơ ra, đầu sợi chỉ tơ ấy buộc vào ruồi con, nào là giò bị xuyên thủng và phải chịu những cực hình khủng khiếp. Các Ngón Tay dùng lũ vật đó xuống rồi lại nâng chúng lên cho đến khi bọn cá tử tế chấp thuận kết liễu đời chúng.

Để lấp đầy đồng sợi chỉ tơ của mình, các Ngón Tay còn dám cả gan đi xa hơn thế. Một trong số chúng đã tấn công Moxiluxun, thành phố nó. Chúng lao vào các hành lang, tàn phá các kho dự trữ, đè bẹp tấm cung. Và lũ man rợ ấy tìm gì chứ? Nhộng trần. Chúng cướp và bắt cóc luôn đám nhộng trần.

Bây mỗi còn đang tưởng con cái họ bị mất tích vĩnh viễn thì các thợ săn nhận ra đám nhộng trần giãy giụa ở đầu một cái sào, thốt lên những pheromon kêu cứu.

Làm thế nào cứu được chúng bây giờ? Đề nghị niềng niểng giúp đỡ. Loài cánh cứng sống dưới nước này thường được mỗi dùng làm tàu.

Tàu ư?

Mỗi hậu giải thích: nếu kiến biết thuần hóa bọ tê giác để sử dụng như những vật cưỡi biết bay thì mỗi cũng thuần hóa được niềng niểng để chúng đẩy mình đi trên nước. Chỉ cần ngồi lên một cái lá tai chuột rồi để niềng niểng đẩy đi là đủ. Dĩ nhiên việc này không hề đơn giản chút nào. Lúc đầu, lũ ếch ngiên vụn phần lớn các thuyền con.

Môi trường nước từng là môi trường thù địch của loài mỗi cho đến ngày chúng học được cách bắn chất keo dính vào mõm lũ ếch hoặc lao vào tấn công những con cá lớn bị chúng dùng hàm dưới chọc thủng bụng.

Bất hạnh thay, các tàu chiến mỗi chẳng bao giờ cứu nổi đám nhộng trần. Các Ngón Tay ấn chúng xuống nước trước cả khi các tàu chiến tiếp cận được chúng. Tuy nhiên, hoạt động này giúp mỗi phát triển kỹ thuật hàng hải và kiểm soát được mặt sông.

Các bạn có lý, mỗi hậu Moxiluxun thét lên, chuyện này không thể kéo dài hơn nữa. Đã đến lúc chúng ta đồng tâm hợp lực dạy cho các Ngón Tay biết thế nào là lẽ phải, chúng đã phá hủy các thành phố của chúng ta, chúng đã dùng lửa và tra tấn con cái chúng ta.

Và nhân danh liên minh xưa kia chống lại những kẻ sử dụng lửa, mỗi hậu tặng cho đoàn quân thập tự chinh bốn binh đoàn mỗi Nasutitermes, hai binh đoàn mỗi Cubitermes và hai binh đoàn mỗi Schéodorhinotermes, nghĩa là toàn bộ các tầng lớp mỗi có cấu tạo thích nghi với mọi loại hình chiến đấu.

Hãy quên đi mối hiểm thù ngàn đời giữa kiến và mối. Việc phải làm trước tiên là chấm dứt sự tác oai tác quái của đám quái vật kia.

Để giúp đoàn quân thập tự chinh đi nhanh hơn, mối hậu còn cho hạm đội của mình chở đoàn quân qua sông. Moxiluxun đã xây bên sông một cây cầu nằm trên bờ vịnh kín gió và kéo dài từ một bãi biển cát mịn.

Lũ kiến đi ra bãi cát sỏi. Những chiếc lá tai chuột dài năm la liệt hầu như khắp nơi. Một vài chiếc lá chở lương thực của mối đang chờ được dỡ xuống. Những chiếc lá khác không chở gì cả và đã sẵn sàng lên đường đến các miền đất mới. Lũ mối đã xây một vũng tàu nhân tạo bằng xenlulô để bảo vệ các thuyền con của chúng. Thậm chí chúng còn trồng những cây sậy nhỏ trên một triền đê để ngăn cây cầu khỏi sóng gió.

Trên đảo trước mặt có gì? 103 hỏi.

Chẳng có gì cả. Chỉ có cây keo non mà loài mối không ăn vì chúng không thích thứ xenlulô đó. Tuy nhiên đôi khi, đảo lại trở thành chỗ ẩn náu của chúng mỗi lần bão nổi.

103, con 24 và cái vỏ kén của mình đi trên một trong những chiếc lá tai chuột có bề mặt phủ một lớp lông tơ trong suốt. Những con kiến và mối khác lên thuyền cùng chúng. Một số con đẩy thuyền ra tận chỗ nước rồi lẹ làng nhảy lên, tránh sao cho chân không bị ướt.

Một con mối Moxiluxun nhúng râu vào nước, thả ra một pheromon và có hai bóng hình đi lại gần. Đó là lũ niềng niềng, bạn của Đô thị mối. Niềng niềng là loài bọ cánh cứng hô hấp dưới nước bằng cách nhốt một bong bóng khí vào giữa hai cánh của mình. Nhờ thứ chai ôxy này, chúng có thể ở rất lâu dưới nước. Chân trước của chúng có những giác mút thường vẫn được dùng để giao phối nhưng

trong trường hợp này, những giác mút ấy lại bám vào dưới lá để đẩy lá đi.

Sau tín hiệu hóa học được thả vào sóng nước, lũ niềng niềng bắt đầu khua nước bằng những chiếc chân sau dài ngoằng và hạm đội mỗi dần dần xuất hiện trên dòng sông.

Và đoàn quân thập tự chinh vẫn tiến bước, luôn luôn tiến bước.

139. LỄ HỢP NHẤT

Augusta Wells cùng các đồng đội sống dưới lòng đất với mình đã tái lập vòng tròn để chuẩn bị cho một buổi lễ hợp nhất nữa. Từng người một, họ phát ra tiếng động trước khi đồng thanh cất lên OM, âm sắc duy nhất. Họ để âm sắc ấy ngân vang cho đến khi nó hòa tan vào phổi họ và rung lên trong trí não họ.

Rồi tiếp đó là bầu không khí im lặng. Lần này, ai nấy đều đã ngấm thứ năng lượng đến từ nơi sâu thẳm. Một thứ năng lượng xa xôi nhưng lại có khả năng xuyên qua đá để chạm được vào họ.

Trong Bách khoa toàn thư có một đoạn gợi nhắc đến sóng vũ trụ, loại sóng có ngọn cách xa nhau tới nỗi chúng có thể xuyên thủng bất cứ chất gì, kể cả nước và cát.

Jason Bragel nhận thấy cơ thể mình tồn tại những năng lượng khác nhau, tất cả đều thể hiện qua âm thanh. Ban đầu là thứ năng lượng cơ bản, OU. Nó được chia thành hai tiểu năng lượng A và WA. Và các năng lượng này phân hóa thành bốn âm thanh khác: WO, WE, E, O. Bốn âm thanh đó tiếp tục được chia thành tám rồi thành hai để cuối cùng thành các giọng điệu I và WI. Tổng cộng có mười bảy giọng điệu tất cả, chúng hợp lại theo hình kim tự tháp, ở cấp độ đám rối tạng.

Các âm thanh này tụ lại như một lăng kính, nhận ánh sáng trắng-sóng âm OM rồi phân hủy nó thành tất cả các màu nguyên thủy.

Tụ vào. Nở ra.

Họ thở ra màu sắc và âm thanh.

Hít vào. Thở ra.

Mười sáu người tham gia giao tiếp chỉ còn là mười sáu lăng kính tĩnh tại, ngập tràn âm thanh và ánh sáng.

Nicolas quan sát họ, vẻ giễu cợt.

140. QUẢNG CÁO.

“Những ngày đẹp trời, gián, kiến, muỗi và nhện sẽ sinh sôi nảy nở trong nhà và vườn của chúng ta. Chỉ có một giải pháp để thoát khỏi cảnh đó: thuốc bột KRAK KRAK.

Với Krak Krak, bạn có thể được yên tĩnh suốt mùa hè! Chất khử nước chứa trong thành phần của thuốc sẽ sấy khô đám côn trùng cho tới khi chúng nát vụn ra như thủy tinh mịn.

Krak Krak dạng thuốc bột. Krak Krak dạng xịt. Krak Krak dạng hương đốt.

Krak Krak, sự trong lành của bạn!”

141. MỘT DÒNG SÔNG

Chiếc lá tai chuột của 103 dần tăng tốc. Con tàu côn trùng tiến thẳng về phía trước, rẽ những luồng khí là là mặt sông, thậm chí còn nâng mũi tàu lên mỗi lần xuất hiện một bọt nước màu trắng. Quanh nó, có thể nhìn thấy rõ một trăm con tàu khác chở đầy những ăng ten

và hàm trên. Hai nghìn quân thập tự chinh đứng trên một trăm chiếc lá tai chuột, tất cả tạo thành một hạm đội khổng lồ.

Mặt nước trơn nhẵn của dòng sông gợn sóng.

Lũ muỗi bị đoàn tàu nhỏ bé của mối Moxiluxun đánh thức liền bay lên và càu nhàu bằng thứ thổ ngữ của muỗi.

Một con mối Nasutiterme đứng trước mũi tàu để chỉ cho một con mối khác đường đi tốt nhất. Sau đó, con mối thứ hai sẽ truyền mệnh lệnh cho lũ niềng niềng bằng cách phát các pheromon vào nước.

Cần phải tránh các hố nước, các tảng đá mập mé, thậm chí cả tảo thấu kính giăng mắc khắp nơi.

Đoàn tàu nhỏ bé mảnh mai lướt đi trên dòng sông yên tĩnh và sáng loáng.

Bầu không khí yên lặng chỉ khẽ bị khuấy động bởi tiếng chân niềng niềng rẽ sóng. Phía trên chúng, một cây liễu rủ đung đưa những chiếc lá dài ngoằng.

103 nhúng mắt và râu xuống nước. Cuộc sống dưới đó mới náo động làm sao. Nó nhận ra toàn bộ các loài động vật thú vị sống dưới nước: đặc biệt là con rận nước và con độc nhân. Những con vật thân giáp màu đỏ nhỏ xíu này nhảy tứ tung. Con vật nào đến gần lũ niềng niềng cũng bị chúng thu hút.

Về phần mình, con số 9 lại nhận thấy không khí náo động tương tự của cuộc sống ở phía trên... Một đàn nòng nọc vừa lao về phía chúng vừa nhảy lên sát mặt nước.

Chú ý, có nòng nọc!

Lũ nòng nọc với lớp da đen sáng bóng lao hết tốc lực về phía hạm đội côn trùng.

Có nòng nọc, có nòng nọc!

Thông tin được truyền đi cho tất cả các thuyền mỗi. Lũ niềng niềng nhận được lệnh tăng nhịp điệu chèo. Lũ kiến chẳng có gì để làm, chúng chỉ phải bám cho chắc vào những sợi lông trên lá.

Nasutitermes, đứng vào vị trí chiến đấu!

Lũ mối đầu hình quả lê chĩa hết sừng về phía sát mặt nước.

Một con nòng nọc lao lên và cắn vào chiếc lá tai chuột chở con 24. Nhưng nó lao chệch quỹ đạo. Thế là nó bị kẹt vào vùng nước xoáy và bắt đầu quay vòng vòng.

Một con nòng nọc khác lao về phía tàu của 103.

Con số 9 bèn nhắm nó và bắn ở vị trí rất gần. Nó bị trúng đạn nhưng trong phản ứng cuối cùng, con vật sẫm màu nhầy nhớt ấy lại nhảy được lên sát chiếc lá và bắt đầu giãy giụa, quật lên mặt lá bằng cái đuôi dài màu đen của mình. Cả mối và kiến đều bị quét sạch xuống nước.

Một chiếc tàu khác kịp thời vớt được con số 9 và 103 lên.

Rất nhiều lá tai chuột bị lũ nòng nọc đánh đắm. Có gần một nghìn kiến và mối bị chìm.

Chính lúc ấy “Sừng Lớn” và lũ bọ hung can thiệp lần thứ hai. Từ đầu chuyển vượt sông đến giờ, chúng bay phía trên hạm đội. Ngay khi nhìn thấy lũ nòng nọc lật đổ những chiếc lá tai chuột và lao vào tấn công lũ kiến, mối bị chìm, chúng bèn lao thẳng xuống, đâm được chỗ

này chỗ kia những con non thuộc họ lưỡng cư mềm nhũn này rồi bay lên trên trước khi ướt sũng.

Một số con bọ hung bị chìm trong cuộc nhào lộn nguy hiểm nhưng phần lớn bay lên được, sừng chúng cắm đầy nòng nọc còn thở phập phồng đang dùng cái đuôi đen dài ẩm ướt quạt vào không khí.

Lần này lũ nòng nọc phải rút lui.

Đám kiến mối bị chìm được cứu. Chỉ còn khoảng năm mươi chiếc tàu chở chen chúc hơn một nghìn quân thập tự chinh. Tàu của con 24 (vốn bị lạc trong lúc đánh nhau) đã nhanh chóng trở lại nhập vào hạm đội.

Rốt cuộc, tiếng kêu pheromon mà ai nấy đều chờ đợi cũng vang lên.

Đất liền ở phía chân trời!

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU

- 6 -

nh đang trong cơn phấn khích tột độ.

- Rẽ phải. Chậm thôi, chậm thôi. Lại rẽ phải. Rồi rẽ trái. Đi thẳng. Chậm lại. Vẫn đi thẳng, đội trưởng Méliès yêu cầu.

Laetitia Wells và Jacques Méliès không ngớt khuấy động ở băng ghế sau, họ nóng lòng muốn biết cuộc điều tra sẽ dẫn đến đâu.

Người lái taxi làm theo, vẻ cam chịu.

- Nếu cứ tiếp tục thế này tôi sẽ dừng lại đây.

- Có thể nói chúng đang hướng về phía bìa rừng Fontainebleau, Laetitia vừa nói vừa sốt ruột bẻ ngón tay.

Dưới ánh trăng tròn bàng bạc, những tán lá đã hiện ra ở cuối con phố.

- Chậm lại, anh lái chậm lại xem nào!

Ở phía sau, các xe khác bấm còi inh ỏi. Chẳng có gì khó chịu đối với giao thông hơn một cuộc rượt đuổi vận tốc thấp! Đối với những ai không tham gia, thà cuộc rượt đuổi ấy diễn ra với vận tốc nhanh chết người còn hơn!

- Lại rẽ trái!

Người lái xe thở dài, triết lý:

- Anh chị đi bộ có phải tốt hơn không? Và lại bên trái là đường một chiều đấy.

- Không thành vấn đề, tôi là cảnh sát đây!

-Ồ, chiều ý anh chị vậy!

Nhưng lối đi bị cản bởi rất nhiều ô tô chạy ngược lại. Sắp tìm ra nơi đến của con kiến nhiệm chất phóng xạ rồi. Cô phóng viên và anh đội trưởng bèn nhảy ra khỏi ô tô và vì ô tô đang bò như rùa nên không có gì nguy hiểm hết. Méliès ném cho người tài xế một tờ tiền mà không bận tâm đến chuyện đợi trả lại. Hai vị khách này có vẻ hơi kỳ quặc thật nhưng dù sao họ cũng hào phóng đấy chứ, người lái xe nghĩ bụng rồi lùi xe bất chấp đường sá.

Họ đã định vị được tín hiệu. Quả là Bầy đang tiến về phía rừng Fontainebleau. Jacques Méliès và Laetitia Wells đi vào một vùng đầy những cái chòi nhỏ xập xệ được đèn đường chiếu sáng. Khu phố nghèo nàn vắng tanh không một bóng người. Không một bóng người nhưng ngược lại, lúc họ đi qua, có rất nhiều tiếng chó sủa vang giân dữ. Phần lớn trong số chúng là chó béc giê Đức to lớn thoái hóa giống vì liên tục bị phối giữa anh em với nhau hòng bảo tồn chất lượng nòi. Cứ thấy ai đi trên phố là chúng bắt đầu sủa và bám vào cổng nhảy lên.

Jacques Méliès rất sợ, nỗi kinh khiếp lũ sói tạo thành đám mây pheromon sợ hãi bao phủ quanh anh, đám mây mà lũ chó có thể cảm thấy. Điều đó càng khiến chúng muốn cắn anh hơn.

Một số con nhảy lên để thử vượt qua hàng rào chắn. Những con khác cố dùng răng nanh cắn đứt hàng rào gỗ.

- Anh sợ chó à? cô phóng viên hỏi anh đội trưởng mặt mày đang tái mét. Anh hãy chế ngự bản thân đi, đây không phải lúc buông xuôi đâu. Lũ kiến có thể vượt khỏi tay chúng ta đấy.

Đúng lúc ấy, một con béc giê Đức to lớn bắt đầu sửa to hơn những con còn lại. Nó dùng răng hàm để cắn hàng rào và đã cắn đứt một tấm ván. Đôi mắt điên cuồng của nó đảo liên hồi. Đối với nó, bất kỳ ai tỏ ra sợ hãi cũng là hành động khiêu khích thực sự. Con béc giê Đức này từng gặp những đứa trẻ nhát chết, những người bà vội vàng rảo bước có ngụ ý nhưng chưa bao giờ gặp ai lại tỏ ra sợ hãi nhân tiện tàng mạnh thế này.

- Anh làm sao vậy, đội trưởng?

- Tôi... tôi không thể tiến lên được nữa.

- Anh đùa sao, đó chỉ là một con chó thôi mà.

Con béc giê Đức tiếp tục tấn công vào hàng rào. Tấm ván thứ hai bị nghiền nát. Hàm răng sáng bóng, đôi mắt đỏ ngầu, đôi tai đen nhọn hoắt: trong tâm trí Méliès, đó là con chó sói điên dại. Con từng nằm dưới chân giường anh.

Cái đầu con chó thò qua các tấm ván. Rồi một chân, rồi toàn bộ cơ thể nó. Nó đã ra được ngoài và chạy rất nhanh. Con chó sói điên dại đã ra được ngoài. Không còn tấm chắn nào giữa hàm răng nhọn hoắt và cái họng mềm nhũn nữa.

Không còn rào cản nào giữa con vật hoang dã và người đàn ông văn minh nữa.

Mặt mũi Jacques Méliès trở nên trắng bệch và anh không cử động nổi.

Laetitia đứng chặn kịp lúc giữa con chó và người đàn ông. Cô chặn đứng con vật bằng ánh mắt màu tím hoa cà, lạnh lùng và muốn nói: “Tao không sợ mày đâu.”

Cô đứng đó, lưng thẳng, vai dang rộng, tư thế của những người tự tin vào bản thân, tư thế và ánh mắt của những người huấn luyện chó ngày xưa

khi họ dạy béc giê Đức bảo vệ nhà.

Đuôi cụp xuống, con vật quay ngoắt lại và sợ sệt trở về ổ.

Mặt Jacques Méliès vẫn còn nhợt nhạt, anh run lên vì sợ hãi và lạnh. Như đối xử với một em bé, Laetitia không chần chừ ôm anh vào lòng để trấn an anh và sưởi ấm cho anh. Cô ôm siết lấy anh cho tới khi anh mỉm cười.

- Chúng ta thoát rồi. Tôi đã cứu anh khỏi con chó còn anh cứu tôi khỏi con người. Anh thấy đấy, chúng ta rất cần đến nhau.

- Nhanh lên nào, tín hiệu!

Điểm màu xanh ve sắp ra khỏi màn hình máy. Họ chạy cho tới khi cái chấm xanh lại ở trung tâm vòng tròn.

Những cái chòi đứng nối tiếp nhau, cái nào cũng giống cái nào, đôi khi trên cửa một số cái có ghi dòng chữ “Tôi chán lắm rồi” hoặc “Đô mi si la đô rê”. Và chỗ nào cũng có chó, chỗ nào cũng có cỏ mọc tua tủa, chỗ nào cũng có những hòm thư tràn ngập tờ quảng cáo, những sợi dây phơi quần áo lung lẳng những cái kẹp giống nhau, những chiếc bàn bóng bàn hỏng và đây đó là một chiếc caravan lung lay. Dấu vết duy nhất của cuộc sống con người: ánh sáng xanh lơ hắt ra từ ti vi qua những ô cửa sổ.

Con kiến nhiệm phóng xạ đang đi như bay dưới chân họ, theo đường cống. Rừng càng lúc càng gần. Anh cảnh sát và cô phóng viên đi theo tín hiệu.

Họ rẽ vào một con phố, thoát nhìn cũng giống như mọi con phố khác trong khu này. “Phố Phượng Hoàng”, tấm biển chỉ như vậy. Giữa các hộ gia đình, họ bắt đầu thấy xuất hiện vài cửa hàng buôn bán. Trong một quán ăn nhanh, năm thanh niên đang có vẻ nghiền ngẫm trước mấy cốc bia ở bàn số 6. Trên nhãn chai có thể đọc được dòng chữ: “Chú ý: mọi sự lạm dụng đều

có thể nguy hiểm.” Trên các hộp thuốc lá cũng có dòng chữ tương tự. Chắc Chính phủ dự kiến sẽ dán những dòng chữ này lên cả bàn đạp tăng tốc ô tô và vũ khí được bán tự do.

Họ đi qua trước siêu thị “Ngôi đền Tiêu thụ”, quán cà phê “Nơi gặp gỡ của những Người bạn”, rồi đứng im bất động trước một cửa hàng đồ chơi.

- Chúng vừa dừng lại. Ở đây.

Họ xem xét nơi chốn. Cửa hàng có vẻ cũ kỹ. Gian kính bày những mặt hàng bụi bặm, như thể bị ném vào đó mà chẳng được đóng gói gì hết: nào là thỏ nhồi bông, nào là trò chơi mang tính xã hội, ô tô thu nhỏ, búp bê, lính chì, bộ sưu tập phi hành gia hay các nàng tiên, trò đùa và bẫy... Một dải hoa trang trí sặc sỡ màu sắc, lỗi thời, sáng nhấp nháy phía trên đồng hồ lớn này.

- Chúng ở đó. Chắc chắn chúng ở đó. Điểm màu xanh ve đã ngừng cử động.

Méliès siết chặt tay Laetitia như muốn nghiền nát tay cô:

- Chúng ta nắm được chúng rồi!

Trong nỗi hân hoan, anh nhảy lên ôm lấy cổ cô. Anh sẵn sàng ôm hôn cô nhưng cô đẩy anh ra.

- Bình tĩnh nào đội trưởng. Đã xong việc đâu.

- Chúng ở đó. Cô nhìn mà xem, tín hiệu vẫn hoạt động nhưng không di chuyển nữa.

Cô lắc đầu, ngược mắt lên. Trên mặt tiền cửa hàng là dòng chữ in to lồng trong đèn nê ông màu xanh lơ: “Cửa hàng Arthur, vua đồ chơi”.

143. TẠI BEL-O-KAN

Tại Bel-o-kan, một con mòng báo cáo thông tin cho Chli-pou-ni:

Họ đã đến dòng sông.

Rồi nó tường thuật chi tiết. Sau trận đánh chống lại binh đoàn bay của Tổ ong vàng, đoàn quân thập tự chinh bị lạc trên núi, cả đoàn đi qua một con thác rồi lao vào một trận đại chiến chống lại một tổ mối mới, ven bờ sông ÂnSạch.

Kiến chúa ghi lại thông tin vào một pheromon ký ức.

Thế giờ họ sẽ vượt sông bằng cách nào? Bằng đường ngầm Satei à?

Không, lũ mối đã thuần hóa niềng niễng và sử dụng niềng niễng để kéo những con tàu lá tai chuột của chúng.

Chli-pou-ni tỏ ra rất quan tâm. Bản thân mình, nó chưa bao giờ thuần hóa thành công những con bọ cánh cứng sống dưới nước này.

Con mòng sứ giả kết luận bằng những tin tức xấu. Đang đi qua sông, đoàn quân bị lũ nòng nọc tấn công. Biến cố bất ngờ ấy khiến đội quân thập tự chinh bị tổn thất nặng nề. Họ chỉ còn một nghìn quân chưa kể trong số đó có nhiều lính bị thương. Rất ít lính còn sáu chân nguyên vẹn.

Kiến chúa không lấy gì làm lo lắng lắm. Thậm chí chỉ với vài chân thôi, một nghìn lính thập tự chinh giờ đều đã trở nên thiện chiến cũng có thể giết sạch các Ngón Tay trên Trái đất, nó nhận định. Hiển nhiên là với điều kiện không bị tổn thất thêm nữa.

144. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

KEO CORNIGERA: Keo cornigera là loại cây con chỉ có thể trở thành cây trưởng thành với điều kiện kỳ quặc là được loài kiến lấy làm nơi sinh sống. Quả vậy, để phát triển, nó cần được kiến chăm sóc và

bảo vệ. Và để thu hút được kiến, loài cây này phải mất nhiều năm ròng rã tự biến mình thành một tổ kiến sống.

Toàn bộ các cành của nó đều rỗng và trong mỗi cành lại có một hệ thống hành lang và phòng ốc được dựng sẵn chỉ để tạo sự thoải mái cho loài kiến.

Hơn nữa, trong các hành lang này thường có những con rệp trắng sinh sống, kiến thợ và kiến lính rất thích mật của nó. Như vậy, keo cornigera cung cấp nơi trú ngụ cho những con kiến muốn vinh danh loài cây này bằng cách dọn tới đó an cư. Đổi lại, kiến phải hoàn thành các nghĩa vụ chủ nhà của mình. Chúng phải đuối hết sâu, rệp ngoài, sên, nhện và tất cả các loài gặm gỗ có nguy cơ sinh sôi nảy nở khắp các cành. Mỗi sáng, chúng phải dùng hàm trên chặt bỏ các dây thường xuân và những loại cây leo khác muốn sống ký sinh trên cây.

Chúng phải dọn lá rụng, cạo sạch địa y, chăm sóc cây bằng thứ nước bọt vô trùng của mình.

Trong thiên nhiên, rất hiếm gặp trường hợp thực vật và động vật hợp tác sinh tồn thành công như vậy. Nhờ có kiến, loài keo cornigera mới thường mọc cao hơn hết thảy mọi loài cây khác có khả năng che khuất nó. Nó vượt đỉnh các cây khác và trực tiếp đón nhận toàn bộ ánh mặt trời.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

145. ĐÀO CORNIGERA

Lớp sương mù lên cao rồi tan ra, để lộ một cảnh tượng kỳ lạ. Một bãi biển, những tảng đá ngầm, những vách đá lổn nhổn.

Con tàu mỗi đi đầu mắc cạn trên một bãi cát sỏi phủ rêu xanh. Hệ động thực vật ở đây nom chẳng giống ở những nơi quen thuộc cả. Những con mòng bocc mùi bùn lầy quay vòng vòng giữa đám muối và chuồn chuồn. Những loài cây dường như vừa mới được trồng, chẳng thấy rễ đâu hết. Hoa chúng co lại, lá chúng rủ thành từng búi. Dưới lớp tảo, đất rất cứng. Bị bọt sóng gặm nhấm, đá lở chỗ những lỗ tổ ong và nom như một mớ bọt biển đen ngòm.

Càng ở xa, đất càng tươi xốp và giữa mảnh đất là một cây keo cornigera non ngự trị. Chắc hẳn nó nảy mầm từ một hạt được gió cuốn đi và tình cờ hạ cánh lên hòn đảo này. Nước, đất, không khí, chỉ ba yếu tố ấy là đủ để mang sự sống đến cho cái cây. Thế nhưng vẫn thiếu một yếu tố nữa để giúp nó tăng trưởng: kiến. Bao lâu nay, trong gen nó đã có sẵn quy định hôn phối giữa nó với loài kiến.

Nó đợi loài kiến đã hai năm nay. Biết bao người anh em cornigera của nó từng bỏ lỡ cuộc gặp định mệnh này! Nó phải gián tiếp biết ơn các Ngón Tay. Kể cả các Ngón Tay từng khắc lên vỏ nó câu “Gilles yêu Nathalie”, vết sẹo khiến nó phải chịu bao đau đớn!

Đột nhiên 103 rùng mình. Sừng sừng giữa hòn đảo là một vật khiến nó nhớ lại những kỷ niệm quá ư cụ thể. Mảnh đất nhô ra này... phải, đó có thể không phải tình cờ. Chắc đúng là nó. Tòa tháp trên đỉnh tròn đầy lỗ. Điều bất thường đầu tiên họ từng nhận thấy ở xứ sở màu trắng. Không thông báo gì, nó rời nhóm và đi ra sờ nắn. Thật cứng và trong suốt, bên trong còn có một loại bọt trắng nữa. Chính xác giống lẫn gần đây nhất.

Lũ mỗi lính lại gần nó. Tiếp xúc râu.

Chuyện gì xảy ra vậy? Sao 103 lại rời nhóm?

103 giải thích rằng vật này là thứ gì đó rất quan trọng.

Đúng vậy, rất quan trọng, con 23 nhắc lại, đó là một vật được các chúa trời Ngón Tay khắc thành! Đó là một vật nguyên khối thần thánh.

Thế là ngay lập tức, lũ kiến hữu thần bắt đầu nặn một bức tượng đất sét tương tự.

Lũ kiến kích động nhất quyết định nán thêm vài ngày nữa ở chốn nương thân yên bình này để lấy lại bình tĩnh sau những xúc cảm vừa trải qua, để băng bó những vết thương chiến tranh và để hồi sức.

Ai nấy đều ủng hộ quyết định nghỉ ngơi đó.

103 bước mấy bước rồi ngay sau đó bị thứ gì đó gây ấn tượng. Các cơ quan Johnston nhạy cảm với từ trường Trái đất khiến nó nhón nhột.

Chúng đang đứng trên nút thắt Hartman!

Đoàn quân thập tự chinh đang đứng không xa nút thắt Hartman là mấy!

Các nút thắt Hartman là những vùng từ trường đặc biệt. Thường thì lũ kiến chỉ xây tổ trên những điểm chính xác này. Chúng chính là nơi giao nhau của các dòng từ trường Trái đất có ion dương. Những điểm này thường là tác nhân gây ra bệnh tật cho nhiều loài động vật (đặc biệt các loài có vú), nhưng với kiến thì ngược lại, chúng là điều kiện đảm bảo cho một cuộc sống thoải mái.

Thông qua những điểm nhỏ như vết châm cứu lỗ chỗ trên vỏ Trái đất này, kiến có thể đối thoại với hành tinh mẹ, định vị được nguồn nước, dò ra các trận động đất. Nhờ vậy, đô thị của chúng được kết nối với thế giới.

103 tìm nơi chính xác có các nguồn năng lượng mạnh nhất. Và nó phát hiện thấy nút thắt Hartman được đặt đúng ở dưới cây cornigera.

Cùng con số 24 và số 9, nó tìm ngay cách đo cái cây. Có chỗ vỏ cây rất mịn. Rồi chúng cùng nhau cắt túi bào tử bảo vệ và bắt đầu khám phá cây keo cornigera. Tuyệt vời! Ở đây có cả một tổ kiến trống, sạch sẽ miễn chê, và đang mong chờ chúng.

Chúng đi sâu xuống cái rế đầy những căn phòng chỉ còn mỗi việc đợi kiến đến ở. Một vài căn phòng có lối kiến trúc thoát nhìn là nhận ra ngay được dùng để làm kho và phòng đẻ trứng. Thậm chí còn có cả những cái chuồng nơi rệp trắng không cánh đã hồi hả làm việc.

Đội quân Bel-o-kan đi thăm nơi ở bất ngờ. Tất cả các cành cây đều rỗng, nhựa cây chảy trong vách mảnh của những bức tường đô thị sống này.

Cái cây vừa được khám phá tỏa ra mùi hương nhựa niêm nở thay cho lời chào đón dân tộc Myrmécéen.

Con 24 ngây ngất phát hiện ra những căn phòng thực vật tiếp nối nhau. Nó xúc động há hốc hàm trên và thả rơi cái vỏ kén bướm. Nhưng nó không quên nhiệm vụ. Nó nhanh chóng lượm lại cái vỏ.

Một con kiến trinh sát già bảo với con 24 rằng “món quà-tổ” này có giá của nó. Nếu muốn sống ở đây, kiến phải chăm sóc cái cây. Đó là một nhiệm vụ bó buộc thường xuyên, cần phải cảm thấy mình giống như người làm vườn từ trong tâm hồn. Chúng đi ra bên ngoài và con kiến chiến binh già chỉ cho con 24 thấy một mầm đậu tơ hồng rồi giải thích.

Hạt tơ hồng nảy mầm ngay khi tiếp xúc với bất cứ thứ gì đang phân hủy. Nhờ vậy, thân nó trôi lên được khỏi mặt đất và vươn dài ra

rồi chậm rãi xoay tròn với vận tốc hai vòng một giờ.

Ngay khi thân tơ hồng gặp một cái cây con, nó sẽ để rễ mình chết đi, các gai hút tự mọc phát triển từ đó và hút hết nhựa cây. Tơ hồng thực sự là ma cà rồng trong thế giới thực vật.

Vừa lúc đó 103 chỉ một trong mấy cây tơ hồng đang vươn lên không xa cây keo cornigera là mấy. Nó quay tròn chậm tới nỗi khiến người ta có cảm giác như đó là một hành động do gió thổi hết sức tự nhiên.

Con 24 thò các hàm trên nhọn hoắt ra định cắt tan đám tơ hồng.

Không, 103 ra lệnh. Nếu cô cắt nó, mỗi mẫu bị cắt sẽ lại hồi sinh. Một cây tơ hồng bị cắt làm mười mẫu sẽ sinh sôi thành mười cây tơ hồng khác.

103 kể nó từng chứng kiến hiện tượng kỳ lạ này rồi. Hai mẫu tơ hồng mọc sát cạnh nhau đang xoay tròn hồng tìm một cây con để hút nhựa. Nhưng vì không tìm thấy nên chúng cuốn vào nhau và hút nhựa lẫn nhau cho tới khi cả hai cùng chết.

Thế thì chúng ta có thể làm gì? Nếu chúng ta để nó vươn lên, nó sẽ tìm được cây cornigera và cuốn quanh thân cây mất, con 24 cảnh báo.

Cần phải nhổ rễ nó và ném ngay nó xuống nước.

Nói là làm. Chúng tranh thủ dọn sạch toàn bộ các loài cây khác có vẻ độc hại đối với cây keo. Rồi chúng đuổi hết các loài sâu, các loài gặm nhấm nhỏ xíu và lũ sâu róm đang lượn lờ xung quanh.

Có lúc chúng nghe thấy tiếng tích tắc đều đặn. Đó là loài bọ cánh cứng mang tên đồng hồ tử thần, một con vật chốc chốc lại đục vào

thân cây. Tiếng tích tắc thứ hai vang lên đáp lời nó.

Một con đồng hồ tử thần đực đang gọi một con đồng hồ tử thần cái! một con mỗi thông báo, nó vẫn thường xuyên phải đối mặt với những kẻ cạnh tranh này. Quả vậy, các tiếng tích tắc đúng là có vẻ đang trả lời qua lại như thể đó là tiếng hát giữa hai nhịp trống.

Đoàn quân thập tự chinh dễ dàng tìm ra chỗ của lũ đồng hồ tử thần, chúng bèn ném gọn các anh chàng Roméo và các cô nàng Juliette ấy.

Một khi đã chọn xong phe, người ta sẽ chung sức đối đầu với kẻ thù chung.

Đoàn quân thập tự chinh dọn đến ngủ đêm trong cái cây giờ đã trở thành một thành phố.

Ai nấy đều hân hoan khám phá cây keo cornigera rỗng.

Chúng ăn uống trong cái hốc rộng nhất.

Kiến, mối, ong và những con bọ hung nhỏ tiến hành trao đổi dinh dưỡng. Chúng vắt sữa lũ rệp, chúng phân chia nước mật sâu ngọt. Rồi cũng giống như mỗi lần đóng quân ngoài trời, chúng quay trở lại chủ đề muôn thuở là các Ngón Tay, đối tượng mà chuyển đi của chúng đang nhắm đến.

Các Ngón Tay là chúa trời, một con kiến hữu thần Bel-o-kan khẳng định.

Chúa trời ư? Chúa trời là cái gì? một con mối Moxiluxun hỏi.

Con 23 giải thích với con mối rằng chúa trời là những thế lực ngự trị tất cả.

Lũ ong, ruồi và mối kinh ngạc phát hiện ra rằng ngay trong lòng cuộc thập tự chinh của loài kiến cũng tồn tại những con tôn thờ các Ngón Tay tới mức tin rằng họ là nguồn gốc thế giới.

Cuộc tranh luận vẫn tiếp diễn. Ai nấy đều ra sức trình bày quan điểm của mình.

Các Ngón Tay không tồn tại.

Các Ngón Tay bay.

Không, các Ngón Tay bò.

Họ có thể đi dưới nước.

Họ ăn thịt!

Không, họ ăn cỏ.

Họ chẳng ăn gì cả và sống bằng năng lượng dự trữ mà họ có được ngay lúc chào đời.

Các Ngón Tay là những cái cây.

Không, loài bò sát.

Các Ngón Tay rất đông.

Hắn họ phải có tổng cộng mười hay mười lăm người chạy khắp nơi trên hành tinh thành những nhóm năm.

Các Ngón Tay bất tử.

Không hề nhé, chúng ta chẳng đã giết chết một tên cách đây vài ngày sao.

Đó không thực sự là một Ngón Tay!

Thế thì đó là cái gì?

Các Ngón Tay là bất khả xâm phạm.

Các Ngón Tay có tổ bằng xi măng giống ong vò vẽ.

Không, họ ngủ trên cây giống loài chim.

Họ không ngủ đông!

Thôi đi, dù sao cũng không nên hoang tưởng quá mức như vậy. Các Ngón Tay chắc chắn có ngủ đông. Động vật nào mà chẳng ngủ đông.

Các Ngón Tay ăn gỗ bởi một con mối đã từng trông thấy vài loài cây bị gặm nhấm rất lạ.

Không phải, các Ngón Tay ăn kiến.

Các Ngón Tay không ăn mà sống bằng năng lượng dự trữ có được ngay từ lúc mới sinh, tôi vừa giải thích với các cô đấy thôi.

Các Ngón Tay màu hồng và tròn vo.

Họ cũng có thể màu đen và phẳng dẹt.

Cuộc tranh luận vẫn tiếp diễn. Hữu thần và vô thần đối đầu nhau. Mớ lý thuyết kỳ cục của con 23 và con 24 khiến con số 9 phát cáu.

Cần phải giết sạch lũ cặn bã này trước khi chúng tiêm nhiễm vào đầu các lính thập tự chinh khác, nó nói sau khi đã gọi 103 ra làm chứng cho mối hiểm nguy có thể phát xuất từ đám kẻ thù nội bộ kia.

Nhưng con kiến lính lắc lắc râu.

Không. Hãy để họ yên. Họ là một phần của thế giới đa dạng.

Con số 9 bối rối. Lạ thật, từ đầu cuộc thập tự chinh đến giờ, tất cả bọn chúng đều có cảm giác thay đổi. Giờ đây kiến cũng tranh luận những vấn đề trừu tượng. Càng lúc chúng càng cảm thấy nhiều cảm xúc và càng cảm thấy sợ hãi. Lẽ nào kiến đỏ hung đã nhiễm nạn dịch “bệnh tâm trạng”? Hay chúng đã trở nên bớt kiến hơn?

Trước mắt chúng còn phải đối mặt với quý dữ vậy mà giờ vẫn còn ngồi tranh cãi. Tốt hơn cả là nên đi ngủ. Cây cornigera hạnh phúc, như thể chỉ loài cây mới biết hạnh phúc, hẳn sẽ canh gác cho giấc ngủ của chúng.

Ngoài kia, lũ cóc đêm rống lên vì không thể xơi được đám côn trùng ấy, đám côn trùng được lâu đài sọt và nhựa chở che.

Toàn bộ quân thập tự chinh đã ngủ trừ lũ kiến âm binh, bị sán lá gan điều khiển, chúng lũ lượt kéo ra ngoài để trèo lên ngọn một cái cây nào đó và đợi được cừu ăn. Nhưng trên đảo này chẳng có lấy một con cừu. Lúc bình minh, chúng sẽ lại trở về nhập hội với đồng đội, quên sạch cuộc leo trèo trong đêm của mình.

Chú thích cho phần thứ 4 "Thời kỳ đối đầu"

1. Tiếng Pháp trong nguyên bản, nghĩa là "kiến".

2. Tiếng Pháp trong nguyên bản, nghĩa là "Người bị treo cổ".

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ năm CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN - 1 -

ũ kiến nổi loạn chạy như bay qua các hành lang Cấm Thành. Chưa bao giờ chúng đưa được con kiến chứa thức ăn này đến chỗ Tiến sĩ Livingstone. Nhiều con đã phải hy sinh để làm chậm chân đội lính gác liên bang.

Axit ào ạt bắn ra. Một con kiến hữu thần ngã sụp xuống và lại thêm một con khác nữa.

Lũ kiến nổi loạn sống sót dần dần rẽ về phía phòng nuôi rận giường. Nhưng trước khi tất cả bọn chúng cùng chết, Chli-pou-ni muốn tìm hiểu sự việc. Nó ra lệnh dẫn một trong những kẻ cuồng tín đó đến gặp mình.

Tại sao các người lại làm thế? nó hỏi.

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta.

Lại cái điệp khúc nhàm tai ấy. Kiến chúa Chli-pou-ni trầm ngâm khua khua râu. Bấy lâu nay, vì những lý do khó hiểu, phong trào nổi dậy ngày càng phát triển. Cách đây chỉ mới vài tuần, theo các điệp viên của kiến chúa, lũ kiến nổi loạn chỉ có khoảng mười hai con vậy mà giờ chúng đã lên tới cả trăm con.

Cần phải tăng cường săn đuổi quân nổi loạn. Giờ chúng đã trở nên quá nguy hiểm.

147. CỬA HÀNG ĐỒ CHƠI

- Giờ ta làm gì đây? Laetitia Wells hỏi.

- Ta tiến hành thôi, Jacques Méliès tự tin ra lệnh.

- Anh nghĩ họ để chúng ta vào à?

- Thực sự tôi không nghĩ đến chuyện bấm chuông đâu. Chúng ta đi lối cửa sổ trước thôi. Nếu ai đó có ý định phản đối, tôi sẽ trình lệnh khám xét ra. Lúc nào tôi cũng mang theo một cái lệnh khám xét giả trên người.

- Thật đạo đức làm sao! cô phóng viên phản bác. Rõ ràng khoảng cách giữa cảnh sát và tội phạm cũng chẳng lấy gì làm xa lắm.

- Không phải cứ dẫn đo một cách tử tế và có những tình cảm cao đẹp là người ta bắt được tội phạm đâu. Tiến hành thôi nào!

Quá tò mò để có thể tiếp tục căn nhà, cô đi theo anh lúc anh đã trèo được lên tường bằng cách bám vào ống xả nước mưa.

Loài người di chuyển rất khó khăn trên những bề mặt thẳng đứng. Tay Laetitia và Méliès đã bị trầy xước và họ suýt ngã nhiều lần trước khi lên được tới sân thượng. May thay, ngôi nhà chỉ có một tầng và ngay phía trên đã là mái.

Họ lấy lại hơi. Điểm màu xanh ve vẫn ở đó, bất động giữa màn hình. Có lẽ Laetitia và Méliès chỉ còn cách lũ kiến giết người năm hay sáu mét gì nữa thôi. Cửa sổ ban công hé mở. Họ bước vào.

Anh dùng cây đèn pin rọi vào một phòng ngủ tuềnh toàng, trong phòng có một chiếc giường rộng phủ đầy cây đậu bọ cạp màu đỏ, một chiếc tủ kiểu Normandie và lát đất giấy hoa dán tường in hình những khung cảnh miền núi. Căn phòng toát lên mùi oải hương lẫn với mùi băng phiến.

Nó thông với một phòng khách có phong cách “Siêu thị Nội thất”, trong đó có những chiếc phôi chân xoay và bộ đèn chùm. Điểm độc đáo là bộ sưu tập nước hoa phương Đông được đặt trên một cái rằm chìa.

Họ nhìn thấy chút ánh sáng nằm cách đó một chút. Phía dưới, chắc hẳn mọi người đang dùng bữa tối trong bếp, mắt chăm chú xem ti vi. Méliès nhìn đăm đăm màn hình của riêng mình.

- Lũ kiến đang ở phía dưới chúng ta, anh thì thầm. Hẳn ở đó phải có một cái kho.

Họ tìm cửa sập trên trần. Trong hành lang phòng tắm, họ tìm thấy một cái thang được đặt hướng về phía nóc nhà nơi họ bắt gặp ánh sáng le lói của một ngọn đèn.

- Trèo lên đi, Méliès nói rồi rút súng ra.

Họ đi vào một căn phòng áp mái kỳ lạ. Giữa phòng là một bể đất giống cái bể của Laetitia nhưng lớn hơn gấp mười lần. Có hàng loạt ống tỏa ra từ cái bể khổng lồ này và kết nối với một chiếc máy vi tính, còn chiếc máy vi tính lại được kết nối với cả đồng những chai lọ thủy tinh sặc sỡ. Phía bên trái là các dụng cụ tin học khác như bàn để máy, kính hiển vi, dây điện và bóng bán dẫn loằng ngoằng. “Cái ổ của một nhà khoa học điên rồ”, người phụ nữ trẻ đang nghĩ thế thì nghe thấy tiếng kêu sau lưng:

- Giơ tay lên!

Hai người chậm rãi quay lại. Đầu tiên, họ thấy một khẩu súng nòng to đang chĩa về phía họ. Tiếp đó, phía trên khẩu súng, họ thấy một khuôn mặt quen thuộc tới mức kinh ngạc. Họ biết khuôn mặt này từ lâu rồi, đó chính là người thổi sáo ở Hamelin!

148. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

BỌ ĐÁNH RẪM: Bọ đánh rằm (*Brachynus creptians*) sở hữu một khẩu “súng hữu cơ”. Nếu bị tấn công, chúng sẽ thải ra một loại khói, kèm đó là một tiếng nổ. Loại khói ấy được con côn trùng này sản xuất bằng cách kết hợp hai chất hóa học thoát ra từ hai tuyến hạch khác

nhau. Tuyến thứ nhất nhả ra một dung dịch chứa 25% nước tăng cường oxy và 10% hydroquinon. Tuyến thứ hai sản xuất ra một loại enzym có tên peroxydase. Các chất này hòa vào nhau trong một dạng như phòng đốt cháy và sôi ở nhiệt độ 1000C khiến khói bốc lên rồi phỉ ra một tia hơi nitric khiến tiếng nổ phát ra.

Nếu ta đưa tay lại gần một con bọ đánh rắm, súng của nó sẽ bắn ngay ra một loạt những giọt màu đỏ, nóng rẫy và bốc mùi. Axit nitric sẽ khiến da bị rộp lên.

Loài bọ cánh cứng này biết ngấm bằng cách định hướng cái đầu bụng dưới linh hoạt nơi diễn ra hoạt động nhào trộn chất nổ. Nhờ vậy, chúng có thể bắn trúng mục tiêu cách mình vài centimét. Nếu bắn trượt thì đã có tiếng nổ khiến bất kỳ kẻ tấn công nào cũng phải cao chạy xa bay.

Một con bọ đánh rắm thường dự trữ ba đến bốn loạt đạn. Tuy nhiên một số nhà nghiên cứu côn trùng phát hiện ra rằng loài côn trùng này có khả năng bắn hai mươi tư phát liên tiếp nếu bị khiêu khích.

Bọ đánh rắm có màu da cam và màu xanh bạc. Phát hiện ra chúng rất dễ. Mọi chuyện diễn biến như thế vì có vũ khí mà chúng mạnh mẽ tới nỗi dám xuất hiện trong trang phục sắc sỡ. Nhìn chung, tất cả các loại bọ cánh cứng dám trưng ra sắc màu rực rỡ và những họa tiết nổi bật đều sở hữu một “vật bảo đảm” giúp chúng tự vệ và tránh xa mọi ánh mắt tò mò.

Lưu ý: Tuy nhiên, nên nhớ rằng loài chuột rất thích xơi “vật bảo đảm” này, chúng nhảy lên con bọ đánh rắm rồi ngay sau đó ấn bụng dưới con này vào cát trước khi chất nổ kịp phát huy tác dụng. Thế là đạn thì bắn vào cát còn khi con côn trùng đã mất hết đạn, lũ chuột sẽ ngốn ngấu nó, phần bị xơi trước tiên là cái đầu.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

149. MỘT BUỔI SÁNG DỄ CHỊU

Con 24 thức dậy, nó đang nằm ở chỗ trứng của một cành keo cornigera mịn màng. Trên toàn bộ sườn nhánh, nó nhìn thấy rõ những hốc nhỏ giống như những cửa sổ được dùng để thông gió cho các phòng. Nó chọc thủng màng vách ngăn trong cùng và nhận thấy một phòng đã sẵn sàng trở thành phòng trông trẻ. Các con kiến khác vẫn đang ngủ. Con 24 ra ngoài đi dạo một lát.

Các cuống lá keo cornigera chứa nhân tố phân phối mật hoa cho kiến trưởng thành và những tiêu thể - “cốc rượu nhỏ” cho ấu trùng. Các thức ăn này chứa đầy protein và chất béo hoàn toàn thích hợp với dinh dưỡng của loài kiến ở đủ mọi lứa tuổi.

Các vách đá ì oạp tiếng gợn sóng sớm mai vỗ bờ. Không khí sực mùi hăng hắc của bạc hà và mùi hấp hơi của xạ hương.

Trên bãi cát, mặt trời đỏ lựng chiếu sáng bề mặt sông nơi những con rệp nước tung tăng lướt đi. Một cành khô nhỏ được dùng làm đê chắn sóng. Con 24 bước lên đó, qua làn nước trong vắt, nó nhìn thấy đám đĩa, ấu trùng muỗi bám thành từng chùm chi chít.

Con 24 đi ngược về phía Bắc đảo. Bờ vách được vượt ve bởi hăng hà sa số bèo tấm nom tựa như một thảm hạt xanh tròn từ đó thi thoảng lại trồi lên đôi mắt lồi của một con ếch xanh. Trong một vũng nước ở phía xa xa, những bông súng trắng với phần búp màu tím hoa cà đã nở từ lúc bảy giờ sáng và sẽ khép lại khi chiều tàn. Hoa súng mang trong mình khả năng làm dịu trừ danh mà côn trùng con nào cũng biết. Thậm chí thời kỳ đói kém chúng còn ăn cả rễ hoa súng vốn rất giàu tinh bột nữa.

Thiên nhiên luôn nghĩ đến hết thảy, con 24 tự nhủ. Một bài thuốc luôn được đặt ở ngay gần một căn bệnh. Ven các vùng nước hôi thối luôn mọc lên những cây liễu rủ vỏ có chứa axit xalixilic (thành phần chính trong thuốc aspirin) có tác dụng chữa các bệnh dễ mắc ở những vùng ô nhiễm.

Hòn đảo thật nhỏ bé. Giờ con 24 đã sang đến bờ Đông. Nơi này được điểm tô bởi các loài cây lưỡng cư thân ngập trong nước. Cây mũi tên, cây nghề và cây ma lương sinh sôi nảy nở, điểm thêm những chấm tím nhạt hoặc trắng vào thế giới xanh mát này.

Các cặp chuồn chuồn đang xoay tròn phía trên nó. Lũ chuồn chuồn đực đang cố đặt hai bộ phận sinh dục của mình sao cho khớp với hai bộ phận sinh dục của lũ chuồn chuồn cái. Chuồn chuồn đực có một bộ phận sinh dục dưới lồng ngực và một bộ phận sinh dục ở đầu bụng dưới, về phần mình con cái có một bộ phận sinh dục ở sau đầu và một bộ phận sinh dục ở đầu bụng dưới. Để mọi thứ hoạt động suôn sẻ, bốn bộ phận sinh dục phải kết nối với nhau cùng một lúc, điều này đòi hỏi chúng phải thực hiện những cú nhào lộn phức tạp.

Con 24 tiếp tục đi thăm đảo.

Ở phía Nam, các cây vùng đầm lầy bắt rễ trực tiếp vào đất. Nào sậy, nào bấc, đuôi diều, bấc hà. Đột nhiên từ giữa bụi tre trời lên đôi mắt đen ngòm. Đôi mắt ấy đang nhìn con 24. Chúng tiến lên. Chúng thuộc họ kỳ giông. Một loại thằn lằn da đen điểm vàng và da cam. Đầu con vật tròn phẳng, lưng hằn lên những mụn cóc xám, vết tích cuối cùng mà tổ tiên khủng long của chúng để lại. Con vật tiến lại gần. Kỳ giông rất khoái côn trùng nhưng chúng đi chậm tới nỗi thường thì con mồi của chúng chạy thoát trước khi chúng có thể tóm được nó. Thế là chúng chờ mưa xuống tiêu hủy tất cả để đục nước béo cò.

Con 24 chạy như bay về nơi trú ngụ trên cây keo.

Báo động, nó kêu lên bằng ngôn ngữ tỏa mùi, một con kỳ giông, một con kỳ giông!

Thế là lũ kiến giương hết bụng dưới lên qua các lỗ bần trên cây. Từ đó phụt ra cả tràng axit dễ dàng chạm trúng mục tiêu vốn không được nhanh nhẹn cho lắm. Nhưng con kỳ giông không thềm bận tâm vì nó đã có lớp da sẫm màu dày dặn bảo vệ. Những con kiến vội vàng lao vào cắn con kỳ giông bằng hàm trên sẽ bị chết ngay, do thứ dịch cực độc bao quanh con bò sát. Như vậy, đôi khi một kẻ chậm chạp cũng có thể đánh bại những kẻ nhanh nhẹn.

Con kỳ giông, tự tin vào khả năng bất khả chiến bại của mình, ung dung tiến về phía một cành cây lúc nhúc kiến pháo binh. Và... đâm vào một cái gai của cây keo. Nó bị chảy máu, nó sợ hãi kiểm tra vết thương và quay đầu trốn vào giữa những cây bấc. Thứ bất động đã chiến thắng kẻ chậm chạp.

Toàn bộ cư dân trên cây hoan nghênh cái cây như thế đó là một con vật, một con vật đến bảo vệ chúng thoát khỏi loài ăn mồi. Chúng đuổi hết các loại ký sinh còn lang thang trên các cành ra khỏi cây và bón vài gam phân compôt vào chỗ gần rễ cây.

Khi nhiệt độ buổi sáng lên cao, ai nấy lại vào việc của mình. Lũ mối tìm được một mẫu gỗ trôi trên sông. Lũ ruồi hối hả với cuộc trình diễn phối giống. Loài nào cũng tìm được cho mình vùng lãnh thổ ưng ý. Đào cornigera dâng tặng chúng tất cả những thức ăn cần thiết và tách xa chúng khỏi đám vật ăn mồi.

Dòng sông chứa đầy thứ để ăn: cây trang ba lá có thể ép cho đến khi thu được một thứ bia ngọt lịm, lá tai chuột đầm lầy, cỏ xạ phòng có tác dụng tẩy trùng vết thương, gai dầu nước với những chiếc gai có tác dụng bắt cá giúp kiến đở hung có được thịt tươi.

Dưới đám mây muối và chuồn chuồn dày đặc, lũ kiến thích thú thường thức cuộc sống trên đảo cách xa mọi thứ nghĩa vụ cứ lặp đi lặp lại ở các đô thị lớn.

Bỗng tiếng ồn ào vang lên. Hai con bọ hươu đực đang đánh nhau.

Hai con bọ nanh sừng nhọn hoắt đang quay vòng quanh nhau dùng bộ hàm trên vốn phát triển ngoại cỡ để tóm lấy nhau, rồi chúng nâng nhau lên và lật ngược nhau lại. Các vỏ kitin va vào nhau, những cái sừng chạm mạnh vào nhau. Trận đấm bốc chuyên nghiệp. Bụi bặm và ồn ào. Chúng bay lên rồi tiếp tục choáng nhau trên trời.

Khán giả nào cũng hứng khởi hưởng ứng trận đấu tay đôi tuyệt vời này. Trong đám cử tọa, đã xuất hiện những con đập hàm trên tanh tách vì cả chúng nữa, chúng cũng muốn được đánh đấm và tranh hùng.

Trận đấu đang nghiêng về phía kẻ to xác hơn; kẻ còn lại ngã nhào, chân cẳng chống lên trời khua khua trong không khí. Con bọ hươu chiến thắng giương cặp sừng dài sắc nhọn lên trời ra ý mình đã thành công.

103 nhận thấy một dấu hiệu qua biến cố này. Nó hiểu rằng những khoảnh khắc yên bình trên đảo cây keo đang kết thúc. Đội quân đang nóng lòng muốn được tiếp tục cuộc thập tự chinh. Nếu chúng còn ở lại đây, những cuộc quyết đấu tranh giành bạn tình, những cuộc âu đả, cãi lộn sẽ lại lặp lại, đối đầu giữa loài này với loài kia sẽ lại tái diễn. Liên minh sẽ tan vỡ. Lũ kiến sẽ lại gây chiến với lũ mối, lũ ong sẽ lại chống lại lũ ruồi và bọ hung sẽ nghênh chiến với bọ hung.

Cần phải tập trung các nguồn năng lượng hủy diệt này lại, làm chúng hướng về mục đích chung. Cần phải tiếp tục cuộc thập tự chinh. Nó quay sang phải, quay sang trái nói về chuyện đó. Sáng mai, ngay khi mặt trời tỏa những tia nắng đầu tiên, chúng sẽ lại lên đường.

Buổi tối, nằm sâu trong các phòng tự nhiên, chúng đã quen đông dài về mọi điều và về những con khác.

Hôm nay, một con kiến đề xuất chuyện để ghi dấu cuộc thập tự chinh, mỗi con sẽ thay số khi sinh của mình bằng một cái tên, như các kiến chúa vẫn làm.

Một cái tên ư?

Sao lại không chứ...

Phải, chúng ta hãy đặt tên cho nhau.

Các bạn sẽ gọi tôi là gì? 103 hỏi.

Chúng đề xuất gọi nó là “Kiến chỉ huy”, hoặc “Kiến đánh bại chim”, hoặc “Kiến biết sợ”. Nhưng nó quyết định rằng điều xác định đặc tính của nó chính xác nhất là thái độ nghi ngờ và tò mò. Sự vô tri là niềm tự hào lớn của nó. Nó muốn được gọi là “Kiến nghi ngờ”.

Tôi muốn mang tên “Kiến hiểu biết”. Vì tôi biết các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta, con 23 lên tiếng.

Tôi lại muốn các bạn gọi tôi là “Kiến là một con kiến”, con số 9 năn nì, bởi tôi đấu tranh vì loài kiến và chống lại mọi kẻ thù của loài kiến.

Tôi muốn các bạn gọi tôi là “Kiến...”

Trước đây, “tôi” là một từ cấm kỵ. Việc tự đặt cho mình một cái tên chứng tỏ nhu cầu được thừa nhận không chỉ với tư cách một phần của tổng thể, mà còn với tư cách cá nhân riêng rẽ.

103 cảm thấy lo lắng. Tất cả những chuyện này đều không hề bình thường. Nó đứng lên trên bốn chân. Nó yêu cầu bỏ ngay ý tưởng

này.

Các bạn chuẩn bị đi, mai chúng ta sẽ khởi hành sớm. Càng sớm càng tốt.

150. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

AUROVILLE: Biển cổ ở Auroville (viết tắt của Aurore-ville, tức Thành phố Rạng đông), một thành phố thuộc đất nước Ấn Độ, gần Pondichéry được coi là một trong những trải nghiệm thú vị nhất của cộng đồng người không tưởng. Năm 1968, một nam triết gia người Bengale tên là Sri Aurobindo và một nữ triết gia người Pháp tên là Mira Alfassa (nghĩa là “Mẹ”) đã tiến hành lập ra ở đây “ngôi làng” lý tưởng. Ngôi làng hẳn là mang hình dải thiên hà để tất cả cùng có thể tỏa sáng từ khu vực trung tâm có hình tròn. Họ chờ người đến từ mọi đất nước. Và người đến đây chủ yếu là người châu Âu với mong muốn kiếm tìm một điều tuyệt đối không tưởng.

Đàn ông đàn bà cùng nhau tạo ra động cơ gió, xây dựng các xưởng thủ công, khơi thông kênh rạch, xây trung tâm thông tin và một xưởng gạch. Họ tiến hành trồng trọt ở nơi vốn rất đồi khô cằn này. Mẹ viết rất nhiều tập sách kể lại các trải nghiệm tâm linh của mình. Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp cho tới khi các thành viên trong cộng đồng quyết định tôn Mẹ làm thánh sống. Thoạt tiên Mẹ từ chối vinh dự ấy. Nhưng vì Sri Aurobindo đã qua đời nên chẳng còn ai đủ mạnh để nhận lấy vinh dự ấy thay cho bà. Thế là Mẹ không thể cưỡng lại được những người tôn thờ mình lâu hơn nữa.

Họ nhốt Mẹ trong bốn bức tường phòng và quyết định rằng vì từ chối trở thành thánh sống, nên Mẹ sẽ là thánh chết. Có lẽ

Mẹ cũng không nhận thấy được bản chất thần thánh của mình nhưng chẳng vì thế mà Mẹ không thể là một vị thánh!

Lần cuối cùng Mẹ xuất hiện với vẻ lả đi và như bị sốc. Cứ khi nào Mẹ cố tìm cách nói về cảnh mình bị giam cầm và hành vi đối xử của những người tôn thờ mình là những người này ngắt lời Mẹ và đưa Mẹ trở lại phòng. Dần dần Mẹ trở thành một bà lão già nua héo quắt trước những thử thách mà đám người khẳng định là tôn thờ Mẹ bắt Mẹ phải chịu đựng.

Thế nhưng Mẹ cũng lén chuyển được một bức thông điệp cho bạn bè cũ: bọn người kia tìm cách đầu độc Mẹ để biến Mẹ thành thánh chết, và như vậy Mẹ sẽ trở nên đáng kính hơn. Lời cầu cứu vô ích. Tất cả những ai có ý định giúp đỡ Mẹ đều bị đuổi ra khỏi cộng đồng. Phương thức giao tiếp cuối cùng: giữa bốn bức tường, Mẹ chơi đàn ống để diễn tả bi kịch của mình.

Chẳng ăn thua gì. Có thể là nạn nhân của một liều arsen mạnh, Mẹ qua đời năm 1973. Auroville tổ chức tang lễ cho Mẹ như cho một vị thánh.

Thế nhưng không có Mẹ, chẳng còn gì giúp đô thị bền vững được nữa. Đô thị tan đàn xẻ nghé. Các thành viên chống lại nhau. Quên bẵng đi điều không tưởng về một thế giới lý tưởng, họ lần lượt kéo nhau ra tòa và rất nhiều vụ kiện khiến người ta nghi ngờ một trong những trải nghiệm cộng đồng thú vị của con người, trải nghiệm mà từng có thời được xếp vào hàng được kỳ vọng nhất và thành công nhất.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

151. NICOLAS

Hãy chiến đấu đến cùng.

Cậu biết rõ là sẽ rất khó để phong trào hữu thần, hiện đang bị Chli-pou-ni truy lùng không thương tiếc, lấy lại sức sống. Để phát huy hiệu quả, một vị thần phải biết tỏ ra có khả năng diễn thuyết phù hợp với tình hình hiện tại. Nicolas Wells, lợi dụng lúc cộng đồng dưới lòng đất say ngủ, đã đến đứng trước máy phiên dịch. Cậu tìm cảm hứng trong giây lát rồi bắt đầu gõ lên bàn phím máy tính như một Mozart trẻ tuổi gõ lên bàn phím dương cầm trong các phòng khách. Chỉ khác là cậu không tạo ra âm nhạc mà tạo ra những bản giao hưởng hương thơm có thể biến cậu thành thần thánh.

Hãy chiến đấu đến cùng.

Hãy thực hiện nhiệm vụ dâng tặng, dù phải trả giá thế nào.

Bởi các người chưa cung cấp lương thực đủ cho chúng ta nên giờ các người mới phải chịu đòn đau và chết chóc.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay là những đấng chúa.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất to lớn.

Các Ngón Tay có thể làm mọi thứ bởi các Ngón Tay rất mạnh mẽ.

Đó là sự...

- Nicolas, con dậy rồi à, con đang làm gì đấy? Con không ngủ sao?

Jonathan Wells đứng ngay sau lưng cậu, anh vừa bước lên vừa dụi mắt và ngáp.

Hoảng sợ. Nicolas Wells muốn tắt ngay cái máy nhưng lại ần nhảm nút. Thay vì tắt máy, cậu lại tăng cường độ sáng của màn hình.

Chỉ cần nhìn qua một cái là Jonathan có thể đoán được mọi chuyện. Anh chỉ kịp đọc câu cuối cùng nhưng anh đã hiểu hết.

Con trai anh đang làm cho lũ kiến tưởng rằng nó là đức chúa của loài kiến, hòng ép những con vật này dâng cúng thực phẩm cho họ.

Mắt Jonathan mở to. Trong thoáng chốc, anh đã đưa ra được kết luận.

NICOLAS BIẾN Lũ KIẾN THÀNH NHỮNG KẼ SÙNG ĐẠO!

Anh sững sờ trong giây lát, phát hiện này làm anh sững sốt quá. Nicolas không biết phải làm thế nào. Cậu chạy vội về phía bố.

- Bố ơi, bố phải hiểu rằng con làm vậy là để cứu chúng ta, để chúng nuôi dưỡng chúng ta...

Jonathan hoảng hốt.

Nicolas ấp úng:

- Con đã dạy lũ kiến phải tôn kính chúng ta. Suy cho cùng, vì chúng mà chúng ta phải ở dưới đây, nên chính chúng phải đưa chúng ta thoát khỏi đây. Vậy mà giờ chúng không mang thức ăn đến cho chúng ta nữa, chúng bỏ rơi chúng ta, chúng ta đang chết dần vì đói. Phải có ai đó phản ứng và làm gì đấy chứ. Thế nên con đã tìm cách và con đã tìm được giải pháp. Chúng ta thông minh hơn kiến cả nghìn lần, khỏe hơn kiến cả nghìn lần, to lớn hơn kiến cả nghìn lần. Bất kỳ con người nào cũng là khổng lồ trong mắt những con vật ấy. Nếu coi chúng ta như chúa trời, chúng sẽ không để chúng ta quy ngã. Vì vậy mà con mới đào tạo nên những con kiến hữu thần và chính nhờ con mà mọi người mới còn được ăn chút nước mật sâu với cả năm. Con, Nicolas, mười hai tuổi, con đã cứu mọi người, những người lớn, những người đang tự coi mình là côn trùng!

Jonathan không ngần ngại. Hai cái tát nảy lửa in dấu năm Ngón Tay đỏ lừ trên má con trai anh. Tiếng ồn khiến mọi người tỉnh giấc. Ai nấy đều nhanh chóng hiểu sự việc.

- Nicolas!..., bà Augusta sững sờ thốt lên.

Nicolas òa lên khóc nức nở. Người lớn chẳng bao giờ hiểu gì hết. Trước ánh mắt lạnh lùng của bố mẹ mình, vị chúa trời muốn trả thù biến thành cậu nhóc mít ướt.

Jonathan Wells giơ tay lên định trừng phạt cậu lần nữa. Nhưng vợ anh ngăn lại:

- Đừng. Đừng mang bạo lực trở lại đây. Chẳng phải khó khăn lắm chúng ta mới xua đuổi được bạo lực đó sao!

Nhưng Jonathan không kìm chế nổi.

- Nó đã lạm dụng những đặc quyền của con người. Nó đã đưa khái niệm “chúa trời” vào văn minh loài kiến! Ai mà lường được những hậu quả của một hành động như vậy chứ? Chiến tranh tôn giáo, Tóa án dị giáo, chủ nghĩa cuồng tín, không khoan hồng... Và tất cả đều là tại con trai tôi.

Lucie năn nỉ anh khoan thứ:

- Đó là lỗi của tất cả chúng ta.

- Chúng ta làm sao sửa được lỗi lầm khủng khiếp này đây? Jonathan thờ dài. Anh chẳng thấy đâu là giải pháp cả.

Lucie ôm vai chồng.

- Có đấy. Em đã thấy một giải pháp. Anh hãy nói chuyện với con trai chúng ta.

152. SỰ RA ĐỜI CỦA CỘNG ĐỒNG CORNIGERA TỰ DO (CLC)

Bình minh. Sáng nay con 24 lại tiếp tục ngắm nhìn chân trời mờ sương.

Mặt trời ơi hãy lên cao đi.

Và mặt trời vâng lời nó.

Chỉ có một mình ở đầu một nhánh cây, con 24 chiêm ngưỡng thế giới tươi đẹp và ngắm nghĩ. Nếu các đức chúa tồn tại, hẳn họ chẳng cần hóa thân thành Ngón Tay làm gì. Họ không việc gì phải biến thành những con vật khổng lồ và kinh khủng. Vậy mà họ lại đang ở đó. Trong những món ăn ngon lành mà cái cây sản sinh ra để thu hút loài kiến. Trong lớp áo giáp sáng loáng

của lũ bọ hung. Trong hệ thống làm lạnh của tổ mối. Trong vẻ đẹp của dòng sông và trong hương thơm của loài hoa, trong sự xấu xa của lũ rận và trong đôi cánh lấp lánh ánh vàng của lũ bướm, trong nước mật sâu ngon lành và trong nọc ong độc chết người, trong những dãy núi ngoắt ngoéo và dưới dòng sông êm đềm, trong cơn mưa hủy diệt và trong ánh mặt trời căng tràn sức sống!

Cũng như con 23, nó rất muốn tin rằng có một thế lực bề trên chi phối thế giới. Nhưng nó vừa hiểu điều này: thế lực ấy hiện diện khắp nơi và nằm trong mọi điều. Các Ngón Tay không phải là hiện thân của thế lực ấy!

Nó là chúa trời, con 23 là chúa trời và các Ngón Tay là chúa trời. Không cần phải kiếm tìm xa xôi gì nữa. Mọi thứ ở đó, trong tầm râu và hàm trên của nó.

Nó nhớ lại một truyền thuyết Myrmécéen mà 103 từng kể cho nó. Giờ thì nó đã hiểu thấu đáo. Đâu là thời điểm tốt đẹp nhất? Hiện tại! Đâu là điều thú vị nhất nên làm? Quan tâm đến điều đang ở trước mặt ta! Đâu là bí mật của hạnh phúc? Đi dạo trên Trái đất!

Nó đứng dậy.

Mặt trời ơi lên cao nữa đi và hãy trở nên trắng xóa!

Và một lần nữa mặt trời ngoan ngoãn vâng lời nó.

Con 24 bước đi và thả cái vỏ kén ra. Nó không còn cuộc tìm kiếm nào nữa. Nó đã hiểu tất cả. Không cần phải theo đuổi cuộc thập tự chinh làm gì. Nó cứ luôn bị lạc là bởi nó không tìm thấy chỗ của mình. Giờ nó biết chỗ của mình là ở đây. Điều nó phải làm là quy hoạch hòn đảo này, và nó chỉ tham vọng duy nhất một

điều: tận dụng từng giây từng phút như tận dụng một món quà của cuộc sống diệu kỳ.

Nó không còn sợ nỗi cô đơn nữa. Nó không còn sợ những kẻ khác nữa. Khi ở đúng chỗ của mình, người ta chẳng sợ gì nữa cả.

Con 24 chạy đi tìm 103.

Nó tìm thấy 103 đang dùng nước bọt sữa sang những con tàu lá tai chuột.

Tiếp xúc râu.

Nó trả lại 103 cái vỏ kén.

Tôi sẽ không mang báu vật này nữa. Chị sẽ phải tự mình mang nó thôi. Tôi ở lại đây. Tôi không còn gì phải chứng minh, tôi đã chán ngấy đánh nhau, chán ngấy chuyện bị lạc rồi.

Những lời này khiến lũ kiến đứng quanh dựng hết cả râu dậy vì ngạc nhiên. 103 cầm lấy cái vỏ kén, mặt ngây ra.

Nó hỏi con 24 có chuyện gì.

Hai con côn trùng lướt đầu râu qua nhau.

Tôi ở lại đây, con 24 nhắc lại. Tôi sẽ xây một đô thị ở đây.

Nhưng cô đã có Bel-o-kan, tổ quê hương của cô rồi mà!

Con kiến trẻ con sẵn sàng thừa nhận Bel-o-kan là một liên bang rộng lớn và hùng mạnh. Chỉ có điều những đối đầu giữa các đô thị kiến không còn khiến nó quan tâm nữa. Nó đã chán ngấy mấy đẳng cấp cứ áp cho mọi con kiến một vai trò nào đó ngay từ

lúc chúng chào đời. Nó muốn sống xa các đô thị này và sống xa các Ngón Tay. Mọi chuyện sẽ bắt đầu lại từ số không.

Nhưng cô sẽ chỉ có một mình!

Nếu các chị em kiến khác cũng muốn ở lại đảo, họ sẽ được hoan nghênh.

Một con kiến đỏ hung lại gần nó. Con này cũng chán ngấy cuộc thập tự chinh rồi. Nó chẳng chống đối cũng chẳng ủng hộ các Ngón Tay. Họ không khiến nó bận lòng. Sáu con khác cũng đồng ý như vậy. Thế là chúng từ chối rời khỏi đảo.

Hai con ong và hai con mối cũng quyết định bỏ cuộc thập tự chinh.

Lũ ếch sẽ ngẫu nhiên tất cả các cô, con số 9 cảnh báo.

Chúng không tin chuyện đó. Cây keo cornigera sẽ dùng gai của nó để bảo vệ chúng khỏi lũ động vật ăn mồi.

Một con bọ cánh cứng và một con ruồi cũng đứng về phe con 24. Rồi thêm mười con kiến, năm con ong và năm con mối nữa.

Làm thế nào để ngăn cản chúng bây giờ?

Một con kiến đỏ hung cho hay nó là kiến hữu thần song cũng muốn được sống trên đảo. Con 24 trả lời rằng riêng về vấn đề các Ngón Tay, cộng đồng của chúng không ủng hộ cũng chẳng phản đối kiến hữu thần. Trên đảo, ai hiểu thế nào thì sẽ nghĩ như vậy.

Nghĩ..., 103 khẽ run run.

Đây là lần đầu tiên động vật lập ra một đô thị không tưởng. Chúng đặt cho đô thị tên “Đô thị Cornigera” và bắt đầu an cư trên cây. Lũ ong vốn sở hữu một chút mật ong chứa đầy hoóc môn đã biến các con vô tính thành hữu tính theo nguyện vọng của chính những con này. Như vậy đô thị sẽ có ong chúa và có thể trường tồn.

103 bất động một lúc, nó rất sừng sốt trước quyết định này. Rồi nó lại khua râu và yêu cầu tất cả các con vật muốn tiếp tục cuộc thập tự chinh tập hợp.

153. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

GIAO TIẾP GIỮA CÁC CÂY: Một số loài keo châu Phi có những đặc tính kỳ lạ. Khi một con linh dương hay một con dê cái muốn gặm chúng, chúng bèn biến đổi các thành phần hóa học trong nhựa của mình sao cho chất nhựa này trở nên độc hại. Lúc nhận ra cái cây không còn mùi như lúc đầu nữa, con vật sẽ bỏ đi gặm cây khác. Thế nhưng, cây keo lại có khả năng tỏa ra mùi hương mà những cây keo bên cạnh tiếp nhận để được cảnh báo ngay lập tức về sự hiện diện của các loài săn mồi. Trong vòng vài phút, không thứ gì có thể ăn nổi. Thế là đám động vật ăn cỏ bèn tránh ra và bỏ đi tìm cây keo nào đứng ở vị trí thật xa, đủ xa để không nhận được bức thông điệp cảnh báo. Thế nhưng vẫn có những trường hợp nuôi động vật theo bầy, rào kín dê và cây keo ở một chỗ. Hậu quả là khi cây keo bị chạm đầu tiên cảnh báo cho mọi cây còn lại, lũ dê không có lựa chọn nào khác là phải gặm những cây nhiễm độc. Chính vì vậy mà rất nhiều đàn gia súc đã chết vì ngộ độc, lý do mà phải mất rất nhiều thời gian con người mới tìm ra.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối,
quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN

- 2 -

uổi trưa. Trong khi đám quân tiên phong tiếp tục sắp xếp cuộc sống của mình trên đảo cây keo, 103 chuẩn bị cho đoàn tàu lá tai chuột. Đội quân thập tự chinh lên tàu và bám vào đám lông tơ mịn màng trên lá.

Lũ ruồi cất cánh với tư cách quân trinh thám hòng xem xét khu vực bờ bên kia, nơi chúng sẽ cập bến. Lũ ruồi chịu trách nhiệm tìm ra điểm thả neo tốt nhất. Nghĩa là điểm thả neo ít nguy hiểm nhất.

Tất cả các tàu cùng rời bến. Cư dân trên Đô thị Cornigera đi theo chúng đến tận nơi có nước và giúp chúng đẩy tàu ra sông. Râu chúng dựng cả lên để trao đổi các pheromon kích lệ. Chẳng biết điều gì là khó khăn nhất nữa: lập nên một xã hội tự do trên một hòn đảo hoang vắng hay đánh bại lũ quái vật ở phía bên kia thế giới. Cả hai nhóm cùng chúc nhau bèn chí. Dù thế nào đi chăng nữa cũng không được từ bỏ mục đích đặt ra lúc ban đầu.

Đoàn tàu xa dần bờ, những kẻ hữu thần ở lại nom như những bức tượng đất sét, từ trên đám lá tai chuột, các thủy thủ thấy họ càng lúc càng nhỏ dần. Hạm đội dàn hàng tiến lên.

Được đám niềng niễng đẩy, đoàn tàu mảnh mai lướt đi rất nhanh trên mặt nước. Phía trên chúng, đám bọt hung đầy lũ chim nhăm nhe sán lại gần đoàn quân bơi.

Và đội quân thập tự chinh tiến lên, vẫn luôn tiến lên.

Một bài ca chiến trận vang lên trong bầu không khí ấm áp.

Chúng to lớn, chúng đang ở đó,

Hãy giết sạch các Ngón Tay, hãy giết sạch các Ngón Tay.

Chúng thiêu đốt kho bãi của chúng ta,

Hãy giết sạch các Ngón Tay, chúng ta sẽ chiến thắng!

Chúng bắt cóc đô thị của chúng ta,

Hãy giết sạch các Ngón Tay, hãy giết sạch các Ngón Tay.

Chúng xuyên tạc những sinh vật nhỏ bé,

Hãy giết sạch các Ngón Tay, chúng ta sẽ chiến thắng!

Chúng không hề khoan nhượng với chúng ta,

Hãy giết sạch các Ngón Tay, hãy giết sạch các Ngón Tay.

Chốc chốc, đám cá chép, cá hồi sông và cá nheo lại trời lên để lộ vây lưng. Nhưng cả chuyện đó lũ bọ tê giác cũng canh chừng hết. Nếu một con trong đám thủy quái ấy đe dọa đoàn tàu, chúng sẽ chẳng ngại gì mà không dùng sừng đâm vào vây nó.

Lũ ruồi trinh thám kiệt sức quay lại, chúng hạ cánh xuống đám lá như thể đám lá là tàu sân bay. Chúng đã tìm thấy không chỉ bờ rìa thế giới gần bờ sông mà còn cả một nhịp cầu đá để bước qua nữa. Đúng là quá may mắn!

Không phải mất công đào hầm rồi! 103 phần khởi.

Nhịp cầu đó ở đâu?

Về phía Bắc một chút. Chỉ cần đi ngược dòng nước là đủ.

Đám quân thập tự chinh rùng mình: nơi tận cùng thế giới giờ đã ở rất gần rồi.

Hạm đội cập bờ đối diện mà không bị tổn thất quá nhiều. Chỉ có một con tàu bị ố tù và nuốt trọn. Dầu sao đó cũng là nguy cơ thường gặp trong các chuyến viễn du!

Tập hợp theo đoàn quân và theo loài. Tiến lên phía trước!

Lũ ruồi đã không nói dối!

Cảm xúc thật khó tả đối với những kẻ chưa bao giờ được thoáng thấy nơi tận cùng thế giới! Nó ở đó, cái dải đen đầy bí ẩn và truyền thuyết ấy. Tầng tầng lớp lớp các thứ lưu chuyển ở đó với những vận tốc chóng mặt, trong quầng bụi mù mịt bốc mùi khói và hydrocarbon. Những rung động mạnh chưa từng có. Chẳng còn gì tự nhiên nữa.

Đối với 103, tầng tầng lớp lớp các thứ tối sẫm đang lao đi đó chính là những kẻ canh gác nơi tận cùng thế giới. Nó cũng cho rằng đây là hiện thân của các Ngón Tay.

Nào, tấn công chúng thôi! một con mỗi lính nói.

Không, không phải những kẻ này và không phải ở đây.

103 nhận định, dải đen mang lại cho các Ngón Tay sức mạnh dồi dào. Tốt hơn cả là chiến đấu với các Ngón Tay ở một nơi ít nguy hiểm hơn. Hẳn sẽ dễ đánh bại chúng hơn từ phía bên kia của nơi tận cùng thế giới, nghĩa là từ phía bên kia cây cầu.

Trong đội quân nào cũng có những kẻ liều lĩnh điên rồ. Một con mỗi muốn tường tận mọi việc. Nó tiến về phía dải đen và ngay lập tức

bị nghiền dẹp lép. Song lũ côn trùng là vậy. Chúng phải thử nghiệm rồi mới tin dù đó là bất cứ điều gì.

Sau sự cố này, đoàn quân thập tự chinh đi theo 103 lên cây cầu rồi chậm rãi tiến về phía vùng lãnh thổ rộng lớn xa lạ nơi từng đoàn Ngón Tay đang diễu qua.

155. MỘT GƯƠNG MẶT QUEN

Một người đứng trên thang bắt giữ họ, chỉ có nửa thân trên và khẩu súng của người đó là thò ra khỏi cửa sập. Khi Laetitia trèo lên vài bậc và họ đứng đối diện nhau, Jacques Méliès tuyệt vọng kiểm tìm trong mê cung não bộ mình: “Mình biết gương mặt này.”

Cũng như anh, Laetitia Wells muốn thốt lên một cái tên mà không thốt nổi.

- Anh làm ơn bỏ súng xuống đi! (Méliès vứt súng xuống chân.)
Mời anh chị ngồi lên mấy cái ghế kia.

Âm sắc này, giọng nói này...

- Chúng tôi không phải kẻ trộm, Laetitia mở lời. Thậm chí người đi cùng tôi đây còn...

Viên đội trưởng ngắt lời cô ngay lập tức:

- ... còn sống ở ngay góc phố. Tôi sống trong quận này.

- Sao cũng được! người kia đáp lại, bà ta đang mải trói họ vào ghế bằng mấy sợi dây điện.

- Được rồi, giờ thì chúng ta có thể thảo luận trong những điều kiện tốt nhất.

“Nhưng đây là ai mới được chứ?”

- Các anh chị làm gì ở nhà tôi vậy, thưa anh đội trưởng Méliès và cô Laetitia Wells, phóng viên tờ Tiếng vang Chủ nhật? Lại còn cùng nhau nữa chứ. Tôi luôn nghĩ rằng hai người thù ghét nhau. Cô ấy lăng nhục anh qua báo chí còn anh tống cô ấy vào tù! Và giờ cả hai vị cùng ở đây, như trò hề vậy, trong căn hộ của tôi, giữa lúc nửa đêm.

- Đó là vì...

Một lần nữa, Laetitia bị ngắt lời.

- Tôi hoàn toàn hiểu giá trị của cuộc thăm viếng thú vị này đối với tôi, nào! Tôi vẫn chưa biết bằng cách nào nhưng hẳn các vị đã đi theo đám kiến của tôi.

Một giọng nói từ dưới tầng văng lên:

- Chuyện gì vậy em yêu? Em đang tranh luận với ai trên kho thế?

- Với những kẻ không mời mà đến nhà chúng ta anh ạ.

Một cái đầu khác, một cơ thể khác đu lên trời ra khỏi cửa sập.
“Ông ta thì mình không biết.”

Một người đàn ông xuất hiện, râu trắng dài, vận áo sơ mi màu xám kẻ ca rô đỏ. Nom ông ta giống như ông già Noel vậy, nhưng là một ông già Noel sức tàn lực kiệt và tàn tạ vì tuổi tác.

- Em xin giới thiệu anh Méliès và cô Wells. Họ đã đi cùng những người bạn nhỏ của chúng ta đến tận đây. Bằng cách nào ư? Họ sẽ nói với chúng ta điều đó.

Ông già Noel có vẻ rung động.

- Nhưng cả hai người họ đều rất nổi tiếng. Anh ta là cảnh sát còn cô ấy là phóng viên! Em không thể giết họ được, không phải họ. Và lại chúng ta không thể tiếp tục giết chóc nữa...

Người phụ nữ lạnh lùng hỏi:

- Anh muốn chúng ta bỏ cuộc sao Arthur? Anh muốn chúng ta mặc kệ hết thầy sao?

- Phải, Arthur trả lời.

Bà gần như cầu khẩn:

- Nhưng nếu chúng ta bỏ cuộc, ai sẽ tiếp tục nhiệm vụ của chúng ta đây? Không có ai, không có ai...

Người đàn ông râu trắng co các Ngón Tay lại.

- Nếu họ phát hiện được chúng ta, những người khác cũng có thể phát hiện được chúng ta. Thế mà cứ giết chóc, cứ giết chóc mãi đi! Dù thế nào, chúng ta cũng không bao giờ hoàn thành được nhiệm vụ của mình. Chúng ta cứ diệt một tên thì lại có mười tên xuất hiện. Anh chán ngấy trò bạo lực này rồi.

“Ông già Noel thì mình chưa bao giờ thấy. Nhưng bà ta, bà ta...”
Cả một đồng bùng nhùng khua loạn trong đầu cô, Laetitia không thể dõi theo cuộc tranh luận kia được, cuộc tranh luận liên quan đến hẳn hai mạng sống.

Arthur dùng mu bàn tay đầy những vết đồi mồi quẹt trán. Cuộc trò chuyện khiến ông ta mệt nhoài. Ông ta kiểm thử gì đó để bám víu vào, nhưng chẳng tìm thấy gì hết và choáng váng ngã quỵ xuống đất.

Người phụ nữ lặng lẽ nhìn Méliès và Laetitia chăm chú, rồi cúi trói cho họ. Họ máy móc xoa xoa mắt cá chân và cổ tay.

- Các vị giúp tôi đưa ông ấy lên giường với, bà nói.

- Ông ấy bị sao vậy? Laetitia hỏi.

- Một cơn khó ở. Càng lúc càng xảy đến thường xuyên hơn, nhất là thời gian này. Chồng tôi bị ốm, ốm rất nặng. Ông ấy không còn sống được lâu nữa. Chính vì cảm thấy cái chết đang đến gần mà ông ấy lao mình vào cuộc phiêu lưu này.

- Tôi từng là bác sĩ, Laetitia nói. Bà có muốn tôi khám cho ông nhà không? Có lẽ tôi có thể làm ông ấy bớt đau.

Người phụ nữ nhếch môi buồn bã.

- Vô ích thôi. Tôi biết rõ ông ấy bị làm sao. Ung thư giai đoạn cuối.

Họ cẩn trọng đặt Arthur lên giường. Vợ của người ốm lấy một cái xơ ranh chứa thuốc giảm đau và moócphin.

- Giờ cứ để ông ấy nghỉ ngơi. Ông ấy cần ngủ để lấy lại chút sức lực.

Jacques Méliès nhìn bà hồi lâu.

- Vậy là tôi nhận ra bà rồi.

Cùng lúc ấy, một tín hiệu tương tự cũng lóe lên trong đầu Laetitia Wells. Rõ ràng cô cũng đã nhận ra người phụ nữ này.

156. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SỰ ĐỒNG THỜI: Năm 1901, một thí nghiệm khoa học được thực hiện đồng thời tại nhiều quốc gia chỉ ra rằng sau một loạt các bài trắc nghiệm trí thông minh, loài chuột xứng đáng giành điểm 6/20.

Được tái thực hiện vào năm 1965 cũng tại các quốc gia tương tự và cũng vẫn với những bài trắc nghiệm ấy, loài chuột đã giành được điểm trung bình là 8/20.

Các vùng địa lý không liên quan gì đến hiện tượng này cả. Chuột châu Âu thông minh không thua kém gì chuột châu Mỹ, châu Phi, châu Đại dương hay châu Á. Trên mọi châu lục, toàn bộ loài chuột của năm 1965 đều giành được số điểm cao hơn tổ tiên của chúng hồi năm 1901. Trên khắp Trái đất, chúng đã tiến hóa. Điều này giống như thể có tồn tại một trí thông minh “loài chuột” khắp hành tinh, và trí thông minh này được cải thiện theo dòng thời gian vậy.

Ở loài người, có thể nhận thấy một số phát minh được công bố đồng thời tại Trung Quốc, Ấn Độ và châu Âu: chẳng hạn như lửa, thuốc súng, dệt may. Đến tận ngày nay, vẫn còn nhiều khám phá được thực hiện cùng lúc tại nhiều nơi trên địa cầu và vào những thời kỳ nhất định.

Tất cả những điều này khiến ta nghĩ rằng có một số ý tưởng trôi nổi trong không khí, nằm ngoài bầu khí quyển, và những ai được thừa hưởng khả năng nắm bắt chúng sẽ góp phần cải thiện trình độ hiểu biết của loài mình ở quy mô toàn cầu.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

157. PHÍA BÊN KIA THẾ GIỚI

Đoàn quân thập tự chinh tiến lên dọc theo những vách đá dựng đứng. Từ phía bên kia cầu, những khối hình lập phương cao lớn vươn thẳng về phía bầu trời. Nom chúng chẳng có vẻ gì là có rễ. Đàn kiến đứng im bất động và quan sát dãy núi có hình khối hoàn hảo cao và thẳng đờ này: đó liệu có phải tổ của các Ngón Tay không?

Chúng đang ở xứ sở phía bên kia bờ rìa thế giới. Xứ sở của các Ngón Tay!

Một cảm giác dữ dội, dữ dội hơn mọi cảm giác dày đặc và mạnh mẽ mà chúng trải qua những ngày vừa rồi, nhấn chìm chúng.

Kia, kia là tổ của những Ngón Tay! Đồ sộ, khổng lồ, dày và cao gấp nghìn lần những cây cổ thụ lâu đời nhất trong rừng! Những cái bóng mát mẻ của chúng đồ dài hàng nghìn bước chân. Các Ngón Tay tự xây nên những cái tổ quá khổ. Thiên nhiên không thể tạo ra được những thứ tương tự.

103 bất động. Lần này, nó cố dồn hết can đảm trong mình để tiếp tục, để vượt qua nơi bờ rìa thế giới, để đi sang phía bên kia điều khả dĩ. Giờ nó đang ở cái nơi khác ấy đây, cái nơi mà bấy lâu nay luôn ám ảnh nó: cái nơi nằm ngoài mọi nền văn minh.

Phía sau nó, những con côn trùng khác cũng hoài nghi khoa khoảng đầu râu.

Đoàn quân thập tự chinh im lặng, bất động và sững sờ hồi lâu trước sức mạnh vô đối này. Lũ kiến hữu thần cúi rạp mình xuống. Những con khác tự hỏi về thế giới khác biệt kia, thế giới với những đường thẳng và những khối hình bất tận.

Đám kiến lính tập hợp rồi đếm lại số quân. Chúng còn tám trăm quân trên xứ sở kẻ thù, nhưng làm thế nào giết chết các Ngón Tay vốn ẩn mình trong những thành trì thế kia chứ? Cần phải tấn công cái tổ này!

Đội quân bay gồm ong và bọ hung sẽ là lực lượng hỗ trợ, chỉ can thiệp khi có vấn đề. Tất cả đều nhất trí như vậy và theo tín hiệu, đoàn quân thập tự chinh sẽ lao thẳng về phía lối vào tòa nhà.

Một con chim lạ từ trên trời lao xuống, đó là một tấm biển màu đen. Nó đè bẹp dí bốn con mỗi lính. Rồi những tấm biển màu đen từ khắp nơi lao xuống và đè vỡ tan lớp áo giáp của đám kiến pháo binh.

Có phải đó là các Ngón Tay không?

Ngay trong cuộc xung kích đầu tiên, hơn bảy mươi lính đã thiệt mạng.

Nhưng đoàn quân thập tự chinh không nản chí. Chúng lùi lại rồi lao vào cuộc xung kích thứ hai.

Tiến lên, giết tất cả bọn chúng!

Lần này, đoàn quân Myrmécéen đã sẵn sàng tấn công. Đội nào cũng trong tư thế hồi hã.

Đã mười một giờ mà vẫn còn rất nhiều người mang thư đến bưu điện. Ít ai nhận thấy những vũng nhỏ màu đen kín đáo trượt đi trên nền đất. Bánh xe đẩy, giày bệt và giày thể thao giẫm bẹp những dáng hình sẫm màu nhỏ xíu ấy.

Khi một trong mấy đám màu đen đó trèo lên được một cái quần dài, mọi người bèn vội vã dùng mu bàn tay quét chúng đi.

Họ đã phát hiện ra chúng ta và họ sẽ tấn công chúng ta từ khắp nơi, một con kiến lính hét lên trước khi bị nghiền nát.

Một pheromon tỏa mùi rút lui. Thêm sáu mươi con nữa thiệt mạng.

Bí mật hộp râu.

Chúng ta phải chiếm được cái tổ này của các Ngón Tay bằng bất kỳ giá nào.

Con số 9 gợi ý chúng vẫn còn nhiều đội quân khác nhau. Cần phải thử một hoạt động quay vòng. Lệnh đưa ra là trèo lên bất cứ đế giày nào.

Nạp đạn!

Đám lính pháo binh đứng vào hàng đầu phun chất độc của chúng lên đế cao su của một chiếc giày basket. Một số con còn cửa thùng lớp màng nhựa sáng loáng trên một đôi giày cao gót.

Rút lui. Đếm lại quân số. Lại thêm hai mươi con nữa thiệt mạng.

Các chúa trời là bất khả chiến bại, nhóm kiến hữu thần thốt lên như những kẻ thắng trận, từ đầu đến giờ, chúng vẫn vừa trong tư thế rút lui vừa cầu nguyện.

103 không biết phải làm gì. Nó vẫn luôn giữ chặt cái vỏ kén bướm thuộc nhiệm vụ Sao Thủy và không dám tham gia mấy cuộc xung kích nguy hiểm này.

Nỗi khiếp sợ các Ngón Tay dần quay lại và xâm chiếm nó. Quả vậy, chúng đúng là có vẻ bất khả chiến bại.

Nhưng con số 9 không đầu hàng. Nó quyết định xung kích cùng các đội quân bay. Toàn bộ đoàn quân tập hợp lại dưới bóng cây tiêu huyền đối diện bưu điện. Con số 9 leo lên lưng một con bọ hung và xếp lũ ong bay hai bên sườn đội hình tấn công của nó.

Nó trông thấy lỗ hổng ở tổ của các Ngón Tay và hét lên những pheromon chiến binh phấn khích.

Lũ bọ tê giác cúi đầu để sừng chúng nằm đúng tầm ngắm.

Tấn công các Ngón Tay!

Một nhân viên bưu điện đóng cửa kính lại. Theo cô thì gió quá to.

Đoàn quân thập tự chinh không trông thấy gì cả. Chúng đang lao đi hết tốc lực thì lớp vách ngăn trong suốt xuất hiện. Chúng không kịp phanh lại.

Lũ bọ hung tan tành và rỉ máu. Đám kiến pháo binh trên lưng chúng bị dính bết vào đồng xác của chúng.

- Mưa đá à? một khách hàng hỏi.

- Không, tôi nghĩ đó hẳn là lũ trẻ con bà Letiphue, chắc chúng đang nghịch sỏi. Chúng thích trò đấy lắm.

- Nhưng không phải chúng có thể làm vỡ kính bưu điện sao?

- Chị đừng lo, kính dày lắm.

Những con côn trùng bị thương có khả năng hồi phục được đưa về. Trong cuộc xung kích vừa rồi, đoàn quân thập tự chinh lại mất thêm tám mươi lính nữa.

Các Ngón Tay dai sức hơn chúng ta vẫn nghĩ, một con kiến phát đi.

Con số 9 không muốn đầu hàng. Lũ mối lại càng không. Chúng đi từ nơi rất xa tới đây, chúng vượt qua biết bao khó khăn không phải để mấy tấm bảng màu đen và những bức tường trong suốt cản bước chúng!

Chúng đóng quân ngủ qua đêm dưới bóng cây tiêu huyền.

Con nào cũng giữ niềm tin cho mình. Ngày mai là một ngày khác.

Loài kiến biết cách trả giá, chờ đợi và sử dụng các phương tiện. Và lúc nào chúng cũng chiến thắng. Điều này ai mà chẳng biết.

Một con kiến trinh sát phát hiện ra một kẽ nứt trên trần tường của cái tổ chúng tấn công hôm trước. Một kẽ nứt hình chữ nhật. Nó tự nhủ có lẽ đó là một lối vào quanh co. Nó lảng lảng đi theo cái mốc đó mà không nói gì với những con khác. Nó đi vào trong kẽ nứt nơi có khắc những biểu tượng mà theo chiều kích không gian-thời gian khác thì hàm nghĩa là “thư hàng không đường dài”, rồi nó rơi xuống dưới rất nhiều những tấm bảng phẳng màu trắng. Nó quyết định luồn lách giữa một trong mấy tấm bảng ấy để kiểm tra xem bên trong có gì. Khi tìm cách thoát ra, nó bị ép vào một cái vách màu trắng. Thế là nó ở lại đó và chờ đợi.

Chính vì vậy mà ba năm sau, người ta ngạc nhiên khi phát hiện ra một đàn kiến màu đỏ hung đặc trưng của nước Pháp định cư tại Nepal, giữa những dãy núi Himalaya. Và về sau nữa, các nhà nghiên cứu còn trùng vẫn còn tự hỏi làm thế nào mà những con kiến này có thể đi xa đến vậy. Cuối cùng, họ kết luận đây hẳn là một loài phát triển song song và ngẫu nhiên trùng hợp với kiến đỏ hung ở Pháp.

158. CHÍNH LÀ BÀ ẤY

- Các vị nhận ra tôi sao?

Jacques Méliès tin chắc như đinh đóng cột.

- Bà là... Juliette Ramirez, ứng viên ngôi sao của chương trình “Bảy...

- ... suy tưởng”, Laetitia nói nốt.

Cô phóng viên, trán nhăn lại, cố tìm cách thiết lập mối liên hệ giữa nữ vô địch giải đố, ông già Noel giả và bảy kiến giết người.

Đã quen với những cuộc đối đầu, anh cảnh sát tìm cách trấn an Juliette Ramirez, anh đoán bà đang sắp lên cơn căng thẳng thần kinh.

- Đó là vì chúng tôi rất hâm mộ chương trình này, bà biết đấy! Nhờ sự trợ giúp của những ví dụ đơn giản, nó hướng dẫn chúng ta hình dung vũ trụ theo cách khác đi. Nghĩ theo cách khác đi.

- Nghĩ theo cách khác đi! bà Ramirez thở dài và không kìm nén nổi những tiếng nước nở.

Không trang điểm, không chải đầu, mặc một chiếc áo choàng tắm cũ kỹ thay vì bộ váy chấm bi may khéo, nom bà như già hơn, mệt mỏi hơn trên màn ảnh nhỏ. Nữ thí sinh xuất sắc ấy giờ chỉ còn là một phụ nữ luống tuổi.

- Đây là chồng tôi, Arthur, bà vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông nằm trên giường. Ông ấy chính là “thầy” của lũ kiến. Thế nhưng tất cả là lỗi tại tôi, tất cả. Giờ anh chị đã tìm được đến tận chỗ chúng tôi, tôi không thể giữ mãi bí mật được nữa. Tôi sẽ kể với anh chị mọi chuyện.

159. SỬA LỖI

- Nicolas, bố phải nói chuyện với con.

Cậu bé cúi đầu, chờ đợi cơn thịnh nộ từ phía người cha.

- Vâng thưa bố, nó ngoan ngoãn đáp. Con sẽ không tái phạm nữa.

- Giờ bố không muốn nói về những mảnh khoe của con, Nicolas ạ, Jonathan dịu dàng trả lời. Mà bố muốn nói về sự tồn tại của chúng ta ở đây. Con ấy mà, con đã chọn cách sống “bình thường”, nếu có thể nói như vậy, trong khi chúng ta, chúng ta lại quyết định biến mình thành “kiến”. Một số người cho rằng con sẽ tham dự các buổi lễ hợp nhất của chúng ta. Nhưng bố lại nghĩ rằng chúng ta phải cho con biết về tình trạng tinh thần của chúng ta trước đã, rồi sẽ để con tự do lựa chọn.

- Vâng thưa bố.

- Con có hiểu những gì chúng ta đang làm không?

Cậu bé lúng búng nói, mặt cúi gằm xuống đất:

- Mọi người ngồi thành vòng tròn, mọi người cùng nhau hát và càng ngày mọi người càng ăn ít đi.

Người bố sẵn sàng tỏ ra kiên nhẫn.

- Đó chỉ là những biểu hiện bề ngoài trong việc làm của chúng ta. Còn có những mặt khác. Nói cho bố xem, Nicolas, con có bao nhiêu giác quan?

- Năm ạ.

- Những giác quan nào?

- Thị giác, thính giác... ờ, xúc giác, vị giác và khứu giác, cậu bé kể ra như đang trả bài ở trường vậy.

- Và gì nữa? Jonathan hỏi.

- Thế thôi ạ.

- Tốt lắm. Con đã kể cho bố nghe năm giác quan thể chất cho phép con nắm bắt thực tế vật chất. Thế nhưng vẫn tồn tại một thực tế khác, đó là thực tế tâm lý, thực tế mà ta không thể nắm bắt được nhờ vào năm giác quan kia. Nếu con chỉ dùng đến năm giác quan thể chất, điều đó cũng giống như thể con chỉ sử dụng nốt năm ngón tay của bàn tay trái. Vậy tại sao lại không sử dụng nốt năm ngón tay của bàn tay phải chứ?

Nicolas sửng sốt trước câu nói này.

- Năm giác quan khác, năm giác quan “tâm lý” mà bố nhắc đến ấy, là gì ạ?

- Cảm xúc, trí tưởng tượng, trực giác, nhận thức vũ trụ và cảm hứng.

- Con cứ tưởng con chỉ suy nghĩ bằng đúng cái đầu của mình, và thế là hết.

- Nhưng không con ạ, có vô số cách suy nghĩ. Bộ não chúng ta giống như một chiếc máy vi tính, chúng ta có thể lập trình cho nó theo cách thực hiện những điều kỳ diệu mà chúng ta vừa nảy ra ý tưởng. Đó là một công cụ mà chúng ta được tặng và chúng ta chưa bao giờ tìm ra cách sử dụng hoàn chỉnh. Hiện chúng ta mới sử dụng được có 10% thôi. Có lẽ một nghìn năm nữa, chúng ta sẽ biết cách sử dụng đến 50% và một triệu năm nữa là đến 90%. Chúng ta là những đứa trẻ, trong đầu chúng ta. Chúng ta không hiểu tới một nửa những gì diễn ra xung quanh chúng ta.

- Bố cứ nói quá. Khoa học hiện đại...

-Ồ không! Khoa học chẳng là gì hết. Nó chỉ được dùng để gây ấn tượng với những ai không hiểu biết gì mà thôi. Các nhà khoa học đích thực biết rằng chúng ta chẳng biết gì và rằng càng tiến lên chúng ta càng nhận thấy rõ sự vô tri của mình.

- Nhưng ông Edmond biết những điều mà...

- Không. Bác Edmond chỉ cho chúng ta con đường tự giải thoát mình. Bác ấy chỉ cho chúng ta cách làm thế nào để tự đặt câu hỏi nhưng lại không tặng chúng ta câu trả lời. Khi bắt đầu đọc Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, chúng ta có cảm giác đã hiểu rõ hơn mọi chuyện, rồi cứ tiếp tục đọc, chúng ta lại có cảm giác chẳng hiểu gì nữa cả.

- Con thì con hiểu những gì được viết trong cuốn sách ấy.

- Con thật may mắn.

- Bác ấy nói về thiên nhiên, về loài kiến, về vũ trụ, về các lối cư xử xã hội, về cuộc đối đầu giữa các dân tộc trên Trái đất... Thậm chí con còn thấy trong đó có cả các công thức nấu ăn và những câu đố. Con ấy mà, khi đọc cuốn sách này, con thấy mình thông minh hơn và trở nên toàn năng.

- Con thực sự rất may mắn đấy. Bố càng đọc lại càng nhận ra mọi thứ thật khó hiểu làm sao và chúng ta còn xa những mục đích cần đạt được làm sao. Ngay cả cuốn sách này cũng không giúp nổi chúng ta. Đó chỉ là những chuỗi từ, bản thân chúng lại được cấu thành từ những chữ cái. Chữ cái là những bức vẽ, và từ ngữ tìm cách nắm bắt sự vật, ý tưởng và các loài vật ẩn sau những tên gọi. Từ “trắng” có độ rung riêng của nó, nhưng “trắng” được nói bằng nhiều từ khác nhau trong nhiều ngôn ngữ khác nhau: white, blanco, v.v., điều này chứng tỏ từ “trắng” chưa đủ để định nghĩa màu này. Đây là một cách gọi tương đối mà ai đó ngày xưa đã phát minh ra. Các cuốn sách là những chuỗi từ, các cuốn sách là những chuỗi biểu tượng chết, những chuỗi tương đối.

- Nhưng cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và...

- Cuốn Bách khoa toàn thư không là gì so với cuộc sống thực. Không cuốn sách nào sánh nổi với một khoảnh khắc suy ngẫm về hành động hiện tại.

- Con chẳng hiểu bố đang nói gì cả!

- Bố xin lỗi, bố nói hơi nhanh quá. Như thế này nhé, con nghe bố khi bố nói với con, thế là đã rất quan trọng rồi.

- Rõ ràng là con đang nghe bố, tại sao bố lại muốn con không nghe bố chứ?

- Lắng nghe là việc làm rất khó... cần phải rất chăm chú mới lắng nghe được.

- Bố lạ thật đấy bố ạ.

- Bố xin lỗi, bố nói những điều ngoài tầm cảm nhận của con. Bố rất muốn chỉ cho con vài điều gì đấy. Con hãy nhắm mắt lại và lắng nghe bố. Con hãy tưởng tượng ra một quả chanh. Con thấy không? Nó có màu vàng, rất vàng, nó sáng lên dưới ánh mặt trời. Da nó ram ráp và nó rất thơm. Con cảm nhận được hương thơm của nó chứ?

- Có ạ.

- Tốt. Giờ con lấy một con dao to sắc nhọn. Con cắt quả chanh thành những lát tròn: quả chanh mở ra. Những lát chanh để lộ dưới ánh mặt trời những tép mọng nước. Con ép lát chanh và thấy các tép chanh vỡ òa, nước tóe ra, vàng ruộm, thơm ngát... Con có cảm nhận được không?

Nicolas vẫn nhắm nghiền mắt.

- Ồ có ạ.

- Được rồi, hãy nói cho bố biết, con có chảy nước miếng trong miệng không?

- Ờ... (cậu bé tặc lưỡi)... có ạ, họng con ứa cả nước miếng! Sao lại có thể thế được nhỉ?

- Đó là quyền năng của suy nghĩ đối với cơ thể. Con thấy đấy, chỉ riêng việc nghĩ đến một quả chanh thôi, con đã có thể gây ra hiện tượng sinh lý khó kiểm soát rồi.

- Nhưng điều này thật quá phi thường!

- Đó mới chỉ là bước đầu. Chúng ta không cần phải làm cho kẻ khác tưởng chúng ta là chúa trời, chúng ta vốn là chúa trời bấy lâu nay rồi, mà chúng ta không hay biết.

Cậu bé thích thú.

- Con rất muốn học cách trở nên như thế. Bố, bố dạy con kiểm soát mọi thứ bằng tinh thần đi. Hãy dạy con. Con phải làm gì?

160. CHẤT GÂY NGHIỆN CỦA SÂU LOCHEMUSE

Các cuộc nội chiến càng lúc càng lan rộng trong Cấm Thành. Quân nổi loạn hữu thần đã chiếm trọn một khu, đó là khu kiến dự trữ thức ăn. Từ đó, chúng thường xuyên cung cấp mật sâu cho các Ngón Tay.

Nghịch lý thay, các Ngón Tay lại ngừng lên tiếng thông qua Tiên sĩ Livingstone. Tiếng nói của nhà tiên tri đã ngừng bật.

Tuy nhiên sự im lặng ấy không khiến lòng nhiệt thành của lũ kiến hữu thần thuyên giảm.

Lũ kiến hữu thần tử trận bị chất đọng lại trong một căn phòng và trước mọi trận chiến, đoàn quân nổi loạn lại đến viếng chúng. Chúng bắt chước hành động trao đổi dinh dưỡng và đối thoại với những pho tượng này, thường vẫn giữ nguyên vẻ như khi đang xung trận.

Tất cả những con từng đặt chân vào phòng các tử sĩ đều bước ra với ít nhiều biến đổi, đặc biệt là mùi hương ở râu. Giữ

cho tất cả được nguyên vẹn sau khi họ từ trần cũng giống như hành động coi trọng họ.

Phong trào hữu thần là phong trào duy nhất trong Cấm Thành khẳng định rằng công dân không đơn thuần là những cá thể được sinh ra rồi bị quẳng đi không chút nuôi tiếc.

Đám kiến nổi loạn hữu thần có cách nói tựa như thứ chất gây nghiện của loài sâu lochemuse. Ngay khi chúng bắt đầu phát đi các pheromon để gọi nhắc đến chúa trời, người ta đã không thể ngừng lắng nghe chúng.

Hơn nữa, lũ kiến bị nhiễm “tôn giáo Ngón Tay” không lao động cũng không chăm sóc ấu trùng nữa, chúng chỉ nghĩ đến việc ăn cắp thức ăn để mang xuống dưới sàn, nơi cư ngụ của các Ngón Tay.

Kiến chúa Chli-pou-ni không có vẻ gì là khó chịu trước tình trạng phong trào nổi loạn gia tăng. Nó chỉ quan tâm đến tin tức cuộc thập tự chinh.

Theo nguồn tin từ loài ruồi, giờ đoàn quân thập tự chinh đã vượt qua nơi tận cùng thế giới và đang bắt đầu cuộc chiến chống lại các Ngón Tay.

Tuyệt vời, kiến chúa nói. Tội nghiệp các Ngón Tay, chúng sẽ phải nuôi tiếc biết bao vì đã thách thức chúng ta! Khi chúng ta đánh bại chúng hoàn toàn ở ngoài đó, phong trào nổi dậy sẽ không còn lý do gì để tồn tại ở đây nữa.

161. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CONTE: Các từ “conte(1)” và “compte(2)” có cùng cách phát âm trong tiếng Pháp. Và chúng ta có thể nhận thấy sự

tương ứng giữa chữ số và chữ cái kiểu này tồn tại trong hầu hết các ngôn ngữ khác. Đây là điểm khác nhau giữa đếm từ và kể ra các chữ số? Trong tiếng Anh, đếm là to count; kể là to recount. Trong tiếng Đức, đếm là zahlen; kể là erzählen. Trong tiếng Do Thái, kể là le saper, đếm là li saper. Trong tiếng Trung Quốc, đếm là shu và kể cũng là shu.

Chữ số và chữ cái được thống nhất ngay từ những bước khởi đầu của ngôn ngữ. Mỗi chữ cái tương ứng với một chữ số, mỗi chữ số tương ứng với một chữ cái. Người Do Thái hiểu điều này ngay từ thời Trung cổ, chính vì vậy, Kinh thánh là cuốn sách huyền diệu và chứa đầy kiến thức khoa học, nó được trình bày dưới dạng những truyện kể kèm thông điệp. Nếu mang giá trị số của chúng gán cho những chữ cái đầu ở mỗi câu, ta sẽ khám phá ra ý nghĩa tiềm ẩn thứ nhất. Nếu mang giá trị số của chúng gán cho các chữ cái ở mỗi từ, ta sẽ khám phá ra những công thức và sự kết hợp không có gì liên quan đến truyền thuyết hay tôn giáo hết cả.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối,
quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN

- 3 -

Ầy côn trùng chuẩn bị cho cuộc đại tấn công. Tổ của các Ngón Tay ở đó, ngay trước mặt, nhìn chúng với vẻ coi thường khó mà chịu nổi.

Đoàn quân thập tự chinh đã hạ quyết tâm. Chúng sẽ chiến đấu như những kẻ điên loạn, nhưng cái tổ đầu tiên kia nom giống như một biểu tượng. Hẳn nó sẽ không chống cự lại chúng. Đoàn quân xếp thành từng đội chuyên biệt. 103, ngất ngưỡng trên lưng “Sừng Lớn”, đề nghị tấn công theo từng nhóm nhỏ dày đặc và sẽ tản mát ra ngay khi các Ngón Tay xuất hiện. Chiến lược này từng được người lùn sử dụng trong cuộc chiến Cây Mỹ Nhân và đã phát huy tác dụng.

Từng con một lau chùi cơ thể. Chúng tiến hành trao đổi dinh dưỡng lần cuối. Lũ kiến phấn khích phát ra các pheromon hoang dại nhất.

Nạp đạn!

Đội quân gồm năm trăm bảy mươi lính thập tự chinh cuối cùng tiến lên, dữ dội và quyết tâm. Bầy ong bay phía trên đám kiến, chúng đã chĩa ra chiếc ngòi tẩm độc của mình. Lũ bọ hung nghiêng hàm ken két.

Con số 9 muốn thử làm lại một cái lỗ và nhỏ nọc ong vào đó. Suy cho cùng, đó là kỹ thuật đi săn duy nhất có thể chống lại được các Ngón Tay.

Thế là xong! Đội quân bộ binh nhẹ thứ nhất cùng thứ hai khẽ rùng mình và đám kiến chân dài mảnh dẻ cười trên lưng chúng đã có thể đi lại thoải mái trên hai sườn chúng. Đây đúng là đội quân tuyệt vời, tập hợp nào

là kiến Bel-o-kan, nào là kiến Zedi-bei-nakan, ong Askolein và mỗi Moxiluxun. Đám bọ hung cũng muốn trả thù cho đồng loại của chúng vừa bị va bẹp gí vào bức tường trong suốt trời lên từ hư không.

Đến lượt mình, đội hình tấn công thứ ba và thứ tư cũng bắt đầu khởi động. Đội hình này bao gồm quân pháo binh hạng nhẹ và nặng. Cho tới lúc này, chưa ai khiến cho chúng lo lắng được cả.

Đội hình tấn công thứ năm và thứ sáu sẽ chuẩn bị để kết liễu các Ngón Tay hấp hối bằng cách chọc đầu hàm dưới dính nọc ong của mình vào chúng.

Chưa bao giờ lại có một đội quân côn trùng chiến đấu xa tổ đến vậy. Con nào con nấy đều biết rằng có lẽ cuộc chinh phục mọi miền lãnh thổ quanh hành tinh phụ thuộc vào trận chiến này!

Vả lại đó còn hơn cả một trận chiến, đó là một cuộc chiến tranh mà tên gọi hẳn sẽ liên quan đến cả tên gọi thế giới. Kẻ thắng trận sẽ chỉ ra ai là bá chủ hành tinh!

Con số 9 ý thức rất rõ điều này, cứ nhìn cái cách giương hàm hung hăng của nó, có thể tin chắc là nó không hề có ý khoan nhượng.

Đoàn quân thập tự chinh chỉ còn cách tổ của các Ngón Tay, cái tổ đang nhìn chúng đầy khinh miệt kia, vài nghìn bước nữa thôi.

8h30. Cửa bưu điện vừa mở. Những khách hàng đầu tiên bước vào mà không nghi ngờ gì về những thách thức họ phải đối mặt.

Bầy côn trùng di chuyển nhanh như gió.

Tiến lên, nạp đạn!

Sáng sáng, dịch vụ quét dọn thành phố thường qua vào lúc 8h30. Đó là một chiếc xe tải thùng nhỏ chứa đầy nước xà phòng có nhiệm vụ tưới ướt vỉa hè để lau rửa.

Chuyện gì xảy ra với chúng ta vậy?

Đoàn quân thập tự chinh hoảng loạn: một cơn bão nước nóng nặc mùi vừa trào đến.

Toàn bộ đoàn quân thập tự chinh bị tấn công và nhấn chìm.

Phân tán lực lượng! 103 hét lên.

Sóng nước cao hàng chục bước chân chìm ngập tất cả. Nước trào ngược lại và phun tạt lên trời, tạt mạnh vào đội quân bay.

Toàn bộ lính thập tự chinh bị dính nước xà phòng.

Một vài con bọ hung bay lên được và mang theo những nhóm kiến khiếp sợ. Con nào con nấy vùng vẫy thoát thân. Kiến đẩy mối. Chẳng còn đoàn kết thân ái gì giữa các dân tộc nữa! Giờ thì mạnh ai nấy chạy.

Vì chở quá nặng, lũ bọ hung bay rất khó khăn và trở thành bữa tiệc thịnh soạn cho đám chim bồ câu béo ú.

Phía dưới là cảnh tượng một cuộc đại thảm sát.

Cơn bão phá hủy hoàn toàn các đội quân. Xác lính chết trôi trên thềm bưu điện rồi đổ vào rãnh nước.

Hồi kết của một chuyến phiêu lưu quân sự vĩ đại. Sau bốn mươi giây hứng chịu những tia nước xà phòng phun mạnh, đoàn quân thập tự chinh không tiến lên được nữa. Ba nghìn con côn trùng thuộc nhiều loài khác nhau tập hợp lại để giải quyết vấn đề với các Ngón Tay giờ chỉ còn một

nhúm sống sót và ít nhiều què cụt. Phần lớn lính đã bị cơn sóng trào dâng của dịch vụ quét dọn thành phố cuốn phăng đi.

Hữu thần, vô thần, kiến, ong, bọ hung, mối, ruồi, tất cả, không trừ kẻ nào, thầy đều bị cơn lốc chất lỏng quét sạch.

Vẻ khinh khỉnh, nhân viên thị chính lái chiếc xe tải thùng đi mà không mấy may nhận thấy gì. Không một con người nào nhận thấy Người tinh khôn vừa giành phần thắng trong trận Đại Chiến của Hành Tinh. Mọi người tiếp tục hoàn thành các mối bận tâm của mình, họ chỉ chăm chăm nghĩ đến thứ họ sẽ ăn trưa nay, những việc khổ sai trong ngày và công việc của họ tại văn phòng.

Còn lũ côn trùng biết rõ rằng chúng đã thất bại trong cuộc chiến tranh thế giới.

Mọi chuyện diễn ra nhanh và dứt khoát tới nỗi dường như đây là thảm họa khó mà tưởng tượng nổi. Trong vòng bốn mươi giây, toàn bộ những cái chân đã vượt qua hàng cây số, toàn bộ những cái hàm trên đã chiến đấu trong những điều kiện tồi tệ nhất, toàn bộ những cái râu đã ngửi mùi của các vùng miền xa lạ, hết thầy đều rơi vào tình trạng tan tành trôi nổi trong một vũng sền sệt màu xanh lá mạ.

Đoàn quân thập tự chinh đầu tiên chống lại các Ngón Tay không tiến lên được nữa và sẽ chẳng bao giờ tiến lên được nữa. Nó đã chìm ngấm dưới cơn lũ nước xà phòng.

163. NICOLAS

Nicolas Wells đã gia nhập cùng mọi người. Bằng thứ sóng của riêng mình, cậu khiến độ rung tập thể thêm phong phú: OM. Có lúc cậu cảm giác như mình trở thành một đám mây vô hình, nhẹ bẫng và bay lên, bay xuyên qua mọi vật. Điều này còn tuyệt vời hơn gấp nghìn lần so với việc được làm chúa trời của loài kiến. Tự do! Cậu đang tự do.

164. THANH TOÁN NỢ NẦN

Con số 9 có một cách cứu nguy. Nó ấn sâu giác bám của mình vào một cái rãnh trên nắp cống. Rồi nó thê thảm lê bước trên những viên đá lát ở quảng trường dành cho người đi bộ. Về phần mình, 103 vừa kịp đủ thời gian để bay lên cao cùng “Sừng Lớn” và tránh được cơn bão. Nó bình an vô sự, cũng giống con 23 vốn ấn được mình vào một cái hố nhựa đường.

Ở đằng xa, đám bọt hung sống sót đang vừa bỏ trốn vừa chờ theo các ký số của mình. Vài con mỗi cuối cùng cũng chuồn đi, trong lòng hối tiếc vì đã không ở lại trên đảo cây keo.

Ba con kiến Bel-o-kan cuối cùng cũng gặp lại nhau.

Chúng quá mạnh đối với chúng ta, con số 9 vừa ca thán vừa lau râu lau mắt bị chất tẩy trùng bám vào.

Các Ngón Tay là những vị chúa trời. Các Ngón Tay hết sức toàn năng. Chúng tôi đã không ngừng nhắc nhở điều này mà các chị nào có tin. Các chị hãy nhìn thiệt hại đi! con 23 thờ dài.

103 vẫn còn run rẩy vì sợ hãi. Các Ngón Tay có là chúa trời hay không cũng chẳng có gì khác, chúng vẫn luôn khủng khiếp.

Ba con kiến cọ râu, trao đổi dinh dưỡng trong tâm trạng tuyệt vọng, như thể chỉ những kẻ sống sót sau một cuộc thập tự chinh thất bại mới biết cách làm.

Thế nhưng đối với 103, cuộc phiêu lưu không kết thúc tại đó. Nó vẫn còn một nhiệm vụ nữa phải hoàn thành. Nó siết chặt cái vỏ kén bướm vào lòng, cái vỏ kén mà con số 9 cho tới lúc bấy giờ mới để ý đến và hỏi:

Chị cứ khệ nệ ôm theo cái quái gì từ lúc bắt đầu cuộc thập tự chinh đến giờ thế?

Không có gì quan trọng đâu.

Cho tôi xem.

103 từ chối.

Con số 9 nổi giận. Nó tuyên bố với con kiến lính là nó luôn nghi ngờ con này chính là gián điệp tay sai của các Ngón Tay. Chính 103 đã dẫn chúng đi thẳng đến cái nơi bị phục kích này, chính 103 tự nhận làm người dẫn đường cho chúng!

Trao cái vỏ kén của mình cho con 23, 103 chấp nhận đấu tay đôi với con số 9.

Hai con kiến đối diện nhau, bạnh hàm trên ra hết cỡ và giương đầu nhọn của râu lên. Chúng quay vòng vòng xung quanh nhau để tìm xem đâu là điểm yếu nhất của nhau. Rồi đột nhiên, một cú sốc xảy đến. Chúng lao bổ vào nhau, vỏ đập vỏ, lồng ngực đập lồng ngực.

Con số 9 dùng hàm trên bên trái quạt gió rồi cắm vào lớp vỏ kitin của đối thủ. Máu trong suốt rỉ ra.

103 phác cú đánh giả thứ hai. Vì con số 9 đang lao lên theo đà nên nó lợi dụng được điều đó để cắt phẳng một mẫu râu của đối thủ của mình.

Dừng ngay trận đánh vô bổ này lại! Chỉ còn mỗi chúng ta nữa thôi đây. Chị thực sự muốn kết thúc mọi chuyện với các Ngón Tay chứ?

Con số 9 đã chẳng còn biết phải trái là gì nữa. Tất cả những gì nó muốn là cắm cái râu rắn chắc của nó vào hốc mắt tên phản bội kia.

Nó nhắm trượt mục tiêu. 103 muốn bắn axit, nó điều chỉnh bụng dưới và phóng ra một giọt axit ăn mòn, giọt axit này bay mất dạng vào mặt sau ống quần của một nhân viên bưu điện.

Con số 9 cũng bấn, và giờ túi đựng nọc của 103 đã cạn. Con kiến gây kích động tin chắc thời điểm kết liễu con mồi đã đến, nhưng con kiến lính vẫn còn sức. Nó lao tới, hàm trên bạnh ra, nó bắt kịp cái chân giữa bên trái của con số 9 và bẻ cong từ trước ra sau.

Con số 9 cũng làm y như vậy với cái chân sau bên phải của 103. Con nào nhổ chi đối thủ trước, đối thủ sẽ đáp lại tương tự.

103 nhớ lại một trong những bài học xung trận của mình.

Nếu ta tấn công giống nhau cả năm lần, đến lần thứ sáu đối thủ sẽ phản công hết như năm lần đầu của ta. Vì thế năm bắt đối thủ sẽ chẳng còn gì khó khăn nữa.

Năm lần, 103 dùng đầu râu táp vào miệng con số 9. Thế nên chỉ còn mỗi việc lợi dụng tư thế gập hàm trên của con số 9 để chặt phăng cổ nó mà thôi. Bằng một động tác dứt khoát, 103 cắt phăng đầu đối thủ.

Đầu con số 9 lăn lông lốc trên nền gạch lát bóng nhẫy.

Nó bất động. Đối thủ của nó lại gần nhìn nó. Râu kẻ chiến bại rung rung. Ở loài kiến, tất cả các bộ phận trên cơ thể đều giữ riêng cho mình sự độc lập nhất định ngay cả khi con vật đã chết.

Chị nhầm rồi, 103 ạ, đầu con số 9 nói.

Con kiến lính có cảm giác đã từng trải qua cảnh tượng này: một cái đầu cố gắng gửi đến nó bức thông điệp cuối cùng. Nhưng không phải ở đây và cũng không phải bức thông điệp kia. Mà lần ấy là ở một bãi phế thải thuộc Bel-o-kan và điều mà con kiến nổi loạn nói với nó đã khiến cuộc sống của nó thay đổi hoàn toàn.

Râu trên xác con số 9 lại rung rung lần nữa.

Chị nhầm rồi, 103 ạ. Chị cứ ngỡ rằng ta có thể cai quản được hết thảy, nhưng ta không thể đâu. Cần phải chọn chỗ đứng cho mình. Hoặc là ủng hộ các Ngón Tay, hoặc là ủng hộ loài kiến. Ta đâu tránh nổi bạo lực bằng những ý nghĩ tốt đẹp. Ta chỉ tránh nổi bạo lực thông qua bạo lực mà thôi. Giờ chị thắng vì chị mạnh hơn tôi. Hoan hô chị. Nhưng tôi xin khuyên chị thế này: đừng bao giờ mềm yếu bởi chẳng nguyên tắc tốt đẹp mơ hồ nào của chị cứu vãn được chị đâu.

Con 23 lại gần và bắn vào cái đầu rõ ràng là lăm lờn ấy. Nó chúc mừng con kiến lính và chìa cho con kiến lính cái vỏ kén bướm.

Giờ chị biết còn việc gì phải làm rồi đấy.

103 biết.

Còn cô?

Con 23 không trả lời ngay. Nó ậm ừ. Nó tự nhận mình là tội tớ của các vị thánh Ngón Tay. Nó nghĩ rằng khi cần, các Ngón Tay sẽ chỉ cho nó điều mà nó phải hoàn thành. Trong khi chờ đợi, nó sẽ lang thang trong thế giới này, thế giới nằm bên ngoài thế giới.

103 chúc nó can đảm. Rồi con kiến lính leo lên lưng “Sừng Lớn”. Nó kết nối râu. Con bọ hung để cánh cứng trượt đi rồi dang rộng đôi cánh dài màu nâu ra. Tiếp xúc. Đôi cánh nổi gân khua khua trong bầu không khí ô nhiễm của xứ sở các Ngón Tay. 103 bay lên và lao về phía đỉnh của cái tổ đầu tiên của các Ngón Tay, cái tổ đang sừng sững trước mặt nó.

165. THẦY CỦA BẦY YÊU TINH

Trời hửng sáng, Laetitia Wells và Jacques Méliès vẫn ngồi chăm chú lắng nghe bà Juliette Ramirez kể một câu chuyện kỳ lạ.

Giờ họ đã biết người đàn ông có dáng vẻ ông già Noel nghỉ hưu kia chính là chồng Juliette, Arthur Ramirez. Họ cũng biết rằng ngay từ hồi còn nhỏ, ông đã rất say mê làm những việc sửa chữa lặt vặt. Ông tự làm đồ chơi, máy bay, ô tô, tàu thủy và điều khiển chúng từ xa. Mọi đồ vật và người máy đều tuân theo từng mệnh lệnh dù là nhỏ nhất của ông. Bạn bè mệnh danh ông là “thầy của bầy yêu tinh”.

- Ai cũng có tài năng, chỉ cần vun xới cho nó là đủ. Chẳng hạn tôi có một cô bạn gái, rất điêu luyện trong môn thiêu chữ thập. Các tấm thảm của cô ấy...

Nhưng cử tọa của bà chẳng có vẻ tha thiết gì với những kiệt tác thiêu chữ thập nên bà nói tiếp:

- Arthur ấy mà, ông ấy hiểu rằng nếu ông ấy có chút gì đó “hơn” để hiển tưng nhân loại, đó chính là nhờ tài điều khiển từ xa khéo léo của ông ấy.

Thế là rất tự nhiên, ông ấy thiên về nghiên cứu người máy và giành được bằng kỹ sư. Ông ấy phát minh ra máy thay lớp thùng tự động, máy nghe nhạc di động có thể cài được vào trong đầu và thậm chí cả máy giải lưng điều khiển từ xa.

Trong cuộc chiến gần đây nhất, ông ấy đã đưa những con “sói thép” vào hoạt động. Loại người máy bốn chân này rõ ràng đứng vững hơn người máy hai chân. Hơn nữa, chúng lại được trang bị hai máy quay tia hồng ngoại cho phép nhìn được trong bóng tối, hai súng máy đặt trong mũi và một nòng súng ngắn 35 mm đặt trong mõm. Lũ “sói thép” thường tấn công vào ban đêm. Quân lính nấp ở chỗ kín và điều khiển chúng từ xa, có thể cách đến năm mươi cây số. Đám người máy này tỏ ra hiệu quả tới nỗi không một kẻ thù nào sống nổi để nhận ra sự tồn tại của chúng!

Thế nhưng cũng đến ngày Arthur nhìn thấy những hình ảnh cực kỳ đáng tin cậy chứng tỏ thiệt hại mà đám “sói thép” của ông gây ra. Quân lính chịu trách nhiệm điều khiển chúng phát cuồng trước trò chơi nên hết như trong một trò chơi điện tử, họ giết sạch mọi thứ cử động trên màn hình theo dõi của họ.

Chán nản, Arthur chọn cách nghỉ hưu sớm và mở cửa hàng đồ chơi này. Giờ ông sử dụng tài năng của mình để phục vụ bọn trẻ bởi người lớn quá vô trách nhiệm để có thể sử dụng cho đúng các khám phá của ông.

Chính khi đó ông gặp Juliette, người từng làm nhân viên ở nhiều bưu điện. Bà giao thư từ, ngân phiếu, bưu thiếp và thư bảo đảm cho ông. Giữa họ đã nổ ra tiếng sét ái tình. Họ kết hôn và sống hạnh phúc trong ngôi nhà trên phố Phượng Hoàng cho tới ngày tai nạn đột ngột xảy đến. Đó là cách bà dùng để gọi sự kiện: “tai nạn”.

Trong lúc bà đang đi giao thư từ như mọi khi thì một con chó tấn công bà. Nó giằng túi đeo của bà, cắn ngập răng vào đó và xé toạc một cái gói.

Juliette hoàn thành công việc rồi mang gói hàng bị hỏng về nhà. Arthur, vốn là người có những Ngón Tay hết sức khéo léo, chắc sẽ biết cách sửa sang gói hàng và người nhận sẽ chẳng bao giờ nhận thấy gì hết, điều đó sẽ tránh cho bà các rắc rối có thể xảy ra với những người sử dụng luôn sẵn sàng kêu ca đòi hỏi.

Nhưng Arthur chẳng bao giờ sửa sang gói hàng đó.

Lúc mân mê gói hàng, ông bị thứ chứa trong đó làm cho tò mò: một tập hồ sơ dày hàng trăm trang, bản vẽ cấu tạo một cỗ máy kỳ lạ và một lá thư. Trí tò mò tự nhiên trong ông chiến thắng bản tính kín đáo cũng vốn hết sức tự nhiên của ông: ông đọc tập hồ sơ, ông đọc lá thư, ông xem xét các bản vẽ.

Và cuộc sống của họ bị đảo lộn.

Arthur Ramirez trở thành con mồi của nỗi ám ảnh duy nhất: kiến. Trong kho nhà mình, ông đặt một cái chuồng nuôi động vật hết sức rộng. Ông cho rằng kiến còn thông minh hơn cả con người bởi sự thống nhất tinh thần của một tổ kiến có thể vượt qua tổng tất cả các trí thông minh tạo nên tổ kiến đó. Ông cam đoan rằng ở loài kiến $1 + 1 = 3$. Sự hiệp đồng xã hội phát huy hiệu quả. Loài kiến chỉ ra cách làm thế nào để thực hiện một cách sống mới, theo bầy. Theo ông, cách sống mới ấy giúp tư tưởng loài người phát triển một cách nhanh chóng.

Phải mãi tận sau này, Juliette Ramirez mới biết các bản vẽ thể hiện cái gì. Chúng liên quan đến một cỗ máy được người sáng tạo ra nó đặt tên là “Đá Hoa thị”. Bằng cách thay đổi các âm tiết của con người thành các pheromon của loài kiến và ngược lại, nó cho phép chúng ta đối thoại được với xã hội Myrmécéen.

- Nhưng... nhưng... nhưng đó chính là dự án của bố tôi! Laetitia thốt lên.

Bà Ramirez nắm lấy tay cô.

- Tôi biết, và giờ khi cô ở đây tôi cảm thấy rất xấu hổ. Gói hàng đó chính xác là của bố cô, Edmond Wells, người đã gửi nó đi, và người nhận chính là cô, cô Wells ạ. Tập hồ sơ chứa đựng những trang trong quyển hai của cuốn Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, các bản vẽ chính là bản vẽ chiếc máy phiên dịch từ tiếng Pháp sang tiếng loài kiến. Còn lá thư, lá thư... lá thư là dành cho cô, bà vừa nói vừa lấy một tờ giấy trắng được gấp cẩn thận ra khỏi ngăn kéo tủ buýp phê.

Laetitia gần như giật tờ giấy khỏi tay bà.

Cô đọc: Laetitia, con gái yêu thương của bố, đừng phán xét bố...

Cô đọc ngổn ngấu những dòng chữ viết yêu thương luôn được kết thúc bằng những từ êm dịu và ký tên Edmond Wells. Tim cô se lại, mắt rơm rớm

chực khóc. Cô hét lên:

- Quân kẻ cắp, các người chỉ là quân kẻ cắp mà thôi! Những thứ này là của tôi, tất cả đều là của tôi! Tài sản thừa kế duy nhất của tôi, các người đã tước đoạt mất. Bản di chúc tinh thần của bố tôi, các người đã biến thủ mất! Tôi có thể chết đi mà chẳng bao giờ biết rằng những suy nghĩ cuối cùng của bố tôi là hướng về tôi! Nhưng sao các người lại có thể...

Cô quy người ngã dựa vào Méliès, anh đã quàng tay quanh đôi vai mỏng manh đang rung lên vì từng tràng nước nở để an ủi.

- Hãy tha lỗi cho chúng tôi, Juliette Ramirez nói.

- Tôi vẫn tin chắc lá thư này có tồn tại, phải, tôi vẫn tin chắc điều đó! Cả đời mình, tôi đã luôn chờ đợi nó!

- Có lẽ cô sẽ bớt oán trách chúng tôi hơn nếu tôi đảm bảo với cô rằng di sản tinh thần của bố cô không rơi vào tay kẻ xấu. Cứ cho đó là may rủi hay định mệnh... Điều ấy giống như thể số phận muốn gói hàng này cập bến nhà chúng tôi.

Arthur Ramirez đã bắt tay ngay vào việc tái tạo cỗ máy. Thậm chí ông còn cải tiến nó đôi chút. Đến mức mà giờ đây, đôi vợ chồng này có thể giao tiếp được với lũ kiến trong bể cá nhà mình. Phải, họ giao tiếp được với côn trùng!

Bị giằng xé giữa tâm trạng phẫn nộ và lòng ngưỡng mộ, Laetitia đứng sững bàng hoàng. Cũng như Méliès, cô nóng lòng muốn nghe phần tiếp theo câu chuyện.

- Thời gian đầu thật hạnh phúc! người phụ nữ nói. Lũ kiến giải thích cho chúng tôi cơ chế hoạt động của các liên bang kiến, kể cho chúng tôi nghe các cuộc chiến tranh, các cuộc đấu đá giữa loài này với loài kia. Chúng tôi phát hiện ra một vũ trụ vận hành song song, ở đó, ngay sát gót

giày chúng ta, một vũ trụ ngập tràn trí thông minh. Anh chị biết đấy, loài kiến cũng có những công cụ, chúng trồng trọt theo cách riêng của mình và đã phát triển nhiều công nghệ đỉnh cao. Thậm chí chúng còn gợi nhắc đến những khái niệm trừu tượng như dân chủ, giai tầng, phân chia nhiệm vụ, giúp đỡ lẫn nhau giữa các cá thể sống...

Nhờ sự giúp đỡ của chúng và thông qua việc học cách hiểu rõ hơn lối suy nghĩ ở chúng, Arthur Ramirez đã thiết lập được một chương trình tin học tái hiện “tinh thần tổ kiến”. Đồng thời ông cũng thiết kế những con kiến máy nhỏ xíu: những con “kiến thép”.

Mục đích của ông: tạo ra một tổ kiến nhân tạo gồm hàng trăm con kiến máy. Mỗi con sẽ sở hữu một trí thông minh độc lập (một chương trình tin học được cài trong một con chip điện tử) và có thể kết nối được với toàn thể cộng đồng để cùng nhau phản ứng và suy nghĩ. Juliette Ramirez tìm từ để diễn đạt:

- Nói sao nhỉ? Tất cả sẽ tạo thành một chiếc máy tính duy nhất với những yếu tố khác nhau, hay nói cách khác là một bộ não bao gồm các nơ ron liên kết chặt chẽ. $1 + 1 = 3$ và như vậy $100 + 100 = 300$.

Arthur Ramirez đánh giá lũ “kiến thép” của mình hoàn toàn thích ứng với cuộc chinh phục không gian. Do vậy, thay vì gửi một con robot thăm dò lên các hành tinh xa xôi, kỹ thuật không gian hay được sử dụng, tại sao lại không gửi đi một nghìn con robot thăm dò nhỏ xíu với trí thông minh vừa mang tính cá nhân vừa mang tính tập thể? Nếu một trong số đó có hỏng hóc hay bị gãy vỡ thì đã có chín trăm chín mươi chín con khác thay thế, trong khi một con thăm dò duy nhất hẳn sẽ là nạn nhân của một tai nạn cơ khí ngớ ngẩn và thế là cả một chương trình không gian sẽ tan thành mây khói.

Méliès tỏ ra ngưỡng mộ.

- Xét về mặt vũ trang thì phá hủy một con robot lớn cực kỳ thông minh bao giờ cũng vẫn dễ hơn là phá hủy một nghìn con nhỏ, đơn giản hơn nhưng gắn kết chặt chẽ hơn.

- Đó thậm chí còn là nguyên tắc của sự hiệp đồng nữa, bà Ramirez nhấn mạnh. Sự thống nhất vượt lên trên toàn bộ mọi tài năng riêng rẽ gộp lại.

Chỉ có điều gia đình Ramirez thiếu tiền để thực hiện mọi dự định lớn lao. Giá thành các bộ phận tinh xảo rất đắt đỏ, không một cửa hàng đồ chơi, không một cơ quan bưu điện nào nơi Juliette làm việc lại trả được đủ tiền để giúp họ thanh toán cho các nhà cung cấp. Thế là một ý tưởng mới nảy ra từ tâm hồn phong phú của Arthur Ramirez: đăng ký cho Juliette tham gia chương trình “Bẫy suy tưởng”. Mười nghìn phăng mỗi ngày, quả là một món hời! Gửi đến các nhà sản xuất chương trình những câu đố hay nhất có trong Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối của Edmond Wells. Bà giải đáp được hết thảy. Các câu đố của Wells thường xuyên được dùng bởi không ai có thể nghĩ ra được những câu tinh tế đến vậy.

- Hóa ra mọi thứ đều là gian lận, Méliès nổi giận.

- Mọi thứ vẫn luôn là gian lận, Laetitia nói. Điều thú vị là biết xem mọi thứ gian lận như thế nào. Chẳng hạn, tôi không hiểu tại sao bà lại giả vờ không hiểu câu đố về các số “một”, “hai” và “ba” lâu đến thế.

Câu trả lời rất đơn giản.

- Bởi vì kho câu đố của Edmond Wells không phải là không thể cạn kiệt. Với những quân phăng teo, tôi vẫn có thể kéo dài cuộc chơi và tiếp tục ẵm gọn mười nghìn phăng mỗi ngày!

Khoản tiền này giúp cặp vợ chồng sống rất thoải mái, Arthur đạt được nhiều bước tiến trong việc tạo ra những con “kiến thép” và đối thoại liên loài. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ trong thế giới tốt đẹp nhất giữa các thế

giới vận hành song song cho đến ngày Arthur rên lên khi xem một đoạn quảng cáo trên truyền hình. Quảng cáo một sản phẩm của CCG: “Nơi nào Krak Krak đi qua nơi đó côn trùng tuyệt diệt.” Quay cận cảnh là một con kiến đang giãy giụa trước thứ thuốc diệt côn trùng ăn mòn cơ thể nó từ bên trong.

Arthur hết sức phẫn nộ. Thật phẫn nộ làm sao khi đầu độc một đối thủ bé nhỏ đến vậy! Một trong những con kiến thép của ông đã được hoàn thành. Ngay lập tức, ông cử nó đi thám thính các phòng thí nghiệm của CCG. Con kiến máy phát hiện ra anh em nhà Salta đang phối hợp với đồng nghiệp quốc tế thực hiện một dự án còn kinh khủng hơn nhiều mang tên “Babel”.

“Babel” đáng ghê tởm tới nỗi ngay cả những nhà nghiên cứu thuốc diệt côn trùng lỗi lạc nhất cũng phải hoạt động trong vòng bí mật vì sợ gây thù chuốc oán với các phong trào bảo vệ sinh thái! Thậm chí các nhà lãnh đạo CCG cũng chẳng hay biết gì về các thí nghiệm của họ.

- “Babel”, bà Ramirez nói, đó là thứ thuốc diệt sạch loài kiến. Các nhà hóa học chưa bao giờ tấn công được loài kiến một cách hiệu quả bằng những thứ thuốc độc kinh điển có chứa phốt pho hữu cơ. Mà “Babel” không phải một thứ thuốc độc. Đây là một chất có khả năng gây nhiễu các cuộc trao đổi râu giữa loài kiến.

Đến bước cuối cùng, Babel là một thứ bột chỉ cần rắc vào đất là đủ để nó tỏa ra thứ mùi gây nhiễu tất cả các pheromon của kiến. Chỉ với một chút xíu bột đó thôi, hàng cây số đã có thể bị lây nhiễm rồi. Toàn bộ kiến ở các vùng lân cận sẽ không thể phát đi hay nhận được gì nữa. Mà một khi đã bất lực trong việc giao tiếp, con kiến sẽ không biết kiến chúa của mình còn sống hay không, nhiệm vụ của nó giờ là gì, điều gì là tốt điều gì là nguy hiểm đối với nó. Nếu họ rải sản phẩm này lên đất đai khắp địa cầu thì trong vòng năm năm, hành tinh sẽ không còn kiến. Loài kiến thà để mình tự chết còn hơn là không thông hiểu lẫn nhau nữa.

Loài kiến phải luôn “giao tiếp” trọn vẹn!

Anh em nhà Salta và các đồng nghiệp hiểu dữ liệu cốt yếu này của thế giới loài kiến. Nhưng trong mắt họ, kiến chỉ là một lũ côn trùng độc hại cần phải tiêu diệt. Họ tự hào vì đã phát hiện ra rằng đầu độc hệ tiêu hóa của kiến không thể giết chết kiến được, mà phải đầu độc bộ não chúng.

- Thật kinh tởm! cô phóng viên thờ dài.

- Qua con kiến gián điệp nhỏ bé của mình, chồng tôi đã có được mọi tài liệu trong tay. Nhóm mấy nhà hóa học ấy định tiêu trừ vĩnh viễn loài kiến trên Trái đất.

- Chính lúc ấy ông Ramirez quyết định can thiệp phải không? đội trưởng hỏi.

- Phải.

Giờ thì cả Laetitia và Méliès đã hiểu Arthur tham dự vụ này thế nào. Vợ ông cũng khẳng định với họ: ông ấy thường cử một con kiến trinh sát đi cắt một mẫu quần áo nhỏ thấm đẫm mùi của nạn nhân tương lai. Sau đó ông sẽ thả Bầy ra để Bầy tiêu diệt người mang mùi hương ấy.

Sung sướng vì đã đoán đúng, anh cảnh sát lên tiếng nhận xét như thể mình là một chuyên gia:

- Thưa bà, chồng bà đã phát minh ra kỹ thuật giết người tinh vi nhất mà cho đến nay tôi chưa từng thấy bao giờ.

Bà Ramirez đỏ bừng mặt trước lời khen.

- Tôi không biết những người khác làm thế nào nhưng phương pháp của chúng tôi tỏ ra rất hiệu quả. Hơn nữa, ai có thể nghi ngờ chúng tôi được chứ? Chúng tôi nắm trong tay mọi chứng cứ ngoại phạm. Lũ kiến của

chúng tôi đơn thương hành động. Chúng tôi được rảnh rang vì chúng tôi nắm cách hiện trường các vụ án những một trăm cây số.

- Ý bà là lũ kiến sát nhân của ông bà hoàn toàn tự chủ? Laetitia ngạc nhiên hỏi.

- Dĩ nhiên. Sử dụng kiến không chỉ là một cách giết người mới mà còn là một cách tư duy nhiệm vụ mới. Ngay cả khi nhiệm vụ ấy là việc giết chóc! Có lẽ đây chính là đỉnh cao tuyệt đối của trí thông minh nhân tạo! Bố cô, cô Wells ạ, đã hiểu rất rõ điều này. Ông ấy có giải thích trong cuốn sách của mình, cô xem đi!

Bà đọc cho họ nghe một đoạn trong Bách khoa toàn thư chứng minh hiện tượng vì sao khái niệm tổ kiến lại có khả năng làm đảo điên trí thông minh nhân tạo tin học.

Lũ kiến được cử đến nhà anh em Salta không bị điều khiển từ xa. Chúng hoàn toàn tự chủ. Và chúng được lập trình sẵn để đi tới một căn hộ, nhận biết một mùi hương, giết tất cả những gì mang mùi hương ấy và sau đó xóa sạch mọi dấu vết vụ án. Mệnh lệnh nữa là loại bỏ tất cả các nhân chứng của thảm kịch nếu có. Không dờ đi nếu vẫn còn dù chỉ chút ít mùi của sự sống.

Lũ kiến di chuyển qua hệ thống cống ngầm và kênh rạch. Chúng lặng lẽ xuất hiện và giết người bằng cách đục khoét cơ thể họ từ bên trong.

- Một vũ khí hoàn hảo và khó lòng phát hiện!

- Thế nhưng anh lại thoát được chúng, đội trưởng Méliès ạ. Thực tế thì chỉ cần chạy là thoát chết. Lũ kiến thép của chúng tôi di chuyển rất chậm, anh chị đến đây thì biết rồi đấy. Chẳng qua là vì phần lớn những người bị lũ kiến của chúng tôi tấn công đã khiếp đảm tới mức hóa đá vì sợ hãi và kinh ngạc nên không kịp chạy vội ra cửa mà tẩu thoát. Hơn nữa, ngày nay, các ổ khóa phức tạp đến nỗi với bàn tay run rẩy người ta khó mà mở chúng đủ

nhanh để thoát khỏi cuộc tấn công. Nghịch lý thời đại: chính những người sở hữu hệ thống cửa nẻo an toàn nhất lại rơi vào tình trạng kẹt cứng!

- Vậy ra anh em nhà Salta, Caroline Nogard, Maximilien MacHarious, cặp vợ chồng Odergin và Miguel Cygneriaz đã chết như vậy! viên cảnh sát kết luận.

- Đúng vậy. Đó là tám người khởi xướng dự án “Babel”. Chúng tôi cử lũ kiến giết người đến chỗ Takagumi vì e mình để sót một người Nhật Bản.

- Chúng tôi đã có thể thấy đám yêu tinh của ông bà hoạt động hiệu quả thế nào! Chúng tôi có thể gặp chúng được không?

Bà Ramirez leo lên tìm một con kiến trên kho. Cần phải quan sát nó rất rất gần mới có thể nhận thấy nó không phải là một con côn trùng sống mà là một robot có khớp. Râu kim loại, hai máy quay hình nhỏ xíu có tiêu cự góc rộng gắn ở mắt, một cái bụng dưới phóng axit nhờ túi điều áp, các hàm trên không thể bị oxy hóa được mài sắc như những lưỡi dao cạo. Con robot phóng ra năng lượng từ một cục pin liti gắn ở lồng ngực. Trong đầu nó luôn có một ổ cứng siêu nhỏ điều khiển mọi động cơ khớp và quản lý những thông tin mà các giác quan nhân tạo cung cấp.

Cầm kính lúp trong tay, Laetitia chiêm ngưỡng kiệt tác tinh xảo ấy:

- Phải khéo léo lắm mới làm được thứ đồ chơi nhỏ xíu này đây! Do thám, chiến tranh, chinh phục vũ trụ, cải cách hệ thống thông minh nhân tạo... Và lại còn mang dáng hình hài một con kiến nữa chứ.

- Hình hài thôi chưa đủ, bà Ramirez nhấn mạnh. Để con robot thực sự hiệu quả, cũng cần phải sao chép và gán ghép cho nó tinh thần của một con kiến. Hãy nghe bố cô nói nhé!

Và bà gỡ cuốn Bách khoa toàn thư rồi cho cô xem một đoạn trong đó.

166. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NHÂN CÁCH HÓA : Loài người luôn tư duy giống nhau bằng cách quy mọi thứ theo các chuẩn mực và giá trị mà họ đặt ra. Bởi lẽ họ hài lòng và tự hào về bộ não của họ. Lúc nào họ cũng thấy mình logic, họ tưởng mình rất biết điều. Thế nên họ mới luôn nhìn mọi chuyện theo quan điểm của riêng mình: trí thông minh chỉ có thể thuộc về loài người, cả ý thức và quan điểm cũng vậy. Frankenstein là đại diện cho huyền thoại về con người có khả năng tạo ra một con người khác giống hình ảnh của mình, như Chúa tạo ra Adam vậy. Vẫn là cái khuôn ấy! Thậm chí lúc sản xuất người máy, con người cũng tái hiện trong đó cách sống và cách cư xử của họ. Có lẽ một ngày nào đấy họ sẽ tạo ra cả một tổng thống robot hay một giáo hoàng robot nhưng điều đó cũng chẳng thể thay đổi được lối tư duy của họ. Tuy nhiên quanh ta còn tồn tại nhiều lối tư duy khác! Loài kiến có thể dạy chúng ta một lối tư duy mới. Và người ngoài hành tinh có lẽ còn dạy chúng ta nhiều lối tư duy nữa.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

Jacques Méliès uế oải nhai kẹo cao su.

- Mấy chuyện này thật thú vị. Song tôi vẫn băn khoăn mãi một điều. Thưa bà Ramirez, tại sao bà lại muốn giết tôi?

-Ồ, trước tiên, anh không phải người chúng tôi nghi ngờ mà là cô Wells. Chúng tôi thường xuyên đọc các bài báo của cô ấy và biết cô ấy giống ai. Anh thì chúng tôi không biết gì về anh cả.

Méliès nhai kẹo với vẻ căng thẳng hơn. Juliette nói tiếp:

- Để theo dõi cô Wells, chúng tôi đã cài một trong số những con kiến máy của chúng tôi vào nhà cô ấy. Con kiến gián điệp chuyển cho chúng tôi băng ghi âm các cuộc hội thoại giữa hai người nên chúng tôi mới biết người sáng suốt hơn cả chính là anh. Câu chuyện người thổi sáo thành Hamelin của anh chứng tỏ anh đã gần đoán ra mọi việc. Vì thế chúng tôi quyết định cử Bầy đến giết anh.

- Thì ra đó là lý do khiến tôi bị kết tội. May mà ông bà vẫn tiếp tục các cuộc giết chóc...

- Giáo sư Miguel Cygneriaz nằm trong tay sản phẩm cuối cùng. Đó là mục tiêu triệt hạ hàng đầu của chúng tôi.

- Vậy bây giờ thứ thuốc diệt kiến tuyệt đối trừ danh mang tên “Babel” đó đang ở đâu?

- Sau khi Cygneriaz chết, một trong số kiến lính biệt kích của chúng tôi đã phá hủy ống nghiệm bên trong có chứa thứ thuốc kinh tởm này. Theo chúng tôi được biết giờ không còn thứ nào như thế nữa. Hy vọng là trong tương lai các nhà nghiên cứu mới sẽ không nảy sinh ý tưởng tương tự. Edmond Wells chẳng từng viết rằng các ý tưởng trôi nổi trong không khí đó sao... Những ý tưởng tốt và những ý tưởng xấu!

Bà thở dài.

- Giờ anh chị biết tất cả rồi. Tôi đã giải đáp mọi thắc mắc của anh chị. Tôi không giấu anh chị điều gì hết.

Bà Ramirez chìa tay ra như thể chờ đợi Méliès lôi khỏi túi chiếc còng số tám.

- Hãy chặt vấn tôi. Hãy bắt giữ tôi. Hãy tống tôi vào ngục. Nhưng tôi xin anh hãy để chồng tôi được yên. Đó là một người đàn ông quá

cảm. Ông ấy chỉ đơn giản là không chịu nổi ý nghĩ về một thế giới không kiến. Ông ấy muốn cứu vớt sự đa dạng loài của hành tinh vốn đang bị một nhóm nhỏ các nhà khoa học phát cuồng vì kiêu ngạo đe dọa. Làm ơn, hãy để Arthur được yên. Dù sao ông ấy cũng bị căn bệnh ung thư kết án rồi.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN

- 4 -

ó tin tức gì của cuộc thập tự chinh không?

Không nhận được tin gì nữa.

Không nhận được tin gì nữa là thế nào? Không có con ruồi sứ giả nào đến từ phía Đông ư?

Chli-pou-ni đưa râu sát lại gần môi và nhả nài lau chùi chúng. Nó linh cảm thấy mọi chuyện không diễn ra đơn giản như nó muốn. Phải chăng lũ kiến đã kiệt sức vì phải giết chóc các Ngón Tay?

Kiến chúa Chli-pou-ni hỏi liệu rốt cuộc vấn nạn “nổi loạn” có được giải quyết.

Một con kiến lính trả lời rằng số kiến nổi loạn giờ đã lên tới hai hoặc ba trăm con và rất khó phát hiện được chúng.

168. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

MỆNH LỆNH THỨ MƯỜI MỘT: Đêm nay tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tôi tưởng tượng thấy Paris bị một cái xẻng khổng lồ hót vào cái lọ trong suốt. Khi ở trong lọ rồi, mọi thứ đều chao đảo, đến mức đỉnh tháp Eiffel đâm sầm vào tường nhà vệ sinh của tôi. Tất cả bị lộn ngược, tôi lái xe trên trần nhà, hàng nghìn người đi bộ lao vào cửa sổ đóng kín nhà tôi rồi bẹp gí. Ô tô đâm vào các ống khói, đèn đường bật lên khỏi các ván sàn. Đồ đạc trôi đi còn tôi thì bỏ trốn khỏi căn hộ của

mình. Bên ngoài là một cảnh tượng hỗn độn, Khải hoàn môn tan tành thành trăm mảnh, Nhà thờ Đức bà Paris lộn ngược từ trên xuống dưới với những tòa tháp cắm sâu vào lòng đất. Các toa tàu điện ngầm trôi lên khỏi mặt đất hờ toang hoác và khạc ra toàn mút người là mút người. Tôi chạy đến giữa đồng đồ nát và tới trước một vách ngăn bằng kính khổng lồ. Sau vách ngăn đó có một con mắt. Chỉ một con mắt duy nhất, con mắt lớn như cả bầu trời, đang quan sát tôi. Có lúc, vì muốn thấy phản ứng của tôi, con mắt bắt đầu đập đập vào vách ngăn bằng một thứ mà tôi nghĩ là cái thìa khổng lồ. Một tiếng chuông đình tai vang lên. Toàn bộ các cửa kính ở các căn hộ còn vẹn nguyên cho tới lúc ấy nổ tung. Con mắt vẫn nhìn tôi và nó lớn hơn mặt trời cả trăm lần. Tôi không muốn điều đó diễn ra. Từ lúc mơ giấc mơ ấy, tôi không còn đi tìm tổ kiến trong rừng nữa. Nếu lũ kiến của tôi chết, tôi sẽ không nuôi thêm tổ kiến nào nữa. Giấc mơ này khiến tôi nghĩ ra mệnh lệnh thứ mười một, tôi vừa bắt đầu áp dụng mệnh lệnh ấy cho chính mình rồi sau đó mới định áp dụng mệnh lệnh ấy cho những người xung quanh: đừng gây cho người khác những chuyện mà bạn không muốn người ta gây cho mình. Và thông qua từ “người khác”, tôi muốn nói là “tất cả” những người khác.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

169. Ở XỨ SỞ LOÀI GIÁN

Một con mèo trông thấy một con vật bay kỳ quặc đi qua. Nó vồ con vật qua chần song ban công. Con bọ hung “Sừng Lớn” rơi xuống. 103 vừa kịp nhảy lên trước khi chạm đất.

Chân nó vẫn còn bị sốc. Mười ba tầng, dù sao cũng quá là cao.

Về phần mình, con bọ hung ít may mắn hơn. Lớp vỏ ngoài nặng nề của nó vỡ tan trên nền đất. Thế là xong đời “Sùng Lớn” dũng cảm, chiến binh không quân huy hoàng.

Cú rơi của 103 nhẹ bớt đi nhờ một cái thùng lớn chứa đầy rác. Nó vẫn không chịu thả cái vỏ kén bướm ra.

Nó bước đi trên bề mặt nứt nẻ và sặc sỡ của cái thùng rác. Nơi này thật kỳ quặc! Mọi thứ ở đây đều ăn được và nó tận dụng ngay để bồi bổ bản thân. Có cả đồng mùi thơm và mùi hôi thối sực lên cùng lúc, nhưng nó ko có thời gian nhận diện đó là mùi gì.

Phía trên kia, trên một cuốn sách dạy nấu ăn bị rách, nó phát hiện ra một bóng dáng lén lút. Và có rất nhiều bóng dáng lén lút như thế. Phải có đến hàng nghìn bóng dáng tương tự liếc xéo nó. Đồng râu dài càng lúc càng xuất hiện đông.

Vậy là có côn trùng sinh sống tại xứ sở các Ngón Tay!

Nó nhận ra chúng. Đó là những con gián.

Chúng hiện diện khắp nơi. Chúng chui ra từ một hộp đồ ăn sẵn, từ một đôi giày păng tuýp thủng, từ một con chuột đang say ngủ, từ một gói xà phòng có chứa enzym phàn ăn, từ một lọ sữa chua có chứa kháng sinh hoạt tính, từ một cục pin điện bị vỡ, từ một cái lò xo, từ một cuộn băng dính màu đỏ, từ một lọ thuốc an thần, từ một lọ thuốc ngủ, từ một lọ thuốc gây hưng phấn, từ một hộp đồ ăn đông lạnh quá đát và bị quăng đi nguyên si, từ một hộp cá xác đìn không đầu không đuôi. Lũ gián bao quanh 103. Con kiến chưa bao giờ thấy loại gián nào to như thế. Chúng có cánh màu nâu và râu cong rất dài không khớp. Cơ thể chúng bốc mùi khó chịu, không khó chịu như lũ rận hôi thối, nhưng buồn nôn hơn, hôi hám hơn và nặng mùi hơn so với các thang bậc hôi thối trong ngôn ngữ tỏa mùi.

Hai bên sườn chúng trong suốt và qua lớp kitin trong suốt ấy có thể thấy rõ lục phủ ngũ tạng chúng phập phồng, thấy rõ tim đập và các tia máu bắn vào các động mạch mỏng mịn. 103 thấy rất ấn tượng.

Một con gián già bốc mùi hôi nồng nặc (tựa như mùi nước mật sâu ôi khét), cánh vàng và chân phủ đầy những móc nhỏ li ti nói với 103 bằng ngôn ngữ tỏa mùi.

Nó hỏi 103 đến đây làm gì.

103 trả lời rằng nó đang tìm cách gặp các Ngón Tay ở tổ của họ.

Các Ngón Tay ư! Tất cả bọn gián đều có vẻ miệt thị nó.

Nó vừa nhắc đến các... Ngón Tay ư?

Đúng vậy, có gì đáng ngạc nhiên thế?

Các Ngón Tay hiện diện khắp nơi mà. Gặp họ có gì là khó đâu, con gián già cho biết.

Các bạn có thể dẫn tôi đến một trong số các tổ của họ được không? con kiến hỏi.

Con gián già tiến lại gần.

Cô có thực sự biết các... Ngón Tay là ai không?

103 nhìn thẳng vào mặt nó.

Đó là những con vật khổng lồ.

103 không hiểu con gián định nói gì với mình.

Con gián già bèn đưa ra câu trả lời:

Các Ngón Tay là nô lệ của chúng ta.

103 khó lòng mà tin nổi. Các Ngón Tay không lờ mà lại là nô lệ của lũ gián bé nhỏ hôi thối này á?

Chị giải thích xem.

Con gián già kể chuyện loài gián đã dạy các Ngón Tay cách đồ đi hàng tấn thức ăn khác nhau mỗi ngày như thế nào. Các Ngón Tay cung cấp cho chúng chỗ ở, thức ăn và thậm chí cả hơi ấm nữa. Họ tuân theo lệnh của chúng và chăm sóc chúng từng li từng tí.

Sáng sáng, lũ gián vừa thưởng thức vài bữa ăn nhẹ trong số hàng đồng hàng đồng thức ăn mà các Ngón Tay dâng tặng xong là lại có những Ngón Tay khác đến dọn dẹp cho chúng. Lúc nào cũng có đồ ăn - có nhiều tới mức thừa mứa - mà lại còn toàn là đồ ăn tươi nữa chứ.

Những con gián khác kể rằng trước đây, chúng cũng sống trong rừng, rồi chúng phát hiện ra xứ sở các Ngón Tay và tới đó định cư. Từ bấy đến nay, chúng thậm chí còn chẳng cần đi săn thì mới có ăn nữa. Thức ăn mà các Ngón Tay dâng tặng bao giờ cũng ngọt lịm, giàu chất béo, đa dạng và... đặc biệt là bất động.

Đã mười lăm năm nay, tổ tiên xa xôi nhất của chúng tôi không phải đuổi theo một con mồi bé nhỏ nào. Ngày ngày mọi thứ tươi rói cứ rơi xuống, lại còn do các Ngón Tay phục vụ nữa, một con gián lưng đen béo tốt khăng định.

Các bạn nói chuyện với các Ngón Tay ư? 103 hỏi, sững sờ trước những gì nó vừa được nghe nhưng cũng sững sờ trước cả những gì nó buộc phải nhìn thấy: hàng đồng hàng đồng thức ăn!

Con gián già giải thích rằng không cần phải nói chuyện với các Ngón Tay. Họ vâng lời mà không cần con gián nào năn nỉ họ.

Chứ sao nữa! Có một lần, các Ngón Tay dâng tặng thức ăn chậm hơn mọi khi một chút. Lũ gián bèn thể hiện sự bức tức của chúng bằng cách dùng bụng dưới đập đập vào tường, thế là ngày hôm sau, thức ăn đã được mang đến đúng giờ. Nói chung là ngày nào cũng có rác thải đổ xuống.

Các bạn có thể dẫn tôi tới tổ của họ được không? con kiến hỏi.

Hội ý. Không phải tất cả đều tán thành. Con gián già thông báo kết quả cuộc hội ý.

Chúng tôi sẽ chỉ dẫn cô tới tổ của họ nếu cô có khả năng đối mặt với “thử thách tối cao”.

Thử thách tối cao ư?

Lũ gián dẫn con kiến về phía phòng đổ rác, nằm ở tầng hầm thứ nhất của tòa nhà. Ở đó ngổn ngang nào là đồ gỗ cũ, máy gia dụng và thùng các tông.

Chúng dẫn 103 đến một chỗ cụ thể.

“Thử thách tối cao” này là gì vậy?

Một con gián trả lời nó rằng về cơ bản, hoạt động này nằm ở chỗ gặp gỡ một ai đó.

Một ai đó ư, là ai chứ? Một đối thủ à?

Phải, một đối thủ to khỏe hơn cô, một con gián trả lời với vẻ bí ẩn.

Chúng bước đi thành một hàng duy nhất.

Chúng đưa con kiến đến nơi cụ thể ấy. Tại đó, 103 thấy một con kiến khác lông lá bù xù. Đó là một con kiến lính có vẻ ngoài dữ tợn. Cũng có một bầy gián bao quanh nó.

103 hít râu về phía trước và nhận thấy điều bất thường đầu tiên: con kiến kia tuyệt đối không có mùi thông hành! Chắc chắn đó là một con kiến đánh thuê đã quen với những cuộc đánh giáp lá cà bởi chân và lồng ngực của nó chi chít những vết hàm trên.

103 không biết tại sao nhưng con kiến mà bọn gián giới thiệu với nó ngay lập tức khiến nó thấy phản cảm. Không mùi, dáng vẻ chết đói, cách bước đi ngạo nghễ, lông chân hẵn không được liếm từ hai ngày nay, quả đúng là một con kiến chẳng mấy nhã nhặn!

Đó là ai vậy? 103 hỏi lũ gián đang háo hức chờ phản ứng của nó.

Là một người nào đó nằn nì để được gặp cô, chính xác là cô, lũ gián trả lời.

103 tự hỏi bản thân. Tại sao con kiến kia lại muốn gặp nó và tại sao bây giờ con kiến kia lại không nói chuyện với nó? 103 thử làm một hành động: nó vờ như lắc đầu rồi đột nhiên, mở rộng hàm trên như thể đe dọa. Liệu con kiến kia sẽ phục tùng hay nhận ra đây là một thách thức? Nó vừa đứng vào tư thế chiến đấu bằng hàm trên thì con kiến kia cũng thè ra hai thanh kiếm từ miệng.

Người là ai?

Không có câu trả lời. Con kiến kia vừa dựng râu lên.

Người làm gì ở đây? Người có tham gia đoàn quân thập tự chinh không?

Chắc là phải đánh nhau mất.

103 thử tỏ ra đe dọa mạnh hơn bằng cách rung lắc bụng dưới và đứng vào tư thế bắn axit ở khoảng cách gần. Con kiến kia vẫn không có vẻ gì là biết lượng dữ trữ chất độc của 103 đã cạn.

Trước mặt 103, con kiến kia cũng phản ứng tương tự. Hai đại diện của nền văn minh Myrmécéen đang trong tư thế hăm dọa lẫn nhau trước sự tò mò khôn nguôi của lũ gián. Giờ 103 đã hiểu thử thách hơn. Thực tế, lũ gián muốn xem một cuộc đấu tay đôi giữa hai con kiến và kẻ nào thắng trận sẽ được gia nhập bộ tộc của chúng.

103 không thích giết kiến nhưng nó biết nhiệm vụ của mình còn quan trọng hơn nhiều (một con gián đã đồng ý giữ hộ nó cái vỏ kén bướm trong lúc cuộc thử thách diễn ra). Và lại, nó cũng thấy cá thể đứng trước mặt nó càng lúc càng trở nên đáng chết. Nó là ai chứ, cái kẻ ngạo mạn ấy, cái kẻ không nói không rằng, thậm chí nó còn không nhận ra 103, con kiến đầu tiên đặt chân đến nơi tận cùng thế giới ư?

Tôi là 103 683!

Con kiến kia lại dựng râu lên lần nữa nhưng vẫn không thềm trả lời. Cả hai con cùng đứng vào tư thế sẵn sàng bắn.

Dù sao chúng ta cũng sẽ không bắn vào nhau, 103 vừa nói vừa tự nhủ rằng chắc chắn túi con kiến kia chứa đầy axit.

Nó lắng nghe toàn bộ cơ thể mình và cảm thấy chỉ còn đúng một giọt axit nhỏ bé cuối cùng đọng lại. Nếu bắn nhanh, có thể nó sẽ giành ưu thế nhờ sự bất ngờ.

Nó dùng hết sức ở cơ bụng dưới để đẩy giọt axit lên.

Nhưng trùng lặp thay, con kiến kia cũng bắn đúng vào thời điểm ấy, đến mức hai giọt axit hủy tan nhau và chậm chậm rơi xuống. (Rơi chậm ư? Chưa bao giờ có chuyện nhìn thấy không khí lướt đi qua chất

lông, nhưng nó không để ý). 103 lên đạn, toàn bộ các hàm trên bạnh ra, và nó lao vào một thứ gì đó rất rắn. Đầu hàm trên của đối thủ va đúng vào đầu hàm trên của nó!

103 ngẫm nghĩ. Đối thủ của nó có vẻ rất nhanh nhẹn, bền bỉ, và biết ra đòn trước để khóa đòn vào đúng thời điểm và đúng chỗ muốn.

Trong những điều kiện như vậy, chạm trán quả là điều không đáng có.

Nó quay về phía lũ gián và nói rằng nó từ chối đánh nhau với con kiến kia bởi đó là một con kiến đỏ hung giống như nó.

Các bạn phải chấp nhận cả hai chúng tôi hoặc không chấp nhận ai cả.

Lũ gián không lấy làm ngạc nhiên trước câu nói này. Chúng chỉ đơn giản thông báo là 103 đã giành phần thắng. 103 không hiểu. Thế là chúng giải thích cho nó. Thực tế chẳng có đối thủ nào cả, và chưa bao giờ có đối thủ nào đứng trước mặt nó. Người đối thoại với nó vẫn là chính nó từ nay tới giờ.

103 vẫn không hiểu.

Lũ gián bèn nói thêm rằng nó đang đứng trước một bức tường kỳ diệu, được làm từ thứ chất liệu khiến người ta có thể tồn tại “đối diện với chính mình”.

Điều này giúp chúng ta học được nhiều thứ về người lạ. Đặc biệt là họ tự đánh giá mình thế nào, con gián già nói.

Đâu là cách tốt nhất để phán xét một ai đấy khi đặt họ vào một tình huống mà ở đó họ phải thẳng thắn thú nhận họ đã phản ứng thế nào trước hiện thân của chính mình?

Lũ gián đã tình cờ khám phá ra tấm gương thần kỳ này. Khi ấy đã có những phản ứng rất thú vị. Một vài con gián đánh nhau suốt nhiều tiếng đồng hồ với chính hình ảnh của mình, những con khác thì chửi bới qua lại với hình ảnh đó. Phần lớn cho rằng con vật xuất hiện trước mắt chúng “xứng đáng bị tấn công” vì nó không có mùi hoặc dù sao cũng không có mùi như chúng.

Ít con tìm cách kết thân với hình ảnh phản chiếu của chúng.

Ta đòi hỏi người khác chấp nhận ta trong khi chính ta lại không chấp nhận ta..., con gián già triết lý. Ta làm sao mà giúp đỡ nổi ai đó khi người ta không sẵn sàng giúp đỡ chính bản thân họ? Ta làm sao có thể yêu quý được kẻ không hề yêu quý chính bản thân họ?

Lũ gián rất tự hào vì đã nghĩ ra “thử thách tối cao”. Theo chúng, trên đời không hề tồn tại con vật nào vô cùng nhỏ bé hay vô cùng to lớn lại có thể cưỡng lại được hình ảnh của chính mình.

103 quay về phía tấm gương cùng lúc với hình ảnh phản chiếu của nó.

Rõ ràng nó chưa bao giờ nhìn thấy gương. Trong thoáng chốc, nó tự nhủ đó chắc chắn là điều kỳ diệu nhất nó từng được chứng kiến. Một bức tường làm xuất hiện chính bản thân mình, cử động cùng lúc với mình!

Có lẽ nó đã đánh giá thấp lũ gián. Nếu có thể làm ra những bức tường thần kỳ, chắc hẳn chúng đúng là chủ nhân của các Ngón Tay!

Vì cuối cùng cô cũng chấp nhận bản thân mình nên chúng tôi chấp nhận cô, vì cuối cùng cô cũng muốn giúp đỡ bản thân mình nên chúng tôi sẽ giúp đỡ cô, con gián già tuyên bố.

170. CÁC CHIẾN BINH NGHĨ NGOÀI

Laetitia Wells bước đi bên cạnh Jacques Méliès trên phố Phường Hoàng. Cô tinh nghịch kéo cánh tay anh.

- Tôi rất lấy làm ngạc nhiên khi thấy anh tỏ ra biết điều đến vậy. Thế mà tôi cứ đinh ninh anh sẽ bắt ngay cặp vợ chồng già tử tế ấy chứ. Nhìn chung, đám cảnh sát thường khá là trì độn hay nói đúng hơn là chặt chẽ máy móc thái quá.

Anh nói rõ thêm.

- Tâm lý con người chưa bao giờ là điểm mạnh của cô.

- Anh mới xấu bụng làm sao!

- Cũng thường thôi mà, chẳng phải cô ghét con người sao! Cô chưa bao giờ cố gắng hiểu tôi cả! Ở tôi, cô chỉ thấy một gã đàn độn cần được đưa trở lại con đường lẽ phải mà thôi.

- Và anh chỉ là một gã đàn độn thô lỗ!

- Dù tôi có là một gã đàn độn đi chăng nữa, cũng không đến lượt cô phán xét tôi. Trong lòng cô đầy những định kiến. Cô chẳng yêu ai hết. Cô căm thù tất cả mọi người. Để làm cô hài lòng, tốt hơn cả là nên có sáu chân thay vì hai chân, có hàm trên thay vì đôi môi! (Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu tím hoa cà giờ đang cau lại.) Cô đúng là đứa trẻ được nuông chiều! Lúc nào cũng ngợi ca bản thân mình có lý! Ngay cả khi nhầm lẫn thì tôi ấy mà, tôi vẫn rất là khiêm nhường.

- Anh chỉ là...

- Chỉ là một gã đàn ông mệt mỏi đã tỏ ra quá kiên trì với một cô phóng viên không ngừng tàn phá đời anh ta, hòng làm độc giả của mình tức sùi bọt mép.

- Anh có si nhục tôi cũng vô ích, tôi đi đây.

- Thế đấy, trốn tránh bao giờ cũng dễ dàng hơn là ở lại để lắng nghe sự thật. Mà cô đi để đến đâu? Để đến chỗ cái máy chữ của cô và phơi bày câu chuyện này ra ánh sáng à? Tôi ấy mà, tôi thà là một viên cảnh sát nhàm lẩn còn hơn là một nữ phóng viên có lý. Tôi đã để vợ chồng Ramirez được yên, nhưng đấy là vì cô, chỉ riêng việc cô thích gây sự chú ý đã có thể đẩy họ đến nguy cơ trải qua những ngày cuối đời sau chấn song nhà tù rồi!

- Tôi không cho phép anh...

Cô định tát anh. Anh nắm lấy cổ tay cô bằng bàn tay nóng ấm và rắn chắc. Ánh mắt họ giao nhau, đôi đồng tử đen bắt gặp đôi đồng tử màu tím hoa cà. Rừng gỗ mun bắt gặp đại dương nhiệt đới. Thế là họ muốn phá lên cười, và họ cùng nhau bật cười. Cười ngặt nghẽo.

Chứ sao nữa! Họ vừa giải quyết xong câu đố của đời họ, vừa được tiếp xúc với một thế giới khác, một thế giới vận hành song song và hết sức tuyệt vời, một thế giới mà ở đó loài người sản xuất ra những con robot đoàn kết, giao tiếp với loài kiến và làm chủ tội ác hoàn hảo. Và họ đang ở đó, trên con phố Phụng Hoàng buồn tẻ, tay trong tay, hẳn họ nên có chung suy nghĩ và hướng đến những khoảnh khắc phi thời gian này!

Laetitia bị mất cân bằng và để cười được nhiều hơn, cô ngồi bệt xuống vỉa hè. Đã ba giờ sáng. Họ còn trẻ, họ vui vẻ và họ không buồn ngủ.

- Xin lỗi! cô nói. Em ngốc quá.

- Không, em không ngốc. Anh mới ngốc.

- Có đấy, em có ngốc.

Họ lại phá lên cười lần nữa. Một kẻ đi chơi khuya đang trên đường về nhà trong trạng thái ngà ngà say thương hại nhìn cặp đôi vô gia cư chỉ biết lấy vỉa hè làm nơi nô giỡn ấy. Méliès giúp Laetitia đứng dậy.

- Chúng ta đi thôi.

- Để làm gì? cô hỏi.

- Em không muốn chúng ta qua đêm trên vỉa hè đấy chứ?

- Sao lại không nhỉ?

- Laetitia, cô gái đầy lý tính của anh, chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Đã đến lúc em chán ngấy làm người lý tính rồi. Chính những người phi lý tính lại mới là những người có lý, em muốn được như tất cả những Ramirez trên thế giới này!

Anh kéo cô vào một góc tường, dưới một cổng vòm, để tránh sương sớm thấm ướt mái tóc mềm như tơ và cơ thể mảnh mai trong bộ đồ mỏng màu đen của cô.

Họ đứng sát gần nhau. Không chớp mắt, anh đưa tay lên vuốt ve gương mặt cô. Cô lảng tránh.

171. CÂU CHUYỆN CON ỐC SÊN

Nicolas nằm trần trọc trên giường.

- Mẹ ơi, con không tha thứ nổi cho bản thân vì đã khiến lũ kiến tưởng con là chúa trời. Sai lầm nghiêm trọng làm sao! Làm thế nào để sửa sai bây giờ?

Lucie Wells nghiêng đầu xuống nhìn cậu:

- Đâu là tốt, đâu là xấu, ai có thể quyết định được?

- Rõ ràng đó là xấu mà. Con xấu hổ lắm. Con đã làm điều ngu ngốc tồi tệ nhất trần đời.

- Chẳng bao giờ ta biết chắc được điều gì là tốt điều gì là xấu. Con muốn mẹ kể con nghe một câu chuyện không?

- Mẹ kể đi mẹ!

Lucie Wells ngồi xuống đầu giường con trai.

- Đây là một truyện kể Trung Quốc. Ngày xưa ngày xưa, có hai nhà sư đi dạo trong vườn của một ngôi chùa Đạo giáo. Đột nhiên một trong hai người nhìn thấy dưới đất có một con ốc sên đang đi ngang qua đường của họ. Bạn đồng hành với nhà sư ấy suýt chút nữa thì vô ý giẫm bẹp con ốc sên nhưng nhà sư ấy kịp ngăn lại. Nhà sư ấy cúi xuống nhặt con vật lên. “Nhìn xem, suýt nữa chúng ta giết chết con ốc sên này. Mà con vật này lại là một mạng sống và qua nó hẳn phải có một số phận kèm theo đấy. Con ốc sên phải sống sót để tiếp tục trải qua các kiếp hóa thân của nó.” Rồi rất nhẹ nhàng, ông đặt con ốc sên lên cỏ. “Thật vô ý thức! nhà sư còn lại giận dữ thốt lên. Khi cứu con ốc sên ngu ngốc ấy, thầy đã gây hại cho đám rau mà người làm vườn của chúng ta mất bao công chăm bón. Vì cứu bừa phứa bất cứ mạng sống nào mà thầy đã tàn phá công trình của một trong những người anh em của chúng ta.”

Cả hai lao vào cãi vã trước ánh mắt tò mò của một nhà sư khác đang đi qua đó. Vì họ không thống nhất được với nhau nên nhà sư thứ nhất đề nghị: “Vậy chúng ta hãy đến tham khảo ý kiến sư trụ trì, chỉ người mới đủ khôn ngoan để quyết định xem ai trong hai ta có lý.” Thế là họ đi đến chỗ vị trụ trì, nhà sư thứ ba vẫn luôn đi theo họ vì tò mò. Nhà sư thứ nhất kể lại chuyện mình đã cứu con ốc sên như thế

nào và vì thế mà bảo tồn được một sinh mạng thiêng liêng, một sinh mạng hẳn có liên quan đến hàng nghìn sinh mạng khác trong tương lai cũng như trong quá khứ ra sao. Vị trụ trì chăm chú lắng nghe, gật đầu rồi nói: “Thầy đã làm việc nên làm. Thầy có lý.” Nhà sư thứ hai nhảy dựng lên: “Sao lại thế được? Cứu một con ốc sên ăn tàn phá hại rau lại là một việc làm tốt ư? Ngược lại, phải giẫm nát con ốc sên đi để bảo vệ vườn rau mà nhờ nó ngày ngày chúng ta mới có món ngon mà ăn ấy chứ!” Vị trụ trì cũng chăm chú lắng nghe, gật đầu rồi nói: “Đúng vậy. Đó cũng là điều nên làm. Thầy có lý.” Nhà sư thứ ba, người vẫn im lặng từ nãy tới giờ, tiến lên nói: “Nhưng quan điểm của họ khác nhau một trời một vực! Làm sao mà cả hai người họ lại cùng có lý được?” Vị trụ trì nhìn nhà sư thứ ba hồi lâu. Ông suy nghĩ, gật đầu rồi nói: “Đúng vậy. Thầy cũng thế, thầy cũng có lý.”

Dưới tấm trải giường, Nicolas đã ngáy nhè nhẹ, thanh thản. Lucie dịu dàng giắt lại chăn cho con trai.

172. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

KINH TẾ: Trước đây, các nhà kinh tế học cho rằng một xã hội lành mạnh là một xã hội bành trướng. Tỷ lệ tăng trưởng được dùng làm thước đo sức khỏe của mọi cơ cấu: Nhà nước, doanh nghiệp, khối làm công ăn lương. Tuy nhiên không phải lúc nào cũng có thể đầu cúi gằm mà tiến lên phía trước. Đã đến lúc phải dừng sự bành trướng lại trước khi nó đè bẹp và nghiền nát chúng ta. Bành trướng kinh tế sẽ không có tương lai. Chỉ tồn tại một tình trạng bền vững duy nhất: cân bằng các lực lượng. Một xã hội, một nhà nước hay một công nhân lành mạnh là một xã hội, một nhà nước hay một công nhân không gây tổn thương cũng không bị tổn thương bởi môi trường xung quanh. Chúng ta không phải nhằm nhe chinh phục nữa song ngược lại, chúng ta phải hướng đến việc hòa nhập với thiên nhiên và vũ trụ. Từ khóa duy

nhất là: hòa hợp. Thâm nhập lẫn nhau một cách hòa hợp giữa thế giới bên ngoài và thế giới bên trong. Không bạo lực cũng không tham vọng. Khi đến ngày xã hội loài người không còn cảm thấy ưu thế hay sợ hãi trước một hiện tượng thiên nhiên nữa, con người sẽ hòa hợp tuyệt đối được với vũ trụ của mình. Con người sẽ biết đến sự cân bằng. Con người sẽ không nghĩ tới tương lai nữa. Con người sẽ không tự đặt cho mình những mục tiêu xa vời nữa. Con người sẽ sống trong hiện tại, chỉ đơn giản vậy thôi.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN

- 5 -

húng trèo lên một hành lang sần sùi thô ráp. 103 siết chặt cái vỏ kén bướm thuộc nhiệm vụ Sao Thủy giữa hai hàm trên. Chúng trèo thật chậm rãi. Thi thoảng lại có chút ánh sáng hắt ra từ phía trên chiếu sáng hành lang dài bất tận. Những lúc ấy, lũ gián ra hiệu cho con kiến đứng nép mình vào vách và thu râu về phía sau.

Thực ra, chúng biết rất rõ xứ sở các Ngón Tay. Bởi cứ sau mỗi tín hiệu ánh sáng là người ta lại nghe thấy một tiếng ồn kinh khủng và cả đồng những thứ nặng nề tỏa mùi đồ ập xuống hành lang thẳng đứng.

- Anh đã ném túi rác vào ống chứa rác chưa anh yêu?

- Rồi. Đó là cái túi cuối cùng đấy. Em phải tính chuyện mua thêm đi, và mua túi to vào. Mấy cái túi kia đựng được ít quá.

Lũ côn trùng tiến lên, đón nhận những khối lở khác.

Các bạn đưa tôi đi đâu vậy?

Nơi cô muốn đến.

Chúng vượt qua nhiều tầng rồi dừng lại.

Là ở đây, con gián già nói.

Các bạn có đi cùng tôi không? 103 hỏi.

Không. Loài gián có câu “Ai có vấn đề riêng của người ấy”. Cô hãy tự mình xoay xở bằng sự giúp đỡ của chính bản thân mình. Cô là đồng minh tốt nhất của cô.

Nói tới đó, con gián già chỉ cho nó một cái hốc ngoằn ngoèo trên cửa sập ống chứa rác, 103 có thể đi ra bồn rửa bát trong bếp bằng lối đó.

103 siết chặt cái vỏ kén bướm và bước vào.

Nhưng mình tới đây làm gì chứ? nó tự hỏi. Nó, kẻ vốn sợ các Ngón Tay vô cùng, giờ lại lang thang trong chính tổ của các Ngón Tay!

Vậy mà nó lại còn đang ở xa đô thị của nó, ở xa thế giới của nó nữa chứ, xa tới nỗi mà nó hiểu rằng tốt hơn cả là cứ tiến lên, luôn luôn tiến lên.

Con kiến bước đi trong cái xứ sở xa lạ ấy, xứ sở nơi mọi thứ đều có hình thù hình học. Nó vừa khám phá nhà bếp vừa nhấm nháp một mẩu bánh mì vương vãi.

Để thêm phần can đảm, con kiến cuối cùng sống sót trong cuộc thập tự chinh khê hát một điệu nhạc Bel-o-kan:

Cũng đến lúc mà

Lửa chạm mặt nước

Trời chạm mặt đất

Cao chạm mặt thấp

Bé chạm mặt lớn

Cũng đến lúc mà đơn giản chạm mặt phức tạp

Tròn chạm mặt tam giác

Đen chạm mặt cầu vồng

Nhưng lúc rì rầm khúc ca đơn điệu ấy, nó lại một lần nữa cảm thấy nỗi sợ hãi choán lấy mình và bước chân nó trở nên run rẩy. Khi lửa chạm mặt nước, khói sẽ bốc lên; khi trời chạm mặt đất, mưa sẽ nhấn chìm tất cả; khi cao chạm mặt thấp, cơn chóng mặt sẽ ập đến...

174. GIAO TIẾP BỊ CẮT

- Ta hy vọng sai lầm của cháu không để lại quá nhiều hậu quả.

Sau sự cố “thần thánh”, mọi người quyết định phá tan cỗ máy “Đá Hoa thị”. Dĩ nhiên Nicolas đã rất hối hận nhưng tốt hơn cả là tránh cho cậu bé mọi ý tưởng thoáng qua liên quan đến thánh thần. Suy cho cùng, nó cũng chỉ là một đứa trẻ. Nếu bị cái đói hành hạ quá mức, có thể cậu bé còn làm nhiều chuyện ngu ngốc nữa.

Jason Bragel lấy bộ phận trung tâm của chiếc máy ra và tất cả mọi người cùng kiên quyết giảm lên nó cho đến khi nó chỉ còn là những mảnh vụn.

“Tiếp xúc với loài kiến vĩnh viễn bị cắt đứt”, họ nghĩ.

Thật nguy hiểm khi muốn trở nên quá hùng mạnh trong một thế giới mỏng manh như vậy. Edmond Wells có lý. Vẫn còn quá sớm và sai lầm dù là nhỏ nhất cũng có thể để lại hệ quả mang tính hủy diệt đối với toàn bộ nền văn minh của chúng.

Nicolas nhìn thẳng vào mắt bố.

- Bố ơi, bố đừng lo. Chắc chắn chúng chẳng hiểu gì mấy về những gì con nói đâu.

- Cứ hy vọng thế con trai ạ. Cứ hy vọng thế.

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta, một con kiến nổi loạn chui ra từ bức tường và gào lên như vậy qua một pheromon hăng nồng. Ngay lập tức, một con kiến lính lắc bụng dưới rồi bắn. Con kiến hữu thần đổ sụp xuống. Phản ứng cuối cùng của con kiến nổi loạn là biến cơ thể bốc khói của mình thành một hình chữ thập có sáu nhánh.

175. ÂM VÀ DƯƠNG

Buổi sáng, Laetitia Wells và Jacques Méliès thong thả bước đi về phía căn hộ của cô phóng viên trẻ. Thật may là căn hộ đó rất gần. Cũng như vợ chồng Ramirez, cũng như bác mình hồi xưa, cô chọn sống ở ven rừng Fontainebleau. Song khu phố nơi cô ở đẹp hơn rất nhiều so với khu phố ở Phoenix. Tại đây, có những con phố đi bộ với các cửa hàng bán đồ cao cấp, có rất nhiều không gian xanh và thậm chí còn có cả một sân gôn mini, và dĩ nhiên có cả một đại lý bưu điện.

Vào đến phòng khách, họ cởi bỏ quần áo ấm và thả mình xuống ghế bành.

- Em vẫn buồn ngủ à? Méliès dịu dàng hỏi.

- Không, vì dù sao em cũng ngủ được một chút rồi mà.

Còn anh, chỉ những cơn đau nhức ê ẩm mới có thể làm chứng được cái đêm ấy, cái đêm anh không hề chớp mắt chỉ vì quá bận ngắm Laetitia. Tinh thần anh vẫn linh hoạt và luôn sẵn sàng đối đầu với những câu đố mới, những cuộc phiêu lưu mới. Chỉ đợi cô yêu cầu anh quật ngã những con rồng khác mà thôi!

- Anh uống chút hydromen nhé? Thức uống của các vị thần trên đỉnh Olympia và của loài kiến...

-Ồ đừng bao giờ phát âm từ đó nữa. Anh không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ muốn nghe nhắc tới kiến nữa.

Cô lại gần ngồi vắt vẻo lên tay ghế bành của anh. Họ chạm cốc.

- Kết thúc cuộc điều tra về các nhà hóa học bị ám sát và vĩnh biệt loài kiến!

Méliès thở dài.

- Anh đang trong trạng thái... Anh cảm thấy không ngủ nổi, đồng thời anh lại quá chán làm việc. Hay chúng ta chơi một ván cờ như hôm ở khách sạn Beau Rivage lúc ngồi rình lũ kiến ấy nhỉ?

- Không nhắc đến kiến nữa mà! Laetitia cười.

“Chưa bao giờ mình lại cười nhiều trong một khoảng thời gian ngắn thế này”, họ cùng nghĩ.

- Em có ý này hay hơn, cô gái trẻ nói. Chơi cờ đam Trung Quốc. Trò này không tìm cách phá hủy nước đi của đối phương mà sử dụng những nước đi ấy để thúc đẩy nước đi của mình nhanh hơn.

- Hy vọng là trò đó không quá phức tạp, với tình trạng đầu óc mèm mẫn của anh lúc này. Em lại dạy anh nhé.

Laetitia Wells đi kiểm một cái bàn bằng đá cẩm thạch có hình lục giác, trên đó khắc hình ngôi sao sáu nhánh.

Cô thông báo quy luật trò chơi:

- Mỗi đỉnh ngôi sao là một trại chứa mười quân cờ thủy tinh. Mỗi trại lại có màu sắc riêng của nó. Mục đích là đưa các quân cờ của mình về trại đối diện càng nhanh càng tốt. Ta tiến lên bằng cách nhảy qua các quân cờ của chính mình hoặc quân cờ của đối phương. Chỉ cần ô phía sau quân cờ trống là có thể nhảy được. Ta cũng có thể nhảy

bao nhiêu quân cờ tùy thích và theo bất kỳ hướng nào miễn là có không gian để nhảy.

- Thế lẽ không có quân cờ để nhảy thì sao?

- Thì ta có thể tiến từ ô này sang ô khác theo bất kỳ hướng nào.

- Ta có được lấy những quân cờ bị nhảy qua không?

- Không, ngược lại với trò cờ đam cổ điển, ta sẽ không phá hủy gì cả. Ta chỉ đơn giản là thích nghi với địa lý của những khoảng trống nhằm tìm ra đường dẫn đến trại đối diện nhanh nhất có thể thôi.

Họ bắt đầu ván cờ.

Laetitia sắp mở được đường, con đường gồm những quân cờ cách nhau một ô trống. Cứ lần lượt từng quân một, cuối cùng các quân cờ của cô cũng đi theo con đường này để tiến đến nơi xa nhất.

Méliès cũng hành động tương tự. Kết thúc ván thứ nhất, anh đã đưa được toàn bộ các quân cờ của mình sang trại cô phóng viên. Toàn bộ, trừ một quân. Một quân chậm trễ bị quên lãng. Lúc anh đang tìm cách đưa quân cờ lạc đàn ấy đi thì cô gái trẻ đã hoàn tất sự chậm trễ của anh.

- Em thắng rồi, anh thừa nhận.

- Đối với một người mới chơi, em xin thừa nhận anh quả là xoay xở rất cừ. Giờ thì anh biết là không được bỏ sót bất kỳ quân cờ nào rồi đấy. Phải nghĩ cách di tản tất cả các quân cờ càng nhanh càng tốt, tất cả, không trừ bất cứ quân nào.

Anh không nghe cô nói nữa. Anh ngăm nhìn bàn cờ như bị thôi miên.

- Jacques, anh không khỏe sao? cô lo lắng hỏi. Hẳn là thế rồi, sau một đêm như vậy...

- Không phải thế. Anh cảm thấy chúng ta có thể làm tốt hơn. Nhưng nhìn ván cờ này mà xem, nhìn nó thật kỹ mà xem.

- Em đang nhìn nó đây, sao hả anh?

- Sao ư! anh thốt lên. Đó chính là đáp án!

- Em tưởng chúng ta đã tìm ra toàn bộ đáp án rồi cơ mà.

- Không phải đáp án này, anh nhấn mạnh. Không phải đáp án cho câu đố cuối cùng của bà Ramirez. Em nhớ không: làm thế nào để xếp được sáu hình tam giác bằng sáu que diêm? (Cô chăm chú nhìn bàn cờ hình lục giác nhưng vô ích.) Em nhìn nữa đi. Chỉ cần xếp những que diêm hình ngôi sao sáu nhánh là đủ. Đáp án ấy hiện ngay trên bàn cờ này. Với hai hình tam giác chồng lên nhau!

Laetitia nhìn bàn cờ chăm chú hơn nữa.

- Ngôi sao này chính là ngôi sao David, cô nói. Nó biểu tượng cho hiểu biết về vũ trụ vi mô, kết hợp với hiểu biết về vũ trụ vĩ mô. Hôn phối giữa cái lớn vô cùng và cái bé vô cùng.

- Anh rất thích khái niệm này, anh vừa nói vừa ghé sát mặt mình lại mặt cô.

Họ cứ ngồi như thế ngắm nghía bàn cờ, má họ gần như chạm vào nhau.

- Ta cũng có thể gọi điều này là sự hợp nhất giữa trời và đất, anh nhận xét. Trong dạng hình học lý tưởng này, mọi thứ đều bổ sung cho nhau, hòa quyện vào nhau và kết hợp với nhau. Các vùng chồng lấn

lên nhau những vấn giữ được nét đặc trưng của mình. Đó là sự pha trộn giữa cao và thấp.

Họ bắt đầu đưa ra một loạt những so sánh.

- Giữa âm và dương.
- Giữa ánh sáng và bóng tối.
- Giữa thiện và ác.
- Giữa lạnh và nóng.

Laetitia nhăn trán tìm xem còn cặp phạm trù đối lập nào khác.

- Giữa khôn ngoan và điên cuồng.
- Giữa tình cảm và lý trí.
- Giữa tinh thần và vật chất.
- Giữa chủ động và bị động.

- Ngôi sao, Méliès kết luận, cũng giống như ván cờ đam Trung Quốc của em, nơi mỗi người xuất phát từ cách nhìn của mình để sau đó chấp nhận cách nhìn của người khác.

- Từ đó mới có câu khóa này: “Phải nghĩ theo cách của người khác”, Laetitia nói. Nhưng em vẫn còn rất nhiều ý muốn đề xuất với anh. Anh nghĩ sao về sự “kết hợp giữa sắc đẹp và trí thông minh”?

- Thế còn em, em nghĩ sao về sự kết hợp giữa giống đực và... giống cái?

Anh ghé cái má lún phún râu vừa mọc của mình vào sát má Laetitia hơn nữa. Anh can đảm luồn những Ngón Tay mình vào mái

tóc mềm như tơ của cô.

Lần này, cô không đẩy anh ra nữa.

176. MỘT THẾ GIỚI SIÊU NHIÊN

103 nhảy xuống khỏi bồn rửa bát, lê bước quanh mép máy hút bụi, đi theo lối hành lang, trèo lên một cái ghế, bò trên một bức tường, ẩn mình sau một cái bàn, thò mặt ra, lại trèo xuống rồi leo lên mép dốc đứng của bồn cầu trong nhà vệ sinh.

Dưới đáy bồn cầu có một cái hồ nhỏ, nhưng nó không muốn đi xuống đó. Nó vào phòng tắm, hít hà hương bạc hà tỏa ra từ một tuýp kem đánh răng không được đẩy nắp cẩn thận và hương thơm ngọt ngào của kem xoa sau khi cạo râu, nhảy nhót trên một bánh xà phòng Marseille, trượt vào một lọ dầu gội đầu pha trứng và vừa kịp tránh để không bị chết chìm trong đó.

Nó đã thấy đủ. Chẳng có lấy một móng Ngón Tay nào trong cái tổ này.

Nó lại lên đường.

Nó chỉ có một mình. Nó tự nhủ rằng nó đại diện cho kết quả đơn giản nhất và vắn gọn nhất của cuộc thập tự chinh. Suy cho cùng, tất cả rồi cũng đều quy tụ ở một cá thể. Và nó vẫn còn điều phải lựa chọn: ủng hộ hay phản đối các Ngón Tay.

Liệu chỉ một mình nó có phá hủy được mọi thứ hay không?

Chắc chắn là có. Nhưng sẽ chẳng dễ dàng gì.

Chẳng phải đoàn quân thập tự chinh từng buộc phải huy động tới ba nghìn quân chỉ để giết một trong những gã khổng lồ đó sao!

Càng nghĩ đến điều ấy nó càng tự nhủ thêm rằng nó phải từ bỏ ý định một mình tàn sát hết thảy các Ngón Tay trên Trái đất.

Nó đến trước một bể cá và đứng dán mình hồi lâu vào vách kính, ngắm nhìn những con chim kỳ quặc sặc sỡ màu sắc và uể oải kia bơi qua bơi lại, cơ thể lấp lánh ngũ sắc.

Sau đó nó luồn qua cửa vào, đi lối cầu thang bộ và trèo lên một tầng.

Nó bước vào căn hộ thứ hai và lặp lại quá trình kiểm tra: phòng tắm, nhà bếp, phòng khách. Nó lạc vào cửa trập máy thu hình, thăm thú chốc lát các bộ phận điện tử, đi ra rồi chui vào một phòng ngủ. Chẳng có ai. Chẳng có lấy một móng Ngón Tay nào nơi chân trời.

Nó quay lại lối đi thông qua ống chứa rác và lại trèo lên một tầng nữa. Bếp, phòng tắm, phòng khách. Chẳng có ai. Nó dừng lại, khạc ra một pheromon và khắc lên đó những quan sát của mình về tập tục của các Ngón Tay:

Pheromon: Động vật học

Chủ đề: Các Ngón Tay

Kiến tiết dài: 103 683

Năm: 100 000 667

Dường như cái tổ nào của các Ngón Tay cũng có hình dạng như nhau. Đó là những cái hang rộng xây bằng thứ đá khó đào nổi. Chúng mang hình lập phương và khối nọ chõng lên khối kia. Thường thì những cái hang này rất ẩm áp. Trần hang màu trắng còn sàn hang phủ một thứ như cỏ có màu. Các Ngón Tay hiếm khi đến đây sống.

Nó đi ra ngoài ban công, trèo lên mặt tiền tòa nhà bằng cách sử dụng các lông dính ở chân và lại bước vào một căn hộ khác giống hệt các căn hộ trước. Nó vào phòng khách. Rốt cuộc, ở đó các Ngón Tay cũng xuất hiện. Nó tiến bước. Họ đuổi theo giết nó. 103 chỉ kịp bỏ trốn đồng thời vẫn siết chặt bên mình cái vỏ kén bướm.

177. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

ĐỊNH HƯỚNG: Phần lớn các sử thi nổi tiếng của nhân loại diễn ra từ Đông sang Tây. Từ bao đời nay, con người vẫn luôn đuổi theo mặt trời, tự hỏi về nơi quả cầu lửa lặn xuống. Ulysse, Christophe Colomb, Attila... tất cả đều tin rằng đáp án nằm ở phía Tây. Đi về phía Tây đồng nghĩa với mong muốn tương tận tương lai.

Thế nhưng trong khi một số người tự hỏi mặt trời đi đâu, lại có một số người khác muốn biết mặt trời từ đâu đến. Đi về phía Đông đồng nghĩa với mong muốn tương tận nguồn gốc của mặt trời và cũng là tương tận nguồn gốc của chính mình. Marco Polo, Napoléon, Bilbo le Hobbit (một trong các nhân vật chính của bộ Chúa nhẫn của Tolkien) là những nhân vật đi về phía Đông. Họ tin rằng nếu có điều gì đấy cần phải khám phá thì là ở nơi xa xôi kia, nơi mọi thứ bắt đầu, trong đó có cả những ngày mới.

Trong biểu tượng của các nhà phiêu lưu còn có hai hướng nữa. Và đây là ý nghĩa của chúng. Đi về phía Bắc đồng nghĩa với việc kiếm tìm trở ngại để lượng sức mình. Đi về phía Nam đồng nghĩa với việc kiếm tìm sự nghỉ ngơi và cuộc sống thanh bình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

178. LANG THANG

103 lang thang hồi lâu giữa thế giới siêu nhiên của các Ngón Tay, vẫn luôn mang theo cái vỏ kén bướm quý giá. Nó đã thăm rất nhiều tổ. Lúc thì mấy tổ đó vắng tanh, lúc thì bị các Ngón Tay đuổi theo giết nó.

Có lúc nó đã định từ bỏ nhiệm vụ Sao Thủy. Thế nhưng sẽ thật đáng tiếc nếu đã trải qua cả hành trình dài như vậy, đã bỏ ra biết bao công sức như vậy mà giờ lại từ bỏ. Nó cần phải gặp được các Ngón Tay tử tế. Các Ngón Tay thân thiện với loài kiến.

103 thăm thú gần một trăm căn hộ. Nó tìm được đồ ăn một cách dễ dàng. Thức ăn vương vãi khắp nơi. Nhưng một mình giữa những khoảng không góc cạnh này, nó cảm giác như đang ở trên một hành tinh khác nơi tất cả đều mang dạng hình học và được trang trí bằng những sắc màu siêu nhiên: màu trắng sáng lóa, màu hạt dẻ trầm, xanh lơ điện, cam đậm, vàng xanh.

Xứ sở mới kỳ quặc làm sao!

Gần như không có cây cối, thực vật, cát hay cỏ. Chỉ có những đồ vật hay những nguyên liệu trơn lạnh.

Gần như không có một hệ động vật nào. Chỉ có một vài con nhện lẩn trốn nó, như thể chúng sợ con kiến hoang dã đến từ rừng già này.

103 lạc trong một miếng giẻ lau nhà, vùng vẫy trong một lọ bột và tìm ra ba ngăn kéo chứa những thứ lạ lùng.

Không hề có bất kỳ dấu mốc nào tỏa mùi hay mang hình ảnh đặc trưng. Chỉ có những hình dạng bất động, những đám bột bất động, những cái tổ trống hoác hoặc chứa đầy quái vật.

Phải tìm ra trung tâm của mọi thứ, Belo-kiu-kiuni từng khẳng định. Nhưng làm sao định vị được trung tâm giữa vô vàn cái tổ hình lập phương chồng lên nhau hoặc dính sát vào nhau này?

Mà nó chỉ có một mình, đơn độc và ở xa đồng loại!

Lòng buồn vô hạn, nó tiếc nuối cái kim tự tháp yên bình ở Bel-o-kan, hoạt động của các chị em nó, hơi ấm êm dịu của những lần trao đổi dinh dưỡng, mùi hương quyến rũ của các loài cây luôn đòi hỏi ta phải chăm bẵm chúng và bóng mát thanh thản của đám cây cối. Nó nhớ tất cả những thứ ấy biết bao, những phiến đá thật dễ chịu khi ngồi ăn uống thỏa thích, những đường pheromon chạy ngoằn ngoèo giữa cỏ bặt ngàn!

Và cũng như đoàn quân thập tự chinh trước đây, 103 vẫn tiến lên, luôn luôn tiến lên. Các cơ quan Johnston của nó bị một đám sóng lạ gây nhiễu: sóng điện, sóng radio, sóng ánh sáng, sóng từ trường. Thế giới bên ngoài thế giới chỉ là một đám hồ lớn những thông tin giả.

Nó lang thang từ tòa nhà này sang tòa nhà khác thông qua một đường ống dẫn nước, một đường dây điện thoại hoặc một sợi dây phơi quần áo.

Chẳng có gì hết. Không có lấy một dấu hiệu niềm nở. Các Ngón Tay không nhận ra nó.

103 bối rối.

Chán nản, nó đang mãi tự vấn “thế thì có ích gì?” và “làm thế để làm gì?” thì đột nhiên nó phát hiện ra những pheromon khác lạ. Mùi kiến đỏ hung rừng. Nó sung sướng lao về phía chỗ tỏa ra mùi kỳ diệu đó. Càng chạy, nó càng nhận ra lá cờ tỏa mùi

này: Giou-li-kan, tổ kiến bị các Ngón Tay bắt cóc ít lâu trước khi đoàn quân thập tự chinh lên đường!

Mùi hương ngọt ngào ấy hút lấy nó như nam châm vậy.

Đúng thế. Tổ của Giou-li-kan đang ở đó, nguyên vẹn. Toàn bộ cư dân trong tổ cũng nguyên vẹn nữa. Nó muốn trò chuyện và chạm vào các chị em mình, nhưng giữa chúng lại mọc lên một vách ngăn rắn chắc và trong suốt khiến mọi tiếp xúc đều trở nên bất khả. Cấm Thành bị nhốt trong một khối hình lập phương. Nó trèo lên mái. Ở đó có những cái lỗ hồng, những cái lỗ quá hẹp để có thể cọ được râu vào nhưng vẫn đủ để phát đi thông điệp.

Cư dân Giou-li-kan kể cho nó nghe chuyện chúng bị đưa về cái tổ nhân tạo này như thế nào. Từ khi chúng bị bắt định cư ở đây, có năm Ngón Tay nghiên cứu chúng. Không, các Ngón Tay ấy không hung hăng. Họ không giết chóc. Tuy nhiên có một lần xảy ra một sự kiện bất thường. Các Ngón Tay khác mà chúng không quen bắt cóc chúng thêm lần nữa, rung lắc chúng không thương tiếc khiến nhiều cư dân Giou-li-kan thiệt mạng.

Nhưng từ lúc được đưa trở lại đây, chúng không phải chịu thêm chuyện gì nữa. Năm Ngón Tay dễ thương nuôi nấng chúng, chăm sóc chúng và bảo vệ chúng.

103 hết sức vui mừng. Phải chăng rốt cuộc nó cũng gặp được những người đối thoại mà nó kiếm tìm bấy lâu nay không?

Bằng mùi và cử chỉ, lũ kiến bị giam trong cái tổ nhân tạo chỉ cho nó cách đi gặp các Ngón Tay “tử tế”.

179. HƯƠNG THƠM

Augusta Wells đang ở trong buổi kết nối cộng đồng. Tất cả cùng thốt ra tiếng OM và nó được tạo thành hình bong bóng tâm linh, tại đó, người này sẽ ẩn được mình vào người kia.

Tại đó, trong trạng thái lơ lửng phi thực, nơi cao hơn đầu họ một mét và cách trần năm mươi centimét, người ta không còn thấy đối, không còn thấy lạnh, không còn thấy sợ hãi nữa, người ta lãng quên chính mình, người ta gần như chỉ còn là chút hơi có trọng lượng trong trạng thái lơ lửng.

Thế nhưng Augusta Wells lại vội vã rời khỏi cái bong bóng ấy. Bà lại trở về với thể xác thịt da vật chất của mình. Bà chưa tập trung đủ. Có điều gì đó khiến bà bận tâm. Một ý nghĩ dai dẳng đeo bám. Bà ở lại mặt đất với tinh thần và cái tôi của mình. Sự cố Nicolas khiến bà phải suy nghĩ.

Bà tự nhủ thế giới loài người hẳn phải rất ấn tượng đối với một con kiến. Chưa bao giờ loài kiến lại có khả năng hiểu được thế nào là một cái ô tô, một cái máy pha cà phê hay một cỗ máy bấm vé tàu. Tất cả nằm ngoài trí tưởng tượng của chúng. Augusta Wells tự nhủ khoảng cách giữa thế giới loài kiến và thế giới bí hiểm này của loài người có lẽ cũng giống như khoảng cách ngăn giữa thế giới loài người và một chiều kích thượng tầng (thế giới thần thánh?).

Có lẽ cũng tồn tại một Nicolas ở chiều kích không gian-thời gian thượng tầng. Người ta tự hỏi tại sao Chúa lại hành động như vậy nhưng thực tế, có lẽ Chúa cũng chỉ là một đứa trẻ vô ý thức vì vô công rồi nghề mà ngồi bày trò nghịch ngợm thôi!

Khi nào người ta nói với Chúa là đã đến giờ ăn chiều rồi và Chúa phải dừng ngay trò chơi đùa với con người lại?

Augusta Wells vừa ong đầu lại vừa rất phấn khích với suy nghĩ này.

Nếu loài kiến có khả năng tưởng tượng ra một cỗ máy bấm vé tàu thì ở chiều kích không gian-thời gian thượng tầng kia, các vị chúa trời phải điều khiển cỗ máy nào, quan niệm độc đáo nào?

Đó chỉ là những suy nghĩ vô cơ và vô bổ. Bà tập trung trở lại và lại thấy mình ở trong cái bong bóng êm dịu của những tâm hồn cùng nhóm.

180. SẮP ĐẠT MỤC TIÊU

Ở đây thật ồn ào, nhiều mùi và ấm áp. Ở đây rõ ràng có những Ngón Tay sinh sống.

103 tiến lại gần nơi phát ra tiếng ồn và tiếng rung rung, gắng không để mình bị lạc giữa tấm thảm dày cộp màu đỏ. Có những chướng ngại vật mềm mềm nằm rải rác trên đường nó đi. Cả đồng quần áo đủ màu sắc vương vãi khắp nền nhà.

Con kiến thập tự chinh cuối cùng trèo lên áo vest của Jacques Méliès, rồi trèo lên chiếc quần dài của anh, nó tiếp tục đi bằng cách giẫm lên một bộ váy dài bằng lụa đen, rồi tiến bước trên chiếc áo sơ mi của anh đội trưởng, được một quãng, nó trèo lên rồi trèo xuống hai quả núi trập trùng hay chính là chiếc áo ngực của Laetitia Wells. Nó bước về chỗ phát ra tiếng ồn.

Trước mặt nó là tấm ga trải giường dệt kim, nó trèo lên đó. Nó càng trèo lên thì càng thấy tấm ga rung lắc mạnh. Có mùi hương của các Ngón Tay, hơi ấm của các Ngón Tay, tiếng ồn của các Ngón Tay, họ ở phía trên đó, chắc chắn là thế. Rốt cuộc nó cũng tìm được họ. Nó mở nắp cái vỏ kén bướm và giải phóng cho

kho báu của mình. Nhiệm vụ Sao Thủy sắp được hoàn thành. Nó trèo lên đỉnh giường.

Dù xảy ra chuyện gì ta cũng vượt qua được.

Laetitia Wells nhắm nghiền đôi mắt màu tím hoa cà, cô cảm thấy nguồn năng lượng dương tính trong cơ thể người bạn đồng hành đang hòa quyện vào nguồn năng lượng âm tính trong cô. Hai cơ thể quấn chặt như khiêu vũ theo nhịp. Khi mở mắt trở lại, Laetitia giật nảy mình. Ngay trước mũi cô là một con kiến đang giơ ra một tờ giấy gấp nhỏ xíu giữa hai hàm trên!

Hình ảnh ấy có cái gì đó khiến cô bối rối. Cô ngừng cử động, chồm người lên và thả lỏng toàn thân.

Jacques Méliès rất ngạc nhiên trước sự ngắt đoạn đột ngột ấy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Có một con kiến trên giường!

- Chắc nó trốn thoát khỏi cái bể đất ấy mà. Hôm nay chúng ta đã gặp quá đủ chuyện với kiến rồi, hãy xua chúng đi và tiếp tục từ chỗ chúng ta đang dừng lại nhé!

- Không, anh chờ đã, con này không giống những con khác. Nó có cái gì đấy đặc biệt.

- Một trong những con robot của Arthur Ramirez à?

- Không, nó là một con kiến sống. Có thể anh không tin em đâu nhưng nó có một mẫu giấy gấp nhỏ kẹp giữa hai hàm trên và dường như muốn đưa chúng ta xem đấy!

Anh đội trưởng cầu nhau nhưng cũng đồng ý kiểm chứng thông tin. Quả là anh có thấy một con kiến mang một giấy gập nhỏ.

103 thấy rõ trước mặt nó là cả một con tàu chứa đầy các Ngón Tay.

Thường thì con vật Ngón Tay chỉ đi theo hai nhóm mỗi nhóm năm Ngón. Nên đây hẳn phải là một con vật cấp cao bởi nó dày dặn hơn và không chỉ có hai mà có tới bốn nhóm gồm năm Ngón Tay. Nghĩa là có tận hai mươi Ngón Tay vui vẻ mọc lên từ một cái rễ màu hồng.

103 tiến lên và dùng đầu hàm trên chìa lá thư ra, cố không để mình bị nổi sợ tự nhiên choán ngợp, nổi sợ mà các thực thể kỳ lạ kia gây ra cho nó.

Nó lại nghĩ đến lần đánh nhau với các Ngón Tay ở trong rừng và muốn co chân lên bỏ trốn. Nhưng sẽ thật ngốc nghếch nếu không chịu đối mặt nhất là khi sắp đạt được mục đích tới nơi.

- Nào thử xem nó kẹp cái gì giữa hai hàm trên nào.

Jacques Méliès chậm rãi đưa tay về phía con kiến. Anh thì thầm:

- Em có chắc là nó sẽ không cắn anh hay bắn axit formic vào người anh không?

- Anh không định nói với em là anh sợ một con kiến nhỏ bé đấy chứ? Laetitia thì thầm vào tai anh.

Các Ngón Tay tiến lại gần và nổi sợ hãi xâm chiếm nó. 103 nhớ lại những bài học người ta từng dạy nó ở Bel-o-kan hồi nó

còn nhỏ. Trước một con vật ăn mồi, ta phải quên đi chuyện con vật đó là mạnh nhất. Cần phải nghĩ đến điều khác. Phải hết sức bình tĩnh. Con vật ăn mồi luôn mong ta chạy trốn trước mặt nó để nó thể hiện hành động tương ứng với sự chạy trốn ấy. Nhưng nếu ta cứ đứng đó, đối diện với nó, giữ vẻ mặt điềm tĩnh, không hề tỏ ra khiếp sợ, nó sẽ bối rối và không dám tấn công ta.

Năm Ngón Tay ung dung tiến lại gần chỗ nó.

Họ chẳng hề có vẻ gì là bối rối hết cả.

- Anh đừng làm nó hoảng loạn nhé! Từ từ, chậm chậm thôi nếu không nó sẽ bỏ trốn đấy.

- Anh tin là nếu nó không nhúc nhích thì đó là vì nó đợi anh đến gần để cắn anh.

Nhưng anh vẫn tiếp tục đưa tay về phía con kiến, chậm nhưng uyển chuyển.

Các Ngón Tay đang tiến lại gần nó có vẻ thật uể oải. Chẳng có một chút gì gọi là hành vi thù nghịch cả. Thật đáng ngờ. Đó hẳn là một cái bẫy. Nhưng 103 thề sẽ không bỏ chạy.

Không được sợ hãi. Không được sợ hãi. Không được sợ hãi. Cố lên, nó tự nhủ, mình từ nơi rất xa đến đây để gặp họ và lúc họ hiện diện, mình lại chỉ muốn một điều: vắt sáu chân lên cổ mà tẩu thoát! Can đảm lên, 103, mình từng đối mặt với họ và mình không chết kia mà.

Thế nhưng chẳng dễ gì khi nhìn thấy năm khối cầu màu hồng cao lớn gấp mười lần mình tiến lại gần và tự nhủ dù sao cũng đừng nên nhúc nhích.

- Nhẹ thôi, nhẹ thôi, anh có thấy anh làm nó sợ không: râu nó rung lên liên tục kia kìa.

- Cứ để anh làm, nó bắt đầu quen với bàn tay tiến lên từ từ của anh rồi đấy. Động vật không sợ các hiện tượng chậm rãi và uyển chuyển đâu. Từ từ, từ từ, từ từ.

Đó là do bản năng. Ngay khi các Ngón Tay chỉ còn cách nó chưa đầy hai mươi bước, 103 đã định bạnh rộng hàm trên để tấn công. Nhưng hai hàm trên của nó đang kẹp tờ giấy gấp nhỏ. Nó đã bị chặn họng, nó không thể cắn được nữa. Nó chìa đầu râu về phía trước.

Đầu nó đang sôi sùng sục. Ba bộ não của nó cùng lên tiếng một lúc và bộ não nào cũng muốn áp đặt ý kiến của mình:

- Trốn thôi!

- Đừng hoảng sợ. Chúng ta không thể phiêu lưu lâu đến thế để rồi chẳng đạt được gì.

- Chúng ta sẽ bị nghiền nát mất!

- Dù sao các Ngón Tay cũng đã ở quá gần để chúng ta có thể chạy trốn!

- Anh dừng lại đi, nó sợ chết khiếp rồi, Laetitia Wells ra lệnh.

Bàn tay dừng lại. Con kiến lùi ba bước rồi đứng im bất động.

- Em thấy không, lúc anh dừng lại là lúc nó sợ nhất.

Trong thoáng chốc, 103 hy vọng có được một quãng nghỉ ngơi nhưng các Ngón Tay đã lại tiến lên. Nếu nó không làm gì thì trong vài giây nữa, họ sẽ chạm được vào nó! 103 đã có thể nhận thấy cái búng nhẹ của các Ngón Tay là thế nào rồi. Nó vẫn còn nhớ hai thái độ cần có trước một người xa lạ: phản ứng hoặc chịu đựng. Nhưng vì không muốn chịu đựng nên nó đã phản ứng!

Thật tuyệt: con kiến vừa trèo lên tay anh! Jacques Méliès hân hoan sung sướng. Nhưng con kiến cứ lao tới, chạy trên người anh, dùng cánh tay anh làm ván nhảy rồi nhảy sang vai Laetitia Wells.

103 tiến từng bước thận trọng. Có vẻ ở trên người Ngón Tay kia thì tốt hơn. Nó bình tĩnh phân tích tất cả những gì nó thấy và tất cả những gì nó cảm thấy. Nếu nó thoát, thì về sau chuyện này sẽ được nó sử dụng để bổ sung vào pheromon động vật học về các Ngón Tay. Thật lạ khi đứng trên một Ngón Tay. Đó là một bề mặt bằng phẳng màu hồng sáng với những cái rãnh dọc ngang, cứ cách vài quãng đều nhau lại có những cái giếng nhỏ chứa đầy mồ hôi và hương thơm dịu dịu.

103 bước vài bước trên bờ vai trắng tròn trịa của Laetitia Wells. Cô không cử động, cô rất sợ mình sẽ đè bẹp con kiến. Con côn trùng trèo lên cổ cô, cái cổ mịn màng ấy khiến nó thích thú. Nó tiến về phía miệng rồi dùng toàn bộ sức mạnh ở các chân tỳ lên đôi gối dựa màu hồng đậm ấy. Nó đi lạc một lúc trong hốc mũi bên phải Laetitia, cô phải gắng làm mọi thứ để khỏi hắt xì hơi.

103 ra khỏi mũi và nghiêng mình phía trên quả bóng mắt trái. Thật ẩm ướt và linh hoạt. Có một hòn đảo màu tím hoa cà ở giữa một đại dương màu trắng ngà. Nó không dám mạo hiểm đi vào đấy vì sợ bị dính chân. Nó đã làm đúng vì có thứ gì đó như

lớp màng dính một hàng lông bàn chải màu đen bao phủ quá bóng mắt.

103 quay lại đường đi trên cổ, rồi trượt giữa hai ngực cô.Ồ, có vài vết tàn nhang và nó bị vấp vào đó! Rồi bị bộ ngực mềm mại của cô quyến rũ, nó nhẩy xổ vào một bên vú có đầu phớt hồng đôi màu. Nó dừng tại đó để ghi nhớ vài thứ. Nó biết mình đang ở trên một Ngón Tay và Ngón Tay ấy cho phép nó khám phá. Lũ kiến Giou-li-kan có lý. Các Ngón Tay này không thực sự hung hăng. Từ đầu ngực Laetitia, nó nhìn rõ mồn một bên ngực còn lại của cô và vùng thung lũng nơi bụng cô.

Nó bò xuống và thán phục chiêm ngưỡng bề mặt sáng sủa, nóng ấm và mềm mại này.

- Dừng cử động, nó đang bò xuống rốn em đấy.

- Em cũng không muốn cử động đâu nhưng nhột quá.

103 rơi xuống lỗ rốn, rồi lại trèo lên, phi nhanh xuống hai đùi, trèo lên đầu gối rồi lại đi xuống mắt cá chân và lại trèo lên gót bàn chân.

Từ đó nó thấy năm Ngón Tay bé xíu béo phì và như bị teo đi với phần đầu được tô màu đỏ. Nó trèo lại lên chân. Chạy nước rút trên bắp chân, trượt trên làn da trắng trẻo và trơn mượt. Nó phi nước kiệu trên hoang mạc ấm áp, hồng hào và có những hạt êm êm này. Nó vượt qua đầu gối, leo về phía trên hai đùi.

181. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

SỐ SÁU: Số sáu là một con số đẹp để có thể xây dựng một công trình kiến trúc. Số sáu là số của sự Sáng Tạo. Chúa tạo ra thế giới trong sáu ngày và nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy.

Theo Clément d'Alexandrie, vũ trụ được tạo ra theo sáu hướng khác nhau: bốn điểm chính, Thiên đỉnh (điểm cao nhất) và Thiên đế (điểm thấp nhất so với vị trí của người quan sát). Ở Ấn Độ, ngôi sao sáu cánh mang tên Yantra là biểu tượng của hành động yêu đương, là hiện thân của Âm vật và Dương vật. Đối với người Do Thái, ngôi sao David hay còn gọi là dấu ấn của Salomon, tượng trưng cho sự hợp nhất tất cả các yếu tố trong vũ trụ. Hình tam giác nhô lên trên tượng trưng cho lửa. Hình tam giác chúc xuống dưới tượng trưng cho nước.

Trong thuật giả kim, người ta cho rằng mỗi điểm trong ngôi sao sáu cánh tương ứng với một kim loại và một hành tinh. Điểm cao nhất là Mặt trăng-bạc. Từ trái sang phải là Vệ nữ-đồng, Sao Thủy-thủy ngân, Sao Thổ-chì, Sao Mộc-thiếc, Sao Hỏa-sắt. Sự kết hợp khéo léo giữa sáu nguyên tố và sáu hành tinh này mang lại Mặt Trời-vàng nằm ở vị trí trung tâm.

Trong hội họa, ngôi sao sáu cánh được sử dụng để chỉ ra toàn bộ các cách kết hợp có thể của màu sắc. Tất cả các màu kết hợp với nhau sẽ tạo ra ánh sáng màu trắng trong hình lục giác trung tâm.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

Chú thích cho Bí quyết thứ năm

1. Danh từ của động từ "conter" (kể), nghĩa là truyện kể.

2. Danh từ của động từ "compter" (đếm), nghĩa là sự đếm, sự tính.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

Bí quyết thứ sáu ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY - 1 -

hi 103 trèo lên phía trên cặp đùi thì năm Ngón Tay dài đã tiến lại gần, đặt xuống và chặn đường nó trước khi nó kịp tới bẹn. Chuyển thăm viếng kết thúc.

103 rất sợ bị nghiền nát. Nhưng không, các Ngón Tay vẫn ở đó, ung dung như thể chờ gặp con kiến. Rõ ràng lũ kiến Giou-li-kan có lý, các Ngón Tay này không phải kẻ xấu. Nó vẫn còn sống. Nó đứng lên trên chân sau và giơ bức thư lên phía trên.

Laetitia chậm rãi đưa những móng tay dài của mình, với ngón cái và ngón trỏ được quét sơn, lại gần con kiến và dùng hai ngón đó như cái kẹp kẹp lấy tờ giấy gấp nhỏ.

103 ngần ngại rồi mở rộng hàm trên ra và buông cái gánh nặng cao quý.

Đã có biết bao con kiến bỏ mạng vì khoảnh khắc thần kỳ này.

Laetitia Wells đặt tờ giấy vào lòng bàn tay. Nó bằng một phần tư con tem nhưng có thể nhìn thấy rõ những chữ viết trên hai mặt giấy. Chữ viết nhỏ tới nỗi những thứ được viết trở nên gần như khó đọc, nhưng dù vậy vẫn có thể nhận ra được đó là chữ viết của con người.

- Em nghĩ con kiến này mang thư cho chúng ta, Laetitia vừa nói vừa cố gắng đọc mảnh giấy bé xíu.

Jacques Méliès chạy đi tìm chiếc kính lúp có đèn của mình.

- Dùng cái này chắc là sẽ dễ đọc hơn đây.

Họ đặt con kiến vào một lọ thủy tinh nhỏ, mặc quần áo rồi nghiêng đầu xuống tờ giấy với cái kính lúp trong tay.

- Anh thấy khá rõ, Méliès khẳng định, đưa cho anh một cái bút, anh sẽ ghi lại những từ anh nhìn được rồi mình sẽ cố hình dung ra những từ còn thiếu.

183. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

MỐI: Tôi từng có lần gặp những nhà bác học chuyên nghiên cứu về mối. Họ nói với tôi rằng lũ kiến của tôi thú vị thật đấy nhưng chúng còn chưa làm được một nửa những gì lũ mối của họ đã làm.

Đúng vậy.

Mối là loài côn trùng mang tính xã hội duy nhất, chắc chắn là những con vật duy nhất tạo ra được một “xã hội hoàn hảo”. Loài mối được tổ chức theo nền quân chủ tuyệt đối, nơi cá thể nào cũng hạnh phúc vì được phục vụ mối hậu của mình, nơi tất cả các cá thể đều hiểu nhau, giúp đỡ lẫn nhau, nơi không một cá thể nào nuôi lấy một chút tham vọng hay những mối bận tâm ích kỷ.

Chắc chắn là từ “đoàn kết” phát huy mạnh mẽ nhất ý nghĩa của nó trong xã hội loài mối. Có lẽ bởi mối là động vật đầu tiên dựng xây thành phố, chuyện vốn xảy ra cách nay đã hơn hai trăm triệu năm rồi.

Thế nhưng, ngay trong sự thành công của mình, loài mối cũng phải chịu hình phạt nhất định. Bởi theo định nghĩa, những gì hoàn hảo sẽ không thể cải thiện được nữa. Thành phố mối không hề phải trải qua bất cứ quá trình xét lại nào, bất cứ cuộc cách mạng nào hay bất cứ bất đồng nội bộ nào. Đó là một tổ chức lành mạnh hoạt động tốt đến

mức nó chỉ có mỗi việc là tận hưởng hạnh phúc của mình giữa những hành lang được xây công phu bằng thứ xi măng cực kỳ vững chãi.

Ngược lại, loài kiến lại sống trong một hệ thống xã hội vô chính phủ hơn rất nhiều. Chúng tiến bộ bằng cách phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác trong mọi việc chúng làm. Chúng không bao giờ hài lòng với những gì mình có, chúng ném nấp mọi thứ ngay cả khi những thứ ấy có thể làm hại đời chúng.

Tổ kiến không phải là một hệ thống ổn định mà là một xã hội thường xuyên dò dẫm tìm tòi, thử nghiệm mọi giải pháp, thậm chí là những giải pháp điên rồ nhất, để đôi khi phải trả giá bằng chính sự suy sụp của mình. Với tôi, đây là lý do tại sao tôi lại quan tâm đến kiến nhiều hơn là đến mối.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

184. GIẢI MÃ

Sau nhiều phút giải mã, cuối cùng Méliès cũng có được một bức thư dễ hiểu.

“Cứu với. Chúng tôi có mười bảy người bị kẹt trong một tổ kiến. Con kiến mang cho bạn lá thư này phục vụ cho chúng tôi. Nó sẽ chỉ cho bạn đường đến cứu chúng tôi. Có một phiến đá hoa cương lớn ở phía trên chúng tôi, hãy đến đó với búa đục và cuốc xẻng. Hãy hành động thật nhanh. Jonathan Wells.”

Laetitia nhảy dựng lên:

- Jonathan! Jonathan Wells! Chính anh họ Jonathan của em đang kêu cứu!

- Em biết anh ta à?

- Em chưa bao giờ gặp anh ấy nhưng dù sao đó cũng vẫn là anh họ em. Em cứ ngỡ anh ấy chết rồi, biến mất trong căn hầm trên phố Sybarites... Anh có nhớ vụ căn hầm của bố em không? Anh ấy là một trong các nạn nhân!

- Dường như anh ta vẫn còn sống, nhưng bị cầm tù cùng một nhóm người dưới một tổ kiến!

Méliès xem xét tờ giấy nhỏ. Bức thông điệp ấy giống như một cái chai vớt xuống biển. Nó được soạn bởi một bàn tay run run. Con kiến này đã mất bao lâu để vận chuyển bức thư nhỉ? Theo như anh biết, lũ côn trùng này di chuyển rất chậm.

Một câu hỏi khác khiến anh băn khoăn. Rõ ràng lá thư được viết trên một tờ giấy gấp có khổ bình thường, được giảm đi nhiều lần nhờ một máy photocopy. Vậy chẳng lẽ dưới đó họ được trang bị đầy đủ đến mức có cả máy photocopy và điện sao?

- Em có tin là thật không?

- Em không hình dung ra kịch bản nào khả dĩ hơn có thể lý giải được chuyện một con kiến khệ nệ mang theo một lá thư!

- Kể cả vậy, nhưng đẩy con vật này đến đúng nhà em thì quả là tình cờ quá. Rừng Fontainebleau rất rộng lớn, thành phố Fontainebleau còn rộng lớn hơn gấp nghìn lần so với thế giới loài kiến thể mà con kiến đưa tin này lại tìm ra đúng nhà em, căn hộ nằm trên một tầng bốn nào đó... Em không thấy hơi quá đáng à?

- Không, đôi khi có một số điều vẫn xảy ra với tỷ lệ may mắn là một trên một triệu, vậy mà chúng vẫn xảy ra.

- Nhưng em có thể tưởng tượng được cảnh có những người bị kẹt dưới một tổ kiến, những người mà cuộc sống phụ thuộc vào lòng tốt của loài kiến không? Thật khó tin, một tổ kiến thì chỉ cần đá gót một cái là nó lật nhào!

- Họ nhắc đến một phiến đá hoa cương phong tỏa họ.

- Nhưng làm sao ta có thể sống chen chúc dưới một tổ kiến được cơ chứ? Chắc đó là một kẻ điên và đây là một trò đùa cợt!

- Không. Đây là một bí ẩn, đây là câu đố về cái hang bí ẩn của bố em, cái hang đã nuốt gọn tất cả những ai dám liều đi xuống. Vấn đề lúc này là phải cứu những người bị kẹt. Chúng ta không nên chần chừ nữa và em thấy chỉ có một thứ giúp được chúng ta mà thôi.

- Là gì?

Cô chỉ vào cái lọ thủy tinh nơi 103 đang giãy giụa.

- Là nó. Bức thư nói rằng nó có thể dẫn chúng ta đến chỗ anh họ em và các bạn đồng hành của anh ấy.

Họ phóng thích con kiến khỏi nhà tù thủy tinh. Họ không có chất phóng xạ trong tay để đánh dấu nó. Nên Laetitia Wells phải quệt một giọt sơn móng tay màu đỏ của mình lên trán con côn trùng để chắc chắn nhận ra được nó giữa những con kiến khác.

- Đi nào anh bạn bé nhỏ, hãy chỉ đường cho chúng tôi!

Nhưng không như mong đợi, con kiến không cử động nữa.

- Em có nghĩ là nó chết rồi không?

- Không, râu nó vẫn động đậy mà.

- Thế tại sao nó không bước đi?

Jacques Méliès dùng Ngón Tay đẩy nó.

Không thấy phản ứng gì. Chỉ có những cử động râu càng lúc càng căng thẳng.

- Có vẻ nó không muốn dẫn chúng ta đến đó, Laetitia Wells nhận xét. Em thấy chỉ còn cách duy nhất là... nói chuyện với nó.

- Đúng vậy. Đây cũng là cơ hội tuyệt vời để xem cỗ máy “Đá Hoa thị” của Arthur Ramirez tốt bụng hoạt động thế nào.

185. MẢNH ĐẤT CẦN GÂY DỰNG

Con 24 không biết bắt đầu mọi chuyện thế nào. Tạo ra một cộng đồng liên loài viễn tưởng, quả là đẹp thật. Thực hiện điều đó với sự giúp đỡ của một loài cây và sự bảo vệ của sông nước thì còn đẹp hơn nữa. Nhưng làm sao để tất cả các loài thông hiểu và hòa hợp với nhau?

Lũ kiến hữu thần chỉ chăm chăm dành thời gian cho việc tái tạo tượng của chúng thành những hình nguyên khối và đòi được sở hữu một góc đất để chôn cất những đồng loại qua đời của mình.

Lũ mới tìm được một mẫu gỗ khô lớn và ở lì luôn trong đó. Lũ ong xây một cái tổ nhỏ trên cành cây keo. Về phần mình, lũ kiến sửa sang một căn phòng thành vườn trồng nấm.

Mọi thứ hoạt động bình thường; tại sao con 24 lại phải nhọc công mong mọi lập lại trật tự mọi thứ chứ? Ai làm việc người nấy thích trong góc riêng của họ, miễn là việc ấy chẳng ảnh hưởng phiền hà đến ai.

Buổi tối, các thành viên trong cộng đồng nhóm họp ở một phòng trên cây keo và kể cho nhau nghe những câu chuyện về thế giới của mình.

Khoảnh khắc nhàm chán này, khoảnh khắc mà tại đó lũ côn trùng thuộc đủ loài khác nhau giương râu lên để lắng nghe những câu chuyện tỏa mùi của đám ong chiến binh hay đám mối kiến trúc sư, chính là sợi dây kết nối đầu tiên của cộng đồng.

Cộng đồng *Cornigera* gắn bó với nhau thông qua một loạt những truyền thuyết và truyện kể. Những câu chuyện tỏa mùi. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Tôn giáo của lũ kiến hữu thần chỉ là một trong số nhiều câu chuyện khác. Và không loài nào cho phép mình đánh giá thế là đúng hay sai, tiêu chí quan trọng nhất là tôn giáo ấy khiến chúng được mơ ước. Khái niệm chúa trời khiến chúng được mơ ước...

Con 24 đề nghị tập hợp lại tất cả những truyền thuyết hay nhất về loài kiến, loài ong, loài mối hoặc loài bọ hung rồi để vào những cái thùng ủ giống những cái thùng trong Thư viện hóa học.

Màn đêm xanh thẫm lọt qua khe cây keo, sáng bừng dưới ánh trăng tròn dát bạc.

Tối nay, trời khá nóng, lũ côn trùng quyết định kể cho nhau nghe những câu chuyện về bãi biển.

Một con phát ra pheromon:

... mỗi vua đang quay được hai vòng quanh phòng của mỗi hậu thì đột nhiên các nhóm đào cây thông báo có một con bọ đồng hồ tử thần làm rối loạn các xung năng yêu của mỗi hậu...

Một con khác:

... chính lúc đó một con ong vò vẽ màu đen xuất hiện. Nó lao vào tôi, ngòi nó chĩa về phía trước. Tôi chỉ kịp...

Tất cả đều rùng mình sợ hãi như con ong Askolein.

Xung quanh, hương hoa thủy tiên bắc và tiếng nước ì oạp vỗ bờ khiến chúng cảm thấy thật thanh thản.

186. LỜI PHÁN XÉT CUỐI CÙNG

Arthur Ramirez nồng nhiệt tiếp đón họ, ông đã khỏe hơn nhiều. Ông cảm ơn họ vì đã không tố cáo ông với cảnh sát. Bà Ramirez không ở đó, bà đang đi nhận tiền từ chương trình “Bẫy suy tưởng”.

Cô phóng viên và anh cảnh sát giải thích với ông rằng vừa có một sự kiện mới xảy ra: thật khó mà tin được, một con kiến đã tới và mang cho họ một bức thông điệp viết tay.

Họ cho ông xem lá thư và ngay lập tức Arthur Ramirez hiểu ra vấn đề. Ông dứt dứt chòm râu bạc trắng rồi chấp nhận khởi động cỗ máy “Đá Hoa thị”.

Ông dẫn họ lên kho, bật nhiều máy tính cùng lúc, chiếu sáng các lọ nước hoa sản xuất pheromon và lắc lắc những cái ống trong suốt để chất trong đó không bị lắng thành cặn.

Hết sức thận trọng, Laetitia đưa 103 ra khỏi cái lọ, Arthur đặt nó dưới một quả chuông thủy tinh.

Từ quả chuông này có hai cái ống thò ra: một ống hút pheromon tỏa mùi từ con kiến, ống còn lại truyền cho nó các pheromon nhân tạo dịch các bức thông điệp của con người.

Ramirez ngồi trước bàn điều khiển, điều chỉnh nhiều bánh xe, kiểm tra các thiết bị chiếu sáng và quay các thể điện kể. Mọi thứ đều đã sẵn sàng. Chỉ còn việc khởi động chương trình biến ngôn từ con người thành mùi hương loài kiến nữa thôi. Cuốn từ điển Pháp-kiến này hiểu được một trăm nghìn từ và một trăm nghìn sắc thái pheromon.

Viên kỹ sư đứng trước micro và thận trọng nói:

Phát: Xin chào.

Ông ấn vào một cái nút và màn hình video biến từ đó thành công thức hóa học, công thức này ngay lập tức được truyền đến các lọ nước hoa được làm rộng dần theo liều lượng chính xác của cuốn từ điển tin học. Mỗi từ lại có một mùi đặc trưng.

Đám mây nhỏ chứa bức thông điệp được đẩy vào hệ thống đường ống nhờ một cái bơm khí và chảy vào cái chuông.

Con kiến động đập râu.

Xin chào.

Bức thông điệp đã được nhận.

Một chiếc quạt gió lau mọi vết bám trên cái chuông để câu trả lời có thể được tiếp nhận một cách rõ ràng.

Các cần cảm giác rung rung.

Đám mây câu trả lời bay ngược lên cái ống trong suốt, đi đến tận chỗ phổ kế khối lượng và máy sắc ký đóng vai trò phân rã từng phân tử một để đạt được kết quả là mỗi giọt chất lỏng tương ứng với một từ.

Một câu nói dần dần xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

Cùng lúc ấy là một máy tổng hợp giọng nói đọc câu đó lên.

Tất cả mọi người đều nghe thấy câu trả lời của con kiến.

Nhận: Các bạn là ai? Tôi không hiểu pheromon của các bạn lắm.

Laetitia và Méliès ngất ngây thán phục. Thực sự là cỗ máy của Edmond Wells đang hoạt động!

Phát: Cô đang ở bên trong một cỗ máy có thể được sử dụng để giao tiếp giữa người và kiến. Nhờ cỗ máy này, chúng tôi có thể trò chuyện với cô và hiểu cô mỗi khi cô phát một pheromon.

Nhận: Người ư? Người là gì? Một loài Ngón Tay à?

Rõ là kỳ lạ, con kiến chẳng bị ấn tượng gì trước cỗ máy của họ. Nó trả lời không chút kiểu cách, thậm chí còn có vẻ biết những người mà nó gọi là “Ngón Tay” này. Vậy là có thể thiết lập cuộc đối thoại được rồi. Arthur Rimbaud siết chặt micro.

Phát: Phải, chúng tôi là phần nổi dài của các Ngón Tay.

Câu trả lời vang lên trên chiếc loa đặt phía trên máy vi tính.

Nhận: Ở chỗ chúng tôi các bạn được gọi là Ngón Tay. Tôi thích gọi các bạn là Ngón Tay hơn.

Phát: Tùy cô.

Nhận: Các bạn là ai? Tôi nghĩ chắc các bạn không phải Tiến sĩ Livingstone...

Cả ba người đều hết sức sửng sốt. Làm sao một con kiến lại có thể từng nghe nhắc đến Tiến sĩ Livingstone và câu nói trứ danh: “Tôi nghĩ chắc các bạn không phải Tiến sĩ Livingstone” được nhỉ? Thoạt

tiên họ nghĩ đó là do lỗi điều chỉnh của máy phiên dịch hoặc một sự cố rối loạn máy từ điển Pháp-kiến. Không ai trong số họ có ý bật cười hay tưởng tượng ra mình đang được diện kiến một con kiến hài hước. Mà tất cả họ cùng tự hỏi vị Tiến sĩ Livingstone ấy là ai mà lại biết loài kiến.

Phát: Không, chúng tôi không phải “Tiến sĩ Livingstone”. Chúng tôi là ba con người. Ba Ngón Tay. Tên chúng tôi là Arthur, Laetitia và Jacques.

Nhận: Các bạn học cách nói tiếng Trái đất như thế nào?

Laetitia thì thào:

- Ý nó là: làm sao chúng ta lại nói được ngôn ngữ tỏa mùi của loài kiến. Rõ ràng chúng cứ tưởng chúng là những cư dân Trái đất điển hình đích thực...

Phát: Đó là điều bí mật mà chúng tôi tình cờ có được. Còn cô, cô là ai?

Nhận: 103 683, nhưng đồng đội thích gọi tôi một cách ngắn gọn là 103 hơn. Tôi là kiến vô tính thuộc đẳng cấp lính trinh sát. Tôi đến từ Bel-o-kan, đô thị lớn nhất thế giới.

Phát: Làm sao cô lại mang được bức thông điệp này đến cho chúng tôi?

Nhận: Các Ngón Tay sống dưới thành phố của chúng tôi nhờ chuyển kiện hàng này đến cho các bạn. Họ gọi đây là “nhiệm vụ Sao Thủy”. Vì tôi là con kiến duy nhất từng tiếp cận các Ngón Tay nên các chị em tôi nghĩ rằng tôi cũng là con kiến duy nhất có thể hoàn thành nhiệm vụ.

103 tránh nhắc đến chuyện nó cũng là con kiến dẫn đầu đoàn quân thập tự chinh chống lại tất cả các Ngón Tay trên Trái đất.

Cả ba người, ai cũng có những câu hỏi riêng muốn đặt cho con kiến nói nhiều, nhưng Arthur Ramirez vẫn tiếp tục nắm quyền kiểm soát cuộc trò chuyện.

Phát: Trong lá thư cô đưa cho chúng tôi có viết là có những người, xin lỗi, những Ngón Tay, bị kẹt dưới đô thị của cô và cô là kiến duy nhất có thể dẫn chúng tôi đến chỗ họ để cứu họ.

Nhận: Chính xác.

Phát: Thế thì hãy chỉ đường cho chúng tôi, chúng tôi sẽ đi theo cô.

Nhận: Không.

Phát: Không là thế nào?

Nhận: Trước tiên tôi phải biết rõ các bạn đã. Nếu không làm sao mà biết được liệu tôi có thể tin tưởng ở các bạn không?

Ba con người ngạc nhiên tới mức không biết phải trả lời thế nào.

Dĩ nhiên, họ rất mến, thậm chí là yêu quý con kiến, nhưng dù sao nghe một trong số những con vật ấy thẳng thắn nói “không” như vậy cảm giác cũng thật khác lạ. Cái cục màu đen bé xíu đứng dưới cái chuông kia đang giữ mạng sống của mười bảy con người giữa mấy cái căng chân nó. Họ có thể nghiền nát nó chỉ bằng một cú di tay nhẹ nhàng, thế mà nó dám từ chối giúp họ với cái cố là chưa biết gì về họ!

Phát: Tại sao cô lại muốn biết chúng tôi rõ?

Nhận: Các bạn to lớn và khỏe mạnh, nhưng tôi lại không biết các bạn có ý tốt hay không. Liệu các bạn có phải quỷ sứ như kiến chúa Chli-pou-ni của chúng tôi vẫn tưởng không? Hay các bạn là các chúa trời toàn năng như con số 23 vẫn nghĩ? Các bạn có nguy hiểm không? Các bạn có thông minh không? Các bạn có man dại không? Các bạn có đông không? Công nghệ của các bạn đã phát triển tới đâu? Các bạn có biết sử dụng các công cụ không? Tôi phải biết rõ các bạn trước khi quyết định xem cứu một vài người trong số các bạn có đáng công đáng sức bỏ ra không.

Phát: Cô có muốn một trong ba chúng tôi kể lại đời mình cho cô nghe không?

Nhận: Tôi không muốn biết ba người các bạn mà cả giống loài các bạn.

Laetitia và Méliès nhìn nhau chòng chọc. Bắt đầu từ đâu bây giờ? Chẳng lẽ buộc phải kể cho con kiến nghe về các nền văn minh Trung cổ, thời kỳ phong kiến, thời kỳ Phục hưng và các Thế chiến ư? Arthur có vẻ rất thích thú với cuộc tranh luận này.

Phát: Nào, hãy đặt câu hỏi cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ trả lời và giải thích cho cô thế giới của chúng tôi.

Nhận: Thế thì quá dễ dàng. Các bạn phải giới thiệu thế giới của các bạn theo cách dễ hiểu nhất, không phải chỉ để cứu sống các Ngón Tay bị cầm tù dưới đô thị của chúng tôi. Nên hãy tìm cách nào để tôi biết được thông tin một cách khách quan ấy.

Con kiến 103 này mới cứng đầu làm sao! Ngay cả Arthur cũng không biết phải nói gì để thuyết phục nó tin họ nữa. Về phần mình, Méliès nổi cáu. Anh giận dữ quay sang Laetitia tuyên bố:

- Được rồi. Chúng ta sẽ cứu anh họ em và các bạn đồng hành của anh ta mà không thèm nhờ đến sự giúp đỡ của con kiến ngạo mạn này. Arthur, ông có bản đồ rừng Fontainebleau không?

Có, ông có một tấm, nhưng rừng Fontainebleau trải dài trên diện tích mười bảy nghìn hecta và ở đó chẳng thiếu gì tổ kiến. Tìm ở đâu bây giờ? Từ phía Barbizon, dưới những phiến đá Apremont, gần ao Franchard hay trên bãi cát vùng cao Solle?

Họ có thể mất tới vài năm để lục lọi. Và họ sẽ chẳng bao giờ tìm được ra Bel-o-kan theo cách của mình.

- Dù sao cũng không thể để một con kiến hạ nhục chúng ta! Méliès tức giận.

Arthur Ramirez biện hộ thay cho vị khách của họ.

- Tất cả những gì nó muốn chỉ là trước khi dẫn chúng ta đến tổ nó thì hiểu chúng ta hơn thôi mà. Nó có lý đấy. Ở vị trí nó tôi cũng hành xử tương tự.

- Nhưng làm thế nào để mang lại cho nó cách nhìn “khách quan” về thế giới chúng ta cơ chứ?

Họ suy ngẫm. Lại một câu đố nữa! Cuối cùng Jacques Méliès thốt lên:

- Tôi có ý này!

- Ý của anh là gì? Laetitia hỏi, mấy ý tưởng hăng hái của anh đội trưởng luôn khiến cô nghi ngờ.

- Truyền hình. Tr-u-y-ề-n-h-ì-n-h! Đúng vậy, với truyền hình, chúng ta có thể kết nối được với toàn thể nhân loại, chúng ta có thể bắt

mạch được toàn thể nhân loại. Truyền hình chỉ cho chúng ta thấy mọi mặt của nền văn minh chúng ta. Khi xem truyền hình, 103 sẽ đánh giá được chúng ta là ai và giá trị của chúng ta ra sao bằng cả tâm hồn và ý thức của nó.

187. PHEROMON

TRUYỀN THUYẾT MYRMÉCÉEN:

Được phép giải mã

Pheromon ký ức số 123

Chủ đề: Truyền thuyết

Kiến tiết dài: Kiến chúa Chli-pou-ni

Đây là truyền thuyết về hai cái cây. Hai tổ kiến thuộc loài thù địch nhau sống trên hai cái cây khác nhau. Hai cái cây ấy lại ở cạnh nhau. Thế mà một ngày kia, một cành ở cây này bắt đầu mọc dần lên lan sang cả cây kia, mỗi ngày, cái cành lại tiến sát gần hơn một chút. Hai loài kiến biết rằng ngay khi cái cành vượt quá ngưỡng không gian ngăn cách hai cái cây, chiến tranh sẽ bùng nổ. Nhưng không loài nào tấn công trước. Chiến tranh chỉ bắt đầu vào ngày cái cành chạm lướt cây bên cạnh. Hai loài giao đấu không chút thương tiếc. Câu chuyện này cho thấy luôn tồn tại một khoảnh khắc chính xác để tiến hành mọi việc. Trước là quá sớm, mà sau lại quá muộn. Theo bản năng, mỗi loài sẽ tự biết đâu là thời điểm thích hợp.

188. TRỌNG LƯỢNG NGÔN TỪ, CÚ SỐC HÌNH ẢNH

Họ đặt 103 trước một cái ti vi màu nhỏ màn hình tinh thể lỏng. Màn hình quá to so với con kiến, họ phải đặt một chiếc kính lúp thu

nhỏ hình ảnh xuống một trăm lần. Như vậy con kiến mới xem được tốt hơn.

Về phần âm thanh, Arthur Ramirez đã nối dàn loa ti vi với micro của cỗ máy “Đá Hoa thị”. Thế là con kiến trinh sát Bel-o-kan có thể vừa xem được hình ảnh vừa nhận biết được âm thanh-tỏa mùi từ chiếc ti vi của các Ngón Tay.

Dĩ nhiên nó không thấm thấu được âm nhạc hay tiếng ồn nhưng bằng cách này, nó sẽ hiểu được ý chính của các lời bình luận và các đoạn hội thoại.

103 tiết ra một giọt nước bọt để ghi lại các quan sát của mình về phong tục của các Ngón Tay. Rồi nó đưa ra những kết luận xứng đáng.

Arthur Ramirez bật ti vi. Ông bấm một phím bất kỳ trên điều khiển từ xa.

Kênh 341: “Vớ Krak Krak, bạn có thể dễ dàng xua đuổi được...”

Jacques Méliès nhảy dựng lên và đổi kênh ngay lập tức. Sáng kiến tuyệt vời của anh cũng không tránh được nguy cơ!

Nhận: Cái gì thế? 103 hỏi.

Ba con người lo lắng. Họ vội vàng trấn an nó.

Phát: Chỉ là một đoạn quảng cáo thức ăn thôi. Không có gì hấp dẫn cả.

Nhận: Không, thứ ánh sáng phẳng dẹt kia là cái gì cơ?

Phát: Là cái ti vi, phương tiện giao tiếp phổ biến nhất của chúng tôi.

Nhận: Không phải lửa phẳng và lạnh đấy chứ?

Phát: Cô biết lửa à?

Nhận: Dĩ nhiên, nhưng không phải thứ lửa này. Các bạn giải thích đi!

Arthur Ramirez thấy khó mà giải thích được cho một con kiến nguyên tắc hoạt động của cái ti vi. Ông bèn thử so sánh:

Phát: Đây không phải là lửa. Thứ này tỏa sáng và rất rõ ràng nhưng đó là bởi nó là một cái cửa sổ, qua đó hiển thị tất cả những gì xảy ra trong nền văn minh của chúng tôi.

Nhận: Làm thế nào mà những hình ảnh kia đến được tận đây?

Phát: Chúng bay trong không khí.

103 không hiểu công nghệ này của các Ngón Tay nhưng nó biết mình sẽ được thấy thế giới của họ theo kiểu cùng lúc nó được ở nhiều nơi trong đô thị họ sống.

Kênh 1432. Thời sự. Tiếng súng máy lẹt đẹt. Tiếng ngoài hình: “Người Syrie đã sản xuất ra một loại khí có khả năng giết...”

Arthur vội vàng đổi kênh.

Kênh 1445. Hoa hậu Hoàn vũ. Những cô gái yếu điệu điểu qua.

Nhận: Những con côn trùng lê bước trên hai chân sau kia là gì vậy?

Phát: Đó không phải côn trùng. Những động vật ấy là con người, là các Ngón Tay như các bạn vẫn gọi. Và kia là các con cái của chúng tôi.

Nhận:Ồ thế đấy, một Ngón Tay nhìn tổng thể, cũng bằng với các bạn à?

Con kiến gí sát mắt phải vào cái kính lúp và chiêm ngưỡng hồi lâu những dáng hình cử động trên màn ảnh nhỏ.

Nhận: Như vậy các bạn có hai mắt và một miệng, nhưng chúng lại được đặt ngay trên đỉnh cơ thể các bạn.

Phát: Cô không tin à?

Nhận: Tôi cứ nghĩ các bạn chỉ là một khối màu hồng. Các bạn không có râu. Vậy làm thế nào mà các bạn nói chuyện được với tôi?

Phát: Chúng tôi sử dụng một phương tiện giao tiếp thính giác không dùng đến râu.

Nhận: Và các bạn còn thiếu hai chân nữa chứ. Các bạn chỉ có mỗi bốn chân thôi! Làm sao các bạn lại đi được?

Phát: Chúng tôi chỉ cần hai chân sau là đi được rồi, nhưng chúng tôi cũng phải trải qua một quãng thời gian để có thể làm điều này mà không bị ngã. Còn hai chân trước, chúng tôi sử dụng để mang đồ vật chẳng hạn. Không giống như ở loài các bạn, tất cả các chân đều được dùng để bước đi.

Nhận: Những kẻ có lông dài trên đầu kia, họ bị ốm à?

Phát: Một số con cái để lông mọc dài để dễ quyến rũ con đực hơn.

Nhận: Sao con cái của các bạn lại không có cánh?

Phát: Không Ngón Tay nào có cánh cả.

Nhận: Kể cả con hữu tính à?

Phát: Kể cả con hữu tính.

103 chăm chú theo dõi màn hình. Nó thấy những Ngón Tay cái thực sự rất xấu.

Nhận: Các bạn thay màu vỏ giống tắc kè hoa à?

Phát: Chúng tôi không có vỏ. Da chúng tôi màu hồng và trần trụi, chúng tôi bảo vệ da bằng quần áo đủ màu sắc và họa tiết.

Nhận: Quần áo á? Có phải đó là một loại hóa trang để những kẻ săn các bạn không nhận ra không?

Phát: Không hẳn là thế, đúng hơn là cách để chống lạnh và chúng tỏ bản thân. Đó là những sợi thực vật đan vào nhau.

Nhận: Ồ, chúng được dùng trong những cuộc gặp gỡ yêu đương giống ở loài bướm chứ gì?

Phát: Có thể nói thế cũng được. Chắc chắn là có những lúc, “con cái” của chúng tôi hấp dẫn con đực hơn vì ăn mặc theo một cách nào đó.

103 hỏi nhiều nhưng tiếp thu cũng rất nhanh. Có nhiều câu rất khó trả lời cho thỏa đáng. Chẳng hạn như: “Tại sao mắt của các Ngón Tay lại cử động?” hay “Tại sao các cá thể cùng thuộc một đẳng cấp lại không có kích cỡ như nhau?” Ba con người cố gắng trả lời tốt nhất có thể, bằng cách sử dụng thứ từ vựng tối giản và rõ nghĩa. Họ gần như buộc phải tái tạo ngôn ngữ tiếng Pháp vì từ ngữ trong thứ tiếng này đôi khi đa nghĩa và tinh tế đến mức lần nào họ cũng phải định nghĩa lại để giúp con kiến hiểu.

Rốt cuộc, 103 cũng chán ngấy đám con người cái điều qua điều lại. Nó muốn thấy thứ khác. Méliès đổi kênh. Khi hình ảnh khiến nó chú ý, con kiến bèn phát ra tín hiệu “dừng lại”.

Nhận: Dừng lại. Đó là gì vậy?

Phát: Là một phóng sự về giao thông trong các thành phố lớn.

Tiếng ngoài hình: “Tắc nghẽn giao thông là một trong số những vấn đề đáng ngại nhất của các thành phố lớn hiện nay. Nghiên cứu của các trung tâm chuyên môn cho thấy càng nhiều đường sá quốc lộ được xây dựng, người dân càng mua nhiều ô tô và tắc nghẽn giao thông càng gia tăng.”

Trên màn hình ti vi, hàng dãy dài ô tô đứng bất động giữa làn khói bụi xám xịt. Cảnh quay lùi về phía sau: rải khắp nhiều cây số là những chiếc caravan, những chiếc xe tải, ô tô và xe buýt dính bết vào mặt đường.

Nhận: Ồ, tắc nghẽn giao thông tại các thành phố lớn là vấn nạn có thể thấy ở mọi nơi! Thứ khác đi.

Chuỗi hình ảnh liên tiếp.

Nhận: Dừng lại. Đó là cái gì?

Phát: Một bộ phim tài liệu về nạn đói trên thế giới.

Những cơ thể trơ xương, những đứa trẻ mắt đầy ruồi bâu, những em bé sơ sinh quắt queo bám lấy bộ ngực mềm nhão và kiệt sữa của các bà mẹ mặt mày nhợt nhạt, những con người không tuổi ánh mắt đăm đăm...

Tiếng ngoài hình cất lên đầy thờ ơ: “Hạn hán tiếp tục tàn phá Ethiopia. Nạn đói đã hoành hành được năm tháng và hiện lại thêm sự xâm hại của châu chấu nữa. Trước mắt, các bác sĩ thuộc tổ chức cứu trợ quốc tế chỉ biết sử dụng những phương tiện thô sơ nhất để cứu chữa cho người dân địa phương.”

Nhận: Bác sĩ là gì?

Phát: Là các Ngón Tay giúp đỡ những Ngón Tay khác khi những Ngón Tay này bị ốm hay có nhu cầu, dù họ ở đâu và có cùng màu da hay không. Không phải Ngón Tay nào cũng có màu hồng, trên thế giới có cả những Ngón Tay màu đen và những Ngón Tay màu vàng.

Nhận: Ở loài chúng tôi cũng vậy, màu sắc cũng có thể khác nhau. Và đôi khi thế là đủ để gây ra thù ghét.

Phát: Loài chúng tôi cũng có hiện tượng tương tự.

Kênh 1227, 1226, 1225. Dừng lại.

Nhận: Đó là gì vậy?

Méliès nhận ra ngay hình ảnh:

- Chúng ta vừa bật phải kênh mã hóa. Đây là một bộ phim... sex.

Thật không may. Ramirez đã cố giải thích hết sức mình. Nhưng 103 vẫn đòi biết sự thật.

Nhận: Đó là gì vậy?

Phát: Đó là những phim cho biết cách các Ngón Tay sinh sản...

Con kiến xem những hình ảnh trên phim một cách chăm chú.

Bình luận của 103.

Nhận: Các bạn làm chuyện đó bằng đầu à?

Phát: Ờ, không, không thực sự như vậy, Laetitia nói, cô khá là bối rối.

Trên màn hình, cặp tình nhân thay đổi tư thế và quấn chặt vào nhau.

Bình luận của 103.

Nhận: Thực tế thì các bạn làm tình như lũ ốc sên vậy: cứ vặn đi xoắn lại vào nhau trên nền đất. Hả làm thế chẳng dễ chịu gì cho lắm. Vì cứ phải cọ xát khắp nơi.

Laetitia khó chịu chuyển kênh.

Kênh 1224. Những chấm nhỏ màu đen lúc nhúc.

Nhận: Dừng lại. Đó là gì vậy?

Thật không may. Đó là một bộ phim tài liệu về côn trùng!

Phát: Một... một phóng sự về “kiến”.

Nhận: Kiến là gì?

Họ do dự khi phải bình luận những hình ảnh không oai hùng cho lắm về loài kiến đang bị biến thành một nhúm lúc nhúc trên màn hình.

Nhận: Kiến là gì?

Phát: Ờ, quá phức tạp để có thể giải thích được.

Ramirez lưỡng lự một lúc rồi thú nhận:

Phát: Kiến chính là... các bạn.

Nhận: Chúng tôi á?

103 giương cổ ra. Ngay cả khi nhìn cận cảnh, nó cũng không nhận ra nổi các chị em mình, hình ảnh nó thấy có hình cầu còn hình ảnh con người thấy là hình phẳng.

Nó lơ mơ nhận ra cảnh một trận bay giao phối. Những con kiến công chúa và kiến đực bay lên.

103 lắng nghe người dẫn chương trình và học được rất nhiều về loài mình. Nó không biết rằng trên Trái đất loài kiến rất đông đúc. Nó cũng không biết rằng các loài kiến ở Australia mang tên “kiến lửa” được trang bị một thứ axit formic có nồng độ đậm đặc đặc tới nỗi bào mòn được cả gỗ.

103 ghi chép rồi lại ghi chép. Nó không thể rời mắt khỏi cái cửa sổ kia, nơi không biết bao nhiêu thông tin lý thú đang diễu qua nhanh chóng.

Những giờ tiếp đó được dành cả cho liệu pháp truyền hình liều cao này.

Ngày thứ ba, 103 được xem một buổi biểu diễn của các danh hài. Rất nhiều danh hài giành nhau micro và kể những câu chuyện khiến cả một căn phòng phá lên cười ha hả.

Một người đàn ông béo trục béo tròn và nom rất vui vẻ đứng ra hô hào cử tọa: “Các vị có biết đâu là sự khác biệt giữa một phụ nữ và một chính trị gia không? Không à? Thế thì đây. Khi một người phụ nữ nói không, điều đó có nghĩa là có lẽ; khi một người phụ nữ nói có lẽ, thì điều đó có nghĩa là có, và khi người phụ nữ nói có, thì cô ta bị coi là kẻ đi điếm. Còn khi chính trị gia nói có, thì điều đó có nghĩa là có

lẽ; khi chính trị gia nói có lẽ, thì điều đó có nghĩa là không và khi chính trị gia nói không thì ông ta bị coi là tên vô lại!”

Cả phòng cười rộ lên.

Con kiến cọ cọ râu.

Nhận: Tôi chẳng hiểu gì cả...

Phát: Chỉ để chọc cười thôi mà, Arthur Ramirez giải thích.

Nhận: Cười là gì?

Laetitia cố gắng giải thích tính hài hước ở các Ngón Tay. Cô ra sức kể cho nó nghe câu chuyện về một kẻ điên sơn lại trần nhà nhưng vô ích. Và còn kể thêm nhiều chuyện cười khác. Nhưng không có điểm tương đồng văn hóa thì tất cả chỉ là công cốc.

Phát: Trong thế giới của các bạn không có gì khiến các bạn cười à? Jacques Méliès hỏi.

Nhận: Trước hết tôi phải biết cười là gì đã, tôi thực sự không hiểu ý nghĩa của nó là gì.

Họ cố gắng nghĩ ra một câu đùa kiểu kiến: “Đây là chuyện về một chú kiến sơn lại trần nhà mình...”, nhưng kết quả không khả quan cho lắm. Chắc là phải biết rõ điều gì đóng vai trò quan trọng điều gì không trong mắt một cư dân tổ kiến.

Giờ thì 103 vẫn chịu không hiểu nổi, nó chỉ ghi vào pheromon động vật học của nó là: “Các Ngón Tay có nhu cầu kể những câu chuyện kỳ quặc gây ra các hiện tượng tâm lý. Họ thích bôi bác mọi thứ.”

Họ chuyển kênh.

“Bây suy tưởng”. Bà Ramirez xuất hiện, đối mặt với câu đố về sáu hình tam giác được dựng từ sáu que diêm. Bà vẫn tỏ ra không biết gì về câu trả lời, nhưng Laetitia và Jacques đã hiểu bà nắm được mọi câu trả lời từ lâu lắm rồi.

Họ chuyển kênh.

Phim về cuộc đời Albert Einstein. Giải thích dưới dạng truyền bá các lý thuyết thiên văn học của ông. 103 thấy hấp dẫn bất ngờ.

Nhận: Thoạt tiên tôi không phân biệt nổi Ngón Tay này với Ngón Tay kia. Nhưng giờ cứ nhìn mãi khuôn mặt các Ngón Tay tôi đã nhận thấy sự khác biệt. Chẳng hạn ông ấy là con đực, đúng không? Tôi nhận ra vì lông ông ấy ngắn.

Phóng sự về bệnh béo phì. Giải thích về chứng chán ăn và bệnh béo phì. Con kiến phản đối.

Nhận: Mấy cá thể kia ăn uống bậy bạ gì thế chứ! Ăn là hành động đơn giản nhất và tự nhiên nhất trần đời. Ngay cả một ấu trùng cũng biết cách ăn thế nào. Khi một con kiến chữa thức ăn phòng lên vì đựng căng thức ăn, thì đó là vì điều tốt lành cho cộng đồng và nó tự hào về cơ thể dày cộm của nó, chứ không như những con cái ở các Ngón Tay, ai lại đi than phiền vì mình bất lực trong việc hạn chế ăn uống cơ chứ!

103 tỏ ra là một khán giả truyền hình không biết mệt mỏi.

Gia đình Ramirez đã đóng cửa cửa hàng đồ chơi. Laetitia và Jacques ngủ lại trong phòng dành cho bạn bè. Mọi người thay nhau làm hài lòng con kiến.

103 khát khao thông tin đủ thể loại. Cái gì cũng khiến nó thấy thú vị: luật chơi bóng đá, tennis, chiến tranh giữa các Ngón Tay, nền chính trị của các quốc gia, giao phối ở các Ngón Tay. Phim hoạt hình thì lôi

cuốn nó nhờ những hình ảnh đơn giản và rõ ràng. Nó hứng khởi hết sức khi xem phim Chiến tranh giữa các vì sao. Nó không hiểu hết kịch bản phim nhưng một vài đoạn khiến nó nhớ lại trận chiến với Tổ ong vàng.

Nó ghi lại tất cả vào pheromon động vật học. Các Ngón Tay thật quá giàu trí tưởng tượng!

189. BÁCH KHOA TOÀN THU

SÓNG: Mọi thứ, đồ vật, ý tưởng, con người, đều có thể quy tụ về một loại sóng. Sóng hình dạng, sóng âm thanh, sóng hình ảnh, sóng mùi vị. Các sóng này chắc chắn sẽ giao thoa với các sóng khác nếu chúng không nằm trong vùng chân không bất tận.

Nghiên cứu về sự giao thoa giữa các sóng-đồ vật, ý tưởng, con người luôn rất thú vị. Chuyện gì xảy ra khi người ta kết hợp nhạc rock&roll với nhạc cổ điển? Chuyện gì xảy ra khi người ta kết hợp triết học với tin học? Chuyện gì xảy ra khi người ta kết hợp nghệ thuật châu Á với công nghệ phương Tây?

Khi ta đổ một giọt mực vào nước, hai chất sẽ có mức thông tin rất thấp, rất đồng nhất. Giọt mực màu đen và cốc nước trong suốt. Mực rơi vào nước sẽ gây ra sự biến dạng.

Trong sự tiếp xúc này, khoảnh khắc thú vị nhất là khoảnh khắc những hình dáng hỗn độn xuất hiện. Khoảnh khắc trước khi có sự hòa tan. Sự tương tác giữa hai yếu tố khác nhau tạo ra một hình dáng mới rất phong phú. Nào là những hình cuộn cuộn phức tạp, nào là những hình dáng quay cuồng và mọi thể loại đường thớ dần dần tan đi khiến nước biến thành màu xám. Trong thế giới đồ vật, rất khó để cố định hình dạng phong phú này nhưng

trong thế giới sinh vật, một cuộc gặp gỡ cũng có thể được khắc ghi mãi mãi trong ký ức.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY

- 2 -

hli-pou-ni rất lo lắng. Lũ ruồi thông tin từ phương Đông trở về cho hay chẳng còn gì sót lại từ cuộc thập tự chinh chống lại các Ngón Tay. Cuộc thập tự chinh đã hoàn toàn bị đánh gục bởi một đội quân các Ngón Tay bắn ra những vòi rồng “nước gậy đau”.

Biết bao binh đoàn, biết bao lính tráng, biết bao hy vọng đã tan thành mây khói!

Kiến chúa của Bel-o-kan, đứng trước xác mẹ mình là Belo-kiu-kiuni, xin mẹ cho lời khuyên. Nhưng đó chỉ là cái vỏ rỗng trống không. Nó không đáp lời. Chli-pou-ni căng thẳng đi đi lại lại trong căn phòng đẻ trứng. Đám kiến thợ muốn lại gần để ve vuốt và làm dịu nó. Nó kịch liệt đẩy chúng ra.

Nó dừng lại và giương cao râu lên.

Phải có cách nào đó để hủy diệt chúng chứ.

Nó lao về phía Thư viện hóa học và tiếp tục phát ra các pheromon.

Chắc chắn phải có cách hủy diệt chúng.

191. ĐIỀU NÓ NGHĨ VỀ CHÚNG TA

Đã năm ngày nay, 103, không hề nghỉ ngơi chút nào, ngồi xem ti vi. Nó chỉ phát ra một yêu cầu duy nhất: nó cần một túi bào tử nhỏ để xếp các pheromon động vật học về các Ngón Tay vào đó.

Laetitia nhìn chăm chăm các bạn đồng hành:

- Con kiến này đang trở thành kẻ nghiện ti vi thực sự đấy!

- Nó có vẻ hiểu những gì nó thấy, Méliès nhận xét.

- Chắc là một phần mười những gì diễn qua trên màn hình thôi, không hơn đâu. Nó giống như một đứa trẻ sơ sinh khi đứng trước chiếc ti vi này. Điều không nắm bắt được thì nó diễn tả theo cách của nó.

Arthur Ramirez không đồng ý.

- Tôi nghĩ hai bạn đang đánh giá thấp nó đấy. Các lời bình luận của nó về cuộc chiến tranh giữa Iran và Iraq rất sáng suốt. Hơn nữa, nó biết cách thưởng thức phim hoạt hình của Tex Avery.

- Tôi thì tôi không hề đánh giá thấp nó chút nào, Méliès nói, chính vì thế mà tôi rất lo lắng. Giá mà nó chỉ quan tâm đến phim hoạt hình! Hôm qua nó hỏi tôi tại sao chúng ta lại tốn công tốn sức nhiều như vậy để làm đau lẫn nhau.

Tất cả đều sững sờ. Họ cùng bị một nỗi băn khoăn gặm nhấm: Vậy nó nghĩ gì về chúng ta?

- Chúng ta phải để ý sao cho nó không tiếp nhận quá nhiều hình ảnh tiêu cực về thế giới chúng ta. Suy cho cùng chỉ cần đổi kênh kịp lúc là đủ, đội trưởng nói thêm.

- Không, vị thầy của bầy yêu tinh phản đối. Trải nghiệm này quá thú vị. Đây là lần đầu tiên một sinh vật sống không phải con người đưa ra nhận xét về chúng ta. Hãy để con kiến của chúng ta được tự do phán xét chúng ta và nói chúng ta nghe những gì đúng là chúng ta.

Cả ba người cùng quay trở lại trước cỗ máy “Đá Hoa thị”. Trong quá trình, vị khách mời trú danh đang áp đầu mình vào sát màn hình tinh thể lỏng. Nó khẽ ve vẩy râu và tiết nhanh các pheromon khi xem một chương trình bầu cử. Rõ ràng, nó lắng nghe rất chăm chú bài diễn văn của tổng thống và ghi chép vô số thứ.

Phát: Xin chào 103.

Nhận: Xin chào các Ngón Tay.

Phát: Mọi chuyện ổn chứ?

Nhận: Vâng.

Để giúp 103 theo dõi các chương trình truyền hình theo ý nó được tốt hơn, Ramirez rất cuộc đã sản xuất một cái điều khiển từ xa siêu nhỏ cho phép con kiến đổi kênh từ chỗ quả chuông thí nghiệm. Con côn trùng sử dụng và thậm chí còn lạm dụng cái điều khiển ấy.

Trải nghiệm sẽ còn kéo dài nhiều ngày.

Con kiến có vẻ tò mò không giới hạn. Nó không ngừng đòi các Ngón Tay đưa ra những giải thích mới. Chủ nghĩa Cộng sản, máy nổ, sự dịch chuyển của các châu lục, máy vi tính, nạn mại dâm, An sinh xã hội, xí nghiệp liên hợp, thâm hụt kinh tế, chinh phục không gian, tàu ngầm nguyên tử, lạm phát, thất nghiệp, chủ nghĩa Phát xít, dự báo thời tiết, nhà hàng, cá cược đua ngựa, đấm bốc, biện pháp ngừa thai, cải cách đại học, công lý, hiện tượng di dân từ nông thôn ra thành phố..., tất cả có nghĩa là gì?

103 đã ghi được ba pheromon động vật học về các Ngón Tay.

Ngày thứ mười, Laetitia Wells không chịu nổi nữa. Có thể cho đến lúc này, cô chưa hề yêu thích gì loài người nhưng cô vẫn luôn mang trong mình bản năng gia đình. Vậy mà ông anh họ Jonathan của cô có lẽ đang nằm chờ

chết và con kiến cứu thế anh ấy cử đi vẫn cứ ung dung ở đây, không chịu rời bước khỏi cái màn hình ti vi.

Phát: Giờ cô đã sẵn sàng đưa chúng tôi đến Bel-o-kan chưa? cô hỏi 103.

Một khoảng lặng trôi qua, trong lúc ấy, tim Laetitia đập thành thịch. Bên cạnh cô, những người khác cũng đang lo lắng chờ đợi câu trả lời của con kiến...

Nhận: Cô muốn biết câu trả lời của tôi à? Được thôi. Tôi nghĩ mình đã xem đủ để có thể đưa ra lời đánh giá.

Nó rời đầu khỏi màn hình ti vi và đứng vững trên các chân sau.

Nhận: Tôi không dám nhận là hiểu các bạn một cách hoàn hảo, hẳn nhiên rồi, nền văn minh của các bạn thật phức tạp... nhưng... thực ra tôi có thể nắm được điều cốt lõi.

Nó làm họ chờ dài cả cổ, chờ đợi thời điểm thích hợp để nói. 103 thực sự rất có kinh nghiệm trong việc điều khiển người khác.

Nhận: Nền văn minh của các bạn rất phức tạp nhưng tôi đã thấy đủ để hiểu được phần cốt lõi. Các bạn là những động vật xấu xa, bất kính đối với tất cả những gì ở xung quanh các bạn, các bạn chỉ chăm chăm gom góp những gì các bạn gọi là “tiền”. Quá khứ của các bạn khiến tôi thấy ghê tởm: đó chỉ là một chuỗi những vụ giết chóc trên quy mô ít nhiều nghiêm trọng. Thoạt tiên là các bạn giết chóc, sau đó các bạn tranh cãi nhau. Đó cũng là cách các bạn hủy diệt lẫn nhau và hủy diệt thiên nhiên.

Mọi chuyện khởi đầu thật tồi tệ. Ba con người không lường trước được con kiến lại khó tính đến thế.

Nhận: Tuy nhiên ở các bạn cũng có những điều khiến tôi thích thú.Ồ, tranh vẽ của các bạn! Đặc biệt tôi rất thích Ngón Tay... Léonard de Vinci. Ý tưởng vẽ tranh để chứng tỏ khả năng diễn tả thế giới và tạo ra các vật dụng vô dụng chỉ vì chúng đẹp mới thật tuyệt vời làm sao! Như thế họ sản xuất nước hoa không chỉ để phục vụ giao tiếp mà còn vì niềm vui khi được hít ngửi chúng nữa! Cái đẹp vô tư và vô dụng mà các bạn gọi là “nghệ thuật” có thể coi là lợi thế của các bạn so với nền văn minh chúng tôi. Chúng tôi không có được thứ gì tương tự như vậy trong các đô thị của mình. Nền văn minh của các bạn thật phong phú về nghệ thuật và những say mê vô dụng.

Phát: Vậy cô đồng ý dẫn chúng tôi đến Bel-o-kan chứ?

Con kiến vẫn chưa muốn trả lời.

Nhận: Trước khi đến chỗ các bạn, tôi đã gặp lũ gián. Và chúng dạy tôi một số điều. Ta chỉ yêu quý những người có khả năng yêu quý bản thân họ, ta chỉ giúp đỡ những người mong muốn tự giúp đỡ bản thân họ...

Nó rung rung râu, tự tin vào bản thân và những lập luận của mình.

Nhận: Đây là vấn đề rất quan trọng đối với tôi. Nếu là tôi, các bạn có đánh giá loài mình một cách tích cực không?

Đúng là tai họa bất ngờ. Rõ ràng không nên đặt câu hỏi này cho Laetitia Wells. Cũng không phải cho Arthur Ramirez.

Con kiến điềm tĩnh tiếp tục lập luận của nó.

Nhận: Các bạn hiểu tôi chứ? Các bạn có yêu quý bản thân mình đủ để người khác muốn yêu quý các bạn không?

Phát: Ờ thì...

Nhận: Nếu các bạn không yêu quý chính bản thân mình, làm sao hy vọng một ngày nào đó các bạn sẽ có khả năng yêu quý những sinh vật khác như chúng tôi chẳng hạn chứ!

Phát: Có nghĩa là...

Nhận: Các bạn tìm những pheromon tốt để thuyết phục tôi ư? Đừng tìm nữa. Lời giải thích tôi chờ đợi từ các bạn, ti vi của các bạn đã cung cấp cho tôi rồi. Qua đó, tôi đã được xem những bộ phim tài liệu, những phóng sự nơi các Ngón Tay giúp đỡ lẫn nhau, nơi các Ngón Tay chạy đến từ các tổ xa xôi để cứu trợ những Ngón Tay khác, nơi các Ngón Tay màu hồng chăm sóc các Ngón Tay màu hạt dẻ. Loài kiến chúng tôi như các bạn gọi, chúng tôi chưa bao giờ làm được thế đâu. Chúng tôi không cứu trợ các tổ xa xôi, chúng tôi không cứu trợ đám kiến thuộc loài khác. Và lại, tôi cũng đã xem các chương trình quảng cáo gấu bông. Đó chỉ là những đồ vật thôi nhưng các Ngón Tay vẫn vuốt ve chúng, các Ngón Tay vẫn ôm hôn chúng. Vậy là bên trong các Ngón Tay có rất nhiều tình yêu để cho đi.

Họ đã lường trước mọi điều, trừ điều này. Họ không nghĩ lại có chuyện loài người hấp dẫn nổi một sinh vật không phải loài người nhờ vào các tác phẩm của Léonard de Vinci, nhờ vào các bác sĩ ưa thích mạo hiểm và những con gấu bông!

Nhận: Đó chưa phải tất cả. Các bạn còn chăm sóc ấu trùng của mình rất kỹ lưỡng nữa. Các bạn hy vọng rằng các Ngón Tay tương lai sẽ giỏi giang hơn các Ngón Tay hiện tại. Các bạn khao khát tiến bộ. Các bạn cũng giống như lính của chúng tôi, những kẻ dám hy sinh bản thân để xây nên cây cầu giúp các chị em mình vượt suối. Thanh niên vượt qua và để họ vượt được qua thì người già sẵn sàng chết. Phải, tất cả những gì tôi được xem, phim ảnh, thông tin, quảng cáo, đều thể hiện nỗi tiếc nuối của các bạn vì các bạn không được như mình mong muốn và cả hy vọng của các bạn trong việc cải thiện bản thân mình. Và từ hy vọng ấy, sự hài hước của các bạn nảy sinh, nghệ thuật của các bạn ra đời...

Mắt Laetitia ngân ngấn nước. Phải đến lúc được một con kiến giải thích và dạy bảo cô mới biết yêu loài người. Sau bài diễn văn của 103, cô sẽ không bao giờ giống như trước đây nữa. Căn bệnh thù ghét con người trong cô vừa được một con kiến chữa lành! Đột nhiên cô muốn hiểu hơn về những người cùng thời mình. Đúng là có những người tuyệt diệu thật. Con kiến này đã hiểu điều đó chỉ qua vài giờ xem ti vi trong khi cả đời mình cô chưa hề nhận ra.

Cô gái trẻ nghiêng mình về phía micro và cuối cùng cũng cất được lời:

Phát: Thế cô sẽ giúp chúng tôi chứ?

Dưới quả chuông thủy tinh, 103 giương râu lên và phát ra một cách trịnh trọng:

Nhận: Chúng tôi không thể đấu tranh chống lại các bạn và các bạn cũng không thể đấu tranh chống lại chúng tôi. Không loài nào trong hai loài chúng ta đủ mạnh để loại bỏ loài còn lại. Vì chúng ta không thể hủy diệt lẫn nhau nên chúng ta buộc phải giúp đỡ nhau. Và lại tôi tin chắc chúng tôi sẽ cần đến các bạn. Có những điều chúng tôi phải học từ thế giới của các bạn và đặc biệt là không nên giết các bạn trước khi biết những điều ấy.

Phát: Vậy là cô đồng ý chỉ Bel-o-kan cho chúng tôi hả?

Nhận: Tôi đồng ý giúp các bạn cứu bạn bè của các bạn đang bị nhốt dưới Cấm Thành, bởi giờ đây tôi ủng hộ sự hợp tác giữa hai nền văn minh chúng ta.

Đúng lúc ấy Arthur Ramirez lại một lần nữa ngất xỉu.

192. KHÚNG LONG

Đó là một pheromon ký ức lịch sử, một pheromon đã vượt qua hàng thiên niên kỷ.

Chli-pou-ni ghé râu lại gần cái bào tử chứa đầy những chất lỏng thơm phức ấy. Hình vẽ đơn sắc tỏa hương thơm. Ngay lập tức, hàng tràng thông tin ồ ạt trào lên râu nó.

Pheromon lịch sử.

Kiến tiết dãi: kiến số 24, kiến chúa Belo-kiu-kiuni.

Không phải lúc nào loài kiến cũng là chủ nhân Trái đất.

Ngày xưa, danh hiệu này đã từng được các loài khác nhắm đến, những loài đại diện cho các lối suy nghĩ khác.

Do đó, cách đây hàng triệu năm, thiên nhiên trao danh hiệu này cho loài thằn lằn. Cho tới lúc ấy, thằn lằn chỉ là những động vật có kích thước vừa phải, là những con cá có chân.

Thế nhưng, loài động vật này không ngừng đấu tay đôi với nhau. Chính vì vậy, cơ thể chúng dần dần thay đổi để thích ứng với các trận đấu cá biệt. Chúng dần trở nên to lớn và hiếu chiến hơn.

Vậy là một cuộc tiến hóa về mặt hình thái học diễn ra. Thằn lằn biến thành những con vật khổng lồ. Chúng ta không thể giết nổi chúng nữa, ngay cả khi chúng ta tụ thành những nhóm hai mươi, ba mươi hay một trăm quân. Bởi giờ thằn lằn đã quá mạnh, quá đông và có sức tàn phá ghê gớm, đến nỗi chúng trở thành lực lượng động vật hùng mạnh nhất Trái đất.

Một số con cao tới mức đầu chúng vượt qua cả các ngọn cây. Chúng không còn là thằn lằn nữa, mà đã trở thành khủng long.

Đám quái vật khổng lồ này thống trị trong thời gian rất lâu và ở khắp nơi, chúng ta, loài kiến, chúng ta phải suy nghĩ.

Chúng ta từng đánh bại lũ mối khủng khiếp, hẳn chúng ta phải có khả năng giải quyết lũ khủng long, chúng ta phát đi thông điệp này gần như đến khắp nơi. Tuy nhiên, tất cả các đội biệt kích Myrmécéen hăng hái chống lại lũ khủng long đều bị tàn sát.

Liệu chúng ta đã tìm thấy chủ nhân của mình chưa? Một số kiến đã chịu chấp nhận nhường quyền kiểm soát các địa phận đi săn của mình cho loài khủng long. Chúng bỏ trốn dưới chân loài khủng long, sống trong nỗi ám ảnh về những trận đấu tay đôi ghê tởm của loài khủng long, những trận đấu mà mỗi lần diễn ra lại khiến đất trời rung chuyển. Bản thân lũ mối cũng đã chịu hạ vũ khí.

Chính lúc ấy một kiến chúa xuất thân từ tổ kiến tằm đưa ra mệnh lệnh: Tất cả các đô thị tập hợp chống lại lũ quái vật này.

Bức thông điệp thật đơn giản, nhưng nó lại có tác động toàn cầu. Các tổ kiến chấm dứt nội chiến. Không kiến nào được giết kiến nào nữa, bất kể chủng loài hay kích cỡ. Đại Liên minh Toàn cầu ra đời.

Các kiến đưa tin đi đi lại lại giữa các đô thị cho tất cả cùng hay về điểm mạnh cũng như điểm yếu của lũ khủng long. Đám vật ấy có vẻ như hoàn hảo, nhưng mỗi con lại có điểm yếu riêng. Đó là điều thiên nhiên mong muốn. Điểm yếu ấy, chúng ta phải tìm ra và chúng ta đã tìm ra. Thiếu sót của loài khủng long nằm ở hậu môn chúng.

Chỉ cần xâm nhập vào chúng qua chỗ đó là đủ để tiêu diệt chúng từ bên trong. Thông tin truyền đi rất nhanh. Khắp nơi, các binh đoàn kiến đổ dồn về con đường nhạy cảm này. Kỵ binh, bộ binh, pháo binh, thủy đều không phải đối mặt với bất kỳ cái móng vuốt, cái chân hay cái răng nào nữa, mà chỉ phải đối mặt với những tia dịch bài tiết, những tiểu cầu trắng và những phản ứng co thắt cơ.

Đã có nhiều chuyện kể về những đoàn quân chậm rãi phiêu lưu trong ruột kẻ thù. Các kiến lính đang bước đi ngoằn ngoèo trong đại tràng con quái vật thì đột nhiên từ phía cuối đường hầm, một cục phân chết người xuất hiện.

Các chiến binh bỏ chạy, nấp vào những khúc cuộn trong ruột. Lúc thì cục phân buồn nôn ấy tắc lại ở một xó. Lúc thì nó lao đi và nghiền nát đoàn quân.

Đối thủ chính của các binh đoàn kiến hóa ra lại là phân khủng long. Biết bao kiến đã chết cứng vì một trận phân lở kéo theo những cục nhỏ rắn! Biết bao kiến đã chết chìm vì một trận lụt phân nhão như bùn! Biết bao kiến đã chết ngộp vì khí thoát ra từ một phát đánh rắm duy nhất!

Thế nhưng đa số các binh đoàn kiến đã chọc thủng thành công những đường hầm ruột.

Vậy là dưới sức mạnh tấn công của những con vật bé nhỏ, các tảng núi thịt bò sát lũ lượt đổ sụp xuống. Khủng long ăn thịt, khủng long ăn cỏ, khủng long đuôi răng cưa, khủng long có sừng, khủng long chứa độc, khủng long vẩy thép, thấy đều không chống cự nổi trước hàng triệu nhà phẫu thuật tí hon đầy quyết tâm này. Một đôi hàm trên đơn giản tỏ ra còn hiệu quả hơn nhiều so với một cái sừng lớn hơn cả một cái cây.

Loài kiến cần tới hàng trăm triệu năm để tàn sát toàn bộ loài khủng long.

Và rồi một mùa xuân kia, khi tỉnh giấc, ta bỗng nhận thấy bầu trời thật quang đãng. Không còn con khủng long nào tồn tại nữa. Chỉ còn những con thằn lằn nhỏ bé sót lại mà thôi.

Chli-pou-ni dẫn râu ra và sỏi bước đi lại trong Thư viện hóa học.

Như vậy từng có nhiều cư dân trên Trái đất lần lượt muốn được đóng vai bá chủ toàn năng. Ai nấy đều biết giờ vinh quang của mình cho đến khi loài kiến giúp họ khiêm nhường trở lại.

Kiến là những chủ nhân thực sự duy nhất của Trái đất. Chli-pou-ni kiêu hãnh vì mình thuộc loài này.

Chúng ta, những kẻ hết sức nhỏ bé nhưng lại biết cách nghiền nát những con vật khổng lồ tỏ ra hung bạo. Chúng ta, những kẻ hết sức nhỏ bé nhưng lại biết cách suy nghĩ và giải quyết mọi vấn đề tưởng như không giải quyết nổi. Chúng ta, những kẻ hết sức nhỏ bé nhưng lại chẳng phải học lấy điều gì từ những tảng núi sống có vẻ hoàn hảo ấy.

Nền văn minh kiến là nền văn minh duy nhất kéo dài lâu như vậy bởi nền văn minh ấy biết cách loại bỏ mọi đối thủ cạnh tranh.

Kiến chúa thấy tiếc nuối vì đã không nghiền cứu các Ngón Tay sống dưới tổ kiến. Nếu chịu lắng nghe 103 thì khi quan sát họ, hẳn nó đã tìm ra thiếu sót của họ và hẳn là cuộc thập tự chinh đã giành phần thắng thay vì thất bại.

Liệu có quá muộn không? Liệu còn vài Ngón Tay vẫn sống sót dưới tấm đá hoa cương không? Nó biết lũ kiến hữu thần đã vất vả thế nào để chuyển thức ăn cho họ. Chli-pou-ni quyết định đi xuống tổ các Ngón Tay để trò chuyện với “Tiến sĩ Livingstone” mà lũ kiến gián điệp đã hết lời ca ngợi.

193. BỆNH UNG THƯ

103 nhận thấy có điều gì đó bất thường trong thế giới của các Ngón Tay. Những cái bóng đang ngo ngoậy phía trên kia. Bầu không khí ngạt trĩu mùi chết chóc. Nó hỏi:

Nhận:Có điều gì đó không ổn à?

Phát: Arthur vừa ngắt xiu. Ông ấy bị bệnh. Ông ấy bị ung thư giai đoạn cuối. Một căn bệnh không ai chữa khỏi. Mẹ tôi từng chết vì bệnh này. Chúng tôi không có cách phòng ngừa nó.

Nhận: Ung thư là gì?

Phát: Là căn bệnh mà khi mắc phải các tế bào sẽ sinh sản một cách hỗn loạn.

Để giảm nguy cơ tốt hơn, con kiến cần thận lau các cần cảm ứng của nó.

Nhận: Chúng tôi cũng có trải qua vấn đề này nhưng đó không phải một căn bệnh. Ung thư không phải một căn bệnh.

Phát: Thế thì đó là gì?

Lần đầu tiên thấy một con người phát đi câu hỏi “đó là gì?” mà 103 từng nhắc đi nhắc lại suốt. Đến lượt con kiến đưa ra lời giải thích.

Nhận: Cách đây lâu lắm rồi, chúng tôi cũng từng bị cái mà các bạn gọi là “ung thư” tấn công. Nhiều đồng loại của tôi đã chết. Suốt hàng triệu năm trời, chúng tôi đã coi đây như một thiên tai vô phương cứu chữa và những kiến nào mắc phải thì thà lìa bỏ cuộc sống bằng cách tự ngừng nhịp tim còn hơn. Và rồi...

Ba con người sững sốt lắng nghe.

Nhận: Và rồi chúng tôi hiểu mình đang nhìn vấn đề dưới góc độ tiêu cực. Cần phải nghiên cứu và hiểu theo cách khác đi cái mà ban đầu chúng tôi vẫn coi như một căn bệnh này. Chúng tôi đã tìm ra. Và từ hơn một trăm nghìn năm nay, trong nền văn minh của chúng tôi, chẳng còn ai chết vì ung thư nữa. Ồ! chúng tôi còn là nạn nhân của nhiều căn bệnh khác đấy nhưng ung thư thì chấm dứt rồi.

Trong lúc sững sốt, Laetitia thở hắt ra làm quả chuông mờ đi trong hơi.

Phát: Các bạn đã tìm ra thuốc chữa bệnh ung thư ư?

Nhận: Dĩ nhiên, tôi sẽ chỉ cô cách. Nhưng trước hết tôi cần thở một chút đã. Đến chết ngạt trong cái chuông này thôi.

Laetitia cẩn thận đặt 103 vào một bao diêm, đáy bao được phủ một lớp nệm cô tông tiện nghi. Sau đó cô đặt bao diêm lên ban công.

Con kiến lính hít thở cơn gió nhẹ trong lành. Thậm chí từ đây nó còn nhìn thấy được cả những làn hơi xa xa bốc lên từ khu rừng.

- Chú ý đừng đặt nó lên lan can nhé, Jacques Méliès thốt lên. Không được làm nó ngã đâu đấy. Con kiến này là một báu vật thực sự. Nó chấp nhận cứu mạng con người, hơn nữa nó còn nói là biết cách chữa bệnh ung thư. Nếu điều đó là thật...

Họ khum tay lại tạo thành một cái nôi quanh bao diêm. Bà Ramirez ra gặp họ. Bà đã giúp chồng nằm vào giường. Giờ ông đang ngủ.

- Con kiến của chúng ta khẳng định là nó biết cách chữa bệnh ung thư, Méliès bảo bà.

- Thế thì phải bảo nó nói ngay thôi! Arthur không còn nhiều thời gian nữa đâu.

- Cứ chờ vài phút đã, Laetitia nói. Nó bảo là muốn hít thở một chút. Cần phải thông cảm cho nó, nó vừa trải qua nhiều ngày giam mình dưới một cái chuông để xem ti vi liên tục. Không con vật nào trên thế giới lại chịu đựng được như thế!

Nhưng người phụ nữ kia đã mất bình tĩnh.

- Nó sẽ nghỉ ngơi sau. Trước tiên phải cứu chồng tôi đã. Việc khẩn cấp đây.

Juliette Ramirez chồm về phía cánh tay Laetitia. Cô gái lùi lại để ngăn bà giật bao diêm khỏi tay mình. Trong thoáng chốc, cái hộp gỗ nằm lơ lửng giữa khoảng không. Bà Ramirez kéo cổ tay Laetitia và thế là đủ để bao diêm lật ngược lại.

Nó rơi xuống. Trong thoáng chốc, 103 thấy mình chơi vơi trên tấm thảm bay mềm mại. Rồi nó rơi xuống, rơi xuống, không ngừng rơi xuống. Tổ của các Ngón Tay mới cao làm sao!

Nó phát hoảng khi đâm sầm vào mái kim loại của một cái ô tô và nảy lên nhiều lần. Nó chạy tán loạn. Các Ngón Tay “tử tế” và cỗ máy giao tiếp của họ đâu rồi? Nó vừa lao đi vừa kêu lên các pheromon mà chẳng còn ai ở đó giải mã cho nó nữa.

Laetitia, Juliette, Arthur, Jacques! Các bạn ở đâu? Tôi hít thở vậy là đủ rồi. Đưa tôi lên đi, tôi sẽ kể các bạn mọi chuyện!

Chiếc ô tô nơi nó hạ cánh bắt đầu chuyển bánh.

103 bám tất cả các chân mình vào một cái cần ăng ten radio. Gió thổi vi vu quanh nó. Chưa bao giờ nó đi nhanh thế này, kể cả hồi còn bay trên lưng “Sừng Lớn”.

194. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

CÚ SỐC GIỮA CÁC NỀN VĂN MINH: Ấn Độ là một đất nước hấp thu mọi nguồn năng lượng. Bất kỳ vị chỉ huy quân sự nào có ý định chinh phục đất nước này cũng đều lâm vào thế khán kiệt. Họ càng tiến sâu vào bên trong, Ấn Độ càng gây ảnh hưởng đến họ, họ mất dần tính hiếu chiến và đâm ra mê mẩn những nét tinh tế của văn hóa Ấn

Độ. Ấn Độ giống như miếng bột biển mềm mại hút lại tất cả. Họ đến, Ấn Độ chinh phục họ.

Cuộc xâm lăng lớn đầu tiên là cuộc xâm lăng của người Hồi giáo Thổ Nhĩ Kỳ-Afghanistan. Năm 1206, những người này chiếm Delhi. Năm triều đại vua Thổ nối tiếp nhau nuôi ý đồ cướp lấy toàn bộ bán đảo Ấn Độ. Nhưng các đoàn quân luôn bị phân tán trên đường tiến về phía Nam. Lính tráng mệt mỏi vì phải chém giết nên mất dần tính hiếu chiến và để mình bị các phong tục Ấn Độ quyến rũ. Các vua Thổ thì chìm ngập trong cuộc sống suy đồi.

Triều đại cuối cùng, tức triều đại vua Lodi, bị lật đổ bởi Babur, vị vua người Mông Cổ, hậu duệ của Tamerlan. Năm 1527, ông lập nên đế chế Mông Cổ và vừa đặt chân đến trung tâm Ấn Độ ông đã chối bỏ ngay quân đội mà quay sang vui thú với hội họa, văn học và âm nhạc.

Một trong những hậu duệ của ông là Akbar đã biết cách thống nhất Ấn Độ. Ông này phát huy sự dịu dàng và tạo ra một tôn giáo bằng cách tìm hiểu mọi loại tôn giáo cùng thời kỳ và tập hợp lại tất cả những gì hòa bình nhất chứa đựng trong các tôn giáo ấy. Thế nhưng khoảng mười năm sau, Aurangzeb, một hậu duệ khác của Babur, đã tìm cách bắt cả bán đảo phải theo đạo Hồi. Thế là Ấn Độ nổi dậy và nổi tung. Thuận hóa châu lục này bằng bạo lực quả là điều bất khả.

Đầu thế kỷ XIX, người Anh chinh phục thành công tất cả các thương điếm và các thành phố lớn về mặt quân sự, nhưng họ chưa bao giờ kiểm soát được toàn bộ đất nước. Họ chỉ tạo ra được những tiểu bang, những “khu phố nhỏ theo kiểu văn minh nước Anh” được đặt trong một môi trường hoàn toàn Ấn Độ.

Cũng như giá lạnh bảo vệ nước Nga, biển cả bảo vệ Nhật Bản và Anh quốc, một bức tường tinh thần bảo vệ Ấn Độ và hút tất cả những ai bước chân vào đó.

Cho tới tận ngày nay, các du khách phiêu lưu dù chỉ đến đất nước này duy nhất một ngày thôi cũng đã bị những câu hỏi như “thế thì có ích gì?” và “thế thì để làm gì?” làm cho bần khoản, và thế là họ bèn chối bỏ mọi ý đồ xâm phạm.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

195. MỘT CON KIẾN LANG THANG TRONG THÀNH PHỐ

Jacques Méliès nghiêng người.

- Nó rơi rồi!

Tất cả cùng chạy ra chỗ anh. Họ cố nhìn xem có cái gì phía dưới không.

- Chắc là nó đã chết...

- Có lẽ không đâu, loài kiến biết cách chịu đựng những cú rơi mạnh.

Juliette Ramirez cuống lên.

- Phải tìm lại nó ngay, nó là kẻ duy nhất có thể cứu được chồng tôi và bạn của anh chị ở dưới tổ kiến.

Họ lao vội xuống các bậc thang và rà một lượt bãi đỗ xe.

- Đặc biệt chú ý chân nhé!

Laetitia Wells tìm dưới các bánh xe ô tô. Juliette lục bới trong những tấm thảm lông nhỏ được dùng để trang trí dưới chân tòa nhà. Jacques Méliès đi bấm chuông tất cả các căn hộ tầng dưới để kiểm tra

xem liệu con kiến bị cơn lốc quét đi có hạ cánh trên ban công mấy nhà đó không.

- Ông bà không thấy một con kiến có vệt đỏ trên trán ư?

Hiển nhiên họ nhìn anh như kẻ điên, nhưng nhờ tấm thẻ tam sắc của anh, họ vẫn để anh vào lục soát khắp nhà họ.

Ba người mất cả ngày trời tìm kiếm.

- Làm gì đây? Chỉ Chúa mới biết 103 có thể đang ở đâu!

Juliette Ramirez không chịu đầu hàng.

- Nếu con kiến đó thực sự biết cách chữa bệnh ung thư thì ta phải tìm ra nó bằng mọi giá.

Họ lại lục lọi thêm lúc lâu nữa. Quanh đây có thiếu gì côn trùng đâu! Nhưng dù đã dùng đến kính lúp gắn đèn, họ vẫn không thấy con kiến đỏ hung với một vệt đỏ trên trán ở bất kỳ đâu cả.

- Giá như chúng ta có máy đánh dấu phóng xạ thay vì sơn móng tay nhũ! Méliès bực bội nói.

Họ cùng thảo luận.

- Phải có cách nào đó để tìm ra một con kiến chứ, kể cả giữa một thành phố như Fontainebleau.

- Hãy ghi lại mọi ý tưởng thoáng qua trong đầu chúng ta. Sau đó chúng ta sẽ làm phương pháp loại trừ, bà Ramirez khuyên.

Thế là các đề xuất được đưa ra:

- Rà soát từng mét một khắp thành phố nhờ sự trợ giúp của bên quân sự và lính cứu hỏa.

- Hỏi tất cả các con kiến mà chúng ta gặp để xem liệu chúng có thấy một con kiến có vết đỏ trên trán đi qua không.

Họ không thấy giải pháp nào thỏa đáng cả. Cuối cùng Laetitia gợi ý:

- Hay ta phát lời kêu gọi trên báo?

Họ nhìn nhau. Có thể ý tưởng này không đến nỗi ngu ngốc cho lắm. Họ nghĩ thêm nhưng chẳng ai trong số họ tìm ra giải pháp hay hơn.

196. BÁCH KHOA TOÀN THU

CHIẾN THẮNG: Tại sao mọi hình thức chiến thắng đều rất khó chịu? Tại sao người ta chỉ bị thu hút bởi không khí an toàn của thất bại? Có lẽ bởi một thất bại có thể chỉ là bước dạo đầu cho một bước ngoặt trong khi chiến thắng lại có khuynh hướng khuyến khích chúng ta giữ nguyên hành vi ứng xử. Thất bại mang tính cách tân, chiến thắng mang hơi hướng bảo thủ. Loài người vẫn lờ mờ cảm thấy sự thật này. Vì vậy, những người thông minh nhất đã tìm cách chinh phục không phải chiến thắng lẫy lừng nhất mà là thất bại lẫy lừng nhất. Hannibal quay bước trở về dù thành Rome đang mở rộng cửa chào đón. César quyết chí đi đến lễ hội thần Chiến Tranh mà không đoái hoài gì đến lời tiên tri của Titus Vestricius Spurinna hay giấc mơ của vợ mình là Calpurnia để rồi bị sát hại.

Hãy rút ra bài học từ những trải nghiệm này.

Chúng ta chưa bao giờ tạo nên thất bại của mình đủ sớm.
Chúng ta chưa bao giờ xây nên chiếc ván nhảy đủ cao, chiếc ván
nhảy cho phép chúng ta lao mình xuống một cái bể cạn nước.

Mục đích của một cuộc sống sáng suốt là có kết cục tan vỡ
hòng làm bài học cho mọi người cùng thời. Bởi người ta không
học từ chiến thắng, người ta chỉ học từ thất bại.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển
II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY

- 3 -

ức ảnh chân dung xuất hiện trong mục “động vật thất lạc” của tạp chí Tiếng vang Chủ nhật. Một cái đầu kiến được vẽ bằng bút lông.

Chú thích: “Hãy chú ý! Hãy đọc cho kỹ! Đây không phải lời đùa cợt! Con kiến xuất hiện trên đây có thể cứu được mạng sống của mười bảy người có nguy cơ sắp chết. Các chỉ dẫn kèm đây sẽ giúp các bạn không bị nhầm nó với mọi con kiến khác:

103 683 là một con kiến đỏ hung. Như vậy nó không đen hoàn toàn. Lòng ngực và đầu nó có màu nâu cam. Chỉ bụng dưới nó là sẫm màu.

Nó cao 3 milimét. Lớp vỏ ngoài của nó có đường kẻ. Râu ngắn. Nếu bạn đưa nó lại gần các Ngón Tay, nó sẽ bắn ra một tia axit ngay lập tức.

Mắt nó tương đối nhỏ, hàm trên nó rộng và sắc bén.

Đặc điểm đặc biệt: có một vết đỏ trên trán.

Nếu tìm thấy nó, dù không cảm thấy chắc chắn lắm nhưng vẫn tin là đã nhận ra nó, các bạn hãy tiếp đón nó, cho nó trú ngụ và đừng ngại bấm số 31 41 59 26. Hãy hỏi gặp Laetitia Wells. Các bạn cũng có thể gọi đến cơ quan cảnh sát và hỏi gặp đội trưởng Jacques Méliès.

100 000 phăng tiền thưởng sẽ được dành để tặng cho các cuộc gọi có khả năng giúp tìm thấy 103 683.”

Laetitia, Méliès và Juliette Ramirez nỗ lực tranh luận với đám kiến trong bể đất, với đám kiến tình cờ bắt gặp trên phố. Đám kiến trong bể đất dù đã từng nghe nhắc đến Bel-o-kan nhưng cũng chịu không dẫn họ tới đó được. Thậm chí giờ chúng cũng chẳng biết mình đang ở đâu. Còn về bí mật bệnh ung thư, chúng tuyệt đối không hiểu đó là gì!

Đám kiến trên phố, trong vườn hay trong nhà cũng hệt như vậy.

Rõ ràng là phần lớn loài kiến đều khá ngu ngốc. Chúng chẳng quan tâm đến gì cả. Chúng chẳng hiểu gì cả. Chúng chỉ nghĩ tới mỗi chuyện ăn mà thôi.

Nhờ vậy mà Jacques Méliès, Juliette Ramirez và Laetitia Wells càng hiểu được 103 là trường hợp đặc biệt thế nào. Trí tuệ của nó khiến nó trở nên độc nhất.

Laetitia Wells dùng một cái kẹp nhỏ để kẹp mấy cái bào tử trong đó 103 xếp các pheromon động vật học về các Ngón Tay của nó.

Đúng là 103 muốn hiểu mọi thứ về thế giới và thời đại mình. Hiếm có trường hợp nào lại tò mò và khát khao hiểu biết như vậy, dù là ở loài người. Quả thực, 103 từng là con kiến đặc biệt, Laetitia tự nhủ. Nhưng cô hối hận ngay vì đã nghĩ đến 103 ở thời quá khứ.

Trong thoáng chốc, trong cô gần như nảy sinh mong muốn được cầu nguyện. Suy cho cùng, điều gì giúp họ tìm lại được một con kiến giữa lòng thành phố loài người chứ nếu không phải một điều kỳ diệu?

199. ĐỒNG XƯƠNG

Kiến chúa Chli-pou-ni bước xuống, vây quanh là một đội cận vệ với hàm trên dài ngoằng. Nó trách móc bản thân vì không nói chuyện sớm hơn với Tiến sĩ Livingstone. Nó biết mình cần phải hỏi những gì. Nó biết làm cách nào để phát hiện ra điểm yếu của họ. Và lại, nó đã quyết định sẽ nuôi

họ. Cần phải nuôi họ để nhử mồi họ, như chúng vẫn làm để nhử mồi lũ rệp hoang trước khi cắt cánh lũ rệp và nhốt vào các chuồng.

Tầng -10: Bầu không khí hăng say mới mẻ xâm chiếm nó. Con kiến chúa rảo bước. Phải, nó sẽ nuôi các Ngón Tay và nói chuyện với họ. Nó sẽ ghi chép và sẽ có được nhiều pheromon động vật học về các Ngón Tay hơn nữa.

Quanh nó, đội quân cận vệ bước đi tung tăng. Con nào con nấy đều cảm thấy ngày hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó trọng đại. Kiến chúa của Bang, kiến sáng lập phong trào tiến hóa, rốt cuộc cũng đồng ý nói chuyện với các Ngón Tay, đồng ý tìm hiểu họ để giết họ dễ dàng hơn.

Tầng -12: Chli-pou-ni tự nhủ mình thật ngu ngốc khi không chịu lắng nghe 103 sớm hơn. Lẽ ra nó phải đối thoại với các Ngón Tay từ lâu rồi mới đúng. Lẽ ra nó phải nghe lời mẹ mình. Belo-kiu-kiuni từng nói chuyện với họ. Làm tương tự vậy là việc quá dễ giản đơn.

Tầng -20: Miễn là các Ngón Tay dưới đó còn sống! Miễn là với mong muốn trở nên nổi bật, với mong muốn làm gì đó khác cha mẹ mình, nó không làm hỏng tất cả. Không nên làm điều ngược lại cũng không nên làm điều tương tự, cần phải tiếp bước. Tiếp bước công trình của Mẹ thay vì chối bỏ.

Quanh nó, Bầy vẫn hoạt động như mọi ngày. Lũ kiến chào nó bằng cách chạm đầu râu. Nhưng dù sao phần lớn trong số chúng vẫn ngạc nhiên vì thấy kiến chúa của mình đi xuống tí sâu dưới lòng Cấm Thành như vậy.

Tầng -40: Giờ thì Chli-pou-ni vừa đi như bay cùng đoàn quân của mình vừa tự nhắc đi nhắc lại: “Miễn là mọi chuyện chưa quá muộn.” Nó rẽ vào nhiều hành lang và đi đến một căn phòng mà nó không biết. Một căn phòng có các tỷ lệ đáng ngạc nhiên, hẳn phải được xây dựng cách đây gần một tuần trong mấy tầng thừa thốt này.

Đột nhiên lũ kiến hữu thần xuất hiện trước mặt nó! Đó là xác của toàn bộ đám kiến nổi loạn hữu thần được mang tới đây. Hàng trăm con kiến bất động như thách thức vị khách không mời mà đến.

Kiến lính chết được bảo quản xác trong Cấm Thành! Sừng sốt, đội quân hoàng gia lùi lại. Phía sau kiến chúa, lũ kiến lính Bel-o-kan cũng hết sức hoảng hốt.

Đám kiến chết này làm gì ở đây? Lẽ ra chúng phải ở bãi rác chứ! Kiến chúa và các kiến lính bước vài bước giữa những tác phẩm của cuộc triển lãm u ám này. Đa phần đám kiến chết vẫn được giữ ở tư thế xung trận, hàm trên bạnh ra, râu giương về phía trước, sẵn sàng nhảy về phía đối phương có lẽ cũng đang bất động.

Một số xác chết vẫn còn mang trên mình những vết lỗ chỗ do dương vật rệp gây ra. Có thể nói tất cả bọn chúng đều chết do lệnh kiến chúa ban ra...

Chli-pou-ni cảm thấy thật kỳ lạ.

Nó rất lấy làm ấn tượng: trông tất cả chúng đều giống như... Mẹ ở trong căn phòng hoàng gia.

Nhưng những điều bất ngờ chưa dừng ở đó.

Hình như nó nhìn thấy một cử động đang diễn ra giữa đám kiến quá ư bất động.

Phải, gần một nửa đám kiến ấy đang cử động! Liệu đó có phải là một ảo tưởng, một khoảnh khắc trỗi dậy của thứ nước mật lomechuse xa xưa, thứ ma túy nó từng bất cần ném phải?

Thật kinh khủng!

Các xác chết cử động khắp nơi!

Và đó không phải ảo tưởng! Hàng trăm bóng ma xông lên tấn công đám lính xung quanh nó. Từ phía diễn ra những cuộc giao tranh. Đội cận vệ của kiến chúa có hàm trên dài nhưng lũ kiến nổi loạn hữu thần lại chiếm số lượng đông đảo hơn gấp nhiều lần. Sự ngạc nhiên cùng bầu không khí căng thẳng khi bước vào nơi chốn lạ lùng này đã gây bất lợi cho đám kiến chiến binh.

Lũ kiến hữu thần vừa đánh nhau vừa rung rung râu để liên tục phát ra cùng một pheromon.

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta.

199. HỘI NGỘ

Như một viên đạn đại bác, Laetitia thờ hồng học lao lên nhà kho nơi Jacques Méliès và Juliettes Ramirez đang cố gắng chọn lọc hàng trăm lá thư và tin nhắn điện thoại mà họ nhận được từ sau lời kêu gọi người dân trên báo.

- Chúng ta tìm được nó rồi! Ai đó đã tìm được nó rồi! cô kêu lên.

Không ai phản ứng cả.

- Đã có tám trăm kẻ lừa đảo thề là tìm được nó, Méliès nói. Chúng bắt một con kiến bất kỳ, bôi một ít sơn đỏ lên trên nó và tới đây đòi tiền thưởng!

Juliette Ramirez nói thêm:

- Thậm chí chúng ta còn gặp cả những kẻ mang nhện hoặc gián sơn màu đỏ nguệch ngoạc đến đây nữa!

- Không, không. Lần này là nghiêm túc đấy. Đó là một thám tử tư, từ sau lời kêu gọi của chúng ta, ông ta đã dạo qua khắp thành phố với một chiếc kính lúp...

- Và điều đó khiến em tin ông ta đã thực sự tìm ra 103 của chúng ta à?

- Ông ta nói qua điện thoại với em là vết trên trán nó không phải màu đỏ mà là màu vàng. Mà sơn móng tay của em khi để lâu sẽ chuyển sang màu vàng thật.

Quả là lập luận này rất có sức thuyết phục.

- Cứ phải đưa con vật ra đây đã.

- Ông ta không có nó trong tay. Ông ta khẳng định đã tìm thấy nó, nhưng không thể bắt được nó. Nó lượn đi giữa các ngón tay ông ta.

- Ông ta thấy nó ở đâu?

- Mọi người bình tĩnh nhé! Sẽ không dễ dàng đâu đấy.

- Thế là ở đâu? em nói đi xem nào!

- Ở trạm tàu điện ngầm Fontainebleau!

- Trong một trạm tàu điện ngầm ư?

- Nhưng giờ là 6h, giờ cao điểm. Hẳn ở đó phải đông nghịt người, Méliès hốt hoảng.

- Mỗi giây trôi qua đều đáng quý. Nếu để tuột cơ hội này, chúng ta sẽ mất 103 vĩnh viễn nên là...

- Tiến lên thôi!

200. PHÚT THƯ GIÃN

Hai con kiến to lớn mắt xanh cười nhếch mép nham hiểm tiến lại gần một đồng xúc xích, một đồng lọ mứt, pizza và dưa bắp cải nhồi.

- Này, này, bọn người quay lưng đi rồi! Chúng ta chén thỏa thuê thôi!

Hai con kiến lao vọt vào đồng thức ăn. Chúng dùng dụng cụ mở đồ hộp để chọc thủng hộp đựng món ragu đỗ, chúng rót cho nhau những cốc sâm banh tràn trề và chạm cốc lạnh canh.

Đột nhiên, một chiếc máy chiếu soi vào chúng và một bình phun phụt ra đám mây màu vàng.

Hai con kiến nhướng cao mày và vừa tròn xoe đôi mắt to màu xanh vừa hét lên:

- Cứu với, NHÀSẠCH đấy!

- Không, không phải NHÀSẠCH chứ, gì cũng được miễn không phải NHÀSẠCH!

Những làn khói đen.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Hai con kiến ngã sụp xuống đất. Máy quay di chuyển lùi về phía sau. Một người đàn ông đang giơ ra một bình phun chất hóa học với dòng chữ NHÀSẠCH được in cỡ lớn phía trên.

Ông ta mỉm cười quay về phía camera. “Những ngày trời đẹp, nhiệt độ tăng cao, gián và kiến sẽ có điều kiện sinh sôi nảy nở. NHÀSẠCH là giải pháp. NHÀSẠCH giết sạch tất cả những gì ngộ nguậy trong tủ đồ của bạn. NHÀSẠCH không gây nguy hiểm cho trẻ em và không hề nương tay với côn trùng. NHÀSẠCH là một sản phẩm mới của CCG. CCG chính là sự hiệu quả.”

201. CUỘC RƯỢT ĐUỐI TRONG GA TÀU ĐIỆN NGẦM

Họ gần như phát cuồng hoàn toàn. Jacques Méliès, Laetitia Wells và Juliette Ramirez lay người từng hành khách đi tàu không chút vị nể.

- Ông có thấy một con kiến không?

- Gì cơ?

- Hẳn nó đã đi lối này, tôi tin chắc như thế, lũ kiến rất thích cảnh tranh tối tranh sáng mà. Cần phải tìm chúng trong những góc tối.

Jacques Méliès mắng một hành khách.

- Anh phải nhìn xem chân mình để đâu chứ, mẹ kiếp, anh có thể giết chết nó đấy!

Không ai hiểu họ đang giở trò gì.

- Giết chết nó? Giết chết ai cơ? Giết chết cái gì cơ?

- 103!

Và theo thói quen, các hành khách đi qua họ, không chịu hiểu hay nghe mấy kẻ quấy rối đó nói.

Méliès đứng dựa lưng vào bức tường lát gạch vuông.

- Mẹ kiếp, tìm một con kiến trong một ga tàu điện ngầm thật đúng là mò kim trong đồng rơm rạ.

Laetitia vỗ trán!

- Nhưng ý tưởng là đấy chứ đâu! Sao ta lại không nghĩ đến sớm hơn nhỉ! “Mò kim trong đồng rơm rạ...”

- Ý em là gì?

- Chúng ta làm cách nào để mò kim trong đồng rơm rạ nhỉ?

- Chẳng có cách nào cả!

- Thế mà có đấy, có cách đấy. Chỉ cần sử dụng cho đúng thôi. Để tìm được kim trong đồng rơm rạ, không cách nào dễ dàng hơn cách châm lửa đốt đồng rơm rồi quăng một cục nam châm vào đồng tro tàn.

- Đồng ý là thế, nhưng như vậy thì liên quan gì đến 103?

- Đó là cách nói hình ảnh. Chỉ cần tìm ra phương pháp là đủ. Mà chắc chắn là có một phương pháp!

Họ hội ý. Một phương pháp!

- Jacques, anh là cảnh sát, vậy anh hãy yêu cầu quản lý ga tàu sơ tán mọi người đi.

- Không đời nào ông ấy chịu đâu, đang giờ cao điểm mà!

- Anh hãy nói là có cảnh báo bom! Không đời nào ông ấy chịu để hàng nghìn người chết công khai thế đâu.

- Đồng ý.

- Được rồi, Juliette, bà có thể tạo ra được một câu pheromon không?

- Câu gì?

- “Hẹn gặp tại chỗ sáng sủa nhất.”

- Không thành vấn đề! Thậm chí tôi còn có thể tạo ra được 30 centilit pheromon để phụt đi khắp nơi dưới dạng tia nữa cơ.

- Tuyệt vời.

Jacques Méliès rất phấn khích.

- Tôi hiểu. Bà muốn phóng ra một tia cực mạnh lan khắp bến tàu để nó đến gặp chúng ta.

- Lũ kiến đỏ hung trong bể kính nhà tôi luôn đi về phía ánh sáng. Sao lại không thử...

Juliette Ramirez tạo ra câu nói tỏa mùi “Hẹn gặp tại chỗ sáng sủa nhất” và quay lại với câu này đứng trong một bình xịt nước hoa.

Loa trên sân ga yêu cầu mọi người sơ tán một cách trật tự và yên lặng. Nhưng ai cũng gào lên, hét lên, xô đẩy nhau và giẫm đạp lên nhau. Mạnh ai nấy chạy còn để Chúa cứu mọi người.

Ai đó thốt lên “Lửa kìa!”. Thế là tất cả cùng hoảng loạn. Tất cả cùng hét lại hai từ đó. Đám đông cuống cuồng. Các hàng rào ngăn cách bị lật đổ. Người dân tranh giành nhau để chạy qua. Loa đài có ra lệnh “Hãy bình tĩnh, đừng hoảng sợ” cũng vô ích, những từ ấy chỉ tạo ra hiệu ứng trái ngược với hiệu ứng mong muốn.

Đứng trước đám đống giày dép lộn xộn chen lấn nhau quanh mình, 103 quyết định nấp vào kẽ hở của một chữ bảng sành trong tấm biển đề Ga Fontainebleau. Chữ thứ sáu trong bảng chữ cái. Chữ F. Nó đứng đó, đợi tiếng ồn ào tỏa ra từ mùi mồ hôi của các Ngón Tay lắng xuống.

202. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

ABRACADABRA: Công thức kỳ diệu “Habracadabrah” trong

tiếng Do Thái có nghĩa là “Mong điều đó xảy ra như dự đoán” (hay mong mọi chuyện đã được dự đoán trở thành sự thật). Thời Trung

cổ, người ta sử dụng nó như bùa chú chữa trị các cơn sốt. Sau đó, lối diễn đạt này được những người làm ảo thuật dùng lại để báo cho khán giả hay là tiết mục trình diễn của họ đã hết và giờ khán giả có thể xem tiết mục đỉnh của chương trình (thời điểm ngôn từ trở nên sống động chẳng?). Tuy nhiên câu nói này không hề đơn giản như thoạt tiên người ta tưởng. Cần phải ghi lại công thức được tạo nên từ chín chữ cái này (trong tiếng Do Thái người ta không viết các nguyên âm HA BE RA HA CA AD BE RE HA nên cuối cùng ta có: HBR HCD BRH) trên chín tầng và theo cách sau đây, nhằm xuống dần cho đến chữ “H” gốc (Aleph, mẫu tự đầu tiên trong tiếng Do Thái được phát âm là Ha):

HBR HCD BRH

HBR HCD BR

HBR HCD B

HBR HCD

HBR HC

HBR H

HBR

HB

H

Cách bố trí này được tạo ra nhằm tiếp nhận một cách rộng rãi nhất có thể các nguồn năng lượng từ trên trời và đưa chúng xuống với con người. Cần phải tưởng tượng rằng thứ bùa chú này giống như một cái phễu, xung quanh là vũ điệu xoáy tròn ốc của các chữ cái tạo thành công thức “Habracadabrah” ồ ạt quay

cuồng. Nó tóm bắt và tập trung mọi sức mạnh của không gian-thời gian thượng tầng ở điểm cực của mình.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

203. MỘT CON KIẾN TRONG GA TÀU ĐIỆN NGẦM

Thế là xong, đám đông đã giải tán. 103 ra khỏi chỗ trú ẩn và bước đi trong những hành lang rộng lớn của ga tàu điện ngầm. Rõ ràng nó chưa bao giờ đến chỗ này. Nó không thích thứ ánh sáng trắng nhờ hắt ra từ đèn nê ông.

Đột nhiên, nó ngửi thấy một bức thông điệp pheromon trong không khí: “Hẹn gặp ở chỗ sáng sủa nhất.” Nó nhận ra âm mùi này. Đó là âm mùi của cỗ máy phiên dịch của các Ngón Tay. Tốt rồi! Nó chỉ còn việc tìm xem đâu là chỗ sáng sủa nhất.

204. CUỘC GẶP BẤT KHẢ

Khắp nơi trong đô thị Bel-o-kan diễn ra những trận quyết đấu. Lũ kiến nổi loạn từ trên trần rơi xuống. Không con kiến lính nào đến cứu kiến chúa. Chúng đánh nhau với những cái xác khô của đám kiến hữu thần. Và rất nhanh chóng, các trận đấu chuyển sang hướng có lợi cho phe đông hơn.

Chli-pou-ni bị bao quanh bởi một đám hàm trên mà nó linh cảm là chẳng lấy gì làm thân thiện. Có thể nói lũ kiến này không nhận ra pheromon hoàng gia. Một trong số chúng sáp lại gần kiến chúa, hàm trên banh rộng như thể muốn chặt đầu kiến chúa. Rồi con kiến sặc mùi chết chóc vừa tiến đến vừa phát ra câu:

Các Ngón Tay là chúa trời của chúng ta!

Đó là giải pháp. Cần phải đến gặp các Ngón Tay. Chli-pou-ni không định để mình bị giết chết. Nó lao vào đám hỗn loạn, đẩy lùi những cái hàm trên và những cái râu toan ngăn cản nó, phi như bay vào tất cả các hành lang dẫn xuống phía dưới. Chỉ còn một hướng duy nhất: các Ngón Tay.

Tầng -45. Tầng -50. Nó nhanh chóng tìm ra lối dẫn xuống lòng Cấm Thành. Phía sau nó, lũ kiến nổi loạn hữu thần đang đuổi theo và nó ngửi thấy mùi hãn học của chúng.

Chli-pou-ni băng qua hành lang đá hoa cương và vào căn phòng “Bel-o-kan thứ hai”, đô thị bí mật mà mẹ nó xây từ ngày xưa để có thể đến trò chuyện với các Ngón Tay.

Ở giữa là một bóng hình nơi từ đó tỏa ra một đường ống lớn.

Chli-pou-ni biết vật thể được khắc không mấy khéo léo vào nhựa cây này là gì. Lũ kiến gián điệp đã cho nó biết tên vật thể. “Tiến sĩ Livingstone”.

Con kiến chúa bước lại gần. Lũ kiến hữu thần đã đuổi kịp nó, chúng bao quanh nó nhưng để nó tiến về phía người đại diện cho các chúa trời của chúng.

Con kiến chúa chạm râu vào con kiến giả.

Ta là kiến chúa Chli-pou-ni, nó phát ra trên đoạn râu thứ nhất.

Đồng thời, qua mười đoạn râu khác, nó phát ra một tràng thông tin bằng toàn bộ chiều dài của sóng mùi.

Ta có ý định cứu sống các người. Từ nay trở đi, ta sẽ lo việc ăn uống của các người. Ta muốn nói chuyện với các người.

Như thế cũng đang chờ đợi đặc ân nào đấy, lũ kiến hữu thần không động cựa.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Từ nhiều ngày nay, các vị chúa trời đã trở nên câm lạng và họ từ chối nói chuyện với cả kiến chúa.

Chli-pou-ni tăng cường độ mù trong các bức thông điệp của mình. Nhưng vẫn không thấy bất kỳ động tĩnh gì dù là nhỏ nhất từ phía Tiến sĩ Livingstone. Cỗ máy đứng im bất động.

Đột nhiên, một ý nghĩa lướt qua tâm trí kiến chúa nhanh và mạnh như tia chớp.

Các Ngón Tay không tồn tại. Các Ngón Tay chưa bao giờ tồn tại.

Một sự lừa bịp vĩ đại, những tin đồn, những truyện kể, những thông tin giả lan truyền từ các pheromon thuộc nhiều thế hệ kiến chúa và từ các phong trào của lũ kiến bệnh hoạn.

103 đã nói dối. Mẹ Belo-kiu-kiuni đã nói dối. Lũ kiến nổi loạn cũng đang nói dối. Tất cả đều nói dối.

Các Ngón Tay không tồn tại và chưa bao giờ tồn tại.

Đến đó thì mọi suy nghĩ của nó ngừng lại. Khoảng một tá lưỡi hàm trên của lũ kiến hữu thần đã xuyên thủng ngực nó.

205. ĐI TÌM 103

Quản lý ga đã tắt hết đèn đóm vì Méliès ra lệnh cho ông làm vậy. Sau đó ông đưa cho họ một cái đèn công suất lớn để chiếu sáng bến tàu. Juliette Ramirez và Laetitia Wells xịt pheromon gọi khấp sân ga. Giờ họ chỉ còn ngồi đợi 103 tiến lại chỗ đèn của họ nữa thôi, ai nấy đều sốt ruột, tim đập thành thịch.

103 nhìn thấy những cái bóng phát sinh từ thứ ánh sáng mạnh hơn cả ánh sáng đèn nê ông mà nó vừa học được cách nhận biết. Đáp lại bức thông điệp mà các Ngón Tay “tử tế” phát đi để tìm nó, nó bước về phía chỗ sáng sủa. Hẳn là họ đang chờ nó. Khi nó gặp được họ, mọi thứ sẽ lại đầu vào đấy.

Lần chờ đợi này mới lâu làm sao! Jacques Méliès không thể ngồi im một chỗ đã đứng lên đi đi lại lại cả trăm lần trong hành lang. Anh châm một điếu thuốc.

- Anh tắt thuốc đi. Mùi thuốc lá có thể khiến nó bỏ trốn đấy. Nó sợ lửa mà.

Anh cảnh sát dùng gót chân dập tắt điếu thuốc và lại tiếp tục rảo bước.

- Anh đừng đi đi lại lại nữa. Anh có thể nghiền nát nó mất nếu nó đi tới chỗ đó.

- Em đừng lo, việc mà anh không ngừng làm suốt mấy ngày nay chính là để ý xem chân mình đặt ở đâu!

103 thấy những mảng miếng khác sáp lại gần nó. Pheromon này chắc là một cái bẫy. Các Ngón Tay chuyên giết kiến hẳn đã phát đi pheromon này để giết nó dễ dàng hơn. Nó bèn bỏ trốn.

Laetitia Wells nhìn thấy nó trong vòng ánh sáng.

- Mọi người nhìn kìa! Một con kiến đi một mình. Chắc chắn đó là 103. Nó đã lại gần và anh đã làm nó sợ, tại mấy cái đế giày của anh đấy. Nếu nó bỏ trốn chúng ta sẽ lại mất nó lần nữa thôi.

Họ chậm rãi tiến lên, nhưng 103 đã lẫn mất.

- Nó không nhận ra chúng ta. Đối với nó con người nào cũng là những dãy núi, Laetitia tiếc nuối nói.

Họ chìa các Ngón Tay và bàn tay mình cho nó, nhưng 103 trượt xuống và lao về phía đường ray.

- Nó không nhận ra chúng ta. Nó không nhận ra bàn tay chúng ta. Nó đi vòng qua các Ngón Tay chúng ta! Phải làm gì đây? Méliès thốt lên. Nếu nó rời khỏi ga, chúng ta sẽ không bao giờ tìm lại được nó nữa!

- Đó là một con kiến. Với loài kiến, chỉ có mùi vị là phát huy chức năng thôi. Anh có bút phốt không? Mực tỏa mùi mạnh, dù sao cũng đủ để ngăn nó lại.

Laetitia vội vạch một nét rất đậm trước mặt 103.

Nó chạy, nó lao đi, thế rồi đột nhiên một bức tường mùi, mà chắc là mùi cồn, mọc lên trước mặt nó. 103 phanh toàn bộ các chân lại, đi dọc bức tường buồn nôn ấy như thể đó là một biên giới vô hình nhưng khó lòng vượt qua, rồi nó đi vòng bức tường và tiếp tục chạy.

- Nó đi vòng vết mực bút dạ!

Laetitia vội vàng dùng bút dạ ngăn đường con kiến. Cô vạch nhanh ba đường thành hình tam giác-nhà ngục.

biết bao nhiêu, biết bao nhiêu trận đánh nó từng trải qua trước khi khám phá ra nền văn minh các Ngón Tay... bóng đá, Hoa hậu Hoàn vũ... phim tài liệu về loài kiến.

206. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NỤ HÔN: Đôi khi người ta hỏi tôi loài người học được gì từ loài kiến. Câu trả lời của tôi là: hôn môi. Có thời kỳ dài người ta ngỡ rằng người La Mã thời Cổ đại đã phát minh ra hôn môi trước kỷ nguyên của chúng ta hàng trăm năm. Nhưng trên thực tế, họ chỉ làm mỗi việc là quan sát côn trùng. Họ hiểu rằng mỗi lần chạm môi vào nhau, loài kiến lại thể hiện một hành động cao cả củng cố thêm xã hội chúng. Họ không bao giờ nắm được ý nghĩa trọn vẹn của hành động ấy, nhưng họ tự nhủ phải tái diễn sự động chạm này để đạt được sự gắn kết như loài kiến. Hôn môi cũng giống như kiểu bắt chước hành động trao đổi dinh dưỡng vậy. Khác là trong hành động trao đổi dinh dưỡng thực sự, có việc chuyển qua chuyển lại một phần thức ăn còn trong nụ hôn con người, chỉ có việc chuyển qua chuyển lại ít nước bọt không chứa chút dinh dưỡng nào hết.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối,
quyển II.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY

- 4 -

ọ sững sờ nhìn cơ thể bẹp gí của 103.

- Nó chết rồi ư?...

Con vật không động đậy nữa. Không động đậy một chút nào nữa.

- Nó chết rồi!

Juliette Ramirez đấm nắm tay vào tường.

- Mất hết cả rồi. Không thể cứu chông tôi được nữa rồi. Toàn bộ những việc chúng tôi làm đều thật vô ích.

- Thật ngu ngốc làm sao! Thất bại ngay khi ở gần mục tiêu đến thế! Chúng ta gần đạt được mục tiêu mà.

- Tội nghiệp 103... Cả cuộc đời kỳ diệu của nó, vậy mà chỉ một chiếc giày cao gót thôi...

- Là lỗi tại em, là lỗi tại em, Laetitia nhắc đi nhắc lại.

Jacques Méliès thực tế hơn.

- Ta làm gì với xác nó bây giờ? Ta sẽ không vứt đi đâu đấy!

- 103 không phải con kiến bình thường. Nó là một Ulysse hay Marco Polo trong thế giới không gian-thời gian hạ tầng. Một nhân vật chủ chốt

trong toàn bộ nền văn minh của nó. Nó xứng đáng được hưởng điều gì đó hơn một ngôi mộ.

- Em nghĩ đến gì nào, một tượng đài ư?

- Vâng.

- Nhưng chẳng ai ngoài chúng ta biết điều con kiến này từng làm được. Chẳng ai biết rằng nó là cầu nối giữa hai nền văn minh.

- Cần phải đề cập đến chuyện này ở khắp nơi, cần phải báo cho toàn thế giới! Laetitia Wells khẳng định. Câu chuyện này đóng vai trò quá đổi quan trọng. Cần phải để câu chuyện lan xa hơn nữa.

- Chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp được “sứ giả” nào tài năng như 103 đâu. Nó vừa tò mò, vừa ham muốn mở rộng kiến thức, những thứ cần thiết cho các cuộc tiếp xúc. Tôi hiểu điều này sau khi đã tranh luận với nhiều con kiến khác. Nó là trường hợp độc nhất.

- Cứ một tỷ con kiến chúng ta cũng phải tìm được một con tài năng tương tự chứ.

Nhưng họ biết không phải thế. 103, họ bắt đầu chấp nhận nó cũng như nó chấp nhận họ vậy. Đơn giản thế thôi. Chỉ vì sự quan tâm thấu hiểu lẫn nhau. Loài kiến cần loài người để tiết kiệm thời gian. Loài người cần loài kiến để tiết kiệm thời gian.

Thật đáng tiếc! Thật đáng tiếc khi thất bại ở ngay gần mục tiêu đến thế!

Ngay cả Jacques Méliès cũng không thể dừng dừng nổi. Anh liên tục dấn tay xuống ghế băng.

- Thật quá ư ngu ngốc.

Laetitia Wells thì ăn năn hối lỗi.

- Em không nhìn thấy nó. Nó nhỏ quá. Em không nhìn thấy nó.

Cả ba người họ cùng nhìn cái cơ thể nhỏ bé bất động ấy. Đó là một đồ vật. Nhìn cái lớp vỏ tội nghiệp cong queo kia, chắc chẳng bao giờ có ai tin nổi đó đã từng là 103, con kiến dẫn đường cuộc thập tự chinh đầu tiên chống lại các Ngón Tay.

Họ lặng đi trước xác nó.

Đột nhiên, Laetitia mở to mắt và nhảy lên.

- Nó cử động kìa!

Họ ngó chăm chăm con côn trùng bất động.

- Em mơ à.

- Không, em không mơ. Em xin khẳng định là em thấy nó động đậy râu. Hơi hơi khẽ thôi nhưng rõ ràng là có.

Họ nhìn nhau, họ quan sát con côn trùng hồi lâu. Chẳng có chút đỉnh mầm sống nào ở con vật kia cả. Nó bất động trong tư thế co cứng đau đớn. Râu nó dựng lên, sáu chân nó co quắp như chụm lại để chuẩn bị cho một hành trình dài.

- Em... em chắc chắn là nó có cử động mà!

Jacques Méliès ôm vai Laetitia. Anh hiểu rằng cảm xúc đang khiến cô trông thấy những gì cô mong được thấy.

- Anh rất tiếc. Chỉ là phản xạ của xác chết thôi, chắc chắn đấy.

Juliette Ramirez không muốn để Laetitia rơi vào trạng thái hoài nghi, bà cầm cái xác bé nhỏ lên và đặt nó ở gần tai mình. Bà đặt nó vào tận trong hang lỗ tai.

- Bà nghĩ mình có thể nghe được tiếng tim nó đập à?

- Ai mà biết được chứ? Tai tôi rất thính, tôi có thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nhỏ nhất nào.

Laetitia Wells lấy lại xác con kiến anh hùng và đặt nó lên một chiếc ghế băng. Cô quỳ gối xuống rồi thận trọng đặt một tấm gương trước hàm trên của nó.

- Cô hy vọng nhìn thấy nó thở à?

- Kiến cũng thở mà, phải không?

- Hơi thở của chúng quá nhẹ để chúng ta có thể nhận ra dù chỉ chút dấu vết nhỏ nhất.

Họ chăm chú nhìn con vật xương cốt rã rời, trong lòng thầm nổi giận.

- Nó chết rồi. Nó chết hoàn toàn rồi!

- 103 là con kiến duy nhất hy vọng vào sự thống nhất liên loài của chúng ta. Nó đã mất nhiều thời gian cho việc đó, và nó đã tưởng tượng ra sự xâm nhập lẫn nhau giữa hai nền văn minh. Nó đã mở ra một cánh cửa, đã tìm thấy những mẫu số chung. Không con kiến nào có thể làm được chuyện tương tự. Nó đang bắt đầu trở nên hơi... con người. Nó yêu thích khiếu hài hước và nghệ thuật của chúng ta. Tất cả những điều hoàn toàn phù phiếm, nhưng như nó nói... lại hết sức hấp dẫn ấy.

- Chúng ta sẽ đào tạo một con khác vậy.

Jacques Méliès ôm Laetitia vào lòng và an ủi cô.

- Chúng ta sẽ bắt một con khác và sẽ dạy nó hài hước và nghệ thuật của các... Ngón Tay là gì.

- Chẳng có con nào khác giống như nó đâu. Đó là lỗi của em... lỗi của em..., Laetitia nhắc lại.

Mắt họ vẫn nhìn 103 chăm chăm. Lại một hồi lâu im lặng.

- Chúng ta sẽ tổ chức một lễ tang xứng đáng với nó, Juliette Ramirez nói.

- Chúng ta sẽ chôn nó ở nghĩa trang Montparnasse bên cạnh những nhà tư tưởng vĩ đại của thế kỷ. Đó sẽ là một ngôi mộ rất nhỏ và phía trên có viết: “Đây là kẻ tiên phong.” Chỉ chúng ta mới biết ý nghĩa câu này mà thôi.

- Chúng ta sẽ không xây chữ thập.

- Không hoa cũng không vòng hoa.

- Chỉ có một cành cây nhỏ cắm vào xi măng. Bởi lúc nào nó cũng trực diện đương đầu với mọi chuyện ngay cả khi nó sợ hãi.

- Mà nó lúc nào cũng sợ hãi.

- Mỗi năm chúng ta sẽ đến thăm mộ nó một lần.

- Cá nhân mà nói, tôi không thích nhắc đi nhắc lại các thất bại của mình.

Juliette Ramirez thở dài:

- Thật đáng tiếc vô cùng!

Bà dùng đầu móng tay vỗ nhẹ vào râu 103.

- Nào! Giờ thì dậy đi! Cô thắng chúng tôi rồi, chúng tôi cứ ngỡ cô đã chết, hãy cho chúng tôi thấy là cô đang đùa. Cô cũng đùa như loài người chúng tôi. Cô thấy đấy, vậy là xong, cô đã phát minh ra khiếu hài hước của kiến!

Bà đặt cái xác xuống chỗ ngọn đèn halogen.

- Có lẽ ấm lên một chút...

Tất cả cùng nhìn xác 103. Méliès không ngăn nổi mình lẩm bẫm lời cầu nguyện: “Lạy Chúa, xin Người hãy làm sao...”

Nhưng vẫn chẳng có gì xảy ra.

Laetitia Wells quệt một giọt nước mắt vừa chảy lăn trên sống mũi, đi vòng qua má, dừng một lúc dưới cằm rồi rơi xuống cạnh con kiến.

Giọt nước mặn bắn lên chạm vào râu nó.

Thế là có điều gì đó xảy ra. Họ mở to mắt, nghiêng mình nhìn xuống.

- Nó cử động kìa!

Lần này, ai cũng thấy râu nó rung rung.

- Nó đã cử động, nó vẫn còn sống!

Râu nó lại rung rung lần nữa.

Lại một giọt nước mắt nữa chảy ra nơi khóe mắt Laetitia và rơi xuống làm ướt râu con kiến.

Thế là nó lại có cử động lụi rất khế.

- Nó còn sống. Nó còn sống. 103 còn sống!

Juliette Ramirez xoa xoa miệng bằng một Ngón Tay đầy hoài nghi.

- Chưa phải thế là ổn đâu.
- Nó bị thương nghiêm trọng lắm, nhưng chúng ta có thể cứu nó.
- Chúng ta cần một bác sĩ thú y.
- Bác sĩ thú y cho kiến ư, chẳng có đâu! Jacques Méliès nhận xét.
- Vậy ai sẽ chữa cho 103 bây giờ? Nó sẽ chết mất nếu không được giúp!
- Làm gì đây? Làm gì đây?
- Mang nó ra khỏi chỗ này, đi nhanh nào.

Họ đang trong trạng thái hưng phấn tột độ, và càng bối rối hơn nữa khi vừa nãy hết lòng mong mỏi được thấy nó cử động và giờ nó cử động rồi thì không biết phải làm thế nào để chữa cho nó. Laetitia Wells những muốn được vuốt ve nó, trấn an nó, xin lỗi nó. Nhưng cô cảm thấy mình vụng về, lúng túng trước không gian-thời gian loài kiến tới nỗi chỉ làm tình hình trầm trọng thêm mà thôi. Giây phút ấy, cô ước được làm kiến biết bao, để liếm láp 103, trao đổi dinh dưỡng với nó...

Cô thốt lên:

- Chỉ một con kiến mới cứu được nó thôi, cần phải đưa nó về với đồng loại của nó.
- Không, cơ thể nó phủ đầy mùi ký sinh. Một con kiến cùng tổ với nó sẽ không nhận ra nó đâu. Con kiến ấy sẽ giết nó mất. Chỉ chúng ta mới có thể hành động được thôi.
- Chúng ta cần phải có dao mổ siêu nhỏ, kẹp...

- Nếu chỉ cần có thể thì chúng ta nhanh chân lên nào! Juliette Ramirez kêu lên. Đi thật nhanh về nhà tôi, có lẽ sẽ cứu vãn được mọi chuyện. Anh chị có bao diêm ở đây chứ?

Lại một lần nữa, Laetitia tuyệt đối cẩn trọng đặt 103 vào bao diêm, cô buộc lòng mình tin rằng mẫu khăn mùi soa mà cô trải xuống đáy bao diêm ấy không phải tấm vải liệm mà là tấm trải giường, rằng cô không mang trên mình cỗ quan tài mà mang trên mình chiếc cáng cứu thương.

103 phát ra những tiếng kêu yếu ớt ở đầu râu, như thể nó biết mình đang sức tàn lực kiệt và nó muốn thốt lên lời vĩnh biệt cuối cùng vậy.

Họ đi lên mặt đất, vừa chạy vừa cố gắng giữ sao cho bao diêm và con kiến thương binh không bị rung lắc mạnh.

Lên đến mặt đất, Laetitia giện dũ quăng đôi giày của mình vào rãnh nước ven đường.

Họ vẫy một chiếc taxi, hối tài xế lái nhanh hết tốc lực và tránh những chỗ gây xóc.

Người tài xế nhận ra các hành khách của mình. Đó chính là những người mà lần trước đã yêu cầu ông không được đi quá 0,1 km/h. Ta luôn phải tái ngộ những người từng khiến ta bực bội. Hoặc họ quá đỗi ung dung hoặc họ quá đỗi vội vã!

Dù sao ông cũng phóng nhanh về địa chỉ nhà Ramirez.

208. PHEROMON

Pheromon: Động vật học

Chủ đề: Các Ngón Tay

Kiến tiết dài: 103 683

Năm: 100 000 667

LỚP VỎ: Các Ngón Tay có da mềm mại. Để bảo vệ da, họ phủ lên đó hoặc những mẫu thực vật được đan kết, hoặc những mẫu kim loại mà họ gọi là “ô tô”.

GIAO DỊCH: Các Ngón Tay rất kém trong khoản quan hệ thương mại. Họ ngây ngô tới nỗi đổi cả xẻng đầy ụ thức ăn chỉ để lấy một mẫu giấy màu không ăn được.

MÀU SẮC: Nếu thiếu không khí trong vòng ba phút, một con người sẽ bị đổi màu.

THỂ HIỆN TÌNH YÊU: Các Ngón Tay thể hiện tình yêu rất phức tạp. Để làm điều này, họ thường gặp nhau ở những nơi đặc biệt mang tên “hộp đêm”. Tại đó, họ đứng trong tư thế mặt đối mặt và rung lên bần bật suốt nhiều giờ liền, giống như hành động giao phối. Nếu hai người cùng hài lòng về nhau, sau đó họ sẽ gặp lại nhau trong một căn phòng để sinh sản.

TÊN: Các Ngón Tay gọi nhau là Con Người. Và họ gọi chúng ta, những Kẻ Sống Trên Mặt Đất, là Kiến.

QUAN HỆ VỚI XUNG QUANH: Các Ngón Tay không chỉ bận tâm đến riêng bản thân mình. Bản chất của họ là cực kỳ muốn giết tất cả những Ngón Tay khác. “Luật”, một quy tắc xã hội hà khắc được con người soạn ra, được dùng để điều tiết những xung năng chết chóc ấy.

NƯỚC BỌT: Các Ngón Tay không biết cách dùng nước bọt để lau cơ thể. Để lau cơ thể, họ cần đến một thứ máy có tên “bồn tắm”.

NGUỒN GỐC VŨ TRỤ: Các Ngón Tay cho rằng Trái đất hình tròn và quay xung quanh mặt trời!

ĐỘNG VẬT: Các Ngón Tay hiểu biết rất kém về thiên nhiên quanh họ. Họ tưởng mình là những động vật thông minh duy nhất.

209. CƠ MAY CUỐI CÙNG

- Dao mổ!

Yêu cầu nào Arthur đưa ra cũng được thực hiện ngay lập tức.

- Dao mổ!

- Kẹp số một!

- Kẹp số một.

- Dao mổ!

- Dao mổ.

- Kim khâu!

- Kim khâu.

- Kẹp số tám!

- Kẹp số tám.

Arthur Ramirez tiến hành phẫu thuật. Lúc ba người kia về nhà, mang theo 103 trong cơn hấp hối, ông bật dậy và hết hân choáng váng. Ông hiểu ngay điều mà các bạn đồng hành của ông chờ đợi nơi ông và thế là ông xắn tay áo lên. Vì muốn bảo toàn nguyên vẹn độ nhạy của mọi giác quan nhằm phục vụ cuộc phẫu thuật tinh tế này, ông đã từ chối uống một liều thuốc giảm đau mà vợ ông đưa cho.

Lúc này, Jacques Méliès, Laetitia Wells và Juliette Ramirez đang đứng quanh ông, nghiêng mình nhìn xuống cái bàn phẫu thuật nhỏ xíu mà thầy

của bầy yêu tinh ngẫu hứng làm ra từ một mảnh thủy tinh siêu nhỏ. Về phần mình, Arthur kết nối với một chiếc máy quay. Nhờ vậy, mọi người có thể theo dõi ca phẫu thuật qua màn hình ti vi.

Rất nhiều con kiến robot sửa chữa đã đi qua mặt bàn phẫu thuật, nhưng vừa nãy là con kiến thật đầu tiên được đặt lên bàn trong tư thế tồi tệ.

- Máu!

- Máu.

- Thêm máu nữa!

Để cứu 103, cần phải giết bốn con kiến thật để lấy đủ số máu cần thiết cho việc truyền. Họ không hề đắn đo gì. 103 là con kiến độc nhất vô nhị và xứng đáng nhận sự hy sinh của vài đồng loại của nó.

Để thực hiện các ca truyền máu siêu nhỏ này, Arthur phải mài một cái kim siêu nhỏ rồi cắm nó vào chỗ mềm trên khớp chân sau bên trái của con kiến.

Nhà phẫu thuật ngẫu hứng không biết liệu con kiến có đau không nhưng cứ nhìn tình trạng yếu ớt của nó, ông thà không dùng thuốc gây mê còn hơn.

Arthur bắt đầu bằng việc lắp lại chân giữa vào khớp giống như một vị thầy lang chuyên nắn khớp vậy. Đối với chân trước bên trái, mọi chuyện cũng dễ dàng tương tự. Vì ông làm việc nhiều trên lũ kiến robot nên giờ tay ông trở nên khéo léo vô cùng.

Lồng ngực phẳng lì. Bằng một cái kẹp mảnh, ông trả lại cho nó hình dạng như người ta hẳn sẽ làm với một chiếc cánh ô tô bị bẹp, rồi ông dùng keo dính chỗ kitin thủng vào. Thứ keo này cũng được dùng để hàn bụng

dưới bị đâm xuyên, sau đó được ưu tiên bơm máu vào trước bằng một ống bơm siêu nhỏ.

- May là đầu và râu nó vẫn còn nguyên! ông thốt lên. Gót giày của cô bé tới nỗi chỉ đè bẹp được lồng ngực và bụng dưới nó.

Dưới ánh sáng chiếc đèn siêu nhỏ, 103 dần hồi sức. Nó khẽ nghển đầu lên và chậm rãi nếm nấp giọt mật mà một Ngón Tay chìa ra trước hàm trên nó.

Arthur đứng dậy, lau mồ hôi lấm tấm trên trán và thở dài:

- Tôi nghĩ nó thoát nạn rồi. Nhưng nó vẫn phải nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa để lại sức. Hãy đặt nó vào một chỗ tối, nóng và ẩm ướt.

210. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

NÊN ĐI ĐƯỜNG NÀO? Cần phải nghĩ đến con người ở năm 100 triệu. (Con người ấy hẳn có nhiều trải nghiệm ngang bằng loài kiến hiện nay.)

Con người ấy hẳn phải có ý thức phát triển gấp ý thức của chúng ta cả trăm nghìn lần. Cần phải giúp đỡ anh ta, anh ta - đứa trẻ bé nhỏ bé nhỏ bé nhỏ của chúng ta. Để làm điều đó, cần phải vạch ra một đường mòn vàng. Con đường giúp mất ít thời gian vào những chuyện hình thức vô nghĩa nhất. Con đường ngăn mọi nẻo trở về bằng cách dụng đến sức ép của tất cả những kẻ phản động, những kẻ man di, những tên bạo chúa. Chúng ta phải tìm ra Đạo, con đường dẫn tới ý thức cao nhất. Con đường này sẽ được vạch ra từ vô số trải nghiệm của chúng ta. Để định vị đường mòn ấy tốt hơn, cần phải thay đổi quan điểm của chúng ta, không nên cứng nhắc với một lối suy nghĩ. Dù lối suy nghĩ ấy là gì đi nữa. Kể cả khi lối suy nghĩ ấy là tốt. Loài kiến dạy chúng ta một bài luyện tập tinh thần. Ở đúng vị trí của mình.

Nhưng cũng hãy ở cả vào vị trí của cây cỏ, chim cá, sóng nước, mây trời và đá núi nữa.

Con người ở năm 100 triệu hãn sẽ biết cách nói chuyện với những dãy núi để khai thác ký ức của chúng. Nếu không mọi thứ chẳng để làm gì cả.

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

211. LỖ HỒNG

Sau ba ngày an dưỡng, giờ 103 đã hoàn toàn bình phục. Nó đã ăn được gần như bình thường trở lại (thậm chí còn ăn được cả mấy mẩu thịt châu chấu và ít ngũ cốc luộc nữa). Hai râu nó cử động bình thường. Nó thường xuyên liếm láp các vết thương của mình để xóa bỏ lớp keo cũng như tẩy trùng các vết thương ấy bằng nước bọt.

Arthur Ramirez đã cho chuyển bệnh nhân của mình vào một cái hộp bìa đệm đầy bông thấm nước để tránh va chạm xóc nảy. Ngày nào ông cũng ghi lại những tiến bộ trông thấy. Cái chân bị gãy không hoạt động tốt lắm nhưng 103 vẫn đứng được hết sức cân bằng.

- Nó cần luyện tập để tăng sức cho năm chân kia, Jacques Méliès nhận xét.

Anh có lý. Arthur đặt 103 lên một chiếc thảm lăn nhỏ và lần lượt từng người cho nó chạy bộ trên đó để nó luyện thêm cơ đùi.

Giờ đây con kiến lính đã phục hồi đủ để tiếp tục các cuộc tranh luận.

Thế nên mười ngày sau tai nạn, họ quyết định đã đến lúc tổ chức một chuyến đi nhằm cứu Jonathan Wells và các bạn đồng hành của anh.

Jacques Méliès triệu tập Emile Cahuzacq và ba cảnh sát dưới quyền mình. Laetitia Wells và Juliette Ramirez cũng cùng đi. Arthur vì quá yếu lại thêm lo lắng nhiều mấy ngày qua nên chọn cách an tọa trong ghế bành đợi họ trở về.

Họ mang theo nào cuốc nào xẻng. 103 ở đó dẫn đường họ. Rừng Fontainebleau thẳng tiến!

Các Ngón Tay của Laetitia đặt con kiến xuống cỏ. Để chắc chắn là không bị lạc nó, cô đã buộc một sợi nylon quanh khớp bụng dưới của nó. Nói cách khác thì là một sợi xích.

103 hít ngửi hơi khói xung quanh và chữa râu về hướng cần đến.

Bel-o-kan đi đường này.

Để đi nhanh hơn, các Ngón Tay nhắc nó lên và mang nó đến chỗ xa hơn. Nó chỉ cần vẫy vẫy các bộ phận phụ cảm ứng là đủ để mọi người hiểu nó cần những điểm mốc mới. Thế là họ lại đặt nó xuống đất còn nó lại chỉ đường.

Sau một giờ đi bộ, họ băng qua một con suối rồi dẫn bước vào một nơi đầy bụi rậm. Họ buộc phải đi rất chậm để 103 có thể theo kịp những đường ray tỏa mùi phù hợp.

Thêm ba tiếng nữa và họ nhìn thấy xa xa trước mặt là một hòn đất to chất đầy cành cây.

Con kiến thông báo họ đã tới nơi.

- Vậy đó là Bel-o-kan ư? Méliès ngạc nhiên hỏi, trong tình huống khác, chắc anh chẳng thể nhận ra nổi cái gò này.

Họ rảo bước.

- Giờ thì sao thưa sếp? một cảnh sát hỏi.

- Giờ thì ta đào thôi.

- Nhưng đừng làm hỏng thành phố, đặc biệt đừng làm hỏng thành phố nhé, Laetitia vừa nhấn mạnh vừa giơ một Ngón Tay đầy đe dọa lên. Đừng quên là chúng ta đã hứa với 103 sẽ không làm hại đô thị của nó.

Thanh tra Cahuzacq suy ngẫm vấn đề.

- Được thôi, vậy hãy đào ngay bên cạnh. Nếu chỗ này rộng, ta sẽ đào đúng phải đường ngầm và nếu vẫn chưa được, ta sẽ lại tiếp tục đào xuyên xuống để vòng qua tổ kiến.

- Đồng ý! Laetitia nói.

Họ đào như những tên cướp biển đang truy tìm một kho báu được chôn trên một hòn đảo. Người máy viên cảnh sát nhanh chóng phủ đầy đất và bùn, nhưng xẻng của họ vẫn chưa chạm phải đá.

Đội trưởng động viên họ tiếp tục.

Mười mét, mười hai mét mà vẫn không thấy gì. Lũ kiến, chắc chắn là kiến lính Bel-o-kan, chạy đến ngó ngàng tin tức, rất lo lắng vì không hiểu điều gì gây ra những cơn rung lắc kinh khủng như vậy xung quanh Cấm Thành, đến mức các hành lang bao quanh cũng trở nên lung lay.

Emile Cahuzacq tặng chúng mật ong để trấn an chúng.

Các cảnh sát bắt đầu thấy mệt khi phải sử dụng cuộc xéng. Để rồi rốt cuộc họ cảm giác như đang đào huyết mộ của chính mình, nhưng sếp của họ có vẻ rất quyết tâm đi đến cùng nên họ chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cư dân Bel-o-kan càng lúc càng đổ ra đông hơn quan sát họ.

Đó là các Ngón Tay, một con kiến thợ phát ra, nó vừa từ chối mật ong vì nghĩ mật ong có độc.

Các Ngón Tay đến trả thù cuộc thập tự chinh của chúng ta!

Juliette Ramirez hiểu điều gì khiến những sinh vật bé bỏng ấy xáo loạn như vậy.

- Nhanh lên! Phải bắt tất cả chúng lại trước khi chúng kịp phát tín hiệu báo động.

Cùng Laetitia và Méliès, bà ném chúng kèm nào đất nào cỏ vào những cái hộp giam trên đó bà đã kịp xịt pheromon Các bạn hãy bình tĩnh, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Rõ ràng cách đó tỏ ra hiệu quả. Không còn thấy bất kỳ động cựa nào trong các hộp nữa.

- Dù sao chúng ta cũng phải đào nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ bị toàn bộ các đội quân trong Liên bang bầu khắp lưng đấy, nữ vô địch “Bầy suy tưởng” nói. Khi ấy, tất cả các bình xịt pheromon trên thế giới đều không đủ để ngăn cản được chúng.

- Bà đừng lo lắng nữa, một trong số các cảnh sát lên tiếng. Xong rồi. Thấy có vẻ đến chỗ trũng rồi. Hẳn chúng ta đang đứng phía trên cái hang.

Anh ta hú lên:

- Hú, có ai dưới đó không?

Không có tiếng trả lời. Họ dùng đèn pin chiếu xuống.

- Cứ như một nhà thờ ấy, Cahuzacq nhận xét. Tôi chẳng thấy ai cả.

Một viên cảnh sát mang theo dây ròi buộc vào một thân cây và mang đèn pin trèo xuống. Cahuzacq đi theo anh ta. Từng người một, họ đi qua các phòng rồi kêu vọng lên chỗ những người còn lại:

- Xong rồi. Tôi tìm thấy họ rồi. Họ hoàn toàn có vẻ còn sống nhưng họ đang ngủ.

- Ổn ào như vậy mà họ vẫn ngủ thì thật khó tin. Nếu ổn thế mà họ không thức có nghĩa là họ chết rồi.

Jacques Méliès đích thân mình trèo xuống. Anh soi sáng căn phòng và ở đó, anh ngạc nhiên phát hiện ra một đài phun nước, thiết bị tin học và những cỗ máy chạy điện đang kêu ro ro. Anh bước về phía phòng ngủ, định lay một trong mấy người đang nằm đó nhưng chợt lùi lại vì cảm giác như mình vừa lướt chạm qua một bộ xương hơn là một cánh tay.

- Họ chết rồi, anh nhắc lại.

- Không phải đâu...

Méliès giật nảy mình.

- Ai nói vậy?

- Tôi, một giọng yếu ớt thì thầm.

Anh quay lại. Phía sau anh, một cơ thể mảnh mai đứng lên, dựa vào tường.

- Không, chúng tôi chưa chết, Jonathan Wells chống tay làm điểm tựa và nói rành rọt. Chúng tôi đã thôi chờ đợi các anh.

Họ nhìn nhau. Jonathan Wells không chớp mắt.

- Các anh không nghe thấy tiếng đào bới à? Jacques Méliès hỏi.

- Có, nhưng chúng tôi thích ngủ đến thời khắc cuối cùng hơn, giáo sư Daniel Rosenfeld nói.

Tất cả bọn họ cùng đứng dậy. Nom họ thật gầy guộc và điềm tĩnh.

Các cảnh sát hết sức ấn tượng. Mấy người kia trông không còn giống con người nữa.

- Chắc các anh đói khủng khiếp!

- Không, chúng tôi sẽ không ăn ngay đâu, điều đó có thể giết chết chúng tôi mất. Chúng tôi đã dần quen sống ở đây, nơi rất ít tiện nghi.

Emile Cahuzacq không tin nổi vào các giác quan của mình.

- Nhìn xem!

Những con người dưới lòng đất thả mặ đồ rồi bước đi. Họ khẽ lụi lại khi nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Ánh sáng ấy quá gắt đối với họ.

Jonathan Wells tập hợp một số người trong nhóm sống dưới đất của mình lại. Họ tạo thành một vòng tròn và Jason Bragel đặt ra câu hỏi mà ai nấy đều vẫn từng đặt cho mình:

- Chúng ta đi hay ở lại?

212. BÁCH KHOA TOÀN THƯ

VITRIOL: “ Vitriol” là một tên gọi khác của axit sunfuric. Bấy

lâu nay người ta cứ tưởng “vitriol” có nghĩa là “làm cho trở nên mờ đục”. Thế nhưng nghĩa của từ này lại bí hiểm hơn nhiều. “Vitriol” được cấu tạo từ những chữ cái đầu tiên của một công thức cơ bản tồn tại từ thời Cổ đại. V.I.T.R.I.O.L.: Visita Interiora Terrae (chuyến thăm lòng Trái đất) Rectificando Occultem Lapidem (và khi chinh lại chính bản thân bạn sẽ tìm ra viên đá được cất giấu).

Edmond Wells,

Bách khoa toàn thư kiến thức tương đối và tuyệt đối, quyển II.

213. CHUẨN BỊ

Xác Chli-pou-ni ngự trị căn phòng dành cho kiến chết, lũ kiến hữu thần đã đặt nó ở đó.

Không còn kiến chúa đẻ trứng, Bel-o-kan có nguy cơ tuyệt chủng. Cần phải có ngay một kiến chúa cho bầy kiến đỏ hung. Một kiến chúa duy nhất thôi, nhưng phải là một kiến chúa.

Con nào cũng biết điều này, dù là hữu thần hay vô thần giờ cũng sẽ phải cứu Cấm Thành. Dù mùa đã qua, nhưng việc tổ chức Lễ hội Phục sinh lúc này là hết sức quan trọng.

Chúng tập hợp các kiến công chúa lỡ thì chưa bay giao phối hồi tháng Bảy lại. Chúng vây đồn những con đực gốc gác

không biết cách ra khỏi Cấm Thành trong những ngày bay giao phối. Chúng chuẩn bị cho những con này.

Giao phối lúc này là việc làm cần kíp để cứu thành phố.

Dù các Ngón Tay có là chúa trời hay không thì toàn bộ cư dân Bel-o-kan cũng sẽ chết nếu ba ngày nữa chúng không có kiến chúa đẻ trứng.

Thế nên chúng cho các kiến công chúa ăn đầy nước mật sâu ngọt lịm để khiến chúng trở nên năng động khi thực hiện hành vi yêu đương. Chúng kiên nhẫn giải thích cho những con đực thiếu năng về diễn biến một cuộc bay giao phối.

Trong không khí nóng nực buổi trưa, cả đám tụ hết lại trên đỉnh Cấm Thành. Từ hàng thiên niên kỷ nay, Lễ hội Phục sinh vẫn luôn tạo ra khung cảnh hoan hỉ như vậy nhưng năm nay, nó còn mang ý nghĩa sống còn đối với cả cộng đồng đang trong tình trạng nguy hiểm nữa. Chưa bao giờ bay giao phối lại được mong chờ đến vậy!

Cần có một kiến chúa sống sót hạ cánh xuống Bel-o-kan.

Ồn ào tỏa mùi. Đám kiến công chúa ở đó, trong bộ váy cưới chỉ có hai cánh trong suốt. Các kiến pháo binh đã đứng sẵn vào vị trí bảo vệ Cấm Thành phòng trường hợp lũ chim có ý định xâm tới.

214. PHEROMON ĐỘNG VẬT HỌC

Pheromon: Động vật học

Chủ đề: Các Ngón Tay

Kiến tiết dài: 103 683

Năm: 100 000 667

GIAO TIẾP: Các Ngón Tay giao tiếp với nhau bằng cách phát những rung động âm thanh qua miệng. Các rung động này được thẩm thấu bởi một màng tự do thẩm thấu đặt dưới đáy của mấy cái lỗ bên cạnh đầu. Màng này nhận âm thanh, biến chúng thành các xung động điện. Sau đó não sẽ mang ý nghĩa đến cho các âm thanh ấy.

SINH SẢN: Các Ngón Tay cái không có khả năng chọn giới tính, đẳng cấp hay thậm chí hình dáng ấu trùng của mình. Mỗi Ngón Tay chào đời là một điều ngạc nhiên.

MÙI: Các Ngón Tay tỏa mùi hạt dẻ.

THỨC ĂN: Đôi khi các Ngón Tay ăn không phải vì họ đói mà vì họ buồn chán.

VÔ TÍNH: Không có Ngón Tay vô tính, chỉ có Ngón Tay đực và Ngón Tay cái. Họ cũng chẳng có con chúa để trứng.

KHIẾU HÀI HƯỚC: Các Ngón Tay có một thứ tình cảm hoàn toàn xa lạ với chúng ta, họ gọi đó là “khiếu hài hước”. Tôi không thể hiểu đó là gì. Nhưng nghe có vẻ rất thú vị.

SỐ LƯỢNG: Các Ngón Tay đông đúc hơn chúng ta vẫn tưởng. Họ xây khoảng mười hai đô thị trên khắp thế giới, mỗi đô thị gồm gần một nghìn Ngón Tay. Theo đánh giá của tôi, hẳn phải có mười nghìn Ngón Tay trên Trái đất.

NHIỆT ĐỘ: Các Ngón Tay được trang bị hệ thống điều hòa nhiệt nội bộ cho phép họ giữ ấm cơ thể ngay cả khi nhiệt độ của thế giới bên ngoài rất thấp. Hệ thống này giúp họ có thể hoạt động được về đêm và vào mùa đông.

MẮT: Các Ngón Tay có mắt chuyển động so với phần còn lại của bộ não.

BƯỚC ĐI: Các Ngón Tay bước đi cân bằng trên hai chân. Họ chưa kiểm soát được trọn vẹn tư thế này, tư thế còn tương đối mới trong quá trình tiến hóa sinh lý của họ.

BÒ SỮA: Các Ngón Tay vắt sữa bò (loài động vật to lớn) cũng giống như cách chúng ta vắt sữa rệp.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY

- 5 -

ọ quyết định đi. Họ rất đáng kính. Họ không hấp hối cũng chẳng bệnh tật. Họ chỉ yếu. Rất yếu thôi.

- Ít ra họ cũng có thể cảm ơn chúng ta, Cahuzacq nói thầm.

Alain Bilsheim, đồng nghiệp của ông nghe thấy:

- Mới năm ngoái chúng tôi còn phải nịnh nọt ông mà. Giờ thì là quá sớm hoặc quá muộn rồi.

- Nhưng dù sao chúng tôi cũng cứu sống các anh!

- Cứu sống khỏi cái gì cơ?

Cahuzacq tức giận.

- Trong đời mình, tôi chưa từng chứng kiến thái độ nào vô ơn thế này! Rồi cũng đến lúc anh phải kính tởm khi đi giúp đồng loại mình...

Ông nhổ nước bọt lên đất nền ngôi đền ngầm.

Từng người một trong số mười bảy người bị giam cầm đi lên bằng chiếc thang dây. Mặt trời khiến họ lóa mắt. Họ hỏi xin băng đô để bảo vệ mắt. Họ ngồi bệt xuống đất.

- Mọi người hãy kể đi! Laetitia reo lên. Hãy nói cho em biết, Jonathan! Em là Laetitia Wells, em họ của anh, con gái Edmond. Hãy nói cho em biết

mọi người cảm cự lâu như vậy dưới lòng đất bằng cách nào.

Jonathan Wells trở thành phát ngôn viên của cộng đồng:

- Bọn anh chỉ đơn giản là quyết định sống và chung sống cùng nhau, vậy thôi. Bọn anh không muốn nói về chuyện đó quá nhiều, xin lỗi em.

Bà cụ Augusta Wells đứng chênh vênh trên một phiến đá. Bà đang ra hiệu từ chối đám cảnh sát.

- Không nước, không thức ăn. Hãy mang cho chúng tôi chăn thôi vì ra ngoài chúng tôi rất lạnh, bà khẽ bật cười và nói thêm, chúng tôi gần như chẳng còn tí mỡ nào để tránh rét.

Laetitia Wells, Jacques Méliès và Juliette Ramirez cứ ngỡ họ sẽ phải cứu những kẻ đang hấp hối. Nên giờ họ cũng chẳng biết rõ phải cư xử với những bộ xương diêm tĩnh kia thế nào, những bộ xương tỏ ra rất bề trên với họ.

Họ đưa mười bảy người ấy lên ô tô, lái xe đến bệnh viện để khám tổng quát và biết được là tình trạng sức khỏe của những người này còn tốt hơn điều họ e ngại. Dĩ nhiên mười bảy người ấy đều thiếu đủ thứ vitamin và protein nhưng họ không bị chấn thương, dù bên ngoài hay bên trong cũng chẳng bị tổn hại tế bào.

Như một bức thông điệp thần giao cách cảm, một câu nói lướt qua đầu Juliette Ramirez:

Họ trôi lên từ lòng đất giàu dinh dưỡng như những đứa trẻ sơ sinh kỳ lạ mang trong mình nhân loại mới.

Vài giờ sau, Laetitia Wells nói chuyện với bác sĩ tâm lý khám cho những người vừa thoát nạn này.

- Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, ông nói. Họ hầu như không nói. Tất cả bọn họ đều mỉm cười với tôi như thể họ coi tôi là thằng ngốc, điều này thường hay khiến người ta khó chịu, tôi phải thừa nhận thế. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất là hiện tượng kỳ quặc này lại khiến tôi dễ chịu. Ta cứ chạm vào một người là những người còn lại cảm nhận được cử chỉ của ta, như thể họ thuộc về cùng một tổ chức vậy. Và chưa hết đâu nhé!

- Còn gì nữa?

- Họ còn hát nữa.

- Họ hát ư? Méliès hốt hoảng. Chắc ông nghe không rõ rồi, có lẽ đó là bởi họ khó lòng quen lại được với ngôn từ hoặc...

- Không. Họ hát, nghĩa là họ phát ra những âm thanh khác nhau để rồi tất cả cùng hội tụ lại ở một nốt nhạc và giữ nốt nhạc ấy rất lâu. Nốt nhạc duy nhất ấy khiến cả bệnh viện rung lên và rõ ràng mang lại cho họ sự tự tin.

- Họ hóa điên mất rồi! viên đội trưởng thốt lên.

- Nốt nhạc ấy có lẽ là một âm thanh tập hợp, như những bài lễ ca vậy, Laetitia gợi ý. Bố em từng quan tâm rất nhiều đến chuyện này.

- Âm thanh tập hợp dành cho con người, giống như mùi là tín hiệu tập hợp dành cho tổ kiến ấy, Juliette Ramirez nói thêm.

Đội trưởng Jacques Méliès có vẻ lo lắng.

- Nhớ là đừng nói ai nghe những chuyện này nhé và hãy để tôi cách ly thế giới xinh đẹp này ra riêng đã cho đến khi có lệnh mới.

216. NHỮNG VẬT TỐ ĐƯỢC THIẾT LẬP

Một ngày kia, đang đi dạo trong rừng Fontainebleau, một người đi câu được chứng kiến một cảnh tượng gây bối rối. Trên một hòn đảo nhỏ nằm giữa hai nhánh một con suối, ông thấy những bức tượng nhỏ xíu bằng đất sét. Chắc chắn chúng được tạc bằng các dụng cụ li ti vì trên mình chúng chỉ có những vết dao phết siêu nhỏ.

Những bức tượng ấy lên tới con số hàng trăm, tất cả đều tuyệt đối giống nhau. Có thể nói nom chúng gần giống những cái lọ đựng muối tinh xảo.

Ngoài đi câu ra, người dạo chơi kia còn có đam mê khác: khảo cổ học.

Các vật tổ quay theo mọi hướng này khiến ông nghĩ đến những bức tượng trên đảo Phục sinh.

Ông nghĩ lẽ nào mình đang đứng trên đảo Phục sinh của một dân tộc tí hon xưa kia từng sống trong khu rừng này? Lẽ nào ông đang chứng kiến những vết dấu cuối cùng của một nền văn minh cổ đại, nền văn minh mà ở đó người dân không lớn hơn một con chim ruồi là bao? Những người lùn dị dạng ư? Hay những con yêu tinh?

Người đi câu kiêm nhà khảo cổ học không khám phá hòn đảo đủ kỹ. Nếu không, hẳn ông đã nhận ra hàng đồng côn trùng đủ loại đang hối hả chạm râu vào nhau để kể lể đủ các kiểu chuyện.

Và như vậy, hẳn ông sẽ hiểu đâu là tác giả thực sự của những bức tượng đất sét kia.

217. BỆNH UNG THƯ

103 đã thực hiện lời hứa thứ nhất: những người sống dưới đô thị của nó đã được cứu. Juliette Ramirez xin nó hãy thực hiện lời hứa thứ hai: tiết lộ bí mật về bệnh ung thư.

Con kiến lại quay về chỗ cái chuông của cỗ máy “Đá Hoa thị” và phát ra một bức thông điệp dài tỏa mùi.

Pheromon sinh học do các Ngón Tay sử dụng

Kiến tiết dài: 103

Chủ đề: “Thứ mà các bạn gọi là ‘ung thư’ ”

Nếu các bạn, những con người, các bạn không loại trừ được bệnh ung thư, đó là vì khoa học của các bạn đã quá lạc hậu. Cách phân tích của các bạn về những gì liên quan đến bệnh ung thư đã khiến các bạn mù quáng. Các bạn chỉ nhìn thế giới theo một cách duy nhất: cách của các bạn. Bởi các bạn là tù nhân của chính quá khứ các bạn. Sau nhiều thử nghiệm, các bạn đã chữa khỏi một số căn bệnh. Vì thế, các bạn kết luận rằng chỉ thử nghiệm mới có thể chữa được mọi căn bệnh. Tôi thấy điều này qua các bộ phim tài liệu khoa học của các bạn chiếu trên ti vi. Để hiểu một hiện tượng, các bạn đo đạc hiện tượng ấy, các bạn xếp nó vào một ngăn hồ sơ, các bạn ghi nó vào danh mục và các bạn cắt xén nó thành những mẫu càng lúc càng nhỏ đi. Các bạn có cảm giác rằng càng chặt nhỏ ra, các bạn càng gần hơn với sự thật.

Thế nhưng không phải cứ cắt một con ve sầu thành những mẫu nhỏ là các bạn hiểu tại sao nó lại hát được. Không phải cứ dùng kính lúp kiểm tra các tế bào của một cánh hoa cúc là các bạn hiểu tại sao bông hoa ấy lại đẹp đến thế.

Để hiểu các yếu tố bao quanh chúng ta, cần phải biết đặt mình vào vị trí, vào tính tổng thể của các yếu tố ấy. Và đặc biệt là lúc chúng còn sống động. Nếu muốn hiểu con ve sầu, bạn hãy cố gắng cảm nhận trong vòng mười phút những gì một con ve sầu có thể thấy và trải nghiệm.

Nếu muốn hiểu bông hoa cúc, bạn hãy cố gắng cảm giác mình cũng là một bông hoa. Hãy đặt mình vào vị trí của những thứ khác thay vì cắt

chúng thành nhiều mẫu và quan sát chúng từ cái tháp ngà kiến thức của bạn.

Không phát minh nào trong số những phát minh vĩ đại của các bạn lại được tìm ra bởi các nhà khoa học bình thường vận áo blu trắng. Tôi đã xem một bộ phim về những phát minh vĩ đại của các bạn trên ti vi. Đó chỉ là những tai nạn khi thao tác, chẳng hạn như nồi niêu bị hơi làm tung nắp đậy, trẻ con bị chó cắn, táo rơi xuống từ một cái cây, các sản phẩm vô tình bị trộn lẫn.

Để giải quyết vấn đề ung thư, lẽ ra các bạn phải hỏi ý kiến nhà thơ, triết gia, nhà văn, họa sĩ mới đúng. Nói tóm lại là những con người có trực giác và cảm hứng. Chứ không phải những con người chỉ biết học thuộc lòng kinh nghiệm của các bậc tiền bối.

Khoa học cổ điển của các bạn đã lạc hậu rồi.

Quá khứ ngăn cản các bạn hiểu ra hiện tại. Thành công xưa cũ ngăn cản các bạn thành công vào lúc này. Vinh quang xa xưa là đối thủ tệ hại nhất của các bạn. Tôi đã thấy các nhà bác học của các bạn trên ti vi. Họ chỉ làm mỗi việc là nhắc đi nhắc lại những giáo điều và trường học của các bạn chỉ làm mỗi việc là tìm chế trí tưởng tượng bằng những cuốn sách thực nghiệm vĩnh viễn không thay đổi. Hơn nữa, các bạn còn bắt sinh viên của mình trải qua hàng loạt kỳ thi để các bạn được yên tâm là họ không liều lĩnh sửa đổi những cuốn sách ấy.

Đây là lý do tại sao các bạn không chữa khỏi căn bệnh ung thư. Đối với các bạn, mọi thứ đều giống nhau. Khi chữa được tiêu chảy bằng một cách nào đó, người ta cũng sẽ chữa được ung thư bằng cách sử dụng các phương pháp tương tự.

Thế nhưng, bệnh ung thư đáng được ta quan tâm hơn nữa. Đó là một thực thể trọn vẹn.

Tôi sẽ cho các bạn giải pháp. Tôi sẽ cho các bạn biết loài kiến chúng tôi, cái loài mà các bạn dễ nghiền nát vô cùng ấy, làm thế nào để giải quyết bệnh ung thư.

Chúng tôi đã nhận ra được rằng trong số các bạn có một vài cá nhân hiếm hoi bị mắc bệnh ung thư mà không chết vì bệnh đó. Thế nên thay vì nghiên cứu vô số người chết vì bệnh đó, chúng tôi đã bắt đầu bằng việc nghiên cứu những người kia, những người hiếm hoi mắc bệnh nhưng đột nhiên lại khỏi bệnh mà không rõ nguyên do. Chúng tôi đã tìm hiểu mẫu số chung nhỏ nhất giữa những người ấy là gì. Chúng tôi đã tìm hiểu suốt một thời gian dài, rất dài. Và chúng tôi khám phá ra đâu là điểm chung của phần lớn những “người kỳ diệu” này: khả năng giao tiếp với xung quanh của họ mạnh hơn nhiều khả năng giao tiếp với xung quanh của loài kiến.

Từ đó nảy sinh một trực giác: thế lỗ ung thư là vấn đề về giao tiếp thì sao? Và nếu là giao tiếp thì giao tiếp với ai? Dĩ nhiên là giao tiếp với những thực thể khác.

Chúng tôi đã tìm hiểu bên trong cơ thể các bệnh nhân: không có bất kỳ thực thể nào sờ vào được. Không phải bào tử, không phải vi trùng, không phải sâu giòi. Thế là một con kiến nảy ra ý tưởng thiên tài: phân tích nhịp truyền bệnh. Và chúng tôi nhận thấy nhịp ấy là một loại ngôn ngữ! Căn bệnh tiến triển theo một thứ sóng mà ta có thể phân tích như một dạng ngôn ngữ.

Vậy là chúng tôi có được ngôn ngữ nhưng lại không có bộ phận phát ngôn ngữ ấy. Nhưng không quan trọng. Chúng tôi đã giải mã ngôn ngữ. Tóm lại nó có nghĩa là: “Bạn là ai, tôi đang ở đâu?”

Chúng tôi đã hiểu. Các cá nhân bị mắc ung thư thực tế là những người vô tình tập hợp lại trong mình các thực thể ngoài Trái đất không sờ vào được. Các thực thể ngoài Trái đất ấy hẳn chỉ là một thứ sóng giao tiếp... Khi đến Trái đất, thứ sóng này hẳn chỉ là một ý tưởng nhằm nói rằng: sao

chép lại mọi thứ quanh đây. Và vì hạ cánh trong những cơ thể sống nên thứ sóng ngoài Trái đất mới sao chép lại các tế bào quanh nó để phát đi những thông điệp kiểu như “Xin chào, bạn là ai, chúng tôi không có ý thù địch, hành tinh của bạn tên là gì?”.

Chính điều này lại giết chết chúng tôi: những câu chào đón, những thắc mắc từ phía các du khách lạ đường.

Và cũng chính điều này đã giết chết các bạn.

Để cứu Arthur Ramirez, các bạn phải làm ra một cỗ máy “Đá Hoa thị” giống cái máy đang giúp các bạn giao tiếp với loài kiến nhưng lần này lại được dành để dịch ngôn ngữ ung thư. Hãy nghiên cứu nhịp điệu của nó, sóng của nó, hãy sao chép lại chúng, điều khiển chúng để đến lượt các bạn phát đi được một câu trả lời. Dĩ nhiên các bạn không buộc phải tin điều tôi nói. Nhưng các bạn chẳng mất gì khi thử phương pháp này.

Jacques Méliès, Laetitia Wells và vợ chồng Ramirez rất bối rối trước lời đề xuất kỳ cục ấy. Đối thoại với bệnh ung thư ư?... Thế nhưng Arthur, thầy của bầy yêu tinh, lại chỉ còn sống được vài ngày nữa và trong những điều kiện hết sức tệ hại. Dĩ nhiên mọi thứ trong họ đều cho rằng đề xuất của con kiến thật phi lý. Con kiến này chẳng có lý do gì để dạy họ về y học cả. Lập luận của nó dù sao cũng thật điên rồ. Nhưng Arthur sắp chết. Thế tại sao lại không thử khai thác con đường thoát tiên có vẻ phi lý tốt cùng kia? Họ sẽ thấy con đường đó dẫn họ tới đâu!

218. NHỮNG CUỘC TIẾP XÚC

Thứ Ba, 14h30. Theo lời mời gặp gỡ được ấn định rất lâu trước đó, đội trưởng Jacques Méliès được ngài Raphal Hisaud, Bộ trưởng Bộ Nghiên cứu Khoa học đón tiếp. Anh giới thiệu với ông ta bà Juliette Ramirez, cô Laetitia Wells và một cái chai bên trong có một con kiến đang di chuyển.

Cuộc tiếp xúc dự kiến kéo dài hai mươi phút nhưng cuối cùng lại kéo dài tám tiếng rưỡi. Và thêm tám tiếng nữa vào ngày hôm sau.

Thứ Năm, 19h23. Tổng thống Cộng hòa Pháp, ngài Régis Malrout, tiếp đón ngài Raphal Hisaud, Bộ trưởng Bộ Nghiên cứu Khoa học, trong phòng khách của mình. Thực đơn có nước cam vắt, bánh sừng bò, trứng rán và cuộc trò chuyện về một bức thông điệp mà ngài Bộ trưởng Bộ Nghiên cứu Khoa học đánh giá là quan trọng hàng đầu.

Ngài tổng thống nghiêng người cúi xuống mấy chiếc bánh sừng bò:

- Ông yêu cầu tôi gì cơ? Tranh luận với một con kiến á? Không, không, nghìn lần không! Ngay cả khi nó đã cứu sống mười bảy mạng người bị nhốt dưới một tổ kiến như lời ông khẳng định. Ông có hiểu rõ lời mình nói ra không? Vụ họ Wells này khiến ông lú đầu mất rồi! Được rồi, tôi chấp nhận quên đi nội dung cuộc trò chuyện này còn ông, đừng bao giờ nhắc đến con kiến ấy với tôi nữa, đừng bao giờ nữa!

- Nhưng đó không phải một con kiến bình thường! Đó là 103. Một con kiến từng nói chuyện với con người. Đó cũng là con kiến đại diện cho liên bang kiến lớn nhất vùng. Một liên bang hùng mạnh gồm một trăm tám mươi triệu cá thể!

- Một trăm tám mươi triệu cái gì cơ? Thề là ông điên mất rồi! Kiến à! Côn trùng à! Lũ vật mà ta có thể dùng các Ngón Tay nghiền nát ấy à... Đừng bị mấy cái trò ảo thuật của những kẻ cà chớn lừa phỉnh chứ Hisaud. Sẽ chẳng có ai tin chuyện của ông đâu. Cử tri sẽ nghĩ rằng chúng ta đang tìm cách ru ngủ họ bằng mấy câu chuyện chán chết để bắt họ phải đóng thêm các loại thuế mới. Đó là chưa kể phản ứng của đảng đối lập... Tôi đã nghe thấy những lời cười nhạo rồi!

- Ta còn biết rất ít về loài kiến! ngài Bộ trưởng Hisaud phản đối. Nếu nói chuyện với chúng như với những cá thể thông minh, chắc chắn chúng ta

sẽ nhận thấy rằng chúng có rất nhiều điều để dạy chúng ta.

- Ông muốn nói đến mấy cái lý thuyết gàn dở về bệnh ung thư ấy à? Tôi đã đọc nó trên mấy tờ báo lá cải. Ông không định thuyết phục tôi tin rằng ông coi đó là chuyện nghiêm túc đấy chứ, Hisaud?

- Kiến là loài động vật phổ biến nhất Trái đất, chắc chắn chúng có mặt trong số những loài phát triển và lâu đời nhất. Trong suốt một trăm triệu năm, chúng đã kịp học được nhiều điều mà chúng ta không biết. Chúng ta, những con người, chúng ta mới hiện diện trên Trái đất từ ba triệu năm nay. Và nền văn minh hiện đại của chúng ta tính ra cũng mới chỉ tồn tại được có năm nghìn năm. Chắc chắn chúng ta phải học hỏi ở cái xã hội giàu kinh nghiệm kia. Nó cho phép chúng ta tưởng tượng ra xã hội mình một trăm triệu năm tới.

- Tôi có nghe nói đến rồi nhưng điều đó thật ngu ngốc. Đó là những... con kiến! Lẽ ra ông nên nói với tôi về những con chó, tôi còn có thể hiểu được. Một phần ba cử tri của chúng ta nuôi chó chứ không nuôi kiến!

- Chúng ta chỉ phải...

- Đủ rồi đấy. Ông bạn già ơi hãy tỉnh táo lại đi! Tôi sẽ không làm tổng thống đầu tiên trên thế giới nói chuyện với kiến đâu. Tôi không thích những gì mà cả hành tinh vẫn thích bàn tán về tôi. Cả nội các của tôi lẫn bản thân tôi đều không muốn trở thành trò cười vì lũ vật này. Tôi không muốn nghe nói đến kiến nữa.

Ngài tổng thống xúc mạnh một nữa trứng rán và cho vào miệng.

Ngài Bộ trưởng Bộ Nghiên cứu vẫn không chịu thôi.

- Không, tôi sẽ còn tiếp tục nói với ông về chúng. Cho tới khi ông chịu thay đổi ý kiến. Những người ấy đã đến gặp tôi. Họ đã giải thích mọi chuyện bằng những ngôn từ giản đơn và tôi hiểu tất cả. Hiện chúng ta có

được cơ hội bỏ qua hàng thế kỷ để nhảy vọt về tương lai. Tôi sẽ không để tuột khỏi tay cơ hội đó đâu.

- Đúng là chuyện tầm phào!

- Ngài nghe này, một ngày nào đó tôi sẽ chết, cả ngài cũng thế. Và vì cả hai chúng ta cùng thừa nhận là rồi mình cũng sẽ biến mất, vậy tại sao chúng ta lại không để lại một dấu vết độc đáo, khác biệt, dấu vết về sự hiện diện của chúng ta trên Trái đất này? Tại sao chúng ta lại không ký kết những thỏa thuận kinh tế, văn hóa và thậm chí là... quân sự với loài kiến? Suy cho cùng đó là loài vật thứ hai hùng mạnh nhất trên Trái đất.

Tổng thống Malrout nuốt một lát bánh mì nướng và ho sù sụ.

- Thế tại sao chúng ta lại không khánh thành luôn một đại sứ quán Pháp ở một tổ kiến nào đó ấy và ông sẽ làm luôn đại sứ!

Ngài Bộ trưởng không cười.

- Phải, tôi cũng có nghĩ đến chuyện này.

- Thật không thể tin nổi, ông thật không thể tin nổi! ngài tổng thống giơ hai tay lên trời và thốt lên.

- Ngài đừng quên đó là loài kiến. Hãy nghĩ đến chúng như nghĩ đến những sinh vật ngoài Trái đất. Chúng không phải sinh vật ngoài Trái đất mà là sinh vật trên Trái đất. Khuyết điểm duy nhất của chúng là quá nhỏ bé và lúc nào cũng chiếm chỗ trên hành tinh này. Thế nên chúng ta không còn nhận ra chúng có gì kỳ diệu nữa.

Tổng thống Malrout nhìn chăm chăm vào mắt ông:

- Ông định đề nghị tôi gì đây?

- Chính thức gặp mặt 103, Hisaud trả lời không chút ngại ngần.

- Đó là ai?

- Là một con kiến rất hiểu chúng ta và có thể được dùng như một thông dịch viên trong trường hợp cần thiết. Ông hãy mời nó đến điện Elysée, để ăn trưa không chính thức chẳng hạn - nó chỉ ăn một giọt mật thôi. Ông nói gì với nó không quan trọng, điều quan trọng là nguyên thủ quốc gia chúng ta đã nói với nó. Bà Ramirez sẽ mang cho ông máy phiên dịch pheromon. Nên ông sẽ không phải lo gì về vấn đề kỹ thuật cả.

Ngài tổng thống đi đi lại lại trong phòng rồi ngắm nghía mấy khu vườn một hồi lâu. Dường như ông đang cân nhắc xem nên đồng ý hay nên phản đối.

- Không được. Nhất định là không được! Tôi thà bỏ lỡ cơ hội để lại dấu ấn của mình còn hơn là liều mình trở thành trò cười. Một vị tổng thống nói chuyện với loài kiến ư... Thật đúng là bôi bác quá đáng!

- Nhưng...

- Thôi đi. Ông đã lạm dụng lòng kiên nhẫn của tôi khi bắt tôi phải nghe mấy cái chuyện sáo kiến của ông đấy. Câu trả lời là không được, tuyệt đối không được. Tạm biệt Hisaud!

219. LỜI BÌNH

Mặt trời đã lên đến đỉnh. Một khoảng rừng thưa rộng lớn trải dài khắp rừng Fontainebleau. Những tấm mạng do đám nhện hoang dại dệt lên biến thành các tấm khăn ánh sáng. Trời rất nóng.

Các sinh vật nhỏ li ti rên rĩ dưới những cành cây. Chân trời rực đỏ. Đám dương xỉ im lìm. Ánh sáng ngập tràn mọi vật. Thứ nắng chói chang và trong vắt ấy khiến cảnh tượng một cuộc phiêu lưu giữa vô vàn cuộc phiêu lưu khác trở nên khô rang.

Và ở phía bên kia các vì sao, ở nơi tận cùng bầu trời, dải thiên hà chậm chậm quay, thờ ơ với những gì đang diễn ra trong lớp bụi các hành tinh của nó.

Thế nhưng trong một ngôi làng nhỏ của loài kiến Trái đất lại đang diễn ra Lễ hội Phục sinh cuối mùa. Tám mươi kiến công chúa Bel-o-kan bay lên để cứu triều đại mình.

Hai con người đi qua nhìn thấy chúng.

- Ôi mẹ ơi mẹ có thấy lũ ruồi kia không!

- Không phải ruồi đâu con. Đó là các kiến chúa đấy. Con hãy nhớ lại bộ phim tài liệu con đã xem trên ti vi đi. Đây là lễ hội bay giao phối của chúng, chúng sẽ bay lên và gặp con đực trên đó. Tiếp theo, một số con có lẽ sẽ bay đi xa và thành lập ra các đế chế.

Lũ kiến công chúa bay cao lên trời. Bay cao lên, vẫn bay cao lên nữa, để tránh bọn chim sẻ ngô. Lũ kiến đực bay lên gặp chúng. Rồi tất cả cùng nhau bay lên, bay lên, bay lên. Khoảng rừng thưa ấy hút lấy chúng rồi dần dần, chúng tan đi trong những tia nắng chói chang của vầng thái dương. Nóng, trong, sáng. Tất cả trở nên trắng xóa, trắng đến lóa mắt.

Trắng xóa.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

TỪ ĐIỂN CHÚ GIẢI:

23: kiến lính nổi loạn hữu thần.

24: kiến lính nổi loạn thành lập nên cộng đồng tự do đảo Cornigera.

103: kiến lính trinh sát.

Axit formic: vũ khí dạng tia của loài kiến đỏ hung. Axit formic ăn mòn nhất có nồng độ 60%.

Bel-o-kan: đô thị trung tâm của liên bang đỏ hung.

Belo-kiu-kiuni: mẹ của Chli-pou-ni. Kiến chúa đầu tiên nói chuyện với các Ngón Tay.

Bọ hung: chiến hạm bay.

Bước chân: cách đo khoảng cách mới của liên bang Bel-o-kan. Một bước tương ứng với gần một mét.

Bướm: có thể ăn được.

Các Ngón Tay: hiện tượng mới đang được lý giải.

Chim: mối nguy hiểm trên không.

Chli-pou-ni: Kiến chúa của Bel-o-kan. Kiến khởi xướng phong trào tiến hóa toàn bang.

Chúa trời: khái niệm mới đang được lý giải.

Con người: tên các Ngón Tay tự đặt cho mình.

Cơ quan Johnston: cơ quan ở loài kiến cho phép định vị từ trường Trái đất.

Đế trũi: phương thức vận chuyển nhanh dưới lòng đất.

Đốt râu: mỗi râu có mười một đốt. Mỗi đốt cung cấp một kiểu thông tin khác nhau.

Giao tiếp Tuyệt đối (GTTĐ): trao đổi trọn vẹn suy nghĩ thông qua tiếp xúc râu.

Hàm trên: vũ khí sắc bén.

Hồ trùng: loài săn mồi ẩn mình trong đất. Nguy hiểm. Cần phải để ý chỗ ta đặt chân.

Keo cornigera: loài cây mà trên thực tế là một tổ kiến sống.

Kiến nổi loạn: phong trào mới. Năm 100 000 667 (theo lịch liên bang), lũ kiến nổi loạn đã bày tỏ phản ứng hùng cứu sống các Ngón Tay.

Lửa: lửa bị cấm sử dụng theo một công ước được đa số các loài côn trùng ký kết.

Mặt trời: hòn năng lượng, bạn của kiến.

Méliès Jacques: Ngón Tay đực. Lông ngắn.

Moxiluxun: tổ mối trẻ nằm bên bờ sông “ĂnSạch”.

Mối: lán giềng khó chịu của kiến. Các kiến trúc sư kiêu thủy thủ khéo léo.

Mưa: thiên tai.

Niềng niễng: loài bọ cánh cứng sống dưới nước có thể vừa bơi vừa nén khí.

Nòng nọc: mối nguy hiểm dưới nước.

Nút thắt Hartman: vùng giàu ion dương. Nơi kiến cảm thấy rất dễ chịu nhưng lại khiến các Ngón Tay bị đau nửa đầu.

Ong: láng giềng bay của kiến. Ong giao tiếp bằng vũ điệu quay cuồng lơ lửng trên không hoặc bằng vũ điệu trên sáp.

Pheromon: hoóc môn bay phát ra từ râu kiến để chuyển tải thông tin hoặc cảm xúc.

Rệp: bọ cánh cứng nhỏ có thể vắt lấy nước mật sâu.

Rệp đinh: rệp đinh có lẽ là loài động vật có đời sống tình dục độc đáo nhất.

Sán dây: loài ký sinh khiến kiến trở nên trắng bệch và thiếu năng.

Sán lá gan cừu: loài ký sinh khiến kiến trở thành những kẻ mộng du.

Sừng Lớn: bọ tê giác già được 103 thuần hóa.

Thư viện hóa học: phát minh mới. Nơi lưu trữ các pheromon ký ức.

Tiến sĩ Livingstone: cách gọi sổng phát ra của các Ngón Tay.

Trận đánh “Đám mây nhỏ màu xám”: năm 100 000 667 theo lịch liên bang, cú sốc đầu tiên đã xảy ra giữa các binh đoàn kiến đỏ hung và các cư dân của Tổ ong vàng.

Truyền hình: phương thức giao tiếp của con người.

Tuổi: một con kiến đỏ hung vô tính sống trung bình ba năm.

Tuyến Dufour: tuyến sản sinh ra các pheromon định hướng.

Wells Edmond: Ngón Tay đầu tiên hiệu kiến là ai.

Wells Laetitia: Ngón Tay cái. Lông dài.

NGÀY CỦA KIẾN

Bernard Werber

www.dtv-ebook.com

LỜI CẢM ƠN:

in gửi lời cảm ơn đến:

Gérard và Daniel Amzallag, David Bauchard, Fabrice Coget, Hervé Desinge, Tiến sĩ Michel Dezerald, Patrick Filipini, Luc Gomel, Jol Hersant, Irina Henry, Christine Josset, Frédéric Lenorman, Marie Lag, Eric Nataf, Giáo sư Passerat, Olivier Ranson, Gilles Rapoport, Reine Silbert, Irit và Dotan Slomka.

Tái bút: Cũng xin nghĩ đến tất cả các cây đã cung cấp bột giấy cần thiết cho việc in các cuốn Kiến và Ngày của kiến. Không có các cây này thì chẳng điều gì thành được cả.

Table of Contents

Mục lục

Bí quyết thứ nhất NHỮNG CHỦ NHÂN CỦA BUỔI SÁNG TINH MƠ - 1

-:

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

Bí quyết thứ hai NHỮNG ĐỨC CHÚA DƯỚI LÒNG ĐẤT - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

Bí quyết thứ ba BẢNG LUỖI KIỂM VÀ BẢNG HÀM DƯỚI - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

Bí quyết thứ tư THỜI KỲ ĐỐI ĐẦU - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

Bí quyết thứ năm CHỦ NHÂN CỦA LOÀI KIẾN - 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

Bí quyết thứ sáu ĐỂ CHẾ CÁC NGÓN TAY - 1 -

-2-

-3-

-4-

-5-

TỪ ĐIỂN CHÚ GIẢI:

LỜI CẢM ƠN: